

„ИЗГРЕВЪТ“

НА

БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ,

УЧИ И ЖИВЕЕ

5

Библиотека
„Житен клас“

МАРИЯ ТОДОРОВА

**ИЗГРЕВЪТ
НА
БЯЛОТО БРАТСТВО**

**ПЕЕ И СВИРИ
УЧИ И ЖИВЕЕ**

**Сборник
ТОМ 5**

Спомени на съвременници и последователи на
Всемировия Учител БЕИНСА ДУНО

Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил
Вергилий Кръстев

Библиотека „Житен клас“
София 1996

Посвещава се на онези братя и сестри, които бяха в Школата на Бялото Братство, при нозете на Всемировия Учител Беннса Дүно, слушаха Словото на Бога за идното човечество от Шестата раса и пееха песните Му, които ще бъдат молитви за Новото Човечество.

Поднасям този мой труд - резултат на двадесет и две годишно издирване и проучване като дар на онези, на които очите са отворени и съзнанието е будно за Словото на Великия Учител Беннса Дүно, и на които ушите са отпуснени за музиката Му, защото я възприемат като творчески акт на Божествения Дүх.

Великият Учител представлява външното отношение на Бога към хората.

Словото излиза от Великия Учител, но принадлежи на Бога.

Един Учител съществува в света.

Един е Мировият Учител на Битието и Небитието.

Един е Всемировият Учител на Вселената. Името му е Беннса Дүно.

Светското Му име бе Петър Дънов.

Д-р Вергилий Кръстев

ISBN 954-90041-5-5, том V

© Всички права запазени

Не се разрешава препечатването на отделни части от книгата в периодичния печат - вестници и списания, без разрешение на съставителя на сборника.

Не се позволява преразказването на отпечатания летописен материал от нелегални и явни разказвачи с цел - издаването на пиратски издания.

МАРИЯ ТОДОРОВА

ШКОЛАТА

НА

ВЕЛИКИЯ УЧИТЕЛ

- БЕИНСА ДУНО -

И

ПЪТЯТ НА ЕДНА ДУША

Учителят Дънов за Мария Тодорова

„Ти си от особените, не си от обикновените.

Между сестрите ти си първата.

В класа ти си най-уравновесената.

За тебе съм уверен, че ще издържиш, но за Савка е съмнително.

Давам ти това, защото предварително зная, че ще издържиш.

Твоят път е един от редките. Да остане някой верен, това много рядко се случва.“

ЛЕТОПИС - ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. ЧАСТНАТА УЧЕНИЧКА

Именувам се Мария Михайлова Тодорова и съм родена на 8 февруари 1898 година стар стил или на 21 февруари 1898 година нов стил в 7 часа без 1 минута сутринта. Баща ми се казваше Михаил Тодоров Попхристов и е роден в град Пирдоп през 1856 година. Баща ми е бил търговец, а дядо ми свещеник. Баща ми са го дали като послушник в черквата, той е бил старателен и по предложение на тамошния поп е бил посочен на екзарх Йосиф, който се е заинтересувал от него и го изпраща като стипендиант на Българската екзархия, за да се учи в Русия в Духовната академия в град Орел, както и много други българчета по онова време. Колко време е учил не зная, но след това се е записал и завършил славянска филология. Отказал се е от Духовната академия. Бил е личен приятел на Методи Кусевич, който по-късно става владика на град Стара Загора, който е създал парка на Стара Загора. Там е било един гол баир, но го е превърнал в чудесен парк. Давал е години наред почти цялата си заплата за разсад на дръвчета и е създал парка на „Язмото“ с доброволния труд на местното гражданство. По време на Сръбско-българската война през 1885 година баща ми и Кусевич са били в град Орел в семинарията. Когато са получавали новините от фронта чрез вестниците са били толкова възбудени и разпалени, че Методи Кусевич е викал на висок глас: „Удряйте, удряйте, български юнаци!“. Там баща ми попада в кръжока на Чернишевски и Добролюбов, където се запознава с новите социалистически идеи, идващи от Европа в Русия. Поради тези идеи той напуска Семинарията и завършва славянска филология. Като се връща в България бил е гонен от Стамболов като всички онези, които са завършили в Русия и поради това отива в град Одрин и е бил учител, преподавал е български език. След това идва в България и става учител в град Панагюрище и там се запознава с бъдещата ми майка.

Майка ми Недялка Искървова Мачева е родена през месец април 1876 година по време на Априлското въстание и то в Балкана понеже панагюрци са бягали от турците. Баща ѝ Искърво Мачев е един от възрожденците в град Панагюрище и е взел живо участие в подготовката на въстанието. Тук се среща с Михаил Тодоров, който по това време е учител в Панагюрище. Оженват се около 1893 година и от брака се раждат четири деца. Станислав - 1894 г. в град Дупница, завършва архитектура и работи в БДЖ. Негов син е Михаил Тодоров, моят любим племенник. Тодор е роден 1895 година, завършва медицина в Италия и после остана да работи в Италия. Мария е родена 1898 година в град Дупница. Владо - 1910 година в София, следва право, а по-късно стана един от видните футболисти в офицерския клуб „АС-23“ от 1926 година до 1936 година беше бележит футболист, наричаха го „балерината“ и във футболните среди беше познат под името Владо Тодоров.

Отначало баща ми работи в Дупница като съдия, после се премества в град Стара Загора като учител по литература и е бил директор на Девическата гимназия. Около 1910 година се премества в София и бил учител по литература. Пенсионира се през 1916 година. Всички в семейството ми пеха много хубаво - баща ми, майка ми и някои от роднините ми винаги пригласяха на три гласа. Баща ми като всеки българин пушеше и пиеше, но до 50 години. След това каза край и не пушеше и не пиеше до края на живота си.

Доживя до 94 години, а майка ми до 88 години - дълголетници бяха.

За първи път се запознах с Учителя през 1916 година съвсем случайно, в не съвсем случайна обстановка и обстоятелства. Така че години след това, когато чух и прочетох от Учителя мисълта: „Случайността е закон на кармата!“ винаги се усмихвах и благодарях на моята карма, че можах да се срещна в този живот и да бъда при нозете на Всемировия Учител. За мен това бе най-голямата привилегия, която може да съществува на земята и най-голямото благоволение, което може да получи една човешка душа от Бога. От самото начало тези две понятия Учителя и Бог се сливаха в едно от начало до края на моя земен път. И така остава за следващите векове това общо понятие по време на моето пребиваване на земята, докато реша всички задачи като ученик.

Част от тези години - 1916 както и още три години след това аз работих с Учителя като негова частна ученичка. Бях 18-годишна, завършила гимназиалното си образование, когато по онези години то се равняваше на висше образование, дори няколко десетилетия след това. Гимназиалното образование беше максималния ценз, което отваряше вратите за работа навсякъде, където човек пожелаеше. Семейството ми тогава беше заможено и можеше да си позволи единствената им дъщеря да бъде подготвена добре, изучена, за да премине във висшето общество, при което бе задължително познание по музика. А аз свирех добре на пиано, с добро възпитание, а аз го имах и добра подготовка по всички въпроси, за което би могло да се говори в тези среди като наука, религия, философия, а задължително бе умението да се бродира, защото младите дами се събираха при подходяща обстановка в дадени семейства сутрин на чаша чай и за разтуха бродираха. А бродериите не бяха обикновени бродерии, а бяха изписвани от Австрия и Германия.

Как така се случи, но аз пожелах да посещавам Учителя и да го запитвам по дадени въпроси, на които Той трябваше да ми отговаря. Постепенно на получените отговори аз трябваше да работя като ги осмислям с особено подробно тълкуване. Така че от обикновено любопитно младо момиче, задаващо въпроси, аз се превърнах в ученичка, която трябваше да работи върху отговорите на Учителя дълго и продължително. После усетих, че бях влезнала в друго училище, програмата ми беше съвсем различна, а темите, които ми се даваха за домашна работа бяха необичайни, и толкова необичайни, че нямаше от къде да прочета и да получа познания за тях, за да се подготвя за следващия урок. Единственият източник се оказа Учителя, а главното ми пособие се оказа Библията. За най-голямо мое учудване тя за мен беше книга за възрастни и стари хора, нямаша какво да правят, а тук при мен се оказа, че Библията бе първото ми учебно помагало. Учителят редовно ме приемаше два пъти седмично обикновено понеделник и четвъртък в 9 часа. А вие можете ли да си представите какво означава едно 18-годишно момиче да отива на частен урок при човек с прошарена коса и брада на около 52 години. Но това не може да се опише, то трябва да се изживее. Цялата тогавашна обстановка на улица „Опълченска“ 66, където домакинята ме посрещаше понякога с неодобрение, понеже според нея отнемах от ценното време на Учителя. А там непрекъснато имаше движение от идващи и отиващи си посетители, като всеки бе се въоръжил с търпение и с подготвени въпроси към Учителя, защото всеки посетител не отиваше от просто любопитство, а от някаква нужна, търсещ помощ, закрила, съвети и разрешение на житейските си проблеми. А аз отивах като частна ученичка. Защо казвам частна ученичка? Веднъж при едно събиране на възрастни приятели около Учителя за разговор при една вечеря, при един наш познат на семейството ни, а това беше Петко

Епитропов Той бе заявил: „Е, вас ви изпревари и надмина една частна ученичка, която е само на 18 години.“ Какво бе любопитството на околните да влезат, да видят и да разберат коя е тази ученичка. След това дойде ревността срещу мен, която ревност понякога се обръщаше в озлобение. Тази ревност беше непонятна за мен, но за тях беше обяснима - не можеха да проумеят и да разберат защо Учителят приемаше мен, а не тях и защо толкова дълго се задържах при него. Те му задаваха въпроси, а той им бе отговорил: „Тя е моя частна ученичка“. А да си частна ученичка трябваше да имаш учител, трябваше да има ученик и разбира се уроци, които трябваше да се изучават и след това частната ученичка беше изпитвана така както ме изпитваха учителите в гимназията. Като частна ученичка аз не заплащах хонорар на Учителя, а трябваше да го заплатя с преданост към делото и го изплахах като верност до края на живота си. И не само към този живот, но това важи и за вечността.

Учителят ме запозна още през 1916 година, както и следващите години с основните положения на духовния свят - а те бяха нужни, за да си изработя един правилен духовен мироглед. Ами останалите последователи на Учителя? Той държеше беседи на ул. „Опълченска“ 66, провеждаше общи разговори с приятели по домовете при своите посещения при тях, посещаваше провинцията. Той беше извор, от който всеки можеше да черпи, както поиска и колкото поиска. Той бе извор на знания, но той бе извор на сила и на мощ. Това го установих по-късно. По-късно приятелите имаха различни опитности с него и успяха по вътрешен път да разберат, че срещу тях стои не господин Дънов, а един велик пратеник на небето, който бе дошъл на земята да помага на своите братя. Тези вътрешни опитности бяха от категорията на висшето познание и можеха да се опиричат като божествени откровения, а някои приятели го възприемаха като живия Христос слезнал на земята. Неговото Слово днес можете да го намерите и да го прочетете, но тогава в първите години това Слово излизаше от него като извор и стенографите в началните години едвам успяваха да го записват. По-късно излезнаха и първите книги от „Сила и живот“.

Понякога, когато беше много зает с посетители Учителят ми даваше някои книги, които аз трябваше да прочета и при следващите посещения Той ме изпитваше какво съм разбрала от тях. Искаше да види дали мога да работя върху разбора на една книга, да намеря главната идея, да видя образите на героите като живи, които се подчиняват не на своеобразни тълкувания на автора, а са отражение на един жив свят, който съществува зад думите и зад словата на същата книга. В субективния свят на автора даден в книгата бе обективен свят на героите и то на друго място. Трябваше да се намери връзката, а тя се даваше от идеите вложени в книгата и законите, намиращи се в общение между онзи духовен свят, който бе горе в Невидимия свят и онзи, който бе свален чрез перото на писателя върху белия лист.

Още от самото начало Учителят ми каза: „А имате ли си Библия?“ Аз го погледнах с изненада. А уплахата ми от тази голяма дебела книга подвързана с дебели корици всяваше в мене страх от неразбрания език и текст. Тогава той започна да ми дава да чета отделни глави и ми насочваше на кое да обърна внимание. Вие днес можете да видите една беседа на Учителя, как той започва с един стих от Библията - от Стария или Новия завет и започва след това да дава и разглежда вложения смисъл на цитирания текст от гледна точка на висшето познание, с което боравеше Учителя, а това бе гледна точка от божествената наука недостъпна за обикновената човешка душа. Но тогава в началото това бе толкова трудно за мен и с какво внимание Учителят

ме насочваше и ми разясняваше всяко едно положение. По-нататък ми даваше упражнения от духовен характер, които изпълнявах съвестно, но не всякога успешно, при това винаги му разказвах и той ме направляваше, насочваше и допълваше бащински. А това беше един продължителен процес в разстояние на няколко години. Когато Учителят откри Школата през 1922 година и се оформи Младежкият окултен клас, в който аз влязох и когато започна Учителят да дава своите лекции видях, че не случайно съм била подготвена. В разстояние на три години аз бях опитно поле и моите съзнание бе пробния камък, за да може Учителят да провери дали ще може да работи върху онези представители от младото поколение, което трябваше да дойде и които трябваше да оформят Младежкият окултен клас. Така че аз не започнах като някой първолаче от А и Б, а вече имах една подготовка. А това бе подготовката на частната ученичка.

През младите си години, когато бях частна ученичка на Учителя и седмично два пъти понеделник и четвъртък го посещавах по предварително зададени теми от него по Библията аз изнасях предварително предварително подготвено резюме. Отговарях на въпросите и тогава беше времето когато Той ми обясняваше духовните закони залегнали в Библията, дадени символично и скрити за съзнанията на обикновените богомолци. По-късно в Школата Учителят изнасяше своите беседи, но винаги носеше Библията в ръка, сядаше на катедрата, отваряше една страница и прочита даден стих с лупата си и върху този стих, който беше като мото се явяваше като ключ на цялата беседа. За околните това беше нещо съвсем случайно като че ли случайно Учителят попадаше на някаква глава и по обикновен начин прочита там някакъв си стих. Но впоследствие ние започнахме да гледаме по друг начин на беседата на Учителя. За нас това не беше вече беседа, а беше Слово на Учителя и че това Слово се подчиняваше на своя закономерност и имаше свой план и всяко нещо лежеше на мястото си. И тази беседа не можеше с нищо да се промени или да се замести с нещо друго. Тази беседа имаше свое време и свое място и видяхме как Словото на Учителя се изливаше закономерно и отговаряше не само на текущите наши проблеми, но тя отговаряше на онзи общ план на Школата, чиято физическа проекция ние бяхме с нашите човешки тела и човешки умове. Словото на Учителя се изливаше по космически закони и отговаряше на времето, което ни създаваше и което ни движеше. Та пр онези години на частната ученичка имах възможност целенасочено, ежеседмично да работя по глави над Библията и лека полека усвоих много неща и се запознах с основните неща, че Библията не е обикновена книга, а е книга на Господният Дух, който е работил през вековете и хилядолетията. Така веднъж Учителят в една от лекциите бе казал на братята: „Аз имам една частна ученичка от света, която е-хе ви изпревари и дори петите ѝ не можете да ѝ ги видите.“ Аз знаех, че се касаеше за мен. Някои от тогавашните братя също се досещаха, че се отнася до мен, но те бяха вече на възраст, където не ме ревнуваха, защото аз бях за тях дете, а аз още не бях влезнала официално в Братството и още не бях влезнала официално в онзи салон, където се събираха сподвижниците на Учителя.

2. ВЛИЗАНЕ В ШКОЛАТА

След като Учителя работи около три години с мен като частна ученичка като ме приемаше редовно два пъти в седмицата аз постепенно се въвеждах в пътя на ученика. Част от този път се намира в моите спомени, които по-късно ще дам. От 1916 година до 1920 година Учителя ме държа настрана, за да

ме подготви и за да провери дали мога да схвана онези основни идеи, които Той ми дава, за да разработя у дома. Освен това аз бях много чувствителна, бях неподготвена и непременно щях да изгоря, ако той беше ме въвел неподготвена. Щях да изгоря така както изгарят крилете на нощните пеперуди, които са привлечени от блясъка на запаления огън. А въвеждането ми става съвсем простишко и съвсем обикновено. Учителят се обърна един ден към мен: „А готова ли сте довечера да дойдете на беседа, която ще имам с приятелите?“ „Готова съм.“ „Хубаво, елате довечера“. Аз отидох вечерта, влезнах в салона, видях един свободен стол, единственият свободен стол, а залата беше препълнена. Без да искам отдадох се на своя вътрешен порив, насочих се към този единствен свободен стол и седнах. Учителят при влизането в салона ме погледна и се усмихна, разбрах, че столът беше определен точно за мен. Това бе моето място в Школата и аз го пазих до края на живота и не го отстъпих никому. Всеки ученик има свое място в Школата на Учителя. Мястото на всеки един ученик е строго определено. Неговото място не може да се заеме от никого. И да дойде друг ученик и да седне на същия стол, то той не може да седне на неговото място. Неговото място е определено от Учителя. Неговото място не е само на физическото поле, неговото място не се побира само в някакъв обикновен стол, а неговото място е определено в Духовната Школа на Учителя. Ето така аз заех своето място на ученик в Школата на Учителя.

3. ЛИЧНА ПОКАНА ЗА СЪБОРА

Същата година през 1920 имаше събор през месец август в град Търново. Аз разбрах това от другите възрастни приятели, които посещаваха беседите на Учителя. Наканих се и аз да отида, но един възрастен брат ме спря. Обясни ми, че там отиват само онези, които са поканени с официални покани. Дори ми извади и ми показа личната покана, която Учителят му бе написал и връчи. Аз не бях получила такава покана и дълбоко умъчнена си останах в София.

Учителят през първите години при всеки един събор е поканвал поименно участниците в съборите. Това днес можете да го прочетете в протоколите от тогавашните събори, но тогава аз не знаех, че са имали такива събори, че има такива протоколи, защото всичко това се пазеше от възрастните приятели като тайна, като свещена тайна. След като видях личната покана от Учителя, че той ги дава поименно аз разбрах, че моето място не е за събора в Търново и че е неуместно да пътувам. Тогава нещата не бяха такива, каквито са днес, тогава едно момиче да бъде пуснато само да върви по улицата в София беше голямо геройство, а пък да бъде пуснато да пътува с влак далеч от родителите си беше не само необичайно, но цяла революция в семейството. Всички онези, които пристъпвахме като млади при Учителя трябваше да се развързваме от онази невидима верига от тогавашните схващания за морал на младите момичета. Само онова момиче, което се оженваше можеше да излезе само от дома, но то отиваше в друг дом и отново беше завързано от порядките на новия дом. Нямаше човек от младото поколение било младеж или момиче, които да бяха се освободили от тези връзки, които бяха невидими и видими вериги. Не забравяйте тогава, че ние бяхме зависими от бащите си и от майките си, ние бяхме зависими от тяхната издръжка и живеехме под един и същ покрив. Да стане човек независим това означаваше да разкъсаш роднинската и семейната връзка, а като я разкъсаш ти оставащ навън без препитание, без покрив, без хляб и без вода. Така че

онези младежи, които постепенно прииждаха при Учителя всеки един се освобождаваше от тези връзки благодарение на невидимата помощ на Учителя. Понякога драматично, понякога болезнено, а понякога нещата се случваха съвсем спонтанно и случайно. По-късно научихме, че за нашето освобождаване Учителят бе платил скъпо и прескъпо като разнищваше и развързваше нашата родова карма.

Когато приятелите се завърнаха от събора през 1920 година споделиха много впечатления и аз стоях някак си настрана изолирана, което още повече ме умъчняваше. Учителят разбра и прочете моето състояние изписано по лицето ми и обхванало ме изцяло и ме попита: „Вие защо не дойдохте на събора?“ Отговорих му, че един брат ме е спрял като ми е показал личната покана от Него. Учителят не каза нищо. По-късно този брат Епитропов сподели с мен, че Учителят му направил забележка, че не е трябвало да ме спира и съм могла да отида на събора. Казал му: „Бог е този, който определя пътя на душите и определя своите ученици.“ Брат Епитропов бе много изненадан от това изявление на Учителя и след дълго преосмисляне дойде да ми се извини. Като изкупване на греха си към мен той обстойно ми разказа целия път от заминаването от София, целия събор и всички случки до най-пълни подробности както и връщането им в София. Така потънах в една друга атмосфера. И следващата година, когато отидох на събора всичко онова, което се случи около мен вече не бе непознато, а аз бях го вече преживяла всичко чрез разказа на брат Епитропов.

През следващата година - 1921 аз бях вече поканена лично от Учителя на събора в Търново. Това е един цял обрат в живота на човека слезнал на земята, защото той външно трябва да се определи и да дойде при Учителя. А може и да се размине, както направиха това стотици българи. А вътрешното определение е много труден процес - той е непрекъснат, който се осъществява ежедневно и с годините. Ти, който си влязъл в това Учение се определяш ежедневно, ежечасно и да не говорим за годините, през които преминаваш. Определяш се ще служиш ли на този жив Бог или не, ще прилагаш ли това, за което си научил от Словото и за което си дошъл на земята и как ще издържиш ежедневните си изпити. Е, това е важното. А другото, че четеш, че слушаш, че одобряваш чутото и прочетено понеже си в присъствието на аурата на Учителя това е само твоя привилегия. Онези от вас, които не сте срещнали Учителя, както по съборите, така и по време на Школата то вие ще го срещнете в Словото му. А ще се доближите до него чрез Словото му в неговите беседи, а дали ще го срещнете в Словото му това зависи от вас и от вашето съзнание дали ще може да се запали една малка искра във вашето съзнание от Словото на Учителя да се пробуди то и да преминете в онзи път на ученика, където трябва да прилагате неговото Слово. Ние се срещнахме с Учителя по различно време. Той лично ни издирваше като че ли бяхме посетили като семена в браздите в българската нива и дойде време да израснем като житни класове. По онези невидими пътища чрез които бяхме посетили ние прииждахме в Школата му в разстояние на 22 години. Всеки дойде по своето си време в онова време, в което бе посят в българската нива, за да може в строго определено време да порасте и да дойде в Школата на Учителя. А следващият момент бе да се определи. Това не беше само личен въпрос, но това бе съдба. В първите събори Учителя изпращаше лични покани, тези лични покани ги изпращаше и за младежките събори. Учителят викаше учениците си да дойдат и да учат и да влезат в Школата му. Това не беше необикновен момент да получиш лична покана от Учителя, а това бе епоха в твоя живот - за сега и за в бъдеще. На тези събори времето бе друго. Тук имаше други невиди-

дими течения като че ли времето бе спряло, а това бе космическото време на Школата и на Учителя. Това време не беше измерено и не се отмерваше от часовници и дати в календара, а това се отмерваше от душите ни, които осъзнаваха, че съставляват едно целокупно цяло от всемировата душа на Бога.

4. СРАМЕЖЛИВОСТ И КАВГИ

Споменах, че бях родена в град Дупница, а сега Станке Димитров. Там баща ми беше чиновник, работеше в градската адвокатска кантора. Когато съм била на две години сме се пренесли в Стара Загора и там отраснах до девет години, когато баща ми купи къща в София и се преселихме в столицата. Бях първолаче, ученичка в първо отделение и ме запитаха от къде съм родена. Отговорих, че съм родена в Дупница, а учениците като чуха това всички се смяха. Те не знаеха, че има такъв смешен град с име на дупка, видя им се толкова смешно и много забавно. Учителката също се засмя заедно с тях, а аз се засрамах много. Бях докачлива и тогава за пръв път се срещнах с това чувство в мене - срамежливостта и докачливост. То ме завладя и не ме пусна до края на живота ми, през всичките години изпитвах го като някакво въже, което ме бе вързало от рождението ми та чак до старостта ми. Беше много интересно, но бе факт, с който не можах да се справя.

В Стара Загора отивайки на училище по пътя паднах в една локва, след което станах бях цялата измокрена, но се смутих, че ще закъснея и че учителката ще ми се скара, затова се оправих малко, поотърсих се оттук оттам и отидох на края в час. А беше есен, студена есен. Разболях се от бронхопневмония и лежах близо два месеца у дома. А на времето в началото на века да се разболе едно дете от бронхопневмония не винаги оживяваше - тогава ме лекуваха със сиропи, със синапени лали, налагаха върху гърдите ми вендузи, такова беше лечението. За температура се даваше хинин. У дома ме попитаха защо не съм казала на учителката. Отговорих: „Беше ме срам“. Имах особено чувство на стеснителност, когато оздравях и ме заведоха в училище учителката ме представи отново пред класа и обясни, че съм била болна, понеже съм паднала в една локва със студена вода. Децата отново започнаха да се смеят, а едно дете скочи на крака и извика: „Учителко, тя не е паднала в локвата, а в една дупка понеже е родена в град, където има голяма дупка - родена е в Дупница“. Всички се смяха, а аз се разплаках. Учителката отиде и издърпа ушите на този приказливец, но вече беше много късно, аз потънах от срам в земята и то пред целия клас. А тя искаше да обясни, че ако някой друг случайно се намокри да не се укрива, че да бъде после болен, но да съобщава веднага. Но общия смях провали нейното намерение. После у дома се коментира дълго време този случай, че всички които са родени в Дупница падат в дупки. Смяха се, но на мен не ми беше смешно, а аз се притеснявах много и плаках дълго. С голяма радост посрещнах вестта, че ще се преместим в София, за да не ме закачат децата с тази Дупница. В София никой не обрна внимание от къде съм, нито ме питаха къде съм родена, така че преминах през това препятствие леко. Аз бях се вече подготвила какво да отговоря ако ме попитат отново за родното ми място. Така че в моите детски спомени остана она пренебрежителен смях към моята особа и месторождението ми. По-късно там където живеехме имаше една тераса, където си играехме като деца. Спомням си бяха дошли гости насядали на столовете и разговарят, а аз и едно малко момченце играехме на кукли и аз съм се увлякла в играта и казвам с висок глас, имитирайки без да искам гласа на

посетителите: „Госпожо, моето дете е болно“. Всички гости се обърнаха към мен и се изсмяха. Аз се засраших. Впечатлителност ли беше това, какво ли беше не знам, но смеха им ми поделяше като присмех и като че ли ми се подиграват. Каква ли енергия се излъчи от този смях не зная, но ме порази много и аз бях много дълго време затворена и изобщо не поглеждах куклите и не исках да се доближа до тях. Опасявах се да не би някой у дома да ми се присмее отново. Този присмех го преживях много дълбоко и болезнено.

В София в къщата, която закупи баща ми преминах през много болезнени за мен състояния. Отначалото та до края имаше нещо, което ме гонеше непрекъснато. Защо ме гонеше не знаех, но това нещо ме гонеше жестоко. А защо мен, а не другите това също не знаех. У дома се явяваше дисхармония казано на сегашен език, но на тогавашен език се явяваха кавги. Непрекъснато имаше нещо във въздуха, което създаваше кавги и разправии. От всички най-много страдах аз. Кавгата започваше от една страна на къщата и накрая се пренасяше от стая в стая, та да стигне накрая до мен и да се стовари върху мен. Накрая или ще ме набият, или ще ме изругаят, но като че ли аз бях гръмоотвод и събирах бурите и гръмотевиците у дома. Аз бях малка и не разбирах тези неща тогава, но знаех много добре, че щом се почне някаква кавга в някоя стая то тя се пренасяше от стая в стая и стигаше до мен. И аз започнах да се изхитрявам, че като я чуя, започвам да бягам и да се крия и преминавах от стая в стая, скривах се в някое кюше или излизах навън. Но кавгата не ме оставаше докато не се стовари върху мен и да се успокоят онези, които се карат. Аз започвах да плача, изплаквах се до края и всичко онова, което ме гонеше преминаваше през мене и излизаше от мен и така се освобождавах от кавгата. А онези, които ме набиваха си отиваха успокоеени и после все едно, че нищо не е било, както се казва - ни лук яли, ни лук мирисали. Но аз си знаех, че всичко изтърпях и през мене всичко преминаваше. Така постепенно открих, че има нещо в къщата, което ме гони. За мен беше жива тази кавга, която висеше във въздуха и чакаше удобен момент да се развихри върху домашните ми, да ме намери накрая, че да се стовари върху ми. И все се питах къде ли се е скрила, в кое ли кюше на стаята се е завряла, че не я виждах. Веднъж бях взела метлата, с която събирах паяжините по ъглите и нарочно тръгнах да я търся та дано да я намеря и изгоня от къщата. Обрах паяжините по ъглите, но нищо не намерих. Изведнъж идва майка ми и ме пита какво правя с тази метла. Отговарям ѝ, че събирам паяжините по ъглите. „Това ли ти е работа с тази метла, та да разбутваш нещата и да вдигаш прах“. Още неизрекла думите видях като че ли нещо влезе в нея, очите ѝ се отвориха ей такива големи и с такова озлобление ме удари, че аз паднах на земята: „Ще разбутваш нещата“ чувах гласа в ушите си. Още тогава като дете видях с очите си как тази кавга вече влизаше в майка ми и тази кавга създаваше всички разправии у дома, и че тя, кавгата, ме гонеше чрез майка ми. Това го разбрах като дете. По-късно когато станах голяма, когато се запознах с учението на Учителя разбрах, че майка ми беше медиум и я обладаваха и завладяваха духове и безпричинно ме гонеше като налиташе да ме бие. Но аз вече бях голяма в гимназията и вече можех да се противопоставям. Аз плачех много от неправдата и се възмущавах много. Чувствавах, че един черен дух беше в къщата и ме гонеше. По-рано беше за мен като кавга, а сега черен дух, който ме гонеше безспир и нашир. Но аз още не разбирах тези неща. Майка ми преди да си замине от тази свят ѝ се отвориха очите и тя виждаше разни духове, които ѝ говореха и им вярваше и я разиграваха едновременно. Аз бях принудена да извикам един свещеник да направи водосвет у дома, да прикади с тамян и да чете мо-

литви на майка, а той се оказа, че беше искрено веруещ свещеник и при това ясновидец. Този човек не взимаше пари за службите. Беше интересен свещеник. Аз после разбрах, че той чете скришом беседите на учителя Дънов. Имаше някои от тях, които ги четяха скришом. Аз попитах свещеника: „Не може ли да се изпъдят тези духове?“. „Ако ги изпъдим от тук ще се качат горе при брат ти на горния етаж и ще направят по-големи поразии“. Аз разбрах, че в този дом имаше един дух, а това беше същият онзи човек, който навремето беше продал къщата и който беше изигран при продажбата ѝ. Той беше умрял след време, но духът му витаеше тук и си отмъщаваше на всички като създаваше крамолите, неразбориите и след като минаваше от човек на човек и накрая чрез майка ми се докопваше до мен и аз си отнасях боя. А аз трябваше да го изхвърля този дух от мен чрез рев. И аз плачех. Аз му бях изходния комин, през който трябваше да премине през всички и да ги обере. Така си отмъщаваше. Обираше техния магнетизъм и силите им, а родът ми си заплащаше заради това, че бяха го изиграли навремето. А по-късно когато родителите започнаха да ме гонят заради учението нещата се промениха още повече. Гонеше ме отначало до край. Това гонение започна у дома, после се прехвърли и в Братството, в което влезнах и от тогава досега непрекъснато съм гонена. Такава ми беше орисията. Да бъде гонена от начало до края на живота си.

5. НА СЪБОР В ТЪРНОВО ПРЕЗ 1921 ГОДИНА

Преди да отида при Учителя две години бях се записала като член във вегетарианското дружество, където в него повечето бяха толстоисти. През 1921 година те бяха решили да направят събор в град Търново. По някаква случайност техният събор се съчетава със събора на Учителя. За мен тогава беше случайност, но сега като разказвам виждам, че не беше никаква случайност, защото много млади хора, които бяха се записали във вегетарианското дружество, след като бяха пристигнали на техния събор в Търново впоследствие се присъединиха към нашия събор и много от тях влезнаха в Братството. А освен това много от младежите използваха прикритието на вегетарианския събор, за да дойдат на събора, който Учителят бе свикал в град Търново. Така че нямаше случайни работи. И в моите разкази ако аз използвам думата случайно, то е да наблегна на необикновената случайност, която не е никаква случайност, а една закономерност, която ние не виждаме, поради нашето невежество и неразбиране. Пред роднините и пред домашните си казвах, че отивах на вегетариански събор, а аз отивах на събора на Учителя. Една квартирантка и майка ми ме изпратиха официално на гарата, а аз тогава бях млада - на 23 години. Аз се качих на влака заедно с майка ми и придружителката, защото те много държаха, за да видят къде ще бъде настанена дъщеря им и в какво купе ще седне и при кого ще седне. По онова време тези неща бяха много важни, сега за вас може да са смешни, но тогава всички любовни романи започваха със случайни срещи в купето на влака. А по улицата ако някое младо момиче си изпусне случайно кърпичката то непременно някой господин ще се намери, който да вдигне кърпичката, да изтича да достигне младата госпожица и най-тържествено да ѝ я поднесе. Така започваха случайните запознанства. А отвлечанията ставаха на младите госпожици непременно с файтони в непозната посока. Коя госпожица можеше тогава да язди кон? Тогавашното превозно средство бе файтона. А какви луксозни файтони бяха - с бели покривки, с породисти коне, със златни амулети на конете, със специални облекла на кочияшите, а чували ли сте как

отекват копитата на конете по софийския калдъръм. Ами ако вие сте вътре във файтона и сте госпожица, която трябва да бъде открадната? Такива неща се случваха не рядко. А майка ми като всяка майка върви от купе на купе и тримата оглеждаме и избираме кое ще бъде въпросното купе, където аз ще трябва да влезна. Почти всички купета са заети. Но ето приближаваме до едно купе, а вътре само двама възрастни човека. Влизаме вътре и кого виждаме - случайно тук е седнал Учителя, а до него е Петко Епитропов. А Петко е познат на семейството, ние сме му кумове от втория му брак с жена му, за което майка ми се зарадва много. После тя погледна Учителя, но тя не го знаеше кой е, а е Учителят е към 57 години - представителен, с шапка, облечен както винаги официално, с фигура и лице, вдъхващо уважение, достойнство и най-вече сигурност. Аз целувам ръка на Учителя, докато майка ми разменя няколко думи с Петко. Тогава се смяташе за добро възпитание ако млада девойка целуне ръка на възрастен мъж представен официално, такъв какъвто беше Учителя. Така че това не направи никакво впечатление на майка ми. След като си размениха по няколко думи за любезност майка ми ни в клин, ни в ръкав така изневиделица се обръща към Учителя и му казва: „Господине, поверявам дъщеря си на вас“. Учителят кимна с глава, усмихна се и каза: „Хубаво“. Та така стана, че майка ми без да познава Учителя ме повери в неговите ръце. И много по-късно, когато тя ме заключваше, за да не ходя на беседи на Учителя, когато поведе война срещу мен да не излизам от къщи, за да посещавам беседите му, аз веднъж ѝ казах: „Чудно ми е, че ти навремето ме повери във влака на Учителя, когато за пръв път го срещна, а сега воюваш срещу мен и срещу него“. „Да, ама аз не знаех кой е този господин, вие ме заблудихте“. „Никой не те е заблуждавал, но ти по дух позна кой е Той и ме повери на Него, а сега си заблудена от други и си в ужасна заблуда и в заблудата си воюваш срещу мен и срещу него“. Този разговор остана да се приключва в следващите десет години на невероятни борби и невероятни преживелици като описвам накратко само онези случаи, където има и намесата на Учителя.

Влакът тръгна, а в купето бяхме трима. Аз седнах срещу Учителя, а Петко Епитропов беше седнал до Учителя. По едно време Петко заспа, а ние с Учителя приказваме. Тогава Го запитам: „Учителю, имам едно чувство и то е много живо, че нещо съм съгрешила и се виждам в другия свят как съм плакала там и съм се молила и е дошъл Исус Христос и той е обещал да ме спаси и ме е спасил.“ Учителят ми каза: „Това е действително преживяно. В миналото си се издигнала много. Стигнала си до средата на пътя. Направила си голямо впечатление на хората и са ти оказали внимание и си се съблазнила. И се явила опасността да паднеш и да загубиш онова, което си придобила, затова в последните няколко живота, когато си се прераждала на земята са те взимали и задигали преждевременно от този свят, за да не съгрешиш повече“. Влакът си пътуваше, чичо Петко спеше, а аз седях срещу Него и слушах едно откровение. После си припомних като дете винаги съм преживявала в себе си, че умирам рано и винаги над гроба съм виждала, че идва млад човек с цветя в ръце и безутешно е плакал. Това бяха онези картини, които виждах като дете. А тук във влака разбрах, че това беше едно истинско преживяване от моите предишни прераждания, умираше съм млада, защото са ме прибирали рано, за да не се отклоня от пътя, по който съм тръгнала и да падна и да изгубя онова, което съм придобила.

Домът, в който се родих бях чужда. Винаги съм била неразбрана. Една съдържана нежност имаше само от баща ми. Майка ми беше враждебно настроена срещу мене. Често се питах дали съм тяхно дете или съм взета от ня-

къде другаде. Не знаех какво значи родова карма и какво значи онзи окултен закон, според който враговете се събират в семейството, и че единия враг ражда другия, дава му тяло, става негово рождено и любимо дете и се разплаща по този начин. Така че в това се убедих още по-късно, когато с майка ми съм имала най-големите си неприятности в живота - тя беше застанала между мен и Учителя и искаше да ме спре да не влизам в Школата на Учителя. Действаше като мой кармичен враг и като враг на Учителя. Да се чудиш и да се маеш. Но тези две положения като се съберат на едно място е много трудно на човек да се справи на земята. А аз се справих само благодарение на моята устойчивост, твърдостта на моя дух и най-вече на помощта от Учителя, че когато бях в най-голямата безизходица и когато родителите ме смятаха, че съм поставена на колене и смазана, тогава се явяваше една спасителна врата, която се отваряше пред мен и една ръка, която се подаваше и ме изваждаше от вътрешния затвор, в който се опитвах да ме затворят и отпадаха външните ограничения, на които ме подлагаха непрекъснато. На никого не пожелавам такъв път. Дано друг път с тези души да не се срещам и ако се срещна дано съм се разплатила кармически с тях. Жестока битка беше, битка на живот и смърт. Беше битка за живот - дали да оживея и аз оживях чрез Школата на Учителя.

6. БИТКА ЗА ЖИВОТ И ЗА ШКОЛА

След една поредна караница у дома и разправия за това, че не трябва да ходя при Дънов, която завърши с няколко шамара от майка ми, които ми зашлеви, аз разплакана излезнах и тръгнах по пътя към „Опълченска“ 66. Докато стигнах при него аз се успокоих и малко шо-годе се оправих, сресях се, оправих се външно и отидох да Му разправам всичко. Той ме посрещна, сложи ме да седна на стол, подаде ми чаша чай, аз сърбах, изпих чая, а Той през това време мълчи и ме наблюдава. След като оставих чашата Той ме запита преди аз да почна да му се оплаквам и да Му разправам за какво съм дошла и каква ми е болката: „Галила ли те е майка ти?“ „Не, Учителю“. „Затова съм те взел при себе си“, беше отговорът Му. „В мене има едно чувство, което е по-силно от мен. Аз винаги съм на страна на слабите.“ Когато отивах при Учителя всякога съм била самотна, нямаше никъде нещо, което да ме е забавлявало. Отидох сама самичка със себе си. Чувствах само самота и тъга. През какви ли астрологически аспекти преминавах тогава не мога да знам. Какви ли бяха тези състояния у мен - също не зная. Имах усещането, че съм заровена в земята и че трябва да поникна. По-късно, когато Учителят разказваше историята на житното зърно казваше, че житното зърно се посява в земята, че то също минава през страдания и ограничения, но накрая то пониква, пробива земната гръд и изкласява като стрък. Може би тогава да съм била в същия този етап.

При тези вътрешни затруднения веднъж възкликнах от горест: „Защо Христос не е на земята, щях да Му стана ученичка“. На сутринта възкликнах и изпратих своя вопъл до небето, а на обед дойде една моя приятелка, която не бях виждала с години, че се разприказвахме и тя ми каза, че ходела на едно място при едни хора, където е говорел един много интересен човек и пожела да ме заведе, хем да се поразходим, хем да ми го покаже. Отивам там, заставам в двора до отворения прозорец и чувам гласа на този човек. И таман се вслушвам в неговия глас, чувам как той казва: „Днес една душа възкликна „Защо Христос не е на земята, че да му стана ученик“, Учителят ме погледна и продължи „Дойде ли този подтик стани, облечи се и отиди при

Христа иначе утре ще бъде късно". Аз стоях като замаяна, нещо в мен се отвори в далечината, някаква светлина навлизаше в мен, това беше като на зазоряване - нощта се оттегляше и аз вървях, вървях, а тази светлина отстъпваше пред мен, а тъмната оставаше зад мен. Повече нищо не можах да чуя от беседата, а чувах и усещах, че светлината се движи през мен. Невероятно преживяване, което продължи през цялата беседа. След като свърши беседата приятелката ме поведе и ние се наредихме в редица, за да ни дойде реда, та да Му целунем ръка така както правеха другите. Аз заставах пред Него, целунах ръка, а той се усмихна. Промълвих: „Благодаря ви, че ме доведохте“. А той: „Благодари на Онзи, който те изпрати на земята и те доведе тук“. Аз погледнах учудено, а той прошепна: „Господ е светлина. Бог е любов“. Тогава разбрах, че него ден аз дойдох при Господа и при Бога. Христовият дух ме беше довел при Него. Така започна първия ми ден на моето битие. Това е денят на светлината. Нали така се казва в началото на Библията рекох: „Да бъде виделина“. И тази виделина пребъдна в мене още от първия ден и до днес тя е в мен.

След като се върнах от беседа аз се промених коренно, започнах да посещавам беседите му. Родителите ми скочиха, не ми позволяваха да ходя, защото обществеността беше повела борба срещу Учителя, подкокоросвана от църквата, от властите и от всички. Аз бях млада, хубава, с възможности и аматьора, че именно там ще се проваля. Скараха ми се и след това не ми позволяваха да излизам навън. Аз не можех да се примиря, че ще ме ограничи някой и реших по-добре да се убия, отколкото някой да ме ограничи. Взех един нож, затворих се и исках да се самоубия с него. Знаех, че животът ми имаше смисъл само при Учителя. Бях млада. Родителите ми се молиха да хвърля този нож, бяха се уплашили и ми обещаха, че ще ме пускат да излизам и аз захвърлих ножа и излезнах навън. Вероятно съм изглеждала много страшно, защото те ме гледаха уплашено и целите трепереха. Така завърши един от първите ми сблъсъци. Те отстъпиха, а аз бях категорична. А аз бях видяла светлината, която движеше живота във Вселената и на земята. Видях външната светлина, която преминаваше чрез Словото на Учителя във вътрешна Виделина в живота на ученика. И от такова преживяване, което преминах аз вече не можех да се откажа. Връщане назад не можеше да има. Това беше битка за живот и битка за Школа. Среден път нямаше.

7. И ВРАГ НА ЧОВЕКУ СА НЕГОВИТЕ ДОМАШНИ

Беше по времето, когато у дома родителите ми както и близките ми жестоко ме гонеха заради учението и че съм станала дъновистка. Гонеха ме и ме тормозеха с всички средства

а и с всички методи, които им бяха под ръка и за които си спомниха от някъде. По-късно, когато ми попадна една книга за методите на инквизицията, която в името на Христа унищожи по времето на Средновековието към 30 милиона европейци, тогава видях, че моите родители са използвали същите методи към самата мен, към самата им рождена дъщеря. Значи аз за тях не бях вече дъщеря, а враг от времето на инквизицията. Тогава аз бях млада госпожица и един път при посещение при Учителя той ме запита: „Галеше ли те майка ти?“ Отговорих: „Никой не ме галеше, Учителю“. „Затова съм те взел при себе си“. Тогава разбрах, че благ може да бъде само Бог.

Пак по онова време при редовните си посещения при Учителя изведнъж изпитах толкова голяма близост към него, че исках да му кажа „Мамо“,

но се въздържах да му го кажа. Да, в негово присъствие ние чувствахме не само грижата на Бащата, но и на майката. Но нали Божия Дух дух бе и множество, и единоначалие на всичко и затова можеше да движи всекиго по своя земен път.

Веднъж се връщам от Витоша, бяхме на екскурзия с Учителя и Братството. Влизам у дома цялата мокра, кална - беше валило дъжд, а тогава ходехме пеша до Витоша и обратно. Като ме вижда майка ми, че съм цялата мокра отгоре до долу и едновременно кална като прасе, оваргяло се в локва, развика се и ме нарече незнам какво си и ме изпъди от къщи. Аз прибрах няколко беседи от Учителя, малкото багаж под ръка и отивам на Изгрева. Само малкия ми брат Владо плаче за мен. Качвам се на Изгрева и разправам на Учителя, че са ме изпъдили от дома заради учението. Чула всичко това една от сестрите, които бяха го наобиколили изважда и ми предлага 140 лева за първо време, но аз отказвах. Учителят изчаква как ще си реша задачата. Аз отказвам парите, аз не съм дошла за пари, а да бъда тук и да търся подслон на Изгрева. След малко Учителят е отново при мен. Аз съм цялата още мокра, окаляна, смутена от това положение, но не съм разколебана, защото съм права в себе си. Преди да тръгна за Изгрева бях казала в себе си: „Бог и Учителят“ и непрекъснато си повтарях само тези две думи и ги произнасях високо на глас. Вървя, а всичко наоколо бе тъма около мене. Тук на Изгрева по това време имаше три сестри, които живееха заедно в една барака и Учителят ми каза: „Там при тях ще отидеш“. Аз отидох при тях без пари като им казах, че Учителят ме изпраща при тях. Те вече знаеха целият случай с подробностите. Групата се състоеше от Олга Славчева, сестра Янакиева и още една сестра. Останах при тях на нощувка както и на пълен пансион с храна и завивки. Минаха дни, отивам при Учителя и той ми подава един плик: „Вземи този плик“. На пликът бяха написани две букви с почерка на Учителя „М. Т.“, т.е. Мария Тодорова. Когато го отворих вътре имаше 1100 лева, а това не беше малка сума тогава. Човек можеше да мине с тези пари няколко месеца. Когато показах плика на сестрите те се ококориха, а когато извадих парите те се съблзниха така, че ме изгледаха завистливо. Но това трая секунди, защото аз бързо казах: „Това е за комуната от тримата човека и който иска да си вземе от там“. Те се успокоиха, зарадваха се, защото бяха се свършили последните им средства и се чудели какво да правят. Ето накрая и аз съм дошла и съм прибавила към немотията им още едно гладно гърло. Бяха решили да се помолят на Бога, молили се за помощ и ето аз накрая пристигам и предоставям този плик с тази голяма сума. Така те имаха една опитност с мен, както и аз с тях. Тези пари останаха за тях, аз похарчих само 25 лева от тази голяма сума. На следващия ден ме покани Балтова да ям у тях. Отивам при нея и се оказва, че у нея няма нищо за ядене. Как така те кани на обяд, но няма нищо за ядене. Беше забравила, че у дома си има нещо за ядене. Тогава аз се върнах, взех 25 лева за храна, купих това-онова, а Балтова направи каша и ядохме каша. Като разказвах това на комуната от трите сестри защо съм похарчила тези 25 лева и как съм била поканена на обяд без да има нещо те се превиваха от смях и казваха, че Балтова прилагала много често този номер като казвала „Важно е Бог да види, че имам добро сърце и че си отварям сърцето за всички, а Бог като види това ще тури в торбата някой комат хляб“. Та комата хляб го донесох аз с тези 25 лева. Всички се смяхме през сълзи. Тук моето появяване донесе толкова много опитности на всички. Така беше с всеки появил се човек търсещ закрила от Учителя на Изгрева. След време се върнах у дома, защото от къщи бяха изпратили малкия ми брат Владо да ми съобщи, че ме викат обратно и че могли отново да

ме приемат. Отидох при Учителя и го питах какво да правя. Чух гласа му „Рекох - отиди“ и аз се върнах. Парите останаха при сестрите. Те бяха много доволни и после казваха „Сестра, добре че те изгони майка ти от къщи та дойде на Изгрева и добре че те приехме и добре че ни донесе толкова пари, за да изкараме някой и друг месец“. Те се смееха, закачаха се дружелюбно, но знаеха, че Учителят беше този, който разрешаваше всички неща едновременно при положение, че ученикът също сам решава задачите си.

След време отидох отново при Учителя, запита ме „Сега сте по-добре, нали?“ „Аз мисля, че се влоши положението ми и после пак ще оправи.“ Учителят продължи „Е, да, Господ така е наредил, че страданията идват за хубаво. Майка ти сега я чистят отгоре, а вие я наричате болна.“ Наистина майка ми беше легнала на легло и беше се разболяла след този конфликт. Учителят продължи „Не трябва човек да иска да се отменят условията, в които е поставен, а да се учи от тях.“

Големият ми брат Станислав приличаше на баща ми и вървеше по неговата родова линия. За този случай Учителят каза: „Две реки, които течат на едно и също място те се сливат. А две реки, които отиват в различни посоки - те се раздалечават. Майка ви с кого се разбира?“ Отговарям: „С брат ми Тодор“. „Е, той върви по нейна родова линия. А вие с другия си брат Владо стоите по-настрана.“ Казах му, че аз мисля, че в бъдеще Владо ще бъде ученик. Той си затвори очите в молба и аз почувствах, че той пожелаваше пред Бога моето желание да се изпълни. Лицето му изразяваше молитва и любов. Учителят промълви: „На Владо ще му дадеш някои книги да чете. А по-късно ще му дадем някои наставления, ако иска да работи“.

Имах много неприятности със семейството си. Искането по едно време да ме заключват особено големия ми брат Станислав ме заключваше, а аз излизах от другия вход. Споделих с Учителя, че ме заключват, а той каза: „Ти имаш силен дух и силен ръководител и затова си смела.“ После се убедих в това.

Веднъж майка ми разказваше един неин сън, че сме вървели заедно с нея по един път огрян от луната и аз после съм се отдалечила от нея. После когато влезнах в Братството този сън на майка ми бе се реализирал, но на нея не ѝ стана ясно. От Учителя научих, че луната е емблема на човешкия свят, който се променя, а Слънцето е емблема на Божествения свят. Та пътеката огряна от луната означаваше, че ние ще се разделим с майка ми и всеки ще тръгне по своя път, което и стана. Дойде онова време, когато аз се преместих да живея окончателно на Изгрева.

Родителите ми бяха недоволни, че съм станала дъновистка. Всички привърженици и последователи на Учителя ги назоваваха така. Бяха се припирили и очакваха, че все пак може да се случи нещо и отново да се върна към тях, че може би това е едно временно увлечение. Особено майка ми се надяваше, че ако се омъжи сигурно ще си налегна на парцалите стига ако мъжа ми да не е дъновист, но и да е дъновист, то омъжи ли се девойката, то нещата придобиват друго значение и развитие. Такава беше тактиката на родителите ми и изчакваха нови събития. Веднъж им казах: „Интересно ми е, че още не сте се позаинтересували къде отива дъщеря ви и при кого“. На другия ден баща ми дойде на беседа в неделя от 10 часа на Изгрева, изслуша за пръв път Учителя и за пръв път го видя. След беседата баща ми беше замаян и изненадан. И когато си дойде у дома започна да разказва възторжено като размахваше с ръце и не можеше да навакса с разказа си, защото все не му достигаше време. Всички седяха на масата и слушаха, а аз съм също на масата и мълча. След като се изприказва каквото имаше да каже, майка ми го

погледна учудено и отсече: „И ти ли ще станеш дъновист? Един дъновист ми стига тук в тази къща, за втори тук няма място.“ Баща ми се промени отведнъж, възторгът му изчезна, погледна ме виновно, стана и излезе навън. Повече до края на живота ми той никога не продума нито дума срещу Учителя, срещу учението и не ме упрекна, че съм дъновистка или да ми направи забележка, че ходя на беседи на Изгрева. Беше се допрял до Божественото за малко и беше го оценил. Но неговия път беше друг, той беше дошъл на земята за други цели и разрешаваше други задачи.

8. СТАРАТА ФАНЕЛА

В раните години на моята младост родителите ми бяха решително против моето отиване при Учителя. Не само бяха против, но се противопоставяха по всякакъв начин и с различни средства. Един от тези ограничителни мерки бяха да ми се приберат роклите, но това бе последното средство към което те прибегнаха. А преди това спряха да ми купуват дрехи, нарочно не ми купуваха, а аз бях вече голяма госпожица, а по-новите рокли ми ги прибраха и ги скриха някъде. Аз не се разправях с тях, нито пък ги търсех. Бях решила в себе си, че както и да е ще ходя при Учителя независимо как ще бъда облечена. Беше дошла зима и аз с леки стари дрешки облечена отивам на беседа цялата премръзнала. Учителят ме вижда как ходя вече като Пепеляшка, разбира къде е причината и ме повика при себе си. В стаята му той извади от някъде и ми подаде две фанели и ми каза: „Вземете ги“. Аз се наведох, прегледах ги и взех само една и то по-старата фанела, а по-здравата оставих и за някой друг гол и бос като мене. Учителят видя, че избрах само една фанела и то по-старата, усмихна се и нищо не каза. Връщам се аз в дома с чужда мъжка фанела, а майка ми ме оглежда и нищо не казва. Аз продължих да ходя облечена с фанелата, която ми даде Учителят. Мина една, две седмици и майка ми влиза една сутрин в стаята и ми хвърля на кревата една нова току-що изплетена фанела: „Щом е дошло да носиш мъжка фанела, то поне носи женски“. Аз я взех, оставих я настрана, нищо не казах, но излязах отново с фанелата на Учителя. След обяд майка ми вижда, че се движа със старата фанела, скача и се развивка: „Ти знаеш ли, че аз лично съм купила тази прежда и платих на жена да ти я изплете, а ти я захвърли, а ходиш с фанела облечена от незнам кого си“. Аз се засмях, но нищо не казах. Прибрах фанелата на Учителя и облякох новата фанела и отидох при него с току-що оплетената дамска фанела. Учителят ме посрещна и каза: „Сестрата е днес с нова фанела“. Замълча малко и: „Е, добре може и с нова фанела“. Та Учителят внуши на майка ми да ми се оплете нова фанела и с това да се отсрочи идващия голям конфликт, когато ми прибраха всички рокли. Но аз фанелата на Учителя я пазах, бях я скътала в долапа си и ми напомняше думите на Учителя „Е, добре може и с нова фанела“, което означаваше, че нещата ще се уравнишат временно поне засега.

Майка ми водеше отначало голяма борба срещу мене. Тя беше светска жена, искаше да ме води на гости, за да ме показва, за да може да се хвали с мене и да се перчи с такава дъщеря. Аз отбихах това нейно желание, стоях си у дома и четях книги. Бяха решили след като брат ми Станислав се ожени за немкия и работеше във Виена да ме изпратят във Виена и там да уча музика. Искана да ме откъснат от Школата на Учителя. Разбира се отидох при него и съобщих добрите намерения на родителите ми. Учителят каза само две думи: „Не. Не“. Отидох у дома и предадох думите на Учителя „Не. Не“. Борбата беше много драматична, отчайваща за родителите и непоносима за

мен.

Спомням си, че имахме в гимназията учителка по философия - казваше се Райна Ганева. По философия не зубрех уроците си, а някак си разбирах материала и ми беше ясно всичко, докато при другите предмети ги заустявах. Учителката ми имаше хубава, нежна мисъл и онава, което предполагаше да се слуша с удоволствие и то да бъде разбираемо. Тя взимаше уроци по пиано от една немкиня Дунева и като разбра, че и аз свиря на пиано ме заведе при немкинята, която остана изумена от таланта ми. Тя възлагаше надежди върху едно бъдещо музикално направление и насочване върху мен като млада музикантка. Тя се срещна с родителите ми и каза: „Ама вашата Мария е рядък талант. Аз ви съветвам изпратете я в странство“. Родителите ми бяха поласкани от тази оценка, а аз бях тогава ученичка в гимназията и те разбира се като родители правеха планове за моето бъдеще. По-късно след години наистина се отвори път за чужбина да следвам и да уча пиано, но Учителят не ми позволи. Така че предвижданията на Дунева бяха правилни и точни. Веднъж Райна Ганева ме покани да посвирия у тях. За да бъдеш поканена да свириш на пиано в някое семейство бе чест, защото там се събираха отбрани семейства и едно събиране не можеше да мине без концертна програма и най-вече изпълнение на пиано. Тогава нямаше радио, единствено имаше ръчни грамофони с фунии, а плочите бяха с блудкави градски любовни песни. Приех поканата, отидох у тях облечена подходящо и им свирях Шопен и други неща. Останаха доволни. Запозна ме с рождения си брат, който беше пианист и най-добрият изпълнител на Шопен в София. Неговата оценка за мен беше много ласкава, така че всички я чуха и трябваше да се съобразяват с нея. Това отвори вратите към други семейства от висшето общество. Аз бях в онзи етап, когато музиката, излизаща от пръстите ми се разливаше не само като музика, а като едно музикално откровение на великите композитори. Бях в едно и също музикално съзвучие с тяхното творчество и чувствах тяхното присъствие като композитори. Това предполагаше невероятно изпълнение и още по-необикновено изживяване от една такава музика.

Аз вървах по родова линия на баща ми и приличах повече на него, а малкия ми брат Владо вървеше по линията на майка ми. Тя го обичаше много, беше момче и приличаше досущ на нея. Съпругата на брат ми Станислав беше немкиня и се казваше Рихи. Майка ми започна да излиза с нея на гости и да я води насам-натам - и на двете им се хареса. Майка ми имаше вече с кого да излиза, а снаха ми се развличаше по този начин и не стоеше сама у дома. Когато споделих това с Учителя той ми каза: „Тя майка ти ще заобича снаха ти Рихи“. И наистина те си уйдисваха във всичко, защото бяха светски хора. Аз отказвах да ходя, защото не исках да си губя времето. А моето уважано място го зае тогава напълно сполучливо снаха ми, че се стигна до там, че когато се завръщаха от гости възбудено говореха за светските клоки, поглеждаха ме отвисоко, че аз съм се завряла там някъде си и чета някаква книга. Вдигаха рамене и се споглеждаха, кимаха с глава, което означаваше, че аз съм вече чужда в този дом. Да, аз наистина им бях станала чужда. Хората се отличават по пътя, по който се движат и чрез пътя, по който са принудени да извървят.

Отивам при Учителя и споделям неволите си. Бях с тетрадката си и с молива и стенографирах обикновено неговите думи „Когато се намериш в тежки условия и се почувствуваш изоставена, помисли си, че добрите хора те обичат, ангелите те обичат и Бог те обича.“

Сърцето ти е станало активно преждевременно. Много бързо си израснала. Нали ви казвам да не растете толкова бързо! Сега може да стане

така, че да получиш големи рани. Трябва ти известно отдръпване, за да се ориентираш. Фактът, че си жива показва, че има някой, който те обича. Че те обичат законът е 101 процента верен. Нали ти казвам докато ви уча, аз ви обичам. Искам от тебе сега едно нещо: Винаги да вярваш и да не се съмняваш... Кажй го кое е това?" Аз отговарям и допълвам „че Учителят ме обича“.

„Ако изпълниш Волята Божия, недоразуменията между теб и домашните ти Господ ще ги изглади като ги въведе в същия път. Когато изпълняваш Волята Божия и помежду ви възникнат недоразумения, ти не си виновна. И на страданията на домашните си ще гледаш така. Ще мислиш, че е за тяхно добро. Закон е: когото много обичат, много го наказват и много искат от него.

Вие вземате повече отколкото можете да носите. Истинската обич е когато видиш някого да изпиташ една вътрешна радост.“

Изминаха още дни и години, но старата ми фанела стоеше дълго време, защото тя отново няколко пъти отново беше обличана от мен. Тя отново идваше да ми помогне и да разреши още един пореден конфликт между мене и родителите ми. Борбата продължаваме, а Школата на Учителя също продължаваше. Борба и Школа - това бяха двете най-важни неща в този етап на моят живот.

Думите на Учителя се сбъднаха. Баща ми пожела да го заведе на лагер на седемте рилски езера. Там му хареса много, върна се у дома, но вече не разказваше на майка ми нищо, за да не предизвика у нея реакция. Беше разказал само, че се чувствувал много добре на чистия въздух горе в планината, че е бил на един хубав курорт и нищо повече не бе промълвил. Баща ми горе се възроди, движеше се свободно между нас и само слушаше, наблюдаваше и мълчеше. Когато баща ми си замина от този свят той ми се изяви чрез един брат по чисто медиумичен начин и каза: „Мико, прости ми ако съм те обидил в нещо. Моето място беше горе на Изгрева“. След седем дни сънувам един от заминалите братя на Школата преди време, че идва при мене на сън и ми говори: „Учителят ме изпрати да посрещна баща ти и да го въведе в Школата“. Та така по този начин си разрешихме кармата с баща ми, дъщеря му го заведе при Учителя, а жена му противодействаше, а пък приятелите го заведоха след смъртта му в другата Школа горе в невидимия свят. Ето едно разрешение, което бе дадено от Учителя.

Когато бях малка и ученичка исках да стана балерина. В мен идваше нещо като подтик отдалече и този подтик ме обхващаше и аз подскачах, опитвах се да играя и да си тананикам някакви мои познати мелодии много отдавна и да си играя някакви танци. По това време родителите ми изобщо не обърнаха внимание на моето тананикане и на моите танци. Аз се въртях ту надясно, ту наляво после правех някакви кръгове, движех си ръцете насам и натам и като че ли всичко това някога и някъде го бях научила и сега го преповтарях. Моите игри и подскачания и танци те ги приемаха като че ли са игри за тази възраст и понеже само аз бях момиче в семейството на никого това не направи никакво особено впечатление. Но един път се бях така раззиграла и разтанцувала, че майка ми влезна в стаята и изкряска и аз се спрях. Пита ме какво правя. Отговарям, че танцувам, защото искам да стана балерина. Но в тези години и времена се смяташе балерината като професия недопустима за едно семейство от нашата среда. Майка ми взе една пръчка и ме подгони, за да ме наложи с нея: „Аз едно момиче имам и балерина да го дам. Как пък не.“ И ме наложи няколко пъти с пръчката - тя ме гони, а аз бягам от стая в стая. И не даде друг път изобщо тази дума да се изрече пред

нея. А след време когато споделях този случай с Учителя той ми каза: „В далечното минало много хубаво си играла“. И повече нищо не ми каза. Вероятно така е било. А си спомням, че в по-минало време според думите на Учителя съм била вествалка и съм играла около огъня.

Преди да отида при Учителя две години преди това бях станала вегетарианка. Имах приятелка, която беше вегетарианка и беше член във вегетарианското дружество. Веднъж споделих с нея, че ми е втръснало да ям месо и тя ми подхвърли: „Ами защо тогава не станеш вегетарианка?“ На следващия ден накупих вегетариански книги, зачетох се, после прегърнах тази идея и станах член на вегетарианското дружество. Така като член на това дружество ме пуснаха родителите ми на вегетарианския конгрес в Търново, който бе едновременно със събора на Бялото Братство. Аз тръгнах на вегетарианския конгрес, а отивах при Учителя. Да се добере човек до идея на вегетарианството не бе лесна работа както тогава, така и днес. Учителят веднъж каза: „Идеята за вегетарианството се намира на три километра височина“. Да ти се изкачи съзнанието до три хиляди метра височина над земята също не беше лесна работа. След две години време бях поканена на сватба, женеше се моя приятелка и да не откажа взех, че топнах с хляб в гозбата направена с месо от кумова срама. Два дена след това имах разстройство. Едвам се справих с него. И след това никога не направих подобен опит за нечий хатър - останах си вегетарианка. Идеята за вегетарианството бе турена доста високо и затова по-късно в Школата на Учителя, когато той беше недоволен от живота на възрастните приятели, той сподели с мен така за тях: „Ако не друго, то поне в този живот те станаха вегетарианци. А това не е малко. Толкова можеха - толкова и постигнаха“. Така някои успяха само да се доберат до идеята за вегетарианството. Нищо повече. Макар че идваха и се причисляваха като последователи на Учителя. Какво да се прави? Човешки съдби. Това е отговора - вчера, днес и утре.

9. РОКЛИТЕ НА ГРАДСКАТА ГОСПОЖИЦА

Бях завършила гимназия и съм девойка и вместо да ме омъжат родителите без да искат ме изпуснаха както обичаше да казва майка ми и аз съм се изплъзнала от тяхната опека и съм станала дъновистка. Семейството ми беше много против това мое отклонение и водеше безмилостна война срещу мен все едно, че не съм тяхна плът и кръв и като че ли съм чужд човек. Чуждият човек ще избяга, ами аз къде да избягам като те са ми родители. Сега е много лесно в тези времена младо момиче завършило гимназия да си вземе куфарчето, че и без него и да напусне дома на семейството си - и работа ще си намери, и препитание ще си намери, че и дори и под покрив ще се подслони. Но тогава това бе немислимо - беше трудно и обществото не бе свикнало още на такива неща и реагираше бурно и се противопоставяше срещу такива бунтовници. Направо ги парализираха със своето обществено противопоставяне. А аз бях станала в очите на родителите ми непоправима дъновистка. Използваха всички възможни методи, които им бяха известни: отначало не ми позволяваха да излизам, заключваха ме, а аз исках да изкоча през прозореца. Видяха, че може да си счупя краката и че това няма особена полза. След това им хрумна да ми крият роклите, а аз бях от заможното семейство и имах хубави рокли, защото майка ми се стараеше единствената им дъщеря да бъде облечена и гиздава. Искаше да се хвали с мен, а и с това да ме подготви като добра партия, за да ме омъжи. Започнаха да крият хубавите ми официални рокли и обувца, като смятаха, че аз като видя, че ги няма

на определеното място ще спра и ще мирувам и кротувам у дома. Но аз не се предадох, а се облякох със старите и скъсани рокли, износени и захвърлени, за да служа само когато трябва с тях да работя някаква мръсна работа. Облякох си скъсаната рокля, сложих си старите обувки, очукани, оглозгани и излезнах. За проклетия в този ден всички познати на майка ми, заради които майка ми ме обличаше официално и заради които ме водеше на разни официални посещения ме срещнаха в този ден и ме оглеждаха. А аз съм в стари дрехи, избелели изобщо съм със смачкан фасон. Оглеждат ме, поздравяват ме, но аз с вдигната глава минавам и заминавам и не им обръщам внимание и отивам на беседа при Учителя. Като се върнах у дома беше настанала цяла олелия, че съм излезнала с тези дрехи и съм ги направила за посмешище пред света. Аз им казвам, че за мен това е без значение. Следващият път скриват и заключват и тези дрехи, но аз намирам още по-стара рокля и още по-скъсана, надявам я и излизам с нея. Като се погледнах в огледалото не можах да се позная, но стиснах със зъби и тръгнах йемила-недрага като съдран чувал през града, вървя и отивам при Учителя. Той ме поглежда и ме пита: „Какво има да каже градската госпожица?“ и прихна да се смее. Аз вече не бях онази градска госпожица със свръх модерните и къпи рокли, аз бях вече една обикновена Пепеляшка, че нещо и повече - бях съдран чувал и половина. В очите ми сълзи и разказвам на Учителя всичко от начало до край, че ми крият дрехите, за да не ходя на беседа. Смехът на Учителя беше изчезнал, той вече ме гледаше сериозно и строго. Изрече: „Ти работи за Бога, а Бог ще работи за тебе“. Това ми каза Учителя на ул. „Опълченска“ 66 до голямата писмена маса. Това няма да го забравя никога. Аз станах и си тръгнах и по пътя към дома бях решила, че ще работя за Бога, а Бог да определи пътя ми и съдбата ми. Реших, че ще работя по-усилено върху беседите на Учителя, че ще тръгна дори и гола, но ще ходя при Учителя та каквото ще и да става. Връщам се у дома с твърдото решение, че и гола ще излеза от къщи, но няма да ме спрат да ходя при Учителя. А в мене бе залегнало твърдо убеждението, че да работя за Бога трябваше да ходя на беседите на Учителя и да изучавам Словото му. Аз вече бях научила от него, че не трябва да правя разлика между Учителя и Бога. Така си мислех и влизам у дома, а там са седнали на масата всички и ме очакват да влезна. Аз влизам дрипава и окъсана. И като ме вижда майка ми направо й прилоша от срам, а баща ми се разплака от жалост. Един плач от срам, а друг плач е от жалост, а братята ми се изпокриха. Поглеждам се аз в огледалото и се виждам, че съм нещо повече от окаяно положение - дрипа съм и чак отгоре - парцал съм. Тогава си спомних усмивката на Учителя, когато ме запита какво имало да каже градската госпожица, та тогава бях в онзи миг в онзи другия полюс, където бях преминала - полюс на отрицанието. Майка ми нарежда и плаче, че е вече доживяла пълен срам и че следващият път аз съм щяла да излеза гола от къщи та да бъде още по-голям резил и срама й. А баща ми плаче и повтаря: „Абе ние нямаме ли пари, няма ли това дете дрехи, че е тръгнало така?“. А майка ми отговаря „Има, но аз ги скрих да не ходи при Дънов“. „По-хубаво да ходи при Дънов облечена като госпожица, отколкото да тръгне като посмешище по града та всички да ни се смеят и подиграват. Ще й даваш и дрехи, и храни, и малко пари, за да не ни излага повече. Та аз съм учител в гимназията и всички ученици ме познават и половиният град ме познава“. Майка ми видя, че нещата придобиват друг обрат, съгласи се, взе ключа, отиде, отключи скрина, където бяха заключени всичките ми рокли, обувки, взе ги, дойде и ми ги хвърли на главата. Аз седя, мълча, тя идва донеся по някоя и друга рокля и ги запраща срещу мен. Та така изведнъж от Пепеляшка аз бях натрупа-

на с дрехи една връз друга. Накрая донесе някакъв плат и ми го хвърли в очите: „И да си ушиеш рокля от този плат, че не мога да те гледам такава дрипла“.

Аз станах, прибрах си дрехите, огледах се и нищо повече не разговарях с тях. Каквото ми наредяха - върших. Направих си строг план и режим и го спазвах. Затворих се в себе си, отговарях само на зададени въпроси. Ставах рано, четях, после учех уроците си, ходех на факултета и се заминавах с музика. Целият ми ден бе изпълнен от сутрин до вечерта. Нашите се чудеха каква ли е тази промяна у мен. Когато излизах от къщи им казвах къде отивам и че ще се върна еди кога си. Изпълнявах точно всичко без някой да ме ограничава отвън, защото се ограничавах отвътре. Отивах отново при Учителя, той ме поглежда и се смее: „Е, видя ли как Бог работи“, а след това продължи „на онези, които всичко им върви и нямат мъчнотии на земята в живота си, са забравени деца от Небето. Щом човек среща мъчнотии и трудности знак е, че Небето се интересува и работи върху тебе.“

И наистина следващите дни напрегнатата атмосфера у дома се разля и разнесе, нещата се променяха. Аз излизах вече пак облечена както преди и отново бях градска госпожица. Познатите на родителите ми отново ме срещат облечена както трябва по модата и пак ме оглеждат. Запитват майка ми: „Ами защо я срещнахме по некое време облечена като слугиня?“ Бяха намерили най-мекия израз, за да не обидят майка ми. А тя отговорила: „Бях я наказала и заключила дрехите ѝ, ама като видях, че ни срами и се облича с парцали, отключих ги и си казах „Ако ни срами, поне да ни срами облечена, та да не кажат хората, че баща и майка ѝ не са я облекли, нито са я нахранили, нито са я изучили, нито пък се грижат за нея“. Майка ми се разплаква, а с нея всички плачат и оплакват себе си, че са майки на такива дъщери. По този начин майка ми излезна от това неудобно положение, а мен ме освободи Небето за онази работа, за която бях определена - да бъда в Школата на Учителя.

10. БОЛНИЯТ ЗЪБ

Ние младежите от Школата на Учителя бяхме свикнали за всяко нещо да се отнасяме до него. А ние не бяхме малко, а гъмжахме като кошер около него и всеки беше със своят житейски път, със своите проблеми и всичко онова, което ни заобикаляше ежедневно и ежечасно. Освен това броят на посетителите при Учителя не бяха съвсем малко. Освен, че ние го безпокояхме, то идваха приятели от различни възрасти и търсеха неговата помощ и закрила. Трябваше да им се разрешават насъщните нужди и проблеми. А ние идвахме от света, където имаше едно знание предавано исторически от поколение на поколение, предавано от школи и цивилизация. А тук пред нас се изсипа чрез Учителя ново знание, което се даваше за пръв път. И трудно можехме да оставим старото и да се захванем с новото, живеехме между тези два свята. Този въпрос Учителят го засегна веднъж в беседите, че човек представлява като едно дърво с корени, стъбло, листа и за да върже плодовете на новото учение не може изведнъж да се отдръпне и да изхвърли стария свят от себе си, т.е. да изреже корените от себе си, защото ще изсъхне стъблото. Трябваше да възрасте новото у нас. А това бе един много труден процес. Обикновено питахме Учителя за своите затруднения и с негова помощ успявахме да се справим. Беше необходимо послушание и много работа от нас. Да имаш послушание у себе си към онова Великото, чрез което се проявяваше посредством Учителя и неговото Слово

означаваше, че знаеш, че знаеш какво означаваш това Слово - че то е вече храна за теб и ти без него не можеш. Беше необходима вяра, която да реализира у нас едно духовно повдигане, за да можем да получим светлина в съзнанието си, за да разрешаваме своите задачи, които Учителят непрекъснато ни даваше за разрешаване.

Един ден се събуждам с болка в зъба. И не само болка, но беше започнала да се подува бузата ми. Всеки от вас знае какво означава болен зъб и зъбобол. Сега за вас е лесно - има зъболекари под път и над път. Отиваш при зъболекаря, преглежда те и те лекува. Сега е лесно, лекуват те, правят ти пломба на зъбите, ако трябва ще ти извадят и зъба, а пък като изминат и годините и дойде старостта и останеш без зъби отиваш и ти правят протези, с които не само можеш да се храниш добре, но и да говориш сносно. А тогава зъболекарите в София бяха малко, не си спомням дали съм срещала такива. Но си спомням този път, че с голяма мъчнотия успях да стана и сутринта отивам при Учителя. А той не беше само за нас съветник, но той за нас беше и лечител и всичко. Ние знаехме от възрастните приятели, че той беше завършил медицина в САЩ. Влизам при Учителя, а при него беше на посещение един от нашите възрастни приятели - доктор Жеков, който беше ветеринарен лекар. Учителят се обръща към мене и от очите му и от жеста му излиза такова състрадание към мен, че то ме охрабри и съвзе. Той се обърна към доктор Жеков и му каза да вземе спирт и след това зехтин и да ми намаже зъба и бузата, но аз се бях насочила към Учителя и не ми беше приятно да ме лекува доктор Жеков понеже знаех, че е конски доктор, т.е. ветеринарен доктор. Заставах пред Учителя: „Учителю, само ти можеш да ме излекуваш“. Тогава той се приближи към мене и с една ръка ме опипа по бузата един два пъти, после ме помилва по бузите един два пъти, нещо като днешен масаж и ми каза: „Отивай си“. Аз му целунах ръка и си тръгнах радостна и убедена, че този зъбобол ще бъде изпатен там откъдето е дошъл. Тръгнах си за дома, а аз живеех в града по онова време и всяка сутрин отивах на Изгрева. И докато слеза в града болката ми премина, а когато се явих пред майка ми тя ме погледна и изрече: „Нали ти казах да отидеш при лекар, за да ти се оправи зъба“. „Да, мамо, аз бях при лекар и ми се оправи зъба“. Майка ми се успокои, че аз като послушна дъщеря съм отишла в някой частен кабинет и съм получила съответна помощ. Аз също се успокоих от болката и дълго не можах да заспя този път не от болката, но от онова величие и онази жертвоготовност за всеки един от нас по всяко време и за всеки случай. По-късно разбрах, че ние сме изпратени като работници от Небето в божията нива и за всеки от нас бди окото на Всевишният и сме под неговото крило.

11. НА ПЕЙКАТА НА ОТЧАЯНИЕТО

Когато бях частна ученичка и ходех два пъти в седмицата при Учителя то родителите ми приеха това между другото. Майка ми бе светска жена, поддържаше връзки в обществото, което се беше образувало от висши чиновници, служители, офицерство, където се опитваха да имитират и подражават висшето общество на запад. Това българско подражание имаше и хубавите си страни, че европейската култура, главно чрез музиката, поезията и добрите обноски навлизаше у нас, а имаше и лошите страни, че се внасяше всичко у нас направо и понякога то изглеждаше смешно. Българинът израснал на село, дошъл в града веднага се обличаше с градски дрехи, т.е. по западна мода и научаваше по някоя и друга фраза и беше много изненадващо да се гледа такъв човек - облечен по западна мода и опитващ се да гово-

ри с купешки думи, т.е. с чужди думи, които той не разбираше. А да се слуша и гледа това бе повече от тъжно и смешно. Баща ми тогава бе учител по литература в една от софийските гимназии и заплатата му позволяваше да поддържа многолюдното си семейство, да ни изучи и да ни образова и възпита, за да можем да се движим в едно такова образовано общество. А в него лесно не се влизаше. Беше необходимо години наред добро държание, добри обноски и да имаш средства и условия да посрещаш и изпращаш гости. А това струваше пари и да се поддържа всичко това бе необходимо изключително старание от домакинята.

Майка ми беше динамичен човек, много властна и искаше единствената ѝ дъщеря да бъде обучена и въведена в това общество. Аз бях много добра пианистка, това радваше майка ми, защото в обществото, в което тя се движеше като първо условие се явяваше, че някой трябва да свири на тези частни приеми. А главен и официален инструмент бе пианото. Трябваше да бъде добре облечена, да знае някой език, особено френски, за да мога да се движа в тази среда. По-късно когато влязах в университета това ласкаеше родителите ми, а особено след като записах Музикалната академия разбирах, че вече трябва да бъде изучена и готова музикантка за Школата на Учителя. Аз преминавах през етапа на частната ученичка и трябваше да бъде образована и добра музикантка. Трябваше да ходя и на беседи и понякога не ми достигаше времето, за да отида на Изгрева. Тогава гората на новопостроеният парк се оформяше и за нас младите момичета беше повече от смелост да преминаваме през него, за да отидеме на Изгрева. Така постепенно се отдалечавах от семейството си и майка ми възприе това като истинска катастрофа и го възприе като мое падение. Ужас обзе всички домашни и те решиха да ме изпъдят от всички.

Отидох при познати на семейството ни, обясних им, че са ме изпъдили и исках временен подслон. Но и те не ме искаха, за да не си развалят отношенията с моите родители. Тогава отидох при Учителя и му разказах подробно и обясних всичко. Пита ме: „Е, какво мислиш да правиш?“ Отговорих му: „Ще излезна в 21 часа вечерта и ще отида в една градска градина, ще седна на една пейка и каквото Бог даде“. Учителят ме изпрати, но нищо не ми каза повече. Аз се запътих при други наши познати, на семейството ни, какво ли ни минаваше през главата ми, но не исках да отстъпя от Учителя и от Школата му. Бях решила да отида наистина в Градската градина и да седна на пейката и да чакам каквото трябва да стане, да стане. А това е все едно да се хвърли жив човек под влака. Да замръкне жена в градинката на пейката означаваше падение човешко и падение скверно. Отидох при тези познати, те ме приеха, сложиха ми да пия чай. Точно в 21 часа, в който казах на Учителя, че ще отида в Градската градина и ще седна на онази пейка на падението и на отчаянието, точно в този час и минута телефонът иззвъня, позвъни се и баща ми и майка ми се обадиха по телефона и ми казаха да се връщам у дома. Те ме бяха търсили по телефона в своите близки познати. Аз се завърнах, но не казах нито дума. Аз не се завърнах като загубена овца избягала от стадото и се върнала отново, за да не попадне в зъбите на някой вълк. Не, аз вече бях решила и бях предала съдбата си в ръцете на Бога в лицето на Учителя и знаех, че той по своите неведоми пътища и чрез своето познание, което имаше и чрез своята власт, която той прилагаше можеше да промени решението на родителите ми, за да ме вземат обратно. Това и стана. Това беше моя победа. Това бе победа на Учителя, това бе спасение на една душа от едно бъдещо отклонение и спасяване на един дом от разруха и разрушение.

На следващия ден отидох да благодаря на Учителя, той ми каза: „Ти си свързана с духове близки на вашето семейство. Те като виждат, че си малко по-забогатяла уловили са те тебе и постоянно ти внушават разни мисли. Дойдат и искат от тебе казват ти, че си дължна да им помогнеш. Като дойдат ти ги питаш „Колко искате?“, те отговарят „две хиляди лева“, а ти им казваш „на ти две хиляди лева“. Идват други ти и те питаш „Ти колко искаш?“, „три хиляди лева“. Отговаряш им „На ти и на тебе три хиляди лева“. Така като си богата те идват при тебе и чрез тебе разбогатяват, но накрая те оберат и ти осиромашееш. Като си бедна те дойдат и ти казват „Що си тръгнала по този път, не виждаш ли каква си? От тебе нищо няма да излезе. Само си губиш напразно времето“. Това са техни състояния, но като забогатееш те ти казват „Що не използваш времето си? Иди, яж, пий, повесели се“. Черните точки, които виждаш в съзнанието си, то това са проекции на техните мисли.“ „Учителю, аз си правя извадки от лекциите и като видя зор аз почвам да ги чета и получавам облекчение“. „Хубаво правиш, много хубаво правиш“. „Учителю, някой път като си легна чувствавам, че те са ме нападнали. Тогава трябва дълго време да се моля докато се махнат и аз се успокоя, че да заспя“. Учителят ме погледна усмихнато: „Добре правиш“. „Да ви прочета ли някои от мислите, които съм извадила от беседите?“ „Може, прочети ми“. Аз прочитам, Учителят слушаше с притворени очи. След това той ме изпрати с усмивка. Аз си тръгнах към дома. Там някъде в края на съзнанието ми бе останала като черна точка фигурата на онази пейка, която трябваше да бъде пейка на падението и на отчаянието.

12. НЯМОТО КИНО И ЖИВОТО КИНО

В онези години, когато бях девойка, когато исках да докажа на родителите ми, че мога да бъда независима не само на думи, но и на дела, реших да използвам уменията си, че свиря добре на пиано и се опитах да си намеря подходяща работа. А тогава единственото подходящо място бе или да давам уроци по пиано на някое малко момиче, което аз не желаех, или пък трябваше да отида да свиря някъде, където обществото би приело моето свирене. А това бе края на войната 1919 година и началото на отварянето на Школата. Бях правила опити да давам частни уроци по музика, но се оказа, че нямам търпение да обучавам малки деца. Отказах се. По това време беше мода да се ходи на кино. Тогава се прожектираха филми, които бяха ням филми, т.е. тогава още киното нямаше говор. Поставяше се едно бяло платно, въртеше се филма с една ръчка и зрителите гледаха само движения на хора и картини, а за по-добро възприятие трябваше да се озвучи с подходящи мелодии. Най-често това ставаше с пиано. В киното след подходящо прослушване ме приеха и аз трябваше да свиря такива мелодии, които трябваше сама да избира, за да бъдат подходящи за самият филм. Обикновено бяха двама пианисти. Тогава се прожектираха по няколко филми - те бяха кратки по 10-15 минути. Единият пианист свиреше, а другият почиваше и чакаше своя ред. Сцените от филма се движеха много бързо и беше необходимо голямо усърдие, за да се изпълни набелязаната музикална програма. Обикновено след 20 минути непрекъснато интензивно свирене със сменяващо се темпо и мелодия, ръцете ни заболяваха, а главите ни бучаха от непрекъснатите възгласи на зрителите. Тогава всички реагираха бурно, одобряваха и заклеяваха героите от филмите. За онези времена, за мнозина от зрителите филмите, които се прожектираха те ги приемаха като живи и истински неща, които се случваха. За тях това бе един жив свят. Имаше една невидима връзка между

онова, което те гледаха и между техните копнежи, удоволствия и жаждата им за зрелище. Затова те живо участваха при прожекциите. Целият салон яреше, кипеше от страсти или тъгуваше, или пък се заливаше от смях, а пианистът трябваше да съпровожда с подходящи мелодии всички тези състояния, през които трябваше да преминат зрителиите.

Аз чаках да свърши филма и да дойде моят ред да свиря. И изведнъж в салона стана тягостно и психически едва издържах. Имаше към 400 човека. Започнах да се задушавам. Какво да правя? Досетих се един съвет на Учителя и незабелязано от всички започнах да се моля и шепнешком да прознаям 91 псалом. Постепенно ми олекна и ми просветна на очите. Дойде моят ред да свиря. Филмът бе комедия с бърз ритъм и аз свирех леко, бързо, публиката бушуваше, смееше се и всичко се разливаше като морски вълни една след друга. След като свърши филма публиката не искаше да напуска салона и викаше „Искаме още“. Тогава съдържателят на салона излезна и каза: „Заповядайте всички утре вечер по същото време със същите билети“. Публиката нададе вой, беше предволна. А това беше своеобразна реклама на съдържателя на салона. Публиката се разотиде, а аз получих похвала, че съм свирела хубаво. Той свърза успеха на филма и разположението на публиката с моето свирене, защото наистина само така можеше да се обясни необикновеното разположение на публиката. А този филм той го въртеше вече една седмица. И днешното представление бе единственото, което се разни по такъв необикновен начин - с бурни възторзи и ръкопляскания.

Отивам аз при Учителя и му разправам всичко. Изглежда ме, усмихна се и каза: „С молитвата, която си направила си сменила състоянието на целия салон“. Аз бях отворила очи и не можах да повярвам, че моята молитва, която бе предназначена само за мене е могла да смени психическото състояние на 400 човека и да го постави в друго поле по-възходяща линия да смени състоянието им, че накрая възторжено да посрещнат финала на комедията с възторзи, викове и ръкопляскания. „А твоите ръце и музиката помогнаха на съдържателя да напълни салона си следващия път и това е неговата оценка за теб като добър музикант“, продължи Учителят. По-късно в друг разговор Той ми каза: „Отвън няма да се показваш за верующа, но вътре работи и да вярваш без да се разколебаваш“. Това бе една необикновена опитност.

Когато си спомня за състава на публиката, той бе разнороден и единствено ни обединяваше тяхното желание да възпроизведат в себе си всички онези любовни сцени и да преживеят в себе си всичко онова видяно и проектирано на екрана. Във връзка с това Учителят сподели: „Всеки човек с когото се запознаеш той има желание да те приравни към своя уровень“. Това го усетих така остро в този салон събрал желанията и страстите на 400 човека. Много пъти по-късно споделях с Учителя и се оплаквах, че ми е трудно да се откъсна от средата, в която съм потопена и да се откъсна от влиянията им и да бъда свободна в мислите си. А той ми каза: „Нали искаш да бъдеш независима? Как така се оставяш да бъдеш зависима от една мисъл?“ Това бяха ценни неща, дадени точно в един момент, където трябваше да решавам въпроса за нямото кино в себе си и за живото кино, в което бях потопена, заедно с онези 400 човека в онзи киносалон с целия онзи свят на мисли, желания и чувства, идващи от един друг нисш астрален свят.

По-късно когато контактувах с хора различно устроени също усещах влиянието на техния свят и страдах като се потапах в техните води и много трудно се освобождавах от техните влияния. Споделих с Учителя, „Трябва да се пазиш да приемаш от хора, които стоят на по-нисша степен на развитие от

тебе. Това могат да правят само велики духове. Ще си избираш приятелки, които стоят по-високо от тебе." Това бе мнението на Учителя и разрешението, което Той ми даде. Но аз не можах да спазя това правило, което разказвам, защото аз бях потопена в една такава среда, впоследствие която бе по-ниско стояща от мен. Не можах да спазя това правило. В същия ден Учителят ми каза, за да разреши този проблем, който не можах да реша със себеподобните си: „За Бога всичко е хармония“. Да, за Бога е всичко хармония, за Учителя също, но за мен не всичко бе хармония и аз се движех помежду най-големите противоречия на живота. Учителят ми каза: „Туй, което търсиш хората никога няма да ти го дадат. Мислиш ли, че някой е готов да се жертва за тебе? Ще си туриш на ума да живееш за Бога най-възвишеният и чист живот, който е възможен на хората в плътта. Човек трябва да има идея към Великото.“

След тази опитност, която имах с нямото кино аз навлязох в живото кино, където срещях не образи на белият екран, а срещях живи хора, крачещи по земята. Хора в плът и хора по дух.

13. МОРАЛЪТ НА НЕЗАКОПЧЕНИТЕ КОПЧЕТА НА РОКЛЯТА

Когато Учителят отвори Школата като че ли изневиделица се изсипаха много млади хора. Нашето поколение израсна между двете войни - Балканската - 1912 г. и Европейската - 1914-1918 г., когато бащите и дедите ни воюваха за някаква кауза. Всички преминаха през страшно стъргало и бяха премляни от войната и от изхода на войната. Настанаха събития и те се срещнаха с големите илюзии на живота и платиха скъпо за тях. Едно цяло поколение загина или на фронта, или чрез загубените си илюзии за обединена България. Ние тогава бяхме ученици, по-късно пораснахме и дойде време да се запознаем с различните идейни течения и тези течения ни отведоха натам, откъдето бяха дошли. Имаше и социалисти, толстоисти, анархисти, теософи и какви ли не още. Тогава всички бяхме бедни и всички търсехме смисъла на живота. Онези, които се добраха до Учителя завариха възрастни приятели, които бяха в различна възраст. Те съпътстваха Учителя от началото на века и десетки години те го придружаваха и постепенно техния брой нарастваше, за да стигнат в съборите на Търново на 500-600 човека. Тези възрастни приятели за нас бяха израз на авторитет, който изискваше безпрекословно подчинение и съобразяване с онези норми на морал, който те изповядваха. Техният морал за нас, младите беше едно ограничение и беше един затвор. За нас те бяха стари братя, които непрекъснато ни следяха не само с поглед, но и с принудително заканване с пръст, за да ни покажат, че трябва да се подчиняваме на някакъв ред и порядък. А ние бяхме млади и хубави и вероятно сме искали да бъдем забелязани и да направим впечатление на някого. В присъствието на Учителя и на неговата аура ние се чувствахме в едно необикновено състояние на безпределност, свободолюбие, на някаква вълна на всеобхватност между всички хора. Ние не познавахме още тези неща и не знаехме, че тези наши състояния се дължат на онези невидими същества, които посещаваха беседите на Учителя и които съставляваха необикновената аура на Школата. Ние го възприемахме като някакъв вътрешен порив, който излизаше от нас и искаше да се слее с онова всеобхватно и вечно, където може да се слее духът и плътта. Това движение и тази импулсивност на всеобхватност бе без мярка и граници у нас. И това се виждаше

много добре от възрастните и искаха да ни наложат своя печат и своя възглед за морала и за етиката. Онова, което се случваше с нас беше неочаквано и непознато.

Понеже аз произхождах от доста състоятелно семейство, а моята майка бе светска жена стареше се единствената ѝ дъщеря да бъде не само добре облечена, но и да се равнява с модата на това време. Тогавашната мода бе много строга, с официални дълги рокли до земята, като се виждаха само обувките и глезените на краката. Трябваше да видите снимки на млади жени от онова време, за да видите какво значи млада девойка и какво значи мода. Днес така както се обличат жените това не е мода, а това е живо разголване. Тогава аз облечена по модата се явявам с една хубава рокля и с един хубав модел като роклята отгоре до пояса ми беше с много хубави копчета и аз бях разкопчала три-четири копчета от тях, така че имах едно скромно деколте на гърдите си. Бях млада и хубавичка, пък и тоалета ми беше направен както трябва и моето появяване в салона на беседа пред Учителя предизвика смут. Всички ме оглеждат, аз съм извайна отгоре до долу с последен модел рокля и последна дума на модата. Дойде при мене един възрастен брат, приближи се и докато аз разбера какво става той протегна ръце и ми закопча някои от копчетата на роклята като остави горните две копчета незакопчани. Той се завърна при другите и всички одобрително кимнаха с глава, но явно, че това не се хареса на другите и отново дойде една възрастна сестра и с такъв жест нетърпящ никакво възражение ми закопча и останалите две копчета до края. А според модела те не трябваше да бъдат закопчани. Аз бях опакована и закопчана от долу до горе до брадата като руски офицер. Оставаше ми само да ми сложат еполети и да ми се даде сабя. Едвам изтърпях, но млчах. После се коригирах и носех подходящи тоалети на беседа. Но тази строгост бе проявена и към другите момичета и затова не се сърдех. За тях това беше изискване на морала. По-късно Учителят започна да говори не само за този видимият морал, но и за вътрешният морал у човека. Човек трябва да има вътрешен морал, а чрез него да се добере до Високия идеал, за да служи на Бога, а това е висшият морал, към който човек трябва да се стреми.

На следващия ден отивам при Учителя и споделям за случилото се. Каза ми: „Ти имаш един недостатък, че искаш всички да те харесват. Твоят практически ум е силно развит. В обществото знаеш как да постъпваш. Когато направиш погрешка нищо няма да ти кажат от Небето, но само ще те накарат да я платиш, но ако не изпълниш, ще те накажат.“

Това, което спъва стари и млади то са седемте смъртни грехове: щестлавие, гордост, ядене и пиене, чувственост, удоволствие и т.н.

Днешният морал е само формален. То не е морал. Те останалите гледат да бъдат само по форма чисти. Човек не трябва да се спира само на формите, а на духът, който преминава чрез тях и ги изпълнява.“

Минаха години и ние трябваше да работим върху чистотата у себе си, онази чистота, която е свързана с чисти мисли, чисти чувства и праведни постъпки. Това знание го имаше в Словото на Учителя, а ние чрез Него трябваше да се доберем до новият вътрешен морал на новия човек.

14. ПЪРВИТЕ САЛОНИ

Учителят реши да отвори Школата на Бялото Братство. Да се уточним: Учителят реши да отвори Школата на Бялото Братство, както на земята, но и за пръв път в Духовния свят и във Вселената. Тази школа за пръв път се

отваряше. И представете си тя се отваря не къде да е, а точно там където трябваше да бъде. Там където бе дошъл Учителят в плът и кръв, там където Божественият Дух бе се вселил и въплътил в Учителят. А знаете ли коя бе тази страна? Тази страна бе Обетованата земя и тя се наричаше България. Да, България е свещената земя. Земята, където Бог съизволи да слезне и да ходи по нея в плът и кръв. Та пазете тази земя, пазете стъпките на Учителя, пазете Словото Му.

И да не мислите, че всичко тръгна по мед и масло, в ред и порядък. Напротив Учителят имаше противодействия от всички страни - от държавата, от офицерството, от духовенството, от неразумните българи и от непослушанието на учениците си. Ама най-вече беше от непослушанието на учениците, защото те бяха до него и те бяха непосредствените спътници на Учителя. Беше открита Школата, надойдоха изпратените за това ученици от Невидимия свят, насъбраха се и любопитни граждани, че и противниците надойдоха - всички искаха да слушат едни от любознателност, други от нужда, трети с някаква цел да уловят Учителят в нещо непорядъчно, в някакво неподходящо изказване за времето си и да го поместят във вестниците срещу него. Сега като чета беседите от онова време виждам, че отговорите на Учителя не само, че са актуални сега, но те са вечни истини. Истината вчера, днес и утре е една и съща и вездесъща.

Надойдоха слушателите - ние бяхме слушатели, а не ученици. Ученик е онзи, който учи и изпълнява волята на Учителя, а ние бяхме слушатели тогава. А какви сме сега? Може и сега след 50-60 години да сме отново слушатели, но все пак сме запомнили нещо, научили сме нещо, имаме някакви опитности, а това е едно вътрешно знание, което не е малко поне за нас. Ето сега ме запитвате къде бяха първите сбирки на Учителя. Аз просто се учудвам как така стана, че навремето възрастните приятели, които ние заварихме като младежи, това нещо не го записаха и не го документираха. Те живееха в един свят на опиянението от аурата и присъствието на Учителя. Аз се учудвам как така се случи, че ние, които бяхме млади тогава също не го записвахме и не си държахме дневници. Дали смятахме, че това не е важно, а важното бе изявата на Учителя и неговото Слово. Добре че се намериха хора, които стояха и стенографираха и това всичко се напечати. Тези хора - стенографите, изпълниха една голяма работа и в това отношение постъпиха като ученици - изпълниха Волята на Бога да се запише Словото на Учителя, Словото на Духът Божий. За всеки ученик е строго определено каква работа има да свърши в своят живот. Та дойде време да се чудим, да си припомним, да уточняваме сега след толкова години. Ето сега уточнявам този въпрос за първите сбирки и салони с моят спътник Борис Николов. Мога да направя и грешка; тя може да се провери и уточни впоследствие, но има неща, които се помнят и те ще бъдат споменати и казани от мен.

През 1921 година Учителят държеше беседите си на салона на ул. „Раковски“ и ъгъла „Граф Игнатиев“. Този салон се взимаше под наем, плащаше се такса. По-късно се оказа неподходящ за нас и Учителят се премести на друго място. А защо ли? Защото тук стана един голям конфликт. Тук стана едно сражение между двете ложи и Учителят преустанови беседите си тук. На този въпрос ще се спра по-късно.

През 1922-1923 г. на ул. „Цар Шишман“ в салона на сестра Маркова се четяха лекциите на Младежкият Окултен клас. Сестра Маркова беше белгийка, беше женена за българин, който беше пияница, беше я напуснал, а тя като чужденка говорейки матерния си език предаваше уроци по френски език. Тя беше доста способна като преподавател. Представете си всички

нейни ученици, посещаващи нейните курсове и завършвайки ги проговаряха на френски език. А това не беше малко. Имаше и други учители по френски език, но само учениците на Маркова проговаряха и можеха да говорят. Онези от нас, които посещаваха нейните курсове и учеха при нея полека-полека заговориха на френски и си служеха свободно - някои напреднаха много и станаха преводачи и преподаватели впоследствие. Тук също в този салон се получиха спънки - станаха недоразумения и стана тясно за нас. Учителят бе принуден да напусне този салон. От 1923-1924 година ние се преместихме в салона на „Турн ферайн“, където се четяха лекциите на младежкият окултен клас, на Общият Окултен клас и неделните беседи. Това беше един спортен салон на някаква немска спортна организация. Трябваше предварително да се преместват разните спортни съоръжения. Тук беседите на Учителя бяха вечерно време - от 18 до 19 часа, всички след работно време идваха, слушаха и след това се разотиваха. Но за нас младите бе много неудобно, бяхме млади момичета, девойки, жени и да се връщаш по тъмно бе неуместно, неудачно и свързано с много неудобства, дори със скандали с родителите ни и семействата си. Изобщо затруднения и препятствия от всички страни.

Аз тогава работех като пианистка в едно кино. Тогава беше още време на нямото кино, онези филми, които сега ги гледате като киноархивни и можете да се усмихнете леко подигравателно или пренебрежително към тях. Но тогава това бе нещо ново, това бе едно необикновено развлечение за хората. Но трябваше да се озвучават немските филми и във всеки салон имаше пиано, а до него стол и пианист, който свиреше съобразно сюжета на филма съответни избрани за това мелодии. И кината тогава работеха по вечерно време. Аз също работех по това време и не можех да посещавам Школата и се намерих във вътрешно противоречие със себе си. Това ме затрудни много. Или трябваше да свиря и да си изкарвам някой лев за прехраната, или трябваше да напусна и да посещавам само беседите на Учителя.

Отивам при него и споделям тревогата си, че работя по онова време, когато другите слушат неговите беседи. Попитах го защо не се премести беседата и да бъде рано сутрин преди работа, а да се преустанови вечерната беседа. Обясних му всичко, което преминаваше през главата ми и че се страхуваме да се връщаме у дома късно. Той ме погледна, втренчено ме огледа и каза: „Хубаво“. Така аз станах причината да се прехвърлят школните лекции сутрин. Учителят ги направи от 5 часа сутринта и те продължаваха до 6 часа и след това всички си отиваха на работа доволни и предоволни от това разрешение.

По онова време когато беседите бяха вечерно време в този немски салон приятелите бяха свикнали да ядат черна ряпа и прас лук. Първо се нахранваха у дома и тогава идваха на беседа. Целият салон миришеше на черна ряпа и прас лук. А ние младежите бяхме по-модерни и не искахме да ядеме, за да не миришеше, но като влизахме там едва издържахме на тази невероятна миризма в салона. Ние протестирахме, но един възрастен брат носеше ряпа и стрък от прас, беше го нарязал на дребни парчета и за да не ни мирише ние трябваше да вкусим от него и по този начин се приобщавахме към другите. Така целият салон миришеше на прас лук, на черна ряпа, че дори и на чесън. Как ни издържаше Учителят не знам. Но това беше след войната, страната беше разорена и бедна, всички бяха бедни и така с такава храна хората преживяваха. Младите хора нямаше къде да работят. Младите девойки също. Единствено можеше да станеш слуга някъде или слугиня в някой богаташки дом. Тогава един възрастен приятел, за да омокоти и да промени

неприятната миризма дойде веднъж и в една кана носеше вода, намокряше с носната си кърпа и пръскаше встрани. След това се разнесе миризмата на розова вода, а тогава се наричаше гюл вода. Но двете миризми се смесваха и положението бе още по-трагично. Какво се случи не зная, но и немците негодуваха, че ние сме им вмирисвали салона, по-късно започнаха спорове и трудно ни отстъпваха салона. И така накрая ние го напуснахме.

Отивам при Учителя и го запитвам: „Как можахте да изтърпите всичко това“. Отговори ми: „Търпението подразбира да оставиш свободен да се проявява този, който действа разумно, а от този, който постъпва глупаво да се пазим. Можеш да бъдеш с него близък само ако действуваш по закона на Любовта, той тогава ще те слуша.

Щом констатираш една погрешка трябва да си наложиш наказание и да го изпълниш. Наказанието се състои в изправяне на погрешката. Ти ще си поправиш грешката и няма да гледаш другите, че не правели това.“ Аз го запитах: „Не могат ли да се променят външните условия и да се намери по-добър салон?“ Отговори ми: „Как ще гледате на външните ми промени? Когато съм намръщен небето е облачно, значи има нужда от дъжд. Като превали дъжда небето ще се изясни. Когато съм весел, значи има нужда от слънце. Така ще гледате на нещата. Промените идват, за да спомогнат на разстението у човека.

Когато дойде нещо ще си запалиш свеща, а ако нямаш свещ ще седнеш на едно място и няма да се мърдаш, защото ако мръднеш може да паднеш в някоя дупка. Затова ще чакаш. Там ще седнеш и ще чакаш докато премине нощта. Това значи да се учиш на търпение. Затова разсъждавай върху онези промени, които са били причина различните философи да си сформират убежденията. Затова е необходимо да имаш часове на размишление и съзерцание през деня.

Човек трябва да схване животът като нещо вътрешно, а външните форми са само проявление. „

От 1924 година се преместихме на улица „Оборище“ в сграда, която бе направена от Братството в двора на Иван Радославов. Но и този салон изчезна, стопи се по невидимите пътища. Продадох го предприемачите, които изиграха братята заради тяхното невежество и непослушание.

При тези първи салони се нареждахме като шпалир, Учителят минаваше покрай нас, кимваше с поглед и всички се радвахме, бяхме щастливи. Това беше времето на едно на големите изявления на Духа, когато голямото благословение се изливаше върху нас. Тогава изживяхме необикновени състояния, защото по това време Духът се изявяваше и ние не бяхме само слушатели, но ние се хранехме от Словото на Учителя.

15. БЛАЖЕНИ НИЩИТЕ ДУХОМ

*„Блажени нищите духом, защото е тяхно царството небесно“
(Ев. Матей, гл.5, ст. 3)*

Този стих за мен беше много непознат и неразбираем. Дълги години остана такъв независимо, че четях беседите и бях в близост до Учителя. Успях да го разбера години, десетилетия след това, когато изведнъж изпъкна в мене образът на една случка в първите години на Братството на ул. „Опълченска“ 66. Ето това е най-интересното - била съм свидетелка на една опитност при Учителя, разбрала съм я по един начин, обяснявала съм си я по втори начин, а трябваше да преминат 40-50 години да я разбера в същността

й като окултен закон от Словото на Учителя. А кой бе законът? Той е този на поставеното мото. Винаги съм се питала какво значи „нищите духом“ - дали означава простите, бедните, сиромасите, отхвърлените? Думата „нищий“ бе затворена за мене. Има думи оставени затворени и заключени с три катинара и няма възможност да ти се отвори думата, а тя се е затворила, защото е затворила едно съдържание, което е непонятно - иди, че го разбери. Трябва сам да отвориш тези три катинара, а ключът е в знанието и познаването на законите, а това знание дойде чрез Словото на Учителя.

Тя, случката се случи навремето в дома на Гумнерови, където първоначално пребиваваше Учителят. Там денонощно през този дом преминаваха хора - приятели и онези, които се приближаваха при Учителя от любопитство или от някаква нужда. Такива бяха първите години. Бях отишла при Учителя по моя работа, но чаках реда си. Тогава имаше и други посетители, които чакаха отвън на пейките. Огледах се и видях един човечец застанал там в дъното далеч от всички, сам-самичък. Погледнах го от любопитство, но нали съм жена ние сме любопитни жените повече или по-малко, та го погледнах и разгледах този човек. Беше човечец. Беше смирен, беше отчаян от живота, беше убит духом в сравнение с другите посетители. Той външно беше човек в човешка форма, но вътрешно бе смачкан и сринат до земята. Каква ли съдба имаше, каква ли съдба носеше, каква ли бе косата на съдбата, която беше откосила в откос неговия човешки порив? Какво ли знаехме за него ние? Нищо не знаехме, а виждахме едно смирение, граничещо до унищожаване на живота у тази човешка форма. Той не беше човек, а беше съвсем незначителен човечец.

Той беше „нищий“, последен човек на земята, беден, сиромас, отхвърлен от всички. Беше в човешка форма, смачкан и премачкан. Беше „нищий“, но беше и „нищий“ духовно, защото беше загубил връзката с Духа, който движи живота в тази човешка форма. Беше „нищий“ духом - човек без Дух, без сила, снижен до земята и изпратен вдън земята. Условието го бяха ограничили, а обстоятелствата го бяха унищожили като човек. Той бе най-незначителния, най-безличният и най-дребният посетител на ул. „Опълченска“ 66. Той бе човек без име, човек непознат за нас и „нищий“ духом, беден и сиромас, човечец без Дух, човек в тъмнота.

Тогава вратата на стаята, където живееше Учителят се отвори и Той излезе. Всички станахме, всеки се изпъна като струна и всеки очакваше да срещне погледа на Учителя, за да бъде извикан от Него, за да се осъществи срещата на Учителя с един от посетителите тук в двора. Аз също станах и очаквах да бъда извикана, защото освен, че Той ме познаваше смятах се малко по-достойна и по-заслужила чрез усърдието и чрез постоянството си пред Учителя. Трябваше да бъда извикана от Учителя и да се осъществи срещата ми с Него. Така по същият начин мнозина от присъстващите разсъждаваха, всеки по своему и всеки за себе си беше прав. И затова всеки очакваше да бъде извикан от Учителя. Единствен в случая, а в това бях не само аз, но и всички останали сигурни, че само онзи човечец не се надяваше на някаква среща с Учителя. За нас Той беше дошъл така между другото и той стоеше там далеч в дъното, далеч от всички ни и изолиран от посетителите, които далеч бяха по-заслужили от него. Той беше непознат за нас.

И за най-голяма изненада на всички, Учителят слезна по стъпалата и без да погледне към никого, без да отговори на нашите поздрави казани доста високо, без да обърне внимание към някого Той се насочи към онзи човечец там в дъното, където според мен стоеше едно убито и скълцано човешко

същество. Ние стояхме изумени. Никой не можеше да повярва. Никой не можеше да помръдне. Никой не можеше да се обърне. Кой както бе застанал така и остана да стои. Аз случайно бях полуобърната леко към този невзрачен човечец и към ъгъла на моето полезрение, с което наблюдавах без да мога да поместя встрани главата си. А и да обърна главата си не можех, като че ли нещо след преминаването на Учителя разряза въздуха с нож и всеки стоеше там, където беше застанал и в каквато поза бе останал.

Учителят отиде при него, сложи ръка на рамото му и започна да му говори. Какво му говореше не можах да чуя, но му говори дълго на тих глас, както Той умеше да говори. Гледах, гледах и не вярвах на очите си как това Божествено съзнание се принизи до онзи човечец, как Учителят се снижи до неговият уровень и до неговото състояние, наведе глава близо до него и започна тихо, тихо бащински да му говори. Видях как онзи човечец постепенно, постепенно започваше да повдига глава. Учителят бе сложил ръката на рамото и наведен на главата му говореше. След време когато пусна ръката си и я сне от рамото аз видях друг човек в този човечец. Онзи човечец вече го нямаше. Имаше нещо съвсем друго, имаше един подтик дошъл отгоре, от Божествения Дух, лъч ли бе, светлина ли беше, сноп ли беше от светлина, но онзи човечец бе озарен, онзи бе претворен в нещо друго, онзи бе възроден. Тогава онзи човек стана, после коленичи, целуна ръка на Учителя и си замина като човек. Един човек си тръгна от срещата си с Учителя. Повече този човек не го видях и не го срещнах. Това нямаше значение за мен тогава. За него тогава имаше значение в неговият човешки път. А за мен тази случка по-късно придоби значение, когато четях онзи стих „Блажени нищите духом, защото е тяхно царството небесно“. Да, това беше пример за нищите духом, за смирените и търсещите духом, за онези наскърбените и гладните за Словото Божие. В евангелието от Матей в глава пета са дадени т.нар. блажества, но тук видях в пълна реализация какво означават те, когато се задвижат от Божественият Дух. А те бяха задвижени чрез Словото на Учителя.

16. СЛЪНЧЕВИТЕ ЛЪЧИ В ОЧИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Понякога се повтаряше някоя опитност с Учителя и тя се даваше в различни положения, в различни варианти, по различно време, но бяха различни изводите за нас. Това бяха различни правила на един и същи метод. Обучението не беше обучение само на физическото поле, но беше обучение в различните полета, с които боравеше човешкото естество. Веднъж те обучават на физическото поле, друг път на чувственото поле, трети път на умственото поле и т.н. Тази моя опитност като че ли за вас ще бъде повторение разказана в няколко варианта. Но тя се случи наистина няколко пъти в различни времена и аз бях обучавана чрез нея по различен начин. Ето сега ще ви я разкажа като че ли е на едно и също място и като че ли е за един и същи човек и че е една и съща опитност. Но това бяха различни опитности за мен и различни задачи, с които трябвахе да се справя.

Една сутрин със сестра Граблашева се греехме на слънцето в двора на ул. „Опълченска“ 66. Други посетители нямаше, но Учителят си имаше вътре своя работа и ние бяхме осведомени лично от него и така спокойно чакахме, за да си свърши той своята работа и да дойде нашият ред за посещение. А ние се препичахме и греехме на хубавото слънце и си почивахме. По едно време вратата се отвори и видяхме, че Учителят заслиза по стълбите и след това се насочи към приземния етаж, там където беше трапезарията, отивай-

ки да закуси. Ние скочихме и се отправихме натам, слезнахме долу при него и го заобиколихме. Той ни посочи свободните места, ние ги заехме и го загледахме. Той се усмихна и ни запита: „Защо не останахте да се греее на слънцето?“ Аз отговорих: „Учителю, ние си дойдохме при Слънцето“. Това го изказах с вяра и с твърдото убеждение, че това е така и че Учителят е жител на слънцето и че в Учителят е Духът на слънцето, т.е. Божественият Дух, който движи и земята и слънцето. Учителят ме изгледа, нищо не каза, за да потвърди моите думи, но за миг се преобрази. Аз видях, че в очите му се пропука една завеса, отвори се една дупчица и през това отворстие дойде до мен един лъч, един слънчев лъч. От всяко едно око излезна по един лъч и се устремиха към мен. Това никой не го забеляза освен мен. Това беше предназначено за мен. Това трая миг толкова колкото да видя, да запомня и да усетя преминаването към мен на тези два слънчеви лъча. Това беше само за миг и след това Учителят с обикновен тон почна да отговаря на онова, което аз го запитах. Другите се заслушаха в думите му, а аз още стоях с необикновеното преживяване, което имах. Беше и преживяване, и опитност, и обучение затова, че вярата на човека към Божественото създава условия да се изяви Божественото върху него, защото се дава връзка между него и Божественото. А вярата е тази, която създава тази неръководна връзка между човека и Бога.

След това Учителят ме викна и ми заговори. Аз извадих тетрадката, която винаги носех и записах. „Светлината никога не угасва. Слънцето никога не престава да грее, но то се скрива понеже пътят е неравен. Ти ту ще се изкачваш на върха, ту слизаш в долината. Когато си на върха виждаш светлината, когато слезнеш в долината ти не я виждаш и си мислиш, че тя се е скрила. Но светлината се изкачи на върха, ти я виждаш и пак тръгнеш след нея. Така вървиш, вървиш, докато стигнеш наравно и светлината никога не се губи. Господ в Гетсиманската градина и Христа беше оставил сам, но той не загуби вярата си. В каквато тъмнина и да се намериш не трябва да губиш вярата си. Светлината пак ще се покаже.

Трябва винаги да гледаш онзи връх, от който ти иде Светлината. Съмнението не трябва да го допускаш то е червей, който гризе. Ти на него няма да се поддаваш. Трябва разширение и само в разширението може Божественото да се прояви.

Онзи живот, който Бог е вложил в теб трябва да го оставиш да расте. Този ум, това сърце, то е капитал, върху който сега работиш. Ами че Бог живее в теб. Вие сте царски синове, но живеете инкогнито. Кое е по-хубаво да си царица, да ти слугуват слугини и да си недоволна или да си слуга, да служиш на другите, но да си доволна? Разбира се второто. Доволството е важно. Добродетелта е път с най-малкото съпротивление.

Сега земята ти говори, учиш нейният език. Материално е това, което е преходно. Например желанието у човека е преходно. Има ли смисъл да се пристрастиш към една книга и все с нея да ходиш? След като си научил азбуката няма да носиш буквара си и да учиш още буквите. Ще вземеш друга книга. Пък и нея като изучиш ще я смениш с друга и т.н. Така човек расте и се развива. Този, който се движи в крива линия слиза и се качва, той изгубва светлината си, но онзи ясновидец, който всичко вижда за него светлината е постоянна. Ти си мислиш, че си сама, но всъщност си заобиколена с много души, които ти помагат. Това са ангелите.

Да грее постоянно слънцето се разбира да е будно всякога съзнанието ти."

17. ЧОВЕШКИТЕ СЪЛЗИ

В онези мои млади години в началото на Школата преминавах през различни състояния. Нали една дъждовна капка, когато падне на земята то тя се оцапва, става кална и като се наберат стотици капки става на локва кал и после тя преминава през земните пластове, преминава през страдание, където чрез него се изчиства, за да излезне някъде на бисерна вода чрез някой извор. Та и аз така бях слезнала от този дивен свят на душите, където те живеят в чистота, бях паднала на земята като капка, оцапана, кална, влезнах в Школата и от тук започна моето чистене. Тук бях прекарвана през ситото, през различните пластове, за да се изхвърлят от мен всички примеси и да остане чистото у мен. Това беше много трудно, сега е лесно за изказване, но да се издържи беше непосилно. Именно в онзи етап аз много, много плачех. Стане ми мъчно, непосилно трудно да издържа и все си заплача, за да ми олекне. Отивах при Учителя разплакана. Като ме видеше, посрещаше ме усмихнат, оставаше ме да си доплача и избърсвах сълзите си с кърпичка, за да мога да го изслушам. Тогава за първи път чух от Учителя, че той ме накара да си събирам и слагам сълзите в едно малко шишенце. Но само когато плача, а не да предизвиквам у себе си плач с цел да пълня шишенцето със сълзи. След няколко дни той ми даде следната задача. Събраните сълзи в шишенцето да ги поставя в един съд с вода и с тях да поливам цветята, а други пък цветя да поливам само с вода без сълзи. Трябваше да наблюдавам кои цветя как растяха, за да видя каква е силата на сълзите. Този опит бе направен от мен най-старателно. Изненадата ми бе голяма. Онова цвете, което бях поливала с моите сълзи побуй, порасна, развихри се с листа и с цветове, а другите, които поливах с обикновена вода си растяха нормално, както останалите цветя. Не можех да повярвам на очите си, че от моите очи през моите очи е изтекла такава животворна течност, така живителна и скъпоценна за цветята, а непотребна и мъчителна за мен. Дотогава аз възприемах сълзите като нещо излишно и досадно, че те текат, защото човек плаче и като плаче те по малко излизат навън, а други пък стичат навътре през носа в носоглътката и понякога хълцах и се задавах от плач и сълзи. Знаех от собствен опит, че сълзите са продукт на страдание човешко и мъчение на душата ми. Но този буен цвят в саксията възрастна, клоните се разклониха, стана храст, който ме удивляваше, цъфтеше и накрая освен, че видях силата скрита в сълзите, но се и уплаших от тях. Разбрах, че тук има нещо, което не разбирам. Отидох при Учителя и му разказах за опита си и го попитах какво следва по-нататък. „Ще събираш и поливаш, докато всичко в тебе, каквото е нечисто не се пречисти“. Тогава Учителят даде подробно в една беседа методи за чистене на съзнанието и даде примера с дъждовните капки, които като паднат на земята се окалят и после след време излизат на извор и дават началото на ручей. За другите може би този пример да бе интересен, но за мен бе една лична опитност. Дали се изчистих, не зная. Човек се изчиства от едно, а се измърсява от друго, пак продължава да се чисти от второто омърсяване и така цял живот. Но да се домогне до чистотата това не е работа за години или за един човешки живот, а за цяла човешка еволюция. Но трябваше да се почне, трябваше да се види и да се знае, че идеалът за чистотата е непорочен, но на физическото поле и на земята може да се оприличи само със светлината и със слънчевите лъчи идеещи от слънцето.

Вие можете да виждате еднакво тази светлина и да ви се премрежва погледа от слънчевите лъчи, но да се доберете до същността на този въпрос е много трудно. За пръв път аз видях светлината и я осъзнах, чрез изявата на

Божествения Дух в Учителя. Веднъж Той ме пита: „Какво мислиш за мен?“ Казах му: „Ти си слънце“. Той се усмихна и след няколко мига аз видях, чрез очите си как около Учителя се образува една обвивка от светлина, как се събраха всички лъчи на слънцето в него и как този блясък бе толкова силен, че аз отхвъркнах две-три крачки назад. После след няколко мига картината изbledня и отново видях образа на Учителя и го видях как физически стои пред мен и се усмихва. Това бе една неповторима опитност за чистотата.

Вторият път тази чистота видях като онази Божествена светлина, която като два лъча излизаха през очите на Учителя, за да ми покаже, че тя съществува за тези, които вярват в нея и се стремят към нея.

Трети път аз видях чистотата как тя бе преминала през мене във вид на страдание и мъчение и се изливаше на сълзи, чистейки ме от моята човешка нечистота, като с непотребните сълзи поливах едно цвете. Тогава разбрах нагледно, че човешкото страдание е храна за Духовния свят и че енергията освободена от човека при неговото страдание представлява храна и хранителен материал за Духовният свят. Така както на земята човек се храни с кислород, който е продукт от фотосинтезата на растенията, а пък за сметка на това при дишането човек освобождава въглероден двуокис, който се явява като храна на растенията, т.е. онова което е отрова за човека - въглероден двуокис, се явява храна за растенията и онова, което отрова за растенията - кислородът, се явява като насъщна потребност на човека за неговия живот. Тук имахме една биологична фотосинтеза, която съществува между човека и Духовния свят, а съществува такава фотосинтеза и между Духовния свят и Божествения свят.

Аз съм при Учителя, седа и разговорът се води между нас двамата и отново вписвам всичко в тетрадката си.

„Ако вървиш по посоката на светлината само ще се радваш, но ако вървиш по посока обратна на светлината ще имаш радости и скърби. Затова вярва, вярва трябва да имаш.

Има неща, които с думи не могат да се кажат, но се подразбират вътрешно. Това ти е една вътрешна опитност. Това ще ти бъде един малък опит“.

Този ден аз имах неудача в изпита си в Университета. Плаках много. Искях Учителят да ми помогне да го издържа. Учителят ме прие и няколко пъти ме чисти с „паси“ - като простираше двете си ръце над главата ми на половин метър разстояние и правеше плавни движения. По този начин той махаше отровите от главата ми и аз изпитвах разведряване. После като ме хвана за главата ми каза: „Стани!“ Аз разбрах, че съм паднала в едно състояние на егоизъм и затова страдам. След това като ме шляпкахе по страната на бузата полушеговито, полусериозно ми каза: „Аз нали ти казах и защо не си събираш сълзите в шишенце? Аз още не съм видял някой от вас да си събира сълзите.“ Казах му, че моите сълзи не са добри, че са отровни и ако направя юнзи опит, който Той ми дава за поливане на цветята вероятно бих отровила цветята, биха посърнали и биха извехнали. Учителят продължи: „В този път се изисква абсолютно безкористие. Човек трябва да е готов да жертвува. И не само временно, но постоянно да жертвува. И в другия свят да отидеш пак ще искат от тебе да жертваш.“ Аз сама бях доловила, че в живота на формите на земята се изисква пълно безкористие и жертви. Учителят кимна одобрително с глава, беше прочел мисълта ми и каза: „Да“.

Трябва да знаете, че има природни течения, които минават през човека пък има и нещо постоянно. Човек докато е в път трябва да знае, че още не се е изчистил и тя плътта ще му действа. Трябва вътрешно въодушевление

да служиш на Бога.

Човек в съзнанието си държи различни образи, той се движи между формите, които природата е изработила. Човек има карма. С тези образи е пълен целият свят. Човек не носи само частна карма, но и носи обща карма.

Сега ти вече ще вървиш към Бога, сега ще живееш другояче. Вярa, вярa трябва да имаш.

Тук на земята е ада. Тук са корените на живота. Страданията на човека също минават през корените. Те идват, но вие трябва веднага да ги трансформирате. Искam да бъдеш разумна и чиста като децата, да няма никакви хитрувания". Запитах го: „Учителю, защо ми помагате?" „Заради Божественото в теб. Аз няколко пъти те тонирах. То човешкото не може да заслужи и да получи благословение. Заради душата ти направих това. Душата я няма в туй тяло, а душата е винаги красива.

Ако един ангел ако рече да те занесе на небето как ще носи такава тежест, знаеш ли колко трябва да тежиш, за да може един ангел да те носи?

Ти всякога трябва да мислиш за Божественото у другите, та като ти го върнат да ти принесат полза. Във всеки човек се натрупват енергии в долната част на тялото. Това е материалния свят у човека. Затова ще знаеш, че у човека има смяни на радостта и скръбта, то е нещо естествено и неизбежно и няма да се смущаваш от това. Като слезнеш долу в материята ще изживееш състоянието на тези братя, които живеят в тази материя и ще кажеш: „Тежко е положението ви, в което се намирате“.

Затова вярa, вярa трябва да имате в Божественото.“

18. ДЕСЕТТЕ ИЗПИТА НА УЧЕНИКА

В онези ранни години ежедневно търсех повод да отида при Учителя. Имаше дни, когато имах въпроси от вътрешно естество за разрешаване. Тогава си водех бележки и после ги записвах в тетрадката като въпроси, задавах ги на Учителя и получавах отговори, които съм записала в своите тетрадки. Много неща запомнях, но с течение на времето не можех да ги възстановя, но се подсещах, когато се засегнеше някой сходен въпрос за разрешаване. Възстановяването на паметта е много трудна работа, трябва някой в теб да задвижи нещата, някой трябва да пусне магнетофонната лента разбира се ако преди това си записал своите спомени в съзнанието си.

Имаше дни когато Учителят не приемаше, беше зает със своята си работа и ние обикаляхме и чакахме с часове и след това си отивахме. Това се отнася и за мене, която винаги бях приемана от Учителя. Тогава смятах, че щом Учителят не ме приема значи някъде съм прегрешила, някъде съм „сгизила лука“, това бе един израз от наше време на прегрешение, и трябваше да си поправа грешката и да си изплатя прегрешението със старание и с вътрешна работа. Но това често не ставаше. Понякога бях със замъглено и блокирано съзнание. Имаше усещането, че цялата тъма на света бе върху мене като някой похлупак. Знаех от опит, че само Учителят можеше да ми помогне и да разреши задачата ми. Но някой път Той не ме приемаше по някакво негово усмотрение, а то не беше човешко, то не беше нито духовно, а бе Божествено, защото Божественото око ни наблюдаваше и въздаваше правда над всеки един от нас. Но всички знаехме, че или Учителят ще ни разреши или ще помогне на задачата да започне да се разрешава у нас, а пък ние ще можем да я доразрешим у дома. Така по строг индивидуален начин Той работеше върху нас и разрешаваше въпросите ни. Неразрешените въпроси на другите, които не бяха го посетили Той ги разрешаваше в беседите си.

Учителят държи беседата си, говори и изведнъж се отклони и отговори на мисленият въпрос на онзи, който седи в салона и чака Учителят след беседата да го приеме. Учителят задава неговият въпрос гласно, после отговаря в една друга духовна светлина разглежда закона, окултният закон, чрез който онзи приятел там в салона трябва да си разреши задачата. Затова в беседите ще намерите такъв словоред от Учителя, който като че ли прескача от случка на случка, но това е само отговор на онези въпроси, които задават мислено слушателите към него по време на беседата. А това бяха 22 години и 7500 беседи. Разбирате ли колко хиляди задачи и човешки съдби е разрешавал Учителят. Ние бяхме свикнали на всичко туй и не ни правеше впечатление, защото живеехме в тази среда, а човек когато е потопен в тази среда той не обръща внимание на нея смята, че тя му е дадена, така както човек не обръща внимание на светлината, на въздуха, който диша и храната, с която поддържа живота си.

Но веднъж Учителят приложи един нов метод към мене, който искам да споделя. Той беше не само по-особен, но и нов метод и непознат, както за мен, така и за другите. Но можете да го намерите в някоя от беседите. Вероятно аз бях омръзнала на Учителя с моето ежедневно досаждане и моите ежедневни срещи при него. Вероятно Той искаше да ми покаже, че има и друг път за разрешаване на моите неразрешени задачи и съществува друг метод, който аз не познавах. Така един ден Учителят като ме видя, че отивам при него ми каза: „Днес съм зает. Елате утре.“ Аз се успокоих и си казах ето Учителят днес може да е зает, аз го безпокоя, но ще дойда следващия ден. Изпълних желанието му и на следващият ден аз седя и чакам. Минават часове, накрая Той излиза и казва само: „Елате утре“. Вторият ден аз отивам отново и Учителят пак не ме приема и след 5-6 часа чакане излиза и казва: „Елате утре“. Вече разбрах, че това не е случайна работа и че това е някаква задача и че трябва да се въоръжа с търпение и трябва да издържа всеки ден и с упорство и с чакане. И това се повтори десет пъти. Повтори се десет дни, аз идвах и чаках и все Учителят излизаше и казваше: „Елате утре“. Може би след петия ден, макар че Учителят приемаше други посетители аз започнах да усещам, че стоя като отхвърлена, като низвергната, изритана и осъдена от всички. Беше направило вече впечатление, че аз седя и чакам дни наред да ме приеме Учителят, а той минава покрай мен, а това означаваше в очите на останалите посетители, че аз съм направила някакво прегрешение и Учителят ме е наказал, като не ме приеме докато не си изкупя и поправам грешката. Горкана аз - какво ли не изтърпях. А във този период аз нямах никакво прегрешение, за да се упреквам, а имах мои вътрешни неща и въпроси за разрешаване. И аз бях отишла именно заради тях. Отначало посетителите ме поглеждаха с интерес, усмихваха ми се, но после престанаха да ме поглеждат и минаваха покрай мен като че ли съм стълб на пътя и се отместваха да не би да се бутнат в мен и да си счупят я крак, я глава. Приближаваха се до мен и изведнъж забързваха, поглеждаха настрани и изчезваха. За мен това бе по-добре, че посетителите не разговаряха с мен, защото аз бях заета със себе си, че защо Учителят не ме приема. Стоях десет дни. Това бяха десет дни на десет различни изпита за мен. Стоях десет дни и нито един изпит не разреших и Учителят не ме прие. Последният десети ден не ми каза нищо, не ми каза неговото „Рекох, елате утре“. Мина покрай мене все едно, че ме няма. А мен ме има. Мен ме има, но аз стоя като неодушевен стълб, стоя, стърча и съм забита в земята. Накрая си отидох замислена, пребита от скръб и от умора. Довлякох се с мъка у дома, хапнах нещо, разтребих си стаята, написах това-онова и си легнах веднага след като се стъмни. Сънувам

сън как съм изправена на изпит и ми се задават последователно десет въпроса, на които отговарям на тях. Това бяха същите въпроси, които ме вълнуваха и за които някои от тях бях отишла да питам Учителя. Аз с чакането на десет дни те се оформиха по един въпрос за всеки ден. И моето чакане там пред стаята на Учителя, седнала на пейката за мен беше загубено време, но знаех, че е време за някакъв изпит, който изобщо не знаех какъв е. Но от дългият опит знаех, че е някакъв изпит и аз трябваше да го издържа. А се оказа, че всеки ден чаках по четири-пет часа и Учителят по това време беше работил със своите невидими методи и средства, със своето съзнание и за всеки ден Той бе отговорил по един от моите въпроси и така аз имах разрешението на тези десет задачи. И после бях сложена на изпит - това ми го дадох на сън. А сънят според Учителят е също работа, където двойникът на човека отива там горе в физико-астралния свят и се учи там в духовния свят, за да му предадат онези уроци, които трябва да научи и да приложи на следващия ден, когато се събуди. А в моят сън аз бях застанала пред една изпитна комисия от десет човека и отговарях на всички въпроси. Комисия от десет човека, защото моето чакане бе от десет дни. На следващия ден отивам при Учителя, Той ме посреща и пита усмихнато: „Е, какво ново има?“ „Учителю, издържах изпита си и отговорих на комисията на зададените десет въпроса“. „Много хубаво“, усмихна се Той. „Познанието има много врати, но ключовете са различни и всеки сам си отключва с онзи ключ, който е изработил и който е у него.“

Запитвам го: „Учителю, аз знам, че вие старателно ме карате да чакам толкова много“. „Нали е по-хубаво да те приема така, отколкото да те изпъдя? То днес имаше много посетители от провинцията.“

Излезе човек да посрещне слънцето на чист въздух, но времето е облачно. Загубило ли се е слънцето, че човек не го вижда? Не е. Когато е облачно ученикът ще се върне у дома. Ти защо избираш такова време, когато има много облаци? За облаци, които са покрили небето не е причината в слънцето. Облаци са материални условия и човек сам си е причина за тях. Облаци зависят от човека. Затова когато е облачно ти трябва да видиш, че е облачно и да си отидеш. Същественото е какво човек ще придобие и научи духовно, него ще отнесе в другия свят със себе си.“

„Учителю, кажете ми кога да идвам и кога да не идвам. Как е за мене определено? Защото аз съм се обърнала тук на просяк и прося от вашето време.“

„Един ученик, който идва да се учи при Учителя си не е просяк.“

„Учението е друго нещо, то е свещено, ученикът се учи, но има и материални нужди, в тях той има нужда не от учител, но от приятел.“ Учителят ме погледна: „Тук си права. Един ученик, който няма дрехи, няма какво да яде, седи в нехигиенична стая не може да учи. Затова трябва да се моли. Трябва да се моли, за да му се подобрят условията.“ „Учителю, аз се моля, но Господ не чува молитвата ми“. „Зле просиш тогава, молитвата ти е слаба и излиза на половин метър от главата ти.“ Учителят продължи: „Кажми ми сега ако ти с твоите разбирания си на моето място и аз така ти прося как би постъпила с мен, кажи ми и аз така ще постъпя с теб. Представи си, че си на моето място и си Учител.“ „Не мога да си представя“. Учителят продължи: „Знаеш ли ти в какво положение се намиращ? Представи си, че си паднала в калта, но и двете ти ръце са покрити с отворени рани и ми се молиш да те вдигна, ти викаш и аз не знам какво да направя. Но аз трябва да те грабна и ти колкото и да крякаш и да викаш да те вдигна веднъж завинаги от калта. Ти можеш да ми викаш тогава „Какъв е този безсърдечен, жесток човек, защото ме мъчи“, а

аз фактически те вдигам от калта, макар че си си наранила ръцете. Затова вярва, вярва ти трябва и да не се обезсърчаваш."

Споделих с него, че след молитвата у дома ми се е паднала заповедта на Учителя. Той допълни: „Е, когато поставиш доброто за основа на своя дом, то аз ще те приема.“ „Учителю, чумким онези, които ги приемате като посетители са го поставили?“ „Та това не е приемане, това е влизане и излизане от една стая."

Ти си силна. В миналото си заемала толкова различни положения, а сега това да не можеш да издържиш. Можеш, можеш, ти си силна. Не си само ти в това положение, в което се намираш днес. Толкова хора се намират в него. Някои пълзят, други стават, трети вървят, а четвърти си издържат изпита, но те имат вяра, а вярата е връзка с Божественото и чрез вярата си те получават сила от Бога, за да издържат изпита си."

19. И НИЙ ЩЕ СЕ ОТКАЖЕМ ОТ ТЯХ

Дойде време и се преместих окончателно на Изгрева и се отделих от родителите си, след като доброволно се отказах и лиших от тяхната издръжка и помощ аз трябваше сама да се грижа за прехраната си. А това не беше лесно за една млада жена. Какво можех да работя тогава? Или да стана учителка и да отивам да преподавам със завършеното си гимназиално образование на учениците от някое основно училище, но пък с това щях да се отделя от Изгрева, което не желяех. Другата възможност бе да стана учителка в София, но аз не можах да завърша факултета по философия и педагогика, беше ми останала още една година, но се случиха някои неща, които ще обясня по-късно и се отказах, а за сметка на това се прехвърлих в музикалната консерватория, в отдела по пиано, която я завърших. Сега разбирам, че тогава бях направила грешка, оставаше ми една година и ако бях завършила факултета можех да си намеря работа и в София. Малцина бяха тогава онези, които бяха завършили гимназия, а за висше образование се броеха на пръсти и то особено жените. Тогава младите жени чакаха да се омъжат, те се занимаваха с домакинство, готвеха се да станат добри партии за женитба и след време да имат умения да въртят къщата и да отглеждат деца. Мъжете работеха и тяхната заплата стигаше да се издържа едно семейство. Накрая остана последната възможност да стана учителка по музика и да преподавам уроци по пиано. Препоръчаха ме като интелигентна госпожица за учителка по пиано на едно богато семейство на дъщерите им. Но откъде научиха, как научиха, кой им каза, не можах да разбера, но след два урока те ме извикаха най-официално и ме попитаха вярно ли е това, което се говори, че аз съм дъновистка. Казах им, че съм последователка на това Учение. Те станаха, отвориха ми вратата и ме изгониха най-демонстративно, без да ми платят за уроците, които бях преподавала. Вървя навън и си мисля „Досега ме гонеха от дома родителите ми, ето дойде време да ме гонят и отвън. Значи освен вътрешния фронт се отвори и онзи външният, другият фронт срещу мене“. Но бях непоколебима в Учителя и във вярата в Бога. Отивам при Учителя и му се оплаквам: „Отказаха ми уроците по пиано“. А аз чаках да взема пари от тези уроци, за да си върна заемите, защото всички на Изгрева по тези години бяхме тантел-марка, едвам свързвахме двата края. Учителят ме изгледа, после погледна някъде високо над мен и строго каза: „И ний ще се откажем от тях“. Минаха години, много години и след това дойде 9-ти септември 1944 година и с тази дата дойде новата комунистическа власт и като една от първите ѝ стъпки бе да отнеме богатствата от богати-

те и национализира всички банки и цялото ѝ богатство. Следващата мярка бе да им се отнемат големите къщи, многото апартаменти, а много богаташи бяха изгонени от София и мнозина бяха интернирани. Веднъж аз излизам и слизам в града и случайно минавам покрай същата богата къща, откъдето бяха ме изгонили. Оглеждам я и виждам, че е запечатана с печати, приближавам се и се чудя. Излиза един от съседите и казва: „Какво гледаш и се чудиш - изгониха ги, интернираха ги, къщата я запечатиха, взеха им всичко и само с ръчен багаж заминаха. Какви ли грехове ли са направили, та това ги сполетя?“ Аз изтрпнах от тези думи на този загрижен съсед. Тръгнах си и го оставих да говори, а в ушите ми зазвучаха думите на Учителя казани преди десетилетия: „И ний ще се откажем от тях“. Учителят се беше отказал от тази епоха много-много отдавна, но времето за Школата определено предварително от Учителя на 22 години трябваше да изтече. Дойде и това време, то изтече, Учителят си замина и завъртя се онзи кръг от живота за съдбата Господня и за съдбините на света. Всичко си отиде на мястото си, а живота продължаваше. Останаха само думите му като един завет казани веднъж пред мен: „Досега Злото все е побеждавало, този път Ний ще победим.“

20. ПОЗДРАВЪТ

Постепенно Изгревът се засели, построиха се много бараки, стана цяло селище. От града идваха много хора, които се точеха непрекъснато и се движеха и в двете посоки - от града до Изгрева и обратно. Едни си отиваха, други идваха. Онези, които бяхме на Изгрева като заселници имаме негласното задължение да посрещаме и изпращаме тези гости. Трябваше да им се поднесе чай, да им се поднесе стол, да им се покаже някое легло, където да полегнат и да отпочинат. Отначало това задължение бе приятно, но впоследствие стана едно голямо бреме. Отначало ни правеше удоволствие да посрещаме и изпращаме гости от града, но посетителите се увеличаваха, защото те идваха при Учителя по работа, Той разрешаваше техните лични въпроси и проблеми. Имаше и любопитни, които идваха, оглеждаха бараките ни, поосмиваха се и си тръгваха. Много пъти съм съм слушала с ушите си как споделяха: „Ами тук няма нищо интересно - само бараки. Та може ли в тях да живеят хора? Ами зимата какво правят в тези бараки?“ Други посетители се учудваха: „Гледай ги тези, та те са бедни като църковни мишки, а защо ли ги гонят поповете и църквата?“ Много такива изказвания чувахме не само зад гърба ни, но и споделяха пред нас. Някои от нас отговаряха, други обясняваха, но без никакъв ефект. Тогава отидох при Учителя и му казах: „Учителю, онези от града, които идват не ни одобряват и не ни харесват бараките. Казват, че тези бараки ни посрамват. Срамът нас и Учението“. Учителят се усмихна: „Тези бараки ни пазят. Като дойдат и ни видят голите бараки кажат „Тук всичко е голо и няма нищо интересно“. Така не идват любопитните, а идват учениците. Ако дойдат всички любопитни от града и се заселят тук и направят триетажни къщи за вас няма да има място и Изгрев няма да има. Така е по-добре.“ Разбрах, че тези бараки несръчно построени ни пазеха от много голяма завист. По-късно любопитните и онези противниците се нахвърлиха срещу Учението на Учителя, но не го упрекваха, че Той ни е привлечъл заради някакво богатство. Убедих се в правотата на думите му.

Аз също така посрещах, изпращах, правех чай, поднасях кораби и сладкиши. Посрещах ги, изпращах ги, поздравявах ги, а след това като се виждахме на следващия път те не ме поздравяваха и то именно онези, които

понякога идваха у дома на гости. Започнаха да не ме поздравяват и онези, които идваха като наблюдатели или обикновени любознателни от града. Тогава реших и аз да не поздравявам. Какво си мислят те - ние тук ще им слугуваме, ще ги посрещаме и изпращаме, а те отгоре на всичко да не отговарят на поздравите ни. Реших и не поздравявах вече, движех се по моята работа. Когато идваше някой на гости, посрещах го и го изпращах с внимание и го нагостяхах. Но именно тези отидоха и се оплакаха на Учителя, че не ги поздравявам. Учителят ме извика и ме попита защо не ги поздравявам, защото са отишли вече при него и има оплакване срещу мен. Отговорих му, че те не ме поздравяват и затова аз правя същото. Учителят ми каза: „Рекох, нищо ти пак ги поздравявай“. Послушах го и започнах пак всички да поздравявам наред и малко по-приповдигнато и по-възторжено. За моя изненада те пак отидоха и се оплакаха на Учителя, че аз ги поздравявам някакси надменно. Ето Той ме среща и казва: „Рекох, поздравявай ги вече, но с усмивка“. Послушах го и започнах да ги поздравявам с усмивка, но те тутакси се затърчаха при Учителя и му се оплакаха, че аз вече съм започнала и да им се присмивам. Учителят отново ме спря: „Така и така ти не можа да се научиш да поздравяваш“. Аз мигам, мигам и не мога нищо да проумея. Задача неразрешима. Същият ден се случи, че аз бях извикана да помогна за нещо, понеже около Учителя бяха дошли много гости. Трябваше да бъдат посрещнати и нагостени. Учителят стана, посрещна гостите, но с едно такова вътрешно разположение, че една такава необикновена вълна излезна от него и обхвана всички наоколо и ние се разтворихме отвътре като цвят. И усмивките ни се разляха по лицата ни, усмивката като че ли сама цъфна на всяко едно лице като израз на едно невероятно душевно изявление на взаимност. Гостите усетиха това вътрешно разположение, подскочиха от възторг, а ние отдавна не бяхме виждали Учителя така засмян и в такова обкръжение от весели лица. След като си отидоха гостите ние прибрахме масата и аз трябваше да занеса нещо на Учителя. Погледнах го. Учителят сега беше съвсем друг, беше съсредоточен в себеси, в своята си работа. Аз леко пристъпих, оставих онова, което носех на масата и леко назад, назад започнах да излизам. Тръгнах си, а в ушите ми звучеше неговият глас: „Видя ли днес какво значи обхода с ближния?“ Отговорих му: „Разбрах, Учителю“. След това се коригирах, трябваше да си науча урока.

На следващият ден съм при Учителя. Каза ми: „Настроенията у човека са условия. Те са две приятелки, които не се обичат, но тебе еднакво те обичат. Когато се при едната приятелка, получаващ едно настроение, когато си при другата - друго настроение. А третата приятелка е чувството.

Принципът е като един фар, който свети на човека и той каквото и да върши все от неговата светлина се ползва. Когато човек постъпва по принцип той като направи някаква погрешка после съжалява.“ А аз се оплаках: „Учителю, аз много пъти като направя някоя погрешка после съжалявам, но грешката е направена.“ „У тебе има хубави заложби, но трябва да работиш и можеш да работиш. Всеки човек има по одного, който го обича. Човек трябва да намери истинската си връзка. Например един клон от някое дърво той е преплетен и се допира с много други клони и листа и често си мисли, че истинската му опора са те - другите клони, но той има само една връзка със стъблото, която е истинската му връзка, защото само там той получава живот. Затова човек да пази истинската си връзка с Бога.

Малките пречки човек трябва да се стреми да ги преодолее. Работа, работа трябва. Нито минута да седиш празна без работа. И да нямаш работа, сама да си я създадеш. Ще кажеш на онази Марийка, която я

домързи: „Ха, Марийке, уший едни пантофки“. В човека има едно същество, което е невъзпитано. То направи нещо без да мисли. После като го попиташ защо го направи, казва: „Тъй исках и го направих“.

Младите трябва да се пазите от удоволствия. Младите ги погубват удоволствията, а старите ги погубва мързелът. Старият си мисли, че е уморен и все гледа да си почине. Мързелът и удоволствията са два порока, от които трябва да се пазите.

Животът е нещо вътрешно, човек трябва да пази вътрешната си връзка с Бога“

21. КАК БЕ ДАДЕНА БЕСЕДАТА „ПЕТИМАТА БРАТА“

Веднъж направих съгрешение пред Учителя и реших да му се изповядам на всяка цена дори ако реши да ме изпъди. Изповядах се и чаках присъдата си. Учителят каза: „Ти си сега сто пъти по-близо до Истината, отколкото по-рано“. Аз очаквах, че ще ме изпъди и че не ще ме приеме, защото съгрешението ми бе голямо. По-късно разбрах, че ученикът, когато е осъзнал грешката си е много по-ценен от онзи, който не е съгрешил. Знанията му служат като метод и поука за другите.

Но ученикът губи чистота си, а да я получи обратно се изискват непосилни изисквания и много работа върху себе си. След като се изповядах пред Учителя, а това бе вечерта то върнах се у дома и заспах като изкъпана и изповядана. Сънувам сън, че Учителят е сложил една саксия и цветя вътре в нея. На сутринта отивам на беседа. И Учителят държи беседата „Петимата братя“. В тази беседа бяха изнесени всички въпроси, които ме интересуваха и проблема, който аз трябваше да разреша. Това не бях споделяла с никого досега. Там беше изнесено и моето прегрешение. Много неща казани в тази беседа по-късно от стенографите при дешифрирането на материала бяха изхвърлени понеже сметнаха, че вътре са включени от Учителя изречения, които нямат нищо общо с общата тема. Това е една тяхна неоправима грешка.

Когато отивах и разговарях с Учителя след това пишех в тетрадката си „Днес, на еди коя си дата бях при Господа“. Години по-късно чух от него следното: „Между мене и Бога разлика няма да правиш“. Това много рядко го казваше и е само за онзи, който разбираше и който го схващаше по дух. Имаше и други начини за общение по дух с Учителя и Той можеше да даде някое подобно преживяване на ученика. Учителят веднъж каза: „Когато някой ме сънува на сън знай, че това е емблема на Божественото“. А аз го сънувах, че той ми поднесе цветя в една ваза. Вероятно това бе един отклик на моята душа към Божественото. Днес тези неща са много прости за обяснение, но тогава бяха много трудни за разбиране. Те и днес трудно се разбират. Много пъти Учителят не делеше себе си от Бога. Не далеше себе си от Божествения Дух, който беше в него и нямаше такъв ученик, който в една и друга форма да не го е усетил, да не го е виждал, да не го е разбрал, че това е изявление и проявление на Божествения Дух. Говоря за учениците, а не за слушателите в салона на Изгрева. А ученици са онези, чието съзнание се намира в полето на свръхсъзнанието, т.е. те имат връзка с Божественото, те са направили връзка между човешкия свят и Божествения свят и чрез тази връзка протича Божието благословение върху тях и чрез тази връзка се осъществява обмена между човешката душа и Божествения Дух.

И един път в младежките си години аз чрез съзнанието си бях се отдалечила от Учителя, защото човек може да бъде и на Изгрева физически, а чрез съзнанието си да се отдалечи от Изгрева. Аз се бях отдалечила и физически, и бях навлезнала в света или както е казано на чист български език аз бях престанала да ходя на Изгрева при Учителя на беседи. Светът беше ме повлякъл, отвлякъл или сама си бях отишла там - все едно, аз се бях отдалечила както от Учителя, така и от Изгрева. Това продължи доста време, няколко месеца. И един ден аз се замислям и се питам какво правя тук у дома? Че какво аз правя тук и защо не съм на беседа на Изгрева и при Учителя? Изведнъж видях, че се намирам в друг свят все едно, че бях взела билет за влака и от София бях заминала накрая на света. Тази сутрин се събуждам, ставам, оглеждам се и се питам защо съм тук в тази стая, в дома на родителите ми и защо не съм горе при Учителя? Дали това беше осъзнаване? Облякох се и отидох при Учителя горе на Изгрева. Той ме прие много любезно и много хубаво с голямо вътрешно разположение. Разказах му всичко къде съм била през тези месеци, осъзнах грешката си пред него и го помолих да ме приеме отново пред Школата. Учителят се съгласи, беше усмихнат и радостен. Аз си отидох у дома. Хубавите правилни отношения между мен и Учителя бяха възстановени. На другия ден имаше беседа. Аз бях на беседата, бях седнала на пианото и отново свирех песните на Учителя и съпровождах песните на приятелите. Когато започна да говори Учителя каза следното: „Днес една душа се върна при Бога“. Той спря за миг, отправи погледа си към мене, за да ми припомни, че това се отнася за мене. И така разбрах, че всеки, който имаше отношение към Учителя това отношение беше отношение към Бога. Това по-късно го проверих чрез живота си. А цялата беседа бе и се движеше около тази тема за човешката душа, която се е отдалечила, която се отклонила и която трябва да намери връзката си с Бога. Аз слушах беседата, гледах Учителя и знаех, че Божественият Дух днес се изявява в това Слово специално за мен и той разрешава за мен един от най-големите въпроси. Аз като душа се бях върнала чрез възстановената си връзка при Учителя и при Бога. Преди това аз бях се отклонила в света, бях тръгнала да проверявам някои неща, които изобщо не разбирах, а Учителят говореше: „Всяка Истина трябва да се разбере в своите прояви“. Аз бях се отклонила, бях влезнала отново в света, който ме заобикаляше и вероятно правех своят пореден опит. „Опитът показва качествата на нещата“. Разбрах, че тук в тази среда аз се запознавах вътрешно, макар че външните условия бяха благоприятни за мен, но вътрешните изисквания на моят Дух бяха съвсем други. Аз не разбирах тези неща тогава, бях млада, около 25 години. А Учителят продължи: „Някои хора искат целият им живот да мине в музика и песни, да бъдат щастливи. Те трябва да знаят, че щастието се изкупва с жертви. Ако щастието е на единият полюс, то на другият полюс стои жертвата“. Да, аз бях попаднала именно в такава среда, в онзи свят, в който бе средата, в която се движеше майка ми и цялото ми семейство и че идеалът на съвременните тогавашни жени се движеше между музика и песен и показаната женственост от друга страна. А тук Учителят направо програмира моят живот. Ако искаш щастие трябва да жертваш. Аз не зная дали бях щастлива като жена, но всички радости, които съм получавала не бяха получавани даром нито ми бяха давани като подарък. Те бяха заслужени чрез труд и постоянство от мен. Тук имаше нещо друго - те не бяха заслужени, а бяха извоювани чрез жертва. Голяма жертва и то в името на един идеал, а това не беше малко. Цената за всичко получено в живота ми бе заплатено скъпо и прескъпо чрез закона за жертвата. Така тук Учителят чрез тази беседа

определи живота ми, чрез саможертвата да проправам пътя си и чрез жертвата на всеотдайност да се приближавам към другите. Да, трябваше да се плати скъпо и прескъпо. И аз платих с 50 години от моят живот дори с едно съжителство с Борис Николов, което бе съжителство по закона на саможертвата от мен и по закона на жертвата от моят дух. Дали бях щастлива - имаше мигове, които наистина покриваха един от период от 50 години съжителство. От една страна беше мига, а от друга страна жертвата, която за мен не се изброяваше в години, а в нещо друго. Но за вас, които четете това вие трудно ще добиете представа за цената на жертвата и за нейната стойност ако не сте минали през един такъв път. Ето от едната страна стои мигът на щастието, а от другата страна саможертвата на цели 50 години. Учителят говори в тази беседа подробно за петте сетива у човек, свързани с петте свята и за петте вида връзки, които прави човек с тези светове и връзките, които имат за основа удоволствието не са трайни, а само онези създадени въз основа на слуха и зрението остават трайни. Учителят спомена, че човек с нисша култура и с нисши разбираня не може да живее между хора с висша култура и да живее с тях в братство и равенство. Идеята за братството и равенството ще се приложи когато хората дойдат до вътрешно съзнание, че са братя, когато тяхното съзнание се добере до идеята, че трябва да се служи на онова, което обхваща всичко в света и тогава хората ще бъдат свободни. А дотогава ще действа закона на Мойсея за пречиштането, а това е един бавен, труден процес и от друга страна закона на Христа - който е закон на страданието, защото само онзи, който може да превърне страданието в свобода на Духа е познал какво значи изречението „Бог е любов“. Та аз преминах през всички тези етапи. И накрая Учителят говори за ролята на жените, че спасението на света е в техни ръце като внесат в умовете на мъжете си повече светлина, защото жената е емблема на любовта и че в умовете на всички хора стоят жените. Тя е емблема на любовта, тя е тяхната идея. Затова Бог е изпратил жените на земята да спасят света, затова се изисква жени със светли умове, с широки сърца и диамантена воля. Тогава светът ще се преобрази по един естествен начин.

След тази беседа аз отидох да благодаря на Учителя и му казах, че смятам, че тази беседа е отговорила на всички мои въпроси и разрешава моят проблем от днес до края на века. Той бе ме приел в неговата стая и рече: „За Бога трябва да пожертвуваш всичко, не само временното - но всичко!“

Трябва да знаеш, защо си дошла на земята. Човек е дошъл на земята, за да се учи.

Човек преминава през различни състояния и се сблъсква с различни неща. През човекът преминават много космически енергии както и земни енергии. Не всички енергии човек може сам да трансформира. Не се срамувай от чувствата си. Срамът е следствие на изкривени разбираня. Винаги давай ход на всяко божествено чувство, защото иначе човек се подпушва. „Учителю, дайте ми конкретна картина за моето подпушване.“ „Подпушването става, когато ти си имала едно желание, на което не е даден пълен отговор. Или пък роди се у тебе чувство и ти го възпираш, не го проявиш. После съм забелязал, че аз като кажа некому някой недостатък и той след това се стресне. С това стрескане той си вреди. Той си мисли, че като му кажа недостатъка от сега нататък по-малко ще го обичам. Не, аз го казвам, за да обърне внимание и да поправи недостатъка си. Туй, което давам некому то е все с цел да се поправи и да преуспее.“ „Учителю, виждам, че не всеки може да се добере до вас?“ „Ще кажете, че някой е по-далеч, други по-близо при мен. Не, слънцето е само на едно място и винаги е на ед-

но място, а хората се ползват от неговите лъчи.

Любовта не допуска съмнение. Всяко разсъждение е признак, че си се усъмнил. Всеки един орган на тялото човешко е Божествен и еднакво ценен. За пример: ти правиш ли разлика между петте пръста на ръката си? Не, всеки от тях си е особен, носи със себе си нещо, което другият пръст не носи. Да вземем показалеца и средният пръст на ръката ти. Те са съединени в основата, но иначе се движат самостоятелно. Да речем, че аз гая единият пръст, другият пръст ще каже ли, че него не го обичам? Не, аз после ще хвана другият пръст и всекиму ще дам това, което му е нужно." „Учителю, аз забелязвам, че младите братя са много внимателни към нас, но виждам, че това е ухажване". Учителят се усмихна: „Най-напред ще се прояви едно влюбване, а после те ще се отдалечат. То не е любов, а настроение, то не може да даде духовен плод, защото е егоистично.

Аз искам ти да бъдеш добра, за да мога да живея в теб и ти в мен, да се слееш и да работим заедно. Това е идеалът на твоята душа, която иска да направи с Бога.

Човек се съмнява, когато е гладен, но той трябва да запази и тогава мирът си. Може човек да търпи лишения отвън, а отвътре да изпитва една радост. То е Божествено състояние. В Божественото едновременно присъствуват и скръбта, и радостта, присъстват и двата контраста. Ето защо човек трябва да бъде справедлив: някой и да се проявява лошо към него той пак да постъпва с него добре, защото това са два контраста. Човек постоянно е изложен на внушение, а това са течения, които той не може да избегне, защото се движи в такава среда. Но той може да се справи с тях. Но той може да подигне съзнанието си нагоре и да направи връзка с Бога. Човек трябва да изпълнява Волята на Бога."

22. ВРЪЗКАТА С УЧИТЕЛЯ И С БОГА

Един ден изпитах усещането след молитвата си, че съм направила една сполучлива връзка с Бога. Имах невероятно преживяване, което продължи часове. След това минах през Изгрева и се срещнах с няколко приятели. Присъствах на някакъв конфликт и след него се усетих, че съм ограбена отвътре и че в мене отново е настъпил пустош. Отивам при Учителя цялата разколебана и поела всички тези влияния, които ме упостошиха. Той ме прие и започна един разговор с него.

„Всички хора имат нужда от регулиране, хармонизиране на енергиите си. У децата се регулират тези енергии чрез храната. Възрастният човек хармонизира тези енергии чрез чувствата си. Разумният човек това осъществява чрез мисълта си, той се съгласува чрез мисълта си. Съгласуване значи говорене с думи: едновременно има и песни, и мисъл вътре в тях. Има стари песни, които за да ги регулираш трябва да ги нахраниш. У тебе процесът е регулиране и хармонизиране. У тебе голямата опасност е като се разочароваш да минеш от едната крайност, в друга. Тебе те спасих от явна смърт. Ония, които те преследваха кармически искаха да ти отрежат главата.

Пази се! Дръж връзката си! Съзнанието ти да бъде будно!

Човек трябва да стане тъй девствен и чист като че сега е излязъл от Бога. Тогава човеците нито се женят, нито за мъж отиват, защото всичкото го имат в себе си. А днес това, което виждате, което чувствате и преживявате това още не е любов, то е предаване на енергия. Човек като се е нахранил не трябва да мисли дали ще го нахранят утре или не. Доста е на деня неговото злато.

Любовта може да се предаде по физически, астрален (чувствен), умствен, причинен и по хиляди начини, но всякога резултатите са еднакви. Тя, Любовта внася: светлина, топлина и свобода. Любовта не прави никога зло. В нея зло няма. Каквото направи, все е за добро. Любовта ти трябва да бъде непреривна, тогава тя е духовна. А тя е такава, когато няма сянка от съмнение. Всяко съмнение спъва любовта. Като се усъмниш тя си отива или ти се отдалечаваш от нея, а щом повярваш ти пак се свързваш с нея. За да не се съблазняваш, мисли, че в света съществуват само двама души - два пола: мъж и жена и си живеят сами. Ако мислиш за много хора ще се объркаш. Когато слънцето грее питаш ли защо то грее над всичките хора? Ако отидеш при един извор да пиеш от него вода и го попиташ: аз ли първа пия от тебе? Какво ще ти отговори изворот? Ще ти каже, че ти си първа. След тебе като дойде друг и пие той също ще е пръв. Водата, която тече винаги е чиста. Ако е шише и той пие от това шише, то онзи, който пие от шишето може да омърси шишето и да каже водата в него е омърсена. Но извора никога не може да омърси, той непрекъснато извира. Когато си в кладенеца и ти пуцат въже да излезеш не питай какво ще стане с въжето. Като излезеш вън въжето по други пътища ще върви. Тук примерът с въжето играе ролята на вярата. Вярата да ти бъде онова въже, което да те измъкне от кладенеца нагоре на видело и към светлината.

Не е хубаво човек да знае кой му прави добро. Любовта никога не трябва да се изявява навън. Казвай, заради Господа го правя това. Това, което ти давам сега ще го внасяш и към другите братя, сестри да се ползват от него. Няма да се страхуваш. Разпусни сърцето си! Сърцето ти е свито, защото много си лъгана от хората с това, което не е любов. Двама мъртви нищо не могат да си предадат, но един разумен може да оживи един мъртъв. Мене нищо не ми струва да дам, защото имам много в себе си. Аз искам да ти дам изобилно, за да не речеш, че не съм ти дал." „Учителю, с какво да ви се отплатя?“ „Ще се отплатиш по закона на Любовта.

Ти някой път идваш при мен цялата подпушена и с други влияния. Тебе аз те лекувам по един начин. Лекувам те чрез паси. Други трябва една година да лежи болен, за да се излекува - всеки по различен начин. По който начин си се разболяла, по същия начин ще те оздравим. Любовта е такава сила в човека, която се равнява на всички останали сили у него. За да се получи равновесие трябва всички други сили да й се противопоставят иначе завлича човека. Това, което ти говоря не е за тялото ти, но е за душата ти. Сега всички чисти духове ще дойдат да работят върху тебе.

Ще мислиш, че Бог е Любов. Ще мислиш, че си заедно с всички добри хора, с ангелите, с Бога. Когато един ангел влезе в тебе, за да ти помогне има ли нещо лошо в това? Не, това е цяло благословение. Днес в теб е влязъл един малък лъч от светлина. Трябва да пазиш връзката си. Трябва да се пазиш от влиянието на околните хора, да се ограничаваш от тях. Трябва да избираш другарките и другарите си. Трябва енергиите в човека да са свързани и да образуват кръг. Който още не може да се пази от чуждите влияния, то той си има един опекун, който го пази. Това е неговият ангел-хранител.

Сега да се пазиш от съблазни. Например може да ти се представи такъв случай: ти си спасена, а някой те накара да се хвърлиш във водата и мине за твой спасител. Но този спасител предварително вземе парите ти и после ти ги връща като свои негови пари. Това не е благодетел проявен от него. Затова трябва да пазиш връзката си с Бога.

Аз те изваждам от кладенеца и ти казвам „Втори път на параход, който потъва да се не качваш“. „Учителю, аз искам да се кача на вашият параход

та да не потъвам". „Хубаво, качи се.

В тебе има уголемяние на черния дроб. Вследствие на това настроението ти е често апатично и има едно недоволство у тебе. Черният дроб има своята роля в човешкият организъм и той представлява уд в Божественият организъм и той уд едновременно е в единния, човешкият организъм. Но когато човек минава през творческите енергии в животинското царство ще види много хубави и много грозни работи. Същото е когато човек преминава и през човешкият свят. Когато попадне човек само в творческите енергии той е един калейдоскоп, всичко се преобръща. Сега хората са попаднали там. Хората навсякъде представляват една развалина, има едно разкапване. Те са претърпели корабкрушение и сега всеки се е заловил за една дъска и тя ще го изтласка например на брега.

Вашите чувствуват, че ти нещо ново придобиваш, ще им въздействаш с живота си. Като дам на някого някоя хубава книга хората вместо да се радват, то завиждат. Те трябва да се зарадват и да отидат и кажат „Ти получи една хубава книга, почети ни малко от нея". „Учителю, вие сте ми казвали, че тясна връзка може да се образува само с дванадесет души." „Да, казвал съм. Представи си, че една река със водите си е събрана в един кюнец. Този кюнец изсипва водата си в два кюнеца. Те от своя страна изсипват в други кюнци и се получават много разклонения. Необходимо ли е първият кюнеца да пълни всяко едно разклонение? Не, той пълни само двата кюнеца.

В тебе има въображение, макар че органа на въображението ти не е развит. В четири години може да развиеш челото си. Трябва да развиеш челото си. Като живее човек за Бога постепенно му се дават условия, за да се развива.

Духовете, които днес те преследваха кармически искаха да ти отрежат главата, но аз те спасих. Никой няма право да реже главата на другия. Те, духовете искаха да направят това, за да живеят те, да се възползват от твоят живот за себе си. Човек остава в ръцете на духовете, когато е грешил против законите, когато не е изпълнявал Волята Божия. Тогава и Бог се оттегля от него и той остава сам с кармата си и трябва да я изплаща.

Затова пази връзката си с Бога."

Днес, 5 август, сряда 1925 година. Учителят ми каза: „Връзката е вече образувана. Ти имаш Божието Благословение".

23. МЛАДЕЖКИТЕ СЪБОРИ

Школата на Изгрева беше образувана. Бяха оформени Младежкият и Общият Окултен клас. По-късно бе дадена идеята да се съберат младежите на един събор по същия начин, както се осъществяваха съборите на Бялото братство в Търново. Бяха съответно изпратени покани до братските кръжоци в страната и там където имаше младежи бяха уведомени да дойдат на събора. Съответно бяха изпратени покани, в които бяха описани програмата за събора. Ето аз представям една такава програма-покана. Те се пишеха на пишеща машина и отгоре бе обозначено името на онзи, който е извикан на събора. Тази покана, която държа е изпратена до Еленка Цонева от Нова Загора.

Програма-покана

Първи младежки окултен събор, състоял се в град София на 1 юли 1923 г.

Ден първи - неделя - 1 юли 1923 г.

След обед. Начало 2 часа.

1. Песен. 2. Молитва

3. Откриване на събора
4. Реферат „Ученичество“ бр. Д. Гарвалов (2 1/2-3 1/2 часа)
5. Реферат „Комуналния братски живот, бр. Г. Радев (3 1/2 - 4 1/2 часа)
6. Почивка

7. Разисквания върху прочетените два реферата (от 5 до 7 часа)

Ден втори - понеделник - 2 юли 1923 г.

Преди обед (Начало 7 часа сутринта)

1. Песен

2. Молитва

3. Реферат „Толстой и теософията - Предтеча на новото Учение“, Пампоров (7 1/2-8 1/2)

4. Реферат „Новото Учение и Анархизма“, М. Константинов (8 1/2 - 9 1/2)

5. Почивка

6. Разисквания върху четените реферати (10 до 12 часа)

След обед

1. Реферат „Наука и Окултизъм“, Б. Боев (3-4 часа)

2. Реферат „Окултни науки“ (4-5 часа), Кузманов

3. Почивка (5 до 5 1/2)

4. Разисквания по четените реферати

Ден третия - вторник (3 юли 1923 г.)

Преди обед (начало 7 часа сутринта)

1. Песен

2. Молитва

3. Реферат „Изкуство“, Джуджов (7 1/2 - 8 1/2 часа)

4. Разисквания

5. почивка (9 1/2 - 10 часа)

6. Общи въпроси (10-12 часа)

След обед

1. Събрание на сестрите (3-4 часа)

КОНЦЕРТ от 4 1/2 до 6 1/2 след обед

Почивка

Сряда - 4 юли 1923 г.

Екскурзия до Витоша. Тръгване в 5 часа сутринта. Сборен пункт

„Кладенеца“

Събора се закрива на планината.

Поканите бяха препратени и младежите заприиждаха, но обявеният ден неделя, 1 юли 1923 г. Учителят изнесе една беседа, която бе предназначена за младите. Тук той за пръв път говори за съборите на Всемирното Бяло Братство, че те стават през месец август едновременно както на Слънцето, така и на земята на един от незнайните върхове на Хималаите. Съборът на младежите започна от следващият ден, понеделник, 2 юли 1923 г. По-късно всички материали бяха отпечатани за този събор. Учителят изнесе първата беседа на младежите „Разцъфтяване на човешката душа“ в 7 ч. и 45 мин. Основната идея в тази беседа. Учителят каза: „Човешката душа е зачената в Любов. Тя е зачената на друго място. Вие сте души, а не тела, помнете това. Вие сте души заченати някога в Божествения Дух и сега ви се дава възможност да цъфнете, да разцъфтите, да принесете плод и плодът ви да бъде благоприятен пред лицето на Бога. Искам тази съществена идея да залегне у вас като една основа. Не залегне ли, смисъла на живота няма да бъде разбран“.

Съборът завърши с общ концерт. Учителят имаше желанието да се съ-

берат младежите, да разискват, да говорят по духовни въпроси, да се разискват проблеми, които да се разрешават чрез окултните закони, които дава той чрез Словото си. Това можеше да се осъществи от онези, които трябваше да бъдат образовани и онези души, които бяха изпратени в българският народ, за да работят в Школата на Учителя. Но тези, които бяха изпратени не дойдоха. Дойдоха другите, които Учителят събра от цяла България. Младежките събори се образуваха затова да се дискутира по духовни проблеми, обаче излезна нещо съвсем неочаквано. На събора се явиха и излезнаха посланиците и представителите на всички окултни и политически течения, които съществуваша в България и чийто представители бяха в нашите редове. Всеки представител изнасяше своя реферат и искаше да вмести Учението на Учителя към онова течение, на което той бе представител. Ето защо Учителят няколко пъти в разстояние на този събор взема думата и разглежда от неговото гледище повдигнатите въпроси. Вие имате отпечатани всички събори и можете да се запознаете с повдигнатите въпроси. Кое е най-интересното? Учителят се обърна към младите с думите: „Вие сте души, помнете това добре“.

Минаха години и аз в един разговор с Учителя отново повдигнах въпроса за младежта. Той отговори: „По естество младият трябва да е материалист, а сега е обратното - младите са идеалисти, а старите материалисти. Но у младите много скоро се изпарява идеализма и става материалисти. Старият човек, когато стана идеалист то това е трайно у него. Старата гъсеница става на пеперуда, а не младата гъсеница, която трябва да изяде цял чувал с черничев лист, докато се превърне на стара гъсеница, а тя се облече и завие своя пашкул и от там да го пробие и да излезне на пеперуда. Природата е, която трябва да ни коригира и затова методите са в природата. Идеализмът трябва да е съзидан върху една скала неразрушима. Някой казват: не трябва много дълбоки основи. Там е една от погрешките. Идеализмът трябва да е у старите хора, а не у младите. Затуй никой не може да си даде отчет защо онези, които са били идеалисти стават материалисти, а материалистите стават идеалисти.“

Човешката любов е капка от океана, но то не е любов. Любовта трябва да е океан безбрежен. Любовта трябва да е такава, че нищо да не може да я размъти. И за Любовта е същият закон: младите не могат да любят. Младите могат да ядат и да дъвчат. Любовта е едно течение, което постепенно идва и разширява. Любовта функционира във всичките полета. Щом тя функционира само в едно поле тя ще образува подпушване. Следователно всичките сили, които не функционират едновременно във всичките полета те имат разрушително действие. Ако имаш волев акт и не можеш да го превърнеш в мисъл ще се произведе сътресение. Тази мисъл може да ви доведе до стълкновение с идеите, които имате, но вашите идеи си ги дръжте за себе си. Ако имате една цев, сламка от жито и мислите, че в нея ще вместиш водата на река Дунава, вие си правите илюзии. Човек се отличава по своя сложен организъм, по сложността на силите, които действат, но се отличава човек от животните понеже те не могат да използват силите. Те не могат да образуват инсталация. Затуй съвременните хора схващат под възпитание на младежта развитието на тия органи, за да се турят енергиите им в действие. Тогава човек става разумен. За пример една вошена свещ не може да произведе енергията на слънцето, защото няма тази материя. Може да се изчисли след колко години ще се натрупа около нея тази материя. Съвременната наука обяснява, че съвременните планети се образуват като кръгове от слънцето. Но как се е образувало слънцето?

Човек трябва да започне със силна вяра, че в света съществува един велик закон, с който човек може да работи. Щом знаеш един закон, той е средство, с което можеш да работиш. Законът съществува между разумни същества. Дето има разум, има закон, дето няма разум - няма закон. Трябва да вярваш, че в света съществува абсолютна разумност.

В живота си никога не съединявай две лоши желания в едно. Раздвоявай желанията си. То е закон за този, който има слаб бент. А онзи, който има силен бент - да опита. Силните желания може да прелеят. Когато две лоши желания се борят не оставяй да видиш резултата кое ще вземе надмощие, защото може да те сполети нещастие. Трябва да се бяга в гората, да я ненамерят тези желания. В Библията се говори за дървото кедръ. Под кедръ се разбира материалист. А под гора - хора-материалисти. Нашият език, който ние създаваме не е език на природата. То са вторични сили, условни знакове.

Законът е: трябва да видиш къде е злото. То е или в ума, или в сърцето. Ако е злото е в сърцето, ще дружиш с тези другари, ако с ума си седиш по-горе от тях. Ако злото е в техния ум твоето сърце трябва да е по-силно, че със чувствата си да им влияеш. Когато злото е в сърцето ще въздействуваш с ума си и обратното. Когато е в ума ти, ще въздействаш със сърцето. И в този случай онези, които се молят ще призовават Бога интензивно в своето сърце. Изучавайте Библията като окултна книга, не се заглеждате във формата, а изучавайте законите. Истината не може да бъде стара. Онзи принцип, който е работил преди милиони години, работи също и сега. Слънцето е все същото - от милиони години и сега.

По-хубаво е, когато човек се концентрира да чете, да размишлява. Човек трябва да се научи да работи и всред шума на околните и при най-неблагоприятните условия. Това ще добие само ако не харчи много енергията си. Той трябва да я пази. Той трябва да пази с когото дружи и да се пази от хората, които могат да го натоварят с неподходящи въздействия. Така човек ще получи мекота, а тя е милосърдие. Тя е разумна сила, вътрешна сила. Външната мекота и твърдост са само методи.

Човек трябва да е готов за вярата си да умре.

Човек като си мисли, че не може да издържи, то като дойде една болест как ще я превъзмогне."

По едно време след тези думи Учителят замълча за момент, после лицето му се промени и Той с повишен глас каза: „Аз съм преминал през най-големите страдания. Аз съм минал по най-мъчния път, по който никой не е минал! Разбирате ли вие това? През най-големите мъчности съм си проправял път.

Вашите страдания в сравнение с тези, които аз съм минал са една играчка, те не са страдания.

Не мога да кажа на вятъра да спре, когато ме духа, но аз го оставям да духа, докато се умори и спре. Това е окултен закон.

На младите съм дал методи, с които да работите. Вие трябва да учите и да прилагате. Така и на мен ще ми бъде по-леко. Толкова правила съм ви дал. Трябва да ги прилагате. Когато дойдат добрите условия всеки знае да живее, но малцина знаят да живеят в страданията."

Младешките събори бяха осем на брой - от 1923 г. до 1930 г. През тях минаха стотици младежи. След време тези младежи преминаха през цялата Школа. След време Школата на Учителя се затвори, остана неговото Слово и нашите опитности, които ги предаваме на вас, младите, хубавите, красивите, които трябва да имате един-единствен идеал „Вие сте души, заченати някога в Божествената Душа от Божествения Дух".

24. МЛАДЕЖКАТА ЛЮБОВ

По наше настояване Учителят отвори Младежкият окултен клас. В него влизаха със специално разрешение и покана от Учителя младежи и девойки. Имаше едно условие, че в класа влизат само неомъжени и неомъженени. Онзи, който наруши това правило трябваше да излезе от класа и след това продължаваше да посещава Общият Окултен клас, където бе съставен изключително от възрастните приятели. Те бяха минали десетки години с Учителя и го съпътстваха близо 20 години. Учителят имаше изключително отношение към младите, беше внимателен, приемаше ни по всяко време, обръщаше ни повече внимание, защото бяхме млади, а всеки знае, че младото дърво е това, което може да се извива или наляво, или надясно. Това не беше приятно много на старите, но те преглъщаха тази обида и понякога правеха забележка на Учителя, че ни се обръща повече внимание, отколкото трябва. По това време Учителят изнасяше беседи на старите, така че те нямаха право да се сърдят, но имаме привилегия, че бяхме млади и той ни взе под своя закрила. Още от самото начало при откриването на Школата в Търново Той ни извика и в края на събора на 25 август 1922 г. Той ни държа една специална беседа, която трябваше да бъде само за младите и то неженените и неомъжените. Стенографката Савка Керемидчиева стенографира тази беседа, а по-късно я дешифрира. Сега ще ви цитирам откъси от нея:

„Сега въпросът е за любовта между младите от двата пола. Човешката душа е разделена на два пола - мъже и жени. Значи жената е носителка на живот, на чувства, а мъжът - носител на човешката мисъл. В основата в Божественният свят това е една издънка обърната надолу, разклонена, това са два клонища от един общ корен. Сега вие, младите, ще се стараете да бъдете израз на Божествената любов, никакво лицемерие, никакво флиртуване. Вашите чувства в сърцата ви трябва да бъдат благородни. Разбирате ли? Когато имате една сестра при вас, една сестра или една ученичка, вие трябва да я пазите, да я пазите, тъй както своето око, разбирате ли? Туй го изисквам от младежите. Ще бъдете тъй деликатни към вашите сестри, толкова нежни в обръщенията си, в мислите си, в желанията си, че да бъдете един образец, да знаете, че сте носители на човешката интелигентност.

От страна на младите сестри, ученички искам към младите братя туй уважение, да бъдете толкова нежни, толкова деликатни, да имате импулс и благороден стремеж в тяхните души. Във вас няма да има лицемерие, очите си няма да снемате бързо, то е на черното братство. Погледнеш братя си, ще му кажеш: „Изпращам ти моята любов, изпращам ти моята светлина, давам ти моята свобода“. В моето присъствие искам да бъдете свободни. В моето присъствие искам да се ползвате от моята светлина, искам да бъдете свободни. И после очите ви няма да играят, ще знаете, че когато аз ви гледам ни най-малко нямам намерение да ви обискирам. Като ви погледна очите, ще мисля за вашата истина. Като ви погледна ушите, ще мисля за вашата мъдрост, като ви погледна устата ще мисля за вашата любов, като ви погледна ръцете, ще мисля за вашата правда, с която работите, когато погледна вашите нозе, ще мисля за вашата добродетел. Ще създадете един идеал - никаква нечиста мисъл няма да имате, разберете и само по такъв начин, като заличите вашите форми, у вас ще се зароди, онази идеална любов, която ще даде новите форми на новата любов, на новия живот. Сега се подигнаха въпроси за женитбата. Ще се жените или не? Душата сама в Невидимия свят не може да живее, по двама, по двама живеят. Разбирате ли, вие ще имате сродни души, сродност ще има, по двама ще живеят. Сам човек не може да

живее. Следователно, ако е въпрос сам ли да живееш или по двама? - по двама ще живеят. Тъй е направил Господ света. Тук на земята хората живеят две тела на едно място, в астралния свят живеят две сърца заедно, в умствения свят живеят два ума на едно място, в духовния свят живеят две души на едно място, а в Божествения свят живеят два духа в едно. А като влезете в Бога, съставяте едно единство за себе си. Сега вие казвате: ще се жените ли? По отношение на телото. Телата женят хората днес. Съединят едно тяло с друго и това го наричат женитба. Като две стаи ги съединят с една врата, че господарят влиза от едната стая в другата и казвам между тях две стаи трябва да има врата. ще има врата, разбира се. Но тия две стаи без господар не са нищо сами по себе си. Стаите без господар не са много съществено. Следователно, като казвам женени и неженени, да не мислите, че ако не сте женени, неженени ще бъдете чисти, и ако сте женени ще бъдете нечисти. Ако онзи, който се е оженил, като онзи пияница само да яде и пие, тъй разбира живота, вие сте нечисти. И ако онзи не се жени от страх и той е нечист. За женитбата друго яче седи въпросът. Въпросът е: разрешено ли е двама души да се съединят и да изпълнят волята Божия на земята? Тъй е въпросът. Не е ли решено, тия души трябва да се учат. Та сега вашите отношения трябва да бъдат чисти. Искам в школата като влезете, да бъдете образец, да бъдете свободни, да бъдете сериозни, да бъдете скромни по сърце, да бъдете светли по ум, да бъдете свободни във всичките чувства, деца на тази свобода, всичко да бъде непресилено, всички искам да бъдете свободни. И когато Аз влезна при вас и когато ви влезнете при Мен, искам да не усещате никакво стеснение. Защото, ако вие идете при мен и сте нечист, сам ще усещате стеснение и ще криеш твоите грехове. А туй усилие на твоята воля образува дисхармония. И тия дисхармонични вибрации се фотографират в моя апарат. Вие като ученик целунете някоя сестра идете при мен и искате да скриете, обаче в моя апарат е фотографирана тази картичка, как е станало. Вие искате да ме лъжете - не може да ме лъжете. То е фотографирано. После на някой твой брат ти си пипнал кесията му, това е пак фотографирано, ти искаш да го скриеш, мълчиш. Ще кажа: „Тук е отпечатано, че си взел една кесия“, ще върнеш кесията назад, нищо повече. Та всичките наши мисли, желания, действия, каквито и да са се отпечатват. Скрито-покрито няма. Туй да знаете. Затова, ако искате да бъдете благородни, трябва да бъдете много открити, трябва да имате най-възвишените мисли, най-възвишените чувства, за да може да се отпечатат върху този апарат най-хубавите форми. Ние трябва да живеем. Ние ще живеем в света тъй както Бог ни е създал. Разбирате ли? Сега не искам да изпадате в една грешка, да тълкувате нещата по буквата на нещата."

Учителят даде правила, които трябваше да спазваме с годините, но се случи както винаги се случваше, дойде ни на гости непослушанието и този неканен гост не можахме да го изпдим от Изгрева. А непослушанието води до скъсване на връзката между ученика и Учителя, и с Бога. Скъсването на тази връзка водеше до отклонението от Школата. И за младите, и за старите имаше едно Слово, един Учител, един Бог, едно Послушание и едно Изпълнение.

25. БРАКЪТ И ЧОВЕШКАТА ЛЮБОВ

Учителят говореше за разцъфтяване на човешката душа. Но ние я възприемахме по друг начин, защото усещахме в присъствието на Учителя как всичко у нас разцъфтяваше като цвят, разтапахме се в едно вътрешно блаженство. Ние бяхме млади и смяхме, че това е онази Любов, за която

говори Учителя в беседите и че тя е една малка проекция у нас от онази голямата Божествена любов. Още в самото начало се говореше за калугерски живот на младите и ограничения от всичко. Колкото повече говореха за въздържание толкова повече младежката кръв кипеше у нас. Трудно можеше да се справим с всичко това. Отивам при Учителя и му казвам: „Учителю, в мен навлезнаха страсти и не мога да се справя с тях.“ Учителят ме погледна сериозно и рече: „Страстите ще ги впрегнеш на работа, без тях е по-лошо, и в Духовния свят има страсти, но са по-други. Най-напред човек схваща формата, тя е във времето и пространството. После схваща движението, то става във времето и най-после схваща Словото, то е вън от времето и пространството. Така и при вас някои могат да свирят, но инструмента им е разстроен, а това е човешкото тяло. Други пък инструмента им е настроен, но не могат да свирят. Сега е времето да опитате Бога. Мали си чела за свещеният огън, който постоянно поддържали древните? Животът е колело, което се върти. Ти сега си долу, други са горе, после като се завърти колелото, тези, които са горе ще отидат долу. Но тези, които са долу имат това преимущество, че като спре колелото могат да слезат на земята, а онези горе ще увиснат на въздуха. Ти си сега на земята. Не ти остава нищо друго освен да вземеш кръста си и да го носиш. Господ определил математически точно за всекиго онова, което му е potrebno. Той може да плаче, да прави каквото си иска, но онова, което Господ му е определил ще му се даде. Пък то колелото ще се обърне, ще дойдат и по-добри дни“.

Мина време и видях цялата несъстоятелност на онова, което се говореше между младите и онова, което се проявяваше през нас. Отидох и запитах Учителя: „Какво мислите за брака?“ Той отговори: „Един важен въпрос.“ И повече нищо не отговори. По-късно му зададох пак същият въпрос. „Ето един съществен въпрос, който ми се задава“. На следващия ден отидох при Него, исках да развия този съществен въпрос. Погледна ме, но беше твърде сериозен. Аз извадих тетрадката и записвах, което Той ми говореше:

„Половият акт е творение на форми в Духовния свят. Така духовния свят се обновява. Сега хората като не знаят това, образуват само страсти, които причиняват в Духовния свят и трябва оттам да идват да гасят огньовете и пожарите.

Сега ще дойдат другите същества и ще ти пращат мисли. Те ще ти кажат: сними превръзката, която съм ти турнал, но ти няма да я снемаш. Ти имаш повече светлина от тях и на тях няма какво да вярваш.

Половите енергии се събуждат от същества, които идат от центъра на земята. Те влизат през краката. Те са извор на енергии. Нисшите същества щом видят повече магнетична енергия и те се привличат от нея. Като искат ти ще ги съжаляваш и ще им даваш остатъците.“ „Учителю, за какво служат тези енергии, които те придават?“ „Те служат за продължение на човешкия род. Половият акт е свещен. Той в духовния живот твори нови форми. Той е опресняване, освежаване на човешкия род. Тези неща са толкова свещени, че като се говори за тях, то те се опорочават. Затова за тях се мълчи.

Човек не със всеки мъж може да се събере. Ако ти си едно нежно цвете, а дойде някой ураган, то той ще те покоси. Ако ръката ти е нежна, а дойде някой и те хване с голямата си груба ръка, ти ще изпиташ неприятност. Значи трябва да има хармония в енергиите. Затова най-опасно е волевото съприкосновение. Когато хората имат допирни точки в умовете и сърцата си, не е толкова опасно, защото могат да си хармонизират енергиите.

За да пази човек чистотата, трябва да се чувства винаги като душа, а не като мъж или жена. После трябва да се пази друг един закон: то е да

сърадваш. Когато видиш някоя жена, че държи своето дете да не кажеш: да си имах и аз такова дете, а да ти е драго, че тя има такова дете. Ти кажи „Моето дете, което имам и то е хубаво“. То е по-хубаво, защото духовното дете го носи човек винаги със себе си. Нали в по-хубаво детето ти да е винаги с теб?“ „Учителю, вие гледате съвсем друго яче и вашето Учение идва в противоречие с обикновеното схващане за морала“. „Да, аз зная, че при сегашните разбирания се ражда противоречие.“ „Учителю, хората са разделили формите на две - едните считат за морални, а другите за неморални. Например те считат, че едно момиче е чисто ако не се допре даже с ръката си до момче“. „А ти как разбираш всичко това?“ „Аз схващам, че те трябва да не се допират никак ако са нечисти, а при чистотата отношенията са свободни“. „Вярно е това, което ти схващаш, а онова което ти казват или виждаш отвън, то е заблуждение. Например ти чувствуваш и долавяш едно нещо. После виждаш двама души нещо правят. Това е илюзия. Твоето вътрешно схващане е верно.“

После трябва да знаете, че Божественото е като река. След като си се окъпал в реката и дойде друг той в същата вода ли се къпе? Не, тя водата е изтекла и сега друга тече, която е лично за него. Ето защо човек трябва да знае, че неговото никога не могат да му го вземат. Това, което е за него, то си е специално определено. То не може да се открадне, то е вътрешната духовна храна и духовният хляб.

После могат да се родят и други неща. Аз ще ви приведа този пример: една ученичка се влюбила в своят учител и той решил да я опита ума. Той имал четири кукли, които бил изпълнил с енергии за различни цели. Тези кукли били автомати, които се движели и правели всичко, което той поиска. Като ги прегръщал и целувал той добивал чрез тях каквито си енергии поиска. Веднъж той оставил тази ученичка и тя видяла как едната автомат-кукла отишла при нейния учител. Тя не знаела, че това е кукла и веднага си рекла: „Значи аз не съм първа“. Сега разбрахте ли какъв е окултният закон.

Аз понякога те тонирвам с паси, за да те хармонизирам и да трансформирам състоянието ти. Ако вас тези форми ви съблазняват какви ученици ще бъдете по-нататък. Вие още не сте ученици. Ами ако станете ученици?

Слушай сега: има три отношения. 1. Когато детето е съвсем малко, майката го носи на ръце. Ако е гладно ще му даде да бозае. 2. Яденето. 3. Учението. Ти сега си между яденето и учението. Ако имаш вяра аз отдавна да съм те излекувал.

Когато човек получава Божественото трябва абсолютна чистота, защото иначе се раждат обратни резултати. Бог се отнася по три начина: ако ти се отнасяш с него по човешки и Той ти отговаря по човешки. Ако се отнасяш божествено и Той ти отговаря по божествено, пък ако се отнасяш по животински и Той ти отговаря по животински. Законът си е закон. Той ще ти се наложи. Защо да не му се подчиниш доброволно?

Сега аз искам ти да си издържиш изпита. Ако ти си издържиш изпита на мене ще ми бъде приятно.“

„Защо, Учителю, някой път не ме приемате?“ „Трябва да знаете, че истинският цигулар свири само хубаво. Виртуозният цигулар изпълнява само хубави парчета. Но ако вие ми донесете едно тенеке и искате да блъскате на него като влезнете в моята стая, това може да направи всеки друг, но не и аз. Да свиря хубаво мога само аз. А как да свиря, когато ти донесеш тенеке и почваш да лупаш по него. Сега разбра ли законът? Сега да имаш вяра и да не се плашиш никак, когато дойдат страданията. Сега ще знаете, че Божествената Любов седи в малките неща, а не в големите“.

26. ПАЗАЧЪТ НА ПРАГА

Около Учителят по онова време, когато ние бяхме млади се движеха старите братя и сестри със своя по-голям житейски опит. Те тогава бяха действащите и се грижеха за много неща и от тях зависеше формалното осъществяване на работата на Школата. Те осъзнаваха това и понякога се отнасяха към нас доста пренебрежително. Понякога те възприемаха Учителят като проповедник. Други го приемаха като господин Дънов, за трети път бе един образovan и учен човек, за четвърти бе Учител, за нас младите бе изява на Божествения Дух, за пети бе слезнал Живия Бог на земята, за шести бе изява на Абсолютния Дух на Битието. Да се доближиш до някой от тези етапи на познанието, това означаваше човешка еволюция, откровение и вътрешно прозрение.

По това време старите братя и сестри решиха, че ние младите непрекъснато безпокоим Учителя и че трябва да бъдем отстранени от него, за да не му пречим. Речено - сторено. Решиха да вземат мерки, да не допускат младите сестри да прислужват на Учителя, а това да правят само стари, възрастни сестри. Разбира се, че тези мерки те взеха на своя глава без да уведомят за това Учителя. Той ги оставяше в такъв случай всеки сам да си направи опита. И те го направиха.

В братството имаше една сестра, казваше се Станка, бивша милосърдна сестра, грозна, нечистоплътна и с чип нос. Тя беше си извоювала известно влияние в кухнята на Изгрева, думата ѝ се чуваше между сестрите там. Кухнята на Изгрева работеше, имаше дежурни, даваха се общи обеда, а продуктите се купуваха или се донасяха от провинцията от онези приятели, които посещаваха Учителя. Та тази сестра Станка си беше извоювала известно влияние в кухнята, дали чрез волевия си характер, дали чрез командирските си заложби или чрез нещо друго - аз не знаех. Когато старите братя решиха да проведат възбраната към младите и да не посещаваме Учителя то те поставиха именно нея да прислужва на Учителя. Те ни отстраниха. Аз имах изработен навик още от времето когато бях частна ученичка на Учителя да отивам при него със строго определен въпрос, над който съм работила, за да търся и получа неговото мнение. Никога не отивах при него на празни приказки, а с ясно подготвен въпрос, който не можех да разреша. Така понякога отивах при него, сутрин ставах по-рано, за да избегна да се сблъскам на вратата с други посетители. Отивам рано, чукам, чувам неговият отговор и влизам при него в стаята. Тогава заварих поставените от възрастните братя сестра Станка да му прислужва, да мие дъските в приемната му стая или да мете около печката. Приемната стая беше малка стая, която по-късно до нея се залепи салона. Там той приемаше посетители. Щом имаше посетители при Учителя деликатността изискваше тя, Станка да побърза с работата си и да напусне стаята. Обаче тя постъпваше точно обратното. У нея се зараждаше желание от една страна да попречи на разговора, а от друга да подслуша какво се говори. В този случай тя почваше да се бави, като свършваше една работа, а след това измисляше си друга само и само да седи колкото се може повече в стаята на Учителя. Може би тя си мислеше, че като е поставена да прислужва на Учителя от старите братя, че е поставена да определя кой може да отива при Учителя и кого Той трябва да приема. Напълно смешни неща и недопустими. Може би братята ѝ бяха заръчали да не допуска за щяло и нещяло младежите при Учителя, за да не му пречат. Можеше да се допусне всичко. Но тя се мотаеше в стаята около Учителя, наостриа уши да чуе всичко. Наставаше мълчание, лицето на Учителя ставаше строго и най-после

тя се виждаше, че трябва да напусне стаята с най-голямо нежелание. Но излизаше троснато, показвайки, че тя е тук назначена, поставена да пази, да охранява Учителя и да му услужва. А щом е тъй всички останали стоят под нея, зад нея и страни от нея. Така се сблъскахме с един пазач, поставен на прага на вратата на Учителя. Какъв беше този пазач? Тогава не всички знаехме дали това бе одобрено от Учителя и дали става с неговото съгласие? Сблъскахме се с пазача на прага и се чудехме какво да правим. Онези, които отиваха при Учителя някакси се промъкваха между нея. Иначе тя заставаше и казваше: „Учителят е зает и си има работа. А вие ходете и си вършете вашата работа“. Не можехме да се справим. Та нали нашата работа бе да дойдем при Учителя, да се срещнем с него, да обсъдим нашите въпроси и опитности с него. Та за нас това беше нашата работа. А за Учителя, та нали Той бе дошъл за учениците и това също бе негова работа. Освен да предаде Словото Той трябваше да го посее в душите ни. Та каква по-голяма работа от това? И каква по-голяма работа бе за нас да покажем какво е възрастнало от нас и какво може да поникне от нас и затова отивахме при Учителя. А пазачът на прага стоеше и не ни допускаше.

Един ден Той се обърна към Станка, която отново се търеше около него в стаята и не искаше да излиза: „Рекох, сестрата да излезе навън и да потърси да свърши друга някоя работа. Тук работата е приключена за днес“. Тя се сконфузи и излезна, а аз влезнах при Учителя. „Учителю, обяснете ми всичко това, какво става тук?“ Учителят отговори: „Ученикът отива при Учителя си. Като си кажеш: „Ако не ме приеме“ то имаш физическа връзка, а при духовната връзка - ще си кажеш „Учителят ще ме приеме“. Всякога духовната връзка се отличава по своята възможност, а физическата връзка по своето ограничение. Тези неща ще ги пазиш за себе си, те са верни, те са вътрешни диагнози. Съвременният свят, който се безпокои то хората са слезли толкова дълбоко в материята, та всички имат физически връзки. Никой не вади поука от положението си. Всеки иска да се избави от него. И който е богат иска да стане по-богат.

Връзката означава физическа връзка. На физическото поле има връзки - по кръв майка и дъщеря, баща и син. Духовните връзки са нещо друго. Те се наричат така по немане на друга дума. Каква е разликата между една духовна и физическа връзка: щом имаш физическа връзка при отделянето си чувствуваш болка. А при духовната връзка се отделяш и усещаш идейно повдигане и едното същество, и другото се радват в този случай. Например отиваш на екскурзия: ако връзката с майка ти е духовна тя ще се радва, ако е физическа връзка цял ден ще се безпокои за теб да не ти стане нещо.

Седите вие у дома и щом дойде едно съмнение у вас то е физическа връзка, а ако дойде у вас вяра, това е духовна връзка. Човек трябва да се научи да разсъждава. Например отишъл съм на екскурзия. Вие искате да ми дадете вода, но аз ви кажа: подир малко. Вие се отдалечите. В това време дойде някой други и ми предложи вода, аз приема понеже вече се е изминало малко време. Вие дойдете и като видите това, какво ще си кажете? Че аз не искам да пия от вас вода. То е привидно съпадение на нещата. Ако искаш да избегна противоречията може да почакам, но ако и вторият настоява ще се роди противоречие, което не произтича от мен. А най-умното е да не кажа да почакате, а да взема чашата и да пия.

Но сега други неща съществуват, в които може да се заблудите. Представете си, че аз виждам какво става по земята. Едно същество прави добро, вие седите пред мене и аз ви гледам и се усмихвам. Вие си мислите,

че на вас се усмихвам, а то е на онова същество, което прави добро. Сериозен съм и ви гледам. Вие си мислите, че това се отнася към вас. А аз гледам едно същество, което прави в този момент зло. Ученикът не трябва да се заблуждава от тия промени. Ако времето се промени аз не мисля, че причината за тия промени са в мен.

За да бъдете ученици трябва да имате право разбиране за нещата. Щом допуснете, че Учителят ви може да промени и измени отношенията си то ученикът изпада в заблуждение, защото Любовта, тя изисква всяко същество да се ползува от нейните блага. Но ако някой не се ползва от нея то не зависи от любовта. Тя дава ако можеш да възприемеш. Тя е силна и мощна.

Аз бях прескочила прага и бях влезнала при Учителя. Пазачът на прага го нямаше в този момент. Когато Бог говори ученикът има послушание към Учителя си, защото Бог е този, който ръководи пътя му.

27. ПОСУДАТА

Една сутрин станах както обикновено, приготвих се, взех някои неща, които предният ден бях приготвила на Учителя и реших да го посетя. Обикновено приготвявах някой сладкиш, който знаех, че Той обича, но го приготвях така, като че ли свещенодействах с такова внимание и с голяма предпазливост, за да излезне хем хубаво приготвен, хем вкусен и приличен на глед. Освен това носех сготвено нещо от моята кухня. Някаква гозба, която специално беше приготвена, за да се хареса на Учителя и да може да хапне от нея. Поставях я в специална за случая съдина и полека-полека я занасях. Останалото ядене се разпределяше за дома ми. Учителят се хранеше малко, взимаше от онези храна, която предварително познаваше и както от онзи, който я приготвяше и беше познат на Учителя като добър готвач. Веднъж моето психическо състояние беше много напрегнато и с приготвянето на храната съм сложила в него цялата си психическа напрегнатост и когато я поднесох Той се усмихна и каза: „Яденето днес е прегоряло“. „Ама как, Учителю, не е прегоряло?“ „Прегоряло е, Марийке, прегоряло е, това ще си го ядеш ти.“ Това ми го каза само веднъж и затова се стараех да му занасям приготвено само тогава, когато съм в разположение и в най-добро психическо състояние. А тук бе Школа и ние бяхме непрекъснато в изпити и в такова положение, че едвам се измъкваме от едно противоречие и навлизаме в друго. И психическите ни състояния ни следваха едно след друго, така както на един синджир са закачени неговите ченгели във верига. В този ден аз толкова внимателно бях приготвила гозбата и Учителят когато ми каза, че е прегоряла, тогава разбрах, че онова, което е прегоряло беше у мен. Аз бях загоряла отвътре и не бях трансформирала своите състояния и не бях си разрешила правилно една задача, която имаше да разрешавам. Научих си урока и когато бях в такова състояние аз не му поднасях нищо. Аз също минавах през различни етапи и аз не бях идеална както другите. Така се точеха дните един след друг, завързани като синджир.

Тази сутрин се запях с приготвени неща за Учителя, които носех в ръцете си и както с онези, които носех в главата си като въпроси. Заварих го току-що привършваше закуската си. Аз стоях права до врата и чаках. Като изпи чая той ми подаде чашката си и каза: „На иди измий чашата ми да не я мие Станка“. Взех чашата, отидох и я измий безброй пъти. Тогава разбрах, че Той се гнусеше от нея и услугите ѝ му бяха неприятни и трябваше да ги търпи, така както търпеше толкова много други неща от нас. А какви неща?

Безброй много неща, които в нашето незнание и невежество поднасяхме на Учителя като постъпки, като деяния, а да не говорим за нашият мисловен и чувствен свят, където беше тъма от една страна, а от друга страна вреха и кипеха страсти. Той търпеше много неща. Беше жив мъченик с нас. И най-невероятното бе, че хората съдеха за Учителя и за неговото Учение по нашите постъпки и чрез нашето несъвършенство ние му пречехме. Хората съдеха за Учителя по нашите постъпки и неговите последователи чрез своето незнание принасяха повече вреда, отколкото полза на Учението. Понякога Учителят казваше следното: „За да изпълнявате Божието Слово ще имате образец само мене. Ще гледате какво правя, как постъпвам и ще правите същото. Тогава света у вас ще се промени. Ще се промени и света около вас. Тогава ще настъпи Царството Божие за вас. Друг път няма. Този път съм го опитал. Той е единственият път за цялата Вселена“.

Ето Учителят ми поднесе една обикновена чаша, която трябваше да измия и по този начин ми показва как трябва да се разреши този въпрос. Същият ден аз отидох при възрастните приятели и разказах за случката с чашата. Това ги накара да се огледат и да преосмислят цялото си поведение. И така те решиха, че този въпрос трябва да го разрешат по най-безболезнен начин.

Учителят ми каза следното: „Хората като не разбират Волята Божия едни други се измъчват. Трябва възпитание на сърцето и у мъже, и у жени. Всички вие за любов говорите и от любов умирате. Трябва абсолютна чистота. Човек да бъде чист. Чист значи неговата душа да има бързи трептения. Чистите хора усилват светлината. Богатството какво подразбира? Когато двама богати се съберат усилюва се богатството им. А когато единият от тях е беден, то като се съберат богатството им се намалява. Казано е „Чистите по сърце ще видят Бога“. Човек, за да се задоволи трябва да види лицето на Бога.

Ти ще учиш, ще учиш, то е първото нещо, което е потребно за Ученика. Любовта - то най-после. Тя любовта идва сама. Когато хората говорят за любов подразбират жертва. Държавата изисква от своите поданици саможертвие, т.е. да служат. Напред, напред трябва да върви човек, защото времето, което му е определено за учение е много малко. Трябва на хората да им представиш силни контрасти, образи, за да видят противоречието, в което се намират.“ „Учителю, защо Господ когато прости пак иска поправяне на погрешката?“ „Ако не е отмахнат навика има възможност да го повториме и извикаме нови реакции. Човек като има свобода и не е просветен той може да попадне в грешка, да употреби свободата за това, което не е за негово добро.

В Божествения свят се срещаш с умовете на хората. В ангелския свят се срещаш с техните сърца. А тука на земята - с тяхните тела. Сърцето и умът - те са същества и с тялото се съединяват в едно. Но понеже тези същества са по-тънки, с по-фини тела, то човеците не ги виждат.“ „Учителю, какво значи, че сърцето не трябва да се интересува от неща отвън, а само от вътрешни работи?“ „Кое трябва да те интересува като седнеш да ядеш - дали другите хора са се нахранили или ти, която трябва да се нахраниш? Човек трябва да се интересува от вътрешния си живот, понеже е негов. Ще питаш себе си защо си направила нещо. Защо дойдох до трапезата. Другите ли ще питаш или себе си?

Любовта се подига след като я разбереш. Кога се подига в теб желание да ядеш? Когато хлябът ти замирише.“ „Учителю, какво значи това, че едно същество се намира едновременно и в теб, и отвън?“ „Корените на едно

растение се намират в земята, а клоните му са във въздуха. Влизането на един Божествен Дух в тялото на човека е едно ограничение за Духа. Той само временно се ограничава, за кратко време. Когато едно същество те обича то те прониква, ти чувствуваш неговата топлина. Мир, мир ти трябва. „Учителю, в мен става понякога голяма борба“. „Когато става борба, то е хубаво - показва, че има живот. Когато има живот всичко расте, всякакви растения растат, а когато няма живот нищо не расте.“

Така завърши този ден, когато пазащът на прага пред вратата на Учителя бе отишъл да върши своята работа навън, защото ученикът трябваше да отиде при Учителя и да получи своят урок за чистотата.

28. СТРАЖАТА

Възрастните бяха братя бяха взели решение да сложат в ред и порядък някои неща около Учителя. Те смятаха, че нашите непрекъснати посещения при Учителя от младите и по-точно от младите сестри, които бяхме тогава около 20-25-годишни определено пречат на работата на Учителя и не го оставяме свободен. Освен това съображение те имаха на ум и нещо друго - те искаха да спрат тази върволица от млади жени, защото по това време в града се носеха какви ли не слухове за морала на Братството и затова, че около Учителя имало само млади жени. А когато Учителят отвори Школата той бе на 57 години в неговото земно пребиваване в плът между българите. По-късно с годините така се сложиха нещата, че в Братството преобладаваше женския елемент. Защо ли? Те трябваше да присъствуват вероятно по равно и двата пола, но по една и друга причина много братя се отклоняваха като се същото се отнасяше и за сестрите и потъваха в житейските си грижи, а света ги поглъщаше и те изчезваха от погледите ни. Оставаха верните по Дух. Много пъти бях чувала от Учителя, а това го има записано и в беседите, че този опит, който Той прави с тази окултна Школа е единствената по рода си в света, защото за пръв път в една окултна школа се допускат и жени. Това означаваше, че трябваше да се повдигне жената и това Учителят го е дал многократно в различни беседи, а има и една такава „Новата Ева“. Но този състав от млади жени и млади мъже, с всичките наши възжелания, които носехме от света от ред поколения, които носехме от различни, безброй прераждания, то всичко това тук се изнасяше като на показ, като на панаир пред лицето на Учителя. А понякога пред него ние изнасяхме своето несвършенство и нашите подпушени чувства, нашите замърсени мисли и неправилни постъпки. И това всичко ние го поднасяхме на Учителя. Ето защо, когато аз веднъж Му поднесох едно ястие направено много хубаво така сготвено, че като го погледнеш да ти потекат слюнки. Това бе външната страна, но Той погледна яденето и ми каза: „Марийке, яденето ти е прегоряло“. А това бе символично казано, защото отговаряше на моето вътрешно състояние, което тогава е било такова, че нещо в себе си не съм свършила както трябва, че нещо в мене е прегоряло и че аз съм скъсана на този изпит. И трябваше да се явявам на поправителен студентски изпит. Аз си взех ястието и си го отнесох въщи. Извиках гости и те го изядоха и ме похвалиха. Те го изядоха, но Учителя не го прие. След два дни след като си трансформирах състоянието аз сготвих ново ястие и го поднесох на Учителя. Той се усмихна и каза: „Марийке, този път яденето ти не е прегоряло“. Ето символика външна и вътрешна, двупосочна.

Когато старите братя и сестри бяха решили да ни забранят на нас младите да прислужваме на Учителя и по този начин да спрат нашият контакт с

него бе направено с единствената цел да се спрат тези млади жени да се въртят около Учителя. А имаше и ревност към нас младите, понеже Учителят ни обгръщаше с по-голямо внимание, а това донесе и доведе завистта на възрастните към нас. А това нещо се отклони и отиде в своята крайност - някой се озлобиха и това озлобение дори не можеше да се срещне долу в света, а камо ли в една окултна школа. Точно в този момент те решиха да поставят да прислужва на Учителя сестра Станка и по този начин да не се допуска външен човек да пристъпва прага и вратата на Учителя. Бяха си направили дежурства старите братя, защото решиха освен вътрешна охрана, която да бъде Станка, да има и външна охрана от заслужили братя. И понеже имаше вече стража около Учителя, която да не допуска нас младите, единствената връзка между нас и Учителя трябваше да се осъществява чрез стражата и въпросната сестра Станка. Учителят беше поставен по този начин под домашен арест. Имаше тогава една такава форма, когато властта и полицията поставят някой нарушител на законите не в затвора и не в полицията, а в собственият му дом и поставят денонощна стража пред вратата му, за да не може нито той да излиза навън от къщата си, нито чужд човек да може да го посещава. Единствено право имаха да влизат в къщата неговите домашни. Тук на Изгрева се случи същото - Учителят бе поставен под домашен арест и то не от властта, която го хулеше, не от обществото, което го отхвърляше, не от духовенството, което изсипваше огън и жупел срещу Учителя, а от самите нас, от самите му ученици - от възрастните братя. Да се чудим и да се маеш. Сега като ги разказвам тези неща учудвам се как Учителят ни е търпял нас, говоря за тези, които бяхме около него, а за другите - неговите явни противници, за тях да не говорим. Представете си тази стража пред вратата на Учителя беше въоръжена. С какво може да се въоръжи една стража - с пушка или със сабя? Тя бе въоръжена с тояга. Да, с българска тояга. Навремето с тояга дебела и дълга се гонеха кучетата и псетата, добитъка и стоката, с нея се отбраняваха и от зверовете, които ги нападаха. Та тази тояга ни приравни с това, че ние сме стока и добитък. А тоягата бе бяла, хубава, блестяше на слънцето и подхождаше напълно на Бялото Братство и на Белите братя.

Него ден на стража пред вратата на Учителя беше един от по-интелигентните братя. Казваше се Райчев. У дома бяхме купили един килограм много хубави едри маслини и аз отивах да ги занеса на Учителя. Брат Райчев ме спря, подпрял се на тоягата като овчар, пазещ овце и ме попита къде отивам. Отговорих му, че отивам да занеса тези маслини на Учителя. Показах му ги, той ги огледа, харесаха му и отсече: „Занеси ги и ги предай на Станка, а тя ще ги даде на Учителя“. Аз подскочих като ужилена. Той ме огледа и се озадачи, защо ли съм подскочила. „Какво на Станка ли? Че нея ли избрахте, нея ли намерихте да прислужва на Учителя? Та вие знаете ли, че Учителят се гнуса от нея? Той лично ми даде чашата си да я измия, за да не я мие Станка. Мога да ти предам маслините само ако вие лично му ги занесете заедно с тоягата“. Брат Райчев ме изгледа много внимателно и сериозно, после огледа тоягата и огледа себе си. Взе мълчешката маслините и тръгна към вратата на стаята на Учителя. Аз стоях откън, а цялата се тресях отвътре от възмущение и наблюдавах какво ще стане. Брат Райчев стигна до вратата, остави тоягата, обърна се към мен, за да видя, че влиза при Учителя без тояга и му занесе маслините. Какво е казал на Учителя и какво Учителя му отговорил не зная, но онова, което видях бе, че той излезе от стаята на Учителя, мина покрай тоягата и не я взе, нито я погледна, после премина покрай мене все едно, че бях дърво и се запъти нанякъде. Стоях дълго дали ще се случи нещо. Не се

случи нищо. Отидох си. Онази тояга стоеше на вратата. Дежурството на стражата този ден завърши. На следващият ден нямаше никаква стража, тоягата изчезна някъде и не се мерна до края на Школата, нито пък стража се яви повече. А този опит със стражата те го бяха правили и друг път. Има и други случаи с тази стража, на която аз съм присъствала и съм описала. Но след този случай стражата изчезна. Учителят сам си беше стража. На този ден наистина се беше случило нещо - махна се стражата, махнаха се някои човешки приумици, а един урок бе даден на учениците от Школата.

На следващият ден съм при Учителя. Той говори, а аз пиша:

„На физическият свят на един стол може да седи само един, а в Духовният свят могат и десет да седят, защото хората в Духовния свят притежават изкуството да се смаляват. Човек всякога може да пожелае да бъде най-малък, да вземе за себе си най-малкия дял.

Когато се изкачиш на един връх след това ще се изправят други върхове, а след него пак други и така без край. Възкачването е цяла еволюция към върха на Мъдростта.

Съмненията ще дойдат и съблазните ще дойдат. Те, естествено си идат. Човек трябва на всичко да устои.

Ти си експанзивна натура, твоята вода е дълбока зимно време и пролет, а през лятото и есента пресъхва. Затова най-благоприятното ти време за работа е сега. Сега имаш едни мъчнотии, но по-нататък ще дойдат други. Духът ти е независим от настроенятията. Не може да избира човек все хубаво време за учене. В Англия може да се наберат само 100 слънчеви дни, само тогава ли да работят хората? Може ли вятърът или мъглите да бъдат причина ти да не работиш? Ще работиш както светските хора работят. Ще станеш сутрин, ще се помолиш на Бога и ще започнеш да учиш. Няма да си мислиш за изнемогване. Няма да приемаш и изпъждаш мрачните мисли, които ти пращат. Ще си казваш постоянно „Мога, мога, мога..." до края. Това, което е възможно за човека можеш да го направиш. Онова, което не е възможно Бог ще го направи.

Когато ти дойдат мъчнотии ще речеш: „Добър е Господ, Той всичко ще оправи“.

Ти се намиращ в положението на един бедняк с аристократични стремежи: все искаш някой да ти слугува. В миналото сте били князе, графове, барони, но сега условията са се изменили. Ще си кажеш сега: „И при тези условия пак мога да направя нещо“.

Тебе ти пречат чувствата. Ти си като някоя ученичка получила писмо от възлюбения си. Като го прочете, рече си: „Чакай да оставя урока малко настрана за после, а пък сега да му напиша писмо“. Пише, пише не ѝ харесва, скъса го. Но този възлюбен ако я обича трябва да отиде на нивата да ѝ помогне да свърши работата да свърши работата заедно с нея. Тя ще хване една бразда, той друга бразда по-настрана и ще работят. Като се разоре нивата двамата от двете страни ще се срещнат. Това е истинската любов. А който пише любовни писма, за да бърка на работата, то не е любов.

Ти като се движиш по-бързо от дъжда, той няма да те настигне и намокри. Ако се издигнеш като птица във въздуха, лъвът не може да те достигне, а колото и да бягаш ако си един заек ще те настигнат. Ти ще си кажеш постоянно: „Господ всичко нарежда за добро“ и ще видиш работите какъв обрат ще вземат. Не че няма да дойдат мъчнотии, те ще дойдат, но всичко ще преодолееш с вяра. Тези състояния ще надделееш над тях. И да живее човек само лятно време не е хубаво, защото много ще се изсуши. Затова човек трябва да работи при различни условия и всичко да преодолее с вяра към Бога“.

29. ПРИДРУЖИТЕЛЯТ

За известно време брожението на неприязън около старите и младите утихваше, но после пак се повдигаше и придобиваше различни форми. Та тук всичко вреше, кипеше. Учителят бе казал, че и младите, и старите сме в един и същи котел и се варим и печем на един и същи огън и затова всеки трябва сам да разреши задачата си. Всеки според случая и според задачата, която трябваше сам да разрешава. Онзи, който палеше огъня и слагаше дърветата отдолу на този казан, беше Учителя. Това бяха задачи и методи на Учителя. Те не бяха изкуствено и специално приготвени за случая, които бяха прилагани при други окултни школи досега. Тук се работеше по друг начин - съвсем естествено и съвсем простичко изникваха задачите и уроците идваха от само себе си при нашият общ и частен живот. Условиата бяха и вътре в нас и около нас - ние не трябваше да ги търсим другаде далеч от Изгрева. Бяха в нас и около нас на една ръка разстояние. За да се реши една задача в нея има условия и величини и трябваше човек да познава и аритметиката и геометрията, за да си реши задачата. А тези живи величини бяхме самите ние. Понякога се получавахе антагонизъм между младите и старите и в своята ревност те отиваха до крайности. От ревността на някои и желанието им да бъдат само те около Учителя от тях се получавахе едно тягостно състояние у другите, които бяха все отстрани. Те, възрастните искаха да бъдат около Учителя, да получават откровения от него, после искаха да ни събират на гости у тях и да ни обяснят, и да ни разяснят какво по-точно е искал да каже Учителя. Те желаеха да ни бъдат Учители, а ние да станем техни ученици. Но тогава така се стекоха обстоятелствата, че ние възприемахме Учителя за единствен Учител, а възрастните братя и сестри ги възприемахме като стари хорица. Е, понякога някой от младите се завъртяваха около тях, но това беше по съвсем други причини. Като се има предвид, че повече от възрастните братя и сестри в града бяха състоятелни, добре поставени материално, то те понякога изкушаваха някой от младите и ги канеха на техните обеди и вечери, където ги гощаваха обилно. Тогава младите бяха студенти и се прехранваха със слугуване и с тежък физически труд, който трудно можеше да се продаде, защото нямаше работа по тия години. Състоятелните софиянци си намираха слуги и слугини от беднотията на съседните села. Та този стремеж за учителствуване на старите към нас и този подтик да бъдат проповедници непрекъснато се появяваха и избиваше в различни посоки, и се обличаше в различни форми, и се проявяваше чрез различни изопачения. Това го имаше по времето на Учителя, имаше го и след него, а ще го има и в бъдеще. Разбирам да има проповедници в света, но в една окултна школа, където има Учител - ето това не го разбирам. Разбирам да се чете, да се усвоява, да се прилага от онова, което човек е прочел от Словото на Учителя, но да проповядваш, какво да проповядваш, Словото на Учителя ли? Ами ако го проповядваш трябва да го изпълняваш, а като го изпълняваш, чрез делата си, ще го проповядваш и хората ще съдят по делата ти. А то какво излизаше - излизат някои да проповядват, а животът у тях и около тях е все същият от паметта века. И светът като ги види казва „Това сме го виждали, защото това е около нас“. А като ги чуе казва: „Ето, едно говорят, а друго вършат - и това сме го виждали“. Ето това е цялата ни неудача по времето на Школата, това заварихме от старите, това преживяхме, а дойде време, когато и ние станяхме стари и видях, че някои от моето поколение тръгнаха да стават проповедници. Повториха същото прегрешение на старото поколение.

Сега ще ви разкажа и ще ви кажа един случай на един истински

Проповедник в Слово, в Дух и в Дело. В една от редовните екскурзии на планината, когато всички се бяхме разположили и устроили, когато се изпълняваше онзи порядък, който бяхме свикнали да правим там горе на Бивака. Изведнъж се яви един малък, ама мъничък проблем, който накрая така израсна и се уголеми, че стана толкова голям, че застана между нас и Учителя. Една от сестрите дошла на Бивака трябваше да слезне от планината в града до обед, защото имаше някаква работа в града, нещо се бе случило и тя бе споделила само с Учителя. Той одобри и се съгласи тя да слезне. Обикновено ние си тръгвахме след обед към 4-5 часа. Но тя трябваше да слезне самичка, а сама жена в планината как ви се струва. Сама не можеше да слезне. Ами ако се случи нещо? Ами нали цялата отговорност ще падне и ще се стовари върху Учителя. Ние разбрахме, че тя трябва да слезне в града поради някаква спешна работа и винаги в такива случаи все се намираше някой брат да слезне и да бъде придружител. Но сега никой от братята не пое тази грижа да придружи сестрата до града. Тя се приготви, сбогува се с нас и с Учителя и тръгна сама. Всички стояхме, мълчахме и виждахме, че тя сама заслиза надолу по пътеката. Ама съвсем сама в тази планина. Мълчахме и никаква дума от никой не се отрони. Никой от братята не помисли, че тя е изложена на опасност и не пожела да я изпрати, ама никой. Всички седят, размишляват и се съсредоточават в себе си и съзерцават в не знам какво си. Всеки е зает с някаква вътрешна си работа, с някаква си духовна работа. Нали за това отиваме на Витоша, да сме сами сред природата и да няма посредник между нас, природата и Бога. Знаехме от Учителя, че обективният свят на Бога, това е Природата. Така седяхме всички и мълчахме. Изведнъж Учителят стана, взе си бастуна и тръгна по пътеката. Тръгна и се скри по пътеката. Ние помислихме, че Той е отишъл ей така, за да види на 50-60 метра как сестрата сама слиза надолу, за да я охрабри с поглед. Така мислехме ние, но след пет минути една от сестрите стана, тръгна по пътеката и не се върна. След малко идва и казва: „Учителят го няма, видях го ей там долу по пътеката да върви заедно със сестрата“. Ние сме онемели. Стоим и не знаем какво да правим. Така Учителят слезна да изпрати сестрата до града, а нас остави сами в планината да си довършим екскурзията. Това бе един урок, който зашемети всички, мълчахме и никой дума на продума. Учителят ни показа не само колко е голяма неговата грижа и обич към нас, но ни даде пример как трябва братята да се отнасят към нас и помежду си. Тяхното желание на възрастните братя към младите бе егоистично. А реакцията на младите към възрастните също бе неправилна и затова Той даде един урок на всички. Знаем, че Учителят бе правил отделни разходки с някои братя и сестри, когато около него бяха събрани по 5-6 човека. Понякога е правил екскурзии и с 1-2 придружители. Всичко е имало и всички видове примери сме имали, но сега това се случи за пръв път. Братята и сестрите останаха горе сами да се разпореждат с поляната, а ние младите постепенно един по един се измъквахме и заслизахме към града. А те останаха горе сами да си бъдат баш като старши и заслужили братя. Ние се върнахме на Изгрева сами, а сестрата бе спечелила най-много от всички, тя се върна с Учителя, говорейки и споделяйки с него през целия си път. На следващият ден тя сияеше от радост. Една душа бе разцъфнала от контакта си с Бога.

На другият ден аз съм в стаята при Учителя. Искях разяснение на случая от предния ден. Учителят говори:

„Господ, който задоволява една нужда никога не задоволява напълно, все остава нещо да липсва, защото иначе стремеж няма да има у човека. Вие страдате, защото искате всичко наведнъж да изпитате, а ако изпитате всич-

ко наведнъж няма да има към какво да се стремите. Затова Господ казва: „По малко. През цялата вечност всичко ще опитате“.

Сега ти си слезла на земята, после пак ще се издигнеш, а може и да преминеш в другия живот. Да знаеш края на века е вече. Трябва да се свърши със старото. Като дойде новата планета и новия живот там животни няма да има. Там ще живеят хората в мир и няма да се карат, защото ще има място за всички. Трябва да се стреми човек да премине в този живот. Пътят не е за деца, той е сериозен път.

Ученикът трябва да има допирни точки с Учителя в физическия, в Духовният и в Божественият свят. Когато не гледаш някого физически, духовно трябва да го гледаш.

Майката трябва да е тъй строга към детето, което е родила, както е строга към себе си. Ако то има неразумни желания да не му ги допуска от слабост затуи, че го обичала.“ „Учителю, аз мислих върху вчерашния урок, който ни дадохте. Дойдох до заключение, че аз избирам лесния път и че аз трябва това, което е мое да си го изнеса.“ „Това е така щом влезе човек в закона на жертвата. Въпросът за отношенията е важен. Ние може да поговорим друг път за него“. „Учителю, как да постъпвам с възрастните братя?“ „Когато ти говорят ти ги изслушвай, но ще им кажеш рязко: „Искате да ви обичаме, но трябва да се подигнете морално“. Или пък ще им кажеш истината: „Аз не искам да приемам мисли и чувства, които помрачават ума ми“. Законът е: Божественото, то винаги разширява и дава подтик за работа“. „Учителю, набирането на енергии у човека естествено състояние ли е?“ „То е естествено състояние. Това са Божествени енергии, които се проявяват според степента на развитието у човека. Енергиите могат да се трансформират само с мислите и да се изкачат и да преминат от едно състояние в друго.

Трябва да бъдеш много смела и да устоиш на Божествените принципи. В никакъв случай да не отстъпваш от тях. Ти трябва да знаеш, че Господ винаги обича. Че Господ е светлина, в която няма никаква промяна. В Бога всичко е установено и целият път на всеки човек, на всекиму пътят е точно установен.

Господ, за да изпита убежденията ти може да те постави на изкушение, да остави да те поругаят, да те изложи пред всички, но ти ще знаеш, че това е, за да те опита. А инак ще пазиш вътрешната връзка с Него: там се схващат истинските отношения. Това, което е отвън, това са все методи за работа.

Не си губи времето да отговаряш на глупавият, кажи: „Сега съм зает, друг път, когато съм свободен“. В душата ти има красиви възможности, гледай да ги развиваш. Трябва да знаеш, че всяка красива черта у когото и да е, са все прояви, това е Бог.

Човек се движи в един ограничен кръг, който трябва да разбира добре, ако разбира този малкият свят, ще разбере и големият свят. Човек не може да разбере Духовният свят докато не е разбрал материалния свят“. „Учителю, аз търся същество, което да не си промени никак отношенията си към мене, но това в този свят не е възможно, а в Духовният е ли е възможно?“ „Да, в Духовния е възможно.“

30. ПИСМАТА

На Изгрева почти ежедневно пристигаха приятели от цялата страна. Някои бяха чули за Учителя, други идваха под влияние на различни слухове

да видят какво е туй ново Учение, а мнозината идващи бяха членове на Братските кръжоци от провинцията. Те използваха различни случаи, когато идваха по работа към София или в този край и съобразно вътрешният си подтик посещаваха и Учителя. Обикновено те отсядаха в града при свои близки, после се качваха на Изгрева на следващия ден, присъстваха на беседа, а след нея заставаха пред приемната на Учителя и чакаха да им дойде реда за среща с него. Всеки идваше със своите проблеми, със своите грижи и всеки търсеше нещо от Учителя. Това бе един много важен окултен закон, че за всеки човек бе строго определено с какви задачи трябва да справя през житейския си път - ако ги разреши той продължаваше напред, но понякога те се стираха с неразрешената си задача и стояха до нея с години. Понякога, за да тръгнат напред те разбираха, че трябва да дойдат при Учителя, за да им разреши задачата. Така се осъществяваха срещите между приятелите и Учителя. Но имаше и друг закон, че определили се човек да служи на Бога то по магически начин нещата се подреждаха - той се срещаше с Учителя, защото първо в Духовния свят те се разрешаваха и след това се проектираха на земята като решени задачи. Но не всеки успяваше да се справи с тях. Понякога се завързваше кореспонденция между нас, жителите на Изгрева и тези, които ни посещаваха. Така се поддържаха връзка с общия живот на Изгрева и с приятелите от провинцията. Освен това ръководителите на братските кръжоци получаваха редовно беседи от Словото на Учителя. Имаше една много, много стара връзка между приятелите и Учителя. Тази връзка се осъществяваше чрез писмата. Възрастните приятели, които познаваха Учителят преди войните имаха една завидна и голяма кореспонденция с Учителя. Те пазеха съкровено неговите писма. Ние, които бяхме на Изгрева около Учителя, ние нямахме писма с него. Ние бяхме до него и Той беше между нас. На нас не ни трябваша писма, ние отивахме при него, задавахме въпроси и получавахме отговори, а четири пъти в седмицата Той изнасяше своите беседи пред нас. Та всяка една беседа беше около 45 минути. Какво по-хубаво и по-дълго писмо от една беседа на Учителя? Беседите на Учителя бяха нашите съкровени писма на Изгрева.

По това време на Школата Учителят ни даде като задача да пишем хубави писма на братята и сестрите в провинцията. Да поддържахме връзка с тях и да общуваме помежду си. Какви трябва да бъдат обръщенията ни към тях в писмата? Думата „мили“ той я намери за неподходяща, непритежаваща това съдържание, което трябва да има думата, с която трябва да се обърнеш към духовния брат и сестра. Той отхвърли думата „мили“ и каза: „Ще се обръщате помежду си с думата „обичен“. И така „обичен брат“, „обична сестра“. Учителят влагаше съдържание в думата „обичам“. Тя е дума с много голяма кинетична енергия, чрез която впоследствие трябва да се задейства и прояви. Още в първите години Учителят изнесе една беседа, в която говори за Космичната Обич и Мирова Любов. Думата „обич“ означава, която ти се проявяваш, изявяваш се и действаш като активен принцип. Ти ставаш активен принцип в природата, работиш и се стремиш към обичта. А Любовта е принцип, който носи отвън и влиза в теб като сили и енергии, които трябва да те организират и да създадат в теб друг вътрешен свят. Та човек не може да обича и да люби едновременно. Или е в активният полус, работи с активният принцип на Обичта и обича, или е в пасивният полус, работи с пасивният принцип, т.е. работи с Любовта - той тогава люби, т.е. възприема. И двата принципа като се съединят правят кръг, а това е изявата на живота в своята пълнота. Ето защо започнахме да пишем в своите писма „обичен брат“ или „обична сестра“. Това означаваше един нов подход към нещата. Учителят бе

казал: „Да си оказвате взаимно уважение. А как можете да сторите това? Да се почне с проявата на обичта като принцип. Ние тук говорим за принципи в природата, а не говорим за онези човешки приумици, които имат хората за обичта, любовта“. Ето така ние получихме едно знание дадено чрез Словото на Учителя.

По-късно Учителят започна да дава и писма, които бяха предназначени за учениците, но възрастните братя ни показаха писма, с които Учителят се е обръщал до учениците и преди Школата. Те бяха предназначени за учениците в Школата. Ето тук, за да се онагледят този въпрос, поднасям едно писмо на Учителя до учениците.

„ДО УЧЕНИЦИТЕ

Добрите лози на лозето се прекопават и обрязват от лозаря, за да дадат добър плод.

Така будните души се нуждаят от живот, светлина и свобода.

Така животът носи щастие, светлина, знание и Истината, свобода и радост.

Ний желаем вий да бъдете свободни, озарени с Божията светлина и живот.

Имайте Любов към Всичкия живот, и така ще бъдете силни в Божията Истина. Само живота, който изпълня всичко е Божи живот.

Всички се стремете да добиете пълния живот на безсмъртието.

В него е всичката пълнота.

Пълната Любов носи Божия живот.“

16.VIII.1928 г.

София

Свещеният подпис на Учителя - Беинса Дуно

31. ПЪРЖЕНИТЕ ЯЙЦА

Школата на Учителя представляваше картината на света в малък мащаб. Тук се разгънаха всички положения на света - йерархии, привилегии, предпочитания, лични отношения и всички противоречиви прояви на човешкото естество, от което учениците трябваше да излизат и да се издигнат на него. Учителят потопи всички ученици в средата на света, създаде условия всеки ученик да прояви своето естество, добрите и лошите черти на своя характер. Пред всеки стоеше едно огледало, в което той, ученикът според пробудеността на своето съзнание можеше да се огледа. С помощта на светлината, идваща от Словото на Учителя да разбере до къде е достигнал и оттам да продължи своето развитие. В Школата Учителят разбута огъня под котела на света и работеше върху учениците и теоретически, и практически. Теоретическата работа беше в беседите на Учителя и разговорите, които Той водеше с нас. Практическата работа - изпитите, които даваше на учениците. А уроците бяха ежедневие, това бяха онези уроци, които ги преподаваше чрез всички случки и събития на обикновения живот. А когато трябваше Той сам създаваше и специални положения, за да предаде един урок.

Велика жертва беше от негова страна, че той от висотата на своето положение слезна до духовния уровень на своите ученици, вземаше участие в най-дребните техни преживявания, за да им покаже пътят как да ги превъзмогнат, как да издигнат съзнанието си. А със годините се низеха многобройни посетители, които идваха при него за разговори, за съвети, за помощ. Мнозина от тези хора изобщо после не ги видяхме, други идваха от

време на време, а трета част се приобщи към Братството. Това бе една голяма работа, ежедневна, която друг човек, друг земен човек никога не би могъл нито да издържи, нито да изтърпи. А да се справиш с всичко това не бе по силите на обикновен човек. А за Учителя - дори и за него бе понякога трудно и се измъчваше с нас. Но той бе въоръжен с великото търпение на Бога - да търпиш всичко, да даваш на всички и да не искаш за себе си нищо. Това трудно се възприема като идея, а да се приложи беше невероятно по-трудно. Но той го прилагаше.

Веднъж една сестра, която живееше на ул. „Опълченска“ 66 каза на Учителя, че ѝ се дояли пържени яйца и поиска разрешение да си опържи някое и друго яйце и да си хапне. Откъде дойде това нейно желание, не зная? Вероятно дойде отнякъде. Тогава там се събрахме много хора и беше направено нещо като трапезария и на обяд младежите отсядахме и се хранехме всички. И които бяха гладни, и които не бяха гладни сядяха на пейките и събрахме постна картофена супа. Но да се опържат яйца извън това време дори когато живееш в тази къща беше предизвикателство в това, че ти си позволяваш да направиш изключение, да подчертаеш личното в себе си и да се изтъкнеш над другите. Освен ако е и с позволението на Учителя, което непременно ще засвидетелствува предпочитанията на Учителя към една по-особена сестра. А това щеше да доведе до по-особено и заслужено положение сред другите братя и сестри и щеше да даде повод за по-специално поведение към нея като по-приближена и по-тачена от Учителя. Ето така щяха да се развият нещата около тези пържени яйца, но Учителят не ѝ разреши и тя се сви и се умъчни. Ако се разгледа отвън това е едно невинно желание, а и сам Учителят не забраняваше да се ядат пържени яйца. Той само използва това нейно желание, за да ѝ предаде един урок, който тя не разбра. Отиде при него и запротестира: „Учителю, какво има лошо в това да си опържи човек едни яйца, когато тук има цяла кошница пълна с яйца, седят от две седмици и ще се развалят?“ Учителят отново не ѝ разреши. Тя си отиде умъчнена, но и ядосана. Учителят я опита може ли когато Бог поиска да се откаже от едно силно желание? Ако тя бе изпълнила волята на Учителя без роптание пържените яйца пак щяха да дойдат, но по друг начин, а не както тя искаше - специално за нея. Аз съм присъствувала, когато Учителят понякога каже на дежурните сестри: „Днес за обяд направете пражени яйца“. Учителят не казваше пържени яйца, а пражени яйца, казваше и пражен лук, а не пържен лук. Ако беше постъпила така както бе казал Учителят може би всички този ден щяхме да ядем „пражени“ яйца, а сестрата също щеше да вкуси и по такъв начин те щяха да дойдат съвсем естествено. Но сестрата възропта, усъмни се в правотата на Учителя и яйцата пропаднаха. Пропаднаха и за нея, и за нас. Тя си отиде обидена и ядосана. Ние се спогледахме и усмихнахме, защото знаехме, че това бе изпит, който тя не разбра. В онези първи години не винаги разбирахме уроците на предметното учение. Някой път пропадахме и не разбирахме защо сме скъсани на изпита пред Учителя и защо трябва да повтаряме отново опитността. А по-късно след отварянето на Школата дойдоха много млади хора, те още не бяха въведени в Школата, но идваха с един вътрешен стремеж и подтик. А това не бе достатъчно да се разберат обикновените уроци в Школата. А Той използваше най-дребните случаи, които излизаха от нас, които бяха в нас, защото това беше един стар от векове живот, който носехме в себе си и сега трябваше да преустроим този стар свят съобразно Словото на Учителя. Та не бяха необходими големи събития, за да се опита на човек характера му и след това да му се даде задача от Учителя да работи върху нея. Той работеше с малките величини, за да повдигне нас,

малките, по пътя на ученика.

На следващият ден съм при Учителя на разговор с него.

„Човек като се качи на колата трябва да си свали раницата, а вие, гледам ви на колата с раницата си стоите. Тука трябва да си свалите всичкия си товар, нищо да не ви смущава. Аз забелязвам у тебе, че има вяра, но ти липсва светлина и топлина. В пътя на ученика се изисква воля.

Яденето е важно, но не е най-важният закон. Има няколко начина да се нахрани човек. Човек може да се храни духовно. На хората човек не може да угоди. И да се пожертвуваш за тях, да им слугуваш, те са възискателни и ще бъдат недоволни от слугуването.

Човек трябва да желае най-малките неща. Нито един, който е заел най-високото положение не се е задържал там. Изисква се голямо изкуство като се изкачиш да се задържиш без да кимнаш от другата струна. Когато някой е бил много богат ще му дадат да гризе оголзганите корички.

В тебе се набират енергии, те са динамически сили. Ще ги трансформираш. Как ли? Ще размишляваш за добрите хора в Америка, в другите страни, в България и така ще се свързваш с тях. Ще се молиш постоянно и ще гледаш да се издигнеш над условията. Само с молитва можеш да се издигнеш над тях. Попей си, посвири си, направи си упражненията си и пак учи, разнообразявай си постоянно занятията.

Човек не трябва да иска да си заmine преди да е свършил работата, която Бог му е възложил. Материя - това е Дух в съгъстено състояние.

За всяка мъчнотия да благодариш. Като си благодарна на малките страдания няма да дойдат големите. Противоречията спомагат за растенето на човека“.

32. РАНИЦАТА

Учителят насърчаваше онази естествена, внимателна, грижлива обходa между братята и сестрите, онази проява на чиста, безкористна обич помежду тях. В един четвъртък, когато правехме общи екскурзии на планината всички бяхме на път, на път по посока Витоша. Тогава тръгнахме пеш от Изгрева и стигдохме до Симеоново за един, два часа, после нагоре, когато идваха височините пъпяхме един след друг. Сега вие хващате автобуса и хайде горе на планината, сега е много лесно. Но за нас бе истински изпит и изпитание на самите нас и на духа ни. Това бяха естествени изпити, които всеки ги посрещаше различно и различно ги различаваше. Така колоната от братя и сестри се проточваше, всички не са еднакво силни, еднакво бодри, някои изостават, поспират се, почиват си, оглеждат се наоколо и се чудят как да намерят сили в себе си. А наоколо е планина, изпитание на отделния човек със себе си и с външните условия на планината. При такива случаи Учителят насърчаваше някой братя да останат с изоставашите, за да им помогнат в носенето на личния багаж. С тази взаимопомощ между възрастните и младите братя и сестри сме имали различни интересни случаи, някои трагични, а някой път много смешни, но винаги поучителни.

В този ден изоставаше една възрастна сестра, тя се мъчи, пъшка, задъхва се и пухти като локомотив. По едно време се спира и казва: „Край, аз съм дотук, повече не мога“. Почива малко, идват ѝ нови сили и тръгва. Нали колоната върви нагоре. А тя пъли като костенурка, пълзи и се моли на Бога да ѝ се дадат сили и да се изкачи, за да бъде заедно с всички горе на Бивака. По едно време Учителят се обръща към един братята и казва: „Слезни долу и помогни на сестрата да се изкачи, защото е спряла и не може да тръгне“.

Слиза брата и целият трепери отвън и отвътре, защото е чул името на сестрата от устата на Учителя и защото това е именно онази сестра, която има към нея неприязън, понеже е имал конфликт с нея. А той се е зарекъл да не се среща с нея до края на живота си и то на Изгрева. Но трябва да изпълни заръката на Учителя. Трепери отвън, трепери отвътре и слиза надолу, намира сестрата и предлага услугите си да ѝ вземе тежката раница. Но и тя не му желае услугата, за нея е по-добре да остане долу, но не иска от него нищо, защото не му иска нито меда, нито жилото. Има такава приказка при българите - не иска меда от кошера, и не иска и жилото на пчелата. Сестрата упорства и не желае никаква помощ, а братът настоява. Накрая той ѝ казва: „Слушай какво, ако искаш да знаеш аз изобщо нямаше да слизам при теб. Учителят ме накара да слезна при теб и да ти помогна, но за теб в никакъв случай не бих слезнал“. Сестрата като чува това, съгласява се и му казва: „Понеже Учителят ти е наредил ще се съглася, донеже виждам, че това е помощ от Учителя, но тази помощ не е от теб, това да го знаеш и да помниш“. Дватама се споразумяват, той взима раницата и я поставя на гърба си, а тя се подпира на тояжката, подпира се полекичка, а той ѝ протяга ръка и започва да я тегли нагоре на буксир. Накрая я извлича нагоре и стигат на Бивака при общата група. Всички са насядали около Учителя, почиват си, разпален е огъня и братята разсипват чай. Сестрите изваждат от раниците си онова, което са приготвили за екскурзията. Учителят изчаква да се качат всички, както и въпросната сестра и брат, които се дотърят накрая. Братът мълчи, не смее да погледне Учителят, а сестрата отива при него да му благодари, че ѝ помогнал да се изкачи на планината. Учителят се усмихва, клати с глава и казва: „Сестра, не аз, а братът те извлече дотук. Отиди и благодари на него“. Сестрата се засрамва, ние останалите слушаме и се усмихваме, понеже познаваме целият този случай и техните взаимоотношения от години. Знаеме тяхната разправа на Изгрева от начало до край. Сестрата отива при братът и му казва: „Учителят ми нареди да ти благодаря и аз ти благодаря, че ме извлече дотук“. Сестрата не се предава, а братът също мълчи и той не отстъпва. Братът се отделя в страни, пие чай, мълчи и не знае как да излезне от това особено положение. След малко сестрата след като си е отпочинала отваря раницата дето бе донесена с гърба на брата, изважда разни сладкиши и занася на Учителя. А тя бе чудна и прекрасна майсторка на тези неща. Аз лично съм яла от сладкишите, пък и нейният характер, който бе много остър съм опитвала неведнъж. Та си я биваше и в сладкишите, и в другото. Занася сладкиши да почерпи Учителя, а Той клати с глава: „Първом почерпи братът, той ти изнесе раницата дотук, иначе тази раница щеше да седи досега долу“. Ние пак чуваме, пак се усмихваме, а сестрата стои като втрещена и объркана. Леко се отдръпва назад, отива на мястото си, посяда на тревата и се чуди какво да прави. После става, взима поднос, слага от курабиите и занася на брата. А онзи мълчи, а тя му ги поднася: „Учителят ми нареди да ти поднеса курабии понеже ти си изнесъл раницата дотук“. Но онзи клати с глава: „Не ти искам курабиите“. Тя стои пред него и се разплаква: „Моля те направи го за Учителя, а не заради мен“. Той казва: „Да знаеш, че го правя за Учителя и ще ги ям заради него, а не заради тебе и не заради мене“. Те отново се разделят и всеки сяда на своето си място.

Мина екскурзията и на връщане Учителят пита брата: „Ами сладки ли бяха тези курабии? Да знаеш тя е голяма майсторица“. Учителят се усмихва, а братът се доближава до него и промълвя: „Ама, Учителю, за пръв път ям такива неща“. Слизаме надолу и накрая на пътя Учителят лекичко се приближава до сестрата: „Е, хубава ли беше екскурзията, сестра?“ „Много хубава,

Учителю, добре че ми помогнаха да се кача". „Ето виждаш ли по-як брат да носи две раници, нямаме тук. Той е майстор за тези неща". „Ама, Учителю, той изнесе не само две раници на гърба си, но ме изтегли и мен". „Ето, сестра, виждаш ли какъв брат ние си имаме тук на Изгрева?" Учителят се смее, а сестрата се насълзвява от умиление. Ние слушаме, усмихваме се и се радваме за приключеният случай, датиращ от преди няколко години. И така завърши тази екскурзия, а тези двамата после станаха много големи приятели, макар че единият беше млад, а другият възрастен. Тя го черпеше със сладкиши, а той ѝ помагаше в мъжката работа - да насече дърва, да донесе вода, да донесе продукти и още много други неща, които се вършеха от силни хора, какъвто бе той.

Ето ви един малък пример за методите на Учителя, съвсем естествени в случая идваха съвсем случайно, но на своето си място за строго определени хора и събития. Ето в една обикновена екскурзия се решиха толкова много неща. А в частните разговори Учителят разясняваше много от духовните закони. Това бяха обеда и вечери, когато душите бяха в едно особено състояние, когато ние се доближавахме и усещахме изявата на Божествения Дух чрез Учителя. А това бе незабравимото и вечното, което оставаше вътре в душите на учениците като една неизлечима следа. Тази следа впоследствие се превръщаше в спомен, от който винаги можеше да излезне светлината, чрез която идваше Словото на Учителя.

Аз съм пред Учителя в стаята. „След като си се качила на един параход, има ли смисъл да се безпокоиш дали ще потъне или не? Ако параходът не издържи, твоето безпокойство ще го спаси ли? Ако издържи, има ли смисъл твоето безпокойство? Затова е казано, че не само с хлеб ще се храни човек, но със Словото Божие.

В отношенията на всеки човек има нещо непостоянно. А отношенията на Бога са постоянни. За промяната на външните отношения има три причини. За промяната на известно отношение ще потърсиш причината или в себе си, или отвън, или в Бога. Най-напред ще я потърсиш в себе си и ако я намериш, тогава ще я потърсиш във външните условия, ако и там не я намериш ще знаеш тогава, че причината е у Бога. Ако слънцето грее и стъклата на прозорците ти са намазани с черно каква ще се види светлината? Черният цвят ще я потъмни. Значи причината не е в слънцето, а във външните условия и в това, че ти си намазала стъклата на прозорците с чернилка.

Човек, който е погълнат от Великото, не обръща внимание на дребнавите проявления на хората. Имаш един приятел, който същевременно е и съдия. Когато се намира в съда отношенията му към тебе ще бъдат други, а когато е у дома като приятел ще се отнася другояче с тебе. Затова знай, че като причина на променливите отношения на Учителя никога не трябва да се тури нещо криво, слънцето винаги грее по един и същи начин. А че не ги огрява хората, причината е или в облаците, или че хората са влезнали в стая със затъмнени прозорци. Ето защо аз ще ти помагам. Ще ти помагам винаги, мислено ме извикай и помощта ще дойде по Духовен път".

33. ПЕЛЕРИНАТА

При нашите общи екскурзии до планината Витоша изникваха много интересни случаи. Те не бяха обикновени случки за тези, които трябваше да ги изнесат и които бяха главните действащи лица. Това беше един такъв водовъртеж от вихри на раздвижена развързка между събития и хора. Тук всичко беше в движение, в движение бяхме всички, движехме се по колона към

планината, а условията предразполагаха за нови събития, които се развиваха вътре в нас и около нас. Някои от нас в бързината тръгваше леко облечен или пък не се сетил, или пък забравил, че трябва да се облече хубаво и не си взел горни дрехи срещу вятъра, дъжда и снега.

Колоната се изкачва нагоре, а времето се промени изведнъж, заваля дъжд, задуха вятър, студено е и всички повече или по-малко зъзнем, въпреки че горе ни чакаше разпален огън и топъл чай. А тогава ние бяхме бедни, нямаше тези екипи спортни, които имате сега. Ние излизахме със старите си и скъсани, но закърпени дрехи, за да не ни се развалят новите в планината. Но Учителят винаги беше добре облечен, около него имаше хора, които се грижеха да се вземат някои неща, които са необходими за него по пътя, или горе на Бивака. Та тогава не всички имаше дрехи и екип за планината. Кой каквото имаше него обличаше. Учителят бе въвел правилото всеки да си носи резервна риза за преобличане и не ни позволяваше да седим на студената земя с запотени гърбове и потни ризи. Всеки от нас отиваше в страни в храстите и се преобличаше, надяваше суха риза, а изпотената я поставяше на слънцето да се изсуши. След това пиехме топли чайове. Това ни предпазваше от простуди и заболяване. Това е една от причините, че през цялата Школа нямаше такъв случай, че да сме били на екскурзия с Учителя на планината и след това някой да се е простудил и разболял. Такива случаи нямаше. Освен това имаше и охраната от Учителя и обстановката, която се създаваше от неговото присъствие. Създаваше се атмосфера и аура от такива духовни вибрации, че бяхме всички в едно приповдигнато психическо състояние, което може да се оприличи, че бяхме в една друга по-висока октава на нашето вътрешно, духовно възприятие на неща и събития.

И така времето се промени, застудя, заваля дъжд и започна да прехвърча суграшица. Онези, които имаха повече дрехи трябваше да отделят за онези, по-леко облечените. Това бе една грижа за ближния. Това бе една естествена проява на обич и грижа към нуждаещите се. Тогава някой казваха: „Учителят знае всичко, той знае от какво имаме нужда и не трябва да се безпокоим“. Това мнение се ширеше много между нашите среди. Това беше едно неправилно разбиране. По този повод Учителят веднъж каза следното: „Господ знае от какво има човек нужда, но той трябва да си поиска от Бога и Бог ще му даде това, което си е поискал“. Това бе един закон, който тогава не познавахме, но след това се заредиха различни случаи и опитности на приятелите с Учителя, в които се изразяваше следният закон: ученикът трябва да поиска от Учителя и тогава Учителят ще се отзове. Обратното е насилie върху ученика и да му се даде нещо, което той не иска. Имаше и други разбирания, според които се смяташе, че Учителят е длъжен да бди на тях, така от самосебе си. А то не бе така. Някой път когато трябваше да отидем някъде ние отивахме, искахме разрешение от него, защото знаехме, че околото на Учителя ще бди над нас. Особено това важеше за онези опити, които правехме с нощното изкачване поединично до Черни връх. Същото се случваше, когато отидем в провинцията, ще се обадим на Учителя, което означава едно отношение на ученик към Учител. Свършиш си някаква работа, пристигнеш в София и след това отиваш и разправяш на Учителя какво си направил. Това е също едно внимание на ученика към Учителя, а като проследи той действията ще те коригира където трябва от негова гледна точка. Защото всяко действие в живота на ученика е един урок малък или голям, който той учи. Учителят трябва да провери знанията на ученика, тъй като в обикновените училища учителите изпитват учениците си и им поставят бележки за наученият урок.

Аз лично си бях изработила такъв метод и винаги питах Учителя, той ме напътстваше, после тръгах да разрешавам задачата си, и след това му докладвах независимо дали бях успяла или се бях провалила. Тогава чувах неговото мнение и започвах отначало докато не сполуча. Ето това беше метода за обучение на ученика от Учителя. А той имаше едно изискване - всичко да върви по пътя на доброволността и свободата.

И ето накрая стигнахме до същата екскурзия и за този случай, който изникна изведнъж, изневиделица само за един миг. На тази екскурзия стенографката Савка Керемидчиева беше леко облечена и студеното време и дъжда я завари горе направо гола за планината. Беше само по една рокля и една жилетка. Тя се бе свила, зъзнеше и трепереше встрани от общата група. Беше я срам да се яви пред всички така, за да я видят, че е почти гола, а това означаваше немарливост към себе си и груба грешка в случая. Това тя знаеше и затова стоеше настрана, беше й неудобно и бе приела да мръзне, обаче да не се покаже пред другите, че е направила погрешка. Как се случи така, че Борис Николов я зърна, стана, приближи се до нея и я наметна със собствената си пелерина, а тя бе голяма, тя беше направена, изтъкана от чиста вълна и бе дебела един пръст и половина. Борис я зави като пашкул. Тя седи под пелерината, увита е, дъждът не я брули, вятърът не я отнася, а Борис стои под дъжда, а аз гледам, гледам и нещо като ураган мина през мене и ме прорязва. Ядосах се. Аз се чудя как да се справя със себе си и със състоянието си. Та аз и Борис живеехме заедно под един покрив и бяхме приятели и тези пелерини заедно ги шихме само за такива случаи. А със Савка бяхме на нож и понякога се спречкахме, ставахме врагове, а това бяха състояния, за които вече говоря много пъти. А сега Борис, моят Борис си свали пелерината и я покри с нея. Всички гледат нея, гледат дъжда как вали над Борис и поглеждат и се вторачват към мен. А аз съм с пелерина. Аз мълча и цялата трепереща стоя и усещам в мене нещо странно - ревност, завист, обида и какво ли не още. Имах усещането, че Савка обсебва пелерината на Борис и след това с пелерината ще отиде и Борис при нея. Усетих се ограбена. Тогава Учителят се намеси, погледна ме, усмихна се и леко се наведе към мен: „Виждаш ли една хубава обхода?“ Аз кимнах с глава, че съм видяла. Въпросът бе уреден и бе приключен за Учителя, а питате ли мен, колко време бе необходимо, за да трансформирам тия състояния в себе си под пелерината. Много ми беше трудно и много време ми отне. Но за сметка на това бях на топло под моята пелерина. Запомних много добре думата „обхода“. След като се трансформирах състоянието си аз развързах раницата си, взех една суха риза и пуловер, пристъпих към Борис, разтворих пелерината и му казах: „Свали си мокрите дрехи, облечи си ризата и пуловера, защото ще изстинееш“. Той се преоблече под моята пелерина. След това остана под нея. А нашите пелерини тогава ги правехме дълги до земята и много, много широки, за да могат при случай в тях да се вместят двама човека и включително под тях на гърба ни да бъдат и пълните ни раници. Имахме специални кройки за тях. Дъждът продължаваше и вятърът духаше. Учителят ме погледна, а Борис се беше свил на топло под пелерината и само главата му стърчеше навън. Беше го срам да се вмъкне вътре целият. Учителят се обърна към другите: „Ето ви още един пример за една хубава обхода“. И оттогава тази дума „обхода“ винаги я свързвам с този случай. Дотогава тази дума беше мъртва за мен, а сега е жива, защото чрез нея ми се даде един урок чрез Учителя.

На следващият ден съм при Учителя.

„Когато Бог се проявява всички същества са щастливи, а когато човек

се проявява то половината са щастливи, а половината са нещастни.

Бог предупреждава по три начина: с дума, с поглед и с мълчание. Когато мълчи, Той се крие зад перде и ти си мислиш, че никой те не вижда какво правиш. Но направиш едно престъпление, никой не виждаш, а си мислиш, че никой те е видал и те е страх. Нещо ти казва, че не си направил добре. Те го наричат съвест. Това е Бог. Някой убие друго, пак същият глас отвътре не му дава мира. Те са силни, морални терзания, до които човек може да дойде.

Щом обичаш някого той трябва да бъде свободен. Някой рече: „Много те обичам“. Ама кога? Качил се на гърба ми и аз го нося. Като го сваля, казва ми: „Не те обичам вече“. Този, когото нося не може да каже „Обичам те“, той може да каже: „Ти сега ме носиш, но аз като порасна и почна да ходя ще гледам да ти се отплатя със същото“. А сега каже: „Много те обичам“. То не е идеална любов. Аз ти работя - плащаш ми. Аз по не обичам земята, на която съм стъпил. Аз обичам звездите, които са далеч, тъй като ги погледна радвам им се. Когато се дръпна далеч от земята да не ѝ тежа, тогава ще се радвам. Сега някого, когото нося, рече: „Обичам те“. То е по-хубаво отколкото да ме мрази. А да ме мрази е по-хубаво отколкото да е индиферентен. А да бъде равнодушен е по-хубаво отколкото да ме забрави. А има и по-лошо от забравянето. Когато човек забрави то все остава между нещата в съзнанието си гъбичката, с която е изтрил и като я види някой път, спомни си какво е изтрил и понякога вземе, че го начертае отново. Така и Господ прати някоя душа да се преражда. Той я е забравил, но един ден като види гъбичката, спомни си за душата и вземе, че отбележи няколко точки. Щом отбележи, прати душата на земята и тя има условия отново да се развива.

Любовта остава всякога свободен. Ако някой е обещал нещо, тя не му казва: „Ти обеща“. Тя го оставя каквото иска, но законите го преследват. Има същества, които съблюдават изпълнението на законите. Когато двама души си дават документ, за да си вярват по законите е в реда на нещата, но по отношение на любовта в светотатство.

Някой като ме гледат мислят, че аз разсъждавам като тях, но аз мисля другояче. Понякога големият недостатък е станал от някой малък. Тогава ще намериш този малкият недостатък, ще го поправиш и така няма да се стигне до големият. Защо? Защото материалните работи развъртават. Хората не могат да разберат този закон, затова хората страдат, защото основа нямат. И ако си туреха основа, глава нямаше да ги боли. Ти ако живееш порочен живот, то ти си роб на порока. Затова в света господар на всички същества е Бог. Хората и човек някой път си прояви и изхарчи малкия кредит, а някой си позволяват повече и изхарчат повече отколкото Господ им дал и после трябва да плащат. С какво ще плащат? Със страдание. Затова, законът е верен, че материалните работи развъртават, а духовните неща повдигат човека“.

34. ВЕЧНАТА ВРЪЗКА

Школата на Учителя има външна и вътрешна страна. Външната страна - това са всички онези правила и упражнения с хигиенна и възпитателна цел, които имат за задача да организират външните прояви на ученика и да организират вътрешния му живот. Вътрешната страна на школата е мистична в основата, която стои вярата и любовта към Бога. Тогава за него се открива друг свят, отваря се вътрешният му свят за допир с онези духовни закони, които действат в духовните светове. А това предразполага връзка с този свят. А да се свържеш с него не бе лесно независимо кой е, какъв е и откъде е до-

шъл и какво носи от миналото си. Затова Учителят казва: „Човек не може да прояви нито една Добродетел ако няма връзка с Бога“. Затова продължава: „Никога не късай връзката с Бога. Пази връзката си с Бога“. Това за вас могат да бъдат обикновени слова и изречения и нищо да не значат. Но за онзи, който е опитал, на гърба си изнесъл и изпитал, и се убедил в истинността им, за него това е откровение свише. И едно знание.

Независимо с какви знания и познания човек идва от миналото си и какво носи от миналите си прераждания, всичко онова, което усвоил в миналото сега трябва да направи преоценка като изостави излишното и достави най-същественото от себе си. А това е връзката с Бога. Това знание за пръв път се изнася във Вселената и това Учителят го каза още през 1922 г. на съборите в Търново.

За онези, които вчера, днес или утре преминават през обучението на всички училища, университети и усвояват общественото знание на света, завършвайки и получавайки дипломи то те се подготвят за работа в света. Но това не е достатъчно за онези, които са решили да се доберат до знанието на Школата на Учителя. За тях Учителят казва: „Човек може да е завършил четири факултета, но като дойде до Божественото трябва да бъде като бял ненаписан лист, трябва да започне от А и от Б на буквара“. „Бог е една необходимост“, казва Учителят. „Човек може да обича другите хора и другите същества само като обича Бога. Без любовта към Бога любовта към другите същества е невъзможна и законът на жертвата е невъзможен.“

В опитностите си, които имах с Учителя и в Школата за нас това бе един труден за разрешаване въпрос. Ние се опитвахме да обичаме нашите ближни, да създаваме отношения с тях без да схващаме, че първо трябва да направим връзката си с Бога. Смятахме, че отношенията по между си бяха главното, което трябва да разрешим. Започвахме с частните величини и се обърквахме, заплитяхме се и тогава се запътахме към Учителя за помощ и разрешение на задачата. Той ни съдействаше, помагаше, разрешаваше, но всички накрая ни оставяше в последния момент на финала ние самите да проведем изпълнението на задачата. Тогава минавахме през онзи етап, когато разбирахме, че само Учителят можеше да разреши задачата ни. Търсих него, защото стоеше над нас. Чак тогава един подир друг успявахме да съзрем у него, да видим вътре у себе си и да се убедим, че чрез Него се изразяваше Божествения Дух и той се изявяваше у него като проява на Бога. Така преминах по тази стълбица на познанието, за да се доберем до вътрешната страна на Словото, където се казва, че глава на твоето Слово е Истината, а глава на Истината е Божественият Дух, а глава на Божественият Дух е Абсолютният Дух на Битието, а глава на Абсолютният Дух на Битието е изявата на Бога. Ето, това е стълбицата на познанието отдолу нагоре и от горе надолу.

Беше необходимо ученикът да се добере до смирението, когато може да надживее своите лични стремежи и амбиции, да се смири доброволно, да се ограничи външно, за да се отвори вътрешно за Божественото. Това са два закона - не можеш да получиш ако не се отвориш отвътре и не можеш да се отвориш отвътре ако не се ограничиш отвън. Това са два различни метода, които много добре са описани от Учителя. По онова време много пъти се доближавах до Учителя, но имаше моменти когато другите бяха около него и всеки желаше и търсеше да бъде близко до него. Тогава аз се умъчнявах, че съм избутана настрани или че Учителят предпочита другите вместо мен, а мен ме оставя някакси встрани. Смятах, че съм изместена от другите, приемах, че съм отстранена от Учителя, възприемах, че съм направила

грешка, за което Той не ме приема. Аз стоях в страни и гледах със завист онези, които го бяха заобиколили и разговаряха оживено с него. В едно такава състояние, през което минавах като отхвърлена от всички и от Него, той ме извика и с пръст посочи към мен и каза: „Ти си взела своето си. Остави другите да се радват на това, което им се дава през деня“. Аз се поклоних, целунах му ръка и се отдалечих. Вече се радвах на себе си, че връзката с Учителя и с Бога е връзка вечна, радвах се, че тези души правеха връзка с Учителя, радвах се, че съм едно с другите, че Братството горе и Братството долу е една и съща общност само, когато връзката с Бога е здрава и действаща.

След няколко дни ме прие на разговор. „Защо си се усъмнила? Ти не трябва никога, никога да допускаш съмнение. В Бога може ли да има някаква измяна? Външно моите отношения са различни, защото не сте на еднаква степен на развитие. Ако ме обичаш, ще учиш. От любов към Бога ще учиш. Разтвори сърцето си, каквото можеш да дадеш, дай. Нали любовта трябва да бъде духовна? Ти можеш ли да обичаш? Не? Но да плачеш можеш. И то е хубаво.

Ти сега учи, а после ще видиш моята любов. Почни да си държиш изпита. Аз ще ти помагам и ангелите ще дойдат да ти помагат“. „Учителю, как да те уверя, че те обичам?“ „Вяра, вяра трябва да имаш. Фактът, че си се усъмнила е доказателство, че нещо не си доловила. Любовта е красива, като се запази в идеалната си форма. После като се намесят нисши елементи тя се опорочава. Трябва идеите ти да се разширят. Нима заради земната любов ти ще се откажеш от радостта, която носи Мъдростта? Човек като се изпразни, ще почувства празнота. Трябва съвършено да се изпразни човек. Туй състояние трябва да се премине. Твоята болест е обща епидемия - всички страдат от нея. После като почнат приятелите да те напущат, пак ще изпиташ мъки. Трябва по свободна воля да учиш, по свободна воля да се молиш, всичко по свободна воля да правиш, а не на сила.

При всички страдания ще помниш едно, че това, което Бог е направил никой не може да развали, защото, за да се развали и измени трябва да има по-силен от Бога, а такъв няма. Затова Христос казва: „Овцете, които Отец е благоволил да ми даде, никой не може да ми ги вземе, защото Аз и Отец ми едно сме и никой не е по-горен от Отца“.

Винаги ще помниш, че в Любовта няма никаква измяна. Бог и неговите закони са неизменяеми.

Аз съм те приел, защото никой в света не те приема. Нали никой не те приема? Никой. Затова съм те взел при себе си.

Сега ще учиш, като свършиш изпитите, пак ще бъдем заедно. Ще ти се открие нещо ново и още по-хубаво. Връзката с мен е вечна и неизменна. Ние никога няма да се разделим.

Обикновената душа може да расте само при най-богатите условия, а необикновената душа по това се познава, че може да расте и при неблагоприятните условия. Тя може и от най-пустите места да си извлече сокове за храна. Връзката й с Бога е вечна и неразрушима“.

35. ИЗКЪРТЕНОТО КЮШЕ

Учителят в Школата беше дал много методи, за които казваше, че са много прости, но че имат голямо въздействие, когато ученикът ги прилага съзнателно и с пълна вяра в тях. Те бяха толкова обикновени, че ние се усмихвахме в началото, но после след дълги прекарани години с него, когато

наблюдавахме тяхното въздействие, изпитвайки ги лично на гърба си, тогава започнахме да си променяме мнението за тях. То се променяше не само от познанията, които добивахме, не само от знанията, които получавахме, не само от наблюденията, които имахме от заобикалящите приятели, които също прилагаха, но и от мъничката вяра, която укрепваше все повече у нас, че учението на Учителя е неповторимо. Това бяха онези малки величини, на които обикновените хора не обръщат внимание, че в малките величини се намира голямата сила. А колко неща е изнесъл Учителят в беседите си - знания за цели епохи на човечеството. Обикновено идвайки от света и влизайки в Школата ние смятахме, че тук ще видим чудеса и ще видим как земята ще се разтвори и ще разкрие тайните си или небесата ще се раздерат и небесната завеса ще се отвори и ние ще полетим във въздуха като птиците. Това бяха влияния от различните окултни течения и литература, която бе заляла България, дори и Изгрева. Учителят беше тук при българите, а онези учениците около него търсеха авторитети та чрез тях да докажат присъствието на Учителя. Това бе смешно, но и трагично едновременно, защото се отклониха от Школата и техният живот протече драматично. Те се загубиха в света и за околните.

В методите на Учителя беше залегнало истинското знание, което за пръв път се даваше. А животът ни като ученици беше динамичен, вътрешно изпълнен с бури, дъждове, гръмотевици, е разбира се имаше понякога слънчеви дни у нас. Времето течеше, кипеше животът у нас и ние трябваше да се справим с много неща. Понякога бурята у нас беше толкова голяма, че изкореняваше и храсти, и дървета, и затъмняваше нашето небе. Ние се обърквахме, губехме ориентация и прозорците на нашето съзнание се затъмняваха и губехме връзката със светлината, която идваше от Словото на Учителя. Понякога ставахме сутрин и се закачвахме за някаква мисъл чужда, дошла от някъде, нашето собствено небе се покриваше с облаци и губехме връзката си със слънцето, връзката с Учителя и с Бога. Това е един пример, през който пример преминаваха всички от Школата. В такива случаи аз тръгвах от дома и отивах при Учителя. Днес Учителят за вас го няма, но го има неговото Слово и вие можете да срещнете Учителя в това Слово. А как ще работите, това означава учение, труд и приложение чрез Словото, друг път за вас няма.

Но за мен тогава беше другояче. Аз тръгнах, отидох при Учителя, той ме прие и каза: „А, Марийка, ми е дошла днес на гости“. „Не на гости, Учителю, а съм дошла по работа“. „Добре, тогава ми помогни да свършим една работа, пък щом я свършим ще видим и твоята работа.“ Аз се съгласявам. Учителят ме помоли да отида да взема една кофа с вар и пясък и една мистрия. Разтичвам се аз по Изгрева, ту тук, ту там, намерих каквото се искаше от мен и занасям кофата на Учителя. А той ме чака. Излезнал вън, застанал до приемната си и оглежда едно кюше на стената, където се е откъртила мазилката. Подавам му кофата с инструмента и той започва да замазва с мистрията въпросното откъртено кюшенце и ъгъл на стената. Ех, да видите какви движения имаше Учителя и как работеше съвсем обикновени неща с умения и неповторимо майсторство. Не работеше, а свещенодействуваше. Аз стоя и го наблюдавам и мълча. Учителят също мълчи, целият е съсредоточен в своята работа и то толкова, че за момент аз смятам, че за него аз не съществувам и че той си работи с мистрията и е навлязъл в своят си свят и си върши своята работа не само като майстор-мазач, но и като Учител. А аз бях дошла при него по работа, за да споделя всичко с него каквото бе в главата ми. Аз стоя и чакам, за да се завърши с тази мазилка на стената.

Накрая Учителят привършваше мазилката и аз имах усещането, че това бе за него някакво развлечение и в същият момент нямаше никакво отношение към мен, а моята цел и моето посещение бе много важно за мен. Но аз търпях и чаках. Учителят приклучи, изправи се и с ръка се усмихна и посочи стената: „Е, Марийке, какво ще кажеш за изкъртеното кюше? Нали го оправихме? А с това оправихме и твоето състояние, Марийке, и твоето разкъртено кюше замазахме“. Аз се стреснах, изведнъж се оглеждам в себе си и около себе си. Наистина състоянието ми се бе оправило и трансформирало. Слънцето изгря отново над моето небе, бе възстановена отново връзката на ученика с Учителя и с Бога. Ето един пример как Учителят, за да трансформира едно тежко състояние на ученика трябва да се добере чрез някакъв метод, чрез който да оправи нещо, което бе разрушено, развалено отвън на физическото поле, защото има връзка между субективният свят на ученика и субективният свят на Бога. Това бе вътрешната връзка. А връзката между обективният свят на Бога и обективният свят на Ученика трябваше да се осъществи с метода на хармонията между цялото и единичното.

Отново съм при Учителя и слушам:

„Твоите съмнения ми се забиват като бодли и от всяко убождане тече кръв. Като ми погледнат тялото и питат: „Какво е?“. Казвам: „Това е от любовта на Марийка“. Ти едно време проповядваше, имаше желание да обърнеш приятелките си към Бога, а сега защо не проповядваш вече?

Трябва винаги да прекарваш в молитвено състояние. Моли се на Бога. Кажки: „Господи, малкото добро, което си посел в мен, направи да израсне“. Моли се за всички, които работят за Господа, да преуспеят в делата си.

Аз искам да бъдем едно и физически, и духовно и Божествено!

Начинът, по който животът се развива никой го не вижда. Човек вижда само резултатите. Те са тънки процеси и искат много тънко наблюдение. За пример виждаш една слива, всеки я вижда, но как постепенно е расла онези процеси у нея никой не може да ги види.

В съмнението ти те вкарват духове, които искат да вземат твоето място. Те искат да те накарат да пуснеш въжето и да се наместват те. После като дойде Учителят и види, че те няма ще спечелят те. Съмнението показва, че и Истината е там.

Има три вида ключове. Едни могат да заключват, но не могат да отключват. Други могат да отключват, а не могат да заключват, а трети могат и да отключват и да заключват. Такъв ключ човек трябва да има. Твоят ключ може да заключва, а не може да отключва. Сега като съм те пуснал в градината, аз ти казвам: „Заключи и никого не пускай“.

Щом първият лъч дойде, ще дойде и вторият, и третият и т.н“. „Учителю, за мен дошъл ли е първият лъч?“ Учителят се усмихна, стана и ми донесе тефтерчето, в което бях написала и което бях му подарила. В него бе написано от мен: „5 август, 1925 г., София, сряда. „Връзката е вече образувана. Ти имаш Божието благословение“.

36. С ЛЕЙКА ЗА ВОДА

Изгревът наричаме онази местност, в която се заселихме и се прехвърли цялото Братство заедно с Учителя. Там се построи салона, построиха се малки къщички, които бяха направени от дъски и бяха по-точно бараки, отколкото къщи. Едни се благоустроиха по-удобно, други по-простичко, всеки с възможностите си и старанието си. Отначало Изгревът беше една голя-

ма поляна, обрасла с хубава зелена трева и малка борова горичка. Наоколо се простираше незасято поле - това бяха нивите на софийските шопи, някои от които бяха ливади. Ние се намирахме далеч от града, далеч от целият свят, който се намираще долу. Ние смятахме, че с идването си на Изгрева сме се отдалечили от света и неговите проблеми. Но какво бе учудването ни, когато видяхме, че този свят отдолу бе се качил горе и дошъл наскре Изгрева. Ние си го бяхме донесли самите, защото този свят бе у нас, този свят бе неустроен и всичко се движеше у нас в безпорядък. Тук в присъствието на Учителя, в Школата започнахме обучение като онези първолаци от първо отделение и преминавахме буква след буква, за да сричаме и да прочетем първото си изречение. Изгревът бе станал наш дом, наше училище, после наша вътрешна потребност и накрая наша съдба. Отначало Изгревът бе една поляна, обградена с поле. В близост до него се намираше разсадника на Борисовата градина, където служеше за разсад на горското стопанство. Тук се кръстосаха алеи и беше понякога за нас доста трудно да се придвижим от града до Изгрева ако хванем някоя погрешна алея. Бяхме жени и сами понякога се придвижвахме с голям страх и готови всякога за изненада. Не липсваха случаи, когато по кръчмите на града разни пияници правеха планове да ни нападнат през гората. Имаше такива случаи, но те винаги се осуетяваха в последния момент с помощта на Учителя, оставаше само горчивата опитност на някоя разплакана сестра. На Изгрева нямаше вода. Тогава се принуждавахме да ходим за вода в разсадника при една доста отдалечена чешма. За да се донесе вода оттам не бе лесна работа и тя се носеше в кофи от братята, после наливаха бурета с вода и тътреха количката до Изгрева. После намериха каруца, слагаха буре в нея и така водата бе докарвана на Изгрева за кухнята.

Веднъж бяхме се събрали три-четири сестри и работехме в кухнята, приготвявахме продукти за братския обед. Да се нахранят гладните и бедните не бе лесна работа. Продуктите на Изгрева идваха по различен начин, някои братя и сестри от провинцията ги изпращаха, а други ги закупуваха от града, или пък се купуваха от селяните, които ги изнасяха на пазара. С годините този въпрос се уреждаше. Стигна се до там, че на Изгрева се направи зеленчукова градина и от там се снабдявахме с много продукти. Този ден трябваше да се донесе вода. Сестрите чакаха да дойде някой от братята да вземе кофите и да донесе вода, но те не идваха. Тогава аз взех една лейка, с която се поливаха цветята и се спуснах към разсадника. Там налях лейката с вода и поех пътя нагоре по една алея, която по моя сметка трябваше да излезе на поляната на Изгрева. Но като повървах по алеята разбрах, че тя не отива към Изгрева, а съм взела погрешен път. Свърнах тогава тутакси в друга алея и след като повървах малко усетих, че съм се загубила. А да се загубиш тогава не беше шега работа, наоколо беше гора и храсталаци. И веднага изпъкнаха пред мене всички онези случаи, които съм слушала за нападение на пияниците върху жените от Братството. Стреснах се и се уплаших. Затичах се. Но след малко се спрях. Сетих се, че трябва да си помогна сама и след това да търся помощ. Започнах да произнасям молитвата „Отче наш“. Незавършила молитвата, усетих една сила, която ме поде и изведе много лесно на полянката на Изгрева. Като че ли някоя невидима ръка ме водеше, а друга ръка ме тикаше отзад, така че хем ме водеха отпред и хем ме бутяха отзад и аз бързо, бързо се озовах на Изгрева. Когато пристигнах там видях, че всички ме очакват. Разказаха ми след като ме наобиколиха, че по време на разговора им с Учителя изведнъж той се спрял, спрял да говори и казал: „Марийка се загуби“. После лекичко се съсредоточи в себе си траещо ня-

колко мига и след това казал: „Намери пътя“. Така аз намерих пътя и пристигнах на Изгрева. Тук бях заобиколена от сестрите и ме разпитваха подробно какво се е случило, а аз не можах да кажа нищо, защото за мен бе едно обикновено действие - аз се бях загубила, как да обясня по-подробно. От своя страна аз пък също ги разпитвах какво точно е казал Учителя и какво е направил. Те също не можах да кажат нещо повече от това, което ми казаха. От едната страна имаме едно обикновено действие - загубил си се и толкова. От друга страна имаме също обикновено действие - някой им казва, че съм си намерила пътя. А всъщност какво се бе случило? Ето какво. В пътя на ученика са поставени много изпитания и изкушения и ученикът винаги може да се отклони от своя път, винаги може да се загуби и да загуби пътя си на ученик. А този път е вътрешен път и за него няма алеи и шосета. По този път върви човешката душа, защото тя върви по посока, където е връзката на ученика с Учителя, връзката, която води човешката душа към Бога. И ученикът винаги трябва да пази тази връзка, защото това е пътят на ученика в Школата на Учителя. Пази връзката си с Бога.

На следващият ден съм при Учителя.

„Ти имаш уроци да учиш, ти си направила грехове, от които трябва да се очистиш. Много работа ти предстои. Никой, който вярва в Бога не оставя излъган.

В тебе има една хубава мисъл да мислиш, че щом ти се случи нещо красиво, то красивото идва от Мене. Човек често преживява страданието на цялото човечество. От това е състоянието ти, през което преминаваш. Като попадне човек в такава област по тия течения, трудно се оправя. Но тия състояния не са негови. Затова ти трябва вяра и чрез вярата да се добереш до Истината.

Вчера, например аз си рекох: „Чакай да видя какво прави Марийка“. Аз се интересувах и те посетих. И какво виждам, виждам те, че беше заспала над една книга. Аз веднага те събудих и те накарах да работиш. Ето, виждаш ли какво значи подтик за работа?

Говорил ли ти е някой като мене. Никой. В света си останала излъгана. Невъзможно е и аз и тука да те излъжат, защото тук присъства Бог.

Друго е да се бориш с вълните на живота сам. Друго е да те носят на параход. Сега няма да мислиш така, както си мислила в света, но ще започнеш отново и ще мислиш по друг начин.

Аз съм се свързал с теб, защото имам доверие в теб, че се стремиш към Бога. Ще оправдаеш ли доверието?“ „Учителю, аз ще оправдая доверието ви“.

37. ОТКРИВАНЕТО НА ИЗВОРА ПРИ ДИАНА БАД

Върху нивите, които се откупили от селяните постепенно се размериха парцелите и започнаха да се откупват местата и да се построяват дървени бараки. Сглобени от дървен материал те за 4-5 месеца поникнаха като гъби след дъжд. Коваха се с дъски от вътре и с дъски отвън. Понякога между дъските се слагаше някаква изолация, но обикновено бараките бяха сковани само с един ред дъски. През лятото бяха хигиенични, но през зимата бе студено и там се слагаха печки или кюмбета, прокарваха се комини и така се отоплявахме. Носехме съчки, събрани от екскурзиите, купувахме си дърва, а понякога и въглища. В бараката имаше едно легло и това бе достатъчно за нас. Така живеехме скромно и много простичко, и много бедничко. За вода отивахме до разсадника, но ако имаше някой от града, когато отивахме там,

то работниците се отнасяха с нас по един враждебен начин. А когато нямаше никой от града те ни приемаха радушно. Разбрахме, че тяхната неприязн се дължеше на едно внушение срещу нас, което идваше от града. Това бе причината да се потърси и да се открие вода за Изгрева на друго място. При една разходка към околностите на Изгрева, може би на един километър разстояние в посока на Диана Бад в присъствието на Учителя и няколко човека, то Учителят откри близо до рекичката едно изворче, което веднага братята каптираха и направиха чешмичка. Всеки, който е бил на екскурзия с Учителя е имал възможност да наблюдава как Учителя ей така съвсем случайно намира къде някъде има извор. След което, казваше: „Тук трябва да има вода“. И ние търсехме и някой от братята извикваше радостно и Учителят се насочваше към него. Затова при нашите екскурзии ние сме направили и каптирали стоици извори, както по Витоша, така и по Рила. В това се състоеше един символ-верую на извора, който тече и който дава вода и напоява жадните. Този символ бе една велика идея, вложена в Словото на Учителя, което излизаше от Бога, слизаше чрез Божествения Дух, за да се облече в Словото на Истината. А да се влее в човешката душа човек трябва да направи връзка с Бога, а това предполага, че човек трябва да оправи своята връзка с първопричината, с извора, да изчисти в себе си всички затлачени места, за да може да потече в него Словото на Учителя като извор. Ето това е смисълът на всеки един извор, който се намираще, каптираше и се правеше на чешма. Така водата не проповядва, която излиза от извора - тя напоява жадните, защото те нямат нужда от проповед, а имат нужда от вода, от живата вода от Словото на Учителя. Запомнете едно - това Учение не е за света, това Учение е за онези, които жадуват за живата вода от Словото на Учителя. С годините това нещо го проверихме. Никакви проповеди, никакви проповедници не могат да направят връзка между човешката душа и Бога. Тази връзка се осъществява чрез методите на извора. Има жадуваща душа, от една страна и има извор, а пътят до извора трябва да се направи от онези, който жадува.

Тогава, когато намерихме извора всички подскачахме от радост. Споделих с него онова, което ме вълнуваше, а той ми каза: „Ето, видя ли намерихме извора и сега ще ни дава вода. И ние сме сега доволни, и той - извора, е сега доволен“. Аз пак изказах своя възторг и подскочих от радост, та тогава бях много млада и можех да поскачам колкото си искам. Учителят продължи: „Подражайте на този извор“. Обърна се към мен: „Видя ли извора? Давай колкото можеш. Сега и ние сме в света, както този извор“. И нещо ме завъртя отвътре и от вън и цялото ми приповдигнато настроение се завъртя като вихър и излетя от мене и се зарея в простора. Останах сама, съвсем сама. Около мен бяха същите лица, същите хора, беше Учителят до мен, бяха всички около мен. Но аз се озовах сама в света. Бе дошло време да се служи не само на себе си, не само на ближните, но и на Бога. Някой бе ме прокопал отвътре и отвори. От една страна виждах Бога, Учителят и неговото Слово, а от другата страна виждах света и виждах, че има и е прокарана една тръба и един отвор, който минаваше през мен и който съединяваше Словото на Учителя от една страна и от друга страна преминаваше през мен и излизаше от другата страна, а там бях свързана със света, с моите близки. Бе дошла в мене друга епоха - епоха на приложението.

Отново съм при Учителя:

„В Божественото трябва човек да забрави себе си. Гледай да не се отклониш, защото тогава ще ми причиниш страдание“. „Учителю, аз не искам да ви причинявам страдание“. „Не само на Мене, но и на себе си ще при-

чиниш страдание.

Това е Духът. Пази всичко, защото това е священо. Аз те обичам тъй, както че Съм в тебе". „Учителю, вие правите голяма жертва за мен. Аз съм толкова грозна и несвършена. Как можете да обичате такава същество?" „Това е тайната на Бога. Той обича всички същества, колкото и несвършени да са.

Сега нахранена ли си? Тази храна, която ти давам чрез Словото и чрез задачите каква е?" „Учителю, тя е твърда храна за мен." „Тя е твърда храна за теб, но е хлеб за теб. На малките деца дават течна храна, а възрастните могат да ядат и месо. Искам да бъдеш добра, да си добра. Ще станеш ли добра?" „Ще стана, Учителю".

„Всичко в света е Божествено. И в твоите чувства има нещо хубаво. Господ те е възлюбил преди ти да го възлюбиш. Ти имаш добро сърце. Твоята сила е в сърцето.

Ти имаш известна опитност в Любвта и аз искам сега да я разработиш. Ти сега ще мислиш, че беше в Небето. Любвта не е на земята, тя е на небето.

В чистотата има дълбочина и височина. Дълбочината е хващане на твърди корени. Височината е Божествената мисъл. Ако всички души можеха да влезат в едно тяло като прегърна него щяха всички да се нахранят. Но вие си прочите понеже като дам някому нещо той го държи само за себе си, а не го дава на другите.

Бог всички обича еднакво и на всички дава еднакво. Да кажем, че сте на една редица. Първият човек и последният човек, който е на 300 километра разстояние. Те ще се ползват еднакво понеже Божественото протича в една секунда по веригата. То толкова бързо преминава, че никой не го усеща. Затова е необходима веригата на учениците. Това е вътрешната синархическа верига на учениците. Това е вътрешната верига на учениците с Школата, с Учителя и с Бога.

Ще обичаш всичко, което Бог обича. Ще страдаш докато се роди в тебе доброто, после вече няма да страдаш". „Учителю, защо оставихте по-рано да изживея тези страдания?" „Трябваше да се научиш да разбираш по-добре. Ще проявиш любовта си такава каквато е и после постепенно ще я усъвършенствуаш. Страстите са най-гъстата материя и в тях човек остава във вцепенено състояние. Затова те трябва да бъдат разширени и облагородени от Духът. Духът е вътрешно състояние, на което някакво определение не може да се даде".

38. СЪС СТОМНИЧКА ВОДА КЪМ ПЪРВОИЗВОРА

При една разходка към Диана Бад Учителят откри близо до реката едно изворче, което веднага братята каптираха и направиха чешмичка. Скоро възникна наоколо и малка градина, в която се насаждаха зеленчуци и цветя. Образува се приятно кътче, което използвахме за наливане на вода, за разходка и почивка. Не мина много време и то и упражнението около чешмичката не закъсня. Тогава имаше три млади сестри, които бяха ревностни ученици и се въртяха все около Учителя затова и за онова. Те се движеха около него поради голямата ревност към Словото му и ревността им да служат на Бога. Тяхното отношение към Учителя бе отношение на ученички към Бога! Но помежду си те също се стремяха да запазят отношения на сестринство поради голямата си ревност към Бога. Поради голямата си ревност те забравяха, че ближните около тях също желаят да служат на Бога, всеки

според разбиранията си и според възможностите си и тогава тази ревност към Бога се превърна в една обикновена женска ревност, която понякога стигаше до ожесточени разпри и схватки. Тези три сестри бяха Паша, Савка и Марийка, т.е. моя милост. Нещата трябва да се кажат каквито са, за да се види как Учителят ни изведе от това състояние. До този момент Учителят бе приложил няколко методи към нас трите, за да трансформираме състоянията си, включително създаването на общи упражнения към трите. Така веднъж той ни нареди да съберем стотинки и да си купим кило череши и ни накара да ги изядем от една обща паница като всеки се стремеше да изяде толкова череши, колкото ядеше и другия. Тази задача имаше своя символика, че ние трите взимаме от Словото толкова, колкото ни се полага и колкото можем да поемем, защото толкова е нашата вместимост вътре у нас. Всеки бе заплащал за черешите с една трета от сумата.

След това Учителят ни даде друга задача: „Ще си вземете по една стомничка и сутрин ще отивате на чешмичката на Диана Бад да си наливате вода“. Речено - сторено. Купихме си стомнички, отидохме сутринта на извора, напълнихме ги и се върнахме със стомничките. Упражнението бе изпълнено, а си донесохме вода за пиене и готвене. Започнахме да ходим всяка сутрин трите сестри. Другите ни наблюдаваха и размишляваха защо ходим и какво правим с тези стомнички на извора. Отговорихме, че това е задача от Учителя и веднага и другите братя и сестри възприеха тази задача, но по-късно всеки съобразно себе си и вътрешното си разположение я изпълняваше различно.

Мина не мина много време и възникнаха първите къчишки на Изгрева, построи се и салона за беседите. Учителят дойде да живее на Изгрева и малкото селце се формира. Упражненията със стомничката до чешмичката на Диана Бад продължаваха. Сега сестрите и братята правеха упражнението по за една седмица, но вече имаше и друго нещо, то се видоизмени. Всеки ден носеха със стомнички вода от чешмичката, облечени с дебели дрехи, докато се изпотят и трябваше да отиват и да се връщат по четири-пет до десет пъти. След това се преобличаха със чисти дрехи. Това символично упражнение с водата придоби хигиеничен характер, за което някои много, ама много държаха. На мен не ми беше приятно, както и на останалите две ученички, на които първоначално бе дадено упражнението, че то така се преобърна от чисто символически и идеен заряд в едно обикновено, хигиенично упражнение. Всички отиваха до чешмичката, донасяха вода, движеха се, изпотяваха се и се преобличаха. С това упражнение се отваряха порите на кожата, за да може тялото да диша. А това упражнение бе не за тялото, а за човешката душа, която жадува и търси начин да се добере до Извора на живота, до Божествената душа, от където е произлязла. Единственият начин е тази човешка душа да направи връзка със своя първоизвор и да го открие - това е първата част на упражнението. А втората част бе да се проправи път до извора, онзи вътрешен път от себе си до Бога, а той се прави с ежедневно отиване в твоята празна молитвена стаичка, да се напоиш от неговото Слово, да се върнеш у дома, т.е. в себе си, в тялото си и да дадеш от тази вода, т.е. от това Слово на нуждаещите се. Това упражнение се отнасяше за онези, които бяха направили връзка с Бога и бяха се приближили до него, но им трябваше метод, как да му служат. А методът не закъсня. Ежедневно носене на празната стомничка, ежедневно отиване като жадна душа да си напълни човешката душа от първоизвора на Словото и да се завърне в тялото си. Това означаваше ежедневен контакт с Бога чрез Словото на Учителя. Означаваше също ежедневен контакт със Словото чрез проучаване, заучаване и служене.

Ето, това означаваше това упражнение. А че после се изопачи като упражнение за изпотпяване и отпушване на порите на тялото. А други пори трябваше да се отпушат. Като се отпушат онези другите пори, чрез които да диша човешката душа, тогава и онези външните пори ще се отпушат. А сега упражнението се преиначи, изпотпяваха се и се преобличаха и казваха: „Да, това упражнение е много полезно“. На много места по-късно Учителят казваше, че е здравословно да се носи вода, здравословно е изпотпяването, разходките и т.н. Това е така, но ще срещнете и нещо друго, че човек когато отива при Бога и при неговият първоизвор трябва да отиде с празна стомничка, за да може да си я напълни, защото ако отиде с пълна стомна не може да поеме нищо от първоизвора. Когато човек отива при Бога трябва по отношение на Божественото да бъде възприемчив, за да може да влезе в него Божественото Слово, да бъде съсъд на това Слово. И след това от този съсъд да дава на другите, но само чрез служението на Бога, а това означава служение на другите за общото благо. А как ли? Чрез прави мисли, прави чувства, прави постъпки на физическото поле, чрез постоянна връзка с Бога на духовното поле и чрез служене на Бога - това е вече връзката на човешката душа с Божествената Душа, т.е. с Бога. Ето това е да се приложи Словото на Учителя.

Отивам при Учителя на разговор. Питам го: „Учителю, аз си мисля, че вие още малко ще ме храните с вашето Слово и след това ще ме оставите“. „Това е неразбиране. Вие още не знаете. С това, което ти давам ти ще работиш, ще проповядваш, ще помагаш на тези, които се нуждаят. Като изразходваш тази енергия, ела аз пак ще ти дам. Но ако не я употребиш за работа може да идваш и нема да получиш докато не я употребиш. Ще делиш черният си хляб с тези, които нямат“. „Но, Учителю, някои не искат да го приемат“. „Те са горделивци, на тях няма да даваш.

Аз искам да бъдете за пример. Ти като имаш изобилно тези, които са около тези ще се ползват от твоят излишък и ще бъдат доволни. Аз искам всички така да се обичате, че да видят другите, че във вашите отношения има нещо хубаво, чисто и Божествено.“

39. ОГРАДАТА ПРЕД ЧЕШМИЧКАТА

Понеже това бяха началните години на благоустрояване на Изгрева, затова онези, които се заселваха там имаха нужди ежедневни, които трябваше да се задоволяват. Необходимо беше да се задоволи техният бит. Ето защо Учителят влагаше някоя идея, която се превръщаше впоследствие в упражнение, а за някого това ставаше задача и по-късно се възприемаше от другите. Много упражнения възникнаха по това време. Възникнаха съвсем непринудено и мнозина се ползваха от тях също непринудено. Трябваше да се направи нещо, веднага се питаше Учителя, той даваше съвети и ние започвахме и от лични задача на едного тези задачи ставаха упражнения и за другите. Така че във всяко упражнение имаше символ, във всяка задача на ученика имаше идея, а във изпълнени упражнения вкупом представляваха идеал за ученика. Той можеше да прави разлика между символ, между идеята и идеала. Това са три различни проекции: символът е език на Божественият свят, идеята е език на духовния свят, а идеалът е език на човешката душа. Ето как се работеше по онова време и как се разглеждаха нещата. Учителят ни обучаваше, даваше задачите, а ние трябваше да ги изпълняваме, той наблюдаваше и коригираше грешките ни, а те не бяха малко и не беше лесно.

Върху упражнението Учителят упътвания не даваше. Трябваше ученикът сам да помисли и да разбере. Ние получавахме разяснения само тогава, когато изпълнявахме упражненията и приключвахме със задачата, но обяснението идваше пак така символично понякога с един жест, с един поглед или с една-две думи в символичен смисъл или казано направо с някакви обикновени думи, които като че ли не бяха думи, а нещо съдбовно за всеки един от нас. Когато след години построиха ловния парк и направиха там ресторант за всички ловци там се готвеше убит и заклан дивеч. Това бяха неща несъвместими с нашето учение и живота на Братството. Друго бе по-важното, че нашата чешмичка, която бе открита лично от Учителя, построена от нас, чешмичка около, която се правеха упражненията със стомничката, тя бе впоследствие унищожена. Как така ли? Много просто. Оградата на ловния парк мина през нея и нашата чешмичка не бе уважена, след което бе унищожена, разбита и красивото кътче, което ни доставяше толкова радост беше разрушено. Защо ли? Ами да се оформи така нареченият ловен парк, в който уж трябваше да се разхождат сърни и елени, които трябваше след време да служат за храна на посетителите на ресторанта. Така вулгарно накрая щяха да се оформят нещата, макар че имаха подбуди за строеж на ловен парк и те бяха много хубави - да се направи дом за сърните и елените. Хубаво звучи нали? Ами тази чешмичка не можеше ли да не бъде разрушена и оградата да мине да кажем десет метра навън от нея или пък навътре от нея и тя да бъде запазена за нас. Не, тя явно трябваше да бъде унищожена и оградата трябваше да мине точно върху нея и да бъде разрушена. Така се извърши едно злодеяние. И не само това. Показа се едно друго нещо. Това беше преди 9.IX.1944 г., това беше при другия строй и режим, когато всички хвърляха огън и жупел върху Учителя и ние бяхме гонени и прокуждани от всякъде. Като че ли това общо настроение срещу нас се материализира и се стигна до разрушението на тази чешма. Разрушиха я, за да няма помен. Разруши се да не напомня на никой. Разруши се да не бъде средище за упражнения и за знания. Разруши се. Но от кого? От хора ли? Не, те бяха инструменти и оръдия на онези разрушителни сили на тъмнината, която винаги се стремеше да обхване светлината и да я унищожи. Но това никога не е ставало, това го има и в Библията, а в човешката история има безброй такива примери. А, че българският народ, който има много заложби, но той борави с много разрушителни сили и тези сили той ги използва върху това място построено за задачи на Школата. Няколко пъти Учителят е споменавал, че българският народ трябва да се справи с тази разрушителна енергия, която тече в него, която да трансформира за строеж и за градеж първо в себе си и после да я проектира навън от себе си. Иначе тя разрушава личният му живот, разрушава обществото, в което живее и държавата. Ние бяхме свидетели на това разрушение, което дойде отвътре и толкова много събития преминаха през този народ през време на Школата и минаха три войни, а те бяха насочени от сили отвън, които искаха да попречат на българският народ и да го отклонят от Школата на Учителя.

Ето, ние намерихме този извор чрез Учителя, той бе каптиран, направен на чешма и течеше вода, която ползвахме. Това беше една символика. Тук чешмата течеше чрез своят чучур, а на Изгрева Словото протичаше чрез Учителя. Българският народ разруши чешмата, а дойде време, когато посегна и върху Изгрева и го разруши до основи. Това случайно ли беше? Случайно ли беше, че мина онази ограда върху този извор? Не беше случайно. Отидете днес горе на Изгрева и ще видите как днес също минава една каменна ограда висока три метра през Изгрева. Онази ограда, която

премина през извора на чешмата на Диана Бад дойде и се прехвърли на Изгрева. Тази ограда днес съществува и ще напомня на следващите поколения за опорочението. Така българският народ насочи тази разрушителна сила първо към себе си, после извън себе си и има опасност да разруши и държавата. Ето това е един пример, за да видите как когато някой посегне на Божественото, как когато реши да разруши Божественият подтик то разрушителните сили се насочват впоследствие към него и той трябва да ги изтърпи. Така българският народ вече в разстояние на трийсет години преминава през комунизма, за да научи своят урок. Този урок ние го научихме навремето с упражнението с празните стомнички - към първоизвора се върви и отива с празни стомнички. Докато този народ не тръгне с празна стомничка към Словото на Учителя то неговата съдба е от ясна, по-ясна, ще опита въздействието на разрушителните сили и ще мине през страдания.

Аз съм при Учителя на разговор с Него.

„Ако се влюби човек във формата само, то вследствие стремежът към разнообразие отпада и той ще изпита след известно време отвращение от формата. Обича се живият, мъртвият може ли да се обича?“

„Учителю, аз жива ли съм?“ „Щом те обичам, жива си. Къде си се скитала толкова време“. „Учителю, аз чувствам, че съм опустошена отвътре“. „Сега е почнало вече да никне у теб новите кълнове. Любовта се усеща най-напред вътрешно и след това се изразява външно. Аз мога да слеза толкова надолу и да ида в пустите места дето никой не може да ме види и след това мога да се кача толкова високо в облаците, че никой да не може да ме достигне.

Аз искам да оправдаеш това, което ти се дава. И ти ще го оправдаеш. Любовта не върви по права линия, тя ту се издигне, ту слезне. Но слизането не е грях. Ти тъй си останала, душата ти се чувства самотна като че никой не те обича. Но ти трябва да знаеш, че на земята в света всякога има добри хора, които са готови заради Господа да ти помогнат. Човек трябва да намери тези хора и да се свързва с тях.“ „Учителю, аз не съм видяла други подобни хора освен вас?“ „Хубаво е, че и мене си видяла. Тези, на които прозорците не са отворени, които са в затвора, топлината и светлината прониква през зидовете. По друг начин не могат да поемат светлината. Поемат я косвено.“ „Учителю, аз сега гледам, че Вие сте ни оставили?“ „Аз пак ще ви помогна. То е временно, само аз не съм ви оставил. Аз няма да ви оставя.“ „Аз смятам и мисля, че през другия живот Вие като дойдете на земята няма да ни оставите пак?“ „Та вие все си мислите, че само през този живот ли съм ви взел?

В лекциите аз вече оправих умствените противоречия. Сега ще започна със сърцето, слизам по-надолу. Вчера в беседата аз казах: „Богатият ще стане беден, а бедният ще стане богат. Силният ще стане слаб, а слабият - силен. Те са силни контрасти, за да ви накарам да мислите. Богатият ако върши насилие ще стане беден, пък бедният, когото всички хулят ако се залови за работа ще забогатее. Тази мисъл като я възприемат, макар че не я разбират, те вече мислят. После духовете я разработват. Тя е като растение, което най-напред се посява, пуска корени, пониква, разлиства се, цъфти и дава плод. Накрая идва онзи, който може да откъсне и изяде плода. Първият плод се дава на Учителя, т.е. на Бога.“

40. СЪС СТОМНИЧКА ЗА ВОДА ДО БИВАКА НА ВИТОША

Животът на Изгрева продължаваше в своя ритъм - минаваха години, влизахме и излизахме от разни изпити, кога сполучливи, кога ни късаха - всеки според онова, което бе вложил в себе си и постигнал. То ставаше вътре у нас, то се проектираше чрез нашият вътрешен път и се изявяваше навън от нас. Тук нямаше в Школата външни свидетелства и диплома, че си преминал от клас в клас - това преминаване ставаше ежедневно вътре у нас. Понякога у нас се наслаждаха дисхармонични състояния, нахлуваше друг свят у нас, с други проблеми и постепенно те ни обземаха и ни правеха на слуги и трябваше да слугуваме. Стараехме се наистина отвътре да се трансформираме, но преминаваха дни, месеци и години, докато се справим и докато тръгнем отново по пътя на ученика. За всеки човек това време е различно и по различен начин се възприемаха задачите и по различен начин се преминаваха през тези препятствия. Споменах, че върху упражненията обяснения Учителят не даваше, а трябваше сами да помислим и да ги разберем. Готово разрешение на задачата не е в интерес на ученика. Трябва пот и мъки и много страдание, докато се измъкне човек от една задача и да излезе на бял свят. Това означава, че съзнанието му се просветлява и вижда други хоризонти пред себе си.

По-късно упражненията със стомничките се прехвърли на Витоша. Това не бе случайно. Ученикът работеше с едни форми на земята, формите и условията се променят и когато формата се изчерпва като поле на действие, тя или се разрушава или остава ненужна и в нея остава една празнота. Това е кухата и празна форма и черупка без съдържание. Тогава идва друга форма, която носи други условия и тогава трябва да се работи при новите условия. Тук има нова форма по съдържание и нова идея вложена в духовния свят. Учителят ни даде задача да направим символично упражнението с водата и трябваше да донесем по една стомничка вода от чешмата на нашият витошки бивак. Този бивак беше открит от Учителят при първите наши изкачвания на Витоша. То бе едно слънчево място, една хубава леко наклонена поляна и там се намери един извор, който се каптира и се направи една хубава чешма. Обикновено в четвъртък ние се изкачвахме на Бивака. Ставахме рано, тръгахме пеша и дочаквахме изгрева на слънцето на Бивака. Тръгахме много рано, за да стигнем там на видело.

Друга задача, която Учителят даде е да се отиде на Бивака сутрин рано, като се тръгне през нощта. Това отиване трябваше да се направи посред нощ като всеки трябваше да носи една празна стомна в ръцете си. Стигайки до Бивака всеки трябваше да напълни стомничката с вода собственоръчно, която след това да донесе на извора. Всички трябваше да се движат поединично и всеки сам се движеше на разстояние на три минути път един от друг. Тръгването бе определено в един часа през нощта и той тръгна пръв със стомна в ръка. Останалите братя и сестри се наредиха след него, тръгвайки подред определен по жребий на три минути разстояние един от друг. На мен самата се падна да тръгна в два часа без десет минути. Направете сметка, колко бяха тръгнаха преди мене, може би около 16 човека. Движехме се мълчаливо един след друг в тъмнината, в колоната през три минути и никой не трябваше да избързва, нито да забавя хода си, за да се движим поотделно и да не се събираме по двама-трима човека. Ако някой избързваше и виждаше онзи пред него, то забавяше хода си, за да не му

пречи, както и да не пречи на оновога, който е след'него. Така колоната наближи Бивака, там Учителят ни чакаше, той бе тръгнал пръв и пръв бе стигнал до извора. Той ни посрещаше всеки поотделно, като всеки си наливаше вода в стомничката и отивахме да му се обадиме, че сме завършили упражнението. Когато се качих аз отидох да го поздравя и той се зарадва, че съм направила упражнението и много хубаво ми се усмихна. По същия начин той постъпи със всички и след обед отново се завърнахме в колона един подир друг със стомничките напълнени с вода. Каква бе идеята ли? Ученикът сам трябва да отиде при извора, при Божественото. Той трябва да носи в себе си отворен и празен съсъд, за да получи от Божествения извор, т.е. от Словото на Учителя толкова, колкото може да се вмести в неговият съсъд. Пътят на ученика към извора е строго определен по време и за всеки човек и това време за ученика е различно, едни идват по-рано, други по-късно. Така учениците в Школата едни дойдоха много рано, преди 1922 година, други десетки години след това, но всеки си напълни стомната и никой на никого не попречи. Целта бе всеки сам да си я занесе у дома. И аз видях що хора дойдоха през тези 22 години, бяха десетки хиляди, но те дойдоха по различно време и всеки носеше съд в себе си, напълни го със Словото на Учителя, направи среща с него и си занесе стомничката с вода у дома. За вас оставям сами да направите този опит. Вземете си празна стомничка и отидете при извора. Учителят сега го няма, но той е в Словото си и там ще го намерите и срещнете. Друг път няма. Словото го има в беседите, ще пристъпите към него, ще четете и ще прилагате и така ще си напълните стомничката и ще видите как човешката душа ще се добере до извора на Божественото. Това може да стане само чрез Словото на Учителя.

Аз съм в стаята на Учителя, седнала на стол, слушам и записвам.

„Малкото растение, за да закрепне трябва да го духа вятъра. Вярa, вярa трябва да има човек, абсолютна вярa, че всичко е за добро.

По-нисшите същества, каквото направят то разумните същества всичко обръщат за добро. Бодрост, бодрост.

Човек като се е качил на един параход и да се страхува и да се не страхува каквото има да стане, то ще стане. Може ли със страхът си да поправи положението? Не може. Човек трябва да знае, че туй, което чертае в съзнанието си отведнъж не може да се реализира. Това, което е начертал в съзнанието ако иде на слънцето да го реализира ще му трябва много големи пространства да изходи, ще трябва да се движи с много бързи тренове и дълги години. В мисълта, в духовният свят нещата много бързо се реализират, но в материалния свят се изисква време и пространство.

Човек най-първо трябва да разбере Бога в себе си, тогава ще го разбере и отвън. Какво по-хубаво от това да живееш в онази тиха радост вътре в себе си, да си изпълнен с една възвишена идея. Когато намериш в себе си хубавото, ти ще го видиш и от вън. Като обикнеш света ще го видиш в друга светлина.

Ако светлината и топлината се изтеглят от света, в него ще останат само мъртви форми. Формите имат значение благодарение на светлината и топлината, инак те са мъртви. Когато ти четеш една книга и намериш някоя хубава идея тя в книгата ли е или в тебе? Разбира се, че е в теб. Ти си намерил нещо хубаво и книгата ти става ценна, но другите не го виждат и книгата за тях няма тази цена.

Когато гледаш звездите и се роди в тебе някоя идея, ти четеш по тези звезди, разговаряш се с тях и те ти дават много нещо.“

41. ОПИТНОСТТА НА ЕДИН УЧЕНИК Е ОПИТНОСТ НА ЦЯЛАТА ШКОЛА

В една от екскурзиите до Рила ни бе дадено и едно още по-мъчно упражнение с носене на вода. Екскурзиите до Рила бяха по-трудни. В началните години ние се изкачвахме през Дупница, за да отидем до Седемте Рилски езера, но после местните селяни се опитаха да печелят много от нас, искаха скъпо и прескъпо за техните мулета и коне, за което Учителят се ядоса от неблагодарността на местното население и ние се прехвърлихме да преминаваме през Самоков - Говедарци - Гьолечица - Вада. По онези години ние правехме и екскурзии до Мусала през Чамкурия. До там се отиваше с камиони, които наемахме от София и се натоварвахме заедно с багажа си в тях. На Боровец сваляхме багажа и оттам се натоварвахме на коне и така пристигаме до хижата на Мусала. По някой път братята пътуваха и пеша от София до Мусала, но това бяха подвизи за младите. Обикновено за Учителят се наемаше лека кола и той бе закарван до Чамкурия, а оттам заедно с него всички се качвахме пеша заедно до Мусала.

И така представете си, че сте на връх Мусала. Вие знаете ли какво означава неговото изкачване? Ние тръгвахме рано през нощта в три часа от хижата, за да бъдем за изгрев слънце на връх Мусала. Изкачвахме се на върха, чакахме изгрева на слънцето, чувахме Словото на Учителя, стараехме се да попием и да възприемем всичко, което очите ни виждаха и ушите слушаха. Бяхме насядали на завет до една скала и по едно време Учителят ни изгледа поотделно и каза: „Кой може да слезе от върха направо без път до първото езеро и да донесе от там вода?“ Първото езеро под върха Учителят нарече „Окото“. А погледнато от върха надолу към езерото тази гледка всяваше ужас, а погледнато отдолу нагоре към върха уплаха. Това беше от трудно, по-трудно. Всички мълчаха, но по едно време един брат скочи и каза: „Учителю, аз ще донеса вода“. Той взе две празни стомни, слезе до долу до самото езеро, направо без път, чудехме се как не се преби и как не ступи стомните. Но по чудо и за чудо той слезе. Напълни стомните с вода и после ги изкачи. Как ги изкачи, как го направи - ние само се чудехме. Но това упражнение го направи само един брат. Изкачи две стомни пълни с вода и ги сложи пред нозете на Учителя. Учителят се обърна с поглед и посочи на един брат да вземе от водата и да направи чай от двете стомни. Така и стана, използва се печката на пазача на наблюдателницата и завряхме чай, който после се разля и всички пиеха топъл чай, сърбаха и казваха: „Ама, Учителю, бива си го този чай“. Учителят се усмихваше и отговаряше: „Ще благодарите на брата“. Ние минахме в редица един след друг и му благодарихме. Той изпадна в много неловко положение, защото се срамуваше, че това го прави герой, а той не беше свикнал на такива неща. Чудеше се, че защо е такава и толкова голяма тази благодарност. Отиде при Учителя цял почервенял от смущение и от срам: „Ама, Учителю, аз не за това донесох вода, за да ми благодарят. Аз донесох вода, за да изпълня тази задача, която ми възложихте.“ Учителят се усмихна и каза: „Знам, знам. Има случаи, когато учениците не могат да стигнат до Божественото, защото нямат условия в себе си и вън от себе си. Тогава може да се свърши работата само един човек, който може да стори това. Но той трябва да я свърши, да донесе от извора, да им го даде, а те от своя страна да благодарят, за да има пълен обмен и да се затвори кръга. Опитността на един ученик е опитност на цялата Школа, но само при условие, че ученикът го прави за Школата, т.е. за Бога и че

Школата я възприема тази опитност като реализиран Божий закон. От едно-го за Бога и от Бога за всички. Ето това е връзката. Ето това е упражнението и задачата, която ти направи. Донесе вода и пиха всички и след това благодариха. Кръгът се затвори. Законът се изпълни".

Та ние гледахме ту брата почервенял като божур от срам и смущение, ту поглеждаме Учителят, който даде обяснение на задачата, за да спести смущението на брата и да ни даде един метод за работа.

Минаха много години, видях много неща, срещам много хора, но срещам много такива случаи, когато единици идваха, нагърбяха се с някаква непосилна работа и задача и я свършваха за Учителя. Другите вкупом дори да бяха се събрали не можеха да я направят или нямаха вътрешни, или нямаха външни условия, или нямаха възможности, все нещо не достигаше и не можеше задачата да се свърши. Но се намираше един, който не блестеше с нещо друго, но взимаше двете стомни и олизаше долу и ги наливаше с вода и ги изкачваше. Ето това бе най-важното. Много случки имаше в такива случаи едни изпълняваха задачата, пробиваха път и другите трябваше да тръгнат по тази пътека и да се възползват от решението на задачата. Това го видях докато Учителят беше жив на земята в плът. Законът: опитността на един ученик е опитност на цялата Школа - в този окултен закон се убедих. А ние бяхме разбрали, че само в общият братски живот могат да се решават нещата. А придобихме и друго знание, че работата е обща, но отговорността на всеки един от нас е лична. И това разбрахме. Работата е обща, но отговорността е лична пред теб, пред своята душа и пред Божествената душа и пред Бога. Ето това е решението на задачата на окултния ученик.

Намирам се в стаята на Учителя, слушам и записвам.

"Човек трябва да реши ребром въпроса, ще каже: „Ще страдам какво-то и да ми се случи, но ще го изнеса", тогава той може да бъде между хората, но ще бъде запалена свещ.

Някой може да каже: „Не трябва Бог". Растенията без светлина могат ли да растат? Плодове без светлина могат ли да зреят? Не могат. Сега трябва поне у одного да има пълно самоотричане, да бъде герой на положението, нищо да не може да го отстрани от пътя на ученика, нито сиромашия, нито препятствия. Нали трябва да опитате Бога? Вие като уповавате на Бога ще видите какво може да извършите.

Ще казвате: „Ще работя само от Любов към Бога". То ще бъде единственият стимул. От Него, за Него.

Човек само в силните страдания се събужда. Човек трябва да е готов да умре, но да устои на Истината. Той и без това ще умре. Какво умира? Тялото само. Ще дойдат моменти на обезсърчение и страдания, но той трябва да издържи. Ще се учите на смирение.

Ще държите в мисълта си: „Тоя живот е на моят Възлюбен. Тоя Който ме обича".

42. ПРАВИЯТ ПЪТ НА УЧЕНИКА

В нашите излети до планината, било до Витоша или до Рила, то те не бяха самоцелни заради самият излет, за самата екскурзия, а за да дойдем в досег с природата, за да обединим своите енергии с тези на планината и да акумулираме енергия в себе си. Тези неща имат смисъл при изкачването на планината и много неща ще намерите в беседите, но понякога няма да намерите вътрешният символичен смисъл за нашите екскурзии. За практичните правила няма да говоря и тях ще ги намерите там. Ще разкажа за нещо дру-

го като съвременник и като участник в тези излети. Във всеки един излет се даваше нещо специфично за случая и за учениците, нещо което бе належащо да се даде, което отговаряше на онези вътрешни етапи, до които бяха стигнали учениците и бяха се спрели. За да тръгнат по-нататък трябваше да се даде и реши една задача. И тя задачата идваше, поставяха се условията на задачата, даваха се величини, с които трябваше да се решава. А решението зависеше от ученика. Всеки на всеки излет решаваше сам по някоя задача, строго определена, индивидуална задача вътре в себе си. Понякога тези индивидуални задачи бяха толкова големи и страшни за нас, че те ни поглъщаха и времето и съзнанието и ние смятахме, че сме в центъра на събитията. Това бе вярно, но се отнасяше за самите нас, но центърът бе Учителят, а задачата, която той даваше, даваше я за всички. А всеки според себе си решаваше какво може и стигаше до там, където му бяха силите.

Учителят тогава даде следната задача. Упражнение за движение в планината без път, нощно време по права линия без никакво отклонение. Ето условията на задачата. Ами сега? Какво означава всичко това? Дали беше някакво забавление за нас? Обърнете внимание сега на следното. Правата линия е емблема на правият Божествен път, по който се проектира Словото. Човек, движейки се по правия път означава, че се движи по Божествения път и че Словото се е проектирало в неговия вътрешен живот и той го реализира. Това е смисъла на движението по права линия.

Ами движението нощем и то по права линия? Когато вътре у човека настане нощ, когато се намира в тъмнина, геройство е да мине по правият Божествен път без никакво отклонение. А как ще го намери, когато е в него тъмнина? Когато вътрешното слънце у човека свети, когато човек има вътрешна светлина, ученикът лесно може да намери начин да измине този прав път, защото той го вижда в себе си и когато го види у себе си то се проектира и навътре от него и неговият път е прав, макар че всички да се движат в тъма и тъмнина на своето съзнание. Връзката на човека с Бога вътре в себе си е връзка устойчива на всичко, през всички условия и през всички епохи. Та човек може да осъществи тази връзка само с познанието от Словото на Учителя. Но да се направи нощем, не само по права линия, но в планината, т.е. при най-неблагоприятните условия, през камъни, храсти, дървета и урви. Та в живота на ученика има много трудни условия, които външно го спират и му пречат. Но когато имаш вътрешната връзка с Бога, каквито трудности и да имаш отвън ще се разрешат само когато решиш да изпълниш тази задача. Когато човек е решил да служи на Бога той не бораи вече с условията на ученика, нито той бораи с възможностите си като човек, но връзката му с Божественото му отваря други условия, които са присъщи само на Божествения Дух. Ето това е най-важното за ученика, когато се определи да служи. И когато служиш и да си в най-голямата тъма, при най-трудните условия, при най-трудния път, то изневиделица ще му се проправи път, защото той вътре у себе си пази Божествената връзка, която излиза от него, преминава през другите и прави кръг на общност и единство. И не е възможно, когато си тръгнал то тази връзка да не стигне до Божественото, защото тази връзка е една за всички и тя създава условията на материалния живот, на човека, и на света около него.

И тъй ние сме на една височина на Витоша и трябва да слезем в един часа през нощта по склона до пътя по права линия без никакво отклонение. Горее бяхме отишли около обяд на планината и престояхме на огньовете до през нощта, за да бъдем горе и за да направим една задача, която Учителят ще ни я даде. Всички, които бяхме там направихме упражнението. От височи-

ната през нощта в тъмнина в един часа тръгнахме по склона по права линия към пътя без никакво отклонение, през камъни, дупки, храсталаци и дървета. Учителят ни наблюдаваше от страни как се движим напълно сериозно и строго. Божественото винаги стои и наблюдава пътя на ученика, който е път от него към Бога и от Бога към всички. След като свърши упражнението, Учителят слезна на пътя, поздрави всички един по един и през нощта се отправихме за Изгрева и пристигнахме там при зазоряване. Веселият инцидент беше, че един брат се задъни в някакъв трап, но го премина героично и не изкриви правата линия. Всички се завърнахме доволни от необикновената задача. Упражненията първо са външни на физическото поле, а после навлизат във вътрешния живот на ученика. И накрая те променят живота му и неговият свят вътре у него и извън него, защото пътят на ученика е пътя на Божественото начало, което свързва земя и небе, небе и земя и осветява тъмнината и я прави видима за ученика и е насъщна светлина за човешката душа. Да бъде виделина!

Аз съм при Учителят.

„Така е Божественият закон, че Любовта може да съществува само между две души. И Бог, за да прояви Любовта си има нужда от душата на човека. Човек трябва да има такава вяра в Бога, че никога да не се усъмни. Да бъдеш смела във всичко и от нищо да се не боиш.

Тази е характеристиката на света: като вземат от тебе всичко ще те пратят да пасеш свинете, после няма да ти дадат и рошковите да ядеш.

Ще учите. Ще започнете с временното и между другото ще внасяте и духовните. Никакви спънки. Човек и 99 пъти на ден да падне пак трябва да стане. Тъй ако постъпвате има братя, които биха упражнили най-благородно влияние и сестри, които биха упражнили най-благородно влияние върху братя. Туй, което влияе, то е човешката душа.

Идеалното положение е, зад всяка мисъл да има само едно нещо: безкористието или самата Любов.“

43. ВЯРАТА НА ПРОСТИТЕ И ВЯРАТА НА УЧЕНИТЕ

Отивам веднъж при Учителя, бях се приготвила вътрешно какви въпроси да му задам за мое изяснение. Бях се съсредоточила и мислено разговарях с него. Така продължи целият път от моя дом - това беше една малка къщичка, която се намираше на Симеоновското шосе, на 30 минути път от Изгрева. Вървя и си мисля и разговарям мислено с Учителя и му разказвам това и онова. Разговарям със събеседник, но не виждам нито образа му, нито него, но имах чувството, че говоря на една голяма аудитория. Стигнах на Изгрева и се завъртях и се огледах да не би други посетители да има при него, което означаваше, че той е зает и трябва да изчакам своят ред. Понякога той се затваряше и не приемаше гости и посетители. Тогава Учителят имаше своя работа - това го знаехме и затова бяхме предпазливи, особено онези, които знаеха това. Но винаги се случваше, че денонощно имаше някой, който се въртеше около двора и пред прозореца на приемната му. Това бяха някои от сестрите, които ги назовавахме „слънчогледите“ понеже само слънчогледите стоят обрънати към слънцето и си обръщат главите по посока на движението на слънцето, от изток на запад. Та случаят тук беше същият. Тези сестри стоят цял ден там, въртят се и гледат да зърнат Учителя. И да не стане много досадно задължението им на „слънчогледи“ Учителят им даваше от време на време по някоя задача или да посрещат някой гост, или да го нагостят, или да го изпратят, също и да напишат някое

писмо на посетителите от провинцията. Точно в този ден се случи, че от „слънчогледите“ нямаше никой, защото понякога имах „престрелка“ с тях. Спираха ме и ме запитваха къде отивам, защо отивам и искаха да ме спрат. А сега пътят беше освободен и аз се изкачих горе при стаята на Учителя, помолих се, получих отговора му да влезна, прекрачих прага му, наведох се, взех ръката му и я целунах. И точно исках да кажа какво ме вълнува и какво искам да попитам и какво да разкажа, Учителят ме посрещна не със въпрос, а с нещо съвсем непротивично. Той започна с едно такова изречение, като че ли нашият разговор продължаваше започнат още от дома за онези неща, които ме вълнуваха. Като че ли сега разбрах, че моята опитност не излезе несполучлива, а че през цялото време аз съм разговаряла с Учителя и съм отправяла въпроси към неговото съзнание и свръхсъзнание, което бе поело всичко. И сега Учителят ми заговори веднага, като че ли разговорът се е водил цял час преди това, толкова колкото траеше моят вътрешен монолог с него. И започна от там, от където бях свършила след като целунах ръка. Той ме погледна и преди да отворя уста, рече: „И да ти кажа, от по-прости братя и сестри съм срещал да вярват в Бога, а по-учените не вярват, вместо да бъде обратното“. Учителят млъкна и ме погледна. Разговорът беше свършил. Той отговори на всичките ми въпроси и на целият ми неразрешим въпрос, който ме вълнуваше. А ме вълнуваше защо интелектуалците, защо учените хора не мога да възприемат това учение, защо го избягват, та нали са с просветен ум и с познания за света. Ние вече бяхме завършили университета, бяхме образовани, но това не бяха сторили всички приятели. А мнозина от интелигентните братя си бяха вече заминали от този свят, а ние някогашните студенти бяхме завършили, но се случи така, че мнозина не работеха по професията си, поради гоненията от обществото, от духовенството и държавните органи. Имаше и изключения. И се питах през цялото време, защо тези интелигенти не дойдат тук, да поемат учението и да го разнесат надлъж и нашир, та да ни помогнат и по-бърже да стане това приобщаване. Учителят ми даде своя отговор. Разговорът свърши и аз си отидох. Много по-късно, когато преглеждах беседите на събора от Търново през 1922 г. на стр. 48 Учителят беше дал своя отговор: „А сега казваме „Вярвайте в Бога“. Какво се разбира под думите „Вярвайте в Бога“. Аз казвам само високоинтелигентният човек може да вярва, а глупавият не може да вярва. Това е обосновано на математически закони. Само интелигентният човек може да разбере причините защо е създаден света. Само на такъв човек може да казваш защо е създаден света. А ние казваме: „Защо е вярата?“ Вярата е само за умните хора, а понеже ние сме оставили вярата само за глупавите хора, затова нямаме резултати. На младите хора казват: „Не ви трябва вяра“. Вярата е един принцип необходим за човешкият интелект, тя трябва да бъде подкрепа в света и с нея младежта ще победи всички мъчнотии и препятствия, които ще срещне във физическия, умствения и духовния живот“.

По-късно разучавахме много от беседите, където Учителят беше говорил за Вярата, Надеждата и Любовта и тогава разбрах, че случайни неща в природата на човека няма и че всичко е закономерно.

Ето един пример. Един брат пчелар от провинцията отива при Учителя и му се оплаква, че кошерите не му давали мед. А да си пчелар, туй е голямо изкуство - не е лесна работа. Трябва непрекъснати грижи за тях. Обикновено те се шегуваха за пчелите „Това са овци, които пасат без овчар на Божиите пасища“. Не се плаща нито за овчар, нито за пасищата, нито за овцете - нали хвърчат пчелите от цвят на цвят без някой да ги кара, напълно свободно. Тогава кому ще плащаш за овчарлък и за изядената паша.

Учителят го изслушал и попитал: „Братът колко кошера има?“ „Ами имам около 100 кошера“. „Не са ти малко. Ако искаш да ти пълнят питите с мед ще оставиш и ще нарочиш 10 кошера да работят за Господа“. Братът пчелар отишъл у дома, огледал кошерите, посочил ги с ръка и с пръст и ги нарочил, че тези 10 кошера ще работят за Господа. Тази година пчелите набрали много, ама много мед, едвам успял да го прибере. Дори купил празни тенекии допълнително и всичко напълнил. Есента започнал да ги продава, но преди това отделил меда от наречените 10 кошера за Господа в 10 пълни тенекии. Постепенно при него идвали селяни и граждани и изкупили меда понеже на пазара тази година е имало много малко захар, била слаба реколтата от захарно цвекло и тръстика, от които са правели захарта. Продавал всички тенекии и останали 10-те. Като ги гледал така дожаляло му, досвидяло му за тях. Умувал, умувал па си рекъл: „Господ не яде мед“. И понеже Господ не яде мед взел, че продал и тези 10 тенекии с мед. Напълнил си кесията си пари.

Есента пчелите презимували, били затворени кошерите както винаги се прави да презимуват и да не измръзнат. Обаче през пролетта отишъл на пчелина и какво да види - всички пчели от 100-те кошера измрели до един. Не останал нито един кошер и нито една пчела. Стоял като попарен и пребит. Отишъл при Учителя да провери каква е тази работа и защо кошерите са измрели. С плач проговаря: „Учителю, кошерите измряха“. „Ами онези, които работеха за Бога и те ли измряха?“ „И те измряха, Учителю“. „Ами какво направи с меда?“ „Продадох го като си казах, че Господ не яде мед.“ Учителят го запитал: „Ти се как мислиш вече, Господ яде ли мед?“ Пчеларят мълчи, навел глава засрамено и леко, леко се отдалечил от Учителя. На следващият ден Учителят ни разказа този случай и спомена, че той се подчинява на закона на десетъка за Бога. А този закон е закон за окултният ученик и за него неведнъж сме говорили.

Но имах и други неразрешени въпроси. Ами защо учените не вярват в Бога, не вярват в учението, но вярват в разни ясновидци, врачувания и не знам какви си още неща. В Бога не вярват, но в такива неща вярват.

По това време на Изгрева всички без изключение се опитваха да врачуват, да гледат на кафе, да предсказват и смятаха, че това е в реда на нещата. Дали това бяха суеверия или не знам, но Учителят по този въпрос не веднъж е говорил. Казвал е: „Има даже учени хора в Българи и другаде, които в Бога не вярват, но в магия вярват, във врачувания и в кафе вярват. Аз наричам това развращение на човешките чувства“. При мен дълги години приех една приятелка на име Надка, която беше добра ясновидка и гледаше на кафе. Шо народ идваше у дома, но тя беше много точна, изненадваше всички и учудваше всички със своето пророчество. Аз се движех тогава с нея в онези години на големи изпитания през 1957-1958 г., когато Борис Николов беше задържан в затвора заради неразбориите на Изгрева. Тогава тя ми беше добра помощница. Ние тогава изчакахме събитията, търсехме помощ да чуем какво ще се каже от Невидимият свят по нашите проблеми, но се оказа, че те само ни подкрепяха, но нещо строго определено не бе казано. Трябваше да се изминат годините и да изтекат онези събития, които трябваше да преминат. Ето така се сбъдна и едно изказване на Учителя по отношението на това, че човек ако има Божията любов в себе си ще знае какво е написано там, през където трябва да мине човек с вяра и с усърдие, че трябва да пренесе своят кръст на страданието. Така имахме възможността да се сблъскаме с вярата като принцип, от която се ползваха и неуките и учените..

Аз съм при Учителя на разговор. „Всеки човек с когото се запознаеш

той има желание да те приравни към своят уroveň.

Отвън няма да се показваш за верующа, но вътре дълбоко ще вярваш. Нали искаш да бъдеш независима, как така се оставяш да бъдеш зависима от една мисъл? Материалната близост не е близост. Сега трябва такива хора, които не се съблазняват, нито се заблуждават от външната привидност на нещата. Докато човек не почне да мисли и разсъждава, той е нещастен, почне ли да мисли и разсъждава става щастлив и невъзможните по-рано неща в живота почват да стават възможни. Ако всякога Учителят би решавал задачите на ученика последният никога не би се научил да смята. Цял свят около нас е все задачи, които Господ е предоставил на нас да решим.

В каквото положение и да се намираме трябва да имаме за идеал Господа - Бога. В този свят ще срещнеш много горчиви работи."

44. ЧРЕЗ ДУХ И ИСТИНА

Въпреки големите препятствия и затруднения поставени от духовенството, от различни среди на обществото у нас, както и от различни държавни органи Учителят отвори Школата и започна да изнася своите беседи. Това е външната страна на нещата за по-добре възприемане. А другата, вътрешната страна бе, че той започна да сваля Божието Слово чрез Дух и Истина. Как чрез Дух ли? Духът се проявява само чрез Силата Божия, а Истината се проявява чрез Светлината. В онези години след като влезнахме в Школата, след като започнахме да се въвеждаме в едно знание, което досега не е било достъпно за човечеството смятахме, че нещата около нас и в нас ще тръгнат по мед и масло. Но отначало всичко тръгна наопаки, всичко се обърка, като че ли някой ни впиташе в някакво платно и кросното се навиваше с изтъканото платно, а отгоре нишките, както и отдолу нишките, че по средата совалката хвърчеше от едната и от другата страна и ние се втъквахме в платното и имахме усещането, че някой вътре у нас тъче на стан. А се оказа, че ние получаваме знания за някои неща и освен това, че имаме познание за други дошли от миналото, които ни объркаха и затрудниха. Тогава не знаехме, че със влизането ни в окултната школа положението ни няма да се подобри, а ще се влоши, защото трябваше да се справим с привички и недъзи, които носехме с миналото и освобождаването ни от тях бе труден процес. Оказа се, че това не беше една тънка нишка, а едно дебело въже, което въже ни бе завързало от стотици прераждания.

Учителят започна да дава общо задачи в Школата, които на глед бяха много обикновени, а понякога ни се струваше, че са прости. Сега се срамувам, че тогава така сме мислили. А какво се оказа, че онези прости задачи не можахме да ги изпълним. Започвахме и все нещо не достигаше, за да ги направим така както трябва. Част от тези задачи ще ги намерите в беседите. Ние искахме тогава нещо по-голямо да ни се даде, та хем да го направим, хем да се види, че сме направили нещо, а другите около нас да видят, че сме вече израснали много в духовното поприще. Освен общите задачи имахме и индивидуални задачи на ученика. Те се получаваха съвсем естествено. Някой от нас имаше някакъв проблем и не можехме да го разрешим, било в личния си живот, било в професията си и изобщо имахме пречка. Отивахме при Учителя, за да потърсим неговият съвет и веднага започваше личната задача да ни се дава като условие. Понякога, когато отивахме към него по пътя ни се случваха различни неща, срещяхме хора, които не бяхме срещали години наред и чрез своето присъствие те ни съдейства-

ха за задачата. Но когато заставахме пред Учителя вече имаме пълните условия на задачата, той ни изслушваше, казваше ни по една-две думи. Ние се убеждавахме впоследствие, че тези думи не бяха обикновени, понякога те бяха символика, която трябваше да разгадаем. Понякога тази дума ни раздвижваше, тя имаше сила и започваше да ни движи. По-късно разбрахме, че това не са обикновени думи, защото носеха Силата на Духа и тази сила раздвижваше всичко в нас и около нас и тя проправяше пътя ни през нашите затруднения. Тогава разбирахме, че тази дума е Слово, защото Духът бе вътре в нея и че чрез Сила я движи. Ето така се проповядваше Словото на Учителя чрез Дух. То се проповядваше и чрез Истина. След като възприемахме думите му като Слово и бяхме раздвижвани отвътре, получавахме светлина в себе си, осветяваше ни се проблема, съзнанието ни се просветляваше и разширяваше и виждахме вече тази задача, че е съставена от безброй нишки, които идват от далече, от столетия и от стотици прераждания, които навихаха изтъканото платно на кармичното кросно на нашия стан. А да се изтъче платното и да си ритнеш кросното това не бе лесна работа и това бе трудно за една обикновена тъкачка, а камо ли за нас, които трябваше да решаваме окултни задачи. Така Учителят проповядваше чрез Словото си в Дух и Истина.

Един пример. Учителят обичаше дините и приятелите ги донасяха от провинцията. Той ги слагаше на неговият балкон горе да се печат на слънцето. Понякога черпеше с тях посетителите си, друг път сваляше от тях долу и ни черпеше така както се бяхме събрали в някоя група. Той имаше навика като яде диня, да не я реше с нож, а да я издълбава вътре с лъжица, след като е отрязал горе капака на динята. Остави цялата кора непокътната и слагаше отгоре накрая отрязания капак, а тя стоеше като цяла целеничка. Навремето от така издълбаната диня се правеха фенери за децата. Кората се продупчваше във вид на фигури, за да влиза въздух, а вътре се поставяше и се закрепваше една запалена свещ, като отстрани се пробиваха две дупки и се нанизваше канап, за да може да се носи. Когато ставаше тъмно запалваше се свещта, поставяше се капака отгоре и така този светец фенер се носеше по тъмно. Беше голямо забавление и за деца, и за възрастните, защото през отворите проникваше запалената свещ и тя очертаваше различни фигури, които бяха изрязани в динените кори.

Един път Учителят извиква Йорданка Жекова, показва й издълбаната диня и казва: „Вземи я и сега ще я носиш бавно, бавно, така като че ли е много тежка и всички да видят, че изнасяш от мене много тежка диня с капак. Те ще видят, че е издълбана, но всички ще се чудят какво ли съм сложил в нея, какво ли носиш, че е толкова тежка и защо точно на теб съм ти я дал.“ Йорданка взима издълбаната диня и така се престорила навън, че едва я носи. Точно в този момент най-много десетина човека я пресрещат, гледат я, че едва я носи. Някои вече търчат при Учителя, за да споделят какво ли има толкова в тази диня, други я разпитват, трети цъкат с език, а Йорданка продължава да носи динята. Питат я: „Какво има вътре?“ „Само Учителят знае какво е сложил, питайте него.“ И така всички отидоха при Учителя да го питат какво има в тази диня. Учителят се усмихнал, излязъл на балкона, взел една диня, донесъл я на масата, отрязал капака, взел три лъжици и на всеки от първите трима им наредил да ядат от динята. Така след малко идва следващата тройка, тя продължила да яде, след това идва и третата тройка и така динята била изядена. Накрая Учителят поръчва деветимата да дойдат и да изнесат динята, така като всеки един протегне ръката си и да може да я подпира отдолу и да я изнесе. Оказа се, че това не могат да сторят. Учителят се ус-

михнал и казал: „Видяхте ли, че един може да изнесе много тежка, ама много тежка диня, а деветима да не могат да изнесат една издълбана диня. Помислете и си отговорете на какво се дължи това“. Учителят им поставил задачата и те трябвало този ден да я разрешат.

На следващият ден отивам при Учителя да споделя с него за затрудненията, които срещам. Казва ми: „Ще знаеш каквато работа да почнеш всички възможни пречки ще имаш“. Аз чакам Учителя да ми покаже път, начина за разрешение и да си разреши веднага проблема още при него, както е ставало много пъти, а той ме стъписва с това изказване. Отварям уста: „Защо, Учителю?“ Отговаря ми: „Така“. Това бе неговият отговор. Аз се наведох, целунах ръка и си отидох. Ами сега какво да правя? През целият път до дома размишлявах върху израза му. Обяснявах си по различен начин и търсех различни обяснения. Но единствено не можах да разбера защо той вместо да ми обясни на какво се дължи всичко това взе, че ми каза: „Така“. Умувам, ами как така. Та това „така“ дума ли е? За мен „така“ не е нищо друго, освен едно такова никакво „така“. Дори не можах да го определя, защото ме беше яд не на Учителя, но на тази дума. Откъде се взе тази дума в устата на Учителя? И понеже знаех, че няма случайни изрази при Учителя, че всяко нещо се преосмисля във всяка дума, дълго, дълго мислих върху нея. След време пак отивам при него. Не мога да се справя с думата „така“. Още с влизането ми той започна: „Марийке, ще знаеш, че там където срещнеш спънка аз присъствавам и ти помагам“. От мен се изтръгна само едно: „Защо, Учителю?“ Чух само отговора му: „Така“. Тръгнах си, отивам си у дома. Вече се успокоявах, защото Учителят присъствуваше в разрешението на моята задача. Онзи Божествен Дух задвижваше всичко чрез Истина и ме водеше в своят път. Усмихнах се, но защо ми каза отново „така“. Реших да отида още веднъж при него, за да разгадам какво означава думата „така“. Посрещна ме приветливо и каза: „Учителят няма да държи ученикът само на физическото поле. Той ще го вземе със себе си и в другите светове, ще му показва и ще го учи“. Той спря, а аз възкликнах: „Ами така ли е ученичеството?“ Той отговори: „Да, така“. Той се засмя. А бях също употребила тази дума. За смях се просълзих, сълзите обливаха лицето ми. Отидох си и през целият път плачех, заради незнанието си, плачех пред онова величествено смирение, което бе в Учителя и бе облечено в път, пред милостта Божия, пред милостта на Словото Му, облечено в Дух и Истина.

Аз съм на разговор при Учителя. „Учителю, имам усещането и наблюдението, че някои от приятелите не ме харесват, не ме обичат и имат неприязън към мен“. „Тези, които те казват, че те мразят, са ти по-добри приятели, защото можеш да вземеш мерки да се пазиш срещу тях.

Нещо, което е добро не трябва човек да го спира. Трябва да дава място всякога на добрите идеи да се реализират.

Аз искам да бъдеш сестра. Искам да бъдеш духовна сестра. Ще знаеш, че Волята Божия е ти да учиш и да си издържиш изпитите. Ще учиш заради Господа.“

45. КАК ДА СЕ ИЗПЪЛНИ ВОЛЯТА БОЖИЯ

Имаше дни, когато мислите ми като сноп минаваха през главата ми. Опитвах се да ги разгранича дали са мои, дали са мисли от Словото на Учителя или дали са чужди. Ето някои от тях „Какъв бе смисъла на живота? Да се учиш да проявяваш реалността. Човек яде, за да има сили, да извършва тази работа. Материята у мен има нужда от ядене, а духът няма нужда.

Той само работи. А като извод човек ще яде само толкова, колкото му трябва да работи. А ако някой път е лишен от необходимото, той спокойно ще се остави да отиде в реалният свят при баща си и там да разреши въпроса." Да, това беше така теоретически, но как стоеше долу в моят живот. Беше около 1925 г., аз учех в университета и посещавах Школата и трябваше да разрешавам неща, за които никога не предполагах, че ще станат проблем за мен. Без да искам аз започнах да се съобразявам с общественото мнение и се стараех да бъда по-благоприлична. Постепенно видях, че това ми пречи, ако се съобразявам с него и че не мога да посещавам Школата на Учителя. Започнах да съзнавам по какъв опасен път съм поела, защото фактически се интересувах само от това какво ще кажат хората за мен. Започнах да разбирам полака-лека, че съм застанала върху хлъзгава почва. Как да се справя със всичко това? Реших, няма да мисля какво ще ми се случи за в бъдеще, ще си питам дали дадената мъчнотия ще мога да я понеса. Като оставям върна на Бога в най-лекия случай дори да се случи нещо с мен, дори да умра накрая ще отида при Него, при Баща си, а това ще бъде един радостен ден за мен. Ето, такива бяха мислите ми, които съм записала на 1 декември 1925 г. в тетрадката си. Но как да разреша въпроса с общественото мнение, което ме гонеше и преследваше както у дома, така и в университета, навън по улицата, при среща с близки и познати. Тогава реших: „Аз ще гледам да бъда чиста пред Бога, а че хората щели да бъдат доволни или недоволни от мен, това не трябва да ме интересува". Но това не беше разрешение и аз нямах още истинско разрешение. Отидох при Учителя и му разказах за общественото мнение. Той каза: „Много от състоянията, които преживяваш са общи, те не са ваши, не са лични". „Значи това общественото мнение е към всички не само към мене?" „Да, към всички". Учителят продължи: „Аз с Бога живея и се отнасям по Божествено към Него, с ангелите се отнасям по ангелски, а с хората - по човешки. И аз ям като тях". „Учителю, аз смятах, че съм станала лоша, извънредно лоша". „Не, ти си от добрите". „Но как да различа добрите от лошите хора?" „Добрият човек най-напред ще ти направи зло, че после ще стори добро, а лошият човек най-напред ще ти направи добро, а после идва горчивото за теб."

Аз бях тогава материално затруднено с издръжката си, поради което Учителят добави: „Ако ти станеш богата, други ще станат бедни". Разбрах съотношенията в света, че по-добре беден отвън, но духовно богат отвътре.

Аз бях много недоволна от близките си и роднините, които по всякакъв начин упражняваха контрол върху мен и се стараеха да ме отделят от Учителя. Затова той продължи: „Когато си недоволна ще мислиш, че добрите хора са винаги радостни и доволни, че ангелите са радостни и доволни и че най-после Бог е радостен и доволен. Щом те са доволни и радостни ще си речеш: „И аз ще бъда доволна и радостна". По този начин получих един метод за работа, който използвах и постепенно вътрешното ми състояние се подобри. Постепенно се свързах с положителните неща и сили в природата и така вътре у мене влезна едно възходящо течение и ме повдигна. Започнах по друг начин да разглеждам нещата, разбрах че има една смяна в природата, че има низходящи и възходящи състояния и не само състояния, но и положения, които човек заема. Един път човек е лош, свързан е с едни сили, друг път човек е добър - свързан е с други сили. Един път си богат, но за сметка на други, които са бедни, едни богати в едно, други бедни в друго - това са смени в състоянието на човека и в положението му в света. И трябва човек от тези състояния да излезе като се хване за реалното в живота, да различи кое е реално и кое не е. Разбрах, че това не са само съотношения на

сили, но това реалности в различни светове и тези реалности трябва да се зачитат, да се признаят и човек да се справя с тях. А как ли? Само чрез едно положително знание. Това го намерих в Словото на Учителя.

Веднъж Учителят ми каза: „Вие виждате светлината като реалност и като вечност, а пипате временното и преходното. Затова интересувайте се какво е мнението на Господа за вас, а не мнението на нереалното и временно-то“.

В младите си години Учителят е на гости в провинцията. С приятели той е на гости и на екскурзия в днешната гара Септември. Около него са неколцина, които се подвизават в духовния път. По онова време имаше много окултни течения у нас, както от Изтока, така и от Запада и техните представители бяха между нас. Разговорът на приятелите с Учителя е свободен и се заговарят какво ще стане след войните, т.е. 1920 г. и как ще се развие съдбата на България. Учителят Дънов им казал: „Искате ли да ви кажа как ще се развият събитията в България до края на века? Мога да ви кажа, но при условие ако запазите дискретност и никога никаква дума на никого. Можете ли да издържите на тази тайна, която е много силна, за да я утаите в себе си. Но има опасност ако я разкажете. Ще пострадате.“

Всички мълчали. Тогава един от посетителите станал и казал: „Господин Дънов, аз съм масон и членувам в масонската ложа в България и не мога да запазя тайна, защото правилата на моята масонска ложа са такива, че всяко нещо, което узная и зная трябва да го споделя с другите“. Учителят го изгледал, погледнал останалите, после станал от стола и напуснал стаята. Сбирката се разтурила. Останалите се спогледали и също напуснали местата си. Ето ви пример, как може и как не може да се изпълни Волята Божия. Ако онези тогава бяха изпълнили Волята Божия и бяха решили да съхранят тази тайна за следващите поколения днес щяхме да знаем много неща, които Учителят е бил решил да им разкрие. И днес нямаше да се лутаме в тъмата и да се чудим как ще се развият събитията до края на века. Ето ви един пример.

Задачите, през които преминавах бяха многобройни и ежедневни. Някои решавах, други не. Останаха много неизяснени неща. Това учение не беше за един живот на земята, а това е учение за учениците, което е един непрекъснат процес не само тук на земята в Школата на Учителя, но това е процес на еволюция изобщо. Изпълних ли Волята Божия, която бе ми дадена да разреши в моят живот - това не мога да кажа, друг ще определи. Свърших ли си работата? Това също друг ще определи. Едно свърших, друго не свърших, едно стана - друго остана и дано другото, което остана да се намери някой друг да го довърши, защото ще бъде неразумно от моя страна да се изгуби. Да се изгуби онова, което сега диктувам и се изписва на лист хартия. Питате ме как се изпълнява Волята Божия? Ами, аз законът го дадох с изказването на Учителя - ако живееш по Бога ще се отнасяш по Божествено, както с ангелите, така и с хората.

На следващият ден Учителят ми каза: „Нали знаеш законът на Хермес: каквото е горе, такова е и долу. Каквото вържеш горе, такова ще развържеш долу и каквото развържеш долу такова ще вържеш горе.“

Човек трябва да разреши правилно отношенията си към Бога. Останалите въпроси се разрешават сами от себе си. Затова най-първо трябва вяра. А после трябва Любов към Бога. Той разрешава всичко. Любовта разрешава всичко.“

46. МАЛКИТЕ ВЕЛИЧИНИ, КОИТО УПРАВЛЯВАТ СВЕТА

Когато влезнахме в Школата смятахме, че започваме да се занимаваме с големи въпроси и то толкова големи, от които зависят съдбата на човека, както и съдбата на цялото човечество. От къде дойде такъв подтик у нас, това не разбрахме. Може би причината бе, че бяхме влезнали в аурата на Учителя, а тя бе толкова необхватна, защото тя засягаше човешката душа, която се поеше от този Божествен извор на Словото му и се чувствахме като души в едно неопишуемо състояние. Но да не смятате, че това беше непрекъснато. Не, това се отнасяше само тогава, когато решавахме сполучливо задачите си, когато в присъствието на Учителя се пееха песните му и когато имахме присъствие на Изгрева от невидимите посетители от Невидимата школа на Учителя. Тези състояния бяха периодически и онези, които влизаха в тях можеха да се ползват. А иначе когато тръгвахме по своя път и когато се приземявахме долу на земята с нашето несъвършенство имахме много сълизи и огорчения. Да не смятате, че в Школата само се седеше и се слушаше Словото на Учителя, че се пееха само песни и се играеше Паневритмия. Ами след това? Ето тук започваха изпитите на учениците, на оглашените, на любопитните и на всички онези, които по една или друга причина се доближаваха до Словото на Учителя. Веднъж Учителят каза: „Та в акта на Любовта има едно слизание и едно изкачване. Няма ли тези два акта - няма Любов. И онези от вас, които искат да бъдат само щастливи не разбират закона. Щастлив е онзи, който слиза долу и се окаля. Като се окаляш няма да гледаш на окаляните си гащи. Като излезеш горе ще се преоблечеш. Такива са действията на Любовта. Сега вие търсите само издигането нагоре. Първом е слизание надолу. И слабата страна, която аз забелязвам, че като накараш някого да слезе, казва: „Аз ще се окалям“. Без окаляне няма качване, работа не става.“

По този начин аз отговорих на всички въпроси, които възникваха, защото човек се окаляше както в личният си живот, така и в пътя на ученика. Слизаме надолу и навлизаме в гъстата материя и трудно се справяхме и след това не знаехме докъде можехме да се възкачваме. А това можеше да каже само Учителя - дали сме си разрешили задачите. Ние искахме да работим с големи величини и да имаме големи постижения. Ние знаехме от възрастните приятели много опитности, които даваха представа за възможностите на Учителя и че той е едно необикновено Същество в човешко тяло. Смятахме, че щом той може да прави тези неща защо да не можем и ние с малко повече усърдие и с малко повече амбиция. Учителят започна да дава методи за Младежкия Окултен клас и за нас те бяха много елементарни и простишки. Разбрахме, че с тях не можем да добием онези сили, с които да правим чудеса. А какви бяха чудесата на Учителя? Те бяха съвсем естествени, защото той работеше с малките величини. Ето един пример.

Непосредствено след Европейската война брат Пеню Ганев по това време е бил войник в град Скопие, където по същото време са били и Боян Боев и Георги Куртев от Айтос. Брат Пеню са го пуснали в годишен отпуск и той минал през града и си купил някакви книги. Избирал ги да бъдат интересни и да отговарят на неговият вътрешен интерес. Вързал ги в един вързоп, опаковал ги добре, за да не се мокрят и да не се цапат по време на пътя. А тогава се е пътувало дни наред от Скопие до София. Пътувал с влак, после влакът се бил развалил, пътувал с каруца, след това пеша. Непрекъснато

държал вързоп с едната си ръка. Пристигнал в София и отива при Учителя на ул. „Опълченска“ 66. След кратък разговор Учителят му казал: „Братът е купил много хубави книги“. И му посочил с пръст завързаният и опакован пакет. Учителят погледнал пакетът и започнал да му изброява една след друга заглавията на всички закупени книги от Пеню, които са били опаковани във вързоп с военно платнище, което не пропуска нито дъжд, нито влага, а да не говорим, че може да пропусне човешки поглед. Пеню стоял втрещен и изумен, а вързопът е опакован и стои там до стената неразвързан. Учителят се усмихнал: „Бог вижда навсякъде малките неща. Малките неща са за хората, а големите неща са за Боговете.“

Около Учителят имаше непрекъснато посетители. На всеки биваше приеман по всяко време - можеш да седиш с часове и с дни, без Учителят да те погледне и да те приеме. Ние тогава не бяхме свободни, а бяхме вързани отвътре и отвън с въжета. Бяхме оплетени и не можехме да се развържем. Тогава Учителят можеше да мине покрай някого и да му каже само една-две думи, но в строго определен момент, час и минута, точно тогава, когато е необходимо за онзи, които в този момент вътрешно е стигнал до някакво решение на своята задача. Мине Учителят покрай него, каже му една дума и задачите на приятеля е разрешена. Учителят присъства на финала. Така веднъж беше спрял един възрастен брат и с часове чакаше Учителя. Учителят мина няколко пъти покрай него и произнасяше само една дума. Аз стоях отстрани и виждах, че Учителят произнася само една реч и подминаваше приятеля. Каква бе тя аз не можах да чуя. След половин час Учителят пак излиза навън от стаята си, спря се пред него и му каза: „Ти не разбра ли, че твоята работа се уреди преди три часа“. „Разбрах, Учителю, но не мога да мръдна оттук от голямата радост, краката не ми се отделят от земята“. Учителят му каза: „Тогава скачайте, брат, скачайте, защо трябва да вървите?“ И той разтвори ръце като че ли искаше да хвъркне с тях като с криле и подскочи веднъж, подскочи втори път и видях, че той подскочи най-малко 10 пъти и то най-малко на половин метър над земята. А аз бях млада и едва ли щях да подскоча 30 сантиметра. Та тази радост се отприщи и като сила го повдигаше нагоре и той подскачаше. Ето, това беше една от малките величини, чрез които Учителят работеше и разрешаваше съдбите на всякой един от нас.

Непосредствено след войните преминаха през България много тежки положения. Имаше убити, осакатени и инвалиди от двете войни. Имаше вдовици, сираци и немотия по земята българска. Учителят по онова време беше интерниран във Варна, а България беше орязана с Ньойския договор в Париж, както навремето бе орязана с Берлинският конгрес през 1879 г. Тогава Учителят бе дошъл да работи в условията на Санстефанска България, но английската политика попречи на България да се обедини. Ето така стигнахме до големите величини и до английската политика, която ще бъде като финал в моят разказ. По този начин ще ви представим няколко примера, за да разберете и вие нещо за малките и за големите величини в Школата на Учителя. Случаят следният.

След заминаването на Учителя, след свършването на Втората световна война през 1945 г. един представител на българската делегация при преговорите за мир запитал министър-председателя на Англия Уинстън Чърчил, който бе един от трите най-големи фигури по това време - Рузвелт, Чърчил, Сталин, които разбиха Хитлеристка Германия и спечелиха войната. Този наш представител от българската правителствена делегация запитва Чърчил какво ще каже за България, като очаква, че Чърчил ще говори за границите, ко-

ито трябва да вземе България след свършването на войната и след подписването на мира. Чърчил се замислил и казал: „Поздравете Бялото Братство в България“. Този български представител останал като зашеметен. От къде на къде Чърчил да знае за Бялото Братство в България, а той почти нищо не знае, а само е чувал за него. Сконфузил се, свил се, замълчал и след като се прибрал в България никому нищо не казал, но решил да изпълни поръчението на Чърчил. А това не е шега работа, Чърчил е това, зад него стои Англия, а той седи отгоре и я управлява. Но понеже се страхува за себе си ако отиде и предаде съобщението и се чуди дни наред какво да направи. Не смее да предаде съобщението, защото властта ще научи и направи ще го изпрати в затвора. Накрая се престрашил и изпраща рождената си сестра, за да го каже на нашето събрание на Изгрева пред всички. Дойде тя на Изгрева и така се случи, че тя се срещна една от стенографките. Ние научихме това и събрахме една по-малка група от по-сериозни братя и сестри и тя успя пред тях да предаде онова, което рожденият ѝ брат бе предал, т.е. тя ни предаде поздравленията на Чърчил, поздравления към Бялото Братство. Тази новина ние я приехме и едвам успяхме да издържим на нея. Това нещо го запазихме в себе си, а сега аз трябва да го разкажа.

Ето сега ясно ли е какво означава малката величина, която управлява света, която е у човека и около човека. И добре направихме, че запазихме тази новина, защото ако я бяхме разтръбили след време можеха да ни упрекнат, че сме английски шпиони и щяхме да пострадаме заради това.

Аз съм пред Учителя за разговор. „Господ те е поставил в тези условия заради греховете ти. Това не са само твои грехове. Хората са свързани и грехът е колективен. Сега ти си поставена да страдаш заради всички, после ще дойдат други, които да поемат страданието.

Ще си кажеш: „Аз трябва да бъда искрена и да говоря истината при всички положения“.

Хората искат всичко да им е наред, че тогава да започнат да учат. Не. Има велики Духове на небето, които идват на земята във формата на дете, за да претърпят всичките унижения и след това се издигнат и разрешат задачата си. Някои я разрешават, а някои не.

Тебе Господ ти е дал специална задача при тези условия да я решиш. И на всекиго е дал специална задача, която той има да реши. Можеш да я решиш като един микроб, да я решиш като човек или като духовно същество.

В небето не съдят човека затова, че е сгрешил, а за лъжата, с която иска да покрие греха си. Вас ви смушават привидните неща. Това, което ми е неприятно е, че всички сте слезли много в материята, материализирали сте се.

Ти сега си започнала. Мен това ме радва, но да не прекъсваш работата си, да не се спъваш от привидни неща.“

47. ШКОЛАТА И СВЕТСКАТА УЧИТЕЛКА

България беше разпокъсана на Берлинския конгрес и главно Англия не позволи да се обедини българският народ в своите изконни граници. По-късно България бе прекарана през три войни и през две национални катастрофи. Това бе насочено срещу българският народ, но в крайна сметка се целеше да се затрудни работата на Учителя дошъл между българите и да му се попречи. Това бе работа на Черната Ложа и тя си свърши добре работата. През това време Учителят вървеше от град на град, събуждаше приятелите, показваше къде и кога душите трябваше да се преродят и ги чакаше с

годините. Учителят работеше с малките величини при най-ограничените условия. Минаха години и десетилетия и онези, които трябваше да се родят, трябваше да дойдат с отварянето на школата през 1922 г. Но заедно с тях дойдоха и онези, които трябваше да пречат и да затруднят работата на Учителя. А най-интересното бе, че онези души, които бяха определени да слезнат от небето и да се облекат в човешка плът не всички дойдоха при Учителя, а се отдалечиха в различни страни. Те не дойдоха, не посмяха и се уплашиха от общественото мнение. Знам много добре как Учителят е канил лично много хора и то с писма, заемащи доста солидни положения в тогавашното общество, но то не посмяха и не пожелаха да дойдат при Учителя. Страхуваха се, че щяха да им сложат табелата „Дъновисти“, а с това име идваха и упреците, и присмехулиците, и хулите. Та голяма част от онези души, които трябваше да слезнат между българският народ, слязоха, но не дойдоха поради различни съображения в школата на Учителя. Жалко за тях и какво огорчение за Учителя, а това бе най-интелигентната част от българският народ по това време. Друга част от онези, които слезнаха приеха Учителя като проповедник отначало, но по-късно когато Учителят се изяви в друга светлина и започна да им разрешава задачите, някои от тях го приеха като Учител. По това време България се наводни с различни окултни течения, които имаха за цел да привлечат колкото може повече младежи и то онези с духовни стремления, за да могат да бъдат отклонени и да не отидат при Учителя. Това нещо го видяхме през цялото време на Школата. Така че онези, от Черната Ложа не стояха със скръстени ръце и не спяха, те работеха и през деня и през нощта. Те успяха да насъскат срещу Учителя духовенството и църквата и подведоха държавните органи срещу нас, забраняваха съборите на Учителя, преследваха ни и какви ли не неща преживяхме. Бяхме атакувани в семействата ни, където се бяхме родили. Близките ни въставаха срещу нас и се водеше борба на живот и смърт и онези, които се отскубнаха от тяхната опека - биваха спасени за Школата. А другите, които се връщаха бяха загубени и за самите себе си. Такива случаи има много и постепенно ще ги покажем, за да видите трагедията на едно цяло поколение и огорчението на Учителя от българския народ.

За най-голяма изненада учениците в Школата създадоха създадоха най-големите затруднения на Учителя. В Школата имаше представители на всички политически и окултни течения в Европа. Веднъж Учителят сподели пред мен: „Да знаеш, че тук в Школата половината са представители на Черното Братство, а другата половина на Бялото Братство“. Ето защо тук, в Школата борбата отвътре бе най-страшната. Голяма част от учениците биваха съблазнявани по най-различен начин от света и едни напуснаха и търсиха добро професионално и обществено положение. Други се ожениха за жени от света или се омъжиха и напуснаха Братството като идваха от време на време, за да поемат чист въздух и понякога от тях чувахме такива изповеди от личният им живот, че ни настръхваха косите. Някои от тях търсеха помощта на Учителя и я получаваха. Това бяха души, които се бяха докоснали до Бога и Учителят не беше безразличен към тях. Друга част от учениците се завлякоха по разни окултни течения дошли от Изтока и от Запада, които съм споменавала по-рано. Тук отклонението бе идеологически и те прокаряваха чужди влияния и постановки в Школата. Освен това изведнъж се пръкнаха и израснаха личности, които искаха да стават ръководители на разни групи и отклоняваха ученици от Школата на Учителя. За тези групи в Школата съм говорила, те бяха спиритисти, бяха силни личности, които отклоняваха учениците по различни посоки. Така че атаката срещу Школата беше както отвън,

така и от вътре. А да не говорим за това, че много приятели залитнаха по различни политически течения - едни бяха социалисти, други комунисти, републиканци и какви ли не още. А Учителят бе казал: „На окултният ученик не му е позволено в Школата да се занимава с политика“. А се занимавах и то още как. Казвах, че всеки от нас трябваше да откликва на промените в света, защото са част от него. Беше тяхно обяснение, но беше непослушание към думите на Учителя.

Ето сега един пример. Веднъж сънувам сън. Бях около 25-годишна. Сънувам, че едно малко куцо дете, символизиращо Бялото Братство върви след Учителя и той непрекъснато го храни и му подава с ръцете си храна и с това хранене то изтощава Учителя и той става все по-слаб и по-слаб. После виждам, че те двамата - куцото дете и Учителя вървят, вървят 4/5 от Братството отиват при една светска учителка да ги учи, а 1/5 остават при Учителя. Светската учителка събра мнозинството от 4/5 и направи в гората събрание и започна да ги обучава, а останалите 1/5 останаха при Учителя на Изгрева. Това беше сънят. На следващият ден отивам и разпращам целият сън на Учителя. Той ме изслуша внимателно и каза: „Да, до тук е така, но после...“ Спря се, замълча, замълча и се усмихна лъчезарно с поглед отправен леко нагоре като леко повдигна главата си, гледайки към Небето. И се усмихна лъчезарно. Визитата приключи. Отидох си у дома. Тази усмивка я запазих в съзнанието си и това тълкувание също. Мина време, Учителят си замина от този свят и преминаха още много години. Дойде 1957-58 година и започнаха изпитания за Братството на Изгрева. Сънят започна да се сбъдва полека-лека. Светската учителка се яви и 4/5 от Изгрева тръгна след тази учителка от света тя да им проповядва. Така е и досега през 1972 г., когато разказвам тези неща. Така ще бъде и по-нататък. Останаха само 1/5 от общия брой. Дано останат до края. Ето защо това, което описвам го описвам за останалите 1/5, които са верни по Дух на Словото на Учителя и на неговата Школа и на тях предавам лъчезарната усмивка на Учителя, който навремето каза: „Дотук така, но после...“ Да, това „после“ остава за вас следващите поколения и за другата епоха. А аз ви предавам заръката на Учителя и неговата лъчезарна усмивка, а за мен остава, че съм изпълнила Волята му.

Аз съм при Учителя - той говори, а аз записвам. „Човек трябва да има ревност към Бога. Ревността естествено иде. Човек се страхува понякога да не би да му отнемат този, който обича. Но Бог не може да се вземе. Той е Цялото, Той е Необхвтен и Безграничен. Той е Живият, Който дава живот и не умира.

Ето ти много взимаш, защото така си възпитана. Трябва да оставиш и другите да вземат своето си. Около теб има и други ученици в Школата. Ще оставиш и те да се вредят и да дойдат до мен.

Ако седиш за Бога по външните проявления ти винаги ще се съмняваш. Трябва да вярваш независимо от тях. Ако вярваш само, когато ти дам ти никога не можеш да си съградиш вяра. Когато не ти дам ще мислиш, че не те обичам. Ще държиш съзнанието си винаги над условията и ще се радваш на страданията толкова, колкото и на радостите - по равно.

Ти носиш не само свои страдания, имаш много свои страдания, после идват тези на домашните ти, после и на народа, в който живееш. Някой път страдаш, за да опиташ положенията, в които се намират другите хора. Ето защо ще стоиш над страданията на народа, над страданията на домашните ти, над своите страдания и ще ги наблюдаваш от друго гледище. Така ще можеш да въздействаш и на вашите домашни. Ще гледаш как Господ работи.

Ангелите като гледат твоите страдания ти казват: „Не бой се. Едно вре-

ме и ние имяхме всичките страдания, но сега вече не страдаме, сега се радваме.“

Пред хората няма защо да си показваш хубавото, защото те ще го опетнат. Когато някой се влюби, той иска най-напред да хване този, когото обича с ръцете си, защото ръцете са Божествената част у него. Той иска да се убеди в реалността на този, когото обича. После той пожелава да го опита с устата си, да го целуне. След това го пожелава със сърцето - то е по-интимна връзка. Най-после го познава с душата си - то е реалното и най-красивото.“

48. МЪГЛАТА И ДВЕТЕ СТОМНИ ЗА ВОДА

Поляната, върху която се построи Изгрева беше имот на английският журналист Баучер. По-късно той бе подарил този имот на своя верен слуга бай Иван и така приятелите откупили от него тази голяма ливада. В първите години бараките изникнаха от умелите ръце на младежите, които ги сковаха. Тук сутрин се правеха утринни упражнения, гимнастики и се чакаха изгревите на слънцето. Проблемът с водата бе един голям практически проблем, който се разрешаваше по различен начин. Бяха сложили едно голямо буревърху две колелета от обикновена волска кола, впрягаха се по двама мъже и така я теглеха, както волове теглят колата. Отиваха долу, пълнеха бурета и после доста трудно успяваха да я докарат по стръмнината на поляната на Изгрева. И колкото да бяха старанията тази вода все не достигаше за кухнята. Ето защо сестрите, които дежуреха хващаха последователно някой от младите братя и го подканваха да направи с някой друг свой приятел впряг за докарване на буреводата. Някои веднага се хващаха, други се мръщеа, трети търсеха начин да се измъкнат поради своя вътрешна работа и къде повече, и къде по-малко имаше винаги затруднения с водата. Много, много по-късно се прекара водопровода на Изгрева, построиха се чешми и се направиха отклонения към бараките на приятелите, но това беше много по-късно, години и години след това. Но в началото ежедневната нужда от вода бе наложителна за редовната работа на кухнята. Веднъж взех две стомни и реших да отида за вода в Разсадника - хем да се поразкодя, хем да се полюбувам на природата, хем да донеса вода и да направя едно упражнение с носене на вода. Ето така с едно отиване аз трябваше да свърша три задачи. А тогава бяхме млади, времето не ни стигаше и бързахме всичко да свършим едновременно и да не изпуснем нещо от живота. Слезнах долу, напълних стомните, огледах се и видях, че имаше работници в разсадника, които понякога се опитваха да ни заговорват или пък се опитваха да се задяват с жените. Огледах се наоколо и се наведох да взема стомните и изведнъж нещо ми притъмня пред очите. Тръснах глава и гледам какво да видя - около мен се спусна изневиделица мъгла, така като че ли ме захлупи отгоре с връшник. Пътят ми бе познат и тръгнах, но след 15-20 метра след като излезнах от разсадника не виждах нищо, нито пътеката, нито посоката. Мъгла като мляко. Реших да вървя в мъглата, вървя и накрая се загубих. Обхвана ме страх от мъглата, от гората и от всичко. Спрях се и реших, че не трябва да се паникьосвам и че трябва да търся помощ от Учителя. Започнах да се моля на Учителя, да се моля на Бога и на Всевишния, защото образът на Учителя и образът на Бога за мен тези неща тук на земята се сливаха в едно. Свърших молитвата и като че ли една сила ме поде и ме поведе и ме водеше в мъглата. Някой ме водеше за ръка, това бе усещането ми. Накрая ме заведе до поляната на Изгрева. Спомням си, че преди време пак се бях загубила, но тогава

имах усещането, че един ме бута отзад, а друг ме влачи отпред. Но сега случаят бе друг. Някой ме водеше. Пристигнах там в кухнята и дежурните сестри ме заобиколиха и ме запитаха: „Ами какво стана с тебе?“ Отговорих, че съм се загубила в мъглата, а те в хор започнаха да ми обясняват, че Учителят по едно време отишъл при тях, за да провери какво ще готвят този ден. По едно време казал: „Марийка се загуби като че ли“. Те продължили да разговарят с Учителя и след малко той казал: „Е, като че ли ще си намери пътя и ще донесе стомните с вода“. Аз обясних как съм се справила при това положение, всички се смяха и се радваха, че някоя невидима ръка ме е довела на Изгрева. Помощта на Учителя за всички бе неоспорим факт, които са присъствали там, а за мен бе една реална опитност. След като оставих стомните в кухнята отидох при Учителя да благодаря, каза ми: „Е, сестрата си изпълни задачата със стомните и сега имате една опитност. А с водата от стомната направи чай та всички да приемат тази вода и да станем съпричастни с твоята опитност“. Учителят след това каза: „Ето, ти вече за втори път се губиш и все някой те довежда на Изгрева. Внимавай трети път да не се изгубиш в мъглата, защото можеш да се разминеш с Школата и с Изгрева“. Тогава разбрах, че тук Учителят заговори със символика и мъглата в случаят отговаряше на онова състояние на ученика, когато е замъглено неговото съзнание и има опасност да бъде отклонен от Школата и да се размине с учението на Учителя. Това го запомних и много пъти и много години след това виждах как понякога мъгла се стичаше от небето и падаше върху ми и върху мен, но с молитва и с голямо усърдие успях да се добера до вътрешната светлина и тя разчистваше и прогонваше мъглата, наставаше светлина в ума ми и аз продължавах по своя път.

Аз съм при Учителя и слушам неговата реч. „Ти сега минаваш през една област дето има много цветя и се чуват много гласове. Има голям шум. Всички тези гласове ти говорят, че си се заблудила, че не е този правият път. Тази е една опасна област, в която мнозина пропадат. Това в Източните школи го знаят. Тук ученикът трябва да се концентрира, да не чува никого и да гледа колкото се може по-бързо да премине през тази област. После след тази ще дойде друга област на мълчание дето никакъв глас не се чува. Четеш само надписи. И тази е една опасна област, която ученикът трябва бързо да премине. Ученикът ще минава все по-мъчно и по-мъчни места и положения. Невидимият мир ще го постави във всевъзможни положения. Ученикът трябва да знае, че това са изпити да се благодари и да гледа да ги издържи като слуша Божественият глас.

Три неща има, които човек трябва да вземе предвид, когато прави своите заключения: 1. опитността на другите; 2. неговият опит; 3. какво го учи Божественият глас.

Вярата се опитва, когато нещата не ти са известни. Ако аз ти проявя реалността и ти я докажа ти вече няма какво да вярваш, защото самата действителност е пред тебе. Приятелското чувство спада към божествените. Той е най-нисшето от тях. Истинският приятел никога не може да направи нещо, което не е за твое добро. Следователно на този, единния твой приятел ти ще вярваш на всичко, което ти каже.

Човек служи за пример без да иска. Пък някой път служи и за съблазън. Искам вие да бъдете силни ученици, та да показвате и на другите как да решават задачите. „Учителю, аз искам любовта си да я чувствам вътрешно?“ „Това ти трябва“. „Учителю, и да ми дава един силен импулс да жертвувам и да работя, а защо това нямам в момента?“ „Защото си още много малка. На една годинка си. Не можеш да чувстваш още така силно.“

49. БОЖИИТЕ СЛУЖИТЕЛИ

Отначало живеех при родителите си и да отида до Учителя на ул. „Опълченска“ 66 беше свързано понякога с разпавии с майка ми - тя не ме пускаше. По-късно когато трябваше да ходя на Изгрева също се разразяваше буря у дома. Но накрая така се наредиха нещата, че аз се прехвърлих да живея на Изгрева в самостоятелна къщичка от дъски или една малка барака 5 x 5 метра. Понякога тук идваха хора от града, които ни оглеждаха бараките, цъкаха с език, чудеха ни се на акъла как така млади жени да живеят в студ и мраз и то в такива дървени, дъсчени бараки. Но ние живеехме и се справяхме. Имахме несгоди, имаше затруднение с огрева, със снабдяването ни с храна и с всички други неща свързани с бита, но бяхме млади, бяхме в едно такова повдигнато състояние на духът си, че не забелязахме как се източиха годините, че дори и десетилетията. Тук в тази барака бях самостоятелна и което е най-важното бях на Изгрева. Вече нямаше противодействия от рода ми. Те се смекчиха малко към мен, а Учителят ми помогна и развърза един кармически възел. Един се развърза, но друг възел се завърза. Така е в Школата - разрешаваш едно, а се объркват следващите неща, които следват. Току-що отидьхнеш, идва друга грижа за разрешение. Тук вътрешният живот бе много интензивен и няма отдиш. Тук задачите следваха една след друга. Имах впечатлението, че непрекъснато едно същество стоеше над глава ми и ме наблюдаваше какво върша и как си свършвам работата. И като си я свърша онази работа, която трябва да приключи това същество отива някъде и докладва и веднага се връща при мен. Това беше не само мое вътрешно усещане, но това беше една даденост. Веднъж срещам Учителя и го питам: „Учителю, това същество, което стои до мене и ме наблюдава кой го изпрати и то каква роля изпълнява - на надзирател или на помощник“. Учителят се усмихна: „Не, това е ангел-хранител“. Благодарих му за помощта. Учителят ме погледна под ъгъл и каза: „Сега около тебе има светли същества, които искат разрешение от мен, за да ти помогнем“. Аз се стъписах. Разбрах, че освен този ангел-хранител имаше и други същества, които трябваше да ми съдействат в моят път. Оставаше да проявя послушание към Учителя и към Бога. Наведох се, целунах ръка и си отидох. Не посмях да кажа никому, това беше една вътрешна опитност от пътя на ученика. Спомням си Учителят беше ми казал: „Между мен и Бога разлика няма да правиш“. Ето защо аз винаги заставах с молитва първо към Бога, след това се молах и на Учителя с ясното съзнание, че се моля и отправям молитвата си на едно и също място. Не винаги молитвата ми се приемаше, но понякога получавах облекчение и прояснение на съзнанието и тогава разбирах, че молитвата ми горе в небесата е приета и аз получавам просветление на съзнанието си. Така с просветено съзнание и със светлината, която имах в себе си можех да вървя по онази вътрешна пътека в себе си, която трябваше да извървя крачка след крачка, за да се добера до правилното разрешение на онази задача, която бе ми дадена в момента. Някой би казал, че какво има сложно в това. Напротив, това е много трудно и да се добере ученикът до един такъв метод, когато винаги да получава отговор на молитвата означава, че той е напреднал много в своя духовен път. Само с вътрешната светлина, която човек придобие може да освети своя път и да разреши своите проблеми. Друг път той няма.

Ето един пример, който ни разказваше Учителят. Имало един брат от Велико Търново, който решил да строи къща. Споделил с Учителя, а той му казал: „Недей да строиш, сега не ти е времето за строеж“. „Но защо, господин Дънов, имам пари, имам материали и съм си купил местото и съм паза-

рил майсторите?" Учителят замълчал. Братът не послушал, съградил къщата си, сложил покрива и се разболял и започнал да боледува дълго време. Най-после оздравял и си казал: „Прескочих този път трапа“. Идва му на гости един негов много близък роднина и той му предложил да спи в новопостроената къща. След време този квартирант се разболява и в скоро време умира. По-късно нашият брат поканва да живее там друг желаещ - съквартирант. Не минава се дълго време и той умира. После дава стаите под наем на трети човек - и той умира. Всички започват да се оглеждат и да смятат, че тази къща носи нещастие след нещастие. Накрая отиват при Учителя, за да питат каква е тази работа. Той им казва: „Навремето евреите принасяха жертви и колежа овни на своят Бог Йехова да го умилостивят и онези духове, които търсеха жертва я получаваха чрез овена и жертвоприношението. Чак тогава почваха да градят и след като изградят къщата отново принасяха жертва и колежа овен - правеха курбан. Днес времето е друго и не се колят овни, но човек когато строи самите камъни, самите дървета са живи и те искат да получат своя дял от жертвата. Ти готов ли си да се жертваш за Бога с чисто сърце, със светъл ум и праведна постъпка?“ Братът гледа, мига и не може да проумее. „Днес също е необходимо жертвоприношение, но жертвоприношението е променено и окултният закон гласи „Да жертваш себе си с чисто сърце, със светъл ум и праведно дело за добруването на твоите братя и сестри“. Ето това е едно просветление и решение на една задача. Братът отново бил в недоумение и не можел да проумее нищо. Учителят продължил: „Понеже камъните са от по-нисш живот, там са затворени духовете, там са материализирани духове, които стоят със столетия, а човек когато ги премести, когато ги делея и троши, той ги освобождава и тогава те казват: „Понеже ти с нашите камъни строиш дом то ние пък ще дойдем да живеем в теб“. И като дойдат да живеят от теб те се освобождават от камъните, идват в тебе, влизат в тебе, загнезждат се и от теб не излизат. Така идва болестта, а понякога човек плаща и чрез живот. Затова също е необходимо човек да прави и днес жертвоприношение с молитва и с готовност да служи човек на Бога“.

Имаше и един друг случай, много по-интересен, а това беше когато се строеше големият храм-паметник „Александър Невски“. Били докарани много камъни, направени големи изкопи, строежът бил голям, десетки джолгери-каменоделци работели около новият строеж. Приятелите споделили на Учителя, че се въздига нов храм за Бога. Учителят минал веднъж покрай строежа и казал на един от приятелите, които го съпровождали „Запомни, тук няма да се мине без жертви“. Построили църквата, издигнали камбанарията, поставили големите камбани обаче една грамадна камбана при монтирането се откачва и убива няколко души работници, направо ги сплескала и ги натикала в земята. Те също участваха в закона на жертвоприношението. Ето защо в природата има закон „Природата не търпи излишък на енергия - тя създава Злото, което разрушава. Природата не търпи и недоимък, защото от него се създава недоволството, роптанието и завистта. Разрешението на задачата е в правилната хармонизация и регулиране на тези два принципа. Те са вън от човека, но и вътре в човека, затова ученикът трябва да започне първата работа от себе си“.

Много пъти Учителят е споменавал как от Невидимият свят изпращат светли същества, които да съдействат и да подобрят нашето положение. Понякога тези същества ни помагат като осветяват съзнанието си, друг път те влизат в нас и ни променят вътрешно и ни водят, за да разрешим правилно своята задача. Важното е, че човек трябва да има послушание към Господа.

Това е първото правило в Школата.

Един друг пример за една сестра - Драга Михайлова, която през 1949 г. получава заповед от новата комунистическа власт за изселване на цялото семейство от София като дъновистка. Семейството тръгнало да търсят връзки, но никой не посял да им даде някакъв адрес - нито от Изгрева, нито от някъде другаде, за да намери хора, които имат влияние пред управляващите, за да отменят заповедта за изселване. По онова време всички се страхували и то с право. Тогава семейството решило вечерно време всеки ден да се моли и през деня, и през нощта. Молили се, какво се молили, но в заповедта имало дата, до която имат право да престоят в София. Накрая си опаковали най-необходимият багаж и раздали цветята на съседите, като им ги подарили, за да не би да изсъхнат в тяхно отсъствие. Вече успели да намерят и кола, която да им прекара багажа до гарата и оттам с влака на посоченото място за интерниране.

Един ден, когато трябвало да бъдат изселени идва, почуква и влиза един много красив мъж, потърсил брат й Иван и поискал да види заповедта за изселване. Подали му я, а той я взел, погледнал я, сложил я в джоба и казал: „Заповедта се отменя от най-голямо и от най-високо място“. Всички го гледали, стояли като изумени и не посмели нито да мръднат, нито да шавнат, нито да продумат. Той си отишъл, а те стояли и не знаели какво да правят. Накрая решили да чакат, за да видят какво ще да става. Чакали ден, чакали два, седмица и месец с неразпокования багаж. Не смеели да се радват и не посмели с никого да споделят. Най-интересното е, че никой не дошъл повече да ги безпокои. Така останали да живеят в собствената си къща без да бъдат изселени. Някой бе дошъл и бе отменил със Сила и с Власт заповедта за изселване. Беше изпратен някой Божий служител и той отмени изселването. Следващите месеци и години семейството винаги се е опитвало да проучи и да намери онзи млад мъж, който им помогнал, за да благодарят, но се оказало, че в местното управление на милицията, където живеели такъв човек изобщо не е бил на служба и никой не е познавал такова лице. А той е бил един Божий служител.

Тук имаме няколко случая, които преведохме, за да видите как Невидимият свят когато реши да помогне откликва и изпраща своите служители. Те идват след като нашата молба е препратена до Бога и след което се получава разрешение те тръгват да изпълнят Волята на Бога. Обяснението е различно, но законът е един и същ - да изпълниш Волята на Бога в подходящ момент и време, в това се крие силата на човешката душа.

Аз съм пред Учителя на разговор. „Бог е вложил в душата на човека всичките възможности. У нас трябва да има желание да разкопаваме и поливаме тия цветя. Възрастването е от Бога. Това, което направим другото само по себе си ще дойде. То е съотношение - в дадения случай да изпълняваш Волята Божия.

Ние се движим и живеем в Бога. Туй, което ни дава възможностите, което се грижи за нас и в което се движим, то е Бог. Него за нищо да не жертвуваш. Хората нищо от вън не могат да ти дадат. Когато жертвува човек Божественото всякога става глупав пред хората. То е дълбочина. Тази идея ние я свещена. За нея никак не трябва да говорим. Ние на себе си само ще говорим за Божественото.

Няма по-хубаво нещо от това човек да мисли за Бога, защото във всичките условия на живота, във всичко Бог ни занимава. Малките работи са, които радват човека. Големите работи са човешки. Човешките работи са модерен затвор. Има ограничение. Отвън те пазят. А Божественото е малка

колибка, от която можеш да излизаш и да влизаш, когато си искаш.“ „Учителю, в какво се проявява Бог в човека“. „Щом имаш малко разколебаване мисълта, която те задържа е Бог. Щом имаш добро желание, туй което те повдига да го направиш, то е Бог. Имаш голяма скръб, туй който те поддържа да не се обезсърчиш - това е Бог. Когато падаш, туй което те удържа да не се убиеш, то е Бог. Ти се чудиш как тъй от такова място си паднала пък не си се убила. Затова да пазиш връзката си Бога. Да живеем винаги в близост с Бога. Например аз излеза и се пека на слънце, то е близост. Също наблюдавам изхода и течението на извора. То е най-хубавото положение, което човек може да има, да е в близост с Бога. Отношението се отнася към мъртвите тела. А съотношение имат живите същества. А Бог обхваща всичко. Бог е Бог на живите, а не на мъртвите.“

50. ПЪЛНОТО ШИЩЕ И МАЛКОТО СЪРЦЕ

Ето ме отново при Учителя. Вие да не мислите, че аз непрекъснато се-
дя там и всеки ден се отбивам при него. Тези опитности, които разказвам са
от 25-годишното ми пребиваване при Учителя. Хората написват цели романи
от една единствена опитност, която имат и я разработват, и я разкрасяват,
че вмъкват купища герои, докато накрая дойдат до някакъв финал на раз-
ръзка и до едно поучение, разбира се ако има такова. А тук аз ви давам опит-
ност след опитност - това са стъпките от пътя на моето ученичество. Ето тук
си спомням едно изказване на Учителя за Шекспир: „Цялото творчество на
Шекспир иде да покаже, че има Божие провидение, което бди и въздава въз-
мездие“. Ето тук има три неща - Божие провидение, Божието око, което не
спи и всичко вижда и записва и накрая Божието възмездие. Ето ви три
принципа, залегнали в цялото творчество на Шекспир. А знаете ли колко е го-
лямо неговото творчество, че на един човек не му стига един живот, за да го
прочете и изучи. А тук в Школата всяка опитност на ученика бе един реализи-
ран окултен закон от Словото на Учителя. А тук преминаха през него хиляди
българи. Това отклонение го направих, за да не смятате, че аз не съм имала
друга работа и всеки ден вися и тропам пред вратата на Учителя. Тропала
съм, когато съм имала нужда, вътрешна нужда и нещо което съм търсила, за
да получа от този Божествен извор, който излизаше от Учителя. Аз така го
възприемах. И така отивах, когато похлопах с пръсти на вратата му.

Един ден отидох при него и пристъпих първите стъпала и реших да пох-
лопам както при други случаи. Но Учителят не беше горе в стаята си, а беше
долу в приемната. Аз заставах там и зачуках. Учителят излезна от вратата и
не ме погледна, мина покрай мене и не ме поздрави. Друг път ме погледне,
поздравява ме, а понякога ми е разрешавал някой проблем дори с поглед - в
него прочиташ разрешението на задачата. Друг път мине и ме поздрави и по
интонацията на поздрава, който понякога е символичен аз получавам разре-
шение на задача си или помощ от него. Но сега нямаше нищо - нито поглед,
нито поздрав, нито внимание. Учителят отиде до салона, след това излезна,
срещна се с една-две сестри, размени с тях по две три думи и пак се върна в
приемната. Мина покрай мене и никакво внимание. Ами сега? Това означава-
ше нещо, не можеше да не означава нещо. Ами какво можеше да бъде това?
Дали беше някоя моя погрешка? Започнах да мисля какво ми се беше случи-
ло в последно време, как съм постъпила, какво съм чувствувала, какво съм
мислила. Изобщо направих разбор и отчет на всичко около мен и покрай мен
в последните дни. Не можах да открия нищо. Да не смятате, че съм била иде-
ална или безупречна? Такова нещо да не си помислите, аз също бях в плът и

в кръв и нищо човешко не бе ми чуждо. Ама нищо. А дали смеех да го направя това беше друго нещо. Понякога съм пожелавала това или онова, но съм могла да направя и някоя грешка. Но този път след голямо умудване не можах да открия къде е вината. Разбрах, че аз нося някаква вина, защото не може така без вина Учителят да не ми обърне внимание. Разбрах цялата си безпомощност и си казах: „Марийке, язык ти за ученичеството при Учителя, язык ти за всичко и ти си грешна и в грех те зачна майка ти и ти си такава, че ме е срам да те гледам, че стоиш пред Учителя с такива грехове“ и заплаках. Съзлите ми се стичаха надолу една след друга, така че щяха да направят вадичка под мен. Плаче нещо в мен, плаче отвън и плаче отвътре. Но стоя и не си тръгвам. По едно време Учителят излиза минава покрай мене, обръща глава към мене и казва: „Марийке, Марийке“. Съзлите премрежват погледа ми, аз правя опит да ги избърша с двете си ръце и виждам образа на Учителя да ми се прояснява през насълзените очи. Гледам и какво да видя. Учителят се смее. Как така се смее? Ей така - смее се пред мен. Ама не подигравателно, нито насмешливо, но най-сърдечно и казва пак: „Марийке, Марийке“ и проточва името ми и клати с глава. Нищо не разбрах и нищо не разбирам. Сетих се и го запитвам: „Защо, Учителю?“ А той отговаря със същата усмивка и отново: „Марийке, Марийке“. Той се обърна и продължи по-нататък - отиде към салона. Останах сама. Хайде сега оправете се ако можете. Постоях, завъртях се насам - нататък и си казвам: „Аз повече тук работа нямам, да си тръгвам, че моята работа у дома ме чака“. Голяма работа ме чака да разгада на спокойствие какво ли значи всичко това. Тук има нещо, не може така Учителят да ми казва името и след това да се усмихва, а пък преди това не ми обръщаше внимание. Има нещо, ама да видим какво ще излезе. Тръгнах си да си вървя, вървя и се опитвам да мисля, но нищо не измислям. По едно време усетих, че си говоря на себе си „Учителят си има толкова много работа, има да мисли за толкова много хора, за толкова много души, които само в България са безчет и души, които търсят помощта му, а аз ей така съм тръгнала да го безпокоя по моите работи“. У дома взех нещо да работя и отново усещам онова същество, дето стои над мене и дето не го виждам, но дето непрекъснато ме наблюдава какво правя и какво не правя и като го правя как го правя. Обръщам се към него и му казвам: „Приятелю, на теб ти е лесно, ти си в друга одежда и можеш да вървиш Божията Воля колкото си искаш и както си искаш. Но за мен, която съм цялата в плът и кръв да не мислиш, че ми е много лесно?“ А представете си това невидимо Същество си отваря устата и ми говори, но без да го виждам. Чувам гласа му: „Запомни това, че Небето ти дава нещо, което не се надяваш, а когато искаш не ти го дава“. „А защо е така?“ „Ще разбереш по-късно“. Разговорът приключи. На следващият ден Учителят започна да говори на беседа. „Когато ученикът отиде при извора трябва да носи празно шише, за да го напълни. Отиде ли с пълно шише безпредметно в неговото отиване до извора“. Учителят спря за миг и ме погледна. Аз разбрах всичко. Предният ден аз бях отишла при него с пълно шише, шишето ми бе напълнено с моите проблеми, с моите мисли и в мен нямаше място да си наточа нещо от извора, който излизаше от Учителя. Учителят след малко продължи: „И когато мина покрай вас вие ми казвате: „Учителю, учителю, вие не ме обичате“. Знаете ли какво ще ви кажа. Сърцето ви е толкова малко, какво мога да вложа в него? Направете си по-голямо сърце, че да ви туря нещо в него. То едва съдържа десет грама, а какво да ви туря в него. Ако река да го насиля, то ще пукне и тогава ще свършите с живота си на земята. Затова ученикът, когато отиде при Учителя трябва да отиде, за да получи от извора.“

Отново съм при Учителя за разговор. „Вяра, вяра трябва да имаш в Бога. Колкото по-надълбоко отива човек, толкова противоречията стават по-големи. Аз всичките ти отрицателни мисли и настроения, които ми изпращаш ги възприемам и ги преживявам. Аз трябва да ги преработя и да ги изхвърля от мен.

Марийке, Марийке. Аз искам да си разумна, много разумна. Знаеш ли какво значи разумна?

Аз те обичам. Ти обичаш ли ме?“ „Обичам те, Господи.“ „Готова ли си всичко да пожертваш и да страдаш заради Бога?“ „Готова съм, Господи. Учителю, аз си мисля, че вие сте ме оставили?“ „Това е твое заблуждение. Ами че от толкова хиляди години аз ви крепя и ви помагам. Не се ли убедихте, че няма да ви оставя?

Трябва всякога да вярваш, че Бог е неизменяем и еднакъв към всички. Ако би знаела какво те очаква в бъдеще? Но човек, когато се намира в тъмнина се страхува. Напред, напред трябва вие напред да вървите. Ти трябва сега да оправдаеш учението, което си приела. Да докажеш, че то може да научи хората на добро. Тебе ти пречи сърцето, то като вземе надмощие, умът ти се замъглява. Гледай да направиш това, което е възможно за човека. Не те карам да отидеш на месечината. Има две положения: едното е, когато ти имаш да учиш и майка ти и баща ти са разумни, имаш сестри, които са свършили университет и теб те подтикват да учиш. Другото положение е, когато ти си бедна, майка ти и баща ти те бият, сестрите ти не са свършили нищо, а ти искаш да учиш и ако издържиш на тия мъчнотии и свършиш, то е геройство. Твоето положение не е от най-лошите, ти все имаш някои, които да ти помагат. Знай, че това, което Господ ще ти даде, то на краката ти ще дойде при тебе. Учението трябва да придобиеш сама, а колкото за сърцето то ще дойде после само без да го търсиш. Трябва да учиш, да учиш в широк смисъл на думата. Когато Господ иска да благослови някого то го благославя и всичко ще се нареди, ще дойдат по-добри условия.

Най-напред мъчнотиите са отвънка, после са отвътре, а най-после са отвън и от вътре и тогава ако издържиш и тех то идва някой, който да ти съдейства от небето. Сега ти предстои този изпит, а после ще дойдат и други задачи. Човек да престане да роптае и да бъде смирен то е най-хубавото. Каквото и да му направят другите - да търпи. Той да знае в себе си какво има у него, но да си мълчи и да живее с онова вътрешно разбиране, с дълбоката духовна връзка, която има с небето. Ти само учи и за нищо няма да мислиш. За прехраната ти и затова как ще се нареди живота ти няма да мислиш, то не е твоя работа. Страхът на глупавите прекосява краката, а умните ги кара да бягат. Разумният страх от Бога кара човека да работи. Не може човек да седи в пасивно състояние, все трябва да се работи. Тези, които свършват университет все получават познания, които после ги ползват и работят с тях.

Времето може да се развали: буря, дъжд, вятър. Ти ще го констатираш и няма повече да му обръщаш внимание. Ще си гледаш работата. Това е един товар, един дълг, който имаш от миналото и като го платиш ще се освободиш. Трябва да изпълни човек дълга си и после ще бъде свободен. Като помислиш за Злото, то ще рече: „А, защо ме викаш?“ и дойде при тебе. Затова ти няма да мислиш за него, за да го привличаш. Няма защо да мислиш все за най-лошото. Аз само съм преместил свещта от едно място на друго, за да осветя твоят път, а ти ще учиш, за да разрешиш задачата си на своят път.“

51. ВИДИМАТА И НЕВИДИМАТА ШКОЛА

Сутрин в салона на Изгрева всички трябваше да бъдат 20 минути преди определения час - 5 часа сутринта. Преди да дойде Учителят обикновено се пееха братски песни и песни на Учителя. В салона отначало имаше пиано, а впоследствие се закупи и орган и обикновено аз заставах на пианото или на органа и свирех. Понякога ме съпровождаше на цигулка някой от братята като Симеон Симеонов или Галилей Величков. Разпяването и пеенето на тези песни имаше за цел да тонират учениците, да влязат в едно друго поле, това на песните, а знайно беше, че това е окултна музика, която за пръв път Учителят бе свалил на земята. Тук на Изгрева бе първият опит. Нееднократно Учителят бе споменал, че тази окултна музика за пръв път се заражда тук и че в Европа изобщо не я познават. Постепенно песните дойдоха чрез Младежкия и Общият окултен клас. С годините те се трупаха и Учителят през време на Школата създаде едно голямо музикално и неповторимо творчество.

Точно в 5 ч. сутринта Учителят влизаше с Библия в ръка, носеше и една лупа, с която прочиташе предварително подготвен стих от Библията, понеже знайно е, че шрифта бе много дребен. Всички ставахме и под вътрешното разположение на Духа в Учителя той ни подаваше кои молитви да произнасяме гласно и завършвахме с някои песни. Но това се променяше непрекъснато и всеки път молитвите бяха различни както и подадените шепнешком от Учителя песни. Веднъж някой си бе наумил да направи план как да протече този ритуал според него и коя след коя молитва да се казват, така че да има един и същ порядък, а да не се сменят ту песните, ту молитвите. Този приятел смяташе, че Учителят шепнешком съвсем произволно подаваше с тих шепот песните до мен, за да ги свиря. Този план бе готов, но същия ден Учителят влезна в салона, каза ни да седнем, обърна се към нас и започна своята беседа направо. Нямахме нито молитва, нито песни. Учителят не зачете нито неговият план, нито своят ред и порядък, който беше години наред въвел в Школата. Това беше урок за останалите. Не може да се изнасилва Духа, а трябва свобода и чистота в салона, за да се изяви. От толкова години, както помня винаги имаше едно разнообразие и никога нещата не се повтаряха.

В салона бяха наредили столове и всеки се насочваше да седне по-напред, за да слуша по-добре. Аз стоях по-напред понеже свирех на пиано, но в тази атмосфера и аура в салона гласът на Учителят по незнаен начин и по не знам какви си закони на звука се пренасяше еднакво и до последния стол и ъгъл на салона. По-възрастните приятели вече си бяха приобщили привилегията да имат постоянни места и ние не смеехме да седнем на техните столове, защото получавахме остри забележки, стигахме се до скандал, а с това нахълтаваше дисхармония в салона и Учителя като идваше виждахме строгото му лице и тогава употребявахме доста усилия чрез песни и молитви да възстановим хармонията в салона. Иначе нямаше да има беседа. Чувствахме се всички виновни и затова ние, по-младите оставяхме тези места да стоят празни, дори когато някой от възрастните приятели и да не присъствуваха в салона. Някои си бяха донесли специални столове с облегалки от вкъщи. А да знаете как ни се искаше на нас, младите да изхвърлим и да махнем всички привилегии на възрастните приятели за техните заслуги и за не знам какви си още неща. Но бяхме правили опити и разбрали какво означава един скандал в салона. Така веднъж стенографите решиха да си преместят масата по-напред до катедрата на Учителя, за да могат да слушат по-

добре, а с това накаръниха честолюбието на двама възрастни приятели, а това беше семейство Белови и то стана такъв скандал в салона заради тази маса, защото с поставянето на тази маса се отнело вечното право на семейство Белеви за техните вечни запазени места в салона. Учителят видя скандала и напусна салона и до края на годината не се яви на беседа в салона. А това беше 1936 г. и това бе есента, след като се върнахме от Рила от онази Рила, където тази година беше втората Голгота срещу Христа, годината когато бяха нанесли побой върху Учителя и той полупарализиран се качи на седемте Рилски езера. И ето защо след този скандал салонът практически бе затворен за беседи от Учителя.

Някой път приятелите не бяха точни, закъсняваха и новопристигналите прекъсваха беседата, всички се оглеждаха и се разсейваха. Тогава Учителят забрани да се влиза и който бе закъснял нямаше право да влезне в салона. А за пазач бе определен Иван Антонов. Той не пускаше никой и беше безпощаден към закъснелите и никой не смееше нито да дращи по вратата, нито да почуква леко, защото по никакъв начин той не пускаше закъснелите.

След беседата ние пеехте песни, после излизахме от салона и се събирахме около Учителя и го запитвахме за някои неща, за да разясни някоя неразбрана мисъл от беседите. Сега като препрочитам някои беседи ми става смешно, че ние сме били толкова наивни и възторжени тогава, като сме смятали тогава, че всичко можем да разберем, а в беседите на Учителя всичко беше забулено и Учителят беше поставил завеса за обикновеното човешко съзнание и при всичкото старание трудно бе на човек да отвори вътрешната завеса на своето съзнание, за да може Словото на Учителя да влезне в него и да направи неръководен дом.

Обикновено обстановката при всяка беседа бе особена. Преди да влезна в салона и когато сядах на пианото и преди да протегна ръце към клавишите усещах, че целият въздух над нас затреперва и въздухът около мен е жив и има живот в него. Тогава си казвах, че това е от аурата на Учителя, защото всички бяхме в едно особено състояние. Веднъж запитах Учителя, а той каза: „Тук бяха дошли много души от безкрая на Вселената и не мислете, че сте само вие тук. Салонът е пълен с невидими слушатели, дошли от безкрая на Вселената, а вие сте застанали на тези столове и за тях представляват като каменни статуи. Те са живите слушатели и това повдигнато състояние на душите си вие дължите на тяхното присъствие. Това е Невидимата Школа, която присъства тук в този салон и това са възвишени същества, представители на още по-възвишени светове, където окултните ученици в тази невидима школа са души и където Божественият Дух ги огрява и те разцъфтяват като лотос. Това е пробуждането на човешката душа. Ето това е Школата на Бялото Братство. А вие сте онези каменни статуи седнали на столовете. А вие смятате, че сте ученици. Горко на мен ако вие сте ми единствените ученици. Ето това е вътрешната Школа на Христовият Дух“.

Учителят имаше един уред, много чувствителен, който в присъствие на невидими посетители и на светли същества от различни ангелски йерархии, когато пристигаха при Учителя то от този чувствителен уред се чуваше един звук: фиуу и тъничко писукаше. Като записука Учителят се обръщаше, виждаше посетителя и питаше какво има и така започваше разговорите. Аз лично съм присъствала в неговата стая, когато този уред записука, Учителят се обръна и каза: „Какво има?“ След малко Учителят започна да говори на някакъв непознат за мен език, някакъв старинен санскритски или вакхански или някакъв друг, това не можех да кажа, но езикът беше непознат за мен. Друг път Учителят запитваше: „Какво има?“ и се вторачваше някъде към стената и

мислено разговаряше с своят посетител. А веднъж пък го заварих как той разговаря на старинен български език, от който нито дума на разбирах. Тогава разбрах какво значи Невидимата Школа на Бялото Братство, която е Школа на цялата Вселена, защото Всемировият Учител на Вселената беше дошъл тук на земята в плът, в кръв и в Дух, а Словото му излизаше от този Божествен извор.

Веднъж след един такъв разговор на Учителя с невидимият посетител, на който аз присъствах, след като завърши посещението аз запитах Учителя: „Не можем ли и ние да контактуваме с тези същества?“ Учителят каза: „За да посетите невидимата Школа аз трябва да изчистя сърцето ви, ума ви и волята ви и след това да ви извлека от тялото ви и да ви кача горе в невидимата школа. Така нечисти никой няма да ви приеме, а трябва да ви облека в Чистота и Светлина. Освен това трябва да ви изведе от тялото и да ви заведе лично в онези възвишени светове, защото вие не познавате пътя и този път не е отпъкан път, а докато се напусне земята ѝ се отиде там се минава през много опасни зони за човешката душа. Когато се пробуди съзнанието ви и ви се отворят очите и започнете да мислите за онзи възвишен Духовен свят, то тогава може да бъдете допуснати, където небето и целият звезден мир ще говори на вашето съзнание и тогава ще чуете гласът на Великият Учител на Вселената. Между Бога и човечеството има само един Велик Учител, когото ще видите, когато влезнете в неговата невидима и истинска аудитория, в школата на Всемирното Велико Бяло Братство. А този Учител е Всемировият Учител на Вселената. Името му го знаете.“ Учителят се обърна към мен и въпросително ме погледна. Отговорих: „Името на този Всемиров Учител на Вселената е Беинса Дуно и той сега стои пред мен“. Учителят се усмихна и каза: „Плът и кръв не са ти открили това, а Дух съизволи да те посвети в тази истина“.

52. ДА СЕ ОЗАПТИ С ЮЗДА И КАМШИК

Да не смятате, че бидейки около Учителя и в Школата му съм била цялата изтъкана от добродетели и то от най-висш порядък или пък съм била толкова изрядна, че от мене е греело слънце или месечина, както обикновено казват тук шопите в Софийско. Напротив имаше дни, че и месеци не можех да се справя с моите вътрешни състояния. А те не бяха малко, но това бяха последици от ред прераждания от много връзки от миналото, които ме обвиваха с въжета и ме задушаваша. Освен това в Школата имаше противоречия, които идваха не само от нейните членове, но и от самите нас с нашите несъвършенства и разбира се от нашето непослушание към думите на Учителя. Че какви ли нямаше при нас. Това бяха представители и души преминали всички окултни школи на земята, че Източни, че Западни, че африкански, че хималайски и не знам какви си още. Души възплътили се и родили се като българи и дошли при Учителя да учат. Но каквото и да правеха и как да учат, когато все избиваха натам от където бяха дошли и носеха не само влиянията от миналото, но и със своята дейтелност се насочваха натам и отклоняваха мнозина. Ето пример, тук имаше астролози, после хироманти, трето гледачи на кафе, на боб, четвърти гледаха на карти, пети станаха ясновидци и когото хванеха за слушател му разкриваха тайни земни и неземни. На други казваха, че имат възможност да слушат как чрез техните уста говори Духа и човек отстрани като ги гледаше се чудеше от къде накъде дойдоха всички тези неща. А да не говорим за разните медиуми, за спиритизма, който беше се настанил на Изгрева и за още много-много такива отклонения. След замина-

ването на Учителя се явиха ясновидци и всеки един говореше как чрез него говори Учителя. Явяваха се духове, които взимаха името на Учителя и говореха общи неща, понякога взимаха някаква негова терминология, но ако по-специално човек реши да разучи това, което те говореха ще види, че това не беше никакво знание. Това бяха изречения и приказки наредени едно след друго. А Учителят може да се познае чрез Словото си и в Словото си и това се отнася за онези, които имат вътрешната връзка със Словото му и с Бога. Нашият личен път преминаваше през такива препятствия и противодействия. Освен това мнозина бяха и с различни политически увлечения - имаше анархисти, комунисти, социалисти и тути-кванти и всичко това беше разбъркано и вложено в един общ кюп и този кюп се намираше на Изгрева, а Учителят този кюп го превръщаше понякога на казан и отдолу слагаше дървета, запалваше ги и поддържаше огъня. Та тук на Изгрева имаше един огън, който непрекъснато гореше и се поддържаше от Учителя, затова всеки минаваше през изпити.

И аз не правех изключения. Веднъж бях в едно такова състояние, след като имах конфликт с една сестра, която изобщо не беше права и се чудех защо Учителят я още търпи тук на Изгрева. Решавам, че това може да стори само Учителя и отивам при него с едно вътрешно изискване, неznam от къде дошло в мен, но имах изискване Учителят да озапти тази сестра. Знаете ли какво означава да се озапти кон и да се озапти конски впряг? Обикновено на конете се слагаше юзда и при един вироглав и буен кон ездачът се качваше, за да го обяди и този кон, след като рипа, скача и хвърля чифтета накрая ездачът го озаптява, така че този кон вече може да бъде полезен на стопанина. И така аз съм пред Учителя и му казвам: „Учителю, трябва да озаптите тази сестра“. Той мълчи. Аз повтарям изискването си. Учителят изобщо мълчи, след това погледна встрани и нещо размишлява. Аз разбрах, че Учителят изобщо не ми обръща внимание. Той не отговаря нищо. Аз започвам да се ядосвам и не знам защо започвам да тропам с крак, така както едно дете тропам с крак пред баща си, когато иска нещо. Но най-важното е, че аз не се усещам, че тропам с крак и то пред Учителя и пред Бога. Едно такова състояние ме е обхванало, обзело ме и тези сили ме владеят. Аз тропам, Учителят мълчи и накрая не издържам и се развиках пред Учителя срещу онази сестра. Учителят мълча докато премина в мене бурята и накрая ме попита: „Ами теб кой ще озапти и кой ще ти сложи юзда? А отгоре на това трябва и камшик да има.“ Аз останах изненадана. Огледах се. Около мен имаше и други сестри, които наблюдаваха целият случай. Аз стоя като втрещена и не мога да се опомня какво става с мен. Накрая си тръгнах. Този случай с години го разказвах на Изгрева, че съм тропала с крак пред Учителя и съм изисквала нещо, на което той не е бил съгласен. Аз не помня друг на Изгрева да е тропал с крак пред Учителя. Останах само аз, единствената. Сега ме е срам и болно. Това по-късно се разказваше подробно с различни украшения и всички ме гледаха и знаеха, че и аз съм като другите и не правя изключение от всички. А аз понякога се смятах, че малко съм повече от тях, може би с един сантиметър да ги надвишавам. А какво излезе? Пълен провал. След няколко дни отивам при Учителя и го питам: „Учителю, как ли ме търпите? Мен ме е срам да дойда при вас и не знам как да се извиня и да искам прошка“. „О-о-о“, каза той, но това го изказа и го провлече доста дълго. После продължи: „В сравнение с другите ти си ми цвете“. Аз се учудих. Аз да съм цвете? Невъзможно е. Беше ме срам пред Учителя. „Учителю, аз съм лоша, лоша съм и такава като мене няма никъде по света“. Учителят продължи: „Ти си от добрите“. Това беше отговорът му. Какво ли означава това? Истина ли бе то-

ва или бв един негов метод да ме освободи от моята погрешка? Ако беше метод това беше Божията милост, която се изявява над мен, но ако беше истина как ли ме търпеше Учителя? Ето сега виждах какво означава, че Бог е благ и търпелив към Своите си.

Отново съм пред Учителя на разговор. „Отначало ти си мислеше, че си по-способна от другите. Мислеше си щом седнеш да четеш и ще си вземеш изпитите. Но после видя, че другите свършиха, а ти остана на заден план най-накрая. Те с постоянство и с труд изкараха. Ти си като онзи заек, на когото костенурката предложила да се надпреварят. Той се изсмял заекът и рекъл: „Ти ли ще се мериш с мен?“ Хукнал да бяга и после легнал на пътя да си поспи, а през това време костенурката пълзела, пълзела докато стигнала по-рано от него. Той като отишъл намерил я вече пристигнала и така костенурката спечелила състезанието. Сега не че ти липсват способностите, но ти нямаш постоянство. Ще се учиш на постоянство и на труд. Ти ме питаш: „Обича ли ме Учителят?“ Ти си като някоя ученичка, на която учителят преподава на дъската математика, а тя вместо да слуша урока и да записва на тетрадката се пита, обича ли я учителя. Докато учителят пише математика на дъската той обича учениците си. Не може да учиш някого без да го обичаш. Този закон е верен не сто на сто, а сто и едно на сто.

Господ сега ти е пратил одного да ти помогне. Прати ти одного, а ти го отхвърляш, прати ти друго, ти го отхвърлиш. Най-сетне те остави самичка да си работиш сама без никой да ти помага.

А аз сега отгоре от върха виждам, че ти за месец и половина ще свършиш работа, която е за три месеца. Така виждам отгоре. А ти като се изкачиш горе ще го провериш.

Ти се качваш по един връх, насколо ти е сухо, аз съм видял, че от другата страна има вода и ти казвам да вървиш, че водата е от другата страна, а ти не вярваш. Като преминеш от другата страна, ще се увериш.

Ще вършиш работа, може да се оцапаш и окаляш, но то е отвън. Ние после ще го измием това, оцапаното и ти ще бъдеш отново чиста. Господ те обича и ти помага, но разумно. Ако Господ за един момент престане да мисли за теб ти моментално ще умреш. Слънцето грее, защото Господ ме обича. Има мъгли, защото Господ ме обича. Вятърът духа, значи Господ ме обича. Ето аз така гледам на работата. Ако престане всичко това значи Господ е престанал да мисли за мен.

И Господ те обича и за теб се грижат, но искат да видят какво можеш да направиш сама. А като дойде работата до помощ до там няма никакво съмнение. То е най-лесното. Ще вярваш, че си излязла от Бога и Той те е пратил на земята да учиш“.

53. БОЖИЕТО ОКО

Онези възрастни приятели, които заварихме при откриването на Школата бяха негови последователи от началото на века и със своите разкази и преживелици около Учителя ни въвеждаха в един друг свят. За нас онази епоха от времето на пророците и от времето на Христа бе един непреривен процес, защото го виждахме и в преживяванията и спомените на първите приятели, които са били с Учителя още от самото начало. Но след като отвори Школата Учителят по друг начин заговори и неговите методи се промениха. Една от причините бе, че духовенството го атакуваше открито, както и обществеността и го упрекваха, че богохулства понеже се провъзгласил за жив Христос и за доказателство бяха му поместили един негов порт-

рет в един от вестниците. От тогава Учителят не позволи да бъде сниман може би десет години. С него имаме снимки от 1926 и 1927 г., а преди това около десет години Учителят не разрешаваше никаква фотографска снимка с него или с приятелите. Но за сметка на това Школата продължаваше, нашите опитности с него вървяха една след друга, а пък понякога възрастните приятели се разприказваха и споделяха съкровени тайни от онова време, когато Учителят се изявявал по Библейски и по Евангелски, т.е. с невероятни чудеса. Те знаеха да пазят мълчание, защото Учителят ги бе предупредил, че това са свещени неща, а от друга страна те виждаха реакцията на обществото и възмущението на това общество срещу Дънов, който бил се провъзгласил за Христос. За тях Учителят беше самозванец, а той отговори много просто и по обикновеному и това, което ще го кажа ще го намерите в първите серии на „Сила и живот“. Учителят бе казал: „Любовта, която е в мене е Божията любов. Любовта, която е в мене е Бог“. Ето по-добро обяснение от това няма. Но ние младите в Школата започнахме да виждаме Учителя по друг начин. Той външно беше се затворил, но вече ние получавахме задачи за разрешение, слушахме Словото му, а от друга страна наблюдавахме всички онези, които отиваха при Учителя за помощ и разрешение на личните им проблеми. Ето така по този начин ние също започнахме да се срещаме ежедневно и да виждаме как чудесата изникваха и се реализираха едно след друго. И като резултат на нашите опитности и спомени ние от своя страна разказваме на следващото поколение и имате възможност да се запознаете с тях. Веднъж ме среща един възрастен приятел, усмихнат, имаше претенции, че е високо издигнат и всичко може. Среща ме и ме запитва: „Сестра, какво става с вас? Имате ли нужда от моята помощ?“ Аз спирам и го питам: „Каква помощ мога да получа от вас, та аз току-що бях при Учителя и при Бога“. Той ме изглежда с учудване и след това дълго време ме наблюдаваше. Ето така ние минавахме през своите вътрешни опитности и те бяха малки колкото пшеничено зърно, но те се нижеха едно след друго и ето вече десетилетия след това от тези житни зърна може да се смели брашно, да се омеси хляб и този хляб да го представим на следващите поколения като бисери от съкровищницата на Школата.

Поради тези неща пред Учителя аз бях много открита. Обикновено си казвах: „Отивам при Учителя. Там в него е Бог. Там е Бог и не скривам нищо от него“. Не можех да постъпвам другояче пред него. Тук разкривах всичко, което бе в мене и което преживявах. Това бе една изповед и едно чистене пред Учителя. От друга страна Учителят ми даваше правилният отговор за нерешените ми въпроси. Знаех, че човек бе проекция на много светове. Веднъж задачата има въпроси от чувствения свят, друг път от мисловния свят, след това от причинния свят, а да не говорим за някои по-големи откровения. А ние се движехме във физическия свят и имахме много нерешени въпроси с нашия бит и прехрана. Учителят ни изслушваше и отговаряше понякога с една или с две думи, понякога по-подробно, а понякога с поглед.

Веднъж съм при Учителя и той ми разправя за една сестра как му се оплаквала за някакъв си свой проблем. Но Учителят го разказва така, че предава точно думите й дума по дума. Аз разбирам, слушайки, че това са думи на сестрата, но също разбирам, че това не е цялата истина изнесена пред Учителя. Аз не се стърпях и запитах: „Учителю, като ми разправяте все едно, че слушам думите на сестрата. Ама тя не ви е разправила всичко за този случай, за да можете да й помогнете“. Учителят ме поглежда. Това беше един негов метод, понякога предаваше думите на другите пред някого и очакваше какво ще бъде мнението на слушателя. Учителят приложи този метод с

мене и аз изказах своето мнение. Тогава той продължи: „Е, те разправят разни неща“. Но това „е“ леко го проточи и стана на едно „Е-е-е“ и направи движение с дясната си ръка, с което ние обозначаваме неща, когато ни се разправят врели-некипели. Аз стоях като прикована, защото не очаквах пред Учителя онези, които отиваха при него да прикриват истината на нещата. Разбрах, че те не споделяха всичко с него, но това го разбрах много по-късно, по-късно. Какво ли не изтърпяваше Учителя заради нас и заради своето Дело.

Един пример за потвърждение. В София имаше един оперен певец, казваше се Събчо Събев. Имаше собствена певческа школа в София. Но пиеше много. Беше отишъл при Учителя и той му бе казал: „Ако не престанете да пиете то след две години ще си заминете от този свят“. А Събчо му бе отговорил: „Господин Дънов, дори и след един месец да си замина и да умра не мога без пиене и без ядене“. А Учителят му отговорил: „Е, както намерите за добре“. Той продължава да пие и накрая умря на оперната сцена на операта „Евгений Онегин“, певец арията на Евгений. Беше баритон. Той се беше оженил за италианка, която беше добра музикантка и тя се бе жертвала за него. На другата година умря сина му, а на следващата пък почина жена му, италианката. Вечерта срещу злокобното предствление преди той да почине една наша сестра от Изгрева - Марчето Петрова е била при италианката. Тя е доловила, че тази нощ ще стане нещо и я помолила да остане при нея, защото нещо лошо щяло да се случи и нямало да може да издържи. Но Марчето си имала работа и си отишла. А на следващия ден тя прочита некролога на Събчо Събев закачен по стените и оградите в София. Така че при всяка една среща на един българин с Учителя то той, българина винаги имаше възможност да се срещне с едно от чудесата, с които ние бяхме свикнали на Изгрева и които за нас не бяха чудеса, а беше едно обикновено ежедневие.

Споделям с Учителя за горната преживелица, а той ми казва: „Онзи Божествен Учител има ли право, когато Той ви говори? За Божието око, което наблюдава то строго следи и нищо няма скрито и покрито за него. Ами аз, когато стоя в тъмната нощ нали Бог гледа? Пред Бога всичко се отпечатва. За мен вечерно време няма, нощта е тъй както е и през деня. Аз в тъмната нощ се разхождам, хората спят в домовете си, а аз излизам и се разхождам. Хората могат да не виждат нищо, но Божието око всякога ви гледа. Но ако ние не зачетем туй Божие око всичко друго е празна работа. Ето защо никой от вас не може да ме съди. В Бялото Братство няма нищо скрито покрито. Светлината там е толкова ярка, че като влезнеш ще останете всички без маски, без физическите си тела и като влезнете в тази Божествена светлина ще поискате да бъдете ученици на тази Божествена Школа“.

По такъв начин разбрах какво означава Божието око за Изгрева и за Школата.

Отново съм пред Учителя за разговор. „Знаеш ли какво значи всичко това, което ти казах дотук? Значи да бъдеш добра. Да обичаш и тези, които аз обичам“. „Кои са ваши, Учителю?“ „Мои са всички, които любят Бога.“ „Ами аз ваша ли съм?“ „Има ли нужда да питаш? Трябва чувствата ти да бъдат съвсем чисти. Да се не намесват съмнения и мисли, навейани отвън. Ти трябва в такъв момент всичко да забравиш, да сме напълно едно. Това е допирна точка с Бога отвън. Ти как гледаш?“ „Учителю, аз си мисля, че този, когото търся сега е пред мен.“ „Хубаво, тъй трябва да гледаш.“ „Учителю, ти си моят Господ.“ „Така е. Вярно е. Хората са опорочили тези неща. Те си играят с тях. То е свещено. Ти трябва да го пазиш свято, да се радваш и да благодариш на Бога.“

54. ПОСЕЩЕНИЕ НА УЧИТЕЛЯ В МАЛКИЯТ ДОМ

Отначало живеех на Изгрева в една барака малка, скована от греди и дъски, но за мен беше дом, бях я подредила, но колкото и да подреждаш това бе една малка барака. Но за сметка на това имах покрив. Тук можеше да се постави една малка масичка, едно креватче, една печка и един клонц, който минаваше през покрива. Такова беше разположението вътре - тесничко, но ми беше широко на душата. Минаха години и тази малка придобивка, която имах и за която мечтаех, когато бях при родителите си не ме задоволяваше. На Изгрева пристигаха много хора от града и от провинцията, всички разпращаха новини, после слушаха тукашните вести и аз имах чувството, че съм попаднала в един кошер, който непрекъснато гъмжеше с думи, с чувства, с желания и с мисли. Как ли всичко това изтърпяваше Учителя? Учудвам се на неговото търпение и за цялото ни несъвършенство, и за ежедневните ни пропуски в поведението ни и в обхода ни помежду ни. По това време аз се свързах с Борис Николов и живеяхме заедно според обществените норми на поведение и това ни принуди да се оженим, защото такова съжителство се позволяваше само при едно узаконено семейство. Освен това ако живеяхме под един покрив без да сме оженили щяхме допълнително да дадем повод за какви ли не коментари както на Изгрева, така и в града. Наредиха се благоприятни условия и ние закупухме една малка къщичка на пет километра от Изгрева на пътя на Симеоновското шосе. Това бе една малка гиздава къщичка с бунар, с голяма градина и дървета към 1500 кв. м. Тук се родих за втори път, бях по-настрана от Изгрева и от неговия шум. Аз по това време минавах през една фаза на развитие с много противоречия с братя и сестри от Изгрева и бях станала много чувствителна и това ми действаше много пагубно върху здравето ми. А пък моята барака, къщичка на Изгрева я оставихме, че като прихождаме за беседи там да отсядам за почивка или пък да приемаме гости.

В този малък дом аз се чувствах като домакиня, като стопанка на дома си. Тук имах пиано, работех с музиката на Учителя, занимавах се с домакинство, проучвах беседите му. По едно време Учителят започна да ни идва на гости в този малък дом. Това учуди всички. Не само учуди, но ги изкара от равновесие, защото много хора на Изгрева ни упрекаха в това, че сме напуснали Изгрева, че сме се отдалечили и сме избягали от Учителя. А това беше и метод на Учителя, когато започваха да упрекуват в нещо и когато всички се нахвърлят върху някого и онзи човечец остане беззащитен, тогава Учителят се приближаваше към това същество, протягаше му ръка и го изваждаше от това му състояние - вътрешно, а пък и външните му условия се подобряваха. Може би Учителят приложи и този негов метод към нас и затова дойде на гости при нас. Всички ахнаха, учудиха се и трябваше да преглътнат този горчив хап за тях, а пък сладък хап за нас. Та това бе цяло благословение за нас да идва Учителят в дома ни. За първи път го зърнах на портичката, видях му бялата шапка, после вратичката се отвори и Учителят запристъпва лекичко с бастуна. Изтръпнах, не можах да повярвам, съзрите напиреха в очите ми, затичах се към него, хвърлих престилката, която бях препасала, защото се занимавах с домакинството си, хванах с двете си ръце десницата му и я целунах. Учителят се усмихваше: „Днес решихме да видим какво прави нашата Марийка“. Поставихме Учителят на най-официалното място в дома ни, а това беше една малка стаичка. Помогнах му да се разсъблече и го помолих да легне на моето легло. И той полегна, почина си, след това го поканих на обед, обядвахме и след това той замина за Изгрева. Така

започна да посещава често нашият дом. Освен това ние бяхме точно на самият път покрай който Братството трябваше да мине, когато отиваха на екскурзия за Симеоново и оттам за Бивака на Витоша. От друго място нямаше от къде да се мине, това беше единственият път за Витоша, пътят покрай нашият малък дом.

Спомням си, че извадих ябълки от избата да го почерпя, а това бяха плодове от нашата овощна градина. Той видя, че са студени, поиска един съд с топла вода, поднесох му една голяма чиния и той си избираше ябълките и ги пускаше една след една в топлата вода. Те се загряваха и после той ги ядеше. Показа ми как трябва да се ядат ябълките - затоплени, а не студени.

По някой път бях сама, понякога той идваше и с някоя сестра, понякога заварваше и Борис, който по това време работеше навън по строежите. Но повечето пъти е идвал сам, идваше хем да се разходи, хем да си почива или пък вършелеше своята си непозната за нас работа, за която можехме само да предполагаме. Той полегваше на моето легло и почиваше, затваряше очи, но аз знаех, че той не спи, привидно спи със затворени клепачи пред мен, а същевременно е напуснал тялото си и върши своята си работа в неговата Вселена.

Веднъж ми каза: „Речи на Борис да си купи балтон“. Тогава Борис ходеше със скъсан каскет без балтон. Беше студено. Поради липса на пари ли беше, поради немарливост ли от страна на Борис, който много-много не обръщаше внимание на външния си вид. Аз се стреснах и уплаших, че наистина Борис може да се простуди и да стане нещо с него. Тук видях грижата на Учителя как той винаги се грижеше за всички. А това не беше малка работа - да се грижиш за всички на Изгрева, но и за онези, които бяха наши съмишленици в града. Освен това при него непрекъснато идваха хора от града и от провинцията със своите мъчнотии и заплетени житейски неслоди. Ние вече имаме познание какво значи личността, какво значи човешката карма, какво означава родовата карма, че обществената, че и народната карма. Едно е да имаш представа, но друго е да се справяш, да разплащаш чужда карма, да я разплиташ, да разплиташ тези връзки направени от векове, само и само да помогнеш да се разплетат тези човеци, а пък някои от благодарност идваха при Учителя, поднасяха своята лепта за Господа, а пък други идваха и влизаха в Школата.

Ето защо Учителят се измъкваше понякога от Изгрева, идваше при нас, полегваше на малкия креват, за да си почине. Аз винаги в такива моменти бях на върха на небето, бях в неопишуема радост и изживяване. Докато Учителят почиваше на кревата аз приготвявах ястията. Бях добра в това изкуство. Учителят опитваше от гозбите ми, харесваше ги, понякога даваше някой съвет как да се сготви някое ядене следващият път. В такива случаи аз искрено благодарях на небето, че ми даде този дом. Веднъж Учителят беше пристигнал на гости. Без да искам му казвам: „Учителю, чувствувайте се като у дома си“. А той: „Та аз съм у дома си“. Та може ли да има по-добро пожелание за домакията, за стопанката на един дом, за ученика, когато Учителят му каже: „Та аз съм у дома си“. След посещението изпращяхме Учителя до Изгрева, понякога го изпращяхме до средата на пътя и по негово желание той се прибираще сам. А друг път той пожелаваше да ходи сам. Веднъж при едно такова посещение реших да видя какво ще ми се падне от Библията. Отворих и зачетох: „И този път Бог посети своите си люде“. Едва ли някой е имал такова привилегия да го посети Живият Господ, а след това да прочете същото, че думите Господни са написани в Библията като че ли да удостоверят посещението на Господа в малкия дом.

Аз съм при Учителя на разговор. „Всички те мислят своенравна, своеобразна. Отвън като те гледат не те разбират. Но аз казвам: „Марийка има отгоре един тънък слой камъни, като ги подигнеш отдолу има много хубава почва“. Ето защо те не те разбират“. „Вие нали ме разбирате?“ „Аз те разбирам.“ „Учителю, това ми стига.“ „Аз мисля много правилно, по-правилно от мене човек да мисли няма. Но сега ти ще се учиш да пазиш душата си чиста само за Бога. Да не се влюбваш в много хора. Човек трябва да пие вода само от най-чистия извор. Вода, която е минала през много хора, помията на хората няма да пиеш.

Да любиш Бога значи веднъж като те погледне да ти държи влага за цяла година.

Аз нямам нищо против да седиш и всеки ден при мен, но трябва да знаеш, че за всеки човек е строго определено времето, което му е дадено, за да се приближи при Бога. Остави и другите да имат време, за да се приближат при Бога.

У тебе има пресичане на енергиите, които текат през гръбначния стълб и отпред. Енергиите на любовта трябва да текат непрекъснато. Когато енергията се пресече става поглъщане навътре в тялото и човек се подпушва. У други хора пък става изтичане навън от тялото му. Енергията на Любовта трябва да се тури на работа.

Мога да ти кажа много неща, но ще застанат пред тебе форми, които може да те съблазнят. Много образи са изкривени и изопачени от света, та затова са загубили първоначалната си чистота.

Когато те погледне някой отвън изглеждаш като че много лесно можеш да се влюбиш, но ти си отстъпчива само отвън, а вътрешно си твърда. В това отношение си приличате с Савка Керемидчиева и тя е отвън мека, но и много се различавате. Ти като направиш нещо интересуваеш се от ефекта, който е произвел, а Савка се интересува от това, дали е постъпила умно. Тя иска да й кажат хората, че постъпката ѝ е умна. Твоето е по-хубаво. Савка работи с разума, а ти с разсъдъка си.

Казваш, че някой път не съм те гледал хубаво. Слънцето, което грее ли е причината или пък прозореца, който не пропуска светлината, защото на прозореца е спуснато тъмно перде? Разбира се, че в прозореца е причината. Ако прозореца ти е мръсен, не пропуска светлината, а като го измиеш светлината ще премине. Ами че как мога да изява Любовта си, когато не я разбираш? Нали трябва да се учиш? Ще учиш сега и ще работиш. Ти много се тревожиш за нищо и никакви работи. Не трябва да се тревожиш, ще имаш твърда и непоколебима вяра. Ти сега работиш по малко. У тебе има духовна ленивост. А има места където си се пробудила и там мястото е разработено. Така че имаш места у тебе, които си разработила, а други места не са разработени. Затова започни да работиш, имаш много работа.“

55. ДУХОВЕТЕ НА ЛЕМУРИЯ

През лятото на 1926 г. беше построена една малка стаичка на Изгрева. Впоследствие там Учителят нареди да се постави едно легло и когато се качваше на Изгрева понякога той почиваше на леглото. А есента пожела да живее в тази стаичка и прекара зимата на 1926-1927 г. През 1927 г. бе построен салона и на събора през август Учителят държа своето Слово при зейналите отвори на прозорците понеже още не бяха поставени самите прозорци. Те бяха сложени през следващата година. След като се направи салона за Учителя се направи горе една малка стаичка, като дървени стъпа-

ла извити водеха към нея. Учителят живееше там при най-скромните условия, при които може да живее един човек на земята. Днес изпитвам срам, че братята, които се грижеха за Изгрева, които бяха много дейни и които уж разбираха много неща не подготвиха и не създадоха условия на Учителя за работа. Същите тези дейни братя имаха в града по-добри условия за себе си, отколкото за Учителя. Това трябва да се запомни. Да не би да смятате, че поради липса на средства? Не, поради немарливост, поради неуважение, може би тези неща съвпадаха. А може би не се и досещаха. Ами как се досещаха за удобствата на семействата и на жените им? А може би пък жените да изискваха условия, при които да въртят дом и да отглеждат деца. А Учителят не изискваше нищо за себе си - от скромно по-скромно. Но иначе беше уютно. Сестрите се грижеха за бита на Учителя - едни му перяха бельото, други чистеха, трети се грижеха за храната, четвърти я поднасяха и всеки се стараеше да съдейства и да му бъде в услуга. Обикновено Учителят не се хранеше много, понякога оставяше храната, дори не я вкушаше. Но когато се хранеше правеше го с разположение. Беше приятно да се наблюдава как се храни Учителя. Имаше музика във всяко едно движение и необикновена хармония. Веднъж един брат фотограф, а това бе Васко Искренов реши да ни фотографира в столовата как се храним. Беше си поставил и разположил фотографския си апарат така, че да ни заснеме със зальци в уста или нещо подобно. Учителят влезна, поздрави насъбралите се братя, които се бяха почтително изправили на крака, хвърли поглед към фотоапарата и забеляза неодобрително: „Разберете, че има свещени неща и тези неща не се изнасят на показ. Едно от тези неща е яденето“. Братът-фотограф се сконфузи, бързо прибра фотоапарата и друг път не посмя да ни снима как се храним. Може би да видите в снимките от онова време как сме застанали на масите за обяд, но това е преди самото хранене или след това, но някои фотографии не бяха чули мнението на Учителя по този въпрос и ни заснемаха по всяко време. Преди известно време видях една снимка как са седнали и братята и сестрите мляскат с уста, а това е вече грозно. Този случай го разказах понеже споменах, че имаше музикално съчетание и хармония, когато Учителят се хранеше. Как го правеше не знам, но го имаше и беше приятно да се наблюдава това.

Дрехите му шиеше един брат-шивач. Учителят само на него даваше да му вземе мярка на тялото. Тази мярка беше взета само веднъж и по тази мярка братът ушиваше костюмите на Учителя. Понякога някой брат купи някой хубав плат за костюм на Учителя, занесе ги на шивача и му каже: „Ето ти плат за костюм на Учителя, уший го“. А шивачът клати с глава: „Така не може. Отиди подари плата на Учителя, а той ще каже от кой плат да му уший дрехи. Да не смяташ, че Учителя си шие дрехите от какъвто му плат попадне и от всеки, който му подари плат за костюм. Такова нещо няма. Учителят подбира както плата, така и онзи с какво разположение го е дал. Това го знам лично от Учителя затова отиди при него и си направи своя подарък. А платът, който си купил не е лош, но думата има Учителя“.

През зимните месеци Учителят се отопляваше с печка. Братята нарязваха дърва, качваха ги горе, зареждаха печката и я запалваха ако беше много студено. Друг път Учителят пожелаваше само да бъде заредена и той си я палеше сам с кибрит. През нощта ставаше понякога и си слагаше по някое дърво в печката. По този начин се отопляваше малката му стая горе и другата долу в приемната. Но дойдоха години, когато гражданите започнаха да се отопляват с каменни въглища. Понякога за кухнята на Изгрева дървата не достигаха и започнаха да се докарват каменни въглища за огрев и за печка-

та на кухнята. Тогава някой от братята решиха вместо с дърва да заредят печката на Учителя с каменни въглища, да я напълнят догоре и да я запалят с горно горене, така че огъня да върви отгоре надолу и да гори поне най-малко 12 часа. Така решиха, че ще бъде по-удобно не само за онези, които палят печката, но и за Учителя да не слага непрекъснато дърва в печката. Речено-сторено. Запалиха печката, Учителят влиза в стаята и се спира пред нея и я наблюдава. Обръща се към сестрата, която почиства в този момент и я пита: „С какво я запалиха печката?“ „С каменни въглища, Учителю, та да ви бъде по-лесно и по-дълго да се отоплява и да не ставате през нощта и да слагате непрекъснато дърва в нея“. Учителят мълчи малко време и след това нарежда: „Кажете на братята друг път да не палят печката ми с въглища. Не искам да освобождавам тези лемурийски духове тук, защото те действуват разрушително върху Изгрева“. Сестрата веднага се затичва, казва на братята, а онзи, който е заредил печката идва при Учителя. Но той беше вече слезнал в приемната. А братът отвори прозорците на стаята, за да излезнат по-бързо тези лемурийски духове навън. Учителят не се качи този ден горе, а спа долу в приемната. А приятелите се шегуваха с брата и го задяваха: „Ами защо отвори прозорците?“ „Да излязат тези духове по-бързо.“ „Ами, знаеш ли какво означават лемурийските духове?“ „Знам, че са духове, а щом са духове не искам да имам нищо общо с тях.“ А той беше се опарил от такива духове при разни сеанси спиритически и от разни ясновидци и беше категоричен. Не искаше да има нищо общо с тях. А това беше дедо Ради. Онзи дедо Ради, чийто образ се намира на паметника на патриарх Евтимий, онзи дедо Ради, който беше неук, неграмотен, неписмен, но беше верен и предан на Учителя. Това е същият дедо Ради, за когото Учителят беше казал, че той е прероденият патриарх Евтимий. Какво търсеше той тук на Изгрева неук и неграмотен. Учителят беше казал за него, че е дошъл тук с празна стомничка при първоизвора да си наточи и напълни душата с Божието Слово, за да може при следващото прераждане да работи и проповядва Словото Божие. Ето така дедо Ради отвори прозорците и взе метлата, с която се метеше и няколко пъти с нея замаха в стаята на Учителя, така че като че ли ще измете и ще изгони духовете от стаята. За останалите бе забавно и смешно. Но поучителното остана за нас, че в спящата материя, дори и в едни каменни въглища има изостанали същества и духове от милиони години и те там са вързани и при освобождаването им те могат да въздействат разрушително. А един от методите за тяхното освобождаване е да се изгорят каменните въглища, при тях се отделя топлина, но онова, чрез което те въздействат на околните това е онова, което те носят като разрушителна сила от времето на Лемурийската епоха. На следващият ден брата изчисти печката, цъкаше с език и казваше: „Останаха им кокалите на тези лемурийци“. После сложи сгурта в една кофа и отиде навън далеч от Изгрева, изкопа една дупка и там зарови „кокалите“ на лемурийците, т.е. сгурта от изгорелите каменни въглища. Срещат го и го питат: „Брат Ради, къде беше?“ Отговаря им: „Бях на погребение и погребях „кокалите“ на лемурийците. Онези, които знаят този случай се усмихват, а други път питат и разпитват един другия за какво става въпрос. След като научаваха случая се усмихваха и отиваха да го поздравят, че е вече и гробокопач на лемурийци. Спомням си, че той беше този, който зареждаше кухнята с продукти. Той се грижеше за градината, беше домакин и почти цялата работа на Изгрева минаваше през ръцете му. Но когато ставаха недоразумения, а понякога път някой скандал тогава той се спираше и казваше: „Това го правят онези духове от Лемурия. Аз им закопах кокалите, но духовете останаха тука. А за тях трябва голяма метла, за да

бъдат изметени". Не знам как се случи, но тази голяма метла, за която говореше дедо Ради се яви много, много по-късно, десетилетия и дойде онова време през 1972 г. когато тази метла се яви и измете целият Изгрев. По такъв начин той бе разрушен от една такава метла.

Много по-късно разбрахме от Учителя, че Материята е кондензирана Енергия, че енергията е кондензирана Мисъл, че мисълта е кондензирана Любов, а пък Любовта е изява на Божествения Дух. Това беше вече една стълбица на Духовната еволюция. Това бе знание и това бяха скрижали дадени от Духът Бейнса Дуно.

Във връзка с този случай отивам при Учителя и споделям за метлата на дедо Ради. Учителят каза: „Трябва да знаете, че целият космически мир материята, от която сегашният космос е създаден, това е изостанала енергия, неоползотворена енергия от хиляди, милиони космоси, които са съществували в миналото. Материята, която е изоставена е от съществата, които са работили тогава и вие сега влизате в тази материя, за да я използвате, но понеже в тия хиляди, милиони космоси всичките същества, които са минали са изоставили своите желания, мисли и действия вътре в тази материя, то затова като строите вашите къщи по някой път се появяват остатъците и влианията на хилядите, милионите векове. Затова сегашната материя това са заспали духове, които трябва да се събудят. Спящи духове са те, които трябва да се пробудят, но ако ги отключим има опасност те да си послужат с разрушителните сили. Затова е необходимо знание. Пример. Ако сложиш едно дърво в една печка - то те отоплява. Но с това дърво можеш да причиниш пожар и да се запали цяло село, затова са необходими знания, а знанията ги даваме днес в Школата“. Ето това бе един урок за Лемурия и за материята, в която сме потопени.

56. ИЗПИТАНИЕ НА УЧИТЕЛЯ И ИЗПИТАНИЕ НА УЧЕНИКА

Споменах вече, че по времето на Учителя и на Школата му в България се превеждаше много окултна литература, която имаше за цел да намери своите читатели и последователи. Така тя тази литература имаше за цел не само да влезне в България, но това беше средството на Черната ложа да отклони онези души, които бяха се родили като българи и които имаха отношение към духовните проблеми. Те трябваше да бъдат отклонени чрез тази литература и те бяха отклонени. И забележете, че тази окултна литература не вървеше по простите хора, по неучените, а тя се разпространяваше по учените и търсеше техните умове. Ето защо учените не дойдоха на Изгрева, а те бяха дошли и се родили в България, за да бъдат част от аудиторията на Учителя. Тук на Изгрева се намериха също братя, които започнаха да превеждат тази окултна литература, издадоха се книги и дори се помещаваше в списание „Житно зърно“, което трябваше да бъде списание на Школата. И този народ, който беше с възрожденски дух, върху него се стовари окултният змей с девет глави и всяка една глава представляваше дадено течение от различните окултни школи. Вече споменахме, че бяха преведени много окултисти. Това бяха Бо-Ин-Ра, това беше Папюз и още много, много други, които да не ги споменавам. Това неразбиране ли беше или незнание, че всичко това се пръкна и на Изгрева и едното, и другото. Но те трябваше да попитат Учителя, а те не го попитаха. А той даваше своето Слово ежедневно и ежечасно.

Има ли човек, който може в един живот да прочете всичко, което той е казал? Едва ли.

Отивам аз в библиотеката на Изгрева, където се намираха подарени книги от приятелите на Учителя. Уточнявам, че в тази библиотека имаше книги от най-различни автори и това не бе по избор на Учителя, нито по негово настояване, нито по негово изискване. Някой отиде и види някоя книга и реши, че тя е много интересна и независимо дали е чел или не - това е без значение, понякога чул нещо за нея, купува я и я носи подарък на Учителя. Учителят с пръст посочва да я остави на масата, а след това сестрата, която чисти стаята го пита какво да прави с тази книга. Той отронва само една дума: „В библиотеката“. Хем да не обижда приятелите, хем да не бъде при Учителя тази книга отива при другите и се нарежда на рафта. Така тази библиотека се напълни с доста книги и с литература като беше повечето от частни лица, които я закупуваха без дори да са я чели. И забележете сега най-интересното. Цялата тази литература през време 1957 г. тя бе описана, иззета и унищожена. Така че от нея остана само нейния списък. Значи тя не бе потребна нито на Изгревци, нито на някой друг.

Отивам аз в библиотеката и решавам и аз да прочета някоя окултна книга, че и аз малко да се образувам, та да не оставам по-назад от другите, че беше ми омръзнало да слушам този или онзи каква книга е прочел от еди кой си автор. А това беше знак на ученост и напредък на ученика, който може да обхваща с ума си не само Словото на Учителя, но и да прехваща и знанието, идващо от целия свят. Нали е доста примамливо? Така аз решавам да бъда разумна и да прочета нещо от тази библиотека та и да блесна с някакво странично знание, защото Учителят е при нас и деня и нощта от него се излива само неговото Слово. А веднъж бе ми споменал, че ученикът трябва да се стреми към разнообразие. И така аз се приближавам към разнообразието, което се намира в тази библиотека. Посягам на една от книгите и попадам на Папюс преведена на български. Таман я разлиствам и ето вратата се скръцна зад гърба ми и аз се обръщам и виждам кого мислите? Ха, да видим ще се сетите ли кого виждам. Защо ли? После ще ви обясня. Пред мене е Учителя: „Какво правиш тук, Марийке?“ „Учителю, избрах си една книга от Папюс.“ „Остави я веднага и веднага си измий ръцете и ела при мен.“ Изтръпвам и уплашена три пъти си измивам ръцете, отивам при Учителя, а той ми казва: „Това е писател от Черната ложа“. Разтреперих се. „Учителю, ама защо тази книга стои тука, а не се изхвърли от библиотеката?“ Той се усмива: „И Великият Учител минава през изпитание, както и ученикът минава през изпитание“. Тръгнах си. Разказах на всички. Слушаха ме, слушаха ме, но книгите не ги изхвърлиха - останаха там. Дори купуваха и прибавяха нови към тях. Дойде време, че комунистите изхвърлиха тази литература и цялата библиотека да я няма на Изгрева. А това трябваше да направят братята. Но го направиха другите от света. Но с тази литература те изхвърлиха от бараките на Изгрева, и изхвърлиха беседите на Учителя и изметоха целия Изгрев. И затова днес Изгрева го няма. Вие какво смятате. Дали е така?

Веднъж чета книга от Скрижовска, рускиня, която е била медиум, пише окултни книги, в които е изнесла тайни от Черната ложа. Така тази уважаема Черна ложа я направлява и ръководи. И затова тя преминава много тежък и драматичен живот: умира мъжа ѝ, умира дъщеря ѝ, а самата тя умира в крайна бедност и мизерия. Когато четях книгата в бараката на Изгрева изведнъж полицата, където държах съдове и посуда за готвене започна нещо да шуми. Помислих, че е мишка, стреснах се и скочих веднага с метлата в ръка.

Нямаше мишка. По едно време цялата посуда започна да се движи напосоки - ту наляво, ту надясно, ту нагоре, ту надолу. Тя се движеше както по полицата, така и по въздуха. Аз отскочих. След малко и масичката ми изтропа и за секунди тя започна да се движи на една педя разстояние във въздуха, като че ли невидими ръце я движеха. Да не смятате, че ми се е присънило? В никакъв случай. Аз се уплашвам, затичвам се при Учителя и му разказвам всичко. А той ме успокои: „Ти с книгата си ги привлякла онези от Черната ложа. Хвърли я“. После добави: „Романите ѝ са окултни трици, а могат да станат и отрова“. Та имах вече две опитности с Учителя с два различни автора и оттогава, когато исках да чета един автор аз го запитвах предварително и той си даваше мнението и едновременно ми казваше каква е задачата на този автор и на неговата литература, какво иде да покаже на света. Имаше много такива случаи на Изгрева с тази окултна литература, докарана отвън и вкарана в България и в библиотеката на Изгрева. Ето ви два случая, когато Учителят ме предпази от големи грешки поради незнание. Така че не мога да бъда упрекната в непослушание. А за другите не мога да кажа. Но ще ви кажа друго, че пред салона на Учителя на Изгрева един книжар бе сложил една масичка и продаваше литература. Не, не продаваше беседи на Учителя, а продаваше, продаваше литературата на източните и западните окултисти, на северните и южни окултисти. Продаваше литературата на Черната ложа. И какво ставаше. Излизат учениците на Бялото Братство от салона след като са чули Словото на Бога от Учителя и се нареждат на масата, за да си купуват книги от Черната ложа. Е, какво ще ми кажете сега? Чудя се как ни търпя толкова време Учителя. И се чудя как не се намери някой, който да вземе и да извади цялата тази литература окултна и да я изгори. Не се намери никой от Изгрева, но се намериха други. Дойдоха комунистите с камиони през декември 1957 г., направиха големият обиск и натовариха тази литература и я закараха да се претопи. Но забележете, с нея те натовариха 19 камиона с беседи на Учителя, които също претопиха. Значи, какво излезе. Има притча на Христа, където се говори, че между сухото гори и суровото. Тук точно това се случи.

А Учителят търпеше, знаеше всичко, виждаше всичко и можеше всичко. Но мълчеше по този въпрос. Нали беше ми казал веднъж: „И Великият Учител има изпит, който трябва да държи и Учителят на земята също се изпитва“.

Отново съм пред Учителя на разговор с тетрадка и молив в ръка. „Бог действа по нов метод. Той никога не помага тъй както ти очакваш. Аз като искам да ти оправя счупеният крак ще ти нанасям страдания. Ти може да викаш, да крякаш, хич няма да те питам. Ще страдаш докато се чуе едно трак, коста се намести и после вече няма да страдаш. Аз искам да те излекувам, да си здрава.“

Всички ще бъдат мушнати от ножа. То е въпрос на време. Ти сега гледаш, че някой крави пасат на ливадата и от това иде противоречието. Но след известно време ще дойде и техния ред, а сега те са само на паша. Страданията са необходими при развиване на органическия живот на земята. Казваш по-нататък няма да имаш нужди. Това не е вярно. Тогава ти имаш криви понятия за живота. Докато човек е в плът на земята, той се нуждае. Пък и колкото отиваш по-нагоре нуждите ти ще растат. И ангелите имат много големи нужди, но те си взаимно помагат. Ако един ангел предприеме някаква експедиция зад него са всички други ангели и му помагат с мисълта си.

Не може из един път слънцето да огрее цялата земя. Може да я огрее

най-много половината. Затова тези, които не са огрени от слънцето трябва да чакат колелото да се завърти и да дойде и техния ред. Слънцето е символ на Божия Дух. По същия начин Божия Дух идва периодически и последователно огрява всички“.

57. ПРИ НОЗЕТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Обикновено, когато ходех при така Гина Гумнерова на ул. „Опълченска“ 66, правих-струвах така да тръгна, за да бъде там в девет часа сутринта. Предполагах, че вече всички са станали, закусили и са подредили къщата като са готови вече да посрещат посетители и гости както от града, така и от провинцията. Според моите предвиждания Учителят трябваше да бъде свободен, отпочинал и готов да ме приеме. Така се бях настроила вътрешно, че Учителят трябва да ме приеме като че ли само аз съществувах на земята и че Учителят е специално дошъл тук на земята, за да ме приема лично и то точно в този ден и час. Отворих и затворих вратника на малкия дом и таман запристъпвах леко-леко по плочника ето излиза така Гина, пресреща ме и ми се скарва. Ама ми дръпна едно такова хокане, че аз онемях. Аз отивам при Учителя, където очаквам да намеря светлина, благост, а ме пресрещат с хули. Ама такива хули насочени срещу мен, че си нямам друга работа, че съм мома за женене и вместо да седна да работя като жена въкъщи някаква женска работа, а взела, че съм тръгнала да се шляя по улицата, че нямам ли друга работа сутринта, че каква е тази моя майка, която ме пуска сутрин рано-рано да се шляя по улицата вместо да ми даде да работя нещо, че нямам ли книги, че нямам ли училище и изобщо аз съм развея прах. Изобщо нареди всички възможни положения, с които трябва да се занимава една жена и домакиня от онова време. Говореше насечено, натъртено, сърдито и много-много грубо. И накрая ме нахока, че ходя за шяло и нещяло при Учителя и с моите посещения при него създавам главоболие както на нея, така и на него и че той не може да си гледа неговата работа. Та цялата караница бе насочена срещу мене, че посещавам така често Учителя и му отнемam от времето. Кака Гина изля целия този словесен поток срещу мен, не само го изля, но ме задави, нещо заседна на гърлото ми и имах усещането, че ще се удавя. Вече се задавах и разбирах, че се давя и реших да се отдръпна. Точно реших да си тръгвам обратно, ето Учителят излиза от вратата, с поглед подсеща, насочвайки го към така Гина и я кара да се махне. Тя нещо смънка, нещо изскимтя като кученце, подви си опашката и се прибра. Учителят кимна с глава, посочи с жест, че мога да влезна при него. Влезнах, а той мълчи. Аз съм седнала на стола пред него, нещо ми се дави в гърлото, започват да ми текат сълзи както по лицето, така и вътре в гърлото. Само хлипам и реда сълзи ред по ред. Учителят мълчи и нищо не казва, не проговаря нито дума. Аз ридая, нещо вътре в мене плаче и ридае, а отвън само хлипа и рони сълзи. Постоях така известно време, Учителят седи, наблюдава ме и мълчи. Аз продължавам да седя и да хлипам, но по едно време реших да стана, станах, поклоних му се и леко-леко се измъкнах така както бях дошла при него неусетно и незабелязано. Отивам си у дома, па като му ударих един рев, голям рев беше, нещо се отприщи у мен като река изтече, обляна в плач и сълзи. По едно време както си плача чувам глас в ушите си като по телефонна слушалка. У дома ние нямахме още телефон, но бях говорила на телефонен апарат. Чувам, че някой ми говори през телефонната слушалка, чрез невидимата телефонна слушалка, която някой е сложил на ушите ми и която не виждам. Говори се и чувам глас: „Кака Гина е добра жена. Елате утре.“ Беше говорът

на Учителя. И отново сякаш тази грамада и буца в гърлото ми се стопява, олеква ми и аз се успокоявам. Седнах и започнах да се занимавам с онази задача, която Учителят ми беше дал при предишното мое посещение при него. Подготвих се. На следващият ден се запътих и бях точно в девет часа сутринта. Този път така Гина ме посрещна все едно, че нищо не е било вчера и че вчерашния ден изобщо не е съществувал и че не е имало никаква среща между мен и нея. Аз стоя изумена, а тя ми казва да постоя малко, отиде, обяди се на Учителя, върна се след малко и ме събщи, че вече ме очакват и мога да влизам. Аз прекрочвам през прага, чукам на вратата, влизам, а вътре Учителят ме посреща с усмивка: „Е, днес каква е програмата?“ Аз сядам на стола, ученикът седеше пред своят Учител.

Друг път отивам в девет часа сутринта и там са се събрали ръководителите на братските кръжоци от провинцията. Това нещо не го знаех, откъде можех да го зная? В онзи период аз знаех само себе си, какво правя, къде ходя и най-важните за мен неща се свеждаха единствено да си подготвя урока и да отида при Учителя. Всички останали неща за мен бяха странични и незначителни. Е, аз имах и свой бит, аз бях девойка, бях хубавичка и трябваше да се обличам така както отговаря на общественото положение на родителите ми. А майка ми беше светска дама от обществото и много държеше единствената им дъщеря да бъде в тон с модата. И ходех прилично облечена, така както всички млади момичета бяха облечени от същото общество. А че се занимавах с музика, свирех на пиано и учех в университета това бяха мои задължения и които ми поглъщаха часовете през деня. Изобщо ежедневието ми бе запълнено с неща и събития, следващи едно след друго. Животът около мен и в мен бе невероятно интензивен и се движеше с голяма скорост. Ако се спреше някъде по някакъв начин този интензивен поток вътре или вън от мене то се развихряше буря както около мен, а в мен всичко се заприщваше като в бент и имах усещането, че ще се пръсна и ще разруша не само себе си, но и останалите около мен. Този вътрешен бент бе толкова голям, че едвам издържам и се чудех как не се отприщи тогава. Ако се беше отприщил нямаше да мога да издържа и щеше да ме разруши вътрешно и външно и щях да си замина от този свят в ония млади години. И в този период аз станах частна ученичка на Учителя, който ме въвеждаше бавно и постепенно отприщваше този вътрешен бент и тази вода се разливаше и отиваше натам, където бе нужно и задвижваше моята деятелност вътре и вън от мене. По друг начин не мога да ви го обясня. Та в този ден, в девет часа сутринта аз отново преминавам вратника и отивам при така Гина. „Днес при Учителя са ръководителите на Братството от провинцията, Учителят е зает и не може да те приеме.“ Аз кимвам с глава и разбирам какво ми казва. Естествено е, че Учителят трябва да говори с ръководителите, та нали затова те са дошли. Какви ли не въпроси имат да споделят с него за разрешаване. По-късно Учителят държеше специални беседи само за ръководителите на братските кръжоци в провинцията, които бяха стенографирани. Отначало смятахме, че онова, което той говори пред тях е нещо по-специално, те също смятаха така и може би изискваха това. Когато прочетохме по-късно дешифрираните разговори видяхме, че Словото на Учителя беше еднакво за всички ученици и нямаше и не можеше да има привилегии. Словото е едно, а учениците са различни, защото имат различни задачи за разрешаване. Словото влиза в тях и излиза от тях само ако изпълнят волята на Бога и то излиза от тях чрез праведни постъпки, което е път на ученика. Точно в този момент още звучаха думите на така Гина, че Учителят е зает и не може да ме приеме. И в този момент Учителят излиза пред вратата, обръща се към мен и ми казва:

„Почакайте ме един час“. Аз се сепвам, схващам веднага, че наистина Учителят е зает, но схващам също, че така Гина лично в себе си е определила, че щом Учителят е зает значи няма да ме приеме и аз нямам работа днес тук. Значи тя се бе осмелила да определи в себе си кой кога може да отива при Учителя. И затова той излезна, остави за минута ръководителите да го чакат и обърна внимание на мен, на една частна ученичка. Разбирате ли какво означава това? Урок за ръководителите, че при Бога всяка една душа е приета, а за така Гина бе друг урок, че ученика независимо какъв пост заема и в каква близост физическа е до Учителя, никога не е по-горен от Учителя. А за мен бе също един урок, че Учителят винаги при всички случаи посреща ученика, който иска да учи. Схванах всичко това и казах: „Учителю, може ли утре да дойда?“ Отговори ми: „Може“. Аз си тръгнах към дома, постепенно крачките ми зачестиха, забързаха и започнах да тичам, а в мен нещо летеше, носеше ме, душата ми ликуваше, тя се бе докоснала до Бога, понеже бях правилно разрешил задачата си като една обикновена частна ученичка.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Искаш да се качиш на трамвая, не се блъскай, почакай, качи се последна. Ако се напълни трамвая, тръгни си пеша. Това е смирение. Аз виждам, че тези, които се качват първи все са със скъсани палта и смачкани шапки. Няма нищо от това, че като си тръгнеш пеша десет минути ще закъснееш. Може би да не си се качил, защото е трябвало да срещнеш някого. Друг път ще ти се нареди да се качиш, то е защото в трамвая ще срещнеш някого. Не ти ли дават нещо - не насилвай, защото тогава ще те тласкат насам-натакъ, ще те избутат и ще те изхвърлят на улицата. Като си готов да отстъпиш всякога, няма кой да те преследва. Някой ще ти каже: „Защо не се качиш на трамвая и защо не се буташ?“ Казвам: „Защо да е пръв човек? Не е ли по-хубаво да е последен?“ Човек все е недоволен. Даже и да те направят цар, всичко да ти е дадено, пак ще се роди едно вътрешно недоволство. И това състояние на вътрешно недоволство е нещо много по-ужасно. Ще се роди скука, която е нещо страшно.

Искаш да ти даде Господ служба. Та ти си имаш служба. Та ти още ли не си научила тази истина? Трябва отдавна да знаеш, че в Бога няма никаква промяна.“

58. ОПУЩЕНИЯ И ПРЕСТЪПЛЕНИЯ

През време на Школата състава на братята и сестрите беше такъв, че женският елемент бе повече. Защо бе така? Според мен учениците трябваше да дойдат в съотношение 1:1 - на всеки брат да съответства сестра, независимо в каква възрастова група. Отначало, като че ли дойдохме еднакво, може би мъжкия състав да бе повече, но той полека-лека се загуби и се разпиля. Загуби се по света - дойдоха, видяха, опитаха и си отидоха в света - ожениха се за света образно казано и буквално казано. Ожениха се за жени от света и се загубиха. Малцина останаха и се връщаха след години, чак тогава осъзнаха, че бяха много загубили. Сестрите влезнали в Школата възприеха Учителят отвътре със сърцето си много по-добре, отколкото братята с ума. Те умуваха за това и за онова. Ние, жените го възприехме направо и като умувахме, не умувахме дали това е Учителя - за нас този проблем бе решен един път завинаги. Думата ми е за онези верни, предани сестри, които останаха до края. Спомням си имаше един много смешен и забавен случай, който накрая стана трагичен. Един от младите братя се ожени за една краса-

вица в града, отиде да живее в нейния дом, но понеже беше станал вегетарианец, беше дал ултиматум пред бъдещата си съпруга, че ще се ожени за нея ако тя му готви вегетарианска храна. Тя каза: „Ами това е най-лесното. Слагам зеленчука, варя и пека в тегсията и манджата е готова. Важното е да ме обичаш и да мога да живея с теб“. Минали години. Как са се обичали не зная, но живяха сносно. По едно време този брат заляна. Всички се чудиме какво е станало с него. Обикновено в неделя прихождаше горе на Изгрева да чуе някоя беседа от Учителя и след време като видяхме, че той вече започна да се загубва, отидохме при Учителя и го помолихме да го приеме. Учителят го прие. Пита го: „Е, братът има ли нещо да каже или да попита?“ Братът мълчи. „Е, рекох жена ти готви ли ти вегетариански гозби без месо?“ „Готви ми, Учителю, удържа си на думата и ми готви.“ Учителят продължава: „Е, рибарят като отиде да лови риба сложи стръв на въдицата, па я хвърли в реката, рибата я захапне, той извади рибата, сложи я в торбата и после на тиганя да я пържи. Е, някой път и някой хора стават на риби, та ги пържат и от вътре и от вън. Брат, и ти си сега една такава риба дето я пържат с мазнина всеки ден.“ Братът излиза целият зашеметен и не може да разбере за какво става дума. А вътре са няколко човека с него и след това се опитват да тълкуват какво е искал да каже Учителят. Накрая една сестра се приближава при него, вторачва се и му казва: „Абе ти не разбра ли, че тебе те пържат отвътре и отвън. Че те пържат отвън е ясно. Като те види човек - заприличал си на живи мощи. Ами с какво те пържат отвътре. Я провери какво ти дават да ядеш?“ „Как какво, готвят ми вегетарианска храна.“ „Готвят я, ама те пържат отвътре.“ Слиза брата в града, прибира се при жена си и жена му сложила да готви и излязла за малко на вън понеже някаква съседка я извикала. Той влиза в кухнята и какво да види. Тя в гозбата слага половината олио и половината свинска мас. Той се скрива и наблюдава как тя готви. Сложила този път повече мас. Поднася храната на обед, той вече разбира каква в работата, вдига скандал и я пита: „Ти откога ми слагаш свинска мас в храната?“ Отговаря му: „Ами ти мен за каква ме смяташ, аз да не съм шура като теб. Аз още от самото начало ти слагам свинска мас в яденето“. Брата излезнал, напуска дома и отново се качва горе на Изгрева и търси Учителя. „Учителю, прав беше, те ме пържат не само отвънка, но и от вътре. Какво да направя, Учителю?“ Учителят го погледнал строго и казал: „Теб отдавна те извадиха от морето и сега си в друг тиган и други те пържат, и други те учат, за да си научиш урока. Ако го научиш добре. Ако не го научиш пак добре.“ Братът си тръгна, след няколко месеца видяхме неговият некролог, окачен по стените на някои сгради в града. Той наистина бе не само опържен, но опечен и изгорен. И изяден!

Учителят спомена в Младежкия окултен клас, че който се ожени или омъжи трябва да напусне класа и да отиде и да посещава Общият окултен клас. Той говори много за брака и това е записано. Разреши много лични съдби, които се бяха спрели пред брачната бариера, но онези, които го питаха и които изпълниха думите му, то те успяха да се справят. За другите не се отнася. Изключения имаше много. Той знаеше, виждаше, можеше, познаваше нашите слабости, нашите недъзи и несъвършенства. Помагаше, но при условие, че ученикът отиваше да пита и да търси помощ. Другото за него беше насилие.

Имаше едно семейство, което дойде от провинцията. Тя се казваше Тодорка Йорданова Станчева. Беше родена в град Лозенград през месец юни 1900 г. А мъжът ѝ се казваше Тодор Петров Пецанов. Те имаха четири деца, три момичета - Мария, Стефка, Анка и син Димитър. Бяха дошли да жи-

веят на Изгрева. Мъжът ѝ - Тошо, беше дошъл от някаква далечна окултна школа и се занимаваше с хиромантия, гледаше на ръце и затова му казваха „Тошър-гледача“. А жена му се казваше Тодора и не можеше да се справи нито с мъжа си, нито като домакиня, нито като майка на четири деца. Децата пораснаха и всеки тръгна по своя път. Тодора беше малко и повече медиумична и през устата ѝ излизаха думи, които не бяха нейни и правеше доста поразии. Спомням си веднъж бе застанала на стъпалата, които водеха до горната стая на Учителя, Учителят не искаше да я приеме в това нейно състояние - имаше си съображения. Тя се бе вкопчила в перилата и не искаше да се откачи оттам. Учителят я помоли да си отиде: „Не искам. Не искам. Тук ще стоя.“ Тогава Учителят си взе шапката, слезна по стълбите и я остави да стои там. Тя стоя там няколко часа, вкопчила се за перилата, после като че ли някой отвътре я отключи и откачи и тя си отиде у дома. Имаше рождена сестра, която беше също много медиумична и която все говореше, че небето чрез нея говори. Та тук имаше много хора, които смятаха и бяха убедени, че Небето все им говори и говори. Слушаха разни духове, които ги разиграваха. А когато Учителят им говореше те не го слушаха или пък си правеха оглушки, така както казвахме по онова време. Правеха си оглушки, че уж не го чуват и не се отнася за тях. Ето това най-много ме дразнеше. И така тази сестра Тодора ден след ден имаше скандали с мъжа си и накрая го напусна и го остави с четирите деца.

Ето, че се яви един наш брат от младежкия клас, казваше се Ангел и как се случи и защо се случи не зная, но той се свърза с тази Тодора, тя се прилепи към него, остави мъжа си и децата си и заживяха заедно. Забъркаха се много каша с много неприятности и разправии, както на Тодора с мъжа ѝ, така и на Тошо с Учителя. Започнаха разправии. Тошо беше дори подал молба до съда, че Учителят му откраднал жената и я дал на свой Ученик. Голям скандал, големи разправии и срам, голям срам. А в града чакаха най-малкото, което да се направи на Изгрева, за да се разтръби по вестниците. А това беше голям скандал. Спира ме веднъж Учителят и казва по този случай: „Не разбирам как така ученик от специалният клас да отнеме жената на един мъж с четири деца“. Помълча малко и каза: „Това е престъпление“. Аз стоя пред него и целият този казан с вряла вода се изсипва върху мен, гори ме отвътре, изгаря ме отвън. За пръв път чувам Учителя да казва такава остра присъда, че това е престъпление и то извършено от ученик от специалния младежки клас. Ами къде отиде тогава този Висок идеал на душите, къде отиде цялото това Слово, което непрекъснато се изливаше от устата на Учителя като непресъхващ извор? Къде отиде всичко това? Ами къде сме ние тогава? Аз съм попарена отвън и изгоряла отвътре и едвам се дотъртрих у дома. Няколко дни не мога да се оправя от онова, което чух от Учителя. По-нататък този скандал се разрасна и мъжът ѝ потърси отговорност пред държавните власти и се оплака, че му отнели жената. Беше написал писмо и до синода понеже имаше църковен брак с нея, беше направил молба и до съда. И всичко това се прехвърли върху Учителя и че всички негови последователи са развратници и отнемат жените на честните граждани. Това бе една такава атака срещу Учителя, която бе предизвикана не от някой друг, а от ученик от специалният младежки клас от Школата на Бялото Братство по време на Учителя Дънов. Ще кажете лесно ли му е било на Учителя за тези грехове, опущения и нарушения на учениците му? Накрая Тодора се раздели с Тошо-гледача, той си остана при децата, а Тодора се премести да живее при Ангел. Отива Тошо-гледача при Учителя и се кара с него: „Ти си виновен, чрез теб ми откраднаха жената и кой ще ми гледа децата?“ Учителят му отговаря:

„Отдавна тя е престанала да ти е жена. Но ние ще ти намерим жена, която да ти гледа децата. Остави я и се върни при децата си, за да дойде онази, която ще ти бъде изпратена да гледа както децата, така и тебе до стари години“. Тошо-гледача няма какво да прави, отива си у дома. Скандала затихва. След няколко месеца се запознава с една жена, която решава да му гледа децата, отива да живее при него и тя живя с него толкова дълго, че му отгледа децата, че и накрая го гледа на стари години. Учителят си удържа на обещанието. Бяха му изпратили жена и душа, която да се жертва, за да реши този заплетен възел и по този начин да се освободи Учителя от обвиненията.

Бяхме на Рила на нашият лагер. Палатките бяха опънати, братството се бе разположило, бивакът бе организиран и ние започнахме нашият организиран в планината духовен живот на Школата. Една сутрин Учителят излиза от палатката си и строго пред няколко братя и сестри нарежда: „Ангел и Тодора да напуснат веднага лагера. Тук не се позволява да се мърсува. Тук е свещено място. Тук е място за душите дошли при Бога“. Отива цялата група пред тяхната палатка, извикват ги и им предават нареждането на Учителя. Те примигват, сумтят, мълчат и нищо не казват. Ние стоим и чакаме да видим дали ще си приберат палатката. Натовариха я на един от конете, които слизаха надолу за продукти и отиваха за хижа „Вада“. Как са се завърнали това си беше тяхна работа. След обяд дойде буря, изсипа се дъжд и цяла нощ дъждът и вятърът биеше по палатките ни. Осъмнахме сутринта при тихо време. Бурята отвя и дъждът изми мърсотията от изверженията на учениците.

Каква бе причината за това решение на Учителя. Вие се досещате вероятно защо, така и предполагам. Тук на Рила обстановката бе много възвишена и братята и сестрите бяха в едно повдигнато състояние на духа и тук външната чистота трябваше да съответства на вътрешната ни чистота, защото тук ни посещаваха светли същества от Невидимия свят. А за да ни посетят едно единствено условие бе - чистота отвън и чистота отвътре, и светлина в умовете ни. Това е единственото условие, за да може ученикът като душа да се добере до Словото на Учителя.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Лицето на небето е лицето на Бога. Когато няма облаци, значи Бог е доволен от живота на хората, а когато се намръщи аз считам, че Бог е недоволен от живота на хората. За пример. Ако аз съм се разсърдил и вятърът духа в лицето ми Господ казва: „Не ходи“. Ако исках да направя добро и вятърът духа зад гърба ти, Господ казва: „То е хубаво. Иди“. Когато се качвахме на Мусала вятърът духаше отзад и отстрани. Господ казваше: „Излезте нагоре“.

Нормално състояние е като дойде радостта да се радваш и като дойде скръбта да скърбиш. Но като дойде скръбта да си радостен, че преминаваш през нея. Скръб и радост - те са неща, които ще дойдат. Увеличаването на скърбите, то е един добър признак. Скръб има: едно дете майка му излезе на пазара, то скърби. Върне се майката - то се радва. Причината е, че това дете няма вярa в майка си.

Има състояние, при което човек се чувства сам, изоставен. Това милиони същества го изпитват. Има болен човек, изоставен. Понякоя път ние можем да преживеем тези състояния, които хората ги преживяват фактически и то да ги преживеем вътрешно, мислено.

Човек трябва да използва Божествените възможности. Човек трябва да се моли, да каже: „Господи, дай ми дълбочина, височина да живея добре, да използвам възможностите“. И човек трябва да се моли всякога и навсякъде без да подозира това.“

59. СЕМЕЙНИ ИСТОРИИ

Ако погледнете някоя от снимките от първите години на Школата ще видите засмени лица, весели, възторжени мъже и жени. Тук настроението бе повдигнато естествено, обстановката предполагаше за възвишени неща, защото въздухът бе наситен с възвишени мисли. Но в този общ подем на душите у нас се отприщиха и други чувства. А това бяха обикновените човешки чувства и те се отприщиха като река и за малко щяха да завлекат и да удавят Изгрева. Един след други тези млади хора започнаха да се влюбват, да бъдат обичани, разлюбвани и напускани. Ние бяхме души, но тези души се вплетоха в материята и в страстите и много хора изгоряха и си заминаха от този свят. Когато говорим, че са си заминали, това означава, че са си положили телата в земната твърд, че са погребани, а те като духовни същества са заминали в другия свят. Този израз бе употребяван през времето на Учителя и показваше едно друго виждане на нещата. Човек не умира, а умира тялото му, той го оставя и си заминава натам, откъдето е дошъл.

Учителят говореше за Божествената Любов като принцип в природата и живота. Седят учениците и слушат и въздишат за човешката любов. Спомням си какви писма се пишеха тогава. Пишеха се любовни писма с терминологията на Учителя. Цитираха цели думи, слова и пасажи, за да прикрият своята човешка любов. По наше време имаше една игра, наречена „Шегите на Амура“. На стотина картончета бяха написани с различни имена всякакви възможни въпроси за закачки и за задевки на любовната интрига и отговорите бяха също обозначени и когато един искаше да каже нещо на някое лице в компанията, споменаваше някакво име и подаваше картончето. Срещу името имаше написан много сполучлив израз и тя четеше това, което онзи приятел срещу нея като ухажор не смееше да ѝ го каже. Това беше игра, но много сполучлива и беше много популярна. Сега такава игра не може да се играе - хората вече се научиха да си искат направо нещата, смятат че всичко е достъпно. По същия начин ние тогава слушахме от Учителя за Мировата Любов и Космичната Обич и тръпнехме дами някой лъч излезнал от нея няма да ни посети. И човешката любов не ни подмина. Особено когато се намеси един друг фактор. Онзи, който според Учителя бе фатален. Той каза: „Вас ви женят духовете, които искат да се преродят чрез вас“. Ето, по този начин нещата вече придобиваха друга насока. Ние се женехме не по своя воля, а по внушение на онези, които искаха да се преродят чрез нас.

Имаше един интелигентен брат, засмян, весел, любознателен, красив и беше с писателски наклонности и пишеше. Казваше се Георги Томалевски. Беше написал книга, бе я занесъл на Учителя и му я подава, за да чуе какво е мнението на Учителя за нея. Той е смятал, че Учителят ще ѝ вземе, ще прочете нещо от нея и ще ѝ каже мнението. Учителят ѝ взема в лявата си ръка, а с дясната ръка с палеца и показалеца ѝ подхваща отстрана в краищата и лекичко ѝ накланя и лист по лист започва да се разлиства и то в краищата. Накрая казал: „Все такива книги да пишеш“. След един месец за тази книга той получи награда от Писателския съюз за написано най-хубаво есе и благодарение на това бе приет в Писателския съюз.

Пътува този брат Георги във влака и в едно купе се запознава с една госпожица и от дума на дума, както е възторжен и ентусиазиран станало въпрос за женитба. Разговорът така се залюлява като лолка ту насам, ту нататък и в този унес тази госпожица подхвърлила: „Ами вие като се сте толкова възхитен от разговора можете ли да се омъжите за мен?“ „Може.“ „Обещаваш ли?“ „Обещавам.“ „Закълни се.“ И Георги се кълне за венчило. А

тя беше еврейка и той нямаше какво да прави, реши да изпълни обещанието си и се ожени. И след този брак той го нямаше десет години на Изгрева, а когато се завърна Школата бе приключена. Та като дойде време за неговата женитба и че иска да се жени всички ахнахме и отидоха някои при Учителя и го запитаха за този случай. Във връзка с това Учителят каза: „Когато човек даде едно глупаво обещание не е задължен да го изпълни, защото го е направил от глупост“. Хайде сега отидете и разчистете пътя на този брат. Беше вече невъзможно, той искаше да бъде рицар и да изпълни обещанието си и не послуша Учителя. Ожениха се и заживяха заедно под един и същи покрив.

Този еврейски дух, с когото той се свърза беше противник на учението и беше му създавал много, много пречки. Бракът му не беше хармоничен - свързан с много неприятности и огорчения. Веднъж жена му се разболява, получава голямо, невъобразимо и непоносимо главоболие, което не се повлиява от никакви лекарства и от съвети на лекари. Накрая Томалевски решава да отиде при Учителя и разказва за главоболието на жена си. Той го изслушва, протяга дясната си ръка, взима един портокал от една чиния, която е стояла на масата пред него, подава го на Томалевски и изрича: „Дай ѝ го да го изяде“. Визитата е приключена. Отива си Георги у дома, разправя всичко той на любимата си съпруга, но тя го поглежда недоверчиво и казва: „Та от тоя ли портокал от твоя Учител ще ми мине главата, когато що лекари и що лекарства и никаква помощ не видях?“ Георги оставя портокала пред нея и излиза в другата стая. Минава един ден - главоболието се увеличава, минава втори ден - тя вече започва да стене от болка, идва третия ден - тя вече вие от болки. Накрая еврейката се примирява, протяга ръка, взима портокала, обелва го и решава да го изяде, че каквото ще да става. След няколко минути главоболието изчезва. Изчезва главоболието, защото трябваше да се примири и да се смири и поклони пред ръката на Учителя, която е подала този портокал. Та еврейския дух трябваше да се поклони и смири пред духа Христов.

А сега ще разкажа и нещо, което не е за разказване. Томалевски имаше един приятел лика и прилика с него. Приличаше досущ на него. С него бяха неразделни приятели. Та този приятел също беше женен, но така се случи, че се залюби с жената на друг, който живееше на Изгрева. Създаде се връзка между този приятел, който беше в града и жената на онзи, който беше на Изгрева. Хайде да не споменавам имената им, защото те имат деца и ще се срамуват за бащите и майките си. Това не бе тайна за никого и бяха явни любовници. Единият търсеше утеха на друго място. Учителят вижда това и мълчи. Накрая аз отивам, не се стърпявам и казвам: „Учителю, това е вече безобразие и на нищо не прилича. Едни други да си крадат жените и мъжете“. Учителят ме изгледа и каза с голяма болка: „Братята разрешиха въпроса за любовта и брака по-лошо от хората в света“. Учителят беше много наскърбен и недоволен. Изключително недоволен, защото тези идваха в Школата и носеха своите влияния, своите усещания и своите желания. Беше дошло времето на отклонението на някои хора от Школата.

След няколко дни отново срещам Учителя и още не мога да се примиря как така ще се посяга на чужди жени и мъже. Щом са искали брак значи той трябва да бъде свещен за едни и за другите. „Учителю, какво стана с чистота на брака на Изгрева?“ Той ме изглежда с една голяма, голяма мъка и изрича едни думи, които не само са пророчески, но са думи, които означават много. Изрече следното: „Досега всички окултни школи са се извращали в разврат. И сега има такава опасност.“ И замълча. Мълчание голямо, което съдържа-ше цялата епоха на човешкото падение.

Веднъж Георги Томалевски пътува от града за Изгрева и навлиза в една широка алея. Ето ти Учителят идва отсреща и се движи сам. Учителят е на десетина метра от Георги и тогава Той му извиква високо името: „Томалевски“. После с по-ниска тоналност изрича: „Томалевски“. После пак с по-ниска тоналност извиква името му Томалевски и така произнесе няколко пъти името му все по-ниско, докато се стигне до шепот. Така Учителят му произнесе името десетина пъти, показвайки му с какъв капитал е слязъл от горе, от Невидимия свят, как е дошъл на земята, че е влезнал в Школата и че е срещнал Великият Учител и вместо да си заминее със същия капитал, той си заминава с един шепот, което означава един пълен, окончателен провал. Тази опитност я разказваше лично Георги много пъти. Беше честен и почтен.

Не може да има извинение за онези, на които им бе говорено, изнасяно окултни знания за живота на земята от Словото Божие.

Отново съм при Учителя за разговор.

„Е, сега представете си, че някой казва: „Как да работя?“ Представете си, че аз говоря на един човек, който не вярва и който казва: „Трябва ядене и пиене“. Минава той през някой счулен мост и аз го предупреждавам, но той минава и пада долу при онези, които мислят като него. Аз виждам това, протягам ръка и го изваждам. Тогава той няма ли да повярва на това, което аз му говоря? Ще вярва, защото вече има опитност. Затова, когато говорим на някой човек ще чакаме Бог да създаде такива условия, щото онзи индивид, на който говорим да разбере, че действително ние сме на правата страна. Има въпроси, които човек има да разрешава.

Егоизмът е пол, полово отношение, два фокуса, при които всеки тегли към себе си. Амбиция трябва да има човек, за да работи: амбиция или към себе си, или към Бога. То е само едно движение.

Има неща неизбежни. Човек лесно може да утешава, но да носиш скърбите и страданията на другите, то е тежко. Ти когато си сама ще знаеш, че се намиращ в най-добрите условия да се молиш и като дойде силата у тебе да започнеш работата си и като излезеш в света да знаеш как да помагаш.

Човек да няма отношения с хората, а да има съотношения. Например някоя мома има някой любовник, той е отношение, защото той я ограничава, а съотношенията са неща разумни, Божествени. Знаеш ли защо се смея? Като те гледам, седи пред мен картината: ходила си при един извор, при който по-рано си ходила и мислиш сега, че го няма, а той казва: „Тук съм, но съм каптиран. Ще слезеш долу в града и там ще се срещнем“. То е символ.

Разяснение: имала си една обична другарка, с която си прекарала известно време - тя е като извор. Ти се връщаш у дома си и след пет-шест години отиваш при нея и не я намиращ там. Името ѝ е Цветанка. Питаш: „Къде е?“ А тя свършила университет и е назначена в едно близко село, където е учителка. Има ли нещо да съжаляваш защо не е вкъщи? Ще идеш да я видиш като учителка, тя ще те поразведе из селото. Като се върнеш дома и ти ще се понасърчиш от нейната работа.

Самотията, това е здание без прозорци. То е херметически затворен замък. Понякога светлина отвътре има, но никакви прозорци няма отвън. Щом има светлинка, има някакво живо същество наоколо. В този живот има някои неща писани, които трябва да ги преминеш. Не може да ги прескочиш.“

60. УЧЕНИК НА ХРИСТА

Живеех в градско семейство, баща ми беше учител по литература в една софийска гимназия и получаваше заплата, която поддържаше дома, семейството и четири деца. Майка ми беше домакиня и се стараеше да ръководи семейството си така, както бяха изискванията на обществената среда. Беше се оформило висше общество, което се мъчеше да имитира образци от Запада. Обикновено сутрин в 11 ч. се събираха приятелки при майка ми на чай. След обед отиваха на друго място, където да се съберат. Събираха се и вечерно време на литературни четения или концерти. Ходеше се и на балове, които обикновено бяха в офицерския дом. Аз израснах в такава среда. Майка ми се стараеше да имам образование, възпитание, да завърша гимназия, да зная да свиря на пиано и още някои други неща, които бяха необходими, за да може една млада девойка да представлява изгодна партия за брак. Случи се така, че аз имах талант за музика, който се разработи много и се стигна дотам да давам самостоятелни концерти в офицерския клуб и то в неделя сутрин. Пред мен се очертаваха светли хоризонти или на гастролираща артистка, или на образована жена, или на светска дама. Записах да следвам висше образование, а майка ми нямаше нищо против, беше доволен, че се развивам всестранно. Бях преминала като девойка всички момински копнежи и вече бях студентка.

Един ден си спомням бях в размисъл по някакво дълбоко размишление, което идваше от много далече и отиваше много нависоко, като че ли издърпвах някакво въже, което беше закачено и завързано отпреди две хиляди години, минаваше през мене и отиваше нататък надалеч от мен към бъдещето. Изведнъж се запитах: „Защо го няма сега Исус Христос, за да му стана ученичка?“ Това нещо го казах пред себе си сутринта. Вероятно тогава успях да издърпам и отмотая това невидимо за мен въже, идващо от миналото. И него ден се случи, в същия ден успях да чуя за Учителя от една приятелка и да се срещна с него. Да, в същия ден. Сутринта успях да отмотая въжето, идващо отпреди две хиляди години, сутринта изрекох тази фраза, идваща от дълбините на моята душа, а на обяд чух за него, а след обяд към вечерер се срещнах с Учителя. Е, какво ще кажете сега? Ще кажете, че случайни неща няма. Да, няма. Но да имате такава опитност, ето това е важното. Душата изисква, има потребност, душата, която търси и душата, която е дошла на земята. Търси да намери Бога. И го намира. И знаете ли какво стана по-късно. Моят живот се завъртя по друга посока. Нататък към истинската посока. Цялото това бъдеще, което майка ми го изчакваше да бъде със светли хоризонти се сгромоляса в нейните очи и започна една жестока борба у дома, беше ожесточена битка, траеща няколко години. Аз не зная как щеше да завърши ако не бе намесата на Учителя, защото непрекъснато търсех помощ от него и я получих. Но майка ми никога не се примири, че единствената ѝ дъщеря замина от нея и се насочи по друг път. Трудно се понася и изнася от един родител като вижда, че детето му напуска този свят, в който той се движи и тръгва по своя път. А моя път бе съвсем друг.

И в този период, когато ме срещна Учителя и когато се определих за учението му и за Школата му той веднъж ме запита: „Ти кой мислиш, че съм аз?“ Отговорих му без да се замислям: „Исус Христос“. Учителят се усмихна: „Блажена си ти, че кръв и плът не са ти казали това“. Това беше епоха в моя живот, защото важното е не само да се определиш, но да започнеш с познанието на Учителя и на Бога. Не беше лесно от моя страна, но се определих. В

този дълъг процес на обучение минавах през различни етапи и фази, и падах, и ставах, и се възвишавах, и се сгромолясвах. Минах през всичко, което бе възможно да се случи, но онзи вътрешен стремеж на душата ми да се срещна с Христа и Учителят остана и той се сбъдна и реализира. А доколко съм успяла аз не мога да определя, преценката е в друг - в Учителя. По този повод той заяви: „Всичко, което правя отвън са методи, но по външните методи не може да се съди за Учението“. Това нещо го опитах лично и друго яче не можеше да бъде. По външните методи човек не може да познае Учителя, защото познанието е вътрешен процес на душата и духът човечески. Впоследствие наблюдавах, че към учението се приближаваха честни хора с най-искрени намерения, с чисти съзнания, които не бяха още оцапани от обществената клевета срещу братството и Учителя. Приближаваха се, слушаха по някой и друг път в салона Учителя, беше им приятно и интересно. Опитаха се да четат беседите, но не намираха нещо особено у тях, защото онова, което бе написано там според тях бе повторение на едни и същи неща до безконечност. Когато се запознаваха от обикновено любопитство с нашите методи, то за тях те бяха безпредметни, дори бяха много наивни. По този начин чрез външните методи те не успяха да дойдат до учението на Учителя. Словото за тях беше скрито и покрито. Това беше и една предохранителна мярка на Учителя. Бисерите не се даваха направо, те се изработваха вътре у човека и се съхраняваха за душите. Спомням си, че първите приятели бяха споменали, че в един от първите събори Учителят най-тържествено заявил: „Това учение е допуснато да има външни препятствия с единствената цел да не дойдат в него любопитни, а онези, които са изпратени от Небето“. По-късно го открих в протоколите на първите събори. Ето така външните методи пазеха учението, външните препятствия отстраняваха любопитните. Но идваха все пак освен учениците и още много, много други души, за да получат нещо от Божието благословение. Идваха, получаваха и си отиваха.

Спряла съм Учителя и говорим. По едно време той ме спря и казва: „Виждаш ли оная, дето стои там? Тя си мисли сега следното: „Марийка е млада, хубава е, затова Учителя я спрял, стои с нея и говори, а аз съм стара и мен никой не ми обръща внимание“. „Учителю, тя така ли мисли за вас в този момент?“ „Да, точно така.“ Учителят кимна с глава и ние се разделихме. Идваше ми да отиде при тая сестра, да я хвана за шията и да я кресна в лицето: „Ти какво си мислиш за мене? Та ти не знаеш ли, че аз говоря с Бога?“ Постепенно се успокоих и този бент се отприщи от мене и се изля навън така непринудено и естествено. Аз се отприщих отвътре. А иначе щях да огорча още повече Учителя. Малко ли му беше това огорчение учениците му да виждат в него и в неговия живот нещо обикновено и човешко, а да пропуснат и да не виждат онова Божественото, което се изявява като Божествена Любов към всички ни. Скромни, немощни, добри и лоши - такива, каквито бяхме тук на Изгрева. Тук имаше всичко по малко. И понеже имаше всичко по малко, то стана много голямо и този товар беше непосилен да се носи от човек. Само Учителят успяваше да се справи с него по Божествено.

Аз съм при Учителя на разговор.

„Казваш, че не съм те обичал. Обичам те. Знаеш ли ти какви са моите истински чувства към теб? Знаеш ли как те обичам? Фактът, че ти се карам понякога показва, че те обичам. Ако ми беше безразлично щях да те оставя да правиш каквото си щеш. Щом ти се карам като не постъпиш добре значи имам добри чувства към теб. При всяко положение ще уповавам на Бога. Отвън може буря да се дига, ти ще се държиш и ще кажеш: „Бог е при мене и той ми помага“.

Моите отношения към всички са правилни, установени и съгласни с Волята Божия. Аз нищо не върша случайно, а всичко съзнателно.

Не можеш да гледаш Изгрева на слънцето от пращия град, а ще се качиш на Мусала и от там ще му се радваш. Трябва да си създадеш едно състояние на довольство и веселост. Бог винаги обича и е неизменен, но ти очакваш от там, отдето нищо няма ти дойде."

61. ИЗПРАЩАМ ТЕ В СВЕТА

Първата ми среща с Учителя се осъществи в деня, в който пожелах да бъда ученичка на Христа. Част от тази година, както и следващите три години аз бях негова частна ученичка и той работеше с мен като редовно ме приемише два пъти седмично, обикновено вторник и четвъртък в девет часа сутринта. През това време Учителят ме запозна с основните положения на духовния свят, нужни да се изработи един правилен духовен мироглед. Много от неговите беседи бяха издадени в поредицата „Сила и живот“ - пет тома. По това време имаше един общ духовен подем в България, дължащ се изключително на присъствието на Учителя и на неговата дейност, като останалите окултни течения, които също изникнаха следваха свой отделен път.

Понякога Учителят ми даваше някоя книга да чета като после ме изпитваше, за да види какво съм разбрала, по същия начин както това става в едно училище. Разбира се, че аз бях една пращинка от безбройните грижи и задължения на Учителя по това време. По-късно Учителят ми препоръча да чета Библията. Представяте ли си едно младо момиче, облечено по всички правила на женската мода и носи под мишницата една дебела книга, наречена Библия. Сега се усмихвам и ако днес видя младо момиче да носи Библия аз моментално бих се изсмяла. Какво може да разбере едно младо момиче от Библия тогава, че и сега? Но тогава Учителят ми даваше упражнения, посочваше ми кои глави и кои цитати да прочета в Библията, да размишлявам върху тях и после той ме изпитваше и поясняваше духовния смисъл на тези изрази. Така че той ми даваше упражнения от духовен характер и когато се отвори Школата през 1922 г. аз бях напълно подготвена да я следвам. Така че бях една от близките ученички на Учителя още преди образуването на Школата, защото аз се запознах с него през 1916 г. През 1920 г. влезнах официално в Братството и започнах да посещавам редовно неговите беседи. Спомням си веднъж той спомена следното: „Аз имам една частна ученичка, с която се занимавам отдавна и мога да ви кажа, че тя къде, къде ви е преварила и отишла напред. Вземете пример от нея, защото тя учи онова, което ѝ се преподава. А вие само слушате и не учите“. Тази похвала се отнасяше за мен. Възрастните приятели ми се усмихнаха само добронамерено, а това бе една добра похвала, защото тогава младежите още не бяха дошли и още не беше изскочила ревността на възрастните братя и сестри към нас, младите, което се случи по-късно. Същата година имаше събор през месец август в Търново и аз вече разказах как исках да отида, но един възрастен брат, а това бе Петко Епитропов, ме спря. Обясни ми, че това може да стане само с официални покани и ми показа своята, която Учителят лично му беше написал и връчил. Аз не бях тогава получила такава покана и дълбоко умъчнена останах в София. Когато всички се завърнаха от събора Учителят ме запита: „Вие защо не дойдохте на събора?“ Аз му обясних. По-късно брат Епитропов сподели с мене, че Учителят му направил забележка, понеже той ме е спрял да отида на събора, казал му: „Ако един подтик у човека е Божествен той не се спира, а му се дава направление“. По време на тази подготовка като част-

на ученичка бях в състояние на външно и вътрешно блаженство. Всичко около мен се движеше като на киноекран в светли краски. Живота в мен се отразяваше в една чудесна хармония от звуци и цветове. Аз свирех на пиано и музиката слизаше от небето и влизаше в мен и чрез пръстите ми по клавишите на пианото се източваше музика, която радваше другите. Такова състояние, което изпитваше душата ми ама никога, никога не се повтори. Във връзка с това мое изживяване той каза: „Аз на всички ще покажа какво нещо е Божията любов“.

Измина този период на блаженство и Учителят ме извиква и ми казва: „Беше време, когато дяволът искаше да ти вземе глава, а сега дяволът нищо не може да ти направи“. Аз изтръпнах, защото смятах, че Школата това е рай и блаженство за човешката душа. Но дойде и онзи момент, когато на всеки ученик след като му мине време на Учението и след като се изпита му се дава свидетелство за завършване и се праща да върви по своя път в живота. Аз изобщо не подозирах, че такова нещо може да се случи и с мен. Не предполагах, че Учителят ще ме прати някъде и че няма да бъде в близост до него. Учителят ме извика и каза: „Извикал съм те, за да ти кажа следното. Слушай ме добре и запомни. Изпращам те в света. Направила си връзка от миналото и правилно да ги разрешиш в този си живот“. Краката ми се подкосиха.

Изведнъж цялата ми постановка, построена у мен за Учителя и за Школата се преобърна и аз останах да вися във въздуха. Как така ме изпраща в света. Нали съм в Школата. Нали моят живот няма да се различава по нищо от досегашния. Продължих да живея по същия начин, посещавах редовно университета, както и Школата на Учителя и участвах във всички начинания. Значи външно нищо не бе се променило. Аз съм си пак в Школата, а не в света. А света за мен беше да съм долу в града при другите, при грешните, при клосните, сакатите, при отрудените, прокудените и обременените. Такива бяха моите разсъждения тогава.

Но постепенно за дни и за месеци аз като че ли полека, лека се приземих, като че ли бях спуснаха от небето с парашут на земята. Стъпих на крака, огледах се и света около мен беше друг. Онзи свят дето обитаваше съзнанието ми го нямаше вече. Беше останал горе като светъл идеал на моята душа. Света, по който се движех се оказа свят, по който вървяха не само краката ми, но и моите мисли, чувства и цялата ми дейтелност. Започнаха да се развързват различните кармични връзки и то с ония хора, с които години наред ходехме заедно, но тогава аз живеях на Небето, а те ходеха и живеяха на земята. Аз сега се срещнахме долу на земята и се видяхме закачени като ченгели и вързани в една верига.

През този период Учителят беше много внимателен с мен, защото знаеше, че бях слезнала отгоре, от един духовен свят на хармония и ме пазеше да не изгоря тук, сред огъня. След тази предварителна подготовка, която имах при него, той ме свали на земята и аз вече не се загубих в света, макар че понякога тръгвах и по погрешни пътеки, загубвах се, но с молитва и вяра в Него, отново намирах правия си път.

Минаха години, Учителят държеше своето Слово, ние започнахме да остаряваме и с всяка измината година виждах, как тези връзки от миналото, направени с много хора излизаха една след друга. Таман се отвържа и откопча от едната връзка, ето ти задава се и следващата. Ама как така, че не се свършиха тези връзки от миналото и тези въжета, които ме държаха вързана десетки години. Дано съм се развързала и дано правилно съм разрешила задачата си.

Спомням си веднъж дойде едно младо момиче, току що прочело за първи път една беседа от Учителя. Беше дошла възторжена, душата ѝ летеше горе в невидимия свят. Аз я гледах отдолу, понеже съм стъпила на земята и вече съм на 75 години, вързана съм за земята и света, поглеждам я нагоре към оная млада душа, която се рее свободно във висините. Гледам момичето, то цялото цъфнало, грейнало като слънчице и казвам ѝ: „Блажена си ти, сестра, защото душата ти пее химни за Божествената Любов. Запомни този миг, защото този миг и вечност е с едно и също измерение. Тук душата и вечността се сливат в едно. Запомни това си състояние, защото като слезнеш на земята това ще бъде за теб един светъл и Велик идеал, към който ще се стремиш“.

Младото момиче ме гледаше, усмихваше се и нищо не можеше да проумее. А до мен стоеше един приятел, който записваше моите опитности. Погледнахме се и се засмяхме - ние с него двамата вече отдавна крачехме по земята с човешки стъпки.

Отново съм при Учителя.

Той бе разрешил едно много трудно мое кармично положение и аз изведнъж се откопчих от тези незрими, но яки връзки и полетях като птица към висините. Душата ми се почувства свободна. Така цялата засмяна хвърча и летя и тичам при Учителя. Целувам ръка и казвам: „Учителю, благодаря ви за това Божествено състояние, в което съм“. Пита ме: „Какво ще ми платиш за това угощение“. „Какво искате, Учителю.“ „Да имаш вяра и да слушаш. Всичко, каквото ти кажа да изпълняваш.“

За тебе вече няма опасност да пропаднеш. Духовете вече не могат нищо да ти направят. Колко пъти те са искали да ти вземат живота. Животът ти е висял на косъм.

Кой може да ти забрани да ме обичаш? А щом обичаш ти си свързана с мен. Може ли някой да ти забрани да обичаш слънцето? А щом го обичаш и се радваш на лъчите му ти си свързана вече с него. Това е един Божествен закон“.

62. АТАКИ ПРЕЗ ДЕНЯ И ПРЕЗ НОЩТА

В едно от моите редовни посещения при Учителя влизам вътре в стаята и какво да видя - Учителят си събул краката, беше ги прострял напред боси, навеждаше се и ги чешеше с ръце. Ще възкликнете как може Всемировия Учител да си събуе обувките, да бъде с боси крака и да си чеше краката? Такива въпроси идват от незнанието и изопачените постановки на източния и западен окултизъм, където Учителят се описва по начин, който изобщо не отговаря на действителност и на някаква истина. Та ние тук прекарахме цяло едно поколение при Учителя и мога да твърдя много добре какво е Учител и че Учителят имаше физическо тяло и че това тяло се подчиняваше на физическите закони на земята. Но той можеше да ги управлява тези закони, имаше сила, имаше знания, имаше методи, но се съобразяваше с физическото си тяло.

Приближавам се към него, питам го: „Какво има, Учителю?“ Той ме поглежда наскърбен, умъчен и измъчен и проговаря с огорчение и едновременно с упрек: „От техните мисли, които ми изпращат ми излизат пришки по краката и ме сърбят“. Стоя аз, оглеждам се и казвам: „Учителю, да ви помогна ли, да ви донеса ли вода в легена, за да си измиете краката в хладка вода?“ Знаех от опит и от неговите методи, че сърбежите се успокояват от миене с хладка вода. Той кимна с глава и се съгласи. Аз донесох легена, коленичих и

започнах с ръце да обливам краката на Учителя с вода. Изпитвах голяма мъка, чувствавах се виновна и аз и се стараех да му помогна. Та кой ли не е изпращал мисли на отрицание към Учителя? Светът навън гъмжеше от слухове и всяка наша погрешка и опущение се раздухваше от гражданството и всичко се отправяше за сметка на Учителя. Обвинявах го за всичко - за политиката на България, за икономическият живот в страната, за неразборията в българските домове, за несполуката на мало и голямо. Все каквото имаше да се случи лошо, преписвах го на Учителя. Ами нашето държание като последователи на Учителя в Братството не беше лишено от лични пропуски, беше понякога осъдително, а дори се правеха понякога неща, които обикновения човек в града не би помислил, а камо ли да ги направи. Ето тази обща колективна мисъл на отрицание, насочена срещу Учителя беше причина за неговото страдание в момента. Ще кажете „пришки“. Че на кого не излизат днес пришки при голямо нервно напрежение, дори му измислиха име - някой път му казват невродермит, друг път копривна треска (уртикария). Сърби те, хапе те, боли те, мажеш го с разни мазила, но ползата - много малка. И аз по-късно получавах такива пришки, когато се притеснявах много от братските проблеми на Изгрева.

Учителят беше изложен приживе на непрекъснати атаки. Както казват военните - атаки по земя, по въздух и по море. Дори атаки и през деня, и през нощта. Имам един случай за атаки през нощта, то е от по-друг характер, но много е показателен при каква обстановка живееше Учителя и с какви неща трябва да се справя.

Този случай го знаех още от първите години, когато ходех на ул. „Опълченска“ 66 и това беше около Европейската Война. По време на Балканската война и по време на Европейската умираха по фронта хора не само от куршумите, но и от холерата. Българите умираха с идеала, че трябва да се обедини Отечеството и което никога не можа да се обедини поради непослушанието и негативното отношение на управляващите и на княз Фердинанд към Учителя. Отивам една сутрин при Учителя и гледам, че Учителят е изморен, лицето му е подпухнало, клепачите му са натегнали като на човек, който изобщо не е спал. Пристъпвам към него, виждам изнуреното му лице и питам: „Учителю, какво има, лошо ли ви е?“ „Марийке, знаеш ли заминалите души идват и ми тропат по прозорците, защото тук виждат светлина и търсят от мене помощ. Тропат ми, смущават ме, не мога да спя и не мога да си гледам работата.“ Аз се оглеждам и поглеждам встрани и виждам една лампа, която седи на бюрото му - хубава, газена лампа. Учителят се усмихва: „Лампата я гася, но те, душите виждат другата светлина у мене и затова идват тук като рояци мухи и тропат ли тропат по прозорците, за да им се отвори и да влезат тук.“

Ставаше въпрос за духовната светлина, за аурата на Учителя, за което ние бяхме слепи и не виждахме с нашите земни, човешки очи, но онези, заминалите, умрелите по фронтовете българи я виждаха и се насочваха към нея и пристигаха тук, за да търсят помощ. За тази аура на Учителя ние нямахме никаква представа, аз само я усещах, но по-късно добих и съответна опитност за нея. По някой път в беседите си той бе споменал няколко случая за заминали души, които нощем му чукат по прозорците и търсят помощ от него. В онези години на нас ни беше неясно изобщо какво представлява физическия живот, какъв е духовния свят, къде свършва физическия живот и къде започва духовния. С тези примери Учителят ни даваше една малка представа за един друг свят и открехваше малко прозореца на едно друго познание. Така ние научихме за живота на заминалите души, които търсят

светлина, търсят помощ в един друг, непознат свят за тях. Затова и целта на Школата бе да се подготви човек, че като си замине да си замине с будно съзнание и да дойде време заминалият да разбере, че животът продължава в друго поле и в друго състояние на съзнанието.

А обстановката около войните бе много натегната. Умираха войници по фронтовете, останаха вдовици, сираци и инвалиди. Онзи невероятен подем на войските през Балканската война се дължеше на една Божествена вълна, която повдигна този народ, за да освободи своите братя и да се обединят в рамките на Санстефанска България в чертите, на която бе дошъл да работи Учителя. Нееднократно той бе заявявал: „Аз дойдох да работя в границите на Санстефанска България“. Но поради непослушанието на управляващите към Учителя дойде Първата национална катастрофа, след нея и Втората национална катастрофа, пълен погром и България беше отрязана по територия. Голямо разочарование се ширеше по страната. А Учителят бе заявил за Европейската война: „България да не се намесва във войната. Ако послуша ще получи всичко на зелената маса, а ако не послуша - ще загуби всичко“. И точно така стана - загуби се всичко.

И подвигът на тези заминали души, на хиляди убити по бойните полета, които идваха и тропяха по прозорците на Учителя, търсеха светлината, търсеха като души Божествената светлина и търсеха прозрение за своя път в един друг свят, където се управляваше по други закони и за които те нямаха представа и познания.

А Учителят помагаше и през деня, и през нощта. Да Божественото съзнание откликваше и през деня, и през нощта, защото за него няма нито ден, нито нощ - за него всичко беше непреривен процес на свръхсъзнанието, където светлината обитаваше вечно и непреривно чрез Божият мир.

Аз съм пред Учителя. Той говори.

„Когато външно нещо не ти се дава ще знаеш, че Любовта има няколко проявления. Когато не те гледам, значи че искам да ме виждаш по-отгоре. Когато искам да ме видят аз слизам на техния уровень, на който са. Аз не напускам, а се подигам по-нагоре.“ „Учителю, значи вас Бог никога не ви напуска?“ „Бог за мене е най-ценното нещо. Има друга една реалност, която с думи не може да се предаде. Затова аз говоря със символи, защото само със символи може да се предадат изрази.

Често пъти аз като ти хвана ръката ще ти предам по-хубаво любовта си, отколкото като ти обяснявам. Бог ти се изявява в по-вътрешен начин. Всяко докосване е връзка. Като те държа за ръцете, то е връзка. Връзката може да се образува по най-различни начини: с думи, с мисъл, с допиране и т.н.

Ти мислиш добре. Сега ще имаш вяра. Съмнението няма да допущаш. То съмнението непременно ще дойде, но не трябва да му се поддаваш. Каквото и да ти се случи, ще си казваш, че Бог не може да те остави.

Сега в София са хвърлили на теб око. Ще гледаш винаги да имаш с какво да отбиеш вълните. Може да ти кажат: „Защо ходиш толкова често при Учителя?“ Ти ще им кажеш: „Защото искам да се науча да служа на Господа“. Ако те запитат: „Ама ти ли си най-добрата?“ „Не съм най-добрата, но аз искам да се уча и ходя при Учителя си.“

Някой път погледът ти е раздвоен. После ти имаш една наследствена черта - очите ти гледат питливо, т.е. запитващо. Когато си раздвоена, казваш: „Така ли е тази работа?“

Знай, че аз чувствавам едновременно болките и радостите на хората, но ги нося търпеливо. И когато някой ви праща лоши мисли аз изпитвам

болка, но седя така, като че ли ми е безразлично, като че съм съвсем спокоен. И аз имам изпит да държа като Учител."

63. БЛАЖЕНСТВАТА НА ХРИСТОВИЯ ДУХ

След завършване на гимназия в София постъпих в университета да следвам педагогика и философия, която не завърших окончателно по ред причини и защото се прехвърлих в Музикалната академия. Майка ми искаше да даде подходящо възпитание на единствената си дъщеря, отговарящо на общественото положение на семейството и затова бе много амбициозна към мен. Намери ми учител по пиано и аз започнах да се занимавам с музика. За учудване на всички оказа се, че аз имам талант и съм родена музикантка и всичко тръгна така лесно за мен и за радост на майка ми, че аз жънех успехи след успехи в сравнение с моите връстници. Майка ми ме подготвяше за светска дама, включително и за концертираща пианистка, но след срещата си с Учителя нещата у мен се обърнаха и на първо място застана Учението на Учителя. Слушайки, учейки като частна ученичка на Учителя разбихах, че е необходима голяма подготовка и е необходимо висше светско образование. Но след като Учителят застъпи в Школата особено музиката разбихах, че моята подготовка не бе достатъчна и се прехвърлих недовършила единия факултет в Музикалната консерватория в отдел по пиано. Впоследствие разбихах, че съм допуснала грешка и че е трябвало да завърша висшето си образование. През тези години бях в едно възвишено блаженство и повдигнато състояние на духа и често изпадах след това в низходящи течения и подтиснати състояния. Една от причините бе голямата съпротива на родителите ми срещу учението на Учителя, особено майка ми беше непримирима. Отначало тя смяташе, че съм се заплеснала по някой мъж, който посещава също беседите на Учителя и смяташе, че това увлечение може да доведе до брак, след което сама ще си налегна на парцалите и ще мирясам. По този начин майка ми градеше въздушни кули, които се сгромолясаха, след като разбра, че нямам никакво увлечение с някакъв мъж, тогава прие че съм се заблудила окончателно и поведе война с всички възможни средства срещу мене. И не се отказа до края. И не се примири, че е изгубила дъщеря си. След такива сражения у дома, които ме изтощаваха аз падах духом. Тогаваш отиваш при Учителя за помощ. Застанах сям пред Учителя и плача, а той ми казва: „Ще се помоля на Бога за тебе“. Отивам аз на лекции в консерваторията цялата потисната и изтерзана и изведнъж една вълна с голяма сила ме облива отгоре, надува ме отвътре като балон, вдига ме и ме укрепва отвътре и аз се изправям на стола с облекчение и се оглеждам наоколо. Никой не забеляза промяната в мен. Казах си: „Ето го благословението на Учителя и на Бога“. Тази вълна, която ме поде отвътре и ме крепи и укрепваше много време и ми помогна да устоя на много кармични развързки в семейството ми. Всички се учудваха, че вместо да ме смажат и да ме накарат да капитулирам, аз се въздигах чрез сила отвътре и отстоявах, и защитавах още по-ревностно пътя си в Учението. Тази сила бе дошла чрез Духа, който се изсипа отгоре върху мен и това беше благословението, препратено по невидими пътища от Учителя.

Друг път бях също така в едно тежко състояние, убита духом и Учителят се приближи към мене, сложи ръката си върху главата ми и рече: „Не знаеш ли какво е казал Христос? Блажени нажалените и страдащите, защото те ще се утешат“. (Матей, гл. 5, ст.4) Изведнъж цялото ми състояние на потиснатост у мен и вън от мен изчезна. Изпари се изведнъж и се почувств-

вуах лека, лека като перце. Ако ме духнеше някой щях да полетя в пространството - такова ми бе усещането. Като погледнах Учителя, за да му благодаря видях, че очите му бяха сини, макар че иначе те са кафяви. Да, очите му бяха сини, точно такива каквито са били на Исус Христос в онази епоха, така както ни е казал Учителя. Той използва същия закон за блаженствата Господни, използва същата сила Господня, свърза ме с нея и ме пренесе 2000 години назад, за да направя връзката между себе си, между думите на Христа, между закона, чрез който са изявени тези блаженства и накрая всичко това да свържа със себе си и с днешната епоха. Затова, за да ми покаже, че времето за Божието благословение е едно и също, а различни са времената и обикновените хора. Премигвах, оглеждах очите му, а те бяха сини и когато той забеляза моето смущение от тази промяна каза: „Сега можеш да си вървиш“. Аз си тръгнах, вървах към къщи и се опитвах да мисля. Нищо не измислях. Накрая благодарих, че видях и доживях да видя едно от изявленията на Христа, както преди 2000 години така и същото изявление сега в тази епоха чрез Учителя. Тази опитност още повече укрепи в мене силите ми, че трябва да устоя на всичко, за да бъда ученик на Христа. Така аз устоява въпреки всички препятствия, които излизаха пред моя път.

Във връзка с непрекъснатите опитности, които имах то те се трупаха една след друга и аз заякчавах вътрешно и така можех да се справям с моите задачи, които не бяха малки. Тези опитности бяха за ученика, те бавно се складираха в мен и в дни на изпитание аз черпех от тях и се хранех с тях. Тутакси си спомнях за тях, свързвах се и се вкопчвах здраво и някаква твърда увереност, че не съм сама и че помощта ще дойде по същите закони, по които се движи целокупният живот на земята.

Запитах веднъж Учителя: „Учителю, толкова много хора минават покрай вас и вие им помагате, е оставят ли ви нещо и те в замаяна на това?“ Зададох му този въпрос не от любопитство, не от любознателност, но исках да проверя как този народ възприема Учителя, неговото проявление тук, оценява ли неговото присъствие тук в България. Или най-накрая оценяват ли помощта, която получават от него, благодарни ли са, изказват ли я тази благодарност, осъзнават ли и разбират, че тя иде от Всемировия Учител. Учителят ме погледна, кимна леко и промълви: „Е, някои път остават и някое друго мънисто в кошницата“. Останах изненадана. Такъв израз не очаквах и това наподобяване с мънистата. А те бяха малки, разноцветни, боядисани стъклени топчета, големи колкото глава на топлийка, вътре пробити и служеха като през тях се прокараваше игла с конец и те се закрепваха на някоя дреха или на някоя носия селска. Така чрез иглата и конеца малките мъниста се прикрепват чрез отвора им и се зашиват на плата, за да бъде роклята представителна. Те биваха оцветявани с различни цветове - сини, жълти, червени, розови. Селските момичета използваха много мънистата и с тях украсяваха своите носии. Така че едно мъничко мънисто беше с големината на просено зърно. А да се остави това мъничко мънисто в една кошница означаваше много неща. Кошниците се плетяха от лозови пръчки, за да се слагат в тях гроздове, след като се обираше лозето. Така че една кошница събираше около десет килограма грозде. И представяте ли си такава голяма кошница и вътре само едно мънисто. Ето това беше благодарността на българите към Учителя. Ето така този народ оставаше по някое и друго мънисто в кошницата на Учителя. Оставаха неща комуто на никого не бяха потребни и нужни. Говоря за онази вътрешна духовност на човека, която го движи. А аз смятах, че отвътре българите с цялата си душа трябваше да благодарят на Учителя. А какво излезе? Яви се едно мъничко мънисто в една голяма кошница. Ето

това трябва да се запомни за истината на пребиваването на Учителя между българския народ.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Учителю, аз се чувствам, че съм една клетка от Божествения организъм и си мисля, че у вас има една клетчица, която принадлежи само на мен. Къде се намира тя?“ „На най-възвишеното място, в сърцето. Да, Любовта те е турила в сърцето си.“ „Учителю, на всичките си ученици ли ще дадете това?“ „Това е изключителен случай, само защото ти в момента си болна и преминаваш през тези състояния на възвисявания на духа и падения на духа.“ „Учителю, аз мисля, че ти си Христос, вярно ли е?“ „Щом питаш вярно ли е има малко съмнение. Писанието казва: „Блажен си, че това плът и кръв не са ти открили, но го знаеш по дух“.

В любовта на този, когото обичаш трябва да вложиш всичките си упования, не само да се стремиш към някои частични блага. Всичко ще дадеш и всичко ще очакваш.“

64. ВЪТРЕШНАТА ВЕРИГА НА УЧЕНИЦИТЕ

В един разговор на ул. „Опълченска“ 66 Учителят ми каза: „За да ви повдигнем трябва да ви завържем и закачим на верига. Аз ще дърпам един от вас, а той ще дърпа чрез веригата другите и така ще ви издърпаме нагоре. Необходими са образи и модели на земята, за да бъдат като ориентир на другите. Затова гледайте какво аз върша и вършете същото. Най-великият образец на ученика е неговият Учител, а Учителят е пред вас. Гледайте ме какво аз върша и вие подражайте на това, което аз правя“.

Отначало не разбирах как така с повдигането на единия ще се повдигнат и останалите, та нали всеки е различно устроен със своя капитал от миналото и може да работи с този капитал ако има разумност и знания. А всичко, което постигне засяга самият него, а онова, което постигне като ценности може да ги връчи на другите в знак на добро намерение или на саможертва. Така разбирах този въпрос тогава. А тази верига, която Учителя спомена ми се струваше, че е образна и не можех да си представя как тя ще се вкара вътре през толкова хора да ги завърже и да бъдат като скачени съдове, така че ако от единия прелива към другия да се ползва втория, третия, че и последния. Не можех да разбера как става това.

Минаха дни и месеци, постепенно забелязах, че онова, което предаваше Учителя някои го записваха на стенограма, после го дешифрираха, предаваха го на други, които го пишеха на пишеша машина, после се редактираше и се напечатваше на томчета, които се предаваха на останалите. Значи това знание, което Учителят предаваше като Слово, то се предаваше на другите, но отвън. По-късно забелязах, че някои думи на Учителя и част от Словото му се предаваха на другите, които не бяха присъствали чрез устен обмен като го разказваха. След това забелязах, че понякога от провинцията изискваха да получат ръкопис на беседа на Учителя и те я преписваха. Така че Словото на Учителя се предаваше по скачени съдове на другите в резултат на нашия контакт с него. Минаха още няколко месеца и няколко пъти Учителя ми спираше вниманието, че той ще онагледит този процес, който е непонятен за мен. По-късно той започна да изнася в беседите някои от опитностите на учениците, разглеждаше я и показваше вътрешната ѝ същност и на какъв духовен закон почива тя. Тогава разбрах, че тази опитност се движи и управлява по същите духовни закони и че това са духовни сили и окултни сили, които могат да преминат у нас, дори чрез опитност, която е имал някой

ученик от Школата. По-късно разбрах, че едни и също закони преминават през строго определена среда, организират я и то когато се намира в също определено духовно поле. А учението на Учителя бе такова, което определяше едно силово поле и законите, които се движеха в него можеха да задвижат само учениците, които се намират в това силово поле. Или казано иначе Школата се отнасяше само за учениците. Точно и безапелационно. Друго разрешение нямаше. Затова е казано: „Да ви бъде според вярата“. Това е законът. А вярата също се намира в строго определена сфера. Ето как в Словото на Учителя бяха дадени образи и модели, за да бъдат ориентир за учениците, за да не се загубят по своя път. Много пъти през годините се повтаряше нееднократно, че учениците понякога се загубваха в това Слово поради тяхната недобра подготовка като се оплитаха в своето несъвършенство и недъзи, понеже нямаше точни образци на Словото в Школата. Тогава Учителят казваше: „Гледайте какво Учителят върши, вършете и вие това същото“. Колко хубаво е казано. А неговия живот бе поставен пред нас в своята пълнота и бе на показ и на яве. Ние се срещаме с него с десетилетия и бяхме в неговата аура и бяхме неговото обкръжение. Нямаше нищо скрито и покрито в живота на Учителя на Изгрева, така както бе Словото му, такъв бе и животът му. Неговият живот и живота на това Слово бяха в едно и също единение с Духа Божий. Минаха години, някои остаряха, заминаха си от този свят и като прелетни птици отлетяха в небесната си родина, а други птици долетяха и това бяха младите попълнения.

Накрая ние успяхме да разберем израза: „Най-великият образец за ученика е неговият Учител“. Това го разбрахме поколението от Школата, защото срещнахме Учителя в плът и кръв и в образ и чрез Слово. А на вашето поколение оставяме неговото Слово и чрез Словото ще търсите да се доберете до духът на това Слово и да го претворите в себе си в живот.

Сега ще ви разкажа един случай. При Учителя на ул. „Опълченска“ 66 беше дошла една селянка и тя обясняваше нещо на Учителя и не позволяваше някой да я прекъсне. Взе думата, говори и не изпуска дума от нея. Накрая Учителя взе думата от нея, защото от селянка много трудно се взима думата, така че той взе думата и започна да ѝ обяснява половин час неща, което беше много лесно да се проумее от един образован човек, да кажем с гимназиално образование. За пръв път виждам Учителя да обяснява толкова много с толкова обикновени изрази, нагледно, съобразно нейния уровень на селянка. Накрая тя пак взе думата и когато ние смяхме, че тя вече е разбрала и че ще си тръгне и ще ни остави на мира, то тя отново започна да повтаря същото, което преди това бе казала на Учителя. Ние останахме изненадани и се чудехме и се питахме: „Та толкова ли е загубен този народ и какво правим ние между този народ и как ще го повдигнем като той не разбира „нито от дума“, „нито от ума“. Има такъв израз, който означава, че не разбира нито от обяснение, нито от проумяване. Учителят като видя, че тя започна отново да си повтаря старите приказки само вдигна рамене безпомощно и я остави да си говори, а той влезна в стаята си. Ние всички се отдръпнахме от нея и тя като видя, че няма пред кого да повтори същото, махна с ръка и си отиде. Ние с облекчение въздъхнахме. И точно на следващия ден на беседа Учителя спомена за този случай и накрая вдигна пръст заплашително към нас и каза: „От вас искам да имате по три факултета. Окултният ученик трябва да има три факултета и да бъде образован“. Това изказване той го бе повторил нееднократно и ще го намерите в неговите беседи.

Необходимо е образование. Важно е съзнанието на човека да бъде възвишено, да бъде обработено, да има светлина в него и да оперира с няка-

къв периметър и обхват - това е едно от изискванията в Школата на Учителя. Без него е невъзможно да се приеме неговото Слово. Защото ученикът трябва да повдигне съзнанието си и да навлезе в свръхсъзнанието, защото само там той може да се срещне с Божественото, което се изявява чрез Словото на Учителя.

Сега може би разбирате какво означава, че учениците трябва да са свързани един за други в една верига, за да може един да тегли, друг да дърпа и да могат да се изтеглят чрез веригата онези, които са долу. И затова е важно, че Духът има своите изисквания, а законът е следният. „Вие не можете да повдигнете света ако не повдигнете себе си.“ Това е изказване на Учителя. Повдигането на света започва от повдигането на съзнанието на ученика. От тук започва вътрешната верига, защото тя е закачена вътре в него и това представлява като символ онази котва, която слиза и се спуска на земята, символизираща слизането на новешкия дух на земята. А възкачването му става чрез Духа на Словото на Учителя.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Кое е по-хубаво - да те учи и после да се нахраниш на гостилницата или да те оставя в дома си и да те нахраня с мене заедно? Сега хората се хранят на гостилници. Ако нахраня десет души има ли в това нещо лошо? Аз провождам тази енергия от природата. Човек се съмнява, когато вземат неговото и го дадат на другите. Но това, което им давам е специално за тях, определено от Бога. Туй, което давам то е духовно не е физическото.

Сега ще учиш закона на чистотата. Абсолютна чистота трябва. От нищо да се не съблазниш. Трябва да познаваш Бога. Може да се обича само Един. Ти се приближаваш към някоя форма, защото си познала Този Единия. Бог сега е решил да преустрои света по закона на любовта. Трябва да станеш абсолютна девствена, да няма никаква нечистота в теб. После трябва да обикнеш всички, но не външно, а вътрешно. Когато обичаш повече от Един, то това е блудство. Блуд е турска дума и значи - смесено, нечисто.

Сега ще започнат да ти казват, че те обичат. Не! Те обичат докато ти пресекат извора и ти вземат водата, а после те захвърлят. Когато нямаш нищо никой не те поглежда, като позабогатееш всички почнат да те търсят. Понеже по-рано ти си се пожертвала за други и си останала без нищо Господ се жертва за тебе. Ти се радваш, а онзи, който ти е взел богатството - скърби.

Сега трябва много да работиш върху себе си, за да се подигнеш. Свириш ли? Или пишеш сега? Сутрин ставаш ли рано? Трябва да ставаш преди изгрев - 5.30 часа. Защото сега слънцето по-късно изгрява.

Трябва да се учиш да вярваш. Каква полза ако се съмняваш? Съмнението до никъде не извежда. Аз те чувствавам в себе си като една пустиня, в която всичко е изсечено. Сега ще работиш, ще насаждаш та всичко да се превърне на гора. На всяка цена ще работиш. За нищо няма да се спираш. Сериозно ще работиш. Съмнението ще изпъдиш навънка. На тялото се действа чрез контакт на Духа - чрез Слово.

Мъжът и жената трябва едновременно да присъствуват, за да има равновесие. Трябва да се пазиш от мъжете. Да се пазиш от флирт. Можеш да показваш широчината на чувствата си и дълбочината и височината на разбиранията си, но флирт - не! Сегашния свят е пропаднал. Телата на хората са пълни с нечистота. В тях няма онзи нектар на чистите души. Най-добрият контакт на душите е чрез пространството. Сегашните хора и през пространството действуват отровно. Да се пазиш от омразата на хората.

Когато една душа е толкова грешила, че е на път да умре, Господ я взе-

ме и като духне, очисти я от греховете и я спасява. Защо ли прави така? Защото е милостив, защото е Любов. Ако Той не дойде да спаси хората, те всички ще измрат в греха."

65. ПИСМО ДО ЕДНА ПРИЯТЕЛКА

Бяхме започнали да дружим двамата с Борис Николов. Но това се посрещна на нож от целият Изгрев. Всички бяха против нашето съжителство. Едни не ме одобряваха и бяха срещу мен и дори не ми позволяваха да се доближа до Борис, защото смятаха, че той е изгодна партия за някои други, а пък аз недостойната щяла съм да се осигуря, да спечеля и да се ощастивя. А други пък искаха да привлечат Борис и да го направят жених на дъщерите си. Това бе един голям проблем както на младежта на Изгрева, така и на техните родители. Всеки искаше да осигури за дъщеря си подходящ жених и все си правеха сметки, които бяха без кръчмар. Но вместо за разрешение на този много важен въпрос да се отнасят до Учителя и да го запитат, то те по човешки съгласно своите си разбирания предприемаха стъпки, които бяха кобни за себе си и за другите, за онези които искрено желаеха да бъдат щастливи в брака. Така една комисия от три сестри, включително и старата Анка Динова, майка на Сийка Динова се събират, за да осъдят мен и Борис, защото сме се събрали, за да живеем заедно. Взимат решение - или да ни разделят и всеки да си отиде по своя път, или да ни накарат да напуснем Изгрева ако откажем да се разделим. Аз научавам за тяхното решение, което бе ми връчено ултимативно и отивам при Учителя и му разказвам всичко. Учителят ме изслуша внимателно и рече: „Канят го Борис, канят го на гости, черпят го с това и онова, докато го годят за дъщеря си“. Разбрах, че това се отнася за старата Динова, която бе от възрастните сестри, една от сериозните, с много опитности и добро отношение към Школата на Учителя. Беше много стриктна към своите неща, имаше тетрадки, които бяха за пример със своята изрядност и написани неща в тях. Така че тя имаше и някои много добри качества. И аз я уважавах за тези нейни качества, и сега я уважавам. Но тогава какво заговори у нея, майчинския ли инстинкт да сгоди дъщеря си за някого или беше си научила това непременно да бъде Борис. Аз употребих доста усилия докато се преборя с нея да не примамим Борис при тях та да му турят оглавник. Вие да не смятате, че нещата ми бяха така дадени на готово? Напротив, всичко беше заслужено и то след големи борби и изпитания. Та по-късно същата сестра Динова се насочи към Георги Радев, за да ожени дъщеря си за него. Но и там нищо не стана. Та старата Анка Динова си замина от този свят с отворени очи, не можа да види дъщеря си задомена. Така че нейната дъщеря също изкара живота си до края сама самичка. Та майчинския инстинкт не бе лъжовен, но жалко, че не можа да се намери жених за дъщерята приживе. Може би причината бе на друго място.

Учителят извиква тези три сестри и им казва: „Ако Мария и Борис ги разделиме един от тях ще си замине. Готови ли сте да понесете последиците от тяхната смърт?“ Онези, които бяха взели решение да ни изгонят от Изгрева или да ни разделят изведнъж онемяват, но едновременно с това се и уплашват, защото разбират, че тук нещата са по-иначе и че има непозволени неща, а за позволените пък неща трябва някой да носи отговорност и да плати за тях. А Учителят продължи: „Ако един от тях си замине, след шест месеца ще си замине и другия. Трябва да се отговаря и за втората смърт“. И трите уплашени извикват: „Учителю, да бъде така както вие сте решили“. Но до края на Школата, а и след това носеха в себе си неодобрението за нашата

възрзка и по най-различен начин го показвах, когато имаха такава възможност.

Когато Учителят ме изпрати при Борис Николов за съвместен живот, аз усещах в дълбочината на цялото си същество, че тук ще се развие нещо страшно около мен и изпитвах едно неспокойство и вътрешно напрежение и страх от неизвестното. А иначе харесвах Борис. Едно нещо са чувствата и симпатията, а друго е когато цялата ти вътрешна природа се въздига в теб от дълбочината на вековете. А това предвещаваше една неизвестност и още по-драматична развъзка. Ето защо аз се смущавах и се страхувах. Учителят ме извика и каза: „Ако аз имам една приятелка и те изпращам да ѝ занесеш едно писмо, няма ли да го занесеш?“ Така Учителят разреши този кардинален въпрос за нас двамата. Аз се съгласих да занеса това писмо. Какво ли пишеш в него? Какво ли смятате, че е имало в това невидимо писмо, което му занесох? Това бе вероятно програмата на живота ми с него в разстояние на 50 години съвместен живот от 1922 година до 1972 г., когато диктувам тази моя изповед.

Родът на Борис Николов бяха много горди духове - без изключение. Той имаше двама братя - Стефан и Николай и една сестра - Цанка. Всички бяха от горди, по-горди. Откъде беше дошла тази гордост не зная. Борис вървеше по родова линия на майка си и тя бе по-мистична, но и тя бе горд дух. А останалите вървяха по родова линия на бащата. Откъде беше дошла тази гордост, винаги съм се питала и не можах да си отговоря. Носеха ли нещо в подсъзнанието си от миналото, че техните синове щяха да играят определена роля в Школата на Учителя и затова бяха горди? Има горди хора и непристъпни. А те бяха горди, но достъпни и затова тази гордост впоследствие премина в щестлавие. Станаха щестлавни с личните си качества, с постиженията си и с присъствието си в Школата. Това щестлавие им донесе много беди и на тримата. Донесе беди и страдание на онези, които се бяха свързали с тях и бяха около тях. Но и други опитаха щестлавието им. Разбира се в Школата на Учителя всяко нещо се заплаща скъпо и прескъпо и те си платиха за щестлавието и за погрешките, които то им донесе. Но с тях плащаха и другите, които бяха свързани с тях и които носеха големия товар. Ето за онези, които носеха големия товар описвам всичко туй. Та рода им беше горд, горди духове и трудно можеше да им се говори и да им се издържи на тази сила. Гордостта предполага една сила и сила, която протича като по жици на високо напрежение. Допреш ли се до нея - ще изгориш. И много от Изгрева като се допираха с голи ръце до тях - изгоряха. Но само аз се осмелявах да говоря направо истината в очите им. И само аз можех да говоря с този горд родов дух независимо в кого обитаваше - дали в Борис, в братята или в сестра им. Когато споделих с Учителя за този родов дух, облякъл се в сила на гордост, той ми каза: „Ти си много смела“. А аз отговорих: „Учителю, у мен има една истина и което го видя, то аз го казвам“. Учителят се усмихна със съчувствие и искаше да каже с усмивката си, че макар да съм смела, то трябва да се пазя и от високото напрежение, и да не пипам жиците с голи ръце. Тогава си заработих метод да бъда смела, да казвам истината такава, каквато я виждах, но не пипах жиците с високото напрежение с голи ръце. Родът им много се учудваше, че аз се боря и че не се отстранявам от пътя им. А аз бях изпратена на работа при Борис и онзи, който ме бе изпратил бе ми дал освен тази задача, но и методите да се пазя от това високо напрежение. И аз се пазах и успях да изпълнявам донякъде задача, която бях поела пред Учителя. Онова, което не можах да изпълня не беше по моя вина, но успях да занеса неговото невидимо писмо до неговата приятелка. А

това означаваше, че само онези, които са в дух родени могат да работят по дух за Бога.

Аз съм пред Учителя по време на урок за чистотата.

„Любовта отвън не може да се предаде. Вие се радвате на вашите дрехи, с които сте облечени, а те ви са най-голямата спънка. Кожата, даже и по-навътре в тялото е мъртва материя, през която Божественото не може да проникне. Ти живееш в чужда къща, защото това тяло като умреш ще ти го вземат. Ти сега ще си градиш къща - духовна къща. У тебе има излишък на енергия. Ти имаш преизобилие на чувства, които трябва да трансформираш. Да урегулираш чувствата си - това е цяла наука. И затова трябва да почнеш да я изучаваш. Сега на този урок, който ти предавам присъствуват душите на всичките ученици. Този урок трябва, на който съм го предал да го предаде и на другите ученици. Аз не мога на всички поотделно да го предам. Каква е същността на урока? Да разберете, че физическите допираания на тялото не са опасни. Важно е вътрешното побуждение на човека. Всяко нещо може да се изтъква по два начина. Когато някой седи безкористно - печели ли нещо? Нищо. Има някои хора като видят отворена каса не могат да не бръкнат вътре.“ „Учителю, аз съм от тези хора.“ „Хубаво. Трябва по-често да идваш при касата, за да се научиш да не бръкаш в нея. Хората имат объркани понятия. Това не е полова енергия, енергия на пола, това са динамически, творчески сили в човека. Това е място на добро и зло, на разрушение. През там всичко минава и се разтопява. Силите, които са по-нагоре вършат само добро.

Какво е това мъж и жена? Жената, това е лявата ти половина. Мъжът - е дясната. В тебе има мъж и жена. И във всеки човек има тези две половини, различно застъпени у тях. Мустаците ли са характерни за мъжа? Мъжът, това е мисловната сила у човека. Къде е Марийка, можеш ли да посочиш? В ръцете или в краката?“ „Вътре е Марийка в мен.“ „Да, така е. Духовно си добре сформирана. Физическото ти пречи. Някой човек си хваща тялото - то е Божествено. То урегулира енергиите си в него. Трябва най-напред едно пречистване в мислите, за да можеш чрез мислите да трансформираш чувствата си нагоре. Сега урокът е предаден, ако го не използва човек ще страда.

Една вътрешна борба трябва да стане. Има сили, които човек трябва да победи в себе си. Всеки човек трябва да урегулира силите в тялото. Тялото е една динамическа машина, един резултат та трябва да урегулира силите в тялото си.

Ще си поставиш за задача чистота. Ще превръщаш всичките физически енергии нагоре в чистота и светлина. Всеки ден ще правите размишление, ще туряте ума си, ще прилагате волята си. Човек няма да се остави да стане кашкав и мекушав.

Турете чистотата за Идеал, на който всичко трябва да се подчини. Всички сили в тялото трябва да се подчинят на един идеал. Всяка мисъл нечиста като дойде да я диференцирате и да я препратите на мястото ѝ, откъдето е дошла. Каквото човек мисли, то това става.“

66. БЕЗПОГРЕШНОТО МНЕНИЕ

Отново съм пред Учителя, а той ми посочва стола да седна и казва: „Искам да ми помогнеш в нещо. Ето ти толкова време си тук и толкова време си около мен и в това Братство, а сега искам да дадеш пред мен характеристика на всички приятели на Изгрева“. Аз го оглеждам и се питам какво означава пък това. Нали Учителя казваше да не се спираме на погрешките на дру-

гитe в Школата, да не ги критикуваме, понеже като изнасяме техните погрешки се свързваме с тях и ние откликваме на тях и правим след това същите грешки. А има и друг окултен закон, че когато изнасяш на някого погрешките то ти го чистиш отвътре от тях и след това тези погрешки негови трябва да ги прекараш чрез себе си и да ги изхвърлиш чрез съзнанието си навън. А това не е лесно и не всеки има сила и знание да стори това. Но сега разбрах, че Учителят имаше нещо друго предвид и реших да изкажа своето виждане. Съгласих се. Учителят започна да споменава имената на някои братя, а аз започвах да обрисувам всички така, както аз ги виждах и да давам своето мнение, но така както аз ги възприемах този или онзи и не се съобразявах какво след време някой би казал за моята преценка. Не изпитвах никакво смущение от Учителя. Накрая той каза: „Достатъчно за този изпит. Почти безпогрешно мислене“. Станах и си тръгнах. Не можах да разбера защо беше този изпит. Но когато дойдоха събитията след заминаването на Учителя, когато трябваше сами да се справим с много противоречия и с много личности крайно изострени, чудех се от къде да търся помощ от себе си. Тогава си припомних думите, които Учителят ми каза, че имам безпогрешно мислене за онази характеристика, която навремето дадох за дадени личности. А те бяха същите днес, които си разигравах коня на Изгрева. Тогава стъпих на крака, опрях се твърдо на онова мнение, което бе залегнало и което бях споделила с Учителя и изобщо не се излъгах в преценката си. И не сбърках само аз. Сбъркаха другите около мен, които не се съобразявах с моята опитност. А Учителят не случайно ме извика да реша тая задача пред него, защото знаеше, че ще дойде време, когато тази задача трябва да се решава пред всички. Ето това най-много ми създаваше неприятности: имах опитността, имах мнението по даден въпрос и онзи, който живееше с мен, а това беше Борис Николов не се съобразяваше с моето мнение, а той тогава беше председател на Братския съвет и правеше точно обратното. Трябваше да mine много време сам да се убедя в правотата ми, за да се коригира. А това бе губене на време, на сили, свързано с много изхабена енергия и още повече с големи огорчения за мен. Съдба. Ще разкажа точно тук и онова, което толкова години ме е измъчвало. Когато навремето Учителят ме изпрати при Борис Николов, то ми каза: „Борис досега е живял изключително в духовния свят и няма никаква опитност на земята. Опитностите ще му ги дадеш ти, защото ти сега излизаш отдолу и отиваш нагоре и се срещате тук в Школата“. Сега вие можете да мислите за мен каквото си щете, от къде излизам, но аз имах опитности в себе си и едно знание, което той го нямаше. Но в съвместния ни живот вече 50 години той не се съобразяваше с това мое знание и винаги грешеше и тези грешки трябваше да се изправят не само от него, но и от много хора. По този въпрос толкоз. Друг път ще продължим.

Та с характеристиката за много братя и сестри се изостри моето внимание и към други наблюдения. Имаше един брат Константинов, той ходеше с едно рамо по-високо от другото, отразяващо неговото душевно състояние. Неуравновесеност и състояние на личност, която не можеше да се справя с неорганизираните сили в себе си, които се изливаха като порой в него и го завличаха в личния му живот. Това беше и в живота му и това го видяха всички.

Имаше мъчнотии, които лично аз самата изпадах в състояние на лично отношение, че съм малко повече от другите и че ми се прииска понякога да ги поглеждам отгоре, отвисоко. Тогава Учителят ме погледне, но така строго, че аз се смирявах тутакси и си тръгвах смирено като кротка овчица. Учителят по този начин ме контролираше и ми показваше по какъв път да се

движа. Това го разказвам, че след оценката на Учителя за моя изпит аз като че ли придобих увереност в себе си и точно исках да си издигна главата над другите и ето Учителят ме погледне строго и аз си сниша главата и си тръгна кротичко по моя път. Ето, това бе смирение по необходимост от моя страна и ако щете по принуда от друга гледна точка.

Един път в разговор с две сестри аз си отворих сърцето и душата си и исках да ги направя съпричастни и съучастници в моя път и да ги направя духовни сестри на самата мен в този изблик на въодушевление. Случайно поглеждам Учителят, който бе на около десет метра от мен и разговаряше с една група приятели. Той ме погледна и с погледа си искаше да каже да не се отварям толкова, защото нищо добро няма да излезне от това. Впоследствие не само, че не излезе добро, но едната сестра веднъж се обърна към мен и заядливо ме захапа: „Ти какво си мислиш, че си светица ли, не те ли знаеме каква си отвътре?“ Ето така завърши моят опит за духовно приобщаване с някои сестри на Изгрева.

Стоях винаги пред Учителя както пред Бога - да не скрия нещо, да не го излъжа, защото за мен това бе престъпление. Мислех си, че всички се държат с него по същия начин и че всички към него имаха една и съща мярка на чистота, смирение и послушание. Но по-късно лично видях, че това не е така. Учудена и възмущена вътрешно му казвам: „Учителю, ами не казват ли ви всичко те пред вас?“ Той въздъхна и каза с огорчение: „Е-е, казват, казват...“ и махна с ръка като показва жест, когато едно дете е убедено, че е излъгало баща си. Тогава се засрамах за себе си и за другите, за нашето невежество, че оскърбяваме по този начин Учителя.

Друг един случай с подобна история. При Учителя се намира Михаил Иванов и след като излиза, влиза една сестра и започва да говори пред Учителя. Учителят седи и я слуша, а тя разправя ли разправя подробно. Накрая си тръгва. А аз не знам защо присъствам на целият разговор. Не можах да разбера защо Учителят ме задържа, обикновено тези разговори ставаха пред Учителя лично. Той рядко допускаше друг някой да присъства. Не се изтърпях и запитвам: „Учителю, защо не й кажете направо, че тя ви лъже?“ Тогава той рече: „Разправят те..., но в общи черти“. Той не я избличи пред мене, че е лъжкия, но изказа мнението си по горния начин. Разбрах, че Учителят отговаря според искреността на ученика дотолкова, доколкото той е бил искрен. Печелят онези - искрените. Бог не съди, но ще ти даде най-хубавия и най-подходящия съвет.

Ето тук разказах няколко опитности, които имах около онзи изпит за безпогрешното мнение. Но то също не разрешава въпроса, можеш да го имаш и пак да не си си решил задачата. Зависи дали ще го приложиш в подходящ момент и на подходящ човек, за да му помогнеш в неговия път. Ето това е същността на задачата. А в моят път 50 години в Школата, моето безпогрешно мнение на никой не послужи. Ама на никой. Дори и на онзи, с когото съжителствах 50 години. Не ми искаха мнението. А Учителят не случайно проведен този изпит с мене, за да ми провери мнението и моите качества да оценявам и ми постави оценка - отличен. А другите не пожелаха да чуят моето безпогрешно мнение и получиха след това оценка - слаб. И останаха да повтарят в първо отделение. А защо в първо отделение? Защото днес Изгревът го няма, той е разрушен, пометен и „местото му не го познава вече“. Нали има такъв псалм от Давида?

Научила съм много неща, получих много опитности от вътрешната школа на Учителя. Моите опитности не правят външно впечатление на хората, но те са школа за мен. Но дали ще бъдат школа за другите това ще

то реши друг, а не аз и не моето безпогрешно мнение. И не оценката, дадена ми от Учителя за моето безпогрешно мнение ще разреши въпроса, а ще реши онова - как се справих с тази оценка и какво направих с това знание и успях ли да реша собствената си задача, а с нея да спомогна за решаване на общите задачи на Школата.

Тук има думата Учителя. Дано да зачете моето трудолюбие и отстояване. По този повод той ми каза: „Аз не искам мен да обичате, но да обичате Бога. Да виждате и да обичате Бога във всички негови изявления и проявления“. Ето за мен това изказване на Учителя е едно безпогрешно мнение, което важи за учениците от Школата на Учителя.

Пред Учителя съм на разговор.

„Не е в многото, което се дава, а в разумното използване. На една свещ, която свети един може да чете най-хубавата книга, други по-посредствена, а трети - обикновена книга.

Предстоят ти няколко задачи да разрешиш. Няма защо да отлагаш, сега можеш да ги разрешиш всичките.

Този Аъч, който ти давам е само твой. Него на никого друго не мога да го дам. За да го дам на други, трябва да има една друга Марийка точно като теб. И да дадеш Любовта, която имаш към мен на друго, той трябва да е точно като мен. Аз не мога това, което давам на теб да съм давал и на друг. В духовния свят има един закон, че това, което се дава е винаги ново и то не се преповтаря. На всекиго се дава според силите, които действуват в него. Отношенията ми към всекиго са други. Мен ме интересува в теб това, което е само твое. Има неща общи, например желанието да си красив, да си богат и други такива желания. Мен ме интересува желанието ти да бъдеш добра.“

67. АСТРОЛОГИЧЕСКИ АСПЕКТ ОТ 15 000 ГОДИНИ

Този разказ е много мъчителен за мен. Един от най-мъчителните. Но трябва да се изнесе. Той е част от личния ми живот и в този живот никой нямаше достъп до него. В него беше допуснат само онзи, който бе определен за това. А това бе Борис Николов. Искам да почна с едно обобщение, което Учителят даде две години преди да си замине от този свят през 1942 г. Споменах, че Учителят бе този, който ме събра за съжителство с Борис Николов и така той веднъж ме среща пред чешмичката и казва: „Аз съм много доволен от вашата дружба с Борис и бих желал да има още такива двойки на Изгрева“. Да, такава му беше общата преценка за нашето съжителство и това ме поласка и ме охрабри, за да изнеса онова, което ми бе определено по съдба да изнеса. Той видя, че противоречията в живота ни ние ги разрешаваме като ученици.

А сега ще почна с една моя изповед, която е резултат на моето съжителство с него в разстояние на 50 години. Казвам ви: „Аз взех най-добрият брат в Братството, който можеше да го има, но животът ми с него беше Ад“. Да това е моята изповед. А сега можете ли да направите паралел между горното изказване на Учителя за нашата двойка, че би искал да има още такива двойки на Изгрева след като знаете моята изповед. Има ли тук някакво противоречие? Според мен няма. А сега ще ви направя съпричастни на едно съжителство изпълнено с поредица от живи окултни истини, идващи от хилядолетията.

Борис беше висок, строен, с осанка, носеща едно величие от собстве-

ния си дух, дошъл непосредствено от духовния свят. Беше хубав, привлекателен и имаше магнетично излъчване и затова бе приятен, желан от онова поколение млади сестри, населяващи Изгрева, виждайки в него не само брат, но евентуален бъдещ съпруг. Той се движеше в онези среда на онези млади студенти, които със собствен труд изкарваха прехраната си и следваха. Той беше заобиколен с едно внимание както от братя, така и от сестри, което според мен прерастваше в искрена обич. Споделих веднъж това общо мнение на младите към него с Учителя, а той каза: „Той мисли, че го обичат. Ами ако това не е така?“ Това обърна в мен наопаки всички поставени в мен представи за обичта на другите към личността Борис. А това нещо се потвърди впоследствие в съвместния живот и особено през големите изпитания през време на процеса срещу Братството през 1957 г. и след това. „Ами ако това не е така?“ Често повтарях на Борис тази мисъл на Учителя, но той не се съобразяваше и съответно трябваше да плаща за това свое непослушание към едно становище на Учителя. Но едновременно и аз трябваше да плащам, защото съжителствувахме заедно. Ученикът трябва да има послушание. С това започва връзката между ученика и Учителя. А тук послушанието го нямаше и от тук следваха несполучливи опити и големи огорчения и съответно страдания и последващо велико мъчение.

Аз също имах случаи на непослушание. След като се събрахме с Борис и се оженихме отивам при Учителя да го питам дали да отида в Габрово, за да се представя на родителите му като тяхна снаха, понеже доброто възпитание изисква това, а уважението, което ще засвидетелствам пред баща му и майка му ще бъде едновременно уважение и към самият Борис. Но гледам Учителят като че ли не одобрява тази моя идея. Понеже на мен ми се иска да отида, а виждам, че лицето на Учителя изразява нещо друго. Той не одобрява тази моя стъпка за контакт с рода им и то в Габрово. Но аз не го послушах и вместо да си остана тук в София, аз заминах с Борис в Габрово и бях представена на близките му и рода му. Там изживях толкова неприятности и унижения, и оскърбления, започващи от самото пристигане в Габрово. Техния род не ме искаше, не ме приемаше, отхвърляше ме от самото начало. Това се запази и до края 50 години след това. Аз не послушах тогава Учителя, а той знаеше и виждаше, че ме очакват противоречия и искаше да ми ги спести и да ги избегна като стоя на разстояние от тях. Това е един от методите на Учителя, който впоследствие успях да науча, че да се разсее някой фокус на кармична развръзка, когато хората са на разстояние то тази връзка се разтяга и фокуса също се разтяга и човек по-лесно преминава през разнищването на този кармически проблем. Това го научих по-късно чрез опитността на други братя и сестри. Но непослушанието си е непослушание и всеки си сърба попарата, която си е надробил. А тя беше гореща, опарвах се често, но трябваше да я сърбам и то вече 50 години.

Когато Учителят ме изпрати при Борис ми каза: „Досега Борис е живял изключително в духовния свят и няма никакви опитности на земята. А ти сега излизаш отдолу, имаш знанията на тези опитности и ще му ги дадеш. Така ще теглите колата заедно, за да бъде по-лесно и на двама ви“. Да, трябваше да се тегли тази кола, ами когато вола не иска да се впрегне и не иска да застане на определеното си място, да си протегне шията, че да влезне в ярема и после да се сложи жеглото та може да тегли колата. Когато от другата страна стои кравата, маха с опашка и чака вола да си заеме мястото. А той вола стои настрана, преживя и гледа нагоре към небето. Тогава стопанина на вола и на кравата и на колата като види това вдигне остена, че го стовари върху гърба на вола и го наръга в ребрата. Така насила вола си слага главата в яре-

ма и започва да тегли колата. Това не е символика, а точно така бяха нещата. Борис беше пълен със съзерцание и когато влезнеше в този духовен свят, мъчно можеше да го сваляш долу, за да се съобрази със земния живот и неговите порядки. Не искаше да слиза и не искаше да се съобразява. А животът на земята си имаше изисквания и всеки трябваше да се съобразява с тях. Та моите познания за света на земята му бяха не от полза, когато решаваше да направи нещо. Правеше го така както си наумеше и искаше. Но когато беше несполучливо, тогава аз му напомнях за онова, което мислех преди това и с което той не се съобразяваше. След като влезна в затвора - 1958 г. и след като излезна от него през 1962 г. той малко се промени, започна да се съобразява и с моето мнение, но това беше повече от куртоазия и внимание към мен. Беше вече много късно. Големите събития бяха отишли, преминали, грешките бяха направени и погромът беше налице. Моето мнение беше вече безпредметно.

Когато ме изпрати Учителя при него ми каза следното: „Давай колкото можеш“. Вероятно имаше да му давам нещо от миналите си прераждания. Цял живот давах от себе си, от своят опит и знания, сили и енергия. И не знам дали си изплатих тази карма към него. За мен беше карма от самото начало до самият край. Не знаа за него какво беше. Но за мен беше карма. А сега пригответе се за един изключителен финал, друг такъв няма да срещнете в Школата на Учителя.

Този случай ми го разказваше нееднократно Савка Керемидчиева, която е наблюдавала този случай и е била свидетелка. Учителят е на Изгрева и има група ученици около него. По едно време той ги освобождава да си вървят, а едновременно нарежда на Савка, която е до него да отиде при Борис и да му съобщи, че той трябва да дойде при него, за да му каже нещо. А Борис е на 50-60 метра от Учителя. Савка отива, извиква Борис, че трябва да отиде при Учителя. Но аз точно по това време съм била точно там до него и макар че поканата на Учителя е до Борис, аз тръгвам с него. А Учителя остава недоволен от това, че и аз съм се присламчила към поканата, вероятно е искал да каже нещо лично на Борис. Ние сме се приближили към Учителя, а той замълчал и нищо не казал и не отронил дума. Това нещо ми го разказва Савка, която е стенографирала целия този случай. Как и защо аз не съм проумяла, че поканата е лично за Борис и всичко онова, което е описала дотук Савка. А това, което е описала е вярно. Като сме видели, че Учителя не говори с нас, то ние сме се отдалечили от него. Савка вдига рамене и учуден с поглед пита Учителя „Ето аз ги доведох, изпълних поръката ви, а вие нищо не казахте на Борис“. Савка пита с поглед какво означава това. А Учителят ѝ отговаря много строго: „Ето един астрологически аспект, който чакаше 15 000 човешки години, за да се осъществи тук на Изгрева“. Не се съмнявах в думите на Савка. Наистина това беше астрологически аспект от 15 000 години и кармически възел. А на мен ми изглеждаше, че беше повече от 15 000 години. Изпитвах, че е от 150 000 години. Толкова голямо беше страданието ми в този път на съжителството ми с Борис. А аз го обичах. Колкото беше оскъблението ми, което изпитвах с него в нашия общ път, толкова голяма бе обичта ми към него.

Аз съм пред Учителя на разговор. Записвам в бележника си чрез стенограма.

„Нали е по-хубаво човек да живее, отколкото да гние в земята? Сухото състояние ли е по-добро или живота? В тебе стават бързи промени. Да усилиш волята си. Ти имаш воля, но за малко време и после отслабваш. Ще се молиш всякога, независимо от това дали си разположена или не. Молещият

човек е силен, който всекъде, където ходи се моли и усърдно се моли.

После всичко каквото му се даде човек трябва да го върши. Предстои ти сериозна работа. Приятна е, не е мъчна. Човек да хармонизира себе си - това е работа приятна, по силите му е, не е извън неговите сили.

Много отдалеч слушаш. Слезла си дълбоко в материята. Трябва да спуснем много дълго въже, за да те извадим." „Учителю, вие ще спуснете и аз ще излезна на видно." „Ще спусна, щом ти искаш. Кожата на краищата на ръцете ти, краката ти, главата и шията ти, а на останалата част на тялото ти е груба. Има някои неща в човека красиви, а които са груби трябва да ги види както си са и да се постарее да ги пречисти. Трябва много да страдаш, за да превърнеш тази груба материя в светлина.

Страхът ти показва, че има същества в теб, които ги е страх. Страхът естествено възниква, но той показва, че дето има да минаваш, то минаваш през област дето има опасности. За там страхът е едно предпазително средство.

Някои хора като се погледнат в огледалото ако лицето им е пълно радват се, ако е сухо - то скърбят. Когато те трябва да са еднакво радостни и в двата случая. Когато са пълни - те са натоварени, а когато са сухи - са разтоварени. Когато са натоварени - са богати и има какво да ядат, а когато са сухи - може да гладуват. Ти не се грижи за яденето, не се страхувай, че може да останеш гладна. Те, мислите ще дойдат. Няма защо да се страхуваш, ти само работи и върви напред.

Любовта е вън от времето и пространството.

Трябва да се пазиш да приемаш от хора, които стоят на по-ниска степен на развитие. Това могат да приемат само велики духове. Ще си избираш приятели, които стоят по-високо от тебе. Съблазънта е дошла чрез погледа и устата. Ева е погледнала плода и след това е вкусила от него.

В Бога всичко е хармония. Моите външни отношения какви са към вас? Кога се заоблачава небето? Когато има нужда от дъжд. Кога грее слънцето? Когато има нужда от него. Ако аз съм недостъпен и съм затворен това означава, че небето у мен е покрито с облаци и някъде има нужда от дъжд. Защо се сърдите, че аз не ви виждам, не ви познавам и не говоря с вас? А кога грее слънцето? Кога ви посрещам, говоря и давам Словото си? Когато има нужда от него и когато вашите души са жадни за него.

Хората може да ме излъжат, но Бог никога.

Затова това е една формула за вас."

68. СЪЖИТЕЛСТВОТО

През първите години на Школата, когато можах да се откача от ухажванията на Иван Толев, който бе главен редактор на списание „Всемирна летопис" и когато не можах да свърша една задача, която ми даде Учителя, след което той стана най-заклетия враг на Учителя. По-късно Учителят ме извика и ми каза: „Има два братя - Борис и Жорж Радев, които ходят два пъти в планината на Витоша и ти ще ходиш с тях". Аз започнах да се опъвам, как така ще ходя с тях, та това беше нечувано тогава само момиче да върви с двама младежи горе в планината и то в шумака. Тогава имаше една песен, която се пееше от шопите „Ела моме у шумако, за да ти вдигна кушуляко" и тутакси си спомних за тази песен и не исках да ходя с тях. А кушулята е една дълга бяла, по тялото ушита роба, която виси една педя под официалната носия на момите. Мина така известно време и аз упорствах и не желаех да ходя с тях. Но веднъж той ми каза: „Кои братя най-много ти харесват тук в

братството?" Отговорих му, че това са брат Боян Боев и Борис, понеже ги смятах за духовни братя така по мое външно наблюдение. По-късно Учителя отново ме насочи към Борис. Но аз пак се опъвах. Но накрая ми каза: „Но ако аз имам една приятелка, която много обичам и ти дам да ѝ занесеш едно писмо, няма ли да го занесеш?" Казах му: „Щом вие ме изпращате, ще отида". По-късно разбрах, че с Борис имаме много стара връзка от миналото. А Савка разправяше, че Учителят споменал, че за нашата среща тук в Школата и за този астрологически аспект се е чакало 15 000 години. Може да е вярно, в думите на Учителя не се съмнявам. Но тази връзка бе от дълбока древност, аз я усещах и трябваше да се разплита сега. И дано съм се разплатила както подобава. И така прекарах с Борис 50 години в съжителство, преминахме много бури и много борби.

Имаше една шивачка - Райна Стефанова, която се занасяше по Борис. В образувалата се комуна от младежи на Изгрева тя казваше, че е майката на комуната, а пък Борис бил бащата на комуната, а всички останали са били децата на тези двама родители. Някой път хората си измислят чудновати преживелици, за да могат да запълнят онова, което не се е случило. А и нищо не се беше случило и това бяха само приказки и мераци, стари мераци от майката на комуната. И нищо повече. Та аз бях започнала да дружа с Борис и той дружеше с мен. Така на една екскурзия на Бивака на Витоша всички сме горе и всеки се занимаваше както беше намерил за най-добре. Аз бях останала настрана, бях се съсредоточила и бях в едно чудновато настроение, в един непознат и красив свят. Изведнъж пред мене застана Райна Стефанова и започва да ме гълчи и с всяко изречение да ме заплюва. Как така, ето така с човешка плонка, плое по земята. Знаете ли как се прави това по селата - това укорява. Селяните казват: „Направих я на бъзе и на коприва". Защото бъзето като го откъснеш миризмата му е много лоша, а копривата като я откъснеш направо те жили. Обикновено, когато някой трябваше да укори някоя друга пристъпваше и почваше да я гълчи и да казва: „Ти си такава, онакава, всякаква си. Пфу не те е срам" и я заплюва. Изпраща плонката в нозете ѝ. После продължава: „Ти си онакава, онакава, онакава. Пфу, не те е срам" и я заплюва. „Ти си всякаква си, дето те няма по света" и отново я заплюва. Това се прави по селата и особено тука при шопите в Софийско. Та нещо такова ми се случи на мен и аз бях в едно чудно състояние, а тя на всяко изречение ме заплюваше и заплашваше. Аз бях много чувствителна изобщо към мислите и чувствата на хората и реагирах точно и бързо. Но в случая всичко това не ме засегна, като че ли не се отнасяше за мен. Бях още в онова чудно състояние и не можех да излезна от него и то именно ме спаси, така че ако не бях в него не знам как бих реагирала и щеше да се получи голям скандал. Вероятно Небето ме бе подготвило предварително и за да ме защити от приближаващия ураган, беше ме вдигнало нависоко, на небето. Тя се наприказва, направи ме на „мат и маскара" и какво ли не още и като ме заплю окончателно и унижи завинаги с презрителен поглед си отиде. Аз стоях още дълго време в онова чудно състояние, после отидох и разказах всичко на Учителя. Той ме изслуша и каза: „Ти си постъпила правилно и си издържала изпита си по един Божествен начин". Слезнахме от Витоша, онази беше разказала на всички, че окончателно ме е разгромила като неин враг и че вече съм унищожена и не съм за нищо. Аз вървя отново в онова приповдигнато настроение, все едно че нищо не е станало с мен. Добре, че небето бе ме поставило в някаква магнетична обвивка, че ме съхрани, защото щях да отреагирам много бързо и много остро и направо се уплаших от себе си за реакцията, която би изкочила от мен.

На другия ден Учителят ме срещна и каза: „Аз й говорих и й се скарах, че така е постъпила с теб, но знаеш ли какво ми каза: „И Христос в храма вдигна камшика и би“. След като Учителят ми предаде думите на Райна Стефанова той се засмя. И аз се засмях. Каква широта имаше Учителя. Той се смееше на духовете за техните обяснение, когато не искаха да се признаят за виновни. Та в случая тук беше същото - хем виновна, хем нахална и отгоре три пъти безочлива като цапа името на Христа с нейните дивотии. Какво стана после с тази Райна не зная, шивачка ли остана, къде се дяна не мога да ви кажа. Обикновено в Школата имаше един закон. Ако някой направи скандал и е виновен и после не се извини на Учителя за създамата се дисхармония, която става причина да се вреди на делото му, то тогава не след дълго време това създадено дисхармонично състояние от него направо го разрушаваше и го изгонваше от Школата. Имаше много такива случаи и много хора така изгоряха. Тук се случи същото с нея. Та откакто се свързах с Борис само ядове и неприятности от тогава та чак досега, не ме напуснаха дори и на стари години.

На времето през нашите млади години аз непрекъснато минавах през изпити, бях много чувствителна и често плачех. Борис ми казваше по-късно, че когато и да ме е срещал все съм плачела. Другите мислеха, че съм много разглезена и неуравновесена. Но вътре в мен ставаша процеси и аз ги отразявах вътрешно и външно къде с плач, къде с потиснато настроение. По-късно след като преминах през тези етапи аз се стабилизирах и всички се убедиха, че не само не съм разглезена, не само, че съм устойчива, но имам и здрав дух. Е, щом не можах да ме смажат и отвътре и отвън, това все пак значи нещо. И когато заговорват за мен целите настръхваха, духът ми ги респектиреше, защото нямаше хлабаво у мен, когато се захващах за него, но трябваше само да се захвана, а това не беше лесно от моя страна. Но сега съм накрая на своя път и още държа фронта, но да видим докога и как ще го издържа. А бих искала да си приключа работата и достойно да се оттегля без да падна на колене. Не желая да си отида малодушна и неуравновесена.

Спомням си идва една сестра и разказва онова, което Учителят споделил пред нея за Борис. Учителят показвал с пръст към Борис, който по това време преминавал през полянката и сестрите стояли встрани и разговаряли с него. Учителят казал: „Неговият път трябва да бъде за пример и да се стараете да го следвате“. Какъв беше неговият път това малко хора видяха и разбраха. А да бъде нещо за пример това означава, че трябва да си реши основната задача на живота си. А дали биха желали да го следват това зависи от самият пример. Според мен, която му бях спътница 50 години и го познавам много по-добре от всички заедно бих казала, че неговият път бе път на саможертва долу на земята. А за невидимия свят бе път на безкористие и жертвоготовност. Но именно тук между тези две плоскости се опитвах да влезат хора и да обърнат всичко наопаки, т.е. безкористието му и жертвоготовността да ги използват за користолюбиви и лични цели на земята, а с неговата саможертва да заличат всички свои престъпления, които правеха в Школата като ги обличаха по-късно чрез думите, които изричаха като прегрешения, заблуждения, отклонения, пропуски, грешки и т.н. Ето затова аз се борих всяко нещо да си отиде на своето място: духовното в духовния свят, човешкото да си бъде на земята, а саможертвата се отнася за Божествения свят, но се проектира долу на земята, когато човек се бори за една идея, слезнала от този свят. А що се отнася до безкористието и жертвоготовността, това са образи на духовния свят и те действуват и в хората, когато този свят е общ за всички, когато всички живеят в него,

имат едно верую и изповядват един и същи Учител и един и същ Бог. Но когато се кланят на различни учители и на различни Богове безкористието се обръща в користолюбие, а жертвоготовността отива в издевателство. И затова аз се борих да не се допусне това, а доколко съм успяла това само Учителя може да прецени.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Изопачените форми развращават, а правилните форми облагодаряват. Например, човек трябва да се чувствава като душа. Той да не свързва душата с тялото, а с идеалното в света. Като душа, която не се опетнява, а тялото може да се опетни. Ти очакваш неща от там, от дето нищо няма да дойде. При слънцето, когато си можеш да мислиш само за топлината и светлината, но можеш да мислиш и за окръжаващите предмети. Туй, което търсиш на земята хората никога няма да ти го дадат. Мислиш ли, че някой е готов да се жертвува за тебе? Докато не намериш някой да се жертвува за тебе, то може да мине цяла вечност. Защо ти трябва да играеш на криеница? Всички хора от единия край до другия край на света все лъжат. Целият свят мяза на болница, дето хората постоянно се лъжат - някои съзнателно, някои несъзнателно. Има частни болници, те са по-добре уредени, от тях хората по-скоро излизат, но излизат с лъжи.

Ще си туриш на ума да живееш по Бога - най-възвишеният и чист живот, който е възможен на хората в плътта - живот на земята. Дойде някое настроение, не се занимавай с него. Настроението не е твое - незаконородено дете, който го е родил, той да се занимава с него. Ако чуеш църкането на птиченца в полозите трябва ли да отидеш ти да ги храниш? Не се меси в работи, които не ти принадлежат. Ще трябва любовта ти да стане непреодолима.

Човек трябва да добие свещената Любов - да остане само един свещен образ. Като отидеш при един човек може да го слушаш, да говориш, но пред теб да остане само един Образ.

Човек на земята е като една сянка. От сянката ти топлина не можеш да извадиш, а хладина - можеш. Представи си, че изпращаш куче да занесе хляба на болен човек: може да го занесе, а може да го изяде. Ако направиш механична кола и я изпратиш - няма да го изяде. Само Разумното същество може да не направи погрешка.

Има плодове, които трябва по-скоро да ги продадеш. Всяко нещо, което Бог ти е дал трябва да го туриш на работа, за да има обмен на Божественото. Божественото е реалното, на което човек седи и е превързан към него.

Когато почне да става мрачно ти изгубваш смисъла на живота. Ти имаш много нечисти мисли, които ако не вземеш мерки ще ти създадат излишни страдания. Човек трябва да има идея към Великото. Ще кажеш: „Защо аз трябва да се влияя?“ Кажи си: „Аз трябва да се влияя от хубавото - Божественото“. Положението ти е сериозно, трябва много да внимаваш. Ти или трябва да се издигнеш във въздуха високо, или трябва да слезеш надолу и да минеш през големи страдания. Само така можеш да придобиеш чистота. Водата как се пречиства? Като дойде в твърдо или въздухообразно състояние? През твърдото преминава, пречиства се и излиза на извор, а през въздухообразното състояние качва се горе, става на облаци и после вали дъжд. Когато изпаднеш в такова състояние потърси причините му къде се крият и защо се е появило. Сега човек трябва да бъде герой. Трябва да развиеш волята си и любовта си.

Ти си препълнена с желания. Че се развиват в човека такива енергии,

не е лошо. Те са капитал за разработване. Но той трябва да знае как да ги трансформира. Ти понеже много ядеш естествено в организма ти се образуват отрови, които трябва да се изхвърлят по естествен път. От главата до началото на гърдите човек е пълен с мисли. А до кръста е пълен с чувства. А от там надолу до коленете са физическите енергии. Нима е хубаво човек да не схватлив в известна област? Но трябва тези енергии да се регулират. То е цяла наука. Ще пазиш мълчание. Човек трябва да компресира енергиите си та като дойде страдание да може да издържа."

69. ЖЕНА ОТ НАРОДА И ПРИНЦЪТ ОТ ПРИКАЗКИТЕ

Това не беше еднократен процес, но един дълъг продължителен период на сближаване и дружба с Борис. По-късно Борис разказваше как Учителят му наредил да ме вземат на екскурзии, когато той и Георги Радев отиват на Витоша. Постепенно Учителят го насочи към мен както и на мен веднъж ми каза: „Тръгнете заедно с Борис, за да видиш какво става“. Чудех се на този израз какво ли би означавал. Значи нещо щеше да се развива, нещо щеше да става, но какво беше това никой не можеше да предположи тогава. Та много години минаха, няколко десетилетия и сега видях какво стана и какво не стана. Но аз главно го видях, а другите минаха мимоходом. Учителят беше споменал пред мен, че Борис чак сега слиза от духовния свят като изключително е живял там досега, а пък аз сега се качвам от физическия свят нагоре в духовното поле. Срегнахме се при Учителя тук в Школата му и в духовното поле. Аз му бях в помощ и му отварях очите и не давах да се правят грешки доколкото можех. Защото той беше като девица във всяко едно отношение и другите около него като виждаха, се опитваха да го примамят и ограбят. А това можеше да стане като го отклоняват от пътя на ученика. Аз виждах, че те искаха да го отклонят, за да го ограбят по всички линии и посоки и се противопоставях и не давах. Затова другите смятаха, че аз го ревнувам и се оплъчваха срещу мен. Та тук ревността на жената ме спасяваше в този случай и цялата ми охрана минаваше под булото на женската ревност.

Веднъж разказах на Учителя за ревността, която съществуваше в едно познато семейство по отношение на един човек. Той ме изслуша и рече: „При всички положения и ти ще минеш по този път“. После се случи точно това, че аз минах по този път и сега 50 години вече минавам между семейството и рода на Борис. А семейството му, родителите му се бяха настроили срещу мен от едно изказване на Учителя. Рождената му сестра Цанка отива при Учителя и го пита докъде ли ще стигне дружбата между брат ѝ Борис и между мен, дали ще се стигне до брак и дали ние ще се оженим. А Учителят казал следното: „На един принц не му е позволено да взима жена от народа“. А като помълчал малко казал: „Небето не е съгласно с този брак и аз също не съм съгласен“. Това са били думи на Учителя и сестра му Цанка тръгва и ги разказва на всички на Изгрева, научиха го родителите му и сестра му вдигна байрака и тръгна на свещена война срещу мен, за да освободи Божият гроб от неверниците, нали така тръгваха християните подлъгвани от папите на кръстоносен поход на изток. Та това беше нещо повече от кръстоносен поход срещу мен. Наистина на един принц не му е позволено да взима жена от народа, но друга жена за него, която да го охранява нямаше тук на Изгрева. А че това изказване, че аз съм била жена от народа, то беше така и Учителя лично ми беше казал, че досега съм живяла изключително на физи-

ческото поле и сега съм тръгнала нагоре. Това беше вярно. А че този принц беше слязъл от небето на земята - това също беше вярно, но лично Учителят ми каза, че той бе досега изключително живял в духовния свят и няма никакви познания за живота на земята. Та аз го виждах, че беше по-чист от дева. Значи дотук нещата съвпадаха и аз не виждах никакво противоречие в изказването на Учителя пред Цанка. А че Небето е било против този брак, вероятно е било в началото или пък после, не знам. Но после Учителят ме изпрати при него, аз това лично го чух, видях и изпълних. Също и Борис много пъти ми е разказвал как Учителят го е насочил да дружи с мене. Вероятно тук е имало впоследствие една корекция от небето към този брак. А причината беше много проста. Борис нямаше, ама никакви опитности от човешкия свят на земята и за него той беше един лист хартия, бяла, ненаписана. Беше чист отвътре и отвън и в тази си чистота беше беззащитен от посегателствата и на глед изглеждаше наивен за земният човешки свят. Аз имах опитностите и знанията от този свят и затова Учителят ме изпрати при него и каза: „Давай колкото можеш и помагай му“. Затова може би Небето е коригирало първоначалния план. И втората причина бе, което е най-важното, че Борис беше много чувствителен към чужди влияния и внушения. Достатъчно беше да постои в една среда от минути, дори час и поемаше техните мнения, мисли, внушения и ги смяташе, че са негови и искаше да ги провежда в действие. На друг език казано, беше много медиумичен и това качество го правеше уязвим към онези пакостливи духове, които се вкопчеха в него и го обсебваха. Връщаше се Борис у дома, понякога след среща с приятели по братски въпроси, връща се, но само фигурата му бе негова. Гледам го отвътре не в той, носи чужди влияния, говорът му е различен, мисълта му друга, отвътре беше чужд и започваше да ми говори неща, които първо не бяха негови, второ не са верни и трето бяха грешни от начало до край. Тогава аз го посрещах и започвах да му отварям очите. А това ставаше трудно, но после успях да се добера до един метод, който ми бе даден от Учителя. Като се връщаше в едно такова състояние аз сядах на пианото и започвах да свиря песните на Учителя, някои от мистичните песни, които Учителят ми бе казал, само че аз нямам право да кажа кои са сега, но под действието на музиката на Учителя и в разстояние на един час свирене, то онези влезнали в него духове и онези чужди влияния от него излизаха и после той придобиваше своя изглед нормален и аз започвах да му отварям очите. И тогава той взимаше друго решение, точно обратното, което бяха взели там при онези, които се събираха и където бяха решили. Казано иначе понеже той беше в Братския съвет след 1945 година, а по-късно стана и председател на този съвет - след 1953 г., то всяка седмица се събираха там, решаваха и Борис често изпадаше под тяхно влияние и се съгласяваше, но после като идваше у дома, след като аз чувах решенията им, то тогава започвах да му изнасям концерт от песните на Учителя, изгонвах онези, който беше в него и след това идваше истинският Борис, на когото му отварях очите, той виждаше грешката си и взимаше друго решение, което бе обратно на онова, което бяха взели колективно. Онези там като виждаха, че Борис се измята и че взима друго решение се чудеа и изпадаха в противоречие. На какво ли може да се дължи тази промяна. Не можах да си обясня изобщо до края на живота си. Смятаха, че той е непостоянен, ту каже едно, а после върши друго, но като виждаха, че онова, което той впоследствие прокарваше е срещу техните първоначални планове, то се нахвърлиха и срещу него и търсеха кой ли стои зад него. И тогава лека, полека се насочиха към мен и откриха, че аз съм причината. И тогава започна великата битка за Борис. Те да го отнемат за себе си и той да им служи за

инструмент, а пък аз се борех да го запазя и съхраня не за себе си, а за делото на Учителя. Ето така започна тази велика война, която трае вече 50 години и нещо повече. Ето защо Небето и Учителя промени решението си и позволи жена от народа да се ожени за принцът от приказките.

Аз съм при Учителя на разговор.

„Трябва да знаеш, че въшките хора в небето ги не шат, защото ще ги напълнят с въшки. Затова недей да уповаваш на хората и да оставаш те да ти помагат и да ти бутат колата. Ученичките на Изгрева аз ви зная кои сте и какви сте. Те всякога когато отидат при някой Учител почнат да гледат коя е похубава, по-силна и смятат, че нея ще предпочете Учителят. Аз всички ви обичам еднакво. Наистина, има отношения, които зависят от учението на учениците.

Ти не си използвала досега условията, които съм ти дал. Твоите условия са много добри. Те са по-добри от тези на другите стенографки - Савка и Паша. Има много същества, които искат да ти помогнат. Всяко едно същество изпълнява една длъжност в природата и си има своето значение.

Господ е раздал правилно на всички. После хората са направили това разделение на богати и бедни. Сега трябва съзнание у хората да се даде всекому по равно - тогава ще дойде царството Божие на земята.

Когато направиш погрешка нищо няма да ти кажат от Небето, само ще те накарат да я платиш, но ако излъжеш - ще те накажат.

Ти имаш един недостатък, който много пъти те е спял и сега ще те спъне. Постарай се него да изправиш. Чистота ти трябва на теб. Знаеш ли какво нещо е чистотата? Аз ще ти покажа за образец една сестра, но тя се намира на 300 километра от тук. Когато мине някой път през София ще те извикам да ти я покажа.“ „Учителю, вие не сте ли най-добрия пример за чистотата?“ „Хубаво, учи се от мен на чистота.

Ти си от тези, които са лакоми на очи. Вие искате да ви третират като царски дъщери, а вие да се отнасяте грубо с другите и да ги обиждате. Ако бяхте проучили добре школните лекции нямаше да ви е така мъчно сега.

Ти трябва да станеш такава, че каквото кажеш, такова да чувствуваш и да го направиш. Да има строга последователност между убежденията и делата ти. Знанието не се придобива отвън. То се намира вътре в нас. Отвън се придобиват условията, за да се приложи това знание. Ний пак ще се видим. Ние винаги вървим заедно - от миналото, сега и ще вървим и в бъдеще. Учителят винаги води със себе си учениците от паметта на века.“

70. КОЙ КАК ЦЕЛУВАШЕ ДЕСНИЦАТА НА УЧИТЕЛЯ

Обикновено, когато отивах при Учителя на среща с него и разговор като се приближавах към него, целувах десницата му. Това правеха всички. След свършването на разговора отново целувахме ръка. Ние се радвахме и го смятахме за голямо благословение и имахме възможност да се допрем до Учителя, до Духа Божий, който бе в него. Обикновено също след беседа се приближавахме към него и целувахме ръката му, но впоследствие дойде време той преустанови целуването на ръка след беседа, минаваше мимоходом покрай нас, отговаряше понякога на въпроси и се качваше горе в стаичката си да си занесе Библията и да почине. Но сутринта след Паневритмията на поляната, тогава го заобикаляхме, нареждахме се един след друг и всеки си чакаше реда, за да му целуне ръка. А това беше най-сублимният момент на

извисяване на Божественият порядък на Изгрева, всички сме играли Паневритмия, всички сме се движили в онзи Божествен порядък, наподобяващ от Паневритмията на нещо неземно, което е само на Небето. После заставахме смилено, търсехме благословението му, целувайки десницата му. Това не беше ритуал, а това беше вътрешна потребност на всеки един от нас. Душите ни ликуваха, те се рееха като птици горе в духовния свят, огрени от присъствието на Бога и ние усещахме едно неотразимо Божествено присъствие на Изгрева.

Един път отново сме на Паневритмия и след като се бяхме наредили подред целувахме ръка на Учителя. Накрая се изредиха всички. Учителят се обърна и пита: „Има ли някой друг?“ „Няма, Учителю“, отговорихме ние. Учителят се оглежда наляво и надясно и какво вижда. Там, в страни, до началото на гората и края на полянката, до едно дърво стои Борис, облегнал се на него и наблюдава. Беше играл Паневритмия, но не беше се наредил, за да си чака реда. Стои там и ни гледа. Гледа ни така както една театрална публика наблюдава на сцената как играят артистите. Учителят го изгледа, после прекоси поляната с бързи крачки и отиде при него. Борис стои на същото място и се усмихва. Учителят свива в юмрук десницата си, подава му я, леко изправена нагоре, защото Борис беше висок, а Учителят нисък на ръст и му казва: „На, вземи, дръж, целувай“. Борис мига и не знае какво това означава и отново не мърда. „Рекох, на вземи ръката ми и я целувай“. Тогава Борис си навежда главата без да мърда тялото си и му целува ръката свита в юмрук. Учителят се обръща и се връща при нас, а Борис си остава на мястото. Разговорът с Учителят продължи с приятелите. Но всички видяха това, запомниха го и си извадиха различни заключения. Защо той стоеше настрана и не беше дошъл да се нареди на общата редица и да чака своя ред. Много пъти бях забелязала, че той странеше от тези неща, повече искаше да се усамотява, да съзерцава, да си бъде в неговият собствен духовен свят, горе във висините. И в такъв случай докато го сваля долу на земята, беше много трудно. Той ще ми се усмихне, ще ми каже нещо, но всъщност е още горе във висините. Нарочно употребявам този израз „горе във висините“, защото той беше висок на ръст и когато беше устремен нагоре и се намираше в неговия свят беше недостъпен и много интересен. Понякога той се движеше, работеше, но това бяха автоматически движения, а самата му същност беше горе. И ако аз го запитам той ми отговори автоматически и ми отговаря на въпроса. Но след като Борис слезна от горе и стъпи на земята и ако го запитам отново по същия въпрос, той даваше съвсем други отговори. Това ме смущаваше много отначало, но после свикнах и в такива случаи изобщо не се доближавах до него или ако се приближавах бех, за да му подам сако, плато да се облече, да пие някой чай или да закуси леко. Той се усмихне лъчезарно, благодари и аз го оставях сам. При тези състояния имаше нещо много специфично. Той можеше да бъде много продуктивен в духовната област, да мисли, да съзерцава и да записва всичко това в своя бележник. Но ако трябваше да даде някое мнение по ежедневните въпроси щеше да е само едно обобщение и нищо конкретно. Аз свикнах с тази негова особеност, но за онези, които контактуваха с него той беше непознат, недостъпен и можеха да стоят с него един-два часа и онзи посетител да разговаря и да споделя какви ли не въпроси. Борис го изслушваше, кажеше му нещо, онзи го приемаше като чиста монета и тръгне да го изпълнява. Мине време, Борис си слезне на земята и стъпи на краката си и като види как онзи приятел действувал по онази задача, с която преди това са се разбрали Борис я изменя по съвсем друг начин. Онзи се обръща и недоумява какво ли значи

всичко това - един път така, а после иначе - никаква последователност. Когато се засягаха обикновени въпроси и то общи това само смайваше приятелите, но когато се решаваха братски въпроси, то тогава настъпваше трагедия и се объркваха всички. По-късно те се нахвърляха върху мен и смятаха, че аз съм била причината Борис да си измени решението. Това беше вярно, но аз го свалях на земята, отварях му очите и той като малко дете станало от сън се озърташе и се чудеше какво е станало и като разбираше какво се е случило, се питаше как може такова нещо да стане. Ето това беше задачата на една жена от народа и на един принц, комуто не бе позволено да се жени за жена от народа. Не му беше позволено ако си беше сам и ако не бе натоварен с друга задача, с братска работа. Но щом се бе натоварил трябваше някой да му казва, че той отива в капан, а капаните бяха заложени един след друг с най-различни примамки, като се почне от 1945 г. та чак до 1958 г. А оттогава като се мине през процеса и затвора тези капани се повтарят дори досега - 1972 г.

Спомням си, че навремето отидох при Учителя и му казвам: „Прави ми впечатление, че Борис не е като другите братя и сестри, все стои настрана и ето при вас не идва и не прави контакт, а като че ли ви гледа все от далече“. Учителят ме погледна, после изгледа Борис, който стоеше настрана и го наблюдаваше, на 15-20 крачки от нас. Вместо да се приближи, да му целуне ръка и да се включи в общия разговор и така да слуша Учителя. Погледна го и каза: „Рекох, за него това е съвсем естествено, така е устроен, че трябва да гледа нещата от далече, за да ги обобщава“. Да, така беше устроен, ако се приближаваше вътре към нещата оставаше и попадаше под чужди влияния и се объркваше и за да се освободи от тях се отдалечаваше в своя свят и от там разглеждаше нещата. Трябваше да ги разглежда отдалече. Но този метод за работа не беше пригоден за земята, не беше пригоден и за Школата с нейната динамика, особено след заминаването на Учителя. За Борис бе съвсем естествено да стои в страни и да гледа, да наблюдава и Учителят трябваше накрая да отиде и да му втикне десницата в устата и да му каже: „На, дръж, вземи и целувай!“ Благословието понякога се даваше не по заслуга, а по Божието благоговение. Тук случаят беше такъв.

Аз съм при Учителя на разговор.

„Трябва да се пази човек да не загуби уважение, т.е. в отношението му животинското да не преминава у него. Материалната близост не е близост. Земната любов е любов на частната собственост. Ти сега разсъждаваш и ми харесваш, но когато изпаднеш в едно нервно състояние, тогава преставаш да разсъждаваш. Ако искаш да търгуваш, за да ти дадат нещо, трябва и ти сам да имаш какво да дадеш. С търговия можеш да се занимаваш, но да знаеш как и какво да размениш.

Ще ти дам едно правило. Ще се молиш на Бога да ти даде сила, да издържаш и да се молиш за познание човек да придобие знание и мъдрост. При сегашните условия всички хора се занимават с разни работи. Може да се забавляваш, но никой няма да ти даде нищо. Сега ще впрегнеш своята амбиция на работа. В тебе има нещо Юпитерско, това са влияния на планетата Юпитер. Не си от слънчевите типове, но от Юпитерските, обичаш независимост. За да бъде човек независим, трябва да има морална чистота. Чистотата идва в човека моментално. Като туриш една вода на слънцето тя се изпарява моментално и като се изпарява по този начин тя се чисти. Човек докато излезе от тялото си навънка е сам. После го отнасят други същества и го водят в други небесни селения. Бог ту изкачва човека нагоре, ту го смъква надолу докато Божественото съзнание се пробуди в него. Ти си годна за

гуляй, учението за тебе е лукс. Толкова много си страдала в предпоследните си животи и прераждания на земята. Като мине страданието, забравяш го, а не трябва. Още не можеш да научиш този урок.

Физическите органи и главата трябва така да бъдат развити в човека, че той да може посредством тях каквото влияние и да дойде отвън да го трансформира веднага. Човек не трябва да бърза да се освободи от страданието. Човек среща и мъчности. Всеки ще мине през всички състояния. Някои преминават през тези състояния несъзнателно, други ги преминават съзнателно, а то е вече състоянието на ученика, който учи.

Нищо не трябва да изненадва ученика, той трябва винаги да бъде спокоен. Той знае, че има един божествен план, който урежда нещата и затова нищо не го учудва. Ученикът трябва постоянно да носи отпечатъците на доброто на лицето си. Издържай всичко заради Господа, докато придобиеш Любавта. Дойде ли тя ти ще получиш вече търпението. Домът на ученика е вътре в душата му. Ученикът не е длъжен да дава отчет на хората. Той преди да постъпи тъй или инак трябва да се съобразява с Божиите закони и наредби. Всяка вечер ученикът трябва да се чисти - с психическо чистене. Като обърне ума си към Великата любов и прекара през нея всичко, което е вършел през деня."

71. КАК СЕ ОХРАНЯВАШЕ ДЕВАТА

Бях ви разказала, че Учителят лично ме изпрати при Борис с поръчение да давам колкото мога, за да го съхранявам и опазвам. Ще си кажете как е възможно една млада жена да съхранява млад, левент мъж с много голяма сила. Да, той беше много силен, с висок ръст, големи ръце, с големи обувки - 45 номер, целият беше като исполин. Хване нещо, което други трима души не могат да го поместят, а той го премести сам. Това му беше физическата сила. Имаше и вътрешна сила, не по-малка от външната. Но беше чист отвътре като девица, наивен като дете и широк между пръстите и пръскаше пари, изкарани с много труд ей така, от добро сърце и от наивност. Но забележете, че някои се бяха присламчили към него, за да го използват най-нахално и безогледно. Та на мен ми се падна този пост като войник да охранявам девата. Жена да охранява мъж понеже отвътре е дева. Как ви се струва това? Смешно ли е? Я се поставете само за миг на моето място и никакъв смях няма да ви мине през ум - цели 50 години, а камо ли да се усмихнете.

Имаше една сестра - Анка Динова, през 1920-1925 г., когато искаше да ожени дъщеря си Сийка за Борис. Говореше непрекъснато, че аз съм откраднала Борис от дъщеря ѝ. Първо ме направиха крадла на чужд мъж и то на мъж висок 1.90 см. с 45 номер обувки, с ръце като вятърна мелница - дълги от по-дълги, с длани широки като лопата, а пръсти от дълги по-дълги. Тогава питах Борис, с дмани ли е нещо с тази Сийка. Отговори ми: „Нямам нищо“. Аз се вторачих в него и видях, че не ме лъже. Аз винаги познавах дали ми казва истината или ми казваше мисли на други хора и никога не съм се лъгала, това беше една моя голяма придобивка от Небето, че бях сигурна от пръв поглед как стоят нещата и тази моя дарба към него продължи до края на живота ми - 50 години с него. Отивам аз при Учителя, а той ми наговорва строго това, което лично Динова му бе наговорила за мен. Аз го изслушвам и казвам, че лично съм проверила и наистина Борис, както той ми е казал, че няма нищо такова между Борис и Сийка. Учителят се усмихна и каза: „Това те казват“ и продължи друго да говори. Това беше един негов метод. Предаваше чуждо мнение чрез него, за да види как ще се справя. Друг път, понеже тя минава-

ше за доста издигната сестра, Учителят започна да говори колко е издигната Сийка Динова. Аз седях, слушах и му казах: „Ако вие, Учителю, я сложите на един от моите изпити, не би издържала дори и пет минути“. Той се усмихна и отговори: „И аз така мисля“. Това беше негов метод за работа с учениците.

Трети път Учителят ми казва: „Идва делегация от старата Динова и още две сестри и искат аз да ви разделя с Борис. Но аз им казах: „Ако вие ги разделите, един от тях ще умре. След него ще умре и другия по скръб по него до шест месеца. Готови ли сте да понесете отговорността за тяхната смърт?“ Те си заминаха умълчани и уплашени. Не посмяха да правят повече опити. Тази сестра - Анка Динова бе от фарисейската школа - всички от тази школа се правят, че са много напреднали, онези дето се молят на всяко кюше, за да ги видят хората колко са богоугодни и колко духовни. Затова за външно показване и позьорство е говорено още от времето на Христа. И сега през времето на Учителя това нещо също го имаше, онези посети семена от фарисеите чакаха две хиляди години, за да възрастат отново на Божията нива. Та на тази нива бяха посети много семена от различни сортове, от различни школи, от различни епохи, но като покълнаха в Школата, та да се чудиш от къде дойде тази пъстрота, такова разнообразие, че имаше всичко онова, което растеше като цветя, като трева, като бурене, като тръне. Така че света дойде и тук в Школата, където всяка една минала школа от памети века си имаше по един представител като негов слушател пред Учителя. Така Учителят беше оставил всичко да расте както по времето на Христа, та накрая на века да се отдели бурена от житото. Но тук на Изгрева виждахме, че ако някой много избуява и пречеше на другите, протягаше се Божията ръка и изтръгваше бурена с корена му и после не се виждаше повече. Това лице постепенно се отдалечаваше от Изгрева.

Така че тази сестра Динова имаше дъщеря, която искаше да се ожени за Борис. В това няма нищо лошо, че има дъщеря и че иска да ожени дъщеря си за някого, включително и за Борис. Лошото бе другото, за което ви разказвам. По това време Борис работеше от сутрин до вечер тежка физическа работа - чукаше едни големи камъни, за да ги прави на мозайка при италианеца Бертоли и когато се върнеше късно след обяд беше изморен, капнал, едвам се дотътри до бараката си и легне на гръб и си дигне уморените крака нагоре, подпрени на перилата на кревата. Тогава идваше при него Динова с две големи стомни, ама толкова големи, че по-големи стомни никогата не бях виждала през живота си, и после не видях. Може би едната да събираше към 20 литра вода. Подаде му две празни стомни, усмихне се и каже: „Моля ти се, брат, донеси ми вода от Диана бад, че цял ден стоя без вода, няма кой да ми донесе, че ми са големи и тежки стомните, а само ти си тук як, другите са хилави“. Борис е поласкан, че е як от по-як и той едвам се повдига и се дотътри до Диана бад, до изворчето, за което говорехме, че сме правили упражнение за носене на вода от там. Но тук това не е упражнение, а е цяла хамалогия. Веднъж Борис отиде за вода и не се върна. Аз чаках, после отидох уж да се разходя, но да го видя какво е станало с него. Намирам го на една поляна, сложил стомните, а той легнал на пътеката и пшшка, пшшка, хем е топло, хем е изморен. Аз цялата се изплаших, че онези ще го уморят, обяснявам му, че така не бива и ще откаже на Динова, че е изморен и сами да си носят вода с такива стомни, та да видят дали може да се носят 40 литра вода наведнъж от толкова далечно място. Борис не иска да ме слуша и тръгва лека, полека и ги занесе на почивки. Занесе той стомните в бараката им, а те се нахвърлиха върху него да му благодарят, че да го прегръщат - хиляди благодарности и благопожелания. Отивам при Учителя и му обяснявам подробно

всичко. А той ми казва: „Те го канят, те го коткат, докато го окошарят“. А този израз означаваше, че ще го вкарат в кокошарника при кокошките, а после ще дойде лисицата, ще си задигне петела и хич окото няма да и мине. Да, ама на мен окото ми се разигра и също не мигна и се чудя как да го спасявам. Не можех нищо да сторя, кокошарника беше отворен, бяха сложени зрънца и се подканваше петела да влезе вътре и да му хлопнат вратника и да го окошарят, за да бъде на разположение на лисицата. Стари мераци, престари. По-късно като се събрахме с Борис те се опитваха да го използват по същия начин, като момче и слуга за всичко, за да могат да влязат помежду ни и да ни разделят. Та отначало имаше опасност да го уморят, но аз се изправих, скочих на крака и не дадох. Тогава всички се нахвърлиха върху мене, какво ли не викаха върху мен, какви ли не хули, клевети се отправяха върху мен. Те бяха триж пъти озлобени - веднъж, че не можах да го оженят за дъщерята на Динова, втори път, че не можах да го използват като слуга и трети път, че не можах да вбият клин помежду ни. После, след време се насочиха на друг обект, а това бе Георги Радев, за когото ще разкажа по-подробно след време. За какво ви разказвам тези неща? Затова, че светът приществува в Школата, а тя беше микросвят и микрокосмос за всичко и на всички. И трябваше да се зачете правото на всеки да иска, всеки да пожелава, всеки да отстоява, всеки да се бори и всеки да има правото на опитност в Школата и с Учителя. И на всеки му идваше ред да има такава опитност. Та ние не можехме да се справим с онзи свят в себе си, който носехме от векове, та ще се справим със света около нас - това бе изключено. Та в живота ни бяха включени именно такива вътрешни изпити, за да се изпитваме, за да се види докъде бяхме стигнали. А аз до този период бях стигнала да охранявам девата.

Аз съм при Учителя на разговор.

Учителят говори: „В човека има три същества: едното е Божествено и то предупреждава, то никога не страда. Второто същество направлява и като направи погрешка, то страда. Третото - не страда, то е неотговорно и каквото иска все иска и бара с ръцете си. То поиска нещо, Божественото същество каже на второто: „Не му го позволявай“. Второто рече: „Да видя какво ще направи“ и го пусне. Като го пусне, то иде и счупи нещо. Второто почне да плаче, а първото каже: „Видиш ли, аз нали ти казах? Друг път не повтаряй това“.

У тебе черният дроб се възбужда. Туй показва нисшите чувства, които тръгват от него. Щом едно чувство е нисше, няма да го пушаш. Щом го пуснеш, то ще рови с зурлата си. На едно желание ние сме напълно господари, то не е по-силно от теб. Ти го виж и кажи: „Това желание не го искам“. А ти кажеш: „Чакай да ти кажа“ и кажеш му да си върви, но го държиш за ръката. Пъдиш го, а го държиш за ръката. Ти си като някоя майка, която праша детето си на училище, а го държи за ръката. Може да ти е мило да го пуснеш, може то да плаче, но щом искаш да се учи - ще го пуснеш.

Когато ти се намираш в гората, заблудила си се и дойде някой, че ти покаже пътя и те спаси, това Господ го е направил чрез него. Човек може да има едновременно до дванайсет приятели.

Мир, мир ти трябва на теб.“ „Учителю, в мен става голяма борба.“ „Когато става борба, то е хубаво, показва, че има живот. Когато има живот всичко расте, всякакви растения, а когато няма живот - нищо не расте. Бързите действия нищо не свършват. Нещата се уреждат с време. Ти ще се помолиш на Бога, ще си изпълниш длъжността, ще учиш, а ще оставиш работата на Бога да я уреди. Ти сега няма да бързаш да отговаряш. Като те срещ-

не някой ще кажеш: „Аз сега си имам изпит, заета съм да уча, та нямам време“. Теб ти трябва концентриране и вяра.“

72. ГОНЕНИЯ

Един ден се движа на разходка и Борис казва: „Когато ни попитат отгоре какво правихте на земята, ще кажем: „Движихме се на земята и се радвахме на Бога“. По-късно споделих това изказване пред Учителя. Лицето му се промени, но толкова много, беше целият усмихнат. Беше му приятно едно такова прозрение. Човек трудно идва сам до такова извисяване на мисълта, в което да обедини физическия и духовния си живот с едно изречение.

В домът, в който живеехме се стараехме не само да чувстваме, да мислим, но и да живеем един духовен живот, в едно истинско подражание да бъдем угодни Богу, затова понякога приятелите от невидимия свят, когато се обаждаха чрез някой медиум на спиритически сеанс, наричаха нашия дом „храм Божий“. Може би това бе засилено, но идването на Учителя в нашия дом, светлината, която носеше със себе си, разчистваше пътя на светлите души, за да слезнат над дома ни и ние понякога чувствахме и усещахме тяхното присъствие. Това бе една голяма и неопенима помощ от невидимия свят за нашия дом, помощ, която трябваше да отчетем и зачетем и за което благодарим.

Имаше много от Изгрева, които се нахвърлиха върху мен, защото бях близка до Учителя, не можеха да ме възприемат и направо ме ненавиждаха. След като Учителят ми определи пътя, че ще бъде хулена и чернена, аз по-спокойно приемах всичко, защото трябваше да го изнасям на плещите си. Имаше и други пък, които се нахвърлиха върху мен, защото бях близка и с Борис, и живеехме по-късно под един покрив. И понеже аз пазах Борис от толкова много капани за лисици, че за мечки, че за вълци, както и за всякакъв вид домашни и диви полезни животни. Просто поставяха капани и чакаха какво ще се улови в тях. А капаните бяха предназначени именно за Борис, но чакаха какво ще се хване в него. Дори да бъде нещо съвсем малко. По това време Борис не чакаше какво ще се хване, не се усещаше, подвеждаха го и той пръскаше много пари ей така за нищо, имаше моменти, когато раздаваше вещи и неща от дома ни, направо ги изнасяше, жертваше неща за хора, за които не биваше да се жертва. Тази негова черта да бъде широк в пръстите доведе до това, че изтичаше много труд и средства и после ние се ограничавахме и стигаме до немотия, а онези, които се облагодетелствуваха пръскаха парите на Борис ей така на вятъра. Ползата бе никаква, а жертвата ни бе без никакъв ефект. А това бяха години наред. Аз се опитвах да го пазя, но беше много трудно. Понякога успявах да възпрепятствувам и когато другите викаха, то те се нахвърляха върху мен: „Борис е добър, но Миката е звяр“. Та аз бях звяра за тях, а те бяха братята и сестрите, които обсебвах и изпразвах дома ни. Е, как ви се струва едно такова положение? Той, добрият Борис, а Миката - звяра. Да се чудиш на такива превратни разбирания, но те се дължаха, че те бяха поставени у Борис по съвсем друг начин и той не можеше да направи разлика между онова, което е идея, между онова, което е горе като идея и че тази идея трябва да се сваля и реализира някъде на земята. Но при кого ще се реализира, за него беше все едно - горе е идея и долу е идея и за да се реализира той си отваряше ръката и през нея изтичаха много неща - пари, средства, време, вещи, труд, енергия. И накрая всички тези опити се оказваха неудачни и бяха грешки от самото начало. Тогава аз му показвах онова, за което го бях предупредила и ефекта от злополучната му

жертва. Той мълчеше и нищо не казваше. Разбираше, че нямаше опитности, но беше горд и щестлавен - това му пречеше и го спъваше. Но на следващият път нещата се повтаряха, но по друг сценарий, артистите от театъра бяха други, но ползата пак никаква, а ние бяхме отново изиграни, обрани и излъгани. А когато сполучвах да го възпря - аз бях звяра за тях, а той беше белият брат и се нахвърляха без пощада върху мен. Чак като се върна от затвора през 1962 г. малко поумня, по-малко се коригира, но пак си остана същият, но поне се съобразяваше с мен и ме изслушваше. И когато смятах, че всичко е уточнено, то той постъпваше пак по същия начин отпреди, така както си знаеше отвътре и резултатите бяха винаги едни и същи - плачевни. Тази негова черта се отнасяше до материалната обезпеченост на семейството ни. Тук бяхме атакувани най-точно, направо в мишената с най-добро попадение в центъра. Онези бяха опитни стрелци, точно в целта и в капана.

В първите години на нашата дружба при Учителя идва делегация от стари сестри да се оплакват от мен, че съм била разюздена, че съм подмамил Борис и че ходим заедно навсякъде като главното оплакване е насочено към мен. Цялата тази делегация бяха представителки на старите и престари моралистки. Не само ме упрекуват, но и надяват всякакви епитети. Отивам аз при Учителя, подава ми стол да седна, отвори уста и разказа думите на старите сестри, ама дума по дума, но не казва чие е това мнение. Човек непознат с методите на Учителя и ако присъствува на един такъв разговор ще помисли, че всичко това, което Учителят изговаря е негово лично мнение. Аз изслушвам Учителя и следя внимателно, точно дума по дума, което ми се казва. Тогава се обръщам към него и казвам: „Ако, Учителю, вие поставите някой от тях на този мой изпит, ще издържат ли?“ Учителят се усмихва: „Това им казвам на тях“. Разговорът приключи. Този метод Учителят използваше поради това, че онези, които упрекваха го изнасят пред него, а тогава той го изнасяше пред онзи, комуто е отправено и изчакваше как ученика ще си реши изпита. Тогава той казваше, че той само предава тези думи и по този начин освобождава и двете страни както и себе си, ако задачата се разрешаваше от ученика, комуто бяха отправени тези чужди думи и клевети. Това бяха методи.

Друг един път направих качамак на Борис и в една чиния с качамака занесох на Учителя, а той ми каза: „Преди да дружиш с Борис, той дружеше със Сийка Динова“. Гледам качамака в подноса, ръцете ми потреперват, гледам Учителя и се чудя защо като поднасям качамака той ми говори съвсем други неща. После се сещам, че качамака съм го правила не за Учителя, а за Борис, преминава някаква мисъл в мене и казвам: „Учителю, това те така мислят, нека остане за тяхна сметка, аз лично проверих и Борис не е дружил със Сийка“. Учителят се усмихва и казва: „Това те казват“. После се усмихва и продължава: „Качамакът ти излезе през носа“ и отново се усмихва. По наше време качамакът беше храна на бедните. Той се прави, когато в една тенджера с вряла вода започва да се изсипва царевично брашно и с една дървена голяма лъжица се бърка непрекъснато докато царевичното брашно не уври и стане на каша. След това се сваля от огъня и той се налага с лъжица в една чиния. С лъжицата се гребва и се нареждат една до друга качамака, а от горе се поставя стопено масло и сирене. Така се нареждат няколко реда и отгоре се настъргва сирене. Такъв бе качамакът, който обичаше Учителя. А непременно качамакът се поднасяше със зелен сок, а ние винаги в една голяма каца есента слагаме зеле и го заливахме със саламура - вода и сол в подходящи пропорции.

Тези последни два случая идва да покажат, че още от самото начало

започнаха да ме гонят едните, че дружа с Борис, а пък другите ме гонеха, че Учителят ме бе допуснал в близост до него. От всички страни ме гонеха непрекъснато, без отбих. Учителят ме бе взел под закрила и работеше с мен непрекъснато. Всяка среща с него бе моя опитност и етап от моята вътрешна работа. Когато си замина Учителят смятах, че гонението ще спре. То продължи, гонеха ме пак и то, защото в някои случаи изказвах мнение и не бях съгласна относно това, как някои гледат на Учението, на Школата на Учителя и на Изгрева. Когато се разруши Изгрева смятах, че ще престанат, но гоненията продължиха до днес. Бях гонена, хулена, чернена - точно се сбъднаха думите на Учителя. Тогава той ми каза, че трябва всичко с радост да изнеса. Ето, това не можах да изпълня - с радост да изнеса всички тези гонения. Е, това да ми е грехът.

Аз съм при Учителя на разговор. Учителят говори.

„Истинската обич е като видиш някого да-изпиташ една вътрешна радост. Вие грешите като съдите по външните ми прояви към някого. Ти си вложила известен капитал и мислиш, че ще ти го задигна. Опитай и виж дали ще ти го задигна или ще ти го върна уголемен. Ти учи, остави на Господ да нареди останалите работи. Ти учи, не обръщай внимание на раната, която е отворена и не се бори със състоянието си - остави го тъй както си е.

Като си издържиш изпита ти после ще ми благодариш, че съм те накарал да го държиш. У децата не може да се говори за силни ученици, но за способни. Решете осем задачи, то за другите, две ние ще ви помогнем, ще ви ги решим. Но всичките не можем да ви ги решим.

Няма вече връщане, каквото и да правиш трябва да излезеш на другия бряг. Сега изнесете търпеливо и със смирение тези условия. По-сетне условията ще се изменят, ще дойдат по-добри. Сега не ви трябва любов, сега ви трябва щедрост, щедрост на всички ви. Аз не мога да престъпя Божествените закони и да ви дам повече от това, което иска Бог.

Ти сега се намиращ в същото състояние, в каквото се намираще, когато най-напред дойде. Аз ти казвам: „Седни, моли се и учи. Надявай се на Господа. Той ще чуе молбата ти и ще ти помогне“. Досега, че не си умряла или не си подлудяла, то е отговор на молитвите ти. Че се намиращ в това положение, то е благодарение на молитвите ти. Ако не се молеше, щеше да е още по-лошо.

Като влезеш в духовния свят много противоречия ще ти се разяснят. Човек може да е равнодушен към радостите и скърбите, когато умре, но аз намирам по-хубаво от това да изпитва глад и жажда и търпеливо да понася страданията. Хубаво е ако ти вземеш кръста си и го носиш, но аз искам от тебе сега само да си издържиш изпита. Ако не издържиш изпита вашите ще обвинят учението. Ще кажат: „Всички все такива стават“. За да не се компрометира учението, издърж си изпита.“ „Учителю, имам усещането, че не мога да се справя и че ще полудея.“ „Така ли зле ще се отплатиш на Бога за всичкото добро, което ти е направил? Ако досега при всички доказателства не си повярвала, от сега нататък няма какво да ти доказвам. Вече нямам време да се занимавам с доказателства. Ти си въобразяваш, че съм те напуснал. Това е една илюзия у теб и с нея не трябва да се занимаваш. Това са роднински духове и духове на фамилия Русчеви и други, които са се отклонили и които ти внушават тези мисли. Те са временни състояния, които трябва да се издържат. Ще изгрее пак слънцето. А пък аз го наричам вашето състояние разглезеност, всички сте се разглезили.

Аз досега Любовта си още никого не съм я дал. Няма нито един, който да е достоен за моята любов. Любовта се изразява най-напред в дела, че

после иде другото. Това, което гледате, това са материални отношения. Ти още гледаш, но не виждаш. Ти си станала положителна, с положително електричество и искаш от мен да бъде отрицателно зареден. Права си.

Блага дума е: „Учи, аз ще ти помагам“. Ти си по-силна от животинските състояния и трябва да ги владееш. Божествено е да се ползва човек само от това, което се дава в беседите и Школите ми. Тези, които много дигат шум още не са най-добрите ученици. Има по-добри, които работят мълчаливо и си разрешават сами задачите.“

73. БОЖЕСТВЕНИ СЪСТОЯНИЯ

Изпитвах нужда, вътрешна нужда често да общувам с природата, не само поради съветите на Учителя, не само защото благодарение на него се научихме да пътуваме и да контактуваме там с планината и чрез природата, но тази вътрешна нужда се продиктуваше, че бях толкова много натоварена с чужди влияния и с чужди настроения както и с противоречията на другите. Така или иначе те преминаваха през мен и аз не можех да се справя с тях и не можех да ги избегна. Има моменти човек и да иска не може да избегне срещите си с някои хора и да не се свърже поне малко с техния свят. А светът на всеки един ученик в Школата бе такъв, че или можеш да се удавиш в него ако влезеш, или ще се заглавиш и ще затънеш и няма излизане от там, а при някои случаи можеш да се загубиш и никой нямаше да те открие. Може да се движиш с месеци на Изгрева, а да те няма, защото си потънал и си се загубил в нечий свят. Ето ви една обстановка, която трудно се изнасяше и издържаше. Затова при всяка възможност излизах сред природата както с Братството, така и с групи, а понякога и сама, защото Борис не винаги беше свободен - той работеше по строежите.

Веднъж се движа между природата и изведнъж започвам да се чувствавам ведно с природата и част от нея - едно преливане между мен към нея и аз се загубих в нея, а постепенно се получи и едно преливане от нея към мен и лека полека тя ме остави така както морските води изхвърлят на брега някоя празна мидена черупка. Прибрах се в своята човешка черупка, усетих, че съм дошла и влезнала в тялото си, разбрах, че са минали само няколко минути, но това бе достатъчно да разбера и да почувствувам, че Бог тече в природата и природата се втече в мен и да разбера какво означава пробуждане на съзнанието и навлизане в свръхсъзнанието, когато човек влиза в допир с цялата Природа на земята и цялата Вселена. Отидох при Учителя и му разказах това мое преживяване. Изслуша ме и каза: „От това състояние да не излизаш“. Усмехнах се и му благодарих. Но как да не излизам от това състояние, когато бях вече излезнала от него много отдавна, а то трая само няколко минути. Означаваше ли това, че трябва да се отправя към него, да го търся и да се доближавам до него. Беше ми даден пример, че то съществува, беше ми някой отворил и открянал малко прозореца на вътрешният човек у мен. После го затвориха, за да ми дадат стремеж да си го отворям само чрез труд, чрез работа и чрез мъчения. Нали това бяха трите мига в пътя на ученика, да се труди, а като разбере, че чрез труда си работи за общото, той вече започва да работи като минава през страдание, което като го осъзнае, че е за доброто на общото ще мине през мъчението и тогава ще влезне в допир със страданието и мъчението, което съществува в света на живата природа на земята. Целта бе да се пробуди това свръхсъзнание в онези, които минават по този тесен път.

Когато човек отиваше при Учителя и биваше приеман на разговор обс-

тановката бе такава, онази вътрешна духовна обстановка бе такава, че независимо в какво състояние да се намира човек тутакси намираще едно вътрешно облекчение, разтоварваше си товара на грижите и те отпадаха пред нозете на Учителя. Това бе първият етап, а вторият започваше от едно преливане от присъствието на Духа в Учителя към самият теб, което те въздигаше до онзи момент, където ще се почувствуващ като душа. А третият етап започва след това, който се заключава в това, че на човек не му се става и не му се отива, искаше му се да престои колкото се може по-дълго при Учителя. Така и аз след едно мое посещение се задържах много, а Учителят имаше работа. Тогава Учителят протегна ръка към будилника, взе го и премести стрелките на часовника един час напред и ми каза: „Марийко, виж колко е сега часа“. Разбрах, че Учителят ми показва, че вече е късно и че времето ми е изтекло отдавна за неговото гостоприемство и че трябва да си тръгвам. Направи го така, че хем да ми каже, че трябва да си тръгвам, че той има работа и хем да не ме обиди, реши да ми побочи, че за всяко нещо си има определено време, както и за всеки човек е строго определено времето му за работа с Учителя. Аз си тръгнах развеселена от този случай. Ние за Учителя бяхме като малки деца и той отделяше много време за нас, за нашето възпитание и обучение. Как ли ни издържа и изтърпя до края на Школата?

А един път влизам в салона на Изгрева и какво да видя - виждам в него възрастният брат Стоицев, а с него и другите възрастни братя, които си бяха разтворили и разперили ръцете в страни, наподобяващи, че са криле на птици и се опитваха да подскачат и да хвъркнат с махане на ръцете си. Техните души се радваха, изпитваха това състояние на небесното блаженство, на хлябът Господен, че тази вътрешна радост ги беше така обзела и предала на цялото им същество едно необикновено състояние на духа. Те подтичваха, правеха по няколко крачки с разперени ръце и подскачаха да политнат така, както прави една малка птичка, на която не са й израснали още крилцата. Те бяха в едно състояние на душите, когато Божественият Дух се доближава до тях и те нямаше по какъв друг начин да изразят в себе си това състояние, освен по този начин. Гледката беше поразителна. Гледаш старци и баби, които се учат да хвърчат, непохватни от възрастта си, но с порив и наплив на сили отвътре, търсещи да излетят навън като птици. Ние бяхме тогава млади, около 25 години и на нас това беше много, много смешно. Техните души се радваха ако да бяха облечени със скъсаните дрехи на човешката плът. Това тяхно състояние го разбрах и оцених, когато и аз доживях до тяхната възраст и изпитах тяхното състояние веднъж, инстинктивно вдигнах ръце, разперих ги, за да политна с тях, затичах се и подскочих, но ръцете ми не ме поеха като крила и аз паднах на земята с подсечени криле и нозе. Около мен нямаше никой, аз бях решила в друга епоха да прескоча и нямаше кой да ми се усмихне на моят опит. А бих желала да има някой, за да му предам моя стремеж на душата ми за летеж към Бога като вътрешен порив на един идеал на новото човечество, което трябва да дойде. Но нямаше приемници за нас, докато ние бяхме техни приемници, ние бяхме ученици на Школата. А ние не дочакахме приемниците. Ние се разминахме с тях или те не дойдоха. А защо това стана така? Вие ще си отговорите след като прочетете всички мои разкази.

Един път виждам Учителят клекнал на поляната на Изгрева и с една тревичка разиграва едно шурче. То не се плаши, ама и то се върти около тревичката, хваща се за нея, после Учителят повдигне тревичката и го разходи леко в кръг, после я вдигне леко във въздуха и отново направи с нея кръг. После шурчето подскочи, скочи на земята и изцвърча по особен начин и иг-

рата отново започва по същия начин - шурчето не се плаши, а все повече се импулсира, увлича се и все повече му се играе на тази игра. Учителят се беше така увлякъл в това свое занимание, че друго нищо не го интересуваше, а само увличащата игра с шурчето. А то от време на време като скокеше на земята се обаждаше и изсвирваше нещо за секунди и играта пак започваше. Какви състояния изпитваше това шурче, не зная - но така подскачаше, както онези възрастни братя в салона, но по полета му виждах, че бе в такова състояние, в което и аз бях, когато се бях сляла с природата и с Бога. Но неговият стремеж бе в присъствието на Учителя и аз не исках да си отивам, но не исках да прекъсвам и играта. Тук видях как се обединяват тези състояния от Божественото в едно цяло, независимо от къде идваха те и през къде минаваха, стига някой да ги възприеме като такива. Тук видях Учителят как се отнасяше към всички същества еднакво, дали бяха шурци, човеци или ангели. Примерът бе, че за Учителя всичко това бе една неделима част от изявата на Божественият Дух.

Аз съм при Учителя и слушам.

„Някои искат да издържат изпит с шесторка, не искат да получат пет или четири. Ако не получат шест, отказват се изпита си. Те приличат на такива, които искат да дадат богато угощение с всичките подробности и ако някой малки неща не могат да се доставят, те се отказват да дадат угощение. Бедният човек пък, който няма нищо всякога е готов да даде угощение. Ти понякога имаш желание да получиш шест. Смяташ, че е възможно. Възможно е, защо не.

Ако мостът над реката е строшен, не може да мине по него един слон, но една мишка може. Сто мухи може да нахраниш с една бучка захар, но един слон ти трябва шест крини жито. Значи малките желания човек може да ги задоволи лесно, но ако има едно голямо желание, мъчно може да го задоволи.

Един поет се качвал из планината и си мислел, че е сам. Имало и други, но те били след него. Един ден се спрял на едно място, дето се мислел, че никой не може да дойде и написал на една скала няколко стиха за това, че животът нямам смисъл и е безсмислено да се живее. След това се отдалечил. Обаче на мястото идват и други. Когато поетът се върнал видял, че е идвал и друг някой, който написал отдолу така: „Животът няма смисъл за този, който го не разбира, но за този, който го разбира има дълбок смисъл“. Написаното направило впечатление на поета и той поискал да узнае кой го е написал. Така се родил у него стремеж. Та всякога идва една такава идея, за да се напише противоположната на нея.

Когато двама души се обичат те трябва да имат абсолютно доверие и двамата един на друг, иначе се раждат такива отношения на противопоставяне. По какво хората обикновено съдят дали ги обичаш или не? Например, имаш приятел бакалин. Идеш да си купиш захар и като се върнеш, провериш дали ти е дал точно. Ако ти е дал десет грама ексик ще си кажеш: „Язък, не ми е приятел“. А ако ти даде десет грама повече, ще се зарадваш, ще кажеш: „Приятел ми е“.

Трябва да учим сега да учите. Някой пък човек има нужда от насърчение. Човек трябва да се яви спокойно на изпит, защото страхът парализира мисълта. Заекът такава му е съдбата, всички го гонят, за да го убият. А човек може да си мине спокойно през някое място без да има опасност.“

74. БУДНОСТ НА СЪЗНАНИЕТО - НА СЪН И НА ЯВЕ

Братството бе излезло на Рила на лагеруване. Бяхме опънали палатките, разположили се сред Седемте Рилски езера и се намирахме в онова приповдигнато състояние на духа, така както то бе всеки път, когато отивахме на Рила с Учителя. Една вечер сънувам сън, там в палатката на Рила и виждам Борис Николов, че се намира в дъното на един кладенец с вода, разпънат на кръст в страшни мъки. Сънят приключва, но аз го запомних и на сутринта отивам и го разказвам на Учителя. Той ме изслушва, но не казва нищо. Минават няколко дни, времето от хубаво, по-хубаво, слънчево, тихо, приятно и нашият общ живот с Учителят е неповторим, както никога досега. Една сутрин Учителят излиза от палатката си и нарежда всички палатки да се съберат, да се опаковат, да се натоварят на мулетата и с раниците на гърбовете да слизат от Рила. Всички останахме учудени. Някои протестираха, че защо ще си ходим при това хубаво време, че и да беше лошо времето и друг път сме стояли тук на дъжд и на буря. Но Учителят беше неумолим и строг: „Рекох, прибирайте бърже багажа и слизатме“. Започнаха да си прибират палатките с неохота и нежелание, никой не можеше да схване и разбере защо Учителят така бърза. Но се подчинихме, макар че всичко ставаше от бавно и по-бавно. Той изпраща няколко пъти братя и сестри да ни подсещат, че няма време. Всички се запитват как така да няма време, време в планината има колкото искаш от сутринта до вечерта, че и през нощта. Багажът бе натоварен и започнахме да се спускаме надолу. Бяха изпратени приятели да викат камиони от Самоков. Те дойдоха и натоварихме багажа и потеглихме. А горе на езера се беше вече стъмнило, гърмеше, трещеше - буря и дъжд. Постепенно дъждът дойде и до нас, но тук той бе друг, а горе бе страшно да се гледа, там бе по-високо и бурята вилнееше. Колите тръгнаха полека, лека по коларския път. Дойдохме до една долина, където минаваше една река, намерихме брод и трябваше да преминем. Таман когато колите навлизаха в коритото на рекичката от сто метра се зададе една голяма вълна от вода, влачеща, бучеща и носеща цялата стихия от горе. Ние изпискахме от уплаха, Учителят се обърна и каза на шофьора да побърза. Колата забуксува, а водната стихия приближаваше. Моторът се загаси, после отново се запали, колата тръгна назад, после се засили и премина на отсрещния бряг, като вълната закачи само част от каросерията на камиона. Ние бяхме във от опасност. Другият камион бе на отсрещния бряг и всички ни гледаха изтръпнали от страх. Ако бяхме закъснели със секунди вълната щеше да помете целият камион и щеше да ни издави всички. Онези от другият камион останаха на отсрещния бряг и там престояха няколко дни, докато преминат през околни пътища, за да се приберат в София. Ние се отдалечихме, след това спяхме, слезнахме да огледаме какво бе се случило. Учителят се усмихна и каза: „Изпреварихме само с една минута“. После се обърна към мене и рече: „Ето твоя сън“. Това беше достатъчно за мене да схвана чак сега цялата същност на този сън, на това, че бяхме предупреждени от Невидимия свят на сън, макар и по такъв символичен начин. Тогава аз бях разказала съня си, а Учителят бе наредил на онези невидими пазачи на Братството да бдят и да бъдат будни. И затова той излезе онази сутрин и нареди: „По най-бърз начин съберете багажа, защото слизатме и напускаме Рила“. Божественото око бе будно, защото Божественото съзнание обхваща всичко в природата. А ние имяхме привилегията да бъдем свидетели на едно ис-

тинско проявление на будността на това съзнание.

Учителят беше говорил, че е необходимо да се стремим към будност на съзнанието както по време на сън, така и на яве. Ние нямахме още представа какво представлява съня в своята същина. Къде отиваше човек през време на сън, къде пътуваше и с какво се занимаваше? По-късно Учителят спомена, че ученикът трябва да се стреми за будност на съзнанието през деня, да държи връзка с Божественото, така също и през нощта по време на сън да държи същата връзка. Защото и през деня и през нощта по време на сън ученикът трябва да се учи и този процес да бъде непрекъснат.

Учителят си беше заминал. Приятелите се бяха халосали да правят устав на Бялото братство и с такова усърдие вписваха точка след точка, за да бъде уставът прегледен, да се хареса и да бъде признат от властта и по този начин да се узакони като юридическа проекция на нашето духовно общество. Беше много трудно на онези приятели да вместят всички методи, знания и принципи в няколко точки на устава. Това беше последният опит на онези възрастни приятели, които ние заварихме от предишното поколение. Що коментари се изрекоха, имаше сблъсъци, възражения, обвинения, какво ли нямаше около този устав. Тогава аз сънувам сън, че Учителят се движи, върви, а върху него го хянал един дрипльо и Учителят ми казва: „Качи ли сте ми един дрипльо отгоре на раменете ми и ме карате да го нося“. Поглеждам го, а той е много сърдит и недоволен. Разказах съня на някои от възрастните приятели. Те ме погледнаха озадачено, че човек може ли да върва на сънища и да се движи и ръководи от сънищата. Та къде остава разумността на човека. Така те си направиха опит, поднесоха го на властта, но тя не го прие и непрекъснато ги разиграваха с години с една и съща фраза: „Елате утре“. Накрая разбраха, че властта не желае да приеме никакъв устав и по този начин не пожела да узакони Братството и това още не е ясно и сега тридесет години след тези събития защо се случи така. А на мен Невидимия свят чрез сън ми даде да разбера как са нещата. Та може ли цялото това Слово на Учителя да се вмести в няколко точки от някакъв устав. Та това е духовна школа и тя бе рожба и дихание и беше дъх от Божествения Дух. Та може ли ние, несъвършените, да боравим с величини от друг свят на съвършенство и истина. Ние можехме ли да поставим всички това в един чувал, да се превърже отгоре и да му се лепне етикет, че е устав? Бялото Братство има свои принципи, те са в Божествения свят, има закони - те са в ангелския свят, а тук на физическото поле се движат учениците.

Спомням си как веднъж Учителят ми бе казал: „Всички искат да ме вържат с въжета от техните чувства, мисли и действия, но това са за мен едни конци и само за пет минути късам отношенията си с един човек завинаги“. Тези хора написали устава и взели участие при съставянето му отпаднаха от само себе си, както отпадна и този устав. Само че разбраха ли приятелите, че това бе работа на Учителя и че той не позволи да го обвържат с въжета на един устав. В това бях убедена напълно, а след това властта предприе мерки срещу нас и ние се чудехме защо всичко става така. Веднъж Учителят бе казал: „Всяка праведна власт е от Бога дадена“. И аз тук виждах намесата на Учителя и на Бога чрез властта, за да въведе правда, че Бог е Дух и тия, които му се кланят в Дух и Истина да му се кланят.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Задачата може да се решава малко по малко. За пример, двама души им дадат по сто килограма да пренесат пръст. Единият се спре и почне да търси начин как да я пренесе изведнъж. Другият пък веднага започва и малко по малко, докато първият намисли то вторият пренесе пръстта. А първият ка-

то намери средството изведнъж я пренесе. Когато у човек дойде вдъхновение каквато работа залови всичко му върви добре. Та някой чака вдъхновение да му дойде и тогава свършва работата си наведнъж.

Някой път човек се усеща сам. Като че никой не го обича, не мисли и не се интересува от него. През такива положения човек минава, то са състояния на душата. Когато някой човек боледува, даже да създадеш най-благоприятни условия от вън все остава една малка болка. Човек трябва да се научи да изтърпява болките. Ти няма да намериш човек, който да ти лекува раната освен истинският лекар, който знае от какво имаш нужда.

Дойде някой приятел и иска да му направиш услуга. Ако се задължиш - губиш и ако му откажеш съвсем губиш. Например, някой ти иска десет хиляди лева, но ти нямаш. Ако му откажеш - ще изгубиш. Тогава ти ще кажеш: „Десет хиляди лева нямам, но с пет хиляди ще мога да ти услужа“. Когато човек постъпва резко в живота си, то той губи. Вярa, вярa трябва да имаш. Вярa трябва. Когато ученикът е разумен, Господ го обича и му се изявява. Трябва винаги да се намиращ във връзка с едно разумно същество, което да ти помага. Трябва да има до тебе винаги един разумен дух да те подкрепя. Хората са като децата. Те имат нужда от гувернантки, сами не могат да ходят. Когато се отдалечи гувернантката и детето остане само в количката, почва да плаче. Такова е естеството на човека, сам не може да стои.

Енергиите отзад се набират у тебе от притеснение. Ти си мислиш: „Какво ще стане с мен, дали ще издържа или няма да издържа?“. Ти трябва да си лекуваш черния дроб. Тези енергии се набират и защото се занимаваш с еднообразни неща. Ти няма какво да мислиш да си уредиш живота материално. Мисли за разнообразни неща, които да раздвижат всичките ти мозъчни центрове и тези отгоре - моралните. Създай си сама изкуствено работа, занимание като децата. Почуи малко физика, друга наука, музика. Мисли за всичките хора по лицето на земята, които работят. Мисли за музикантите, учените, добрите хора, за всички, които работят идейно. Човек трябва да живее идейно. Трябва да имаш една основна идея, към която да насочиш всичките си сили. Да не оставяш мозъка си пасивен. Кое е за предпочитане пред растението, рибата, птицата, животното, млекопитаещото и човека? Разбира се човека. Но всички хора не са на еднакви стадии на развитие. Има хора у които мисълта отговаря на растение. Такъв човек като не разбира - какво ще му говориш. Има хора, които обичат да им се разясни всичко точно, тогава се успокояват и работят. Всички, които се намират в твоето положение - така скърбят.“

75. ВЪТРЕШНИЯТ ИЗПИТ НА УЧЕНИКА И НА УЧИТЕЛЯ

Това беше времето, когато бях обучавана на ул. „Опълченска“ 66 и отивах редовно два пъти през седмицата. Но Учителят изведнъж измени този порядък и ми нареди да идвам всеки ден. Така идвах десет дни подред. Аз идвам, Учителят ме приема, поставя ме на стол в стаята му, после ми дава да разбера, че мога и да се разхождам в стаята му, движа се около него, а той си работи на масата. Аз само стоя, седя, движа се насам-натам около него, но нищо не работя. Дойде време за обяд, той ме покани да обядваме и ми каза: „Рекох, елате утре“. Той имаше един такъв израз, когато искаше да каже нещо, първо казваше думата „рекох“ и това бе първата дума, която произнасяше и после към нея прибавяше онова, което казваше. След време слу-

шателят разбираше и усещаше, че в Учителят работят две начала - едно човешко и едно Божествено. Човешкото начало казваше „Рекох“ и подготвяше слушателя както и Словото, което трябваше да се изрече от него. След думата „рекох“ излизаше Словото на Учителя.

На следващия ден аз отново минавам и пак същото ми се случва - седя, стоя, разхождам се в стаята му без да работя нищо. Така се повтаряше цели десет дни. Чак на десетия ден съм изпаднала в състояние на размисъл, че защо ме извиква Учителя десет дни подред и освен, че нищо не работя, но и му губя неговото време. Размишлявам и в това състояние на размисъл идва ми една мисъл някъде от пространството. Аз я хващам с ръка, дърпам я към себе си, вкарвам я вътре и когато исках да я прочета тази мисъл и да разбера какво означава и точно започвам да я разчитам като първолаче изведнъж чувам гласа на Учителя, който бе излезнал по това време на двора. Поглеждам през прозореца, той е на вън и се обърнал към мен. Чувам гласа му да произнася допълнението на същата мисъл все едно, че я чете оттам, докъдето бях я прочела. После дойде и произнесе цялата мисъл от начало до край. Поглеждам Учителя ей така, над мен още стои тази мисъл, записана и закована там високо, както на училищна дъска написана с бял тебешир. И тази добра, значи Учителят губи с мене цели десет дни, за да ме накара да добия една опитност, че светът на мисълта е свят на Светлините, а светлината е достъпна за светът на Любовта, който ме обграждаше и излизаше от Учителя, защото това всичко беше изявление на Божествения Дух. Та толкова струва това мое прозрение от цели десет дни. Но за мен беше израз на Живо Слово. Колко е труден достъпът до това знание за обикновеното съзнание на ученика. Трябва Школа, трябва школовка, трябва школуване. Трябват три неща: работа, труд и мъчение - това е пътят на ученика.

По същото това време сънувам сън, че Учителят ме изпитва като ми задава десет въпроса, а те излизат от устата му във вид на светли кълба. Кълбата фактически са въпросите и аз отговарям на деветте въпроса. И когато стигам до десетия въпрос, там се запъвам и не мога да отговаря на този десети въпрос. Учителят е при мен, леко ме подканва, поисква да ме подсети и тутакси аз се селвам и отговарям на десетия въпрос. Тогава Учителят идва при мен, целува ме по челото и ми казва: „Моето дете“. Така завърши този сън и един вътрешен изпит, който издържах с него в тези поредни десет дни на обучение. А околко мен бяха и други ученици от Школата по време на съня. Та вие чували ли сте някога такъв метод, такава опитност и познание, дошло по такъв необикновен начин. Ето Учителят как обучава ученика.

Така бях въвеждана във вътрешната Школа на Учителя и започнах да схващам отношението на Учителя спрямо всеки един от нас, че то е строго индивидуално и беше отношение на Учителя към ученика. Започнах да оценявам по друг начин посещенията на приятелите при Учителя - та всяка среща на приятелите с него бяха за тях също жива опитност и път на тези души. По този повод той ми каза: „Аз пълните гърнета на пазара не ги изнасям и не ги показвам“. Затова много от големите опитности на учениците от Школата бяха някакси забулени в тайна. А той лично е криел от погледите на мнозинството добрите и верни ученици и ги е поставил по-настрани, за да бъдат запазени. По време на войната и на всички политически и исторически събития в България винаги до Учителя стоеше някой брат или сестра и именно пред тях Учителят изричаше не пророчества, а изричаше Съдбата на света. Техните съзнания и техните мозъци бяха невидимите микрофони, които поемаха, предаваха и пренасяха мисълта на Учителя като Божия Воля на земята. Тази мисъл тръгваше по невидимите пътища и жици и отиваше там,

за където бе предназначена. Тази мисъл организираше, задействуваше в направление дадено от Словото на Учителя. След заминаването на Учителя приятелите започнаха да изнасят онези изричани слова на Учителя, с които той предопределяше съдбините на света. Някои ги написаха и те станаха достояние на останалите. Те бяха опитности от такъв порядък, че ни поразяваха с тяхната категоричност и виждахме Божията Воля и Божията Справедливост. Понякога някои си задаваха въпроси защо Учителят е казал тези неща на строго определени хора. Това беше всичко скрито от погледите на другите и се пазеше в тайна. Когато чуех нещо такова, аз си казвах: „Ето, излезна още едно пълно, скрито гърне на Учителя на яве“. Никой не се съмняваше в тези гърнета, в тяхното съдържание, защото и гърнетата не бяха на случайни хора, а всичко бе Истина за една епоха, през която мина цялата Школа.

Бяхме на една екскурзия зимата на Витоша, на 8 януари 1942 г. с група приятели от Братството в София. Отседнахме в една хижа, дойде време да си легнем и да заспим през нощта. Изведнъж ми се отварят ушите, вътрешните уши и чувам как Учителят диша, като че ли не спеше. Дишането му беше тежко, трудно, мъчително и това дишане съответстваше на някакво усилие, което правеше като че ли се изкачваше някъде нависоко с физическото си тяло. Това изкачване продължи доста дълго и колко повече се доближаваше до края на изкачването, толкова Учителят дишаше по-често и по-дълбоко. Накрая като че ли Учителят стъпи там където трябваше и каза на глас: „Най-после се изкачихме на върха“. Аз бях седнала и наблюдавам Учителя, а той бе също седнал като че ли се беше отърсил от нещо много мъчително. Какъв връх беше изкачил аз не го попитах, но чух и видях, че той изкачи много трудно, тежко и мъчително нещо с добър успех за всички. Дотогава аз смятах, че е достатъчно Учителят да махне със своята невидима пръчица, да изкаже една дума и всичко се разрешава. Разбрах, че Учителят имаше вътрешни изпити, които трябваше да разрешава. И Великите Учители имаха изпитания в области, в които ние бяхме невежи. Но смятам, че едно от най-великите изпитания на Учителя това бяха учениците в Школата му. Онези, които бяха около него и с които работеше, а те бяха пълни с несъвършенства и непослушание. Ние му бяхме истинските мъчители, а той ни изтърпяваше с Любов.

Аз съм при Учителя на разговор.

„Изпита си ще издържиш добре. Ти сега ще учиш. Чрез учението ще се освободиш от това състояние. Ето на, толкова души искат да ти помогнат. Вътрешното ти състояние зависи от тебе самата. Там ти си господарка.“ „Учителю, аз зная, че нямам вяра.“ „Ти не че нямаш вяра, но нали затова сте дошли в Школата да се учите на вяра.“

Сънищата, които преминават нощно време показват влиянията през които ще минеш през деня. Това са неприятелите, от които трябва да се пазиш. Съмненията доникъде не довеждат. Човек във всичко може да се усъмни. А тези, които вярват, никога не са се излъгали. И да ги излъжат - пак печелят. Блажени веруещите.“

„Учителю, не ви виждам от известно време.“ „То е временно състояние. Денем слънцето грее и човек вижда, но е разсеян, защото има много неща, които да му отвлечат вниманието. Нощно време светлината е малко, но човек е по-съсредоточен.“

Искаш да се явиш на целият изпит, а съществата ти кажат: „Не можеш да се приготвиш“. Ти повярваш и решиш да се явиш на половината. Съществата пак ти казват: „Няма да успееш“. Ти повярва и реши да се явиш

само на френски език, а те продължават да ти казват: „И френски не можеш да издържиш“. Е, като не можеш и френски да вземеш ти си един за нищо негоден човек. Ако така ги слушаш, на какво ще се обърнеш.“

След като ми говори Учителят аз преживях една вътрешна борба при него и реших да се смиря и да приема всички мъчнотии, които ми изпрати Бог с вяра и смирение. Да не роптая вече и да слушам. Аз бях в едно потиснато състояние, когато всички външно беше за мене 99 процента лъжа. Учителят като схвана състоянието ми, каза: „Хубаво, хубаво“. После ме погледна насърчително, мислено разбрах това: така трябва да работиш и ще издържиш изпита си.

След това той гледаше с очи да повика Савка и правеше вид, че се страхува да произнесе името ѝ пред мен. После ми каза с един много обикновен тон: „Савка чакаше“. Аз вътрешно бях толкова силна, че напълно схванах какво е отношението му към нея, че външно те са 99 процента лъжа, както и отношението му към мен е също 99 процента лъжа. Затова ми беше безразлично дали Савка ще се гощава при него или не. Отидох спокойна и я повиках. Разбрах сега, че телесните желания у човека са 99 процента лъжа. Те нямат никакво отношение към самия човек. А мои желания са желанията, които изпитвам под лъжичката - те са 99 процента истински. Това го каза Учителят.

76. ЗАКЪРПВАНЕ И ЧИСТЕНЕ

Заварихме старите братя и сестри около Учителя, които го пазеха ревностно от света и от себе си. Но когато нахълтахме ние, младите, нещата се промениха, особено когато видяха, че той предпочита да работи с нас. Та ние бяхме дошли за Школата от 22 години, а пък те бяха дошли, за да я подготвят. Всяко поколение си имаше своя задача. Ние, младите, имаме нееднократно сблъсъци с тях. Не веднъж съм ходила при Учителя, за да споделя своите наблюдения за тях. Каза ми: „Те живеят още животински живот“. Аз изтръпнах, как така животински живот, нали бяха вече около Учителя, нали се молеха, нали слушаха беседи, нали бяха станали вегетарианци, бяха престанали да пият вино и ракия и бяха още от самото начало на века с него? Тези неща ме вълнуваха много. Като схвана мисълта ми, той продължи: „А че в този живот те приежа идеята за вегетарианството и че станаха вегетарианци - това съвсем не е малко, дори е много.“ Разбрах, че те бяха стигнали дотук. Всяко поколение имаше свой връх на изкачване и свое време, за да се прояви с онова, което бе научил. Наблюдавах ги как те идваха като личности, носеха в себе си всичко онова от една минала епоха на личността и идваха като търсеха първите места при Учителя. По този повод той ми каза веднъж: „Всеки един от тях се определя сам още от въкъши, когато идва към салона кое място иска от мен. Аз приемам мисълта му и му давам съответното място. Той седи доволен и мирува, за да мога да си върша моята работа“. Да, Учителят задоволяваше човешките им желания понякога, за да не пречат на Божествената работа. По-късно той сподели: „На старите сестри трябва да им се говори непрекъснато. Те живеят със своя животински живот. Трябва да остане баластрата настрана, а пясъка да се отсее също настрана. С пясъка ще зидаме и ще мажем онова, което строим, а пък баластрата също ще я употребим, за да правим с нея бетон. Така че всичко ще употребим, но всяко нещо за мястото си и всяко нещо за времето си“. А да знаете какви личности бяха те и не се даваха току тъй - бяха пратеници на онзи стар свят и носеха всичко у себе си. Не бяха случайни хора. Около Учителят нищо не бе-

ше случайно и всяко нещо си идваше точно навреме и заемаше своето място. Те имаха своя специфична задача, бяха поколение преди нас и трябваше да подготвят един път, по който ние щяхме да преминем по време на Школата. Един път Учителят ми даде една плетена дрешка и ми поръча: „Иди и я закърпи“. Аз я закърих, но това беше плетиво, изплетено на ръка, взех подходящ вълен конец и така я заших, че бримка по бримка я хвашах, все едно, че я заплитах отново. Занесох я на Учителя закърпена. Той после я показвал на старите сестри и им я дал и казал: „Тази дрешка е закърпена, огледайте я и намерете има ли някакъв кусур и добре ли е закърпена“. Взимат старите сестри, слагат очила, оглеждат отгук-оттам, но не намерили кусура и я одобрили. Но той не им е казал кой я е закърпил. Ако беше споменал, че една млада сестра я изкърпила щяха да търсят с часове недостатъци. Ако беше споменал моето име щяха веднага да измислят нещо, толкова бях настроени срещу мен заради дружбата ни с Борис и е това, че бях допускана от Учителя близо до него. Та той не бе им казал нищо, но на следващия ден ме вижда целият весел: „Одобриха я, харесаха я“. Той искаше да направи опит с мен и с тях. С мен - сръчността и умението ми, а с тях - да дадат правилна оценка. Ако беше им казал, че това съм аз сто процента щяха да намерят грешка, защото аз бях млада за тях и бях също градска госпожица, защото ходех така облечена понеже майка ми ме обличаше тогава, а баща ми ме хранеше.

След година Учителят направи същият опит като ми даде да закърпя два скъсани вълнени чорапа. Огледах ги - трябваше или да се наплетат, или да се зашият. Запитах го дали да ги наплета с игли чорапите или да ги зашият. „Заший ги.“ Върнах се у дома и си играх с тях дълго време. Намерих подходящи вълнени, дебели конци с подходящ цвят и прекарвах ту надлъж конец по конец, ту нашир, така че стана една плетеница все едно, че чорапа е бил наплетан. Занесох чорапите, а той след това ги беше предал на старите сестри и питал: „На една сестра дадох тези два чорапа да ги зашие, но тя попита дали да ги наплете, но аз ѝ рекох да ги зашие. Вижте добре дали ги е направила както трябва и каква оценка ще ѝ дадете“. Разчу се, че Учителят е дал такъв изпит. Да видите тези стари сестри как се развълнуваха, как се потяха, как им трепереха ръцете, когато прехвърляха тези два чорапа, за да ги оглеждат отгук и оттам. Трябваше не само да си кажат мнението, но и да дадат оценката. Като гледах как се мъчеха аз си спомних също, че и аз така се мъчих единия ден да закърпя единия чорап, а другия ден - другия чорап. Ако бих ги плела щях да ги изплета за два часа, а ги кърих два дни. Накрая единия чорап получих оценка много добър 5, а другия чорап - добър 4. Учителят ги запитва: „А от двата чорапа общо каква е оценката?“. Погледнаха се сестрите и изведнъж извикаха: „Много добър“. Аз мълча, мълча, после се отделих, отидох в страни и заплаках. Плачех за оценката, която ми бяха дали, плачех, че Учителят ги беше прекарал през този изпит, за да им покаже, че човек в Школата се оценява според онова, което може сам да направи и изпълни. Плаках целия ден, един път от радост, втори път от това, че тези, които не ме приемаха и отхвърлиха накрая ме признаха без да знаят и плачех затова, че Учителят ме пое и ми показа пътя в Школата. А пътят в Школата беше скрит и покрит за любопитните очи.

Спомням си друг случай. Намирам се пред Учителя и разговаряме и изведнъж леко се навежда, посочва с пръстите на дясната си ръка към сакото ми на костюма, който бях облякла и каза: „Ех, ех, Марийке, тук има едно петно“. Но с един такъв тон, с една такава загриженост, като че ли за него това беше най-важното в момента и най-важното в моят живот. Аз поглеждам

пръста му и забелязвам едно малко петънце на дрехата, което го нямаше преди да тръгна за Изгрева, вероятно го бях получила по пътя. Не обърнах внимание от какво, но то беше едно малко, едвам забележимо петънце. Но с тона, с който бе казан разбрах, че на това външно петно може да съответствува и някое вътрешно петно на характера ми. Сkochи и каза: „Учителю, аз ще го изчистя и това отвън, и онова отвътре“. Той вече се беше усмихнал, а аз бях разбрала същността на забележката му. През този период аз имах много обтегнати отношения с някои възрастни сестри, понеже не се давах да ме водят, да ме командват по техните акълища. Но с онези, които бяха внимателни с мен, аз също бях любезна. Но след случая с петното, аз го изчистих със сапун и студена вода, а за вътрешното петно на характера ми също се помъчих да го изчистя. Но то не се маха със сапун и с вода, а със знание, търпимост и послушание към задачите, поставени от Учителя. Чистих се, чистих се непрекъснато отвътре, но докъде съм стигнала, не мога да кажа и да бъда съвсем сигурна. Тук има думата Учителя.

Аз съм при Учителя на разговор.

„Марийке, на теб ти трябва по-голяма широта на чувствата и по-широк замах. А за физическото ти тяло ще ядеш три четвърти от храната, която си определила, а като остане една четвърт - ще спреш. При занятие правилното е: най-напред се проявяват у човека тези способности, които са най-развити. Например, започнеш да четеш, а ти се досвири. Ще идеш половин час да си посвириш. Като задоволиш тази способност ще ти се доще например, да учиш физика, след това химия, астрономия, психология и т.н., докато дойдат и най-слабите способности да вземат участие. Тъй се учи.

Пример за широта на чувствата. Една дама си поръчала нови дрехи, обувца, шапка и т.н. Донесат ѝ обувката, а другото още не е готово. Тя иска да си obuе новите обувца да види как ѝ седят. Няма търпение да дочака докато ѝ ушийт и останалите неща. Нови обувца на стари дрехи не могат да се обуят. Затова трябва човек като се роди у него едно желание, да чака да се реализира цялото - да не бърза. Той да си работи спокойно. Човек сам трябва да живее в света и може да расте само когато е сам.

Слово значи разумност. Има граматическо произношение на Слово. Когато кажеш, че ще учиш и учиш - произнесъл си Слово, а когато кажеш, че ще учиш, а не учиш - говориш граматически.

Ти си лакома на очи. Този дух на лакомство е живо същество. Като му кажеш, че не бива, ще разбере. Но ако покажеш слабост, няма да те остави. Ще си затваряш прозорците на такива духове.“

77. ЖЪЛТИЯТ КОТАРАК

На Изгревът всеки момент, всяка минута, час, ден се движеше в изключителен интензивен вътрешен живот като отвън понякога не личеше, но онова, което виждаха отвън посетителите при Учителя като движение беше незначително. Тук всяко нещо се включваше в едно предметно учение за всички, независимо дали това беше някаква обикновена вещ, дали беше някакво растение, дърво, птица, животно. Всичко в момента минаваше някакъв изпит и взимаше участие в Школата. Това не е преувеличение. Тук имаше градина, в която работехме и тя бе предметно учение за много хора, имаше пчелин с кошери, имаше дръвчета и по някое време се завъртяха и няколко животни - кучета, котки, кокошки, които се включиха активно в предметното обучение на учениците на Учителя. Възможно ли е? Ще ви разкажа един от тях, но ще се подготвите за едно необикновено изумление от особен

порядък.

От къде дойде, как дойде никой не разбра. Но веднъж открихме, че Учителят си има един жълт котарак. Да, жълт котарак, като че ли някой беше взел един бял котарак и го бе боядисал в жълта боя. Да се чудиш от къде накъде жълт котарак. Едва ли в София имаше такъв жълт котарак. Но ето всички забелязахме този котарак и той имаше привилегията винаги да бъде около Учителя, въртеше се около него или в стаята му или пред приемната, в салона, но винаги се движеше около Учителя, зад него или го обикаляше. Забелязахме, че той има тази привилегия да бъде винаги около Учителя. И започнахме да го ревнуваме. Защо ние не сме на мястото на този котарак та да бъдем тъй близо до Учителя. Най-много се дразнеха „слънчогледите“, онези сестри, които винаги стояха прави и чакаха да се появи Учителя само, за да го зърнат и това им стигаше. Второто нещо, което забелязахме, че котаракът непрекъснато върви след Учителя, следваше го по полянката като телохранител, движеше се или на една крачка пред него, леко в страни в дясно, или една крачка зад него, но пак в дясно. Върви с Учителя непрекъснато. Това ни озадачи и започна да ни безпокои, че този котарак взима част от нашите привилегии. Обикновено като тръгвахме с Учителя по полянката ако беше само един придружител, ще мине от ляво на Учителя, защото от другата страна котаракът върви отдясно с вдигната опашка и той има законно право там да се движи. Що за котарак и що за право? Идваше ми да отида и да го ритна ей така, че да отхвърчи в гората и на котарак да ми стане. Вероятно и на други е минавала същата мисъл като при мене. Но когато бяха повече приятелите около Учителя и се движат по поляната гледката бе необикновена - от лявата страна на Учителя вървят двама, трима, четири ученика, а от дясната страна върви котарак с вдигната опашка и заема мястото на необикновен човек, като че ли има своя собствена пътека до Учителя и никой не можеше да се нареди до него. Той измякуваше по един особен начин и направо ни парализираше. Тази тоналност на гласа му беше необикновена. Той не позволяваше да бъде нито изблъскан към Учителя от никого и се движеше на половин метър от него или пък да бъде прескочен, или изместен на дясно. Той винаги реагираше като измякуваше по особен начин в такава гама и ние потрепервахме от гласа му. Разбрахме, че беше котарак на Учителя и котарак с привилегия. Накрая в един ден всички забелязахме тази негова привилегия, всички ахнахме и се учудихме. Разбрахме, че тук има нещо и то така не е без нищо, но не беше дошло още времето да разгадаем тази загадка. От както се яви котарака всички дразги между нас веднага изчезнаха. А това се отнасяше за цялата група от пет сестри, които влизаха в онзи първи опит на Учителя да се образува духовна група от млади сестри, за да работят с Пентаграмата, за която ще споменем по-късно, а това бяха Паша, Савка, Миката (аз Мария Тодорова), Сотирка, Мария (рождената сестра на Георги Радев), а по-късно понеже тя напусна на нейно място дойде Елена хаджи Григорова. Та цялото съперничество между нас изчезна с появата на този котарак и той беше непрекъснато до Учителя, придружаваше го навсякъде и не позволяваше никой да се доближава до Учителя без работа. Приблужи ли се някой без работа котаракът ставаше, почваше да се разхожда между Учителя и този приятел и започваше да мяучи по един такъв начин, с една такава тоналност, че като го чуеш един-два пъти, изведнъж ти се прииска или да го смажеш този котарак, но това не може да стане, защото си при Учителя и това е неговият котарак, а освен това Учителя не позволяваше мравка и муха да се убива на Изгрева понеже това е Школа и тя не се занимаваше с убийството на мравки, мухи и котараци. Беше недопустимо,

защото беше Школа на Любовта. И онзи посетител като чуе два-три пъти котаракът да измяучи, той ставаше и си тръгваше и не можеше да издържи на това мяучене. Може би му идваше да го хване за опашката и да го изхвърли в вдън гората, но това не можеше да стори и си тръгваше. Така видяхме една скрита роля на този котарак. Та той стана голям проблем за всички и голяма задача. Всички предсказвахме, че това така не може вечно да продължи и искахме да се махне котарака, за да се приближаваме нормално до Учителя. Един път аз виждам, че този жълт котарак се сби с един друг черен котарак. Те се търкаляха на земята като кълбо, чуваше се съскане и котешки яростни звуци. Аз взех една дебела пръчка, приближих се и със сила замахнах да ги ударя. Успях само веднъж да ги перна, те се отскубнаха и побягнаха. Успокоих се. Отидох и казах на Учителя. „Много добре си направила.“ Бях вътрешно удовлетворена, жълтият котарак остана, а другият черен, който беше дошъл да му оспорва първенството изчезна. По това време някои се сърдеха на Учителя, че някой ученик стои повече, а друг по-малко при него на разговор. Такива случаи имаше, особено аз престоявах много часове при него и след това другите сестри понякога правеха скандали на Учителя, че ме държи толкова много при себе си. За да разреши този въпрос пред всички той каза: „Най-много при мене стои котаракът. А ученикът учи, а като учи изучава Словото, а чрез Словото ще намери Учителя, защото Учителят е в Словото, а Словото е глава на Истината, а пък Истината е глава на Божествения Дух“. Така урокът с котаракът бе даден, ние си подвижме опашките и повече не споменахме нищо за котарака. Но този котарак след като изслуша думите на Учителя, как ги разбра не зная, но започна гордо и с презрение да гледа учениците на Учителя, започна да ходи с вдигната опашка на ченгел. Явно той оценяваше думите на Учителя за него и се гордееше с неговата близост и натрапваше своето незачитане към нас, обикновените хора и ученици. Ей това не можехме да го понесем - да го гледаме как върви този жълт котарак гордо изправен, с глава надясно завъртяна, с леко презрение ни оглежда, с вдигната опашка и все едно, че минаваше покрай нищожества. Нищожествата бяхме ние дето се мъчехме да бъдем ученици на Учителя. Един път чух Учителя да казва: „Гордостта предхожда падението“. Това е един стих от Соломона. И тогава си казахме, че поне накрая окултния закон ще го хване този котарак и ние ще се отървем от него. Някои споделяха, че това изказване за гордостта се отнася за хора, но не и за котараци.

Но един път беше сутрин след като няколко дни жълтият котарак отсъстваше, дойде от някъде със счупена глава при Учителя и мяукаше жално. Тогава ние всички видяхме, че той бил съвсем, ама съвсем обикновен котарак. Учителят го погледна и запита: „Къде си пострадал?“ Чуваше се жално мяукане. На следващия ден котаракът почина и завърши трагично. Чудехме се как този котарак разбра, че Учителят е велико нещо, но се възгордя, че седи до него, престъпи окултния закон и накрая пострада. И накрая Учителят нареди на един брат да го погребе на Изгрева. Така всички разбрахме, че с него получихме няколко опитности и поучения. Тези поуки бяха дадени толкова сполучливо с него, че той спомогна на петте съпернички-сестри и им спести ненужни страдания, като омекоти атмосферата между тях. А когато дойде онази сутрин целия пребит и след като го бяхме наобиколили заедно с Учителя, приближи се една сестра и каза: „Учителю, този жълт котарак си намери една котарана-писана и с нея се залюби и цели три дни и три нощи се чуваха любовни им серенади. Но кой го преби, не зная“. Учителят ни изгледа и каза: „Един от вас ще направи същото като него“.

Оглеждаме се и се питаме кой ще бъде котаракът и коя ще бъде писаната-котарана. Минаха месеци и един млад брат надигна опашка като жълтия котарак, после се яви една писана-котарана от града и той се завлече с нея. Върна се след десет години на Изгрева, но беше с оскубана козина и с подвита опашка и нямаше нищо от онази осанка, която имаше преди. Тогава ние си спомнихме думите на Учителя, че един от нас ще направи същото. Направи го. Но не само той направи този опит. Направиха го и сестрите. Някои се ожениха за мъже от света и след време приходяха по някой път и беше жалостно да ги погледнем. Беше жалостна картина. Онова, което бе казал Учителя се сбъдна. Този котарак бе пример и поука най-малко за десетина ученика от Изгрева.

Аз съм при Учителя на разговор.

„Че съм те оставил, това е вярно, но ти си направила много крив извод като си мислиш, че съм те забравил. Представи си, че имаш една приятелка, която ти пише често. Случи се, че тя три месеца не ти пише и ти си помислиш, че те е забравила. Това е само едно твое самочувствие. Може тя да ти е писала и писмото не е пристигнало, може да се явили някои външни пречки.

Ти си дете и майка ти те е оставила, защото е отишла на пазар. А ти като си останала вкъщи плачеш и си мислиш, че майка ти те е забравила. Право ли е? Не е. Майка ти пак за твоя работа е отишла на пазар.

Всичко онова, което получаваш отвън - то не е твое. Твоите врагове ти го нашепват. И ако издържиш с вяра, Господ тях ще ги накаже. Това, което ти правят отвън, то е 99 на стоте лъжа. Това, което чувствуваш в главата си, в низшето съзнание - то е лъжа. Истина е само онова, което ще почувствуваш под лъжичката, то се нашепва от Духа и е 99 на сто вярно. Само един процент може да бъде лъжа.“ „Учителю, значи всичко, което възприема човек от вън е лъжа?“ „Да, 99 процента е лъжа. Твоето състояние е едно самочувствие, което враговете ти го нашепват. То никак не е вярно. Не е вярно. Трябва смирение, смирение. На всички ви трябва смирение и вяра в Бога. Трябва непоколебима вяра в Бога. Разбираш ли? Непоколебима!

В света имат много по-големи страдания. А тука на Изгрева има какво да те крепи. Ти да се не смущаваш от това, че майка ти била болна. То е благословение за тях. Така трябва да гледаш. Ти гледай само да учиш, да изпълниш задачата, която ти е възложил Господ. Ти казваш: „Напуснал ме е Господ“. Щом си жива, Господ не те е напуснал. Ако те напусне ти веднага ще умреш. Господ всякога мисли за всички.

Смирението е нещо вътрешно. То навън няма какво да се показва. Да стоиш сериозен и с приведена глава, то още не е смирение. Ти си бодър, весел, а вътрешно си готов всякога да отстъпиш и да го пренесеш. Всички ще преминат през страдание, те са неминуеми.“

78. БОЖИЯТА ЛЮБОВ ЗА ЧОВЕШКАТА ДУША

Бяхме на събора в град Търново, разположили се в лозята до града. Наредени бели палатки, ред и порядък, приятелите сновяха насам-нататък - всеки по своята си работа. Във въздуха цареше мир и светлина. Едно хубаво слънце, че топло, че лъчезарно и проникваше направо отгоре през самите нас. Тогава имах възможност да усетя, че слънчевите лъчи излизаха от слънцето, преминаваха през нас, нещо влизаше от тях в нас, облагородяваше ни, повдигаше ни и наставаше необикновен мир в душите ни. Затова във въздуха цареше мир и светлина. Ето това е едно от пожеланията и поздрав-

ленията на Бялото Братство с думите „Мир и светлина на душите им“. Понеже Бог е Светлина, а Божият мир е естествено състояние на душите горе в Божествения свят, то означава, че Светлината от Бога да почива върху нас, за да дойде Божия мир у нас, а това бе състояние на душите, когато Божият Дух влива в тях Светлина и Сила. Така се завъртваше целият този кръг и означаваше, че Бог е Светлина, Бог е Мир, Бог е Любов. Защото само чрез Любовта като сила се обединяваха душите в една цялостна изява на Духът Божий. Това е цялата символика на тези изрази и на онова състояние, което изпитвахме ние в Търново на съборите и като човеци, и като съзнания, и като души.

В едно такова състояние отивам при Учителя и той се оказва сам-самичък. Да не повярва човек, че е сам, та около него винаги имаше хора и беше труден достъпът до него, особено при съборите, когато се събираха от 600 до 1000 човека. Учителят се обърна към мен: „Знаеш ли, Марийке, какво значи Любовта на Бога?“ Аз го гледам и чакам отговора му, защото аз не мога да определя какво значи Любовта към Бога, може да я определи само онзи, който се движи в тази Любов и тя се изразява чрез него. А аз бях само една обикновена Марийка. Очите на Учителя се насълзиха. Това беше неговият отговор. Да, той работеше с Бога и за Бога. Където отиваше той нищо не искаше, но изведнъж благодатта започваше да се изсипва и блика около него. Всеки поемаше каквото може и каквото му бе нужно от него. Да, това бяха богатата на Бога за човеците. Или по-точно казано: богатата на Бога за човеците и за Бога.

Пак по онова време поради това, че Учителят ме обгръщаше с много голямо внимание и то особено когато родът ме гонеше ожесточено, то Учителя ме обграждаше с чутка обхода и другите ме гледаха и наблюдаваха така, че на мен ми ставаше неудобно. Аз знаех, че имам нужда от неговата помощ и виждах как той ми я даваше и ме обгръщаше с вниманието си, а това бе благословение и закрила към един от неговите ученици. Но другите подозрително ме оглеждаха и това ми създаваше впечатление за неудобство, което растеше с всеки ден. Във връзка с това Учителят се обърна и каза: „Аз на всички ще покажа Божията Любов“. И наистина той показва на всички тази Божия любов, даде я и се раздаде като Любов от начало до край при пребираването му при българите.

Сега ще повтора един предишен случай, но ще добавя и някои други неща към него, защото ще го разгледам в друг аспект. Веднъж ръководителите на братските кръжоци от провинцията се бяха събрали и Учителят им изнасяше беседа. Аз отидох на „Опълченска“ 66 обаче така Гина ми каза авторитетно: „Учителят изнася беседа на ръководителите. Зае е“. Аз таман се канех да си излеза и изведнъж вратата се отвори и Учителят излезе и ми каза: „Ще можете ли да почакате един час“. Аз отговорих: „Може, Учителю, може и два часа“. Учителят прекъсна беседата си и дойде при мен. Това ме смая - да прекъсне беседата си с ръководителите и да дойде при мен, че да ме помоли дали мога да почакам един час. Това беше нещо повече от един жест. Чак след двадесет години след тази случка аз разбрах неговият жест. А това е, че не биваше да се огорчи една душа и едно същество, на което той разчита. Не случайно веднъж бе казал: „Аз всички яйца не ги изнасям на пазаря“. Да, методите бяха различни, защото тука бе Школа за душите, но методите бяха за човеците, които крачеха по земята. По-късно той ми разясни този случай така: „Всичко което виждаш отвън са само методи за възпитание, а моите истински отношения никой нищо не знае за тях и не ги познава“. Тогава се успокоих за много неща, които на пръв поглед ме озада-

чавах и не можех да ги проумея, но започнах да ги приемам като различни методи на Учителя, предназначени за различни ученици, а пък учениците бяха толкова многолики, че бяха необходими невероятен брой разнообразни методи за възпитание. А ние по тях понякога съдехме за предпочитанията на Учителя към учениците, което бе явна грешка и непознаване на същността на учението.

Пак с един такъв случай, когато един от методите на Учителя приложен към някои от учениците ни объркваше и се чудехме какво ли той означава. А той каза следното: „Въпрос на отношение и въпрос на съотношение“. Успокоихме се - значи това беше въпрос на отношение и метод, а ние схващаме нещата като съотношение, съобразно нашата вътрешна нагласа от тези състояния. Така правехме изводи за Учителя, а това не беше вярно, а бяха чисти наши субективни схващания и състояния на различни човешки съзнания. Ами какъв бе пътът, кой бе най-правилния метод за ученика, за да не се заблуждава човек от формите, от методите, от отношенията помежду учениците и от степента на различните съзнания. Кой беше истинският метод за работа. Отивам при Учителя с този залегал у мен въпрос, а той ми отговори: „Никой да не те открие, че ти служиш на Бога“. Ами сега, ето ти отговор и как ще се справиш с това положение. Та нали искахме всички да ни ръкопляска, да ни хвалят и да ни казват „Браво“. Учителят продължи: „Никой да не те открие, че ти работиш за Бога“. Ами сега, ето ти нов отговор. Та ние като работехме, ние тръбяхме насам-натам и хвалехме се, че работим за Бога и накрая на краищата никаква работа не свършвахме. Учителят продължи: „Никой да не те открие, че ти обичаш Бога и че Бог те люби“. Ами сега какво можеше да се каже още? Да, тук имаше методи общи за всички души и методи, които се касаеха за човешката душа, за съкровения подстъп към нея, когато единствено Божия Дух трябва да се съобщава с нея, за да се запази онова свещенодействие на Духа и да не се оскверни. И да се запази връзката между човешката душа и Божия Дух трябваше да се пази чрез чистотата, чрез мълчанието и чрез непроникновението на света към нея. Защото света на душите бе свят на Божието откровение, че Духът е слязъл върху тях и дава от благата си. А Божиите блага са за човешките души.

Намирам се пред Учителя на разговор.

„Любов към хората не ти трябва. Пък ти и да искаш да обичаш хората, не ще можеш. Хората не могат да се обичат. Обича се само Бог.

Ако една вода цирика, тя е човешка. Докато е минала през човека тя се е омърсила и няма защо да я пиеш. Изворът, който постоянно тече е чист. Ти трябва да се превърнеш на извор, който като тече да пои и хората наоколо.“ „Учителю, аз много неща не разбирам.“ „Ако разбереш всичко, ти няма да се учиш, а ще отидеш да учиш хората като Бога. Хората вливат в Бога мръсната вода, а той ги полива с чиста. Най-важното Бог отдавна ви го е дал. Сега, което ви дава то не е най-важното.

Можеш ли да се съмняваш в Този, който е вложил от Своят си Живот в теб? Най-сетне за всеки човек трябва да има един, който да го обича. Хората ако не те обичат - Бог те обича. И Той е промислил за теб, затова няма какво да се страхуваш. Представи си, че баща ти те праща на училище, но не те облича в нови дрехи, а с тези старите, които имаш и той с тях те праща. Обаче в училището той всичко е наредил за теб и нови дрехи, и храна, и пансион. На тебе само ти казва: „Иди така на училище, а там съм ти приготвил нови дрехи“. Ти тръгнеш и си недоволен: „Това баща ли е да се не погрижи за мен?“ През целият път се тревожиш, но като стигнеш виждаш, че всичко, което искаш ти е приготвено.“

79. КУЧЕТО БИАНКА И ПТИЧИЯ СВЯТ

Бях си взела едно малко бяло кученце, тип „мъниче“ в дома ни на Симеоновското шосе. Много хубаво, интелигентно куче. Беше ми една допълнителна разтуха и понякога се провеждаха много хубави разговори с него. Вместо да си говоря сама, говорех си с него, споделях си кахърите, кучето ме гледаше, усмихваше се и съобразно това, което му казвах, одобряваше с различни жестове. Понякога лаеше одобрително или пък скимтеше от удоволствие, друг път ръмжеше при неодобрение, а с опашката си обозначаваеше различните ми състояния, които също не одобряваше. Изобщо беше някакъв барометър за мен. Понеже имахме много случаи с животни на Изгрева и знаехме обикновено, че някои път душите на заминали наши близки можеха да влезат в тях и да ни бъдат в услуга и така ни помагаша някои заминали наши приятели. Не зная кой приятел от Невидимия свят бе решил да влезе в една кучешка кожа и в тази кучешка къща от кости и кокали да пребивава, но това беше голяма саможертва от този невидим приятел, дошъл чрез кучето да ми помага. Така възприемах близостта на това куче. Но имах и други човеци, които бяха наблюдавали това съжителство и решиха да прекъснат другарството ни и отровиха кучето. Отровиха го, бяха му дали отрова и моята къщна помощница Станка вижда кучето, че е легнало и скимти, че се гърчи и идва като ми съобщава това на Изгрева. Аз плаках, плаках, пък отидох при Учителя и му разказах. Той замълча, не ми каза нищо. Аз си отидох наскърбена, тъжна, убита духом. По едно време Учителят напуснал Изгрева и ето дойде у дома ми, който се намираше на около пет километра пешком. Тогава нямаше превозни средства, пътуваше се само пеша. Дойде Учителя, влезна в двора, седна на една пейка на слънчице и започна да ми говори весели неща. В страни от нас се мъчеше в агония кученцето Бианка. Аз слушах Учителя и тутакси забравих за мъките си по умиращото куче, душата ми се отвори за Учителя и когато погледнах случайно в страни, кучето беше умряло и се бе освободило от мъките. Погледнах веднага Учителя, а той се усмихваше и продължаваше да ми говори весели неща. Много рядко съм го виждала да говори такива безобидни, весели небивалици от ежедневието ни на ученика. Аз знаех, че Учителят дойде специално за мен от Изгрева. Но се учудвах как той можеше да дойде пет километра пеша да утеши едно скърбящо същество, а друго същество облечено същество, облечено в кучешка кожа и форма да го освободи, та да не се мъчи повече. Учителят си отиде, а на мен ми беше така леко на душата и едновременно със скръбта ми Учителят я бе преобърнал в едно философско разглеждане на живота. А законът е следният: когато едно същество скърби, то тази скръб отеква и се предава по невидимите жици на живота и понеже човешките съзнания са скачени и завързани по тези вътрешни невидими вериги, то тази скръб отеква и в свръхсъзнанието. А Учителят беше онзи велик радар на Изгрева, който прихващаше и улавяше всички състояния на учениците си, които му ги предаваха, както и на всички живи същества и всички хора, крачещи по земята. Те се насочваха към свръхсъзнанието, за да търсят утеха и разрешение в него на своите проблеми.

Веднъж Учителят сподели пред всички: „Вие понякога ме занимавате с посторонни въпроси, а точно в този момент в света се извършва дадено историческо събитие и аз трябва да присъствувам там, за да му дам правилен изход и правилна посока“. Ето така ние му губехме времето с нашите незначителни въпроси. Та аз също се засрамах, че Учителят се занимава с моя кучешки проблем, но онова, което научих от него беше, че Бог е Благ и в своята

Благост е достъпен за всички, които го търсят.

В домът ни се завъртяха две гургулици. Те се приближиха към нас, отначало поради това, че в нашия дом Борис бе направил малки къщички за всякакъв род птици и бе ги заковал на големите черничев дървета. Имаше къщички за врабчета, за синигери, за черни косове и за гълъби. Имаше под тях подноси, които бяха сложени високо над един човешки бой и там слагахме трохи за птиците. От гората се приближиха и едно-две семейства катерици. Възползваха се от нашите лешници, които почти оставяхме те да ги берат, а понякога оставяхме и орехи през зимата на стоянките за храна. Беше много интересно да се наблюдава този птичи свят, особено когато откриваха храна и разбираха, че това беше оставено именно за тях. Какви песни се пееха, какви птици възгласи се възнасяха да се омаеш от гласовете им. Борис имаше отношение към този птичи свят и заставаеше под някое дърво, че се заглеждаше в някое врабче или някоя друга птица, че като започнат един разговор, че ако ги слушаше някой от страни ще помисли, че или на птицата е станало нещо, или пък на Борис му хлопа някоя дъска. Птицата пееше, отваряше човка и започваше пред Борис да показва цялото си изкуство като че ли е на театрална сцена, а той непрекъснато ѝ говори, после одобрява с думи онова, което е изпяла и онова, което не е направила. След това тя махаше с крилцата си, проточваше шия и показваше цялото си изкуство. Беше много забавно, това можеше да продължи дори един час. Та така тук се завъртяха и две гургулици, хареса им това, че тук има винаги храна, допадна им обходата у нас към птиците и така останаха у дома. По едно време се беше завъртял някакъв хищник и давеше наред кокошки по комшулука и ние да предпазим гургулиците им направихме кафез, така че те привечер влизаха в него, а ние го затваряхме отвън, за да не посегне някоя котка през нощта върху тях или онзи непознатият хищник да ги удуши. Споделих с Учителя веднъж за тези две гургулици. А той рече: „Изпратиха ви две същества да ви посетят, а вие ги затворихте в кафез. Направихте голям кафез, но все пак е кафез и затвор“. аз очаквах голяма похвала, а ето нещата придобиха друг смисъл. Отидох си у дома, отворих кафеза, извиних им се и ги пуснах. Вечерно време ги умолявахме и предупреждавахме да се качват на най-високите клони по дърветата, където котарак не може да се качи. Беше много интересно да ги подканяме с ръце, да пляскаме с ръце, да подвикваме с глас, та да се качат на най-високото място. Та тези две гургулици ни много измъчиха, бяха станали толкова близки с нас, че не се бояха нито от нас, нито от друг човек, идваха, кацаха по раменете ни, на коленете ни и чакаха да ги погалим, да чуят добра дума и да поемат някоя ласка. Смятаха, че всеки, който е облечен в човешка плът може да се раздава любвеобилно и да бъде достъпен за птици, животни и за хора. Веднъж дойде един брат и една от гургулиците се завъртя около него и кацна на рамото му. Братът се стресна па като махна с ръка, че като я цапардоса и гургулицата отлетя встрани, че като нададе един писък, че като се обадиха и другите птици в двора, че настана цяла олелия. Писък, кръсък, тревога в птичия ни свят. А братът беше дошъл по някаква работа. Но като видя какво стана целият се смути, изчака да се смирят птиците, но те продължаваха да протестират от неговото присъствие, а беше топло лято и бяхме сложили пейката за гости в двора. Той поседя и таман почне да каже нещо, отвори уста и като чуят гласа му птиците надават такъв птичи кръсък, че не е за разправяне. А една-две дежурни птици бяха кацнали на дървото над пейката и наблюдаваха дали братът ще си отвори устата и ще продума някоя дума. Като чуеха гласа му те надаваха писъци, а другите не само им пригласяха, но поемаха този вой и той

се разгласяваше по целия двор. Тук имаше около двайсет-трийсет вида птици. Лятно време наброяваха около 100. Борис ги беше преброявал няколко пъти. Братът видя-не видя, че никакъв разговор няма да стане, стана и си тръгна. А как го изпратиха птиците само. Изпратиха го с освиркване. То беше дудукания, освирквания, хокане. След като си замина, един час след това слушахме техните коментари. Чак късно привечер всичко утихна. Птичийят свят трябваше да се готви за нощна почивка.

Отново съм пред Учителя на разговор.

„Страстите са животински състояния. Настроенията са животински състояния. Човек трябва да развие разумността в себе си, за да надделява над животинските и човешките състояния.“ „Учителю, какво значи разумност? Не го разбирам.“ „Разумност: представи си, че ти дават паница и хубава мазна супа. Ти се зарадваш и си речеш: „Сега ще се нахраня“, но дойде някой и ти рече: „Много съм гладен, повече от тебе, отстъпи ми супата“. Ако у тебе вземе разумното надмощие - ще отстъпиш. Ако не отстъпиш, а си речеш: „А, не аз съм гладна, ще си изям супата“. Ето то е животинското. Отстъпваш супата - това аз наричам разумност. Разбира се аз не обяснявам разумността по същество, но по проявление.

Този закон може да го приложиш навсякъде и в театъра, когато си за билети. Аз предпочитам да загубя настроението си, но да запазя разумността си. Предпочитам да загубя разумността си, но да запазя Любовта си към Бога. Ще жертваш настроението си заради разумността и ще жертваш разумността заради Любовта.

Настроението е театър. Имаш билет за театъра, искаш да отидеш вечерта на театър, но те срещне някой твой приятел и ти каже: „Аз имам билет за една лекция по философия, но предпочитам да отида на театър. Ако искаш вземи моят билет и иди на лекцията, а ти ми дай своя за театъра“. Кое ще предпочетеш? Аз ще предпочета да послушам лекцията - то е разумното. Трябва да размениш своето настроение за разумността.

Ти имаш билет за лекция по философия. Някой дойде и ти каже: „Аз имам билет за Божествени работи, нейде ще говорят, но не ми се ходи. Ако искаш вземи моят билет, а дай ми твоят“. Ти ще предпочетеш билета за Божественото.

Често ние мислим, че може някой да ни засенчи. Това, което Бог ни е определил никой не може да ни го вземе. Разумното в нас никой не може да ни го вземе. Божественото никой не може да ни го вземе. Външният предмет на любовта може да ти го вземе някой, но слънцето създава очите и създава светлината и раздава любовта. Може ли някой да открадне слънцето? Не може.“

80. БУКЕТЪТ ОТ ЦВЕТА

Обикновено с Борис излизахме на Витоша двамата, когато той бе свободен от работа и когато нямаше братски екскурзии. Около Симеоново и около Бистрица навремето имаше чудни места, отдалечени, чисти поляни, там където хората не ги посещаваха. Само по сенокос идваха селяните, косеха тревата, преобръщаха я, сушеха я и след това правеха големи купени със сено. Беше приказан свят с разцъфнали полски и горски цветя, мирис и благоухание на пролет и необикновен живот, а птици накацали по храстите и дърветата допълваха онази омая, която ни захласваше. Споделих веднъж с Учителя за тези места. Каза: „И аз ще дойда там“. Уговорихме се кога ще бъде екскурзията и от къде ще го вземем. Той спомена, че ще ни дойде на гос-

ти в малкия дом и оттам ще тръгнем. В уреченият ден и час Учителят пристигна у дома, беше точен, а ние бяхме се погрижили да дойде шофьор с лека кола в уречения час, за да ни вземе. Колата с шофьора пристигна, ние тримата - Учителят, аз и Борис се качихме и колата ни свали в полите на Витоша, на точно определеното място. Премагнахме едно разстояние около 500-600 метра встрани от шосето, изкачихме се на едно хълмче и оттук се виждаше цялото поле, а наоколо цветя и неописуема красота. Бяхме с Учителя, а това придаваше едно приповдигнато настроение. Борис набра съчки, запали огън, на два чепати пръти сложи чайник, който го бяхме оставили предния път и наляхме с вода, която носехме. Чаят завря, после седнахме на поляната, аз постлах бяла покривка, отворихме раницата и закусихме. През това време докато Борис се занимаваше с огъня и чаят Учителят се преоблече, свали запотената си риза, а аз му извадих нова от раницата, за да се преоблече. Борис отиде след това да пере ризата на реката на Учителя, а аз останах с него. Учителят стана и влезе в поляната, оглеждаше цветята и тревите, навезде се започна да откъсва цвете след цвете, като набра цял букет. Ние стояхме с Борис, но не смеехме да късаме цветя, знаехме, че Учителят не разрешава късането на цветя. В градината си отглеждах цветя, но те цъфтяха, прецъфтяваха, но никога не късах цветя. Есента изваждахме изсъхналите стълба и ги горяхме. Затова тук стояхме и наблюдавахме как Учителят върви покрай цъфналите цветя, огледа някое цветче, прошепне нещо, което не разбираме, но дочуваме, че говори с цветето и го откъсне. Не късаше безразборно, не късаше подред, а строго определени цветя, в които се заглеждаше, но преди да ги откъсне, като че ли се спираше за миг, като че ли казваше нещо на цветето на непознат на нас език и тогава го откъсваше. Това не бе едно обикновено късане на цветя, виждаше се много добре. Букета се уголеми, стана голям букет, беше от цветя полски, горски и от разцъфнали тревички. Стана китка от полски, горски цветя и тревички. Накрая Учителят се изправи, погледна букета, хареса му, приближи се към нас и ми го подари. Като ми го подаряваше, каза: „За нищо да не се безпокоиш“. Аз го взех и се насъзих. Не знай и не бях виждала, нито чувала дотогава някога Учителя да е късал цветя, да е правил букет и да го подарява някому. Учителят имаше предвид пътя, по който щях да вървя и затова с поднасянето на букета ме предупреждаваше, поучаваше ме и ми определяше пътя. Престояхме няколко часа. После се върнахме като в уречения час, в три часа след обед ни чакаше същия шофьор с колата, който ни върна обратно до малкия дом, а Учителят го закара сам до Изгрева. Преди да се разделя не знам защо попитах Учителя дали да кажа на брат Боян Боев за нашата екскурзия понеже ние контактувахме с него, а той живееше в една от стаите на нашата барака на Изгрева. Учителят замълча. Попитах го отново. Накрая каза: „Е, рекох, брат Боян пише в списание „Житно зърно“. А „Житно зърно“ беше списанието на младите и на онези, пишешите братя от Братството, където си задоволяваха талантите и писателските си амбиции. С това искахе да каже, че ще разкаже на другите и ще се породи ревност. Разбрах за предупреждението му и запазих в тайна екскурзията, а букета с цветя го запазих и досега. Ще го предам на онзи, комуто ще предам моите опитности. Така завърши историята с букета цветя. Когато много се тревожа, тогава си спомням за онзи миг, когато Учителят стоеше пред мен с протегнатия букет „За нищо да не се безпокоиш“. Наистина пътят ми бе начертан и предначертан. Трябваше да се върви по него.

Учителят се връща на Изгрева с леката кола и веднага го наобикалят сестрите, които стояха непрекъснато пред неговата стая, но които не са ви-

дяли и не са се усетили как Учителят е излезнал, защото непременно щяха да искат да тръгнат с него ако бяха разбрали, че отива на излет в планината. Попитали го: „Учителю, къде бяхте с тази лека кола?“ „На едно райско място.“ Не им казва къде е бил и с кого е бил. После като научих за неговото изказване, го попитах дали да им кажа за райското място. Обърна се и строго ми каза: „Не. В рая не всекиго се допуска. Той е място на Божествено състояние на душите“. По-късно след години, когато минахме по същите места бяха построили летовища. Духовете бяха обсебили това райско място и бяха го направили жилища за човечи. Ето ви един пример за рая на душите с нашата екскурзия и друг пример за жилищата на човеците. Това е достатъчно като пример.

Спомням си, че сме в клас и се намираме в салона на Изгрева. Някаква сестра ли беше или някой външен човек беше набрал един голям, разкошен букет и бяха го сложили във ваза на катедрата на Учителя, там където той седеше и държеше своите беседи. Като видяхме, че го слагат ние изтръпнахме, някои подшушнаха, че Учителят не позволява да се късат цветя, други пък упрекнаха сестрата, че по този начин ще развали хармоничната среда с този букет живи цветя. Всеки в себе си беше се определил за този букет. Едни бяха за, други против. Но накрая всички помислиха, че може би този букет ще накара Учителя да даде своето мнение по-категорично и по-определено пред всички. Учителят влезна, всички станахме. Преди това пеехме песни, а аз седях на пианото и акомпанирах. Учителят дойде до масата и катедрата, седна на стола, погледна цветята и каза сърдито: „Махнете тези цветя. Аз тук смърт не искам“. Веднага скочиха някои от близкостоящите, протегнаха ръце, взеха цветята и вазата и бързешком ги изнесоха от салона. Беседата започна без определените в такива случаи преди беседа молитви и песни с Учителя. Ние всички видяхме, че той беше недоволен не само към онзи, който беше откъснал цветята, онзи който бе донесъл вазата, но и към нас, които бяхме допуснали тази ваза да стърчи там и да развали цялата атмосфера. Тук разбрахме, че за постъпката на един ученик от Школата са отговорни и другите ученици в Школата, защото тяхното отношение към постъпката създава условия и възможност тя да се прояви.

Бяхме в ранните години на една екскурзия на Мусала и там до едно езеро при хижата през 1925 г. Учителят откъсна по един стрък тревичка и на всеки един от присъстващите подари по една тревичка. Тогава Учителят говори беседата „Малкият стрък“. Там, чрез тези малки стръкчета бе дадена тази беседа.

Като завърши случката с букета в салона тутакси си спомних как Учителят късаше цветята от поляната на нашите екскурзии. Обърне се, вгледа се в някое цветенце, усмихне се, прошепне му нещо и преди да го откъсне се спре за миг като ли чакаше разрешение от цветето да бъде откъснато. А то се жертваше, предаваше се в ръката Господна и в своята саможертва влизаше в онзи букет, който трябваше да бъде връчен другиму, за да го охрабри в неговия житейски път. Така е и с нас, хората. Понякога в нашата саможертва за Господа, нашият живот се влита като жертвоготовност в букета на Невидимия свят, предназначен за други същества от друга еволюция според плана на Битието.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Едно желание може да бъде: кристално, растително, животинско, човешко, ангелско и Божествено. Кристалното желание пропуска съвсем незаинтересовано светлината. Растенията приемат топлината и я пропускат. Животинско е това, при което човек взема нещо за себе си. Човешкото же-

лание е разумно. А ти сега си между животинското желание и човешкото. Твоите желания сега почват да стават разумни. Животинското желание е винаги активно. Животното чувствава, че главата му не е в земята, затова е по-свободно и може да се движи. А растението седи неподвижно в земята, защото с главата си е заровено в нея. Ангелско е желанието, когато можеш да го задоволиш по какъвто и да е начин. Когато желанието е чисто, то е Божествено. Ангелското е абсолютно свободно: да знае човек как да работи.

Когато те подплашат като заека тогава ти почваш да разбираш и бягаш. Ти тръгваш на някъде.

Творческите енергии трябва да се трансформират в мисъл, в чувство и тогава те дават живота. Трябва да има едно непрекъснато движение в кръг. И най-безобразната форма, незавидна форма се освещава от съдържанието в нея. Любовта не може да забрави. И в другия свят да отидеш - пак ще мисли за теб. И в друга планета да отидеш - пак ще мисли за теб."

81. БОГ Е СВЕТИНА. БОГ Е ЛЮБОВ. БОГ Е ДУХ.

Един път няколко сестри, с които бяхме в хармония решихме да казваме или по-точно да се обръщаме към него не с думата „Учителю“, както другите се обръщаха, а с думата „Слънце“, за да подчертаем, че ние сме дошли в себе си до едно по друго възприятие за Учителя, в една по-висока гама и поле на възприятие и размисъл. И така му казахме няколко дни в себе си „Слънце“. На следващия ден Учителят ме среща, поглежда ме и изведнъж от очите му излизат два слънчеви лъча и се отправиха към мен. Аз потрепнах, Учителят ми даваше доказателство, че нашето възприятие за „Слънцето“ е правилно, че онзи, който живее в светлината е жив и животът му е Светлина за другите. Имах вече опитност какво значи: Бог е Светлина. Неговото съзнание, неговото свръхсъзнание живееше в светлината и светлината живееше в него и това отношение бе отношение на светлината и лъчите, които излезяха от очите му идеха да ми покажат, че когато човек има отношение към Божественото и Божественото ще има отношение към човека. Или когато човешкото съзнание направи връзка към Божественото съзнание и Бога то връзката между тези две съзнания е връзка на Светината, защото само тя може да обединява физическия свят с духовния свят и с Божествения свят, защото тя преминава навред и е продукт на Божествения Дух и изявление на Бога. Бог е Светина на физическото поле. В духовното поле Бог е Виделина. А в Божествения свят Бог е Слава. Така че Бог бе Светина, Виделина и Слава. Такива случаи имахме няколко и всеки един се различаваше от предходния по замисъла, по мотива, както и резултата от самата опитност за Светината.

Бяхме на екскурзия, неголяма група, почивахме на една поляна. Изведнъж се усетихме, че времето се разваля, задуха вятър, надвиснаха черни облаци, застудя, започна да фучи, започна да гърми, да трещи, да бушува вятър и някакъв тътен отгоре над нас се търкаляше. Огледахме се наоколо и се чудехме къде да се подслоним, че ако захване бурята отървяване няма от нея. Оглеждам се аз както се оглеждат всички, а Учителят седи невъзмутимо. Аз въртя глава насам-натам, виждам тази буря, че бушува, а тези черни облаци връхлитат върху нас. Загледах се и изведнъж очите ми се отвориха. Падна една завеса от тях и какво виждам: вместо черни облаци на небето видях големи черни същества да фучат над главите ни. Ококорих очи. Не се лъжех. Като черни великани фучеха, надуваха се, преминаваха над главите ни с трясък и светкавици. Ако някой път ви се е случвало да гледате картинки, нари-

сувани от художници, за да онагледят някаква приказка за деца, за великани, така навремето рисуваха тези великани, че са облаци, че телата им представляват някакви великани по небето, които плуват по него, а в началото на облака поставяха глава, очи, уста, която духа и фучи. Това беше предметно и картинно онагледяване на приказките за черните демони на небето, но това бяха приказки за деца. Ето нещо такова подобно и аз виждах - фучеха, преминаваха над нас тези великани, понякога се заглеждаха върху нас, понякога воюваха помежду си, изпращаха залпове светкавици един срещу други. Аз бях в средата на това сражение. Горе се воюваше, водеше се битка, а ние долу бяхме се сгушили на земята, оглеждахме се уплашено, но се крепяхме вътрешно, че бяхме в непосредствена близост до Учителя. Та околорено наблюдавах всичко, обзе ме вече голям страх, обръщам се към Учителя, търся го с поглед, намирам го и повдигам очи към него. Той се усмихна и каза: „Видя ли ги?“ Аз кимнах с глава, че съм ги видяла, но не можех да отворя уста от уплаха, зъбите ми тракаха и от студ, и от уплаха и от неби-валото сражение горе над главите ни и от онзи свят, който воюваше и където станах неволна зрителка на онзи невидим за нас свят. След като кимнах с глава, падна отново една завеса пред очите ми, очите ми се затвориха и аз отново виждах като човек обикновени черни облаци, които се носеха на талази над нас, носени и направлявани от бурята. Като че ли демоните бяха изчезнали. Вече разполагах с обикновения човешки взор и възприемах по човешки заобикалящия ни свят. Тогава усетих, че Учителят беше наистина прав, когато много пъти ни казваше, че ние не сме подготвени за невидимия свят и че ако ни се отворят очите и ушите няма да можем да издържим, ще се повредим психически и ще изгорим от вътре. А че понякога ни отварят очите за миг това бе да ни покажат, че има и друг свят, че има и други сили и че човек е дошъл на земята като дете на природата и че трябва да се учи и да се учи.

Друг път ми дадох да видя души от онзи невидим за нас свят. Пред очите ми се разкриват души от друг свят, прозрачни като хора, единствено очите им говорят. Като погледнеш тези очи, те могат да ти говорят и чрез тях да ти нашепват много неща. А телата им са прозрачни, леко очертани силуети като човешки тела, но прозрачни, все едно, че гледаш контурите на сапунен мехур, направен при духането му с тръбичка така когато си играеха децата и надуваха и изпускаха кълбета сапунени мехури. Това е един опит и забавление на малките деца като разтворят сапун във вода, направят сапунена вода, поставят една тръбичка, след това я дигат, надуват я и от там излизат сапунени мехури. Ето така ми изглеждаха тези същества, но имаха очи. Техните тела бяха продълговати като човешки, без никакви органи, а само с очи, които говорят. Гледах, гледах и се питах какъв ли е същинския живот на земята и какъв е невидимият живот, който се ожитворява по невидими за нас пътища, но винаги се изявява чрез форми, но по такъв начин като формата съответствува на всяко едно поле там, където се изразява този живот. Ние като хора не обръщаме внимание колко форми живот съществуват на земята. Знаеме, че има минерален свят, растителен, животински и човешки свят, а тези четири свята имат милиони и милиарди форми на проявление. Разнообразието и единството на формите на тези четири свята се осъществява само чрез Духа, който ги обединява със Силата на живота наречена Любов. Затова се казва, че Бог е Любов. Любовта като Сила се изявява само в свръхсъзнанието, в Божествения свят, но като изявление на Духа в Сила тази сила се проектира в другите светове като живот за тези форми.

Тези няколко опитности при нозете на Учителя и онова, което слушах

чрез Словото му в беседи и частни разговори обединиха в мен знанието от Учителя, онова което трябва да има един ученик. Това обединение у мен създаде единство на съзнанието ми, че Бог е Светлина, че Бог е Любов и че Бог е Дух и че присъствието на Учителя на земята обединяваше целият Космос и целият минерален свят. Той обединяваше Битието на света и Битието на Духа, както и небитието му, защото Мировият Учител е Учител на Битието и Небитието. Затова в моят път на ученик когато изпадах в затруднение, в противоречие бях убедена, знаех от опит, че светът около нас бе една функция на Духа и че разрешаването на противоречията в света на формите трябваше преди това да се разрешат в невидимия свят. Там трябва да създадеш правилни съотношения, хармония на силите, а това щеше да доведе до правилно общение и отношение на формите на земята. А човек бе също една такава форма, движеше се в човешкия свят, но с повече измерения, но в същността си се подчиняваше на закона „По-добре двама в Дух, отколкото мнозинство в различие“. А при Учителя тук в Школата ние научихме и една друга истина, че това бе Всемировият Учител който управляваше цялата Вселена.

Намирам се пред Учителя на разговор.

„Формите се освещават от съдържанието. Това, което ти се дава много рядко се случва. То не е обикновено. Трябва да го пазиш священо.

Сега у тебе се гради ново тяло на мястото на старото. Всичко старо ще се обнови и тези петна и пъпки ще изчезнат от лицето ти. Сега ти трябва да развиеш у себе си редица добродетели: вяра, вяра, безстрашие, любов към Бога, милосърдие, надежда. Ще пазиш духовното. Духовно е това, в което има една непрерывност. То е постоянно. Материалното е това, което се мени, възниква и изчезва.

Ще имаш вяра. Ще знаеш, че в Бога обратни решения няма. Какво е решил, то ще стане.

Слънцето ли се изменя или земята се върти? Земята се върти, а слънцето е едно и също. Когато те погледна аз печеля, защото ще си взема нещо от теб. Тогава защо да те не гледам? Но някой път аз гледам над тебе. Тогава те гледам такава, каквато трябва да бъдеш. Ти си особна, не си като другите.“

82. ИЗВЕРЖЕНИЯ

На Изгревът в частни разговори или в беседа Учителят често споменава, че когато човек бъде поставен в Божията реторта то накрая в крайщата трябва да излезе нещо от там - или човек, или оглозгани кокали и кости. Все ще излезе нещо, без нещо няма да мине. Пък човек, когато го поставят на изпитание или ще излезе от изпита си като дух, или ще излезе без да е придобил нещо, ще остане в него само онази първична същност, която ще му бъде необходима, за да почне от начало. В Школата на Учителя светът беше пресъздаден в един микросвят. Да, целият свят, човешки, еволюционен, исторически, космически беше тук в Школата. Всички царе, папи, патриарси, учени, философи всички онези величия, които бяха движили човешката история с хилядолетия бяха пристигнали в Школата на Учителя. Защо ли? Те първом трябваше да минат Школата на Учителя, да научат основните положения за Богопознанието и чак тогава след тях щяха да минат милиони души, те щяха първом да преведат останалите души, които бяха закачени и завързани за тях от хилядолетия. Та целият свят бе събран в

Школата като микросвят, представител на историята на човечеството. Каквото ставаше в света, това ставаше и в Школата. И обратното - каквото ставаше в Школата, това ставаше и в света. Ех, да бяхте видели какви представители имаше в тази Школа, поне вгледайте се в онези снимки, които са останали от времето на Школата. Ще видите, че не можете да покриете образ с образ, личност с личност и индивидуалност с индивидуалност. Тук тези хора облекли се в български одежди от плът и кръв бяха дошли от всички краища на света, бяха представители на всички раси, на всички народности и на всички общества. А да не говорим, че бяха дошли представителите и на всички окултни школи, защото бяха преродени всички пророци на Стария завет и апостолите на Новия завет. Такава беше аудиторията на Учителя и състава на Школата. Затова един път той каза: „Вие сте виновни за това, което става днес в света, защото не прилагате Учението ми“. Тук приятелите със своите несъвършенства и стълкновения помежду си създаваха дисхармонични състояния в Школата, които се препращаха с много голяма сила като една мощна предавателна станция, защото тук на Изгрева имаше голяма сила и аурата на Учителя създаваше тази възможност, защото тук се изявяваше Божествения Дух, Господния Дух и Христовия Дух чрез Учителя и чрез тях се препращаха в пространството с голяма интензивност всички тези състояния и там някъде в края на света, където имаше сходни съзнания, приемаха тези изпратени мисли и чувства във вид на вибрации, носеха ги, защото ги приемаха от своите представители тук в Школата и след това се задействуваха и светът тръгваше в съвсем друга посока. Ето тъй беше цялата трагична обстановка. Тук беше Школа за Любовета, а ние създавахме чрез непослушанието си в света анархия, дисхармония и отклонявахме в различни посоки световните събития и те не можеха да преминат в предначертания път. А те имаха този път и Учителя много пъти бе казал какъв е пътят на исторически-те събития в този век.

Учителят държеше и за него беше важно колко души със своето съзнание ще живеят в другия свят, в Духовния свят и ще прилагат законите от Словото му на земята. Това бе важно, а дали ще прочетат много беседи, дали ще играят Паневритмия, дали ще изменят думите му или няма да разберат правилно беседите - това не беше толкова важно. Важното бе колко души живеят със съзнанието си в Духовния свят, защото чрез съзнанието си човек живее горе, а с тялото си и с неговата личност, събрани в един мисловен свят, чувствен свят и волев свят живееха на земята. Така се съединяваше и се свързваше невидимия свят с физическия свят у човека. Трябваше да се завърти колелото на живота, така че животът на небето и живота на земята да се обединят. Това беше целта на Школата. А ние с нашето неразбиране създавахме и продължавахме да движим историята на човечеството по старата пътека. Затова беше този упрек, че ние сме виновни с нашите дисхармонични състояния за онова, което става в света. Понякога нашите състояния бяха продукт на това, което ставаше и в света и обратно - ние с нашите състояния създавахме дисхармония в света.

Веднъж бях неразположена духом, бях попаднала под влияние на разни мисли в резултат на кляуки и разпавии между отделни личности в Братството. Не можех да се освободя и реших, че трябва да отида при Учителя и да споделя всичко с него, за да чуя неговото мнение и да се ориентирам в цялата бърканица и забъркана каша от няколко личности. Така правех много пъти, нещо не мога да разбера, отивам и питам Учителя за дадена проява или събития, като неговият отговор ми беше ориентир за моето поведение за по-нататък. Учителят ме прие, започнах да му разказвам кляуките от

разни хора на Изгрева. От къде дойдоха толкова кляуки в устата ми - не знам, а по начало не бях кляукарка, защото едвам се справях със себе си и с моите проблеми, че не оставаше време да ходя и да се занимавам с чужди неразбории. Та всичко, което бе събрано в Изгрева като кляуки, клевети, обиждания, недоразумения и прочие му ги казах. След като свърших в мене нещо се освободи като че ли се освободих от някакво голямо напрежение. След като Учителят ме изслуша, каза: „Сега ти тук на земята - и той ми посочи с пръст пред мен долу в краката ми - изхвърли едно голямо лайно и още по-голямо извержение“. Аз се засрамих, подвих си опашката и си отидох засрамена. И не се смеех да се приближа дълго време при него, стоях все встрани. Всички се чудеха на какво се дължи тази промяна. А мен ме беше срам, че бях оставила пред него едно лайно. Тези дребни човешки сплетни по някой път бяха много хубаво обрисувани от Учителя в беседите. Като видя, че аз наистина се срамувам и не смея да се доближа до него, той ме спря и каза: „Марийке, тук на Изгрева е много груба средата около тебе“. Аз се изненадах, че той се доближи до мен, не очаквах, че ще ми каже такова нещо и освен това ме освободи от срама, който носех, който беше чужд, а не мой, но го бях повела, за да го нося. Това ме накара да се замисля как да избегна тази груба среда около мен и накрая така се подреди, че купихме една къщичка в гората, влезнах там и се родих за втори път. Там живях до края на годините си. След онази случка с извержението и след като ме освободи от нея, аз отидох да му се извиня и да го моля да прощка. Изслуша ме и каза: „Ученикът няма право да мрази, няма право да осъжда, да съди, няма право да критикува. Ученикът трябва да вижда всичко и да знае причината и последициите им. Но трябва да бъде снизходителен към всичко. А това ще постигне като вижда всичко и ще мълчи. Ученикът има право само да учи себе си и другите на послушание към Бога“. Ето аз се връщам у дома и се питам успях ли да изтрия онзи срам пред Учителя. Не можах да си простя, че как се случи та да направя такава глупост. Много време не можах да се освободя от това недоволство спрямо себе си. Аз още не можех да разреша този въпрос, а разреших само въпроса с грубата среда и се преместих да живея на друго място, като предварително исках мнението на Учителя. Но за кляуките и одумванията още не можах да го разреша как попаднах под тяхното влияние. Исках да ми бъде разрешен този въпрос. Ето ме отново пред Учителя и той ме приема. Запитвам го: „Учителю, когато се срещнем между сестри за какво да говорим?“ Той ме оглежда, вижда и разбира защо съм задала този въпрос. „Ще говорите за Мене.“ Аз се поклоних, целунах ръка и си излезах. В мене беше влязъл истинският отговор. Значи единственият изход е когато се съберем да говорим за Него, т.е. за Божественото, за Бога и за живота на Школата трябваше да говорим след като сме говорили за Словото. Значи трябваше да минем през Словото му. Като говорим за Словото му - говорим за него, а като говорим за Него - говорим за Бога. Аз бях вече успяла да познаю онова състояние, което граничеше с чистотата на Словото му и на изявата на Божествения Дух в него като Чистота и Светлина.

Аз съм пред Учителя и той говори:

„Тъй както Аз водя Школата никой не я е водил досега.

Има две крайни положения: на радост и на обезсърчение. Те не са твои. Има едно трето същество, което наблюдава, това си ти. Тези смени на състоянията идват, защото закона е такъв. Те стават с всички. Колкото радостта ти е по-голяма, толкова и страданието ти ще е по-голямо. Него човек издържа с вяра. Всеки човек изпитва страдание, когато Господ го напусне. „Учителю, значи и вие попадате под този закон?“ „Аз когато Господ ме на-

пусне си имам една вътрешна светлинка и с нея си светя. Тогава аз виждам навътре в мен." „Учителю, точно тогава ли ставате с нас строг?" „Е, аз ви въздействам по друг начин - с мисъл."

83. КЪЩНАТА ПОМОЩНИЦА СТАНКА

Към последните години на Школата някъде към 1940 година около мен се събра много работа, бях заета много и не можех да се справям дори с най-обикновените задължения в дома ни. Имах задължения към Школата, работех върху песните на Учителя, работех върху Словото, а ежедневието изискваше своето - да се сготви, да се почисти къщата и да се посрещат и изпращат гости. А всеки, който идваше на гости винаги се оставаше на обед или на вечеря. А само да се разтреби и да се измият чиниите означаваше много време. А да се приготви храната беше трудоемка работа, защото вегетарианските ястия са много по-трудни за приготвяване. Изморях се и едвам се справях. Борис по това време работеше и трябваше сутрин в торбата му да се сложи храна, която бе сготвена предния ден. А той беше малко капризен с яденето, понеже стомаха му не можеше да поема каква да е храна, защото имаше язва, приемаше само пасирани храни. А да се подготви това е изключително трудоемка и трудна работа. Уморях се много. А посетителите се увеличаваха, особено след като започна да прихожда често в нашия дом и Учителя. Веднъж той идва и аз го виждам от далече, излизам да го посрещна, той се спря пред вратата, огледа къщичката и каза: „След 25-30 години има възможност да ви преместят от тук". Аз се изненадах, толкова бях свикнала с малкия дом и не го давах за нищо на света. Извиках: „Ех, Учителю". Като че ли някой ме прониза с нож. Учителят ме погледна, видя болката ми и рече: „Е, рекох, може и да се размине". След 1970 г. започнаха да разширяват шосето, отрязаха 5-6 метра от мястото ни и направиха от него другата лента на пътя, а в близост започнаха да строят зоопарк. И от 1972 г. всяка година ни предупреждаваха, че ще ни преместват, за да се освободят местата за строежи. Тогава нещата бяха такива - решат ли да ти съборят къщата - събарят я и те изпращат в някакъв блок и в някакви малки стаички да живееш. Но се случи, че всяка година се разминаваме с преместването и дано се сбъднат думите на Учителя, в които вярвам.

Тогава в онези трудни дни свързано с посрещането и изпращането на гости, назря в мене идеята да си взема къщна помощница, която да ми помага в домашната работа. На други места ги наричаха слугини, но аз исках да бъде къщна помощница. Отивам при Учителя и споделям идеята си и питам дали ще я одобри. Той ми каза: „Добре. Вземи. Но почакай, тя ще дойде". Аз бях решила този проблем в себе си и изчаках времето когато тя ще се появи. Минаха около шест месеца и един път идва при мен една сестра и води едно 18-годишно момиче и казва: „Учителят ни изпрати при теб, понеже си търсела момиче за домашна прислуга. Ето това е момичето, казва се Станка". И така тя си дойде сама, беше трудолюбива и беше решила още на село, че иска да отиде някъде и да работи за Бога. Беше трудолюбива, но много твърдоглава, а беше медиумична, че като влезеше някой твърдоглав дух много усилия ми трябваша, за да се справя с нея. В предишния си живот е била чифликчийка и е тормозила с камшик подчинените си, а тук в моя дом бе дошла да служи и да се научи на закона на служението. Това го разбрах още в самото начало. Тя имаше няколко братя на село, но беше напуснала като им бе оставила цялото наследство от имота и беше решила от малка да се посвети да работи за Бога и за делото на Учителя. Та идвайки при мен тя ми

беше голяма помощница и вършеше тежката работа в дома, чистеше, переше, пазаруваше, копаеше градината, садеше зеленчук, приготвяваше зеленчуците, които трябваше да се сложат в тенджерите и да се сготви подходяща манджа. Разбира се и аз работех, но работата беше разпределена и аз си отдахнах малко. Вече беше по-лесно да се посрещат и изпращат гости, да се оставят на обед или вечеря, да се прибира след тях, да се мие посудата и да се подрежда всичко. Бях поставена почти насилва да приемам тези гости, а не че аз ги търсех или ги исках. Те идваха, гощавах ги, отиваха си и после коментираха и по такъв начин, че бе за учудване. Чувах и ми предаваха коментарите, които след време преминаваха в нападки и злостни клевети, но аз пак ги посрещах, гощавах ги и пак след това чувах по мой адрес какви ли не работи. Ето това бе наистина чудновато, като че ли ги посрещах и гощавах само за това, за да им дам повод след това да бъдат хулени, чернени и клеветени. Та онова, което ми беше казал на времето Учителят се сбъдваше и се движеше в моя път без грешка. И от тогаз почна това изпитание. Ако някога кажа нещо, то ще се събуди една реакция срещу мене. И така 50 години изкарах с тази орисия, макар че Учителят бе казал: „Всичко с радост да понесеш“. Но не винаги можех да се справя с този товар и да го нося с радост.

Рожденият брат на Станка беше участвал във войната и бе паднал в плен. Тя се тревожеше много, непрекъснато плачеше, не можеше да работи, предаваше тревогата си върху мен и всичко това беше толкова потискащо, че създаваше напрежение у дома. Тогава аз една сутрин реших да отида при Учителя и го помолих да помогне на Станкиния брат, за да се завърне от плен жив и здрав. Учителят ме погледна с укор: „Защо ме молиш за хора, които не са за Господа, а чужди?“ Аз се стъписах, но пак се помолих: „Учителю, нека се върне, защото Станка непрекъснато плаче и това още повече ме тормози.“ Погледна ме и изрече: „Е, хайде, от мен да мине“. И направи един жест с ръка, който означаваше, че и този път минава от него. Учителят се съгласи. А можеше да не се съгласи, но се съгласи само и само в дома ми да се премахне това напрежение и непоносимата обстановка. Да, това беше Божие благословение към домоът ми и за всички, които живееха в него. Аз се разделих, бях успокоена, върнах се у дома и разказах всичко и за мен проблема вече не съществуваше, а трябваше да се мине време и той, братът на Станка да се завърне. Учителят се съгласи. Около Учителят бе винаги пълно с работници от невидимия свят, които стояха, чакаха като дежурни и изчакваха Учителят да изрече само една дума, за да тръгнат и да изпълняват волята му по своите невидими пътища. Учителят изрече думата и светлите същества заминаха и свършиха онази работа и доведоха братът на Станка жив и здрав. Нещата постепенно влезнаха в своя ред и порядък. Станка си разреши въпроса с кармата на брат си, плати за него с онази работа, която тя работеше в нашия дом като работа за Бога. Това тя го възприемаше не като думи, а беше залегнало у нея като убеждение и то бе реално. Това бе един малък епизод от голямата работа, която вършеше Учителят за всички. Опитавме го в малките, дребните неща и така разбрахме неговото величие.

А Станка ми разправяше как когато станала девойка решила в себе си, че ще работи за Бога и няма да се жени. Отказа се от този живот на село, от ниви, ливади, покъщнина и дойде на Изгрева. Тук я прибира една позната и Станка започва да си търси работа. Отива при Учителя и пита: „Учителю, мога ли да работя за Бога?“ Учителят ѝ казал: „Може“. Тогава тя помолва Учителят да я изпрати в някое семейство, за да работи там за Бога, но не за пари и за заплатата. Тогава Учителят извиква една сестра и ѝ нарежда: „Заведи я при Марийка и кажи, че аз я изпращам. Ако иска Марийка може да

я вземе при себе си". Ето по такъв начин тя дойде при мене, а аз вече я чаках шест месеца. Знаех, че ще дойде, но от къде - не знаех. Та, невидими са пътищата на хората, решили да служат на Бога. Та, невидими са Божиите пътища, по които човек се движи решил да служи на Бога. Та, пътищата - човеци и съдби се преплитат понякога, но понякога те се сливат, когато човек се определи да служи на Бога. Защото пътят на служене е път на посвещение, че човек изпълнява волята на Бога доброволно и с пълно съзнание.

През 1972 г. боледувахме с Борис последователно и по съвета на един приятел реших да прехвърля моята къщичка и имота, който бе на мое име и да го завеща на домашната прислужница Станка, за да има подслон над главата си, а с това имущество донякъде да компенсирам нейният колосален труд, който тя изпълняваше в моя дом от зори до късна здрач. Ето завещанието.

Завещание

Днес, на 13 май 1974 г. в град София подписаната Мария Михайлова Дойнова, жител на гр. София, ул. „Волоколамско шосе“ 14 написах настоящото смъртно завещание, с което завещавам на Станка Христова Янчева от гр. София, ул. „Волоколамско шосе“ 14 недвижимото си имущество - къща с дворно място 1500 метра, също и от движимото, което намери за добре, които ще останат нейна собственост след моята смърт.

За да направя това завещание взех пред вид, че другарката Станка Христова Янчева повече от 30 години се е грижила за мен и е споделяла с мен скъби и радости.

Смятам, че единствена тя заслужава да притежава това мое имущество след смъртта ми.

Това е последната ми воля.

Завещател: Мария Михайлова Дойнова

Предадено на втори нотариус на 14 май 1974 г. под номер 496.

Бележка на редактора: Около 1972 г. Борис Николов и Мария Тодорова боледуваха често и аз по стечение на обстоятелствата бях техния домашен лекар. По мое настояване бе решен този въпрос да се прехвърли малкия дом на името на Станка. Беше много трудно, но те се съгласиха и двамата като Мария направи ръчно завещание, което бе заверено от нотариуса. Мария Тодорова почина през 1976 г. и според завещанието наследница остана нейната домашна прислужница Станка. Две години след това в дома на Мария Тодорова дойде да живее при Борис една млада жена. След известно време Борис нареди на Станка да прехвърли домът на тази млада жена. Това бе оформено юридически. Аз се противопоставих, защото аз бях задвижил този въпрос и знаех волята на Мария и освен това имах нейното завещание, заверено при нотариуса. След няколко месеца Станка бе принудена да прехвърли този имот на новодошлата млада жена, която трябваше да се грижи за Борис в неговата дълбока старост. През 1992 г. почина и Борис. След няколко месеца Станка бе принудена да напусне този дом, в който бе слугувала 50 години без всякаква заплата. През 1979 година Боян Златарев успя да издейства социална пенсия за Станка понеже беше навършила години, а и освен това тя имаше около 8 години трудов стаж и това бе недостатъчно дори и за половин пенсия. Така че Станка получи социална пенсия от държавата за това, че тя работи 50 години в този дом като роб и слугиня, като в последните десет години аз бях очевидец как тя работеше денонощно в този дом и гледаше Борис - переше го, готвеше, чистеше дома, подготвяше и

готвеше за онези, които идваха на гости, за да бъдат гощавани, а след това прибираше, миеше. Това беше всеки ден от сутрин до вечер. Когато Станка идва в този дом тя пристига само с едно малко вързопче. След като бе служила 50 години в този дом като робиня и слугиня ден и нощ, накрая замина на село също с едно малко вързопче. Така както си беше дошла преди 50 години, така си замина на село при брат си. Вероятно това бе същият онзи брат, който навремето беше попаднал в плен и благодарение на това, че Мария измоли от Учителя да се върне жив той бе спасен. Накрая рожденият ѝ брат я прие след 50 години само с едно вързопче в ръка. Рожденият ѝ брат бе оценил, че Някой навремето го бе спасил от явна смърт и сега бе дошло време да се отплати на рождената сестра, която с плач и сълзи и вопли бе измолила пред Учителя той да се върне жив. Ето така се затвориха събитията и историята за едно вързопче от няколко дрешки, на една домашна прислужница или на една слугиня. И на една робиня.

84. БЛАГОСЛОВЕНИЯТА И ЦАРСТВОТО БОЖИЕ НА ЗЕМЯТА

През време на екскурзиите ни до бивака „Ел Шадай“ на Витоша за нас всяко нещо бе предметно учение и за всекиго имаше по някаква задача, която се даваше вътрешно без да се огласява външно от някого. Ей така идваше точно на мястото си в най-подходящото време за това. Една случка можеше да бъде опитност за много хора като всеки взимаше част от урока си, който бе строго специален за него. Веднъж бях на Бивака и Учителят ме покани да седна при него и да пия чай с него. А това беше голяма привилегия за всекиго. Аз бях много стеснителна по онова време и стоях все на заден план, не обичах да се изтъквам и да се изпъча така пред Учителя, че да дойде някой фотограф да ни заснеме, че после да се хваля с тази снимка. Освен това пазех се да не предизвиквам стенографките Савка и Паша и да не ги изваждам от равновесие, защото като ме виждаха при Учителя, че говоря с него те се въбесяваха от това. Когато отивах при Учителя отивах сама, говорех с него каквото трябваше, запитвах го и си записвах всичко на тетрадка. За мен това бе достатъчно. А че Савка и Паша реагираха срещу моето престояване при Учителя аз го приемах като ревност не на ученички, а на жени. Ревността на ученика е друга - тя е ревност да се учи и да се усвоява Словото. А че има някой друг до Учителя, то него, ученикът това не го смущава, защото урокът на ученика е специален, който трябва да учи и той е само негов и на никой друг. Така аз разбирах нещата. Но се пазех в общите групи да стоя на страна и да не предизвиквам останалите. Ето сега Учителят ме покани да седна до него и да пия чай. Аз се стеснявам, оглеждам се страхливо насам-натам дали няма да предизвикам нечия друга ревност, че Учителят ме е поканил да седна до него. Като видя това Учителят рече: „Когато Бог ти дава, ще вземаш“. И аз взех чашата с чай, отпихах всяка глътка и благодарях на Бога мислено, че ме е поставил толкова близо до Учителя, т.е. до себе си.

По-късно след години забелязах, че ученикът има години на изпитание и години на благословение при Учителя. Затова той изтъкваше някого си на преден план, но точно на определено време и точно на определено място до себе си и Небето му даваше чрез Учителя своето благословение. Минаваше време и същият този ученик биваше след това поставян на изпитание чрез различни методи и задачи и тогава Учителят го оставяше на заден план на някое затулено място, но закътано и запазено, за да се съхрани ученикът,

когато е по време на своето изпитание. Така че Учителят понякога ни даваше и ни изтъкваше пред всички, а в други случаи ни поставяше някъде назад, но под будното му зорко око. Така че Небето знаеше много добре защо всичко става така, а ние не знаехме нищо, ние само се оглеждахме - един път се виждаме на първото място, а друг път сме на последното място.

Ето един такъв случай. Обикновено Учителя отиваше от „Опълченска“ 66 до салона на ул. „Оборище“ придружаван от някой възрастен брат. Разстоянието не бе малко и приятелите понякога взимаха файтон за Учителя. Но повечето случаи той вървеше пешком. Та в този ден на моят разказ Учителят придружен от Тодор Стоименов отиваше с файтон. А понякога като особена чест ще поканят и някой друг да седне във файтона. И така на мен се падна такава чест. Видяха ме, че вървя по улицата, спряха файтона, конете изпръхтяха, поканиха ме да се кача и аз седнах точно срещу Учителя. Файтонджията подкара конете, те тръгнаха в тръс, чувах се звънчета, а копитата тракаха по калдаръма. Аз бях на седмото небе от радост. Знаех, че тази чест ми се дава не случайно, а да се охрабря и да възрасте в мене нещо друго по-силно, защото знаех, че след едно такова благословение ще дойдат и изпитанията. И те идваха. Пристигнахме в салона на ул. „Оборище“, всички виждат, че аз слизам с Учителя, влезнахме заедно в салона, а през това време приятелите пееха песента „Братство и единство“. Учителят се насочи към катедрата, а Тодор Стоименов отиде и седна отпред на своето си място, а аз седнах отзад. Беше ми достатъчен файтона и сега трябваше да оставя и на други да усетят онова, което аз бях изпитала. А на следващия ден започнаха големите изпитания, защото благословието бе предния ден и с него голямата радост, а след всяка голяма радост започва голямата скръб.

Друг случай на подобно благословение бе, когато Учителят ме извика пред купата сено, пред цялото Братство, когато научих, че през времето на Христа всички ученици го бяха напуснали освен дванадесетте му ученика, от които един го бе предал и че сега по времето на Школата няма да бъде иначе и че ще се развие по същия начин този сценарий. Аз този случай го разказах подробно. Не бих желала да го поставя някой на моето място да изслуша това откровение. Но това бе и благословение, защото когато дойдоха тези събития на голямото предателство към последователите на Учителя, то аз си спомних онази купа със сено и целият разговор. Говорът на Учителят беше пренесен в пространството и времето от 2000 години и беше донесъл до нас в Истина и в Слово и след това всичко това отново, отново се сбъдна.

Друг път на „Ел Шадай“ - Витоша, бяха се събрали около Учителя много братя и сестри. Изправих се аз най-отзад, нямаше къде да седна, всички места до Учителя бяха заети и аз реших да стоя изправена, за да виждам и чувам по-добре Учителя. Той ме видя. „Ела, Марийке, и седни.“ Отидох и седнах до него. Направи впечатление на всички, но не смееха да протестират, защото аз сама не бях искала нищо, бях застанала най-отзад и изправена, а Учителят ми даде мястото и ме сложи до себе си. Това бяха дни на благословение на Учителя към мен и тези дни не бяха един след друг, но бяха разделени чрез дълги години. Та това бе Школа от 22 години. Така се подреждаха годините на благословения и години на изпитания. Редувах се в един цикъл и за всеки човек този цикъл бе различен. Това не беше само с мен, но бе и с другите. Когато аз бях на изпитание и решавах моите задачи други бяха, които седяха до Учителя, той ги приемаше и те получаваха благословието му. После те отстъпваха място на следващите. Така се редуваха цикъл след цикъл. Това бе вътрешната Школа на Учителя.

В такива случаи на благословение душата ни се разтваряше и усещах-

ме Божието присъствие и при Учителя се намирахме в едно повишено състояние на всеотдайност като души. Той казваше: „Аз не искам мене да обичате, но Бога, който се проявява в Мене“. Това бе казал по повод на едно такова мое състояние, при което Бог съизволяваше да изсипе част от Благостта си към мен като душа.

Пак в един такъв момент на едно такова възприятие на Божественото начало у мен попитах Учителя какво е Царството Божие. Учителят ме огледа, видя състоянието, в което съм и каза: „Когато Царството Божие дойде на земята, животът ще бъде такъв в тази си форма като днешната, но по съдържание ще се измени и ще бъде диаметрално противоположен. Многото положения на формите ще ги търпим с векове, заради тези форми, чрез които се извява живота на земята, човек трябва да учи закона на търпимостта, за да се съедини в него човекът от земята с човека от небето и Бог от небето та всичко да стане Бог е Любов и Бог е Светлина“. В този момент разбрах, че за част от мига имах понятие и бях се докоснала до това Царство Божие, което бе у мен, защото имах привилегията, че до мен бе Учителя и че чрез него се изливаше благословието му, че Бог е Благ и че Той е Благост за душата. Тук той каза: „Между мене и Бога разлика не трябва да правиш“. Да, тук аз не правех разлика между Него и Бога, между Него, Бога и Божествения Дух, между него, Бога, Божествения Дух и Царството Божие, което само за миг се откри в мене в своята пълнота и разбрах, че човек е дух, че човек е душа и че човешкия дух и човешката душа единствено при Бога заемат своето място като поданици и граждани на Царството Божие у човека. Ето това е Царството Божие на земята и у човека. Но това беше миг на благословение, миг на преживяване на човешката душа и човешкия дух в обсега на Божия Дух, който се беше излял върху мене като Благост, чрез близостта и присъствието на Учителя до мен. Такъв миг се помни и се носи във вечността и във времето. И той втори път не се повтаря. Човек не може да издържи на него понеже днешното човешко тяло не е подготвено за това. Човек няма органи, няма вътрешна инсталация, за да възприеме всичко това. Това е за една друга епоха, когато човек ще си изработи духовно тяло, за да може с него да влиза с него в пряко общение с Божествения Дух и чрез него с Бога.

Аз съм при Учителя на разговор.

„Ти сега имаш доста венозна кръв. Туй венозно състояние на кръвта ти дава това състояние на подпушеност. Трябва да я пречистиш. Ще си правиш тушове със светлина мислено. Мислено тъй си представлявай един туш, който е над тебе и чрез него преминава светлина и тя прониква навсякъде из тялото ти. Ще туриш воля и жива вяра: няма какво да се убеждаваш в Светлината - тя си съществува. А страданията и радостите, нека си идват - те са закон. Мънотииите, страданията са привидни - това е една временна промяна.

Тури си положителни стихове и ги повтаряй сутрин като станеш и през целият ден. Тури нещо все добро. Аз съм ви дал толкова положителни стихове и формули. Сутрин като станеш отвори прозореца си, нека влезе чист въздух и светлина в него.

Хората искат все големи обещания. В света дават все големи обещания, но не ги изпълняват. Някой човек не даде никакво обещание, а направи повече. Не е необходимо да се извява това, което човек си казва отвътре. Умният, добрият човек стига да направи това, което е решил в себе си. Казват понякога: „Ама не обеща“. Стига да направи това, което Аз съм казал, то е достатъчно. Истинското състояние не е нещо материално. Всички похвати на хората са материални. Същината на живота произтича от чисто

Духовния свят.

Напред и нагоре! Човек като се обезсърчава, да се не обезсърчи! Казвай си така: „В Бога промяна няма. Всичко, което Бог ми е дал за мое добро е“. Защото разумните същества не могат да не дадат нещо, което не е за добро. Господ никога няма да ни накара да пием мътна вода и да ядем мухлясал хляб. Лошите мисли не са от Бога. Сега ще кажете: „А защо ги допуска Господ?“ Този е човешки въпрос. С неговото разрешение се занимават хората. Защо ги допуска Господ? Ако детето влезе в калта, то е влязло, защото е искало да влезе, не че майката е дала да влезе това. Имаш деца, а искаш да се занимаваш. Дойде някоя твоя приятелка. Дай ѝ децата да иде с тях на разходка. Като дадеш някому билета ти ще дадеш заедно с него и желанията и настроенията и те ще отидат и ти ще се освободиш от тях. Ти като останеш без децата, ще си четеш. Наоколо могат да вдигат шум, да викат това-онова, ти си карай колата и си чети. Нали видяхме как едно момиче седеше на една кола, караше я, а през това време четеше книга. Ето така ти можеш да използваш всяко обстоятелство. Бодрост. Трябва да бъдеш винаги бодр. Учи, учи!“

85. ПРЕСЯВАНЕ ПРЕЗ СИТО

Отново съм на посещение при Учителя на ул. „Опълченска“ 66 и след разговор с него той леко ми кимна с глава, че времето ми е изтекло като посетител и че други хора чакат реда си, за да бъдат приети от него. Аз станах без да се съдя, бях в хубаво приповдигнато състояние на духа. Тръгвайки да излизам, той ме съпроводи, за да ме изпрати. Отвори вратата и излизаме навън по стъпалата. Оглеждам се, а на вън в градината много хора, едни насядали и чакат, други стоят прави, трети по-нататък събрани на групи по трима-четири човека. Дворът пълен с множество от хора. Аз възкликнах: „Ех, колко много хора, Учителю!“ И таман исках да кажа, че как ли ще приеме толкова много хора, когато Учителят изведнъж ги посочи с жест и изрече: „Рекох, това всичко ще се пресее през сито“. По-късно Учителят изнесе една беседа за ситото и в нея разглеждаше през къде ще се мине и какви препятствия ги чакат учениците. По-късно сам животът беше това сито и много неща преся през ситото. Така че някои ги отся и ги изхвърли накрая, а пък други бяха отвеяни чрез вятъра. Ние бяхме свидетели на това пресяване по време на цялата Школа. Колко народ се изниза пред него не мога да повярвам на очите си. Те се точеха последователно един след друг на групи, на множества. Идваха, отиваха си, пресяваха се, отсяваха се и ги отвяваше вятъра, така че всеки си тръгна по своя личен път. Едни изпаднаха долу под ситото, други бяха отнесени като бодил, трети бяха отвеяни като плява, четвърти бяха подметнати с невидима вила като слама. Накрая останаха житните зърна та част от тях ги смляха за хляба на Школата, а друга част от тях посяха за следващите поколения и много малка част останахме при Учителя. Много малка част. Сега пресметнете какво беше това сито - излишното се махна, остана онова, което бе необходимо, но и онова, което остана, не си свърши работата какво трябва. Ето това беше най-голямото страдание за Учителя - непослушанието на учениците му. Той премина през голямо страдание и огорчение заради нас.

Веднъж една сестра дойде при мен на гости, аз я оставих за малко сама в стаята си, за да си свърша една друга работа, а тя през това време, за да не стои без работа протегнала се, взела чантата ми, отворила я и ми открадна три хиляди лева. А тогава това беше сума, с която трябваше да прека-

рам около три месеца. Аз това забелязах вечерта, когато трябваше да купувам храна и обикновено си правех сметка на парите и точно тогава разбрах за кражбата. Погледнах в чантата - парите ги нямаше. Веднага отидох при Учителя и му разказах всичко. Той ми изгледа и каза: „Това е тя“. Значи нямаше съмнение в кражбата, но му казах да вземе мерки и сестрата да ми върне парите, а нея да вразуми. Та нали това бе Школа на Любовта, че каква кражба може да има тук. В света това се наказва, в света при такива случаи щяха да я обадят в полицията, ще я викнат, ще я задържат и ще си признае накрая, а после щеше да иде на съд и я чакаше затвор. Това беше в света, а тук в Школата на Учителя, в Школата на Любовта има кражба. Хайде чудете се колкото искате. Невероятно, но факт. А защо тя идва тук на беседи при Учителя, че какво ще научи, когато не се отказала от своя стар свят в себе си, че и краде отгоре на това. А в Школата много се държеше на чистотата. Дори ако е загубена една носна кърпа, дори игла имаше място, където се оставяха загубени и намерени вещи. Та като идваха-от града непознати и като поглеждаха онази пейка, на която слагахме загубените и намерените вещи цъкаха с език, клатеха с глава и казваха: „Я виж ти какви работи има тук, че да не повярваш“. После разказваха за нашата честност и почтеност. А и така беше. Когато разбираха, че сме дъновисти даваха ни на кредит много неща, а нашите после се издължаваха. Бяхме станали еталон на честни и добри хора. А ето тук кражба и то посред пладне. Пладнешки хайдутлук. Навремето най-отвратителното бе някой да дойде и да те обере посред пладне, когато ти си отишъл на нивата да работиш. Това тогава беше толкова грозно, че се възмущаваше цяло село. А ако те някой те окраде през нощта имаше някакво извинение - през нощта излизат зверовите и има оправдание заради самият звяр. А мен ме бяха обрали посред пладне, от сестра, която ми беше дошла на гости, която посрещнах, нагостих с най-добро разположение. Ами сега? Този въпрос го оставих да го разреши Учителя. На следващият ден имаше беседа и на беседата, която той започна по едно време спря и каза: „Всеки, кой каквото е взел от другото да го върне незабавно“. Този израз беше насочен към крадливата сестра и към всички онези, които бяха взели нещо на заем и не бяха го върнали и сега трябваше да го върнат. Но така се случи, че тази сестра беше закъсняла за беседата, която започваше сутрин рано в 5 часа, вероятно се беше успала. Накрая тя влезе със закъснение. Аз я погледнах, а тя ни лук мирисала, ни лук яла - а парите откраднати и ги няма. Рима има в цялата тази история, има рима за три хиляди лева и половина. Аз се чудя какво да правя и как да постъпя, защото три хиляди лева не са малко. Ами че това е кражба в Школата. И от горе на това като краде защо не идва на време на беседа, за да чуе какво ще каже Учителя. Как може да се вмесят в един човек и крадещи, и сестрата, и Школата. Това бяха неща несъвместими. След беседата отидох при Учителя и му разказах, че сестрата е била закъсняла и не е чула онова, което той бе казал, че всеки трябва да си върне онова, което е взел, т.е. тя да ми върне парите. Учителят ме погледна наскърбено, въздъхна и рече: „Тя закъсня да чуе и да върне парите“. Аз не можах да повярвам на думите му. Излезнах си, значи тя закъсня да чуе и да върне парите. Ето това е разрешението на задачата засега, закъсняла, не е чула и не връща. А аз горкана какво да правя? Аз оставям с обира по пладне и с думите на Учителя. Реших да се подчиня на думите му, вероятно имаше и друг метод да ми се върнат парите и зачаках. Чакам, чакам, но никакви пари не идват.

Случи се така, че след няколко дни пристигна една сестра от провинцията и нямаше къде да бъде подслонена. Аз я подслоних, заведох я у дома, да-

дох й легло, а след нея започнаха да пристигат кошници и пакети с храни. Родителите я бяха изпратили на гости на Изгрева да види и да слуша Учителя и да не бъде в тежест на никого изпращаха на нейно име колет след колет. Така с тези колети изкарахме три месеца с нея. Та накрая парите се бяха върнали, а особено накрая, когато разбрах от нея, че Учителят я е насочил към мене, аз се разплаках и разридах неутешимо. Сестрата се вайка защо плача и защо не мога да се успокоя толкова дълго време. Накрая разказах цялата история с кражбата и че не съм имала пари да изкарам тези три месеца и че тя ме е спасила с нейните кошници, изпращани от село. Тя също се разплака, защото така се е притеснявала къде ще отиде, къде ще отседне на Изгрева, а когато Учителят я бил насочил към мене казал: „Иди при Марийка, тя те очаква“. Ето окултният закон как работеше по времето на Школата. Това също беше онова невидимо сито, което висеше над Школата и онова сито, по което ние ходехме - едното беше отгоре, а друго долу, а по средата имаше трето сито - това бе Словото на Учителя. Така чрез тези три сита ние се пресявахме. Онова, което беше пясък, земя, падаше долу на земята. А сламата и плавата и бодила се отсяваше и Божията ръка премахваше ненужното, а вятърът на живота отвяваше онова, което трябваше да бъде отнесено извън Школата. Ето че стигнахме до вятъра на живота. Тази сестра, която ме окраде продължаваше да идва и изведнъж престана и повече не се мерна на Изгрева. Беше я отвял вятъра на живота в нейната си истинска посока. Ето така виждате как понякога човек изпуска някой съкровени неща, които никога повече няма да му се случат. Не ме беше яд за парите. Яд ме беше най-вече, че тя закъсна на онази беседа и не чу думите на Учителя. Искях да видя как тя ще реши този въпрос - щеше ли да ми върне парите, да се извини, да иска прошка и след това да се поправи и да тръгне в истинския път? А имаше и друг изход. Тя можеше да бъде на беседа, можеше да бъде разсеяна, можеше да не чуе Учителя или пък ако бе го чула щеше да си направи оглушки и да прескочи думите на Учителя. Ето с това не можех да се примиря много време. Но след като ми се върнаха парите по друг начин, след като от тази кражба имахме задача да разрешаваме толкова много хора, а това бяха тя, после аз, че онази гостенка, че нейните родители от село. Колко хора бяха замесени в тази задача и колко неща научихме. Но онова, което стана през целият ми живот това бе онзи разговор за Учителя и за ситото, което е поставено в Школата. То действа безпогрешно и работи от начало до край на Школата. И ето тридесет години след Школата то продължава да действа и ще продължи и в бъдеще да отсява нужното от ненужното, потребното от непотребното, истинското от фалшивото. Шом има Слово на Учителя, ще има и сито, защото Словото на Учителя е Небесния хляб за учениците на Школата и за техните души.

Ние сме в трапезарията седнали на пейката на вечеря и чакаме Учителя. Той идва, сяда, казва молитва и той говори:

„Който сяда на трапезата зло не мисли“. Една сестра Балтова го пита: „Учителю, по-рано християните са ги горели живи и избивали и те с песни са ужидали, т.е. чакали са смъртта, а сега като някой хора речат страдания, всичките ги е страх“. „Тогава страданията са били физически, а сега страданията са в умствения свят“. Балтова продължава: „Какво значи, че страданията са в умствения свят“. „Да страдаш от братята и сестрите си между които се подвизаваш и ти, то е по-голямо страдание. Ето един пример. Един граф иска да помогне на една изпаднала аристократка, но иска по най-деликатен начин да помогне щото тя да не забележи. Веднъж както тя си вървяла по пътя той пъхна в джоба ѝ 50 000 лева, но един стражар вижда и като го мисли за

крадец, спира го. Дамата вместо да го оправдае пред стражаря, казва: „Аз имах в джоба си 100 000 лева, той бръкна и ми взе 50 000 лева.“ Стражарят обискра графът и намира у него 50 000 лева. Графът, за да остане верен си изнася наказанието - пращат го в затвора.

Друг пример. В Русия един човек извършва убийство и отива при един поп да се изповядва. Попът изслушва изповедта и го утешава с Божията милост и Благост. Обаче този човек успява през време на изповедта да пхне ножа в джоба на попа. Щом излиза от черквата той наклеветява попа, че е извършил убийството и че кървавият нож е у него. Хващат попа, намират ножа и го пращат в Сибир на заточение.

Това са страдания, които можеш да изнесеш между братята си. По-рано християните са се подвизавали заради една идея и са страдали всички заедно за нея. Нямало е време да си виждат недостатъците. А сега като вървят заедно, те ги виждат и тук се раждат по-големите страдания. А в една окултна школа това важи многократно повече от останалите в света.”

86. ДА СЕ ОПРЕДЕЛИШ В ПЪТЯ НА ШКОЛАТА

Бях се родила в заможно семейство за тогавашните времена и баща ми беше отначало адвокат, после съдия и накрая завърши като учител по литература. Бях единствено момиче на майка си и за нея аз бях единствената утеха и надежда, че може да прояви чрез мен онези амбиции, които тя не е могла да реализира. Обикновено всяка майка разглежда себе си по такъв начин спрямо дъщеря си. Бях много малка, когато ме вдигаха и слагаха на стол пред пианото. Свирех само шест месеца на пиано и вече идваха да ме слушат. Аз станах главното чудо на майка ми и семейството ни и заради мен изведнъж се увеличи потока на гостите у нас. По онова време да ти идват гости от висшето общество бе за домашните ми голямо събитие и това означаваше, че са признати в обществото като равни. По същото време ставаха различни събирания по домовете от същата среда и обикновено във всяка къща имаше пиано и разбира се грамофон с фуния. Тогава грамофона бе единственото техническо съоръжение, което можеше да излъчи някаква музика. А за пианото бе необходима подготовка и дарование. Освен това не бяха кой знае колко много изпълнителите тогава. Та майка ми ме разнасяше от познати на познати, за да свиря на техните събирания. А когато идваха у дома, казваха ми: „За вас сме дошли“. Но тогава имах голямо вдъхновение като малка, а също и като ученичка и този изблик на музикална енергия по-късно изведнъж ми се отне, когато станах девойка. Направо се отсече от вътре. Бях много смутена и не разбирах как може това да стане, как може преди да го има това вдъхновение, а сега да го няма. Аз продължавах да свиря, но повече механически и се осланях на онова, което бях изработила като техника, но вътрешният ми импулс и талант изчезна. Бях току що се запознала с Учителя, отивам смутена и го питам: „Ще ми се върне ли това, което ми се отне?“ Аз не му обясних какво ми се е отнело, но той разбра веднага защо съм отишла, а пък аз от своя страна не исках да му губя времето и да му разказвам цялото си състояние, след като музикалната вълна и вдъхновение у мен беше изчезнала. Учителят ми каза: „Ще се върне“. „Кога?“ „След време. По-късно ще ти се открият по-големи дълбочини в музиката.“ Като влезнах в Школата на Учителя, влезнах в друго русло. Иначе щях да отида в света и затова невидимия свят ме спря отвътре, спря, завъртя крана на онази музикална вълна, която течеше у мен и всичко спря. Така бях спряна отвътре, за да не се отклоня по други пътища.

В този период на моето музикално извисяване наблюдавах как всички замираха и ме слушаха. Беше за мен невероятно усещане как така аз обикновено малко момиче, а после ученичка можех да прикова с изпълнението на пианото си толкова много хора, замрели и ме слушат съсредоточено. Беше фантастично, но чувствавах, че у мен беше слезнала от горе от висините някаква музикална река, която течеше през мен и се разливаше над останалите. Всички замираха да ме слушат, но след като беше спрял и завъртян този кран над мен музикалното вдъхновение пресекна и аз изгубих дарбата си да изпълнявам с вдъхновение. По-рано музикалният текст го четях направо, нотите преминаваха през мен и пръстите ми без да мисля и ментално влизах в мелодията на песента, а тя се вливаше отгоре върху мен и аз не правех разлика между мен, между автора на музикалната пиеса, между изпълнението и между слушателите. За мен всичко бе едно. Ето това е състоянието на музикалното дарование и на родения талант, както и на изпълнителя. До този момент аз бях подготвила няколко концерта във военния клуб - това бе единствената тогава концертна зала. Имаше много ръкопляскания, цветя, а майка ми беше на върха на задоволството. След сполучливите концерти ми предложиха да ме изпратят да уча в чужбина, във Виена. Започнаха да ме подготвят психически, музикалните педагози се въртяха около мен и ми даваха наставления, а родителите ми оживено коментираха предстоящата ми голяма кариера на пианистка. От една страна родителите ми ме готвеха за чужбина, а от друга страна аз държах да бъда до Учителя, който бе казал, че отново ще дойде таланта. Разбрах, че има нещо много важно да разрешавам. Затова отидох и му разказах всичко от игла до конец за моите музикални състояния. Каза ми: „Не ти трябва чужбина, едно ще получиш, а десет ще изгубиш“. „Ами таланта ми?“ „Рекох, в бъдеще ще ти се открият по-големи дълбочини в музиката.“ Така отказах да ходя в Австрия, а това беше удар върху майка ми и тя никога не ми прости. Затова тя се ожесточи срещу мен, че съм станала дъновистка, защото усети от къде дойде съвета да не ходя в чужбина. А наистина таланта ми се загуби и аз станах една обикновена девойка със средно добро изпълнение на пианото от музикалната класика. Вече не бях виртуоз, не бях талант, а обикновена музикантка. Когато влезнах в Школата и отначало през 1916 г. се пееха само братски песни, но когато Школата се откри, то Учителят започна да дава песните на Школата и тогава разбрах защо не е било необходимо да отивам в Австрия. Бях завършила трета година семестриално във факултета по философия и се прехвърлих и завърших Консерваторията, за да бъда по-подготвена за музиката на Учителя. Благодаря на Бога, че ме върнаха от онзи път на концентрираща пианистка и влезнах в Школата на Учителя. А когато бях поставена на кръстопът да избирам, Учителят ми каза: „Ти в миналото си се движила изключително в аристократични среди и си давала концерти, била си музикант“. А това аз по-късно го видях във видение и разбрах много неща от онзи мой аристократичен живот. Спомних, че Учителят бе споменал също, че в миналото съм се издигнала много в духовния път, стигнала съм до средата на пътя и понеже светът около мене ми е обръщал много внимание и е имало възможност да се увлека в света и да загубя онова, което съм придобивала със столетия и затова са ме прибирали и са ме взимали много рано от земята в предишните си прераждания, за да не се отклоня от пътя. И сега тук в България щях да си замина също много рано от този свят ако не бях тръгнала по духовния път и не се определих в Школата на Учителя, но бях оставена и да избирам. И аз избрах Учителя и Школата. Ако бях избрала светът щяха да ме задигнат много млада и майка ми щеше да се облече и почерни в черен

траур. А майка ми по-късно разказваше, че откакто съм станала дъновистка съм я почернила. Казах й: „Е, ти трябва да се радваш и гордееш, а не да се срамуваш от мене“. Но благодаря на Бога, че тръгнах по този път и преминах дълги години. И в една такава среща в онези години, когато се определих в духовния път, Учителят ми каза: „Много животи сме били заедно и много животи ще бъдем занапред заедно“. Тогава аз бях млада и го приех като че ли Учителят ми дава храброст и кураж. Но сега след 50 години от тогава виждам, че освен храброст Учителят запали в съзнанието ми една малка светлинка, за да освети моят път от миналото ми, за да видя, че този процес е непрерывен за онзи, който се стреми към духовно познание и към Бога.

Аз съм на разговор при Учителя.

„Започна ли да учиш? Сега е момента да започнеш да работиш, да се определиш. И да чакаш един и два месеца, все същото ще бъде. На настроенията не трябва да се поддаваш. Ти може да имаш тъжно настроение, но пак да работиш. От условията не може да се освободиш. Ако избягаш от майка си и баща си и идеш при други, пак същото ще бъде. Трябва да държиш Божественото, то е важно. Трябва да отделяш илюзиите от действителността.

По какво ще познаеш приятеля си? Ако той ти дойде едно дърво от райската градина и ти го поливаш и гледаш и след това се ползваш от плодовете му. Не е външното отличие. На децата най-напред им дават рокли, шапки, чепичета да се радват. А по-сетне ги пращат на училище. В какво седи Любовта? Аз може да те облека в хубави дрехи, но ако от вътре останеш грозен, това любов ли е? Ти няма да обръщаш внимание на външното държане на приятеля си, то не е важно. Какво ти е дадено от вън, то не е твое.

Когато перат някоя дреха водата се измърсява и дрехата изглежда още по-мръсна, но това не трябва да те смущава. Някой път има външни условия, които пречат на Божественото да се прояви, но то е временно. Божествената Любов трябва да се прояви точно на време в момента, в който трябва, защото ако се прояви преждевременно резултатите няма да са добри. Тогава ще бъде по-лошо. Някой път на човек му се струва, че е сам, то са само неговите състояния. Трябва да отличава илюзиите от действителността. Може аз да съм работил и от вън цел съм оцапан, но е вечерно време и ти не виждаш. Според обичая като ме срещаш аз трябва да те поздравя, да те прегърна и целуна, но може ли това да направя когато аз съм оцапан. А ти като не виждаш това, мислиш си: „Защо не иска да ме погледне нито да ме поздрави“. Тъй както се нареждат условията за човека те са най-добрите за него в момента.“

87. РАЖДА СЕ ЧОВЕК И ТРЪГВА ДА УЧИ

Едни приятели на Изгрева бяха се оженили и не след дълго време жена му беше бременна. Тя прекара доста трудна бременност, но накрая беше изпратена в родилен дом и с помощта на лекарите-акушери тя роди момче. Цялото това напрежение около родилката се махна, родителите се радваха, че всичко е минало благополучно. Бяха решили да правят тържество по този случай, приготвяха сладкиши, баници, готвеха се гозби - изобщо суетня, която беше обхванала много хора. Всички изчакаха чрез този тържествен ден да отбележат благополучното раждане и то не на какво да е, а на син. Суетнята бе почти на привършване, а възторжените сестри отиват при Учителя, радостно възбудени: „Учителю, сестрата роди син“. Следващото изречение, което бяха приготвили бе да поканят Учителя на тържеството.

Учителят ги погледна учудено и от погледа възторга им полека, лека слиза от главата и излиза през петите. Стоят смирени, а Учителят проговаря: „Голяма работа - отелила кравата теле“. Слушат, слушат и не могат да повярват как е възможно Учителят да каже такава дума, че как да ги предадат тези негови думи, че това ще бъде обида на цялото семейство и за онези, които са се съетили да пригответ празненството, а пък може и да го изтълкуват и по съвсем друг начин. Значи децата ни са телета, а ние крави и че тук на Изгрева има бикове за кравите и че това не Школа, а цял телчарник и краварник. А може ли Учителя да бъде Учител на крави, волове и бици, включително и на телчарник? Ето такива мисли им вървят в главите, отишли и казали, че Учителят е зает. А двете сестри седят на масата и не могат да хапнат нищо от приготвените ястия, само гледали как другите лакомо мляскат и преживят като че ли са наистина крави на ясли. Такава картина им се привижда - всички на масата приличат на крави и преживят. Ето каква смехория и ужасия. Виждат и двете тази картина, споделят със себе си, няма лъжа и измама, а наблюдават пред себе си крави. След малко гледката изчезва и всичко придобива предишния си вид. На следващия ден на беседа Учителят изведнъж леко поглежда двете сестри, които без да искат са седнали една до друга и продължава да говори. „Някому се родило дете. Голяма работа. Вашите деца трябва да бъдат духовни деца, а това са вашите добродетели. Човек не може да роди човек, а човек е само един канал, през който един малък човек трябва да излезе. Човек се ражда от Бога.“ Онези двете сестри седят, разбират загадката и съдзи се набират в очите им, защото Учителят вече им е дал отговор на цялото онова противоречие, в което бяха изпаднали.

В първите години на Школата имаше една двойка омъжени - Михаил и Пенка Влаевски. Бяха се оженили и им се бяха родили две близначета, които не след дълго време умряха. Жена му беше пълна със скръб и отиде при Учителя да се оплаква, да търси съвет и най-вече утеха. Учителят я прие, погледна я строго, посрещна я много съдържано. А тя както си беше наумила да се изплаче пред Учителя, това и направи - изплака се. След това вдигна глава към Учителя и чакаше с някоя дума Учителят да я утеши. А той ѝ рече: „Вие не сте дошли в Школата да раждате деца, а да се учите“. Тя чакаше утеха, а чу съвсем друго, чу упрек от устата му. Тя се изненада много, започна да се обръща насам-нататък и не знаеше къде да се дene от неудобство. Всички онези, които бяхме около нея също гледахме учудени, защото в Братството имаше вече много женени, които си бяха наредили деца и накрая всички смятаха, че ето виждате ли Братството се размножава и се разраства от вътре. А после се оказа, че всички тези братски деца бяха дошли по кармични родови развръзки и след това родителите им изпитаха голямо разочарование от тях след като се отпавиха към света. Те си бяха дошли от света и си отидоха в света, само че приятелите смятаха, че са родили деца и възпитават бъдещите жители на шестата раса. Получиха се много смешни положения за нас, които наблюдавахме от страни, но това бе жива трагедия за онези братя и сестри, които бяха родители на своите непослушни деца. Те смятаха, че могат да култивират нови хора чрез новото учение. Това не се сполучи, защото всеки идва с капиталите си от миналото и не може едно възпитание от 10-15 години да вкара човек в пътя на духовното познание. Човек идва от някакъв път, ражда се тук на земята, отраства и после си продължава по същия път, по който е вървял стотици прераждания на земята. Учителят беше дал методи за възпитание на децата, както и методи за обучение, но те не дадоха в този етап големи резултати. Може би те не са малки, но ние искахме да прескочим цяла еволюционна епоха в живота на човека и да се намерим в

шестата раса, а това бе илюзия. След този случай със семейство Михаил и Пенка Влаевски Учителят много пъти говори за брака, за семейството, за децата, за задачите на окултния ученик. Неговото мнение бе категорично - окултният ученик не трябва да се жени и не трябва да ражда деца. Неговите деца са духовните му деца - неговите мисли, чувства и дела. В Школата имаше случаи когато Учителят на някои препоръчваше да минат през брака, но имаше и такива, които не го питаха, ожениха се и сбъркаха. На други не разрешаваше, когато търсеха съвета му, но това бе строго индивидуално за всеки. Тук няма противоречие в това, че Учителят на едни разрешаваше брак, а на други не. Зависи от неговата еволюция и карма. Той веднъж каза така: „Онези, които трябваше да се оженят не се ожениха, а се ожениха онези другите, които не биваше да правят това и затова всичко се обърка тук на Изгрева.“ Ето това създаде много проблеми на родителите, за да отглеждат децата си, с които имаха карма и трябваше да я разрешат по правилата на учението, но без изключение всички приятели страдаха и си припомнях думите на Учителя и то онези, които го бяха питали и бяха получили от него отрицателен отговор. Най-много Учителят говори за женитбата на събора в Търново през 1922 година. С една дума може да се обобщи „В Школата, в която сте ще имате духовни деца.“ Имаше сестри, които правеха извадки от мисли на Учителя за брака, за майчинството, за обучението на децата. Това е едно голямо знание, но това знание е предназначено за следващото човечество, макар че ние и нашите съвременници се опитаха да се възползват от него. Направиха опити някъде сполучливи, другаде не, но ако се обобщим ние направихме грешка, че едни се ожениха, а други се омъжиха и пропиляхме благоприятните условия да работим в този живот със Словото на Учителя.

Аз съм пред Учителя в стаята му на разговор.

„Дадох ви гимнастически правила сутрин да ги правите, а вие ги пропускате. Аз ще взема да ви бия вас, но аз ви оставям живота да ви бие. Когато дойдат добрите условия всеки знае да живее, но малцина знаят да живеят в страданията. По някой път вие искате и очаквате физическа помощ от мен, но важно е духовната помощ, а тя е и физическа едновременно. По някой път има възможност да расте и да се развива едно цвете - това са условия. Вие също понякога сте поставени като цвете в саксия, но това е една илюзия. Моите външни отношения към вас, то е една илюзия. И понякога заключенията ви са криви. Може ли да се пита човек: дали да ида да се погрия на слънцето или не. На слънцето всякога можеш да отидеш да се погрееш. От извора всякога можеш да почерпиш вода.“ „Учителю, по някой път аз дойда при вас и се върна у дома без нищо.“ „Ама как идваш? Аз те гледам някога дойдеш и знаеш ли на какво приличаш - на стара баба. Ние стари баби не искаме. Тук трябва да идва човек с Божествена мисъл. Всеки ден човек трябва да придобива по една Божествена мисъл. Вие искате като бебета да си отворите устата и аз да турям непрекъснато. Не, аз ще ти давам пък ти сама ще го туряш в устата си. Не се иска от вас да вдигнете земята на гърба си. Искане много малко.

Духовите ти навяват своите състояния. Ти ще се освободиш от тях и ще живееш своя си живот.“ „Учителю, усещам, че у мен са влезнали много баби и аз се боря с тях.“ „Ти няма какво да се бориш с бабите. Ти им кажи: „Вие си почивайте, пък аз ще работя“. Или дай им и на тях някаква работа. Ти седиш и бабите почнат да ти разправят: „Никой не ме обича, сама съм“. Това не е вярно. И никой да те не обича все има един който те обича. Сродната ти душа те търси и те обича.

Човек като иска да придобие нещо трябва да постоянствува, при никакви условия да не отпада и ще го придобие. Като постоянствуваш те ще дойдат насърчителните мисли и помощта. Вярата човек с разсъждение не я придобива. Той си вярва. Ще имаш вяра. Ще работиш и няма да се обезсърчаваш."

Учителят и този път ми взе товара. Отидох си утешена и ободрена, а той понесе моята мъка.

88. ХЕМ МИ СЕ ИСКА, ХЕМ НЕ МИ СТИСКА

През време на Школата имаше една много интересна особеност - чие бяхме изгубили понятие за времето. Когато влезнахме в нея бяхме млади - 20-25-годишни и заварихме възрастните, които един след друг си заминаваха. Бяха дошли по-рано от нас и по-рано трябваше да си отидат, такъв е човешкият закон на земята. Оставаше Учителят с нас младите и по едно време смятахме, че времето е безконечно и то е спряло за нас. А ние бяхме около Учителя, а между другото годините се точеха със своите човешки измерения и смяхме, че човешките измислици не ни засягат. По едно време жените усетихме, че също остарявахме, някои от нас навлезнаха в критическа възраст и тогава осъзнахме, че времето около нас и в нас също тече и то не се връща. Всяко нещо е с времето си. Това наше първично заблуждение се дължеше на повдигнатото състояние на душите ни, които в присъствие на Учителя възприемахме по друг начин нещата и бяхме в отношение на души по между си в първоначалните си стъпки. А когато трябваше да се справим с нашият бит беше много трудно да се пренесем от горе, от висините и да слезнем на земята, за да нахраним и напоим телата си. Че трябва да го измием, окъпем и облечем в чисти одежди. А освен това трябваше това тяло да бъде нахранено с чисти мисли, чисти чувства и порядъчни постъпки - това беше нашият общ стремеж.

Та по онова време едни си отиваха в Невидимия свят, други идваха, а ние от началото на Школата оставахме и след това изведнъж видяхме, че ние също сме остарели. В онези години имах амбицията да играя роля в Братството. Такива мисли са минавали не само в моята глава, но и в други глави, особено след като си заминаваха някои дейни приятели и трябваше някой да ги замести. Но точно това тогава не ми се даваше или по-точно Учителят ме държеше настрана и не ме извеждаше напред, но когато трябваше да се свърши някоя по-специфична работа той ми даваше път. По-късно, когато се натоварихме с борбите в Братството особено след заминаването на Учителя след 1945 г. тогава разбрах какво значи да можеш да носиш товара. Днес такова желание нямам, но само затова, че освен, че разбрах едно изказване на Учителя по този въпрос. „Не показвайте, че можете, защото ако искате то от Невидимия свят ще ви се даде и тогава трябва да изнесете всичко с геройство и любов.“ И точно това се случи с мен. Като млади поискахме, като възрастни трябваше да носим товара, а сега когато моето поколение си заминава се учим от законите дадени ни от Учителя. Сега много по-точно се открояват окултните закони, защото пред себе си имаме десетилетия години в Школата със нашите грешки, опущения и провали. Понякога си казвахме така: „Да, това е така, защото имахме един брат, една сестра, когато им се случи онова, поради това, че не послушаха Учителя“, и си припомняхме случката, опитността, проследявахме живота им и виждаме чак сега как действаше окултния закон. Ето защо опитността на един ученик е опитност на цялата Школа, защото чрез тази опитност се проявява духов-

ния закон от Словото на Учителя. Учете сега, за да знаете какво ви предстои и ако искате днес някои неща да знаете, че те могат да ви се дадат, но тогава трябва да ги издържите докрай. Учителят даде своето Слово, а то бе за онези проекции и сечения на светове, които изпълваха духовния свят над Изгрева, защото тук бе слязъл Учителя и чрез него се проявяваше Божествения Дух, Господния Дух и Христовия Дух. Днес Изгрева го няма, но съществува духовният Изгрев, който е сътворен от Словото на Учителя. Спомням си сестра Стоянка Илиева, поетесата, отива при Учителя и му се оплаква от неприятностите, които е имала с къщичката си на Изгрева. Казаха: „Учителю, тази къщичка ще издържи ли и ще ми изкара ли през този живот?“ Учителят изрекъл: „Каква къщичка, какъв Изгрев. Изгревът вие ще го видите след хиляда години“. И тази сестра, която имаше философска жилка в кръвта си, извиква: „Ами, Учителю, ще съществуваме ли ние тогава?“ „Ние винаги сме съществували като души.“ И това е бил отговорът на Учителя и това е закон на Бялото Братство.

По онези години когато Учителят определи моят път, че ще бъда най-хулената, най-чернената, най-гонената тогава аз се отказах от своите амбиции за някаква роля. Трябваше да се смиря. Но имаше моменти когато това не можех да направя и отивах да се оплаквам пред Учителя, че гоненията върху мен не се подчиняват на никакви правила - нито на кавалерство, а безогледна атака от всички страни. Аз смяхах, че във всяко нещо трябва да има ред и порядък и че и в гоненията срещу мен трябва да има система и организация. А тук какво ставаше - всеки кой от където дойде и от къде заваря дойде и върху мен се стовари. Ама точно така беше. Беше не беше, ама ми дойде до гушата и си рекох: отивам при Учителя да му се оплаквам. Бива гонение бива, ама да бъда бивол не бива, не мога да издържа, защото нямам биволска кожа. Вече съм при него и искам така на шегата да подхвана и му казвам: „Учителю, бива гонение, бива настървение срещу мен, но и от бивол мезе не бива да се взема“. Учителят се усмихва, разбира шегата и казва: „По-добре да си гонена, отколкото ти да гониш“. Усмивката ми изчезна и всичко в мен се преобърна наопаки. Ами как така, та какъв е този свят дето се е разделил на две - на гонители и гонени, на преследвачи и преследвани. Та нали тук е Школа, а не планина и не сме дивеч за ловците. Вървя си и си мисля, че как се случи така, че този свят от града се вмести и премести в Школата на Учителя. А защо ще гоня другите? Та къде отиде Школата на Любовта? Тези мисли ми се вървяха в главата и не можех да разреша цялото това несъответствие между думите на Учителя и моите схващания за нещата и събитията. Минаха дни и нищо не можах да проумея, да ми се проясни и изясни. Но ето Учителят веднъж каза: „Човек може да бъде поставен понякога на полюса на Доброто и пак да не изпълни Волята Божия. А може да бъде поставен на полюса на Злото и да изпълни Волята Божия. Онзи, който изпълнява Волята на Бога е дете на Бога“. Тук изведнъж се отмахна и дигна завесата, която прикриваше онази загадка, която не ми даваше мира, че по-добре да съм гонена, отколкото аз да гоня другите. Откри ми се, че всеки трябва да свърши работата си там, където е сложен. Всеки човек си имаше определено място в Школата и всяко място тук се заемаше от човек, който бе поставен да извърши Божията Воля. Но каква беше тази воля ние обикновените ученици не я знаехме и не можехме да я знаем. Ето тук идва онзи закон „Не моята воля, но Твоята Воля Господи“. Ето това е една от най-големите тайни, чрез които човек придобива просвещение, ето защо човек трябва да се моли на небето, молитвата му да стигне там, за да се приеме и тогава съгласно Волята Божия той ще получи разрешение на своя проблем. И тога-

ва Бог ще съизволи и ще нареди на своите служители, които управляват Доброто и онези, които управляват Злото да стегнат юздите на Доброто или да отпуснат юздите на Злото та да могат човешките коне да прекарат човешката каруца по онзи друм, по който се движи човека. Ето там е разрешението на въпроса.

Та бях тогава много млада и гоненията започнаха от всички страни и виждах как ме гонеха с ожесточение, с животинско настървение и това ожесточение измъчваше и самите ми гонители. А когато те се освобождаваха по някакъв начин от това ожесточение към мен виждах ги как стоят като омърлушени, като изпразненни черупки, някой беше им изпил всички жизнени сили, защото чрез тези сили те осъществяваха гонението. Тогава разбрах какво означава „по-добре да си гонен“. Изтърпях много, но моето място бе за предпочитане. Бях хулена безброй пъти като урагана се стоварваше върху мен, но като преминаваше урагана беше направил пустиня и беше завлякъл навсякъде и онези, които ме гонеха, и онези, които ме хулеха. А аз по това време бях се научила и като приближаваше урагана аз се свивах на кравай, снижавах се до земята и се молах да ме отmine и това зло. Ето по такъв начин стихията на разрушението минаваше над мен, но след това разрушаваше гонителите ми. Тогава виждах всичко и си казвах: „Е, Учителю, наистина е цяло благословение да бъдеш гонена“. А дали аз изпълних Волята Божия там където бях сложена на своят пост, това не мога да кажа, това ще го каже друг, а това е Учителя.

Аз съм при Учителя на разговор.

„Учителю, на какво се дължи това положение в живота, че на едни се дават благоприятни условия да се проявят макар и криво да се проявят, а други говорят неща верни, знаят как, но не им дават да се проявят?“ „Първото се обяснява с това, че тези хора са богати, а другите бедни. На богатият му се дава възможност да се прояви, защото имат интерес. Само когато се появят разумни хора в света, ще обръщат внимание на онзи, който говори умно. Това е най-близкото обяснение.

Трябва да се научи човек да изслушва всекиго макар и да се проявява глупаво. Има някои хора при всичките благоприятни условия не могат да се проявят правилно, защото толкова разбират.“

Учителят ми показа една къща в полето. „На, виж тази къща в полето, тя не е построена добре, макар че има толкова простор.“ По това време мина влака и по нагорното пухтеше и избулваше кълбета дим. „Виж, от вън не личи, че се качва по нагорно, но по пухтенето на машината се вижда и тя издава това. Така е и с хората: по надолното тичат, но като дойде нагорно - мъчно се качват.“ Из комина на влака излезе много дим. „Виж колко дим излиза, това са духове от карбонната система и те сега се освобождават. За тях е добре, но за другите не е, защото ще правят пакости. Сега трябва отново растенията да ги приемат от въздуха и да ги впрегнат на работа. Ако трепът (влакът) вървеше с електричество нямаше да има този пушек.“

По това време аз си мислех така: кой каквото мисли някой за мен то си е негова работа, но то не се отнася за мен. Би се отнасяло до мен ако аз се уповавам на хората, но и да има някои разположения към мен аз не мога да уповавам на него, защото това е едно настроение, което утре ще премине. А когато някой мисли лошо за мен той има известно основание за това и ми спомага да открия някой недостатък у себе си. Виждам, че във всички случаи това, от което се нуждае е жива вяра. Аз искам да вярвам, че всичко, което помисля Господ го чува и че ако му дам дума за нещо то е същото като когато съм се задължила спрямо някой човек. Аз през цялото време мислих и те-

зи мисли преминаваха през мен, а Учителят стоеше, усмихваше и с кимване на глава одобряваше и потвърждаваше правилността на тези мисли.

„Ти си дошла сега до най-важното положение - да преминеш от едно състояние в друго. Сега трябва да превърнеш простите камъни в злато, да изучиш този алхимически процес. Вярата ти трябва. Вярата е закон за преминаване от една форма в друга, закон за прераждане, трансформиране на енергиите. Най-важното е да трансформираш енергиите си.

Трябва да вярваш, че всичко е за добро. Ти много бързаш. Да не се обезсърчаваш.“

Разговора приключи и аз си взех сбогом с Учителя и той каза: „Няма Любов като Божията Любов“. После ми се усмихна хубаво и топло, и насърчително. Аз се просълзах и мълчаливо долових една мисъл „Всичко това е изпит. Учи. Това ме радва, че ти работиш.“ Аз си тръгнах, но ми стана мъчно и изпитах една топла скръб, че пак се отделям от единственото Същество, което ми е тъй близко до душата, но дълбоко в мен имаше една радост, че Господ пак ми се усмихна чрез Учителя.

Вървях и си мислех: аз само него ще си чакам и ще му остана вярна. То е слънцето на моят живот, ще го чакам винаги. Не само днес и утре, а през цялата вечност. Духът съгражда и управлява времето и вечността.

89. ВЪТРЕШНИЯТ ИЗПИТ В ШКОЛАТА - ТЪРПЕНИЕ ПРЕД БОЖЕСТВЕННОТО

Имаше моменти, които продължаваха доста дълго време изброени със седмици и месеци, през които преминавах в различни състояния понеже бях много чувствителна и цялата тази дисхармонична среда около мен ме тормозеше, ужасяваше и се движех на дъното на моят вътрешен ад. Много трудно бе да се излезне от него. Ходех при Учителя, той ме посрещаше, даваше ми различни задачи и упражнения, за да ми се промени вътрешното състояние, когато всичко се основаваше на едно правило, че ученикът трябва да прави усилия на волята си. Може човек да си протегне ръка, но е необходимо воля от негова страна. Когато Учителят не беше доволен от мене само обръчкваше вежди или ме поглеждаше строго. Аз веднага зареждах два реда сълзи, които се стичаха по бузите ми. Плачех отвън, плачех отвътре и отчитах грешките си. Веднъж Учителят рече: „Ех, Марийке, защо си толкова развила сърцето си? Сега ти е по-трудно от другите.“ И наистина аз бях много чувствителна на всички влияния, бързо схващах нещата и някой път само с поглед разбирах Учителя. Но повечето страдах вътрешно, там преминавах много труден път на възлизането ми нагоре. Трудно, много трудно бе това възкачване.

Един път имам важен въпрос и отивам при Учителя. Казаха ми, че е зает и аз седнах да почакам. Таман сядам на стола, вратата се отваря, вто го Учителя, аз ставам, а той се приближава към мен, дойде до мен и каза: „Еди коя си сестра и брат чакат“. Каза го с такъв тон, като че ли кой знае колко важни са. Аз знаех много добре, че те не са толкова важни, а това е метод на Учителя и сега съм наред да бъда обучавана в някаква задача и да придобия някаква опитност. Но това е лесно да се каже, но трудно се изтърпява. Аз излизам навън и чакам на двора пред салона. След време отново Учителят излиза от стаята, доближава се до мен и казва: „Еди коя си сестра и брат чакат“. Те вече не са същите, а други лица. Аз кимвам с глава и мълча. Това не-

що продължи много време и може би той излезна четири-пет пъти и все ми казваше, че някой много важен гост го чака. Аз мълчах. Ако възразя не можех да изкарам изпита си. Накрая идва и ми казва много важно и съвсем тихо: „Марийке, сестра Стефанова ме чака“. А тя беше сестра, която се беше халосала по Борис, беше се влюбила в него и когато правеха комуните тя беше се провъзгласила, че уж е била майката на комуната, а пък Борис е бащата на комуната. Като чух какво ми каза на мен ми заседна някъде отвътре на гърлото и разбрах някъде бие и някъде сега е насочена тежката артилерия. Досега бях отстояла четири пъти да дохожда и да ми казва, че някоя много важна сестра го чакала и затова не може да ме приеме. А сега моята съперница в любовта и за Борис е предпочетена пред мене от Учителя. Но аз стиснах зъби и си рекох, че трябва да издържа та каквото ще да стане, не само майката на комуната да се яви, но да се явят всички бащи и сестри на комуните и всички сестри и бащи на Братството. Учителят ме върта и ме изпитва още дълго време. Да не мислите, че това е продължило един-два часа? Моля ви се. Това започна от сутринта от осем часа та чак до вечерта, когато се стъмни - аз седя на пейката и се пържа на изпит - ни вода, ни хлеб, а се пържа на огън отвън и отвътре. Аз не можах да го питам за моя главен въпрос, за който бях дошла. Пред мен Учителят предпочиташе други братя и сестри с по-маловажни въпроси от моят. Аз мълчах и стоях. Най-накрая Учителят ме изслуша, но може би ме върна най-малко двайсет и пет пъти за целия ден. Аз отначало ги броях на пръсти, после се изморих и казах колкото и да бъдат ще чакам не само до съмване, но и до разсъмване. Ще чакам ден и нощ. Беше се вече стъмнило и Учителят ме извика с пръст и ме изслуша като ми даде напътствия по моят главен въпрос, за който бях отишла при него. Та за него чаках от сутринта до вечерта 12 часа и бях върната към тридесет пъти като предпочиташе други пред мен. А фактически аз бях отишла да ми се разреши един главен въпрос, който ме занимаваше цяла седмица, но се оказа, че Учителят ме сложи на изпит, за да реша друг въпрос, който според него бе по-важен. А това беше за търпението на ученика пред Божественото. Минаха години и когато вече другите около мен в Братството ме омаловажаваха, игнорираха, отхвърлиха, незначитаха ме за нищо аз се усмихвах и си казвах „Е, мене Учителят ме е изпитвал тридесет пъти за дванадесет часа и получил добра оценка“. Та се оказа, че тогава най-важният въпрос, който съм имала за разрешаване не е бил този, който съм носела в себе си и за който съм хлопала на вратата на Учителя, а беше друг въпрос, който за него беше най-главен „Да се научи ученикът на търпение и смирение пред Божественото“.

Бях научила този урок и беше ми необходим особено след като си замина Учителя и след това се нанизаха тридесет години, точно толкова години колкото пъти той ме върна, за да предпочете други пред мен. И в тези изминали тридесет години предпочитаха други изказвания, други идеи, други приказки, а мен не искаха да чуят. А точно така се развива нещата както по онова време. По някой път идва Борис Николов и ми казва: „Ш-шт - еди коя си сестра и еди кой си брат имат такова съображение и мислят това и това и ще ги послушахме тях“. Аз седя и мълча. Аз съм мълчала пред Божественото, но пред хората, не мълча и то пред онези дето ми викат „шт“ и им казвам как са нещата, защото според мен еди как си трябва да бъде. И което е най-интересното, че винаги се случваше така, че това, което аз казвах така излизаше, но предпочитаха другите пред мен, поради което бъркаха и то по много важни братски въпроси. И затова днеска Изгрева го няма поради тези техни съображения. Аз бях си издържала навремето изпита пред Учителя и

това беше важно за мен. Сега други го държаха цели тридесет години и какво издържаха те си знаят, пък и ние знаем - пълен провал по всички линии. Навремето аз мълчах и се смирих пред Божественото отвътре и отвън, а сега също се смирявах пред Божественото отвън, а отвътре казвах урока, който си бях научила за цели дванадесет часа и бях изпитана тридесет пъти. Ето така изнесох голяма борба върху плещите си и не съжалявам. Но никой не виждаше това и никой не ми призна този товар, който аз носех. С това ме огорчаваха понякога погледнато по човешки.

По онези години отивах при Учителя с едно мое оплакване, че все се предпочитат другите, зачитат се други мнения, а мен ме неглежират, отхвърлят ме и не ми зачитат мнението, макар че съм права и накрая излиза моето мнение почти винаги за вярно и за правилно. И накрая когато видят, че са сбъркали не искат да си припомнят моето мнение. Учителят ме изглежда строго, вдигна дясната си ръка и ме посочи с пръст: „Ти си взела твоего и остави чуждите да се радват на онова, което им бе дава през деня“. Аз се възприях, погледнах Учителя, а той рече: „Иди си и мисли на това, което ти рекох“. Аз си отидох. Значи аз съм взела своето си, онова за което бях дошла при Учителя. Но какво бях взела от него, кое беше това мое, за което бях дошла при него и си го бях взела. Ето това ми беше загадката. Вървя и си мисля, мисля и вървя, нищо не мога да разбера. А наоколо около мен гората се е раззеленила, дървета, цветя, тревя, всичко блести на слънцето и на светлината. Дивен, прекрасен ден. Въздыхам си: „Какъв Божествен ден“. Изведнъж в ума ми преминава стрела от светлина какво ми каза Учителя, че да се радват чуждите на онова, което им се дава през деня. Сетих се, че той „денят“ наричаше своето физическо присъствие на земята. Тези чужди не бяха от вътрешната школа на Учителя. Малцина бяха онези, които бяха от вътрешната Школа на Бялото Братство, които крачеха по Изгрева като сестри и братя. Братството и сестринството беше горе в Невидимата Школа, където всички бяха души и духове, чрез които окултния ученик стоеше при нозете на Учителя и слушаше Словото му.

Аз съм на разговор при Учителя.

„Човек намира нещата най-напред вътре в себе си и после отива да ги търси. Вътрешният образ не съответствува на външният. Например, аз намирам Мусала в себе си и отивам на Мусала. Това, което ще видя там няма да отговаря на образа, който съм си съставил.

Аз ще ти разправам примера с мечката и детенцето. Едни хора, майка и баща като вървели из гората с детето си, срещнали ги разбойници. Те се уплашили, оставили детето си и избягали. Малкото дете като останало самичко почнало да плаче и да вика майка си и баща си. В това време го чула мечката. Тя разбрала болката на детето и тръгнала към него. Детето като я видяло много се зарадвало и помислило, че тя ще го заведе при майка му и баща му. То отишло при нея и почнало да я милава като й казвало: „Ти ще ме заведеш при мама и тате, нали?“ Мечките въобще са ясновидци. Тя като ясновидка знаела къде са майка му и баща му, но не смеела да иде в града. Обаче клекнала и детето като си играело и се радвало, качило се на гърба и тя го понесла. В това време майката и бащата на детенцето тръгнали да го търсят. Като го видели на мечката те се уплашили и хукнали да бягат. Избягали и се качили на една канара. От там почнали да викат на детето: „Слез от мечката и ела при нас“. Мечката си вървяла. Като стигнала до тях пак клекнала на земята, а детето слезнало от нея и отишло при родителите си, а мечката си отминала.

Така по пътя на страданията човек отива при Бога. Страданието като

го обикнеш и то те обикне и ти помага. Него всичко го хоят и бягат от него та то се изненадва, че някой го обича. Трябва да вярва човек като децата. А ти се помоли на Господ така да ти даде най-малкото изпитание, което ти е определил. Голямо изпитание да не ти дава. Да ти дава това, което е за теб. Така като вярваш, те разумните същества ще ти се притекат на помощ.“ „Учителю, аз дохождам до заключение, че на нищо, което иде от вън човек не може да има абсолютна вяра?“ „Да, така е.“ „Учителю, значи човек може да вярва само на онова, което ще си начертае като добие вътрешна светлина?“ „Да, само на него. При ученето трябва да се научиш да си образуваш правилни асоциативни връзки. Ще си поставиш една ръководна мисъл и около нея ще групираш останалите.“ „Учителю, когато аз не знам как да постъпя правя си билетчета и пиша „да“ или „не“ и след това си изваждам някое от тях, за да получа правилния отговор. Правилно ли постъпвам?“ „Към тях ще прибегваш само в краен случай, когато не можеш да решиш сама.“ „Значи те изразяват моите настроения?“ „Не твоите, те са същества, които действуват наоколо.“ „Тогава аз трябва да се отнасям критически към тях?“ „Да, ще се отнасяш критически. Ти трябва да идеш в салона, защото е по-близо и ако не дойда там тогава да дойдеш да ме намериш тук. Ти си търсила Истината. Щом не си ме намерила тук трябва да влезеш в Школата. Когато учиш например не трябва да те интересува процеса, а какво ще извлечеш за своето развитие. Процесите на нещата не трябва да те интересуват, а онова, което извличаш за своето развитие.“

90. ГЛАВНАТА ОПАСНОСТ

През време на Школата имаше всички възможни положения, които човек може да си помисли или да измисли. Имаше и възкачване, имаше и падение. Споменахме, че Школата беше микросвят събран светът в едно със своите всички силни и слаби страни и всеки един от нас беше посланик, беше си връчил акредитивните писма на Учителя от онази страна, от която идеше, от прераждания, от онази категория духове, които представляват, от онова духовно поле, от което излиза и от онази категория души, на които беше представител. Та зад нас стояха сили, които бяха в света, които живееха и движеха света. Такава беше Школата. Това е увода за нещо много сериозно, което искам да споделя, но се чудя как да го направя, за да бъде полезно, но да бъде и по-точно така както се беше показало пред Учителя.

Досега всички духовни школи бяха само от мъже. Единствено сега се беше направил опит и се допуснаха жени. Този опит го направи Учителя. Дали беше сполучлив или не затова може да се произнесе само Учителя. Но той допусна жената в Школата, за която даде специална беседа „Новата Ева“. Учителят започна от там, че началото на повдигането на човечеството започва с повдигането на жената. Трябваше да се повдигне жената, за да се повдигне и след това мъжа. Братът сега трябваше да подаде ръка на сестрата, за да се изкачи на едно по-горно стъпало и след това да се повдигне жената в целокупната ѝ изява, за да се повдигне и човечеството. Такава беше идеята на Учителя, но в Братството трябваше да бъдат по-равно мъже и жени. Но се измени всичко и сестрите бяха две трети от състава, а братята - една трета. И затова преобладаваше женския състав. Братята се насочиха към организирането, мъжката работа, а върху плещите на сестрите се изнесе домакинската част. Печатането на Словото се изнесе от братята, а пък тежката къртовска работа със стенографиране, дешифриране, редактиране,

преписване на пишеща машина - всичко това се изнесе от сестрите. Братята някакси смятаха писането на пишеща машина за женска работа понеже беше трудоемка и понеже по онова време жените ставаха машинописки и смятаха, че това е женска работа. Когато ние влезнахме в Школата и бяхме млади в Младежкия окултен клас бяха приети шейсет души по равно мъже и жени. Бяхме непрекъснато заедно на Изгрева, на екскурзии и това предполагаше по-близко опознаване. Ама това бяха млади хора, че като започнаха да се влюбват едни в други и това беше един голям проблем за Школата и голяма грижа за Учителя. Много сестри се влюбиха в братята и така ставаше, че двестри сестри се насочваха към някой брат, но се случваше, че някоя ще се опари, ще заплаче, а след това към освободеното място пристъпваше друга да опита също, за да се опари. Братята се разглезиха от ухажвания и от толкова много жени около тях. Те ги приемаха външно като жени, макар че се обръщаха с думите: брат и сестра. По-късно много от сестрите се отклониха, ожениха се за външни хора, напуснаха Изгрева, но някои останаха верни, а други се изпозагубиха. На тяхно място идваха други и състава пак беше същият - две трети жени. Онези от братята, които направиха отклонение някои починаха, други напуснаха Изгрева, а на тяхно място дойдоха нови, за да попълнят състава от една трета. Този състав създаваше много проблеми, създаваха се възможности за много клоки и за чувствени увлечения в двете посоки. Тук на Изгрева аурата беше по-особена, тя предполагаше към един вътрешен възторг, едно вътрешно опиянение, едно възвисяване на душите и ние се пренасяхме нагоре във висините от неземна радост. Това го чувствахме от присъствието на Учителя и изливане на Божествения Дух към него. Това състояние на много хора позволяваше да се чувствуват като лекокрили птици, реещи се по небето и да кацват някъде на някоя стряха и да чуруликат и да чуруликат. Тогава излизаше стопанина на стряхата и ги приветстваше и накрая ставаше общо чуруликане. Така се създадоха връзки, които в началото си бяха чисти, невинни, пълни с блян. Но постепенно личността идваше да вземе своето си, раздвигваше се чувствения свят у хората, развързваше се и кармата и накрая идваше нечистото отношение на някого си и той опорочаваше всичко. Едни бяха разочаровани, други опечалени и имаше много, много съззи. Когато се явяваха съззите сестрите се приближаваха при Учителя, но те не се явяваха преди това, когато чуруликаха, за да го питат какво ще стане с тяхното чуруликане, а го питаха когато идваха съззите. Учителят мълчеше, беше строг, но винаги и за всеки случай поотделно си казваше тежката дума и тя беше необратима, раздвигваха се съдби, развързваха се вековни връзки и винаги всяко нещо строго и отмерено той осъждаше правдата на всекиго.

Сега ще ви разкажа няколко примера от великото опорочение. И опорочението може да бъде велико. Някои от жените на Изгрева поискаха да се доближат физически до Учителя. Имаше най-различни примери. Учителят веднъж среща Кирчо-лъвчето пред салона и му казва: „Иди в стаята ми, вземи машата и под леглото ми има една мишка и я хвани с машата и я извади и я изхвърли в гората“. Кирчо взима машата и лека-полека пристъпва, за да не уплаши мишката, мишка е това - ще се стрелне и ще избяга и после ходи, че я гони по другите стаи. А Кирчо го наричат лъвчето заради други работи, но Кирчо не е котка, която да лови мишки. Кирчо-лъвчето се навежда, вдига покривката на кревата и какво да види - под леглото се е завряла една от сестрите Мечеви. Лежи и чака. Какво ли чака тя си знае. Кирчо се ококорва: „Ей, мишко, излизай от там изпод леглото, защото държа в ръката си маша и ще те прасна с нея, а тя бие на две места“. Но тя не иска да излиза. Но като виж-

да машата как се замахва заплашително тя накрая изпълзява изпод кревата. „Какво правиш тук? Учителят ми каза, че има мишка под леглото.“ „Ами аз бях решила да видя какво ще прави през нощта Учителя.“ Ето ви едно обяснение. Тя беше една от онези така наречени „слънчогледи“, бяха две сестри от Стара Загора и стояха по цели часове на двора, за да зърнат за миг Учителя.

Друг пример е случаят с Магдалена Попова. По едно време си беше вътпила в главата, че ще се жени за Христа и ще бъде невеста на Учителя. Започна да се облича в копринени рокли с къси ръкави, с големи деколтета като онези жени, които се разхождаха по улиците на София, за да си намерят любовник. По едно време тя заявяваше, че непременно трябва да зачене от Духът и че ще роди синът Христос. Това бяха болни съзнания, обсебени от сили, които търсеха да компрометират Учителя и да осквернят образа му. И тя веднъж се беше завряла под кревата му. Учителят нареди на Иван Антонов да отиде и да я извади. Преди това той беше извлякъл друга сестра от под кревата му, но за нея Учителят му беше казал, че там се е завряло едно много лошо куче, което е зло и хапе, за което Иван бе приготвил една дебела тояга, сръга с нея кучето и накрая извади оная сестра, която се бе завряла под леглото.

А за Магдалена каза, че там се е завряла една котка, която много дращи, защото имала остри нокти. Иван Антонов взе за нея метлата с дръжката та да сръга с нея, с дръжката котката ако се е завряла в ъгъла на кревата, а пък ако реши да дращи, да я захлупи с метлата. И той така направи. Наведе се и като я видя коя е така я сръга жестоко, че онази направо се хвърли върху него да го драска, но той като я цапардоса с метлата и тя се умири.

Още един такъв случай. Мара Граблашева отива и иска да легне на леглото му. Учителят излиза от стаята си. Тя ляга и лежи известно време. През това време Учителят изпраща един от братята да я измъкне от там. Станаха разприии за леглото на Учителя. Братът бе як и я изнесе на ръце, а тя риташе с крака и кряскаше. Тя много пъти създаваше неприятности на Учителя и той няколко пъти я би с бастуна. Ако някой от страни бе гледал всичко това ще каже, че тук са всички ненормални и луди. А това бяха болни съзнания, разхлабени съзнания и обсебени от тъмни сили, които воюваха срещу Учителя и Школата. Те бяха медиумични, бяха къщи с отворени врати и прозорци и онези сили, които воюваха срещу Учителя много лесно влизаха в тях, обсебваха ги и те ставаха оръдия на чужди сили и воюваха по този начин срещу Учителя. Учителят намираше за всеки случай да се справи поотделно, а някой път прибегваше както до помощта на своя бастун, за което много хора видяха бастуна му как действа и също много хора се разочароваха от Учителя и напуснаха Изгрева, защото според тях Учител и бастун са несъвместими неща. Но когато Злото и Доброто влизаха последователно в един и същи човек и неговите състояния се сменяваха като ветропоказател ту наляво, ту надясно, то става опасно и трагично. А тук на Изгрева времето бе много интензивно и тук винаги имаше онзи вътрешен вятър, който духаше и издухваше Сили, които служеха на Учителя и които воюваха срещу Учителя. Тук не всеки можеше да отстои и да не го издуха вятъра в неизвестна посока.

Във връзка с едни такива неприятни случки, които ви разказах и неприятни положения Учителят ме среща веднъж и казва: „Всички окултни Школи досега са се израждали в разврат. И сега има такава опасност.“ Аз стоях разтреперана пред Учителя, та ние всички бяхме от плът и кръв и като се ог-

леждах всички ние правехме опущения в личния си живот. Нима Школата ще се затрие и ще изчезне. Тези думи на Учителя са стояли винаги пред очите когато видя, че някои се залюбят и започнат да се водят за ръце. Винаги си припомням думите му, но това не може да се каже на всеки, а само на онези, които разбират. Ето един невероятен случай.

Имаше една сестра Бендерова. Тя започна да пише любовни писма на Учителя. Ще питате как е възможно, та това е кощунство. Каквото и да си помислите сега, но тогава тя пишеше любовни писма на Учителя. Веднъж ми дадох да занеса на Учителя едно писмо, оказа се, че чрез мене дойде нейно любовно писмо до Учителя. Тогава аз не знаех това и му подавам вежливо писмото. Учителят протегна ръка, взе го с погнуса, скъса го без да го чете и каза: „Развратница“. Хвърли го в огъня, то там изгоря и гледах как изгарят в огъня думи на кощунството. Така ли горяха в адски мъки прегрешителите, похитителите, осквернителите на всичко Божествено и на всичко чисто? Вероятно така изгаряха, но това беше за развързката на събитията. Но сега аз стоях пред Учителя цялата разтреперана, ужасена и се разплаках и накрая излезнах навън. Беше ме срам, че аз нося също рокля, че съм жена и че женска ръка беше написала такова писмо на Учителя. Какво падение и каква низост. На следващият ден аз наблюдавам тази писателка на любовни писма да се приближава към Учителя, а пред нея той е любезен, отговаря на въпросите ѝ. Аз виждам и разбирам, че той е внимателен пред нея да не би да я огорчи и с огорчението си една душа да напусне и да се отдалечи от Бога. Това беше най-важното. А другото по-второстепенното бе, че при огорчението си тя щеше да напусне Изгрева и ще се обяви като враг на Братството и понеже знаеше много неща за живота тук щеше да отиде и да бъде змии и гущери, които са в нейното естество на човешка и женска разюзданост. А тя като душа беше дошла да слуша Словото му. Ето в това бе величието на Учителя, че беше еднакъв към душите на хората дошли при нозете на Всемировия Учител и пред Бога.

Аз съм при Учителя на разговор.

„Човекът, който е най-съвършеното творение на земята, колкото може да бъде благороден, толкова и ниско може да падне. Ужасни са пороците на човека. Той е по-лош и от дявола. Не можете да си представите какви злодеяния се вършат в света. Той може да те реже късче по късче, може да ти набива клечки под ноктите, може да ти извади езика и да го отреже. Как можеш да признаеш присъствието на дявола? Като поискаш да пожертвува нещо. Щом не дава, той е.

Човек трябва да стане еластичен като дърво, когато духа вятъра то превива клоните си, клати се, но вятърът си преминава и само една малка част дървото си приема за себе си. Някой път вятърът спомага корените да се забиват по-дълбоко в земята.

Човек не трябва да ходи по средата на реката дето вълните са най-големи, а когато е в реката да се стреми да ходи близо до брега дето е по-плитко и вълните са по-малки. Крайните положения не са добри.

Теб те преследват астрални същества, които виждат, че искаш да си заминаваш от този свят и казват: „Чакай, ти имаш да ни даваш. Трябва да си платиш“. Трябва да се молиш, за да дойде помощ от Небето и да се справиш с тези състояния.“

91. КОГАТО СЕ РАЗПОРЕЖДАШЕ ПРОСТОТИЯТА

Бяхме на Рила, лагерът е устроен и животът ни е в своето обикновено русло както винаги при такива летувания на Седемте Рилски езера. В лагера работата беше разпределена и имаше дежурства за кухнята, за носене на вода, за домъкване на дърва. Имаше и обща работа за поддържане на лагера както и за неговото благоустрояване. Учителят взимаше присърце всеки подтик дошъл от нас, който трябваше да обедини усилията ни в едно цяло. Тук се изработваха и се даваха методите за целокупният бъдещ живот на човечеството. Всички се стараехме да не нарушаваме общата хармония, за да може животът ни тук в присъствието на Учителя да протече много по-смислено. Но нямаше ден да не се появи някоя магарешка история. Трябва да знаете, че на Рила имаше по едно-две магарета, които бяха доведени, за да носят багажа на този или онзи: Имаше и магарешки истории с тях, които са всеизвестни на всеки българин. Но тези магарешки истории взеха, че влезнаха и в нас, онези които бяхме дошли на Рила за духовна работа. Как се случиха? Всеки, който идваше от града носеше и онзи свят, в който бе потопен и качвайки се тук вместо да остави всичко долу то с него идваше и онези духове, които се стараеха всячески да правят дразги и по този начин да пречат на работата на Учителя. Тези дразги се получаваха, когато трябваше да се работи нещо общо и всеки даваше съвети като с тях искаше да наложи своето си и то когато Учителят не присъстваше. Ако той беше до онзи размирник, то онзи си свиваше опашката или Учителят му създаде такава работа, че той да не може да се справи с нея и нямаше време да прави магариини. Този случай съм го разказвала, но в друга светлина. Сега ще го разкажа накратко, за да видите един друг финал достоен за учудване на всички и едно потвърждение на онова, което бе споменато по-горе.

Имаше една сестра, казваше се Станка, която направо казано бе повлекана и от която Учителят го беше гнус. Но тя беше много волева, движейки се направо без задръжка, много пробивна и като тръгнеше в някоя посока пробиваше за общо учудване на всички. Така проби за мое учудване и започна да се върти около Учителя, за да му прислужва в неговия бит. От къде дойде този подтик в нея не можах да разбера. А той веднъж ми каза в София: „Измий тази чаша, за да не я мие Станка“. Аз разбрах много добре всичко. Но тя стоеше при него и избута и отстрани всички ония, които се грижеха за Учителя, за неговия бит - да се поднася храната му, да се готви, да се мие, да се чисти, да се пере и т.н. Аз наблюдавах това и изчаках как ще се развият събитията, защото трябваше да дойде особено подходящ момент. Аз го чаках, знаех, че ще дойде. А по това време възрастните приятели отново бяха взели мерки, за да не позволят да влизат при Учителя младежите и бяха направили дежурства да пазят Учителя от посетители. Това беше направено по тяхно усмотрение и без да са питали Учителя. Тогава аз бях купила маслини и реших да му ги занеса хем да си хапне от тях, хем да имам повод да го видя и да разговарям с него. Обикновено това бе един метод прилаган от учениците към Учителя. Взимаше нещо и го донасяхме, той го приемаше и така се доближавахме и разговаряхме с него. Онова, което той взимаше от нас го поставяше на една маса, която бе отрупана от изобилие. Наричахме я „Масата на изобилието“. За нея Учителят веднъж каза: „Докато на тази маса има изобилие, то българите ще се радват и на изобилие в къщите си“. Законът бе ясен - ние като българи носехме на Учителя плодовете на труда си, а той благославяше плодовете на този труд и те се умножаваха по онези невидими окултни закони на множението. Обикновено той викаше сестрите

от кухнята и им посочваше да вземат от продуктите и изобилието от тази маса и с тях те готвеха. Но колкото повече взимаха от тази маса то тя повече се отрупваше от онова, което носеха приносители. Понякога Учителят мине покрай масата, погледне я и каже: „Я да видим какво са приготвили българите за мене“. Погледне, вземе трохичка от тук, трохичка от там, хапне си и си замине. После ни нареждаше да опразним масата и да занесем продуктите в кухнята, а на следващите дни тя се напълваше, но не по магически начин както би ви се искало да чуете, но тя се натрупваше от онова, което носеха приятелите за Учителя. Обикновено при всяко посещение от града, от провинцията приятелите носеха плодове, храна и някой път правеха подаръци. На онези, които Учителят беше помогнал в разрешаването на някой проблем, помогне да оздравее някой, спасил на друг живота му и те бяха благодарни и понякога носеха в бели пликове големи суми пари на Учителя като отплата и като приношение пред Бога. Учителят не изискваше това, но те идваха и изливаха своята благодарност към Благото, което бяха получили. Това бе един акт на естествена обмяна между нас хората и Всемировия Учител. Това беше толкова естествено и непринудено, че на никой не му идваше на ум да си обясни как става всичко това. Чак после се учудваха от къде имаше Учителя тези пари, тези средства и как идваха при него. Идваха по закона на изобилието. Тази „маса на изобилието“ в разстояние на 22 години стоя там и ние бяхме свидетели как тя винаги бе отрупана с блага, макар че всеки ден от нея идваха и взимаха дежурните сестри, за да готвят в кухнята за общия казан. Тук имаше всичко, което се раждаше по българската земя.

Ето ме мен с маслините и чинията в ръка пред приемната на Учителя, но брат Райчев беше там и не ме пускаше да внеса на Учителя маслините. Той знаеше добре, че аз нося маслини не затова, че Учителят ми е поръчал да му ги донеса, че му са се преяли, а само да се намеря на работа та да проникна по някакъв начин през охраната и да влезна при Учителя. Той погледна маслините и да се отърве от мен, каза: „Остави ги на Станка тя да му ги занесе“. Аз скочих и му казах: „Ти знаеш ли, че Учителят се гнуса от нея?“ и му разказах така възбудено всичко и как тя е избутала всички свестни сестри, които обслужваха Учителя в неговия бит. А тогава ние бяхме млади, бяхме спретнати, чисти и от нас лъхаше чистота и младост. Райчев взе маслините и ги занесе на Учителя. Какво са говорили не зная, но вече Станка не я пускаха изобщо при него. Райчев тук свърши една голяма работа и той вместо да пази Учителя от такива като Станка беше пунал вълка в кошарата, а пазеха овцете. Да им се чудиш на акъла на тези възрастни братя. А бяха умни, в обществото бяха добре поставени, движеха много неща около себе си - занимаваха се с търговия, с манифактура, бяха дейни за това време. А как се бяха поставили, че се бяха подвели от една никаква Станка.

И така ето ни нас на Рила. За общите обеди бяхме направили пейки както и бяха подготвени каменни плочи, сложени една до друга или една върху друга, така че те образуваха каменни пейки. Обикновено се събирахме в кръг, всеки сядаше, после се правеше обща молитва и всеки отиваше със съдовете си в средата на кръга, а там стояха няколко казана и дежурните наливаха гозбата. А тази гозба се подготвяше в кухнята от дежурните сестри, а пък дежурните братя почистваха продуктите - картофи, лук и носеха вода за кухнята. А сега внимавайте за финала на разказа ми. За вас може да ви се струва, че тук има повторение на някои неща. Няма никакво повторение, а това е един разказ, който има начало, той се развива вече месеци наред и трябва да дойде до своят финал, за да бъде поучение на учениците. Тук на Рила дойде и нашата Станка, която бе отстранена накрая на Изгрева, за да

не бъде в близост до Учителя. Но тя тук само за ден-два се навря в кухнята. Казвам тя се навря, после проби, после се размърда насам-натам, стъпи на краката си, завъртя се също насам и натам и започна да командва всички: направо режеше с тона си: направи това, направи онова, донесе това, занеси онова. А онези, които не й се подчиняваха само да минута тя им се налагаше. Онези, които дежуреха чакаха с нетърпение да им се свърши дежурството и да се махнат от кухнята. А по-рано имаше сладки приказки между тях, разпращаха разни случки за живота около Учителя, че като седнат възрастните братя да чистят продуктите почваха да пеят и целият ден го прекарваха в смях, песни и сладки приказки. Има много снимки, които ако ги разгледате ще се убедите, че това, което разказвам е точно така за дежурните по кухня. А като дойде Станка всичко секна и помръкна. Отивам аз при Учителя, а той ми казва: „Чудя се на тия умни, образовани сестри една Станка да ги командва“. Аз слушам и не мога да повярвам това, което чувам от него. Та тук ли е пак тази Станка и сега къде се е завъряла само, за да прави бели. Отивам долу при кухнята, гледам, разглеждам и чувам само команди и разпореждания от Станка. Тя се приближи към мене и ми каза да се махам, че съм пречела. Аз кипнах и на висок глас натъртено казах: „Напротив аз дойдох да ти кажа, че от днес ти нямаш работа тук и не може ти с второ отделение да командваш сестри с висше образование. Това никъде не е позволено и в Школата не се позволява. Отиди долу в София, завърши си основното образование, после си завърши гимназията, запиши университет и чак тогава след десет години ела да ни командваш“. Тя цялата трепери и се развиква. А всичките, които бяха там изведнъж се оглеждат и виждат нещата в друга светлина. Постепенно се окопитват, няколко сестри учителки станаха и леко я избутаха от кухнята. Тя си тръгна като непрекъснато викаше най-обидни думи. От следващия ден тя не бе допусната в кухнята, а на още по-следващия ден ние отново чувахме как дежурните по кухня пееха братски песни, разнасяше се смях им и весело дежурните братя прихождаха с пълните кофи с вода. Животът продължаваше, хармонията бе възстановена.

Аз съм при Учителя на разговор.

„Като дойде някоя светска дама при мене, която тежи много, аз имам място само за трийсет и три грама да поместя - душата тежи много малко. Окултната литература е пълна с такива примери. При един адепт идват две ученички: едната била много близо физически, била първа, тогава другата, за да може да е близо при учителя си се смалила толкова, че се превърнала в житно зърно. Учителят взел житното зърно и го погълнал. По такъв начин тя влезнала вътре в него. Коя е била по-близо до него?“

Сега ти си внесла едно богатство и си казваш: „Ще ми го върне ли или ще ми го задигне“. Невъзможно е аз да излъжа. То е немислимо нещо. Слънцето може да прави сенки, но в него сянка няма. В Любовта смърт няма. Аз съм ти запалил една свещ. После ако я изгася две ще ти запала. Ако изгася двете свещи, три ще ти запала. Кой е по-силен - с двете или с трите свещи?“

92. КОГАТО СИ МУЛЕ И ТЕ Е ЯХНАЛА ПРОСТОТИЯТА

След като завърших гимназията аз се записах студентка по философия и педагогика и следвах три години, оставаше ми още една година, но не завърших понеже се прехвърлих в музикалната академия. Бях споменала

вече, че направих грешка, че не завърших университета, но тогава реших, че трябва да работя върху музиката на Учителя. В факултета ни четяха лекции и след това имахме теми за разработване, правехме реферати и след това ги четяхме в присъствието на всички и то пред професорите. Тогава студентите бяха малко, брояхме се на пръсти и се познавахме. Аз вложих доста усилия и старание при разработката на темите. Преди това имах опит с Учителя когато той ми задаваше теми от Библията и ме караше да търся причините и следствията, законите на всяко едно явление описано там. Та по същия начин постъпвах и при рефератите, за което професорите бяха доволни от мен и ме смятаха една от редките интелигентни госпожици. А баща ми по онова време беше учител по литература в гимназията, а майка ми беше светска жена, образована и се движеше в подходящо общество. Обикновено жените не се занимаваха с домакинство, защото затова имаха прислужници, а се занимаваха с филантропски идеи за благотворителност и други начинания, а дъщерите им непременно трябваше да свирят на пиано, да бродират, да знаят френски език. Това беше етикета на обществото, на едно буржоазно общество. Това общество не беше представител на народните изедници и кръвопийци както сега се пише и говори, а тези кръвопийци идваха от други среди и те нямаха нищо общо с онова буржоазно съсловие и интелигентни среди тогава в София. Така веднъж чух лично от устата на професор Михалчев да се възхищава от моята интелигентност. Аз бях скрита по форма и по дух, но след като дойдох на Изгрева в тази груба среда около мен тя ми повлия много лошо и едвам се справях с нейните груби влияния върху мен. Това бяха влияния от жителите на Изгрева дошли от цялата страна при Учителя, а това беше разнороден състав, селяни, селянки, необразовани, неуки, но устати и всезнаещи по всички въпроси. А това е най-важното, което може да опропасти всяко едно общество. А за духовното общество важи стократно. Затова Учителят на младите даде подтик да учат, да завършат гимназия, след това да следват университета, а на онези, които бяха учили и недоучили нареди да взимат частни уроци при Паша Теодорова или при други сестри учителки и след години те завършиха гимназиалното си образование като частни ученици. Някои от сестрите записаха във факултета по педагогика и литература и станаха учителки.

След като дойдох на Изгрева всички имаха точно обратното мнение за мене и те си го запазиха до края на живота ми. В света бях интелигентна и добре приета от моите връстници, а тук на Изгрева направо ме обявиха, че съм проста. Да не ти дава Господ неук и прост човек да те оценява, че си по-прост от него. Та тук това ми се случи и не само се случи, но се случваше до края на живота ми. Съдба на обречените да бъдеш между интелигентните интелигент, а между простите да бъдеш от прост по-прост. А най-болезнено между простите да бъдеш според тях незнаещ и невежа, а това едвам се търпеше и трябваше да го изтърпя цял живот. Да, но това не бе най-лошото, но дойде време тези простите да си дават мнението за неща, които не разбират и да се налагат. И тогава им възразявах, че не са така нещата, защото те са еди как си понеже лично Учителят ги е дал така, защото се основават на духовни закони. Като чуеха това те, простите скачаха и не ми даваха да изрека дума и да изкажа духовния закон и се развикваха: „Па ти много си се издигнала, че си стигнала чак до духовното. Остави на нас да знаем кое е духовно и кое не, а ти си гледай своята работа“. Хайде кажете ми сега аз да си гледам моята работа, а тия неуките и простите да определят кое е духовното и кое не е. Как ви се струва цялата тази работа. Ще попитате ами какво е мнението на Учителя. Отидох при него и по този повод му се оплаках, а той

ми каза: „Ами аз какво да кажа? Таквиз ми е дал Бог и аз ги търпя. Други няма. Учените, които бяха изпратени да дойдат при мен не дойдоха и останаха в света и затова Господ събра неуките, простите, клосните, сакатите и ги доведе при мене и аз да им бъда Учител. А учените, интелигентните останаха в света и той Светът сега им е учител наместо всичко това да бъде обратното - неуките и простите трябваше да отидат в света и света да ги учи и образова, а учените трябваше да дойдат при мен да учат духовното знание“. Тогава се засраших и се прибрах у дома. Щом Учителят и Бог ги търпи та какво оставаше за мен - и аз ще ги търпя. И търпя цял живот. А да си имате работа с прости хора и с простотията, която иска да те яхне като муле и та де подкара по магарешки пътища от това по-голямо наказание няма в света. Всички се изтрайва, но да те яхне простотията и ти да ѝ служиш това е задача за велики хора да я разрешават, а не за мен обикновената.

Та по това време започнаха да ме хокат, да ме хулят, защото се дразнеха, че има някой с друго мнение, което не само се различава от тяхното, но и показва, че някой може да е и над тях. Това ги въбесяваше и ме хокаха. Ще кажете, та нали това е школа на Любовта? Да, това бе школа на Любовта, но тя беше на Учителя тази Школа и той там изявяваше тази Мирова Любов и Космическа Обич, но за нас това беше училище, където всичко, което беше у нас, което носехме у себе си трябваше да го обучаваме и да го облагородяваме. Отивам по този повод при Учителя да му се оплаквам, че ме хокат за нищо и никакво си. Той ми каза: „Те ще те хокат, а ти ще им правиш добро, докато те се уморят и кажат: „Е, наистина Марийка е добра“. Аз си тръгвам с едно ново познание за нещата около мене и за света, който ме заобикаля и си мислех, че всичко това сега точно на мен ли се падна да го нося и изтърпявам. Нямаше как, трябваше да го нося щеш не щеш принудена бях да го нося. Когато ме хокаха аз се смирявах, заемах най-малкото място, че дори и последното място. Учителят ме поглеждаше и ми казваше: „Ще се смириш, но ще запазиш вътрешното си достойнство“. Та по това време един приятел беше отишъл при Учителя с молба да му повери някоя голяма окултна тайна. Учителят го изслушва и му казва: „Ами не искаш ли да ти кажа една тайна как да ставаш невидим за Злото и видим за Доброто?“ Онзи брат мига, нищо не разбира, но после се досеща, че това също не е лошо като идея, защото той е очаквал друга, по-особена тайна. Накрая се съгласил и на това. Представяте ли си Учителят му предлага, а той стои пред него, умува, пресмята в ума си ползата и вредата от такава тайна, която Учителят му предлага и накрая решава, че може да се съгласи. „Съгласен съм, Учителю, дайте тайната.“ Учителят се усмихнал и казал: „Рекох, да се смириш пред Злото и да се смалиш пред Доброто“. Братът седи, седи и нищо не разбира, а Учителят продължава: „Като се смириш пред Злото, то те оставя и си заминава, а като се смалиш пред Доброто, то в тебе Доброто посажда семената си и си отива. Така ще си запазиш кожата, за да не ти я одере Злото и ще си напълниш торбата след време с плодовете на Доброто“. Хайде сега разберете тази философия. Ще я разберете само когато Злото дойде при теб да те смъква, да те натисне на земята, за да ти одере кожата, а като се смириш може да си спасиш кожата цяла целеничка. Ще разбереш този закон чак когато се смириш, когато се смалиш до земята та да станеш на пръст където Доброто да посее в тебе своите семена, за да възрастнат в теб, да покълнат и чак след време да даде плод. А дотогава ще търсиш окултните тайни въвн от тебе, а те са в теб, а можеш да се добереш до тях само чрез знанията, които Словото на Учителя дава.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Учителю, понякога изпитвам страх от тези груби влияния, които са около мен.“ „Този страх е много отдавна у тебе. Колко пъти в миналото си си отстъпвала от убежденията си от страх.“ „От идеалните убеждения ли?“ „Не само от идеалните. Когато човек го е страх той от всякакви убеждения отстъпва.“ „Учителю, какво е лекарството за страха?“ „Само вяра. Непокколебима вяра. Сега няма какво да се страхуваш, късно е вече за страх. Кой каквото е направил ще си носи последствията. Който издържи ще се подигне на по-горно стъпало, а който не издържи - ще изостане в еволюцията си. Аз не съм виждал по-безидеен народ от българския. Българинът се занимава само с материални работи, на никаква идея не може да служи. Идвате тука при мен на Изгрева и само материалното ви интересува. Само се одумват един другия. Аз втори път между българския народ няма да стъпя! Никога вече няма да дойда между българите. Да не мислите аз за всичко, което ми направите държа сметка и то много точна сметка. Христос беше казал: „Докога ще ви търпя“. Говорите за Братство. Братство - тука няма никакво Братство. Аз досега не съм виждал братска обноска. Когато дойде Братството земята ще заприлича на Рай.“ „Учителю, а сега какво да правя аз?“ „Вземи две кърпи в двете си ръце и играй. Българите да играят знаят. Ръченица играят хубаво, за това ги бива, но за работа не ги бива. А да работят за Бога и да се жертват за Бога изобщо не ги бива. Ето това е положението с българите - ръченица с две кърпи в двете ръце, играй и тропай по земята.“

93. МАЛКИТЕ ВЕЛИЧИНИ

На Изгрева около Учителя се стълпотворяваха много млади хора и всеки имаше контакт с него и всеки взимаше от него онова, което му беше необходимо за неговото развитие и си отиваше в града. След време идваха отново да докладват как са се развили нещата от разрешаването на задачата. Учителят даваше наставления и поставяше други изпити. Животът на всички беше осмислен и крайно интензивен. Но понякога онзи, който се приближаваше до Учителя не получаваше онова, което искаше и за което бе дошъл, а събитията се развиваха по съвсем друг начин. Ние бяхме като малките деца, всякога искащи по нещо, но незнаещи това, което искаме дали беше подходящо за нас и дали беше наистина дошло времето, за да го получим. За всяко време си имаше определени неща, които човек трябва да се справя и да премине напред в своето развитие. Аз също не правех изключение от останалите и аз се връх като тях и аз исках като малко дете всички неща, които се искат в детството. А той ни беше и Баща и Учител. А това не беше малко, а цяла привилегия. Така когато се приближавах към него за някакво мое вътрешно изискване той ме спря като вдигна ръката напред и нагоре с изправен длан все едно когато поздравяваше учениците си и ми каза: „Ако на теб, на Паша и на Савка дам десет, то на теб ще дам едно“. А Паша беше стенографката - Паша Теодорова, а Савка беше другата стенографка - Савка Керемидчиева. Аз се спрях и нещо отвън и отвътре ме спря и отривисто казах: „Слушам, Господи“. Поклоних се и си отидох. Това беше една постановка на един живот, в който човек трябваше да служи. Трябваше да се започне с малките величини. Този урок за малките величини го учих цял живот. А какво научих още не съм сигурна.

Спомням си, че имаше един брат Чаушев, който отначало в младите си години беше наш брат, въртеше се около нас и беше усърден в началото. По-късно той стана толстоист, вегетарианец, държеше най-големият вегетариански ресторант в София, беше много интересна личност. Та, в годините на

Първата световна война той отива при Учителя и го пита как да направи така, та да не служи войник, защото не искал да постъпва във войската, а тогава момците ги мобилизирали за фронта. Учителят седи и мълчи. Чаушев решава, че трябва да зададе въпроса по-конкретно и пита как да направи, че да избяга през фронта и да дезертира в друга страна, защото не иска да служи във войската. Учителят го погледнал строго и му казал: „На този въпрос мога да ти отговоря след хиляда години.“ Чаушев чул отговора, останал много изненадан от неопределеният отговор и не могъл да разбере защо Учителя му казал точно това. Чаушев доживя до дълбока старост, беше енергичен, жив старец, но тогава остана разочарован от отговора на Учителя и след като отива войник преминава през войната, по-късно става толстоист, а те отричат войната, беше вегетарианец, но се движеше в други среди. Той не можа да разбере отговора на Учителя, който е цяла загадка за мнозина. Учителят не обичаше хора, които бягат от трудностите и отговорностите. На фронта по ония години много братя преминаха с преписан 91 псалм и зашит в куртките си, преминаха под покрива на Всевишния и под закрилата на Учителя и на Бога. Никой не бе ранен и всички се върнаха живи. Но работеха с онова, което разполагаха в себе си, работеха с единствената ценност, с живота си да бъдат в помощ на своите братя когато воюваха за една кауза, която бе провалена поради неблагоприятиетото на хора, които искаха да работят с големите величини. Затова го разказвам този случай. България премина през Втората национална катастрофа. А Учителят беше на земята при българския народ и вместо да го питат, да чуят съвета на един Божествен пратеник на земята, те не само, че не го послушаха когато им даде съветите, но се подиграха с него, че накрая го интернираха във Варна. Това бяха земни величия, които смятаха, че с една заповед можеха да хвърлят хиляди хора на смърт, безогледно в свои прищевки и за свои амбиции. Та брат Чаушев остана да получи отговора на Учителя след хиляда години, а това беше един много дълъг човешки период. Аз не бях чувала досега Учителят да е отговарял по такъв начин, че ще им отговори след хиляда човешки години. А тогава ще бъде един друг свят където няма да има войни и отговора за брата Чаушев ще дойде от само себе си.

Аз съм при Учителя за разговор.

„Какво трябва да прави ученика? Ако не знаеш да плаваш не се хвърляй в морето.“ „Учителю, ами ако аз съм хвърлена в морето и морето е материалния свят и аз съм в него?“ „Сега захвана да философствуваш. Ти си на параход в морето, който се клатушка силно и се страхуваш, че може да потъне затова искаш да се хвърлиш в морето. Като не знаеш да плаваш няма да се хвърляш в морето. Ще седиш в парахода, ще се молиш и ще вярваш, че няма да потъне. Човек може да го е страх, но да надделява на страха, да не оставя той да го завлече.“ „Учителю, аз не казах, че не искам да се боря със страха, аз само констатирах факта, че ме е страх.“ „Да констатираш факта, то е хубаво. Но рибата, която се е научила вече да плава из водата, трябва да излезе навънка на въздух, да стане птица. Няма защо да повтаряте това, което сте вече научили. Ти като не искаш да си държиш изпита, аз няма вече да ти говоря за него. Ти трябваше като една задача, която ти е дадена от Бога да го издържиш. Без наука не може. Един окултен ученик трябва да има знание.“ „Учителю, какво да правя когато настроенията ми са силни и не мога да се справям всякога с тях?“ „Ти няма да обръщаш внимание на настроенията. Трябва да се определиш. Не може и на Бога, и на хората да се уповава. Какво ще упоавате на хората?“ „Учителю, аз мисля, че вече съм се определила, но не мога да се справя с лошите си качества.“ „Ти ще започнеш

незабелязано да работиш. От дъното на избата като охлюва ще изпълиш малко по малко и ще се изкачиш на Мусала - това е Високият идеал. Затова учи, аз ще ти помагам. Да видим сега какво можеш да направиш сега."

Учителят искаше да опита на какво съм способна и беше много строг към мен, но аз през всичкото време изпитвах една вътрешна радост. Душата ми беше радостна и вихдах, че той действа така пак, за да ми помогне и че нападките срещу мен се отнасят до нисшите духове, които бяха в мен, но не и до душата ми, която имаше такъв силен стремеж към него, който бе моят Господ. От време на време като го поглеждах и вихдах Божественият му поглед отправен някъде далеч, строг и сериозен душата ми се свиваше от болка. Изпадах в смешното положение от една страна исках да изкажа съчувствие на този, който не се нуждае от него, който уповаваше единствено на Бога. Струваше ми се, че той е сам самичък и може би в този момент държи някой тежък изпит, за който ние хората нямахме представа. Сърцето ми болно се свиваше и аз плачех, че ние сме лъбли, хората и досега нищо не сме направили, с което да го зарадваме. А той даваше, даваше, даваше преизобилно, а нищо нямаше налице около него, че да се види, че нещо е реализирано от онова Слово, което той даваше. Той все оставаше сам в тази човешка пустиня. Само дава и нищо не взема. Накрая ми каза: „Ако ти си издържиш изпита аз ще се радвам“. Ето неговата радост от къде ще дойде. Да направим нещо за Господа. Боже помогни ми целият си живот да предам на теб и да издържа изпита си в този си живот, за да зарадвам своя Учител и то поне веднъж.

„Учителю, понякога вие говорите обезсърчително.“ „Аз от сега нататък все така ще ви говоря. Вие дори не сте и като децата - те знаят много добре кога трябва да плачат когато им се карат и кога да благодарят когато им се дава, а при вас е точно обратното.

Човекът, който се страхува той е роб. Той не е свободен. Един ученик трябва да е послушен на Господа без разсъждения. Да слуша Господа без да разсъждава."

94. СЛОВТО МУ БЕШЕ ДУХ, СВЕТЛИНА ЗА ЧОВЕЦИТЕ И ИСТИНА ЗА СВЕТА

Завърших музикалното си образование, успокоих се малко, вече можех да изкарвам хляба си сама, макар че у дома имаше още хляб за мене, но се отделих от семейството си и отидох на Изгрева. И аз бях на самоиздръжка, а пък и не бях малка вече. Бях на кръстопът - можех да отида учителка в провинцията и да си изкарвам хляба, но щях да се отдалеча от Изгрева и от Учителя, а пък какъв беше смисълът на живота ми след като се отдалечавах от Учителя. Та аз можех да си седя и у дома на топло и нахранена ако беше само за насъщния хляб. И при единият случай, и при другият губех Изгрева и Учителя. Бях взела в себе си решение в никакъв случай и при никакви обстоятелства да не се отделям от него. Но аз не можах да реша този въпрос без неговото съгласие. Бях свикнала и знаех, че трябва да го питам за всяко нещо. Та как иначе, по-добър съветник и баща нямаше никъде по света. Та той лично ми бе казал веднъж: „Между Мене и Бога разлика няма да правиш“. С това изречение в ума си аз отидох при него и му обясних: „Учителю, аз съм дошла за Школата, а като отида в провинцията ще се отдалеча от вас“. Погледна ме: „Правилно си решила“. Така аз останах на Изгрева. Това не беше само съвет, това беше определяне на една съдба. Аз

знаех, че трябва да се определя от вътре към Учителя и Бога и след това отидох и изказах решението си и чаках неговото мнение. Обикновено имаше приятели, които постъпваха по съвсем друг начин, те криеха от него и му съобщаваха съвсем неверни неща. Тогава Учителят ги изслушваше, много добре знаеше как седят нещата, защото виждаше и знаеше цялата истина по случая, но той беше Дух на Истината и ги оставяше свободни, за да си направят опитите човешки. А човек пред лицето на Бога трябва да бъде открит и от вътре и от вън. Спомням си как една сестра беше си взела куфарите и тръгнала след Михаил Иванов, онзи хубавец и беше се запратила след него в Русе. Оставила Школата, оставила Учителя и се замъкнала след онзи хубостник, халосала се по него, влюбила се. Той ли я беше оплел това не зная, но се беше замъкнала след него. Отивам при Учителя и лично ми разказва целия случай с огорчение как е заминала без да пита някой и без да му се обади като е скрила и повода и причината за заминаването си. Тя горката мислеше, че това ще остане скрито за Изгрева особено за Учителя. Аз останах изумена, защото Учителят много рядко разказваше грешките на един ученик пред друг. И ако ги разказваше това го правеше затова друг ученик от Школата да вземе отношение към тази грешка, защото ако и той вземеше отношение нещата тутакси се променяха и след това идваше неговата тежка дума, което беше решение на Бога и тутакси щяха да се явят служителите Господни, за да изпълнят Волята на Бога. Аз се обърнах към Учителя и го питах: „Но, Учителю, тя не ви ли е казала, че напуска Изгрева и че отива след Михаил в Русе?“ Аз винаги казвах и споделях с него и затова това положение ми се струваше невероятно. Усмихна се: „Е, е, те казват, казват...“ И замълча като направи един жест с ръката, че те разказват едно, а вършат друго та да им се скрият следите. И тогава разбрах, че приятелите криеха от него дори когато казваха нещо не го казваха изцяло, а понякога го и лъжеха. Да, направо го лъжеха това открих за моя голяма изненада по-късно. А той, Всемирният Учител всичко знаеше и мълчеше. Ето това бе най-трагичното в тези случаи. И най-великото в света да се извисиш над дребнавото в живота, да дадеш свобода на всички, за да можеш да проявиш величието на Духа, който носиш със себе си: Свобода за всички и Истина за всички. Всеки можеше да се добере до Истината и да стане свободен като дух и като човешка душа, но онези, които оставаха свободни без да разберат истината тръгваха по човешките си друмища да търсят брод за своето непослушание и вироглавство - говоря за онези, които бяха в Школата на Учителя, а той седеше и мълчеше. Бог е дълготърпелив и Бог е благ - тук разбрах тези неща.

Много пъти по такива поводи Учителят бе казал неведнъж пред мен: „Мен ме е страх да кажа нещо, защото моята дума е много тежка, защото около мен стоят дежурни светли същества на пост и стража и чакат да чуят само една дума, те я вземат и веднага тези служебни същества тръгват да я изпълняват“. Аз също съм имала такива опитности с Учителя. Бях при него на разговор, изведнъж той спря да говори с мен, промени си видимо израза на лицето, изправи се в стаята и зае официалната си поза. Аз се усетих, че изведнъж в стаята като че ли влезнаха същества от друга еволюция, в други тела не като нашите, защото въздухът трепереше и усещах, че имаше присъствие голямо. Аз бях свикнала с аурата на Учителя и с неговото присъствие, но тук беше нещо съвсем друго. Аз се бях сгушила пред тези същества, като само за миг ми се отвориха очите, за да ги видя като проблясък от светлина, като стълбове светлина, които стояха в стаята, на брой бяха три същества като три снопа светлина и стълбове от светлина, които започваха далеч някъде в дън земи и продължаваха нагоре във висините като пробиваха небето.

Даде ми се само за миг и след това отново ми се затвориха очите. Учителят затвори очите ми и ме запази, за да не изгоря от тази светлина. Учителят разговаряше с тях без да си отвори устата. Вие подслушвали ли се сте разговор случайно включени на друга телефонна линия от друг телефонен номер. Чувах как някой разговаря, вие сте във от тях, но сте участник на техния телефонен разговор. Така и аз тук бях във от тях, аз за тях бях една мравчица пред Великия Дух, в една човешка черупка. А тези огнени светлинни стълбове около мен в стаята се разговаряха с Учителя. Аз ги чувах не с ушите си, защото те разговаряха в областта на мисълта и този мисловен разговор вървеше от Учителя към тях във вид на светлинни лъчове. Те задаваха въпроси на Учителя и лъчи от светлина излизаха от тях и се отправяха към Учителя, а в отговор на техните светлинни въпроси от Учителя излизаха не лъчи, а цял сноп от светлина. Това беше разговор в друго духовно поле, в друга сфера, това беше мисъл, която беше облечена в светлина. Тук си спомних, че Учителят беше споменал пред нас чрез Словото си, че светлината това е мисълта на ангелите, на висшите същества и че светлината представлява кондензирана мисъл. Тук разбрах какво означава мисълта обвърната в светлина, когато от Учителя излизаше сноп от светлина и отиваше към тях, а от тях излизаха лъчи от светлини и отиваха към Учителя, т.е. светлината на ангелите беше тяхната мисъл. Това продължи няколко минути. Единствено ми се даде да видя разговора между Учителя и тези светли същества. После те се отдалечиха и ние останахме с Учителя сами. Той се обърна към мен и рече: „Сестра да си продължим разговора“. Аз стоях и промълвих: „Благодаря ти, Господи, че доживях да видя skinята Господня“. А той каза: „Ти не доживя, но бе допусната само за миг да разбереш и проумееш величието на Божия свят, но беше поставена в броня, за да не те изгори светлината“. Аз си тръгнах. Е, това преживяване как ви се струва? Та една такава опитност човечеството не може да я постигне след хиляди години. Аз имах привилегията да видя това. Та колко хора днес могат да видят огнения стълб от времето на Моисей, който огнен стълб ги водеше нощем в пустинята. Та колко хиляди години минаха от тогава? Ами от времето на Христа колко са онези, които могат да видят такова присъствие от Божествения свят? А от времето на Учителя когато Божественият Дух беше връз него, Христовия Дух беше в него и Господният Дух на Силите бе с него то колко българи го познаха? Ами вие, които четете това ще се питате дали е вярно и възможно. Ами вземете една беседа, четете Словото му и ще проверите с живота си какво значи „Словото му беше Дух и Светлина за човеците и Истина за света“. Това беше за мен, това ще бъде и за вас ако Словото му влезне във вас и направи жилище у вас - храм неръкотворен, където Божият Дух ще служи чрез вашият живот на земята в Дух и Истина.

Отново съм при Учителя за разговор.

„В Духовния свят когато дават на одного, то е общо за всички и когато дават на всички, то е за Един. Там няма разделение. Първоначално е бил само един Човек, който после се е размножил.“ „Учителю, аз си мисля, че вие обичате само една душа във всички ни.“ „Да, обичам една душа - Божествената душа.“ „Аз мога ли да се смятам, че съм една малка клетчица от тази душа?“ „Да, може.“ „Но аз си мисля, че на тази клетчица отговаря също една клетка от вашето тяло специално само за нея.“ „Да, това е вярно.“ „Къде е тя?“ „На най-възвишеното място - в сърцето.“ „Учителю, вие като ми дадохте да работя върху Любовта какво подразбирахте: Любовта като чувство или като разумна сила, която обгръща в себе си всички други добродетели.“ „Разбира се всеобемната, разумната Любов, която обгръща и

останалите добродетели, тя обхваща и Любовта като чувство, върху която има ти да поправиш някои свои дефекти." „Ами тези два пътя на ума и сърцето?" „Тези два пътя трябва едновременно да присъстват в човека. Сърцето и душата трябва да бъдат едно. А умът и духът трябва също да бъдат едно. Само по този начин вие можете като отидете в другия свят да бъдете пак при мен, така както днес стоиш пред мен. Към Бога се отива по два пътя - чрез сърцето и душата, и чрез умът и духът."

95. ПОДПУШЕНИЯТ ИЗВОР И МЪТИЛКАТА

Войната (1941-1944 г.) бушуваше на Източния фронт, славянството беше поставено на изпитание - дали ще оцелее. Ние всички бяхме се смулили понеже се стреснахме от тези събития. Не можехме да се ориентираме, а Учителят не правеше извления, а само от време на време и то пред строго определени лица, които играеха ключови позиции в решаване на някой въпрос. Имахме един брат Руси Караиванов от село Ветрен, Сливенско по професия железничар, но в младите си години бе комунист, участвал в съпротивата, бил в затвора, но дошъл един момент когато му се пробужда съзнанието и той се обръща към Бога. Разказваше ми как няколко години след като се оженил нямал деца, но после отишъл при дядо Влайчо, един от странствуващите пророци и ясновидци в България. Той бе един от древните пророци на Израеля. Та този древен пророк дедо Влайчо на края на живота си беше дошъл на Изгрева при Учителя няколко седмици преди той да напусне физическия свят и чул думите му: „Много късно дойде. Къде се загуби в пустинята? Защо не дойде след огнения стълб на Йехова?" Та дедо Влайчо разбира, че е закъснял и че се размина с Учителя и Школата му, но пътуваше от града на град и помагаше на хората със своите ясновидски предсказания, които бяха доста точни и едновременно насочваше някои от тях към Братствата в Нова Загора, Айтос и Тополица. Някои се задържаха, други се заинтересоваха от учението и и след това оставаха в него. Та дедо Влайчо беше накарал Руси Караиванов да стане вегетарианец понеже му беше казал, че за да има деца трябва да престане да яде месо и така той стана вегетарианец, народиха му се деца и по този начин се доближи и до Учителя и Изгрева. Та той разказваше така: „Братя, разбрах, че с оръжие и насилие не може да освободиш човека, а само го препращаш от едно робство в друго все едно, че препродаваш едно стадо овце от един господар на друг, докато третия господар се яви, остриже вълната, издои млекото и накрая одере кожите на овците." Та брат Руси отива при Учителя и му казва: „Учителю, нали казвате и говорите, че славянството има мисия за идното човечество, а ето сега германците са пред Москва. Какво ще стане с Русия?" Учителят му отговорил: „Отговора си ще намериш в следващия брой на вестник „Братство" и ще разбереш какво има да стане". Руси не казва никому, но отива и изкупува към 600 броя от вестник „Братство" и започва да го разнася по цяла България и го дава на своите приятели комунисти, които тогава се бяха скрили и уплашили от така развилите се събития. А редактор на този вестник бе Сава Калименов, който получава едно вдъхновение за мисията на Славянския Дух, който ще залее целият свят и което ще представлява една бъдеща програма на идното човечество. Сяда и написва тази статия. Ако днес вие я прочетете ще изтръпнете и ще застанете чинно пред Словото, което е написано в статията. То притежава невероятно голяма сила и всяка дума е поставена на мястото си и всяко изречение е написано със сила и мощ, та всички, които четяха тази статия възкръсваха и отново оживяваха. Та това

вдъхновение у Сава Калименов не беше случайно, защото Учителят беше изпратил някой от висшите Същества да му я продиктуват та чрез друг човек, а не чрез Учителя да стане достояние на много хора, да ги охрабри, да станат на крака и да отстоят на нашествието на германците. Според мен тази статия повдигна духа на всички братя и сестри в Братството, на всички леви сили в страната, защото брат Руси разнесе този вестник на всички комунисти, които като четяха статията ронеха сълзи и не вярваха, че до там ще се стигне, че славянството ще залее света. Така тази статия и този брой свърши голяма работа и раздвижи много духове, те скочиха и започна голямата съпротива срещу германците.

Отивам аз при Учителя и споменавам за тази статия. Той каза следното: „Те ще разберат, че с насилие нищо не се постига“. Та измина някой и друг месец и германците бяха отхвърлени от Москва, обкръжени при Сталинград, разбити и накрая руснаците преминаха през цяла Европа и забиха червеното знаме над Райхстага. Сбъдна се написаното в тази статия и се сбъдна още едно пророчество на Учителя пред Илия Младенов, който по онова време беше висш офицер и в присъствието на голямата му дъщеря Лиляна, която по това време била ученичка в гимназията Учителят изрекъл следното: „Рехох, пиши руснаците ще забият червеното знаме над Райхстага“. Повторил го е три пъти и точно по това време германците са били пред Москва и са чакали тя да падне всеки ден и това е била причината Илия Младенов да посети Учителя в Мърчаево. Та ето имавме големи развързки в последните години на Школата. Бяхме свидетели как се промени един строй, премина и приключи една епоха и дойде друга епоха, която Учителят нарече „Ера на труда“ и която бе предсказал преди много, много години и че тя ще продължи 45 години. Това бе първият етап.

Вторият етап започна след заминаването на Учителя. Настанаха бурни времена, изведнъж всичко се обърна около нас и вътре в нас. Ние не очаквахме толкова бърже политическите промени. Учителят напусна този свят и ние смятахме, че така ще продължава вечно с живота, който бяхме свикнали да живеем. Тогава дойде една сестра у дома, която е била в Мърчаево при Учителя и която го е запитала: „Учителю, кога ще се оправят нещата?“ А той отговорил: „За кои неща говорите, сестра?“ „Нещата в света и около нас.“ „Сестра, сега всичко е мътилка. За да се изчисти извора трябва да се изгребе тинята, падналите камъни, пръста и винаги водата се размътва. Та сега е времето когато Бог изчиства извора. И трябва много, много вода да изтече, да се оправят нещата и да потече чистата вода.“ Учителят наблегнал на думите „много, много“ и на нея ѝ се струва, че това е много дълъг период и не се знае дали ще го дочака в този си живот.

Когато започнаха борбите в Братството и всичко, което ни сполетя и корабът, наречен „Изгрев“ се надена на подводните скали, проби се и започна да потъва, тогава всеки и всички се обвиняваха по между си. Та си спомних тогава едно изказване на Учителя пред мен: „Когато изворът се размъти най-много, тогава започва да се чисти“. Та същото стана сега и с Братството. Трябваше да дойдат големите борби, трудности, изпитания и всеки да се определи кой на къде е, та да се изчисти изворът, да се махне всичко, което му пречи и цялата мътилка да изтече. Та сега още тече тази мътилка през нас, живите останали от времето на Изгрева. Тази мътилка не е външна, а вътре у нас и трябва тя да премине през нас и чрез нас да изтече. И чак когато изтече, тогава ще се изчисти изворът, а като се изчисти ще дойде и чистата вода. Чак тогава ще се отвори път на Словото на Учителя и ще дойде друго време, за други хора. Защото и да се отвори сега път на Словото

и да се дадат условия, то ние няма да направим нищо. Защото тази мътилка, която преминава през нас ще опушлява, ще оцапа и ще изопачи Словото на Учителя. Та небето е взело всички предохранителни мерки докато не изтече мътилката през нашите умове, през нашите сърца, през нашите начинания - не може да дойде чистотата от нас. Защото Словото трябва да протече в нас чрез нашия живот и тогава да му се даде този път. А сега всички чакат обратното - да му се даде път. Ами то нали трябва да протече нанякъде, нали трябва да премине в човека като живот. А сега човекът е подпушен извор, той е задръстен, трябва да се изчисти и да се оттече мътилката. А дотогава всеки сам ще се чисти, никой няма да дойде от вън, за да го изчисти от вътре. Чистотата от вътре, тя е вътрешно качество у човека, чистотата се постига с чисти мисли, чисти чувства и праведни действия. Само тогава може да потече Словото на Учителя чрез човешкия живот и той да го реализира в живота си, защото Словото е светлина за душите, а пък душата на човека обитава само в Чистотата. Само в Абсолютната Чистота.

Аз съм на разговор пред Учителя.

"Човек трябва да поддържа ръцете си чисти. Ръцете е необходимо да бъдат чисти. Тялото си човек трябва да държи чисто. Но тази чистота не трябва да бъде само външна, но и вътрешна. Да си изправен само външно, не е достатъчно. Трябва външната чистота да отговаря на вътрешната чистота. Ум с изпитание е езеро с притоци." "Учителю, какво значи това, че на човек му е потребно време и пространство." "То значи, че човек има нужда от идеи и свобода. Например, ти живееш тук, а някоя твоя приятелка живее на оня връх отсреща. Вие като се гледате от далеч ще се роди у вас желание да си идете на гости. То е пространство. Когато хората са близо, те не могат да живеят. Времето е условие. Във времето стават смени на състоянието: богатство и бедност, ден и нощ. Когато е ден човек има условия да работи, когато е нощ - повече си почива. Времето подразбира да не бързаш. Имаш една работа да не искаш да я свършиш в един месец, а в два-три месеца. От тук погледната пространство е идеята, морала. Пространството е онова, което постоянноства, а времето се мени. От тук говорим за пространство, за идея, а като дойдем в ангелския свят говорим за есенция. Сегашната философия е объркана. Те говорят само за ума, сърцето и волята."

96. БЛАГОСЛОВЕНИЕ И ОБСЕБВАНЕ

Имаше моменти когато бях в приповдигнато състояние на духа, в едно особено състояние, което човек трудно може да определи с думи, което се дължеше, че в този момент се бях издигнала над собствените си проблеми и човешкото ми същество оставаше отдолу под мен, а се извисявах като душа и се схващах като душа. Но винаги в такива състояния, които не траеха много дълго, защото все ще се намери някой, който да прекъсне това необикновено състояние. Или ще дойде да ти чука на вратата, за да ти иска нещо, или ако си навън точно покрай теб ще мине, ще се спре, ще те заприказва и след това ще си замине. Или пък ще дойде да ти каже някоя обидна дума, или някоя забележка, или пък ще търси да се скара с теб. Та почна ли да се извисявам като птица в простора и дойде някой и те простреля със стрела и паднеш тутакси долу на земята. А онзи си отиде и изведнъж усетиш, че си изпразнен от вътре, че това състояние, което е било така възвишено и всеобхващащо, които е обхващало не само теб, но и цялата вселена вътре у теб и вън от теб - вече го няма. Изчезнало ли е, изхвъркнало ли е, простреляно ли е? Няма го и толкоз. Няколко пъти минах през такива положения и оти-

вам при Учителя и му разказвам всичко. Той ме изслуша и каза: „Когато ти дойде благословение внимавай духовете да не те оберат“. Това така ме стресна, че не можах да проумея как така ще ме оберат, та нали тук бе Школа на Любовта, нали всички бяхме братя и сестри. Какъв обир може да има тук? Но като размислих и осъзнах видях, че тази празнота и пустиня, която изпитах в себе си след толкова срещи с дадени личности беше чиста кражба и наистина в тези посетители влизаха духове, водеха ги, движеха ги, идваха при мен, разговаряха се мен, правеха контакт и така ме обираха. Онези вътре в тях бяха крадци и разбойници. Онези техните състояния бяха на същества, които бяха гладни и за да се хранят и живеят трябваше им светлина и храна. А светлината я взимаха когато виждаха, че някъде в някой човек има пробуждане на съзнанието му, че е в друго по-високо поле, че е в по-възвишено разположение, където има повече светлина. Идваха и взимаха от нея, а храната бе енергията, която изсмукваха и извличаха от там. Спомням си веднъж бяхме на Витоша и щяхме да преспим под откритото небе на запален огън. От Витоша се виждаше София как в далечината блещукаха лампите на електрическите крушки. Едни мъждукаха по-слабо, други по-силно, едни бяха по-близо, други бяха по-далече, така че имаше разнообразие в тази гледка. Някой обърна внимание на Учителя на ширналата се под нас гледка. Учителят се загледа и каза: „Виждате ли това? Виждате ли тези светлини, които светят от запалените електрически крушки на града? Така както светят тези крушки, така представляват и хората с пробудено съзнание за Невидимия свят. Така както онези крушки светят по същия начин светят онези човешки глави, в чийто мозък се е пробудило съзнанието му и е направило връзка с Бога. Така те светят за Невидимия свят. Та за невидимия свят е много лесно да се ориентират и да ви намерят. Те ви намират по светлината на пробуденото ви съзнание“. Този пример ми дойде на ум когато разказвах това как духовете могат да съзрат светлината много лесно, те се движат в полета където е нощ за тях, макар че някой път е денно време за хората, но светлината която се излъчва от съзнанието им, от мозъците им по нея могат да се ориентират много добре. Така пеперудите, мухите, комарите и бръмбарите вечерно време заобикаляха голямата крушка на стълба, който бе наред поляната. Ламбата светеше, тя бе от 500 вата и осветяваше цялата поляна, а около нея в диаметър около един метър имаше рояк от нощни насекоми. Ние го приемахме това за нещо напълно нормално. Ето това е една аналогия и съпоставка, която е необходима в случая.

Веднъж при най-голямата скръб, която ме бе сполетяла, смазана, плачеща - бях на дъното на Ада. Учителят дойде при мене, сложи ръката си над мене и всичко изчезна. Повдигнах очи и видях, че неговите очи са сини, а иначе те бяха кафяви. Погледна ме и каза: „Ами не знаеш ли какво е казано в Писанието? „Блажени страдащите, защото те ще се утешат.“ Това беше едно благословение от Учителя и от Бога. Та как няма при едно такова благословение да не дойде някой да те обере духовно и то онези, които са крадци и разбойници. А те са майстори за това, те знаят как да изсмучат цялата ти вътрешна светлина, да поемат цялата тази жизнена енергия, знаят как да те обсебят, как да влезат в теб, че да не можеш да ги изгониш от собствена-та си къща, т.е. от собственото си тяло. Та понеже тези духове идват по различен начин и някой път влезнат в някой твой познат, после той дойде при теб и чрез него те те оберат, а той си замине, но и духът-крадец от него се оттегля. И ти си ограбен, и онзи твой приятел е ограбен. Понякога те идват така от горе от пространството и ако намерят твоят дом-къща с отворени прозорци намъкват се в къщата ти и те оберат. Затова окултния ученик тряб-

ва да затваря своя дом, да затваря тялото си да не влизат духове в него, а това става чрез формули и методи, които Учителят е дал, за да може да се огражда с диамантена ограда, за да се пази и съхранява. Веднъж след беседа Учителят мина през салона, мина през врата и се заизкачва както обикновено му по стълбите нагоре за стаичката си, носещ под мишница Библията. Аз вървах след него и исках да му целуна ръка. Понякога след беседа той оставаше в салона, приятелите го заобикаляха, целуваха му ръка и търсеха съвети от него по най-различни въпроси. Друг път той излизаше от салона и тръгваше по поляната, където играехме Паневритмия и всички приятели излизаха и тръгваха след него, спираха го някъде по поляната, разговорите продължаваха, разпитваха го за различни неща и всеки искаше да му целуне ръка, да се допре по физически път до Учителя и Бога, който се проявяваше в него. Сега Учителят усети, че след него върви човек по стълбата, която бе дървена и се спря. Погледна надолу, аз вървах след него и като усетих, че той се спря вдигнах глава към него, а той стоеше на три метра от мен и на височина от 20 стъпала. И какво да видя. Не, грешка на езика. Не какво виждам, а какво ми се даде да видя, защото и друг път съм гледала Учителя, но не бях виждала такова нещо. От лицето му и главата му излизаше светлина, бяла светлина както това излиза от слънцето, което току-що изгрява, една мека светлина, бяла, трепкащо с фини вибрации. Вторият бе, че виждам как небето над него се отвори, като че ли някой вдигна някакъв капак, който стоеше над главите ни и тази светлина излизаща от Учителя се разпростре и над него километри нагоре над него към небето. Третият момент бе, че видях как започнаха да слизат същества в бяла светлина като разперени птици върху него. Ако сте виждали как ято бели гълъби кръжат, за да слезат и кацнат едн след друг на земята, такава картина виждах над главата на Учителя. Тези същества не само слизаха, а възлизаха. Едни слизаха от горе, приближаваха се на един метър от главата му и се вливаха в онази светлина, която го обкръжаваше като ореол и след това други същества излизаха от този ореол и отиваха нагоре към небето. Възлизаха и излизаха - това беше цяло проявление на Божествения свят. Аз стоях отдолу и гледах, а той седи отгоре и се усмихва. По едно време това изявление спря, някой затвори с небесен капак пред очите ми тази картина, обърнах поглед надолу и какво да видя - отдолу идваха приятели от Школата, но лицата им бяха като че ли не са човеци, а като че ли ги гледат чудовища. Аз изписках от уплаха и побягнах нагоре към стаята на Учителя. Той ме чакаше: „Марийке, не бой се, но запази това, което видя и съзря“. Аз му целунах ръка. Онези от долу, учениците на Школата се приближаваха към Учителя. Те бяха вече с човешки лица. Аз бърже минах покрай тях и изтичах навън. Отидох у дома си. Часове наред изживях тази картина. Това беше наистина благословение. Сега разбрах нагледно как Божествения Дух е слезнал над Исус, когато Йоан Кръстител го е кръщавал на река Йордан. Разбрах какво значи изрази, че Небето е отворено и че над Божият Син възлизат и слизат светли същества и се изявява чрез него Божествения свят.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Този когото обичаш първото нещо, което ще ти направи, ще те мушне с един нож и ако не се уплашиш ще видиш, че този нож е книжен. Сега ще се учиш на пълната жертва. Учителят ти ще поиска да му оставиш всичкото си богатство и да си заминеш. После пък той ще ти остави богатството си и ще си замине. Тези неща взаимно стават и това е хубавото в Любавта.

Ще има някои, които ще искат да те накарат да се отдалечиш от мене. Ти няма да ги слушаш. Те и на Савка и на другите постоянно прашат тези

мисли, които доста са им навредили. Духовете, които те преследват кармически искаха да ти отрежат главата, но аз те спасих. Никой няма право да реже главата на другия. Те искаха да направят това, за да живеят те - да се възползват от твоя живот за себе си. Човек остава в ръцете на духовете когато е грешил против законите, не е изпълнявал Волята Божия. Тогава и Бог се отдала."

97. ГЛАСЪТ НА БОГА

Имах един много наивен и дребен случай, който не би трябвало да се разказва, но пък с него имах една от големите си опитности. За пръв път чрез този случай успях да чуя гласа на Бога. А случаят от обективен, по-обективен. Имаше в нашите среди един брат Бандерски, който минаваше за ясновидец и който декларираше, че уж Учителят говорел чрез него. Имаше и още няколко други такива като него, които също говореха и твърдяха, че Учителя се изявява чрез тях. Така се развиваха нещата след заминаването на Учителя, навъдиха се пророци и ясновидци и никнеха като гъби. Някой трябваше да запълни вакуума, който се получи след заминаването на Учителя и затова се явиха ясновидци, пророци, медиуми, спиритисти и всеки искаше да вземе мястото на Учителя. Това беше категорията на пророците. Пък веднага се явиха и другите, които не искаха да пророкуват, а да действат по свое усмотрение и те се явиха като по-волеви, по-борбени и те задвижиха кораба да тръгне, та го надянаха на подводните скали и той потъна. Всеки разбираше от ръководство, всеки искаше да бъде капитан на кораба и да се слуша неговата воля. Корабът потъна и вече нямаше нужда от капитани на кораби.

Та се явиха и пророците, а Бандерски пророкуваше и освен това доказваше, че Учителят говорел чрез него. Аз се отнасях доста внимателно към тези изявления. Веднъж той ми каза: „Твоята молитва се приема направо от Бога“. Аз се поусмяхнах и бях резервирана, защото смятах, че това е начин да се ухажда и печели разположение на слушателите. Аз знаех от Учителя много добре дали молитвите ми се приемат и кога се приемат от Небето. Та това беше двадесет и две години Школа и ежедневно бях при Учителя. Обаче по-късно у нас се случи един инцидент. Имашме една гургулица, бяхме я нарекли Танче и един път дойде при нея друга гургулица и се настани при нея. Ние се зарадвахме, че нашето Танче ще си има дружка. Но втората гургулица започна да води борба срещу нашата Танче и да я гони. А Танчето бе приятелски разположена към новодошлата, но последната я биеше и кълвеше. Видяхме се в чудо. Чудех се какво да правя. И седнах да се помоля на Бога да ме научи какво да правя, защото втората ще умори първата. И като се помолих Той разреши въпроса. Изведнъж слезна от небето един облак в стаята ми, мина през тавана и ме обхвана цялата и чух един глас: „Я да чуя какво ще се помолиш?“ И усетих лицето на Бог-Отец и му разправих всичко. „Господи, разреши въпроса ми най-добре.“ И облака си отиде, вдигна се и изчезна така, както бе дошъл. След това се зачетох в Библията и направих сравнение как същият облак се е явявал на Моисея и на евреите когато Господ Йехова с огнения стълб е водел евреите през пустинята. Но тук времето беше друго и нямаше и не можеше да има никакво сравнение. Накрая един наш приятел - Васко Искренов се съгласи да я вземе втората гургулица и я занесе при него като пойна птичка. Аз не знаех как той ще се държи с нея. След два-три дни гургулицата излети от тях и не се върна повече. Че чух гласа на Бога в облака чух го, в това няма съмнение, но се и

потвърдиха думите на Бандерски, че моите молитви се приемат направо от Бога. Може би не всякога, но понякога. А това не е малко. В зависимост как е насочена молитвата, с каква сила се изпраща и по какъв начин - зависи от много неща. Винаги съм смятала, че Бог е недостижим, че идва за големи работи, а той дойде за такова дребно нещо, че ме беше срам да му се помоля. Така хубаво ми каза: „Я да чуя..." и аз се свих, засраших се, че за толкова дребно нещо ще се помоля. Но после го изказах. Винаги си спомням за това чувство и живо преживяване, че за такова дребно нещо се обади и откликна Божествения Дух. Спомням си, че Учителят беше казал, че Бога работи чрез хората посредством малките неща. Та този облак, който слезна, влезна в стаята ми беше едно живо, ненадейно преживяване, беше слезнал Божествения Дух да откликне на едно дихание на една човешка душа. Е, това означаваше много за мен.

Веднъж през време на Школата когато домът ми беше станал дом на птиците, където имаме 20-30 свободно движещи се птици една от птиците беше наранена, превързахме я и я поставихме навън на един клон в една от къщичките за птици, които имаме на двора. Отидох при Учителя за съвет, защото исках да се помоля да ми помогне за тази птица. Исках да помоля Бог да ми помогне, но реших да отида първо при Учителя и да го попитам как да стане това. Той ме прие, обясних му защо съм дошла. „Не е позволено да се молиш за животните, защото те си имат своя еволюция." По-нататък Учителят обясни, че не трябва да им се бъркаме. Може да се помоля, но не трябва да искам помощ от невидимия свят за тях. Те бяха от друга еволюция и тази фина божествена материя, която излиза от човека във вид на молитва и се устремява към невидимия свят, то Небето я взима, обработва я понеже му е нужна и от своя страна изпраща друга енергия, която е необходима, за да се изпълни молбата на онзи, който се моли. Ние трудно можехме да разберем същността на молитвата, въпреки всички добри обяснения на Учителя за нея. Аз лично я разбрах чак когато Учителят веднъж направи една аналогия между растителния свят и хората. Растенията поемат въглероден двуокис за храна, а от своя страна отделят кислород, който е пък храна за хората. Хората отделят въглероден двуокис, който е пък храна за растенията. Едното, което е отрова за едните се явява храна за другите. Въглеродният двуокис е отрова за човека, но е храна за растенията. А кислородът отделен от растенията е отрова за тях, но е храна за човека. Така също чрез молитвата от човека заминава във вид на сноп от прожектор нагоре онова, което е подпушило човека и тази енергия е опасна за него и би го разрушила докато същата енергия горе е храна за Невидимия свят и той я използва, а в замяна на това връща друга специфична енергия за човека, която раздвижва неговия живот и го кара да върви по своя път като се храни от нея.

Та затова човек преминава чрез страдания, а чрез страданията обработка в себе си онзи инертен материал, който е в него, а онова, което излиза от страданията на човека като енергия е храна за Невидимия свят и затова човека чрез молитвата трябва да я насочи нагоре към Небето. Ето защо Учителят каза: „Първото посвещение на човека е пътя на страданието". Тогава човек разбира всичко. Второто посвещение е пътят на радостта, който път е много по-мъчен от пътя на страданието. Да издържи човек една радост трябва да премине през девет страдания. Толкова е силна и непосилна радостта, толкова голяма сила, енергия има в нея, че може да изгори, да разруши човека от вътре. Та чрез страданията човек обработва цялата инертна материя в себе си като мисли, чувства и неправилни действия и от тази енер-

гия чрез молитвата той я препраща нагоре към Невидимия свят. Така човек се отпушва, разтваря се и се изчиства. Така както през комина у дома му излиза пушека от печката или пък от отводния канал в дома му се източва цялата мръсотия. Това е посвещението на страданието. А после от Невидимия свят се изпраща друга по-фина енергия в отговор на тази, идва се до ново състояние, при което се възприема като радост, това е посвещението на радостта, но съотношението е 9:1, т.е. на девет страдания отговаря една радост. Енергията, вибрацията на радостта е много по-интензивна, много по-силна е тази енергия на Невидимия свят и нашите тела не са пригодени за нея и не всеки човек може да издържи дълго на трептенията на радостта, която му се изпраща от Небето. Затова Учителят бе казал още от самото начало на Школата, че първият етап е страданието и когато човек осъзнае страданието като необходим етап започва мъчението, а мъчението пък е основа на бъдещата окултна Школа. Чрез мъчението се образува онази материя, необходима за образуване духовно тяло за следващите поколения, т.е. онова, което изгаря от нас през време на осъзнатото мъчение, енергията при освобождаването на нашето мъчение образува друга фина материя, чрез която могат да се възплътят душите. Учителят бе казал: „Всичко благородно и възвишено в света се ражда от самото мъчение. Мъчението съответства на великата работа. Трудът е втората стъпка, която гради туй, което мъчението е създало. Мъчението е основа на Царството Божие и без мъчение не се минава в Царството Божие. И онзи, който приеме мъчението и го разбере ще разбере Божията премъдрост в пълната нейна хармония и красота“.

Та още си спомням онзи случай с гургулицата когато ме накараха да премина в едно голямо страдание, когато не можах да разреша правилно въпроса. Това страдание ме ожесточаваше от вътре и знаех, че трябва да го разреша, минах през едно мъчение и когато реших да се моля и да искам помощ тогава ми бе чула молитвата. Но аз бях вече готова и отвътре, и от вън бях преминала през страданието и мъчението на този обективен свят. Та това човек, което изгаря в себе си чрез страданието и мъчението става храна за Невидимия свят и чрез него се осъществява общението на човека с Духа.

През време на Европейската война мъжете бяха на фронта, а пък жените останаха да орат, да копаят, да сеят, да вършеят и с малки невръстни деца и със старците успяваха да подготвят зимнина за многолюдните семейства. В София Учителят държеше своите беседи на „Опълченска“ 66. Идваха много посетители от провинцията както и редовните софиянци, които всяка неделя от 10 часа пълнеха двора на „Опълченска“ 66. По това време под внушение на църквата и на други среди започна се една кампания срещу Учителя. Изпращаха се писма до войниците на фронта, че уж техните жени са били завербувани и подлъгвани от някой си Петър Дънов, който ги събирал на едно специално място и правел не знам какво си с тях. От своя страна войниците препращаха протестни писма с военната поща до градоначалника на град София. Това даде повод на този градоначалник да извика Учителят и да го предупреди да не събира в двора на дома на Петко Гумноров свои почитатели. Учителят му бе казал следното: „Ти не си страшен, защото ти си от нашите“. А преди това градоначалникът бе го заплашил, че може да го тури в затвора. Събитията в последствие се бяха развили така, че този градоначалник беше уличен, хванат в корупция и злоупотреби, беше уволнен, даден под съд и накрая след години го видяхме да бъде един от онези посетители, които стояха и слушаха Словото на Учителя. И по онова време веднъж дошли от провинцията десетина гости на Учителя и той ги развел на разходка към Изгревът. По едно време както били разположени на една по-

ляна ненадейно ги обгражда полицията и искала да арестува Учителя. В суматохата Учителят изведнъж изчезва от погледите на всички. Както полицията, така и гостите от провинцията започват да го търсят с поглед и да се оглеждат, но от него нямало нито следа. А полицията е била направила кордон и през него не би могла да прехвъркне дори и птичка. Накрая полицията била принудена да освободи онези, които са били на поляната. Учудени и смутени те се връщат в града на „Опълченска“ 66 и какво е било учудването им когато намират там Учителя Дънов седнал долу в столовата на една маса и си пие спокойно чай. Те го наобиколили, гледали и не могли да повярват на очите си. Учителят ги огледал, една лека усмивка се разляла от лицето му. След малко той промълвил: „Бог е Дух и тия, които му се кланят в Дух и Истината да му се кланят“. Ето един пример от обективният свят на Духът Божий, който бе в Учителят. Такива примери имаше много и всяко едно поколение беше свидетел на изявата на Духът Божий в неговата обективна реалност.

Аз съм на разговор при Учителя.

„Учителю, аз продължавам да依лизам сутрин рано и да правя онези упражнения с дишане, които вие ни дадохте.“ „Да, дишанията е хубаво, те променят настроенията у човека. Аз съм ви дал много упражнения в лекциите. Извади си ги и прави тези, които са ти приятни според състоянието ти в момента.“ „Учителю, аз понякога ви чакам доста време, но за мен е важно да ви дочакам.“ „Ти когато чакаш постоянно се моли. Можеш да си носиш и нещо да работиш докато ме чакаш. Тебе ти трябва дисциплина. Стомахът ти се развали, защото в нисшия ти живот се явиха противоречия. Той ще се оправи, ще мине. У тебе чувствата ти са активни вътрешно и работят вътре у тебе. Те отидат най-напред в долната част на челото, а после се проектират в темето и после в задната част на главата. Образува се една наклонена линия. Те така действуват у всички. Твоите чувства ти пречат, защото не могат да се качат в горната част на челото и да станат разумни. Ако се качат там те ще ти благоприятствуват.

При страданията най-много човек да умре, нима те е страх? На страданията докато човек им привикне, докато един път човек се намокри, после мокрият от дъжд се не бои. Като навикне човек да страда не се бои вече и усеща, че страданието му е необходимо, защото чрез него като страда от вътре той се изчиства и после става по-лек.“

98. КОЛЕЛОТО СЪС СПИЦИТЕ, КОЕТО ТРЪГНА ПО СВЕТА

В онези първи години на Школата, когато бях още много млада и когато бях още бях под закрилата на Учителя и не бях още пусната в света както това Учителят стори по-късно, живях в един особен свят горе във висините на едно необикновено преживяване на цялото ми същество. Преминавах през някои положения, които ми бяха съвсем, ама съвсем познати. По този повод Учителят ми каза: „Преди ти си се движела само в аристократични среди“, т.е. искаше да каже, че в моите предишни прераждания на земята аз съм живяла в онези висши среди на всяко едно общество. Тогава аз си обясних защо този свят, в който майка ми непрекъснато искаше да ме води, светският свят на тогавашното т. нар. висше общество в България ми бе до болка познато. Майка ми се стараяше всячески да ме въвлече в него като ме караше да свиря на разни приеми, на разни празненства на познати семейства.

Аз познавах този свят и просто знаех кое след какво ще последва. Тези неща бяха в мене отработени хиляди пъти и аз се движех свободно в тази среда особено когато таланта ми се проявяваше без всяка задръжка. Беше интересно, забавно, но моят път беше друг, спряха ме от горе и ме насочиха по моят собствен път. Не съжалявам, а благодаря, че така стана. Разбира се, че дойде време да се запознае с Учителя, да го срещна и това определи моят път и живота ми след това. Още в самото начало на Школата Учителят ми каза: „Ако ти си издържиш изпита ще доживееш дълъг живот“. А човек всеки ден живее и вътрешно държи изпитите си. Така че вече съм на седемдесет и пет години, а от осемнайсет години започнах с тези изпити или казано петдесет и седем години ги държа ежедневно. Дали това е дълъг живот не зная, но ако продължавам да ги държа успешно тези изпити вероятно ще ми се отпусне още жизнен кредит, за да довърша и някоя друга работа. Та този изпит, за който спомена Учителя е един непрекъснат процес от дни и години и те се редуват един след друг и човек чрез тях се изпитва, оценява и върви по своят вътрешен, духовен път. А дали е успешен или не аз не мога да определя. Това ще го определи друг.

Бях много млада, току-що отишла при Учителят, а той ми заяви: „Ти не си годна за физическият живот вече“. Това изказване ме затрудни много и с годините, които преминаваха непрекъснато се питах какво ли означава това. Че не обичах тежкия физически труд - не го обичах, че коя жена го обича. Че не обичах този труден физически живот, пълен с превратности и непрекъснато напрежение - това никой не го обича. Че бях затруднявана непрекъснато от грижи, които ми ги създаваха онези, които бяха около мен. Движех се през тези години както всеки друг от моето поколение. Чак сега накрая разбрах какво значи да превъзмогнеш външни и вътрешни затруднения в своят път. От начало имах много препятствия - непреодолими затруднения в семейството ми. Дойдоха и вътрешните противоречия у мен в резултат на кармата ми. А бях млада, че като се развихреше в мен онази моминска страст и желание не е за приказване. Вие да не мислите, че ето аз влизам в Школата и всичко от вън и от вътре в мен се канализира и ставам както майка ми ме наричаше „правоверна дъновистка“. Няма такова нещо. Няма такива положения. Беше жестока титанична борба в мен, борба на живот и смърт, от вътре ме разкъсваха не на кръст, а хиляди въжета и това бяха нишките на кармата, с която се бях обвързала. А когато Учителят ми каза, че ме изпраща в света аз бях в недоумение. Аз бях в Школата и всички си вървеше естествено и изведнъж той ми каза, че ме изпраща в света. Аз се чудя как така в света когато съм пак в Школата и се чудех какво значи този израз, та нали всеки ден съм в Школата му, редовно посещавам беседи и изпълнявам всички задачи дадени по време на клас. Но след неговите думи по някакъв тайнствен начин излезнаха онези нишки, които бяха скрити в мен от вътре от векове, че като се завъртяха и като поглеждам и какво да видя: от мен излезнаха не като нишки, а като въжета, които бяха ме обвързали с онези, с които всеки ден се срещах. Как да се изразя по-точно. Ето така: преди да ме изпрати в света аз се срещах с всички братя и сестри, усмихвахме се, разговаряхме, приказвахме си сладки приказки и се разделяхме приятелски. Но чак когато Учителят ми каза, че ме праща в света всички тези познания, които преди това бяха приятелски и добронамерени само за дни станаха съвсем други, промениха се и отведнъж виждах, че това не са случайни общения, случайни запознания, а че това са връзки от миналото и са такива връзки, че сме обвързани и вързани с въжета, които не се късат и не се режат с нож и с брадва. Като с магическа пръчка тези нишки от мен

излязоха, превърнаха се на възета, завъртяха се и колелото на живота ме задвижи. И ето тук идва най-доброто фигуративно изложение. Знаете ли какво значи колело на обикновена волска кола или конска каруца? Това колело има спици и без спици не може да бъде колело и после се слага обръч, за да закрепим спиците, а в средата спиците се събират в една точка, която се нарича ос на колелото, което колело се пъха към онази продълговата ос на каруцата, за да може след това това колело да се задвижи и каруцата да се движи. Е, същото беше с мен, оста бе у мене, спиците излезнаха вън от мен и всяка една спица минаваше от мен и водеше до някой от Братството независимо дали бе мъж или жена. Колкото хора имаше от Братството толкова спици излизаха от мен и всичко това се обединяваше и трябваше да се затвори колелото с един железен обръч. И да се задвижи колелото на живота някой трябваше да го тури в оста на онова място, където му бе определено, за да задвижи каруцата. Ето така Учителят ме сложи като колело в една непозната каруца и ми каза: „Пускам те в света“. И колелото се завъртя и то тръгна. Можеше да скърца, тогава му слагаха катран та да се хлъзга и да не скърца там където бе оста. Разваляха ли се спиците, сваляха обръча, разхлабваха и другите спици и поставяха нови. И така колелото се въртя у мен цели двадесет и две години по време на Школата и още двадесет и две години след замисляването на Учителя.

Така веднъж Учителят ме среща и казва: „Тебе насила ще те вкараме в Царството Божие“. „Защо, Учителю“, питам аз. Той отговори: „Защото така аз искам“. Хайде сега дайте си обяснението. Бях станала фигуративно казано на едно колело и бях взела една служба на едно колело и ще не ща трябваше да се търкалям. Аз бях едно от колелата на каруцата, друг беше друго нещо, но наистина искаха насила да ме вкарат в пътя.

Аз бях много самотна в семейството си и неразбираема за тях, но това нещо продължи и по-късно и в обществото, в което се движех, включително и на Изгрева. Бях много самотна, макар че около мен имаше много хора, макар че се движех и общувах с тях. Отидох при Учителя и споделих, че се чувствам сама насадена на чуждо място, самотна и трудноразбираема. Той се усмихна и каза: „Не бой се, че си сама. Ти си заобиколена от души и ангели“. Това изказване на Учителя ме успокои и върна равновесието в мене. Но това нещо го разбрах след 30-40 години. Аз имах вътрешен кредит пред Учителя, а други пък имаха външен кредит от него и този външен кредит допада на хората и по него те оценяват нещата. А същината на нещата се състоят във вътрешната им проява. И спомням си когато започнах гоненията срещу мен всички смятаха, че ще ме издухат от Изгрева така както някое дете откъсне цветето на глухарче и го духа и издухва стотината му цветенца, които вятърът ги отнася на всички посоки. Но те не можаха да ме издухат и вятърът не можеше да ме отведе от Изгрева. Доиде процесът срещу Братството през 1957/58 г. и тогава всички се нахвърлиха върху мен и Борис Николов и след процеса той бе в затвора и след това се развиха такива събития, че се чудех как ли оживях. Ето тези събития доказаха лично на мен, че думите на Учителя бяха верни. Благодарение на онези души от Невидимия свят, които ме заобикаляха успях да издържа. Та колелото се завъртя и се въртя доста дълго време в мен. А това колело бе колело от вътрешната Школа на Учителя.

Един пример от онова време. Иван Радославов бе гимназиален учител по история и той ме учеше и моето семейство беше познато с него. Той в своят живот премина през труден път. Един път когато е преминавал през непреодолима вътрешна борба от неразрешени свои задачи бил е толкова измъчен и изтерзан, че решил да отиде на Витоша, там където има гъста

гора, да се усамоти и да се помоли и да потърси начин да излезе от това мъчително състояние, в което е попаднал. По едно време вижда, че Учителят се приближава към него за негово най-голямо учудване. Учителят му казал: „Недей да се кориш. Това е задача, която ти е дадена от Небето, за да я разрешаваш. Спомни си навремето като малък ти имаше едно премеждие и едвам се спаси. Спомни си по-късно как отново щеше да загубиш живота си. Припомни си как пак след време едвам оживя. Всички противоречия в живота ти, които идват не ти ги създава някой друг, а ти ги създавам аз. Аз съм този, който ги създава, за да можеш да решиш задачите на живота си и да можеш да преминеш от задача в задача и да разрешиш правилно смисъла на твоето прераждане, тук между българите“. Брат Иван Радославов изведнъж усетил облекчение и видял, че не трябва да бяга и да се крие от страданията, а трябва да ги посреща и да ги разрешава. А как премина неговият живот по-късно ще споделя в един от следващите си разкази. Но ето тук това бе пример как всеки един от нас представляваше една невидима сгънута на онова колело, което бе на Изгрева. По-късно когато се даде Паневритмията ние играехме в кръг, оркестрантите бяха по среда и свиреха, Учителят бе до тях и също играеше с нас и цялата тази Паневритмия на стотици хора наредени в двойки, които се движеха в кръг наподобяваха на онова въртящо се колело на видимата Школа на Учителя.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Учителю, аз имам намерение да помогна на моят брат Владо.“ „Идеята ти е добра. Щом е проработила тази мисъл, изпълни я. Можеш да му поговориш, но трябва да избереш начин, по който да му кажеш. Можеш да му кажеш, че животът трябва да се пази, трябва да се употреби разумно в работа за Бога. Трябва да постоянствува в едно направление и никога да не се отчайва. Така ще добие резултати. Трябва постоянно да работи върху добрите идеи и те ще се реализират. Не е в силата. Като духаш, духаш най-после колата ще тръгне. Виж как работи светлината. Слънчевите лъчи постепенно, но непрекъснато действуват върху почвата и най-сетне пониква тревата. Трябва бодрост и никога да се не обезсърчава човек. Аз съм забелязал, че хората се движат в двете посоки и в двете крайности: или стават много корави, или като омекнат стават много меки. Не, където трябва да бъдеш твърд, ще бъдеш твърд. Значи ще постоянствувате. Където трябва да си мек, ще бъдеш мек.“ „Учителю, аз мисля, че в желанията си съм настойчива.“ „Да, това е така. Да се стремиш да не обичаш, то е подпушване. Ти ще употребиш тази енергия да обичаш Бога. Можеш да обичаш науката.“ „Учителю, но при това преминаване не може да не настъпи някоя криза у мен?“ „Разбира се, че ще настъпи. И ще дойдат. Например, имаш някоя приятелка, ти не можеш да уповаваш на нея, че тя ще ти помогне докато не е помогнала на себе си. Човек, който на себе си не може да помогне какво искаш да ти помогне. Ученик, който своите задачи не може да разреши, не можеш да очакваш, че ще реши и твоите задачи. Това е толкова естествено и разбираемо.“

99. НА СИЛА В ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

В разстояние на няколко дни аз имах вътрешни противоречия в себе си, не можех да се справя със себе си и не успях да разреша една задача. Чувствах се безпомощна и по едно време смятах, че вече за нищо не ме бива и направо Учителят си губи времето с мене, пък и аз губя неговото време. Но тогава реших, че все пак трябва да отида при него, за да чуя него-

вото мнението дали в края на краищата ме бива за ученичка от Школата му. Той ме прие, чу моето съмнение, постави ме на един стол, посочи с пръст, че трябва да издада тетрадката си и да записвам. Той стана, беше строг и започна да говори.

„Теб трябва насила да те изтеглим в Царството Небесно. Ти сега се намираш астрологически, кармически под недобри външни и вътрешни влияния от десет години. Това се дължи на духове фамилни, които ти поставят препятствия, както от вън, така и от вътре и искат да те спънат. Ако им се предадеш те ще те ограбят, ще изядат всичко каквото имаш и ще те захвърлят като непотребна вещ.

Има фамилни духове, които искат да се преродят чрез тебе и те ти създават тези настроения. Тези духове сега гладуват и са изоставени и те ти предават своите състояния. Вярно е, че тяхното положение е много тежко. За тях Господ е далеч и те не могат да се молят. Но ти ще ги научиш да се молят и ще ги впрегнеш да работят. Ти трябва да постъпиш като християнка: да спомогнеш за повдигането на тези духове, които са фамилни и родови твои духове. По-хубаво е ти да работиш с тях, да ги учиш, отколкото да ги родиш, да ти бъдат деца и като деца те ще те отклонят и ще изгубиш времето си, което ти е предназначено за Школата. Да отгледаш деца и семейство е необходимо време, денонощно и много, много години и накрая човек никога не знае дали това е неговият път.

У човека има една природа, която няма никакъв морал. От нея човек трябва да се пази както от огън. Върху тебе работят не само лоши духове, но има и добри, интелигентни висши духове, които искат да ти помогнат. Ти сега си арена. В тебе сега работят и едните, и другите. Ако хвърлиш лекия си товар, който сега носиш Господ ще ти даде по-тежък. Ако отхвърлиш сегашната си мъчнотия, то ти ще се ожениш, ще родиш деца и ще носиш не само своя товар, но и техния товар. А може и да ти се случи и да работиш та да издържа и мъжа си. Освен децата си ще трябва да издържа и мъжа си. Ще можеш ли да издържиш на това, което ти казвам?

Да ти обясня положението, в което се намираш, за да го разбереш по-добре. Един богат търговец имал слуга и го праща на пазар с една крина жито, за да го продаде. По пътя слугата вижда една нива, спира се и я купува като решил да я изоре, да засее с крината жито дето носи и после полученото от жътвата жито да занесе на господаря си. Той така си мисли и умува и така трай коню за зелена трева, когато коня е на празни ясли. Знаеш ли какво значи кон на празна ясла? Когато сеното и сламата на стопанина са се свършили, а зимата още не се е свършила и пролетта е далече. Та и хората правят същото: те се оженият и речат: „Чакай да се ожена, да народя деца та повече души да работят за Господа“. Не, има души, които са си определени да вършат тази работа, да помагат на духовете да се раждат и да работят за своето усъвършенстване. Но не е само физическото раждане. Има хора, които са определени и за друга работа. Има и изключения. Който е свършил университет е определен за друга работа.

Тези мисли, които сега ти идват за семейство и за деца, не са твои. Тези духове влияят на майка ти, на баща ти, на роднините. Те казват: „Няма ли Марийка да се ожени? Кога ще се ожени?“ Ти трябва да се научиш да отличаваш твоите стремежи от чуждите влияния. Има влияния Божествени, има и твои стремежи, има и влияния на нисшите духове. Всичко това трябва да различаваш.

Затова трябва да се молиш Духът Божий да те обладае. Той ще поседи у тебе, ще поработи, ще те задоволи и пак ще си отиде на Небето. А могат да

те обладаят и нисши духове, тогава ще изпаднеш в противоречие и няма да можеш да се справиш. Да изпадне човек в противоречие то е ужасно състояние.

Ученичеството е най-доброто време за човека. После когато човек влезне в живота почват страданията. Когато се ожени човек, че като му се народят деца - пък едно се разболяло, друго плаче, трето тропя с крака и иска нови чепици, майката няма време да се срещи косата и да се погледне в огледало. Но тези състояния са необходими. Те си идват както и времето. На него можеш ли да се сърдиш? В тебе е дошла буря вътре. Нека си вее, ти ще я изчакаш докато премине.

На земята всички страдат. Не само човека, но и животните, и растенията. Един заек в гората погне го някое ловджийско куче и успее да го насочи към ловеца, онзи гръмва и убива заека. После всички зайци го оплакват обаче ловеца го взима, занася го у дома и го туря в тенджерата. Така е и с хората. Онези, които не могат да преминат през страданията, те умират. После приятелите му го оплакват. Човек трябва да прегърне кръста си и да го носи. Едни са преминали през страданията и всички останали последователно ще ги преминат.

Най-мъчно е да намериш някой да те обича както себе си. Човек може сам себе си да удовлетворява. Хубаво е уединението в смисъл да бъде човек концентриран в себе си и след това да търси чрез молитвата си да направи общение с Бога.

Ето защо тебе трябва сила да те изтеглим в Царството Божие."

100. ВЕЛИЧИЕТО НА ДУХА БОЖИЙ

На ул. „Опълченска“ 66 в дома на Гина и Петко Гумнерови където беше отседнал Учителя и където в първите години всички се събираха там, гъмжило от хора и посетители. Всеки ден в двора имаше гости от сутрин до вечер, едни идваха да се видят с Учителя, други имаха проблем, трети ей така на приказки, а четвърти да научат нещо ново. Около така Гина имаше непрекъснато по няколко сестри, които ѝ помагаша в къщната работа или пък плетяха, работеха ръчни плетива и шиеха, за да изкарат някой и друг лев, за да заплащат насъщния хляб, който ползваха в този дом. Когато Учителят решаваше да остави някой на обяд той го поканваше, слизаше долу с поканеният, а така Гина слагаше храната и чиниите на масата и тихо се отдалечаваше. Така беше преди, така беше и след така наречената студентска комуна, която се развали и разпусна поради това, че възрастни братя и сестри от заможни семейства се присламчиха към общата трапеза и се нахвърлиха и изпосяждаха бедния студентски обяд. Тази идея за студентската комуна и общият обяд бе опорочена и Учителят я спря.

Та аз съм един път един от посетителите, чаках Учителят да ме приеме. По едно време вратника на външната врата се отвори, влезна вътре един човечец, огледа се и тръгна по плочника и като вижда, че навсякъде в заето седна до източния прозорец на стаята на Учителя. Като го погледнах направо се смаях, не бях виждала така да бъде смазан един човек, целият потънал в скръб. Не мина и няколко минути от както бе седнал и навел глава в земята и подпрял се на тояжката и ето Учителят излиза и без да погледне другите в двора, които му кимваха с глава за поздрав с цел той да ги погледне, то той, Учителят се насочи към този човечец. Никой не бе съобщил за него, както и той никому не бе се обадил, просто бе се огледал, че тук се събират хора и някой от вътре в него го бе довел тук да търси помощ. Учителят отиде при не-

го и така с ръка обгърна посетителя и му прошепна нещо на ухото бащински, че то смазаното човече, стъпканото същество пред очите ми възкръсна. Усмихна се, засмя се и си отиде обнадено. Това човече целуна ръка на Учителя и те тръгнаха заедно, а после той се прибра в стаята без да погледне нито един от присъстващите, а възроденият човек си отвори вратника сам и си отиде така както си беше дошъл сам. Аз гледах едно чудо на възкресение, да това бе възкресението на Духа. Беше влезнало едно човече само, дойде, никому не се обади, седна, изчака без да знае колко ще чака, но знаеше ко-го чака, а Учителят дойде, възкреси у него надеждата, то оживя пред всички и от човечец се възкреси на човек и си тръгна. Та дойде без да продума една дума, биде възкресено и си отиде без да продума нито една дума като на сбогуване целуна десницата на Учителя в знак на общение с Духа Божий. Да, това бе едно възкресение на Духът. По-късно бях чела, че възкресението се отнася за Божествения Дух - той възкръсва и дава живот. Та човек сам не възкръсва, а възкресява го Божествения Дух когато се докосне до човека. Но човекът трябва да направи първата крачка за общение с Духът.

Бях студентка и имах възможността да видя, че имаше едно голямо величие, професорско величие в университета. Това беше професор Шишманов - оратор, интелигент, учен и неговото име можеше да се среща навсякъде, както навремето така и след петдесет години. Та този професор Шишманов като чул за последователите на Учителя от първите години учудил се много, защото това беше необикновено явление тогава - да се събират толкова много хора около Учителя, да идват, да си отиват - едно истинско стълпотворение на ул. „Опълченска“ 66. А по онези години между войните, когато хората бяха преминали през две национални катастрофи и когато всички бяха разочаровани и огорчени от управляващите бяха огорчени и от учени, от всякакви възможни титли и всичко от онова, което беше като някакъв висш елит се превръщаше в негодувание и омраза към тях от народа, защото смяташе, че този висш елит е причината за двете национални катастрофи. И което е най-важното това беше вярно. Та този професор, който не само чул, но непрекъснато чувал, че там се събират много хора, че някой си Дънов им говори, че не бил кой знае какъв голям оратор, но се събирали около него всякакви хора, а това толкова раздразнило неговото самочувствие на всепризнат професор и величие в университета, че решил да отиде да види каква е тази работа и да види с очите си що за човек е този там на ул. „Опълченска“ 66. Та когато се коментирало в университета професорът там бил казал: „Кой е този Дънов? Аз толкова години преподавам на студенти в университета, тридесет години чета лекции, а нямам нито един човек последовател“. И решава той, приготвява се, качва се на файтона и го стоварят на ул. „Опълченска“ 66. Влиза той през вратника, прекрачва през плочника и какво да види - около пейките в градината народ, пълна е градината с хора, поглежда я, а това е една такава голяма аудитория, която той едва ли е виждал в някоя аула на университета. Само че онези там са студенти, те са записали да учат висши науки и трябва да слушат, защото след това ще има изпитна сесия и оценки. А тия тук в двора сами си идват, седят, стоят и чакат. При него професор Шишманов се приближава един негов студент, поздравява го, а той си изважда от малкия джоб на жилетката си визитната картичка със златен надпис „Професор Шишманов“. Студентът взима визитната картичка на професора - това не е шега работа, всички познават и знаят кой е този професор и какво значение има той за университета и за българската наука - величие и чак отгоре. Такъв бил, така го приемали и така го тачели. И той зачакал докато се занесе визитната картичка и докато го приемат. Не

след дълго Учителят излиза, обръща се към него и му казва: „Не мога да ви приема. Занят съм сега“. Учителят се обръща и си влиза в стаята, а професор Шишманов изумен, объркан, неразбиращ как така нему да му отказват прием и аудиенция. Става, тръгва си, качва се на файтона и обиден си заминава като казвал, че повече с Дънов не искал да има работа. Та така както преди професорът не е имал работа с него, така и след като излиза от дома на Гумнерови също е нямал работа с него. И така той не се срещнал с Учителя, а се разминал. А защо? Та величието докарано с файтона си отива обратно натам от където бе дошло.

А за онзи смазаният човечец, за онова същество претрепано от живота и от скръб, за онова низвергнато от всички същество, Учителят сам излезе без никой да му съобщи, без визитна картичка, без златен надпис, отиде при него, обгърна го с ръка и с внимание и с думи го обнадежди и го възкреси. А тук случаят беше друг. С празнодумците Учителят не си губеше времето, защото той бе тръгнал към него не само от любопитство, но да спори с него по научно, за да го обори в интелектуален спор и да се върне обратно с файтона като победител, като някогашен римски Цезар, който бе казал: „Отидох, видях, победих“. Та величието на Цезаря се върна само с файтона без да види Учителя, без да се срещне с него, без да говори с него и без да го победи. Ето такива неща изобилствуваха през първите години. А знаете ли какви други величия имаше? Хората се гиздеха с титли, окачваха си ордени, преписваха си привилегия като подсигуряваха титлите си с богатство и смятаха, че светът е в техните ръце и ще управляват вечно светът на хората. Така смятаха, живееха в един свят сътворен от техните ръце и техните нрави, който след време свят се разби на пух и прах, защото бе една илюзия създадена от величията, че те са онези, които управляват живота и направляват съдбините на човечеството.

През годините виждах много пъти Учителят как се държеше с величията: просто не ги приемаше и ги отклоняваше от себе си. Когато посредством някои наши приятели се опитваха да заведат някое величие при Учителя или пък му определяха среща без да го питат Учителят беше недостъпен както външно, така и вътрешно, както за нашите приятели, така и онези посетители. На тях не бе им дадено от вътре да разберат какво представлява този Петър Дънов, около който се събираха толкова много хора. Учителят се затваряше, издигаше преграда между себе си и тях, а те оставаха озадачени, че разговорът е толкова обикновен и си отиваха без да пожелаят да дойдат втори път. Ние виждахме това, дори го запитахме веднъж, че ето тези външни хора като дойдат и като си заминат ще имат погрешна представа за него. А той ми каза: „Аз не съм дошъл за света. Аз съм дошъл за готовите души и онези, които Бог е изпратил на земята да бъдат ученици на Новото Учение“. След време отново бе зададен същият въпрос, а той отговори: „Христос бе дошъл навремето за загубените овце на Израил“. Та сега се случи същото - Учителят беше дошъл за готовите души и душите търсещи Бога. А величията, те бяха дошли за света и света ги бе създал като такива.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Щом се намериш в тъмнина, моли се. Това, което се сърди и работи в тебе, то е плътта, него ти ще го възпитаваш. Ще бъде смешно да чакаш да ти премине болката в гърба, че тогава да се изложиш на слънцето. А всяка една болка в гърба най-добре се лекува със слънчевите лъчи.

Ти имаш вяра, вяра имаш, но надеждата ти е слаба. Затова се обвезсърчаваш. Външни пертурбации трябва да стават. Щом се мениш

външно, то е хубаво, това показва, че растеш." „Учителю, вие споменавате, че човек трябва да диша в Любовта, а пък аз това разбирам така, че когато чувствам вашата хубава Любов към нас, чувствам я, че между нас няма никаква преграда и аз се радвам." „Ха, това е вярно. Тъй трябва да чувстваш, за да дишаш в Любовта и да се ползваш от въздуха на Любовта. И когато се намериш в свършена тъмнина пак ще вярваш. Бог ти помага, но ти не виждаш. Слънцето неизменно си грее, както през пролетта, както и през лятото и през есента, макар че има облаци и през тях слънчевите лъчи не идват до нас. Слънцето и зимно време си грее, макар че вали сняг и духа вятър. Слънцето винаги е на едно и също място, а земята се върти и тя се мени и животът на човека се върти и се мени към слънцето. Затова днеска е тъжен, няма го слънцето, утре е радостен - има го слънцето. А слънцето е символ на Духът. Когато слънцето грее и когато Духът се излива то всичко расте и всичко се радва." „Но, Учителю, някой път аз не ви виждам." „Ти не виждаш постоянно върха, към който се стремиш, защото се движиш и пътят е неравен. Когато слезнеш в долината изпъкват около тебе дървета и други помалки върхове и твоят връх, към който се стремиш се закрива от другите дървета, но като се изкачиш пак и ако не се отклониш от пътя си пак на върха ще се качиш, ще го видиш отново и от там ще видиш изгрева на слънцето. Духът Божий също изгрива периодично за земята и за човека. От това, което ти се дава трябва да запазиш най-красивите форми."

101. СВЕЩЕНА ПРОСТОТИЯ

След толкова години прекарани в Школата на Учителя и със Словото му ние от нашият живот направихме съдба. Аз не правех изключение, защото всички преминахме през своя път в Школата и всеки според онова, което носеше в себе си и онова, което можеше да обработи и онова, което можеше да поднесе от себе си на Учителя като изработена добродетел. За вас това са думи, но за нас това бяха стъпка след стъпка и година след година. Пътят, по който Учителят ме водеше беше пред приятелите външно скрит, но вътрешно сериозен и съществен. Така бях поставена още от самото, начало когато започнах да го посещавам като частна ученичка и в очите на другите по-възрастни братя и сестри бях частната ученичка на Учителя. Чак когато Учителят официално ме покани в Братството аз започнах да посещавам неговите беседи. Но и от тогава този метод също индивидуален към мен се запази до края на Школата. Това беше път на една душа, която трябваше да премине пътя си като ученик. Аз така се чувствах, така се възприемах и се външно държах като ученик. Около мен имаше и сестри, които имаха амбицията да бъдат първи. От къде беше дошло и от къде се беше появило това силно чувство, това непрекъснато желание да бъдат първи, да окупират първите места около Учителя и за другите да няма достъп до него. Силно желание, болезнено до краен предел, невъзможно да се отстрани по външен път и тогава той им даде това първо място и всеки си зае по едно първо място около него и до него и така се успокоиха. Те имаха повече амбиции отколкото дълбока и разоравяща целината мисъл, която да обработва земята, че да посади някакво семе и някаква идея, че да възрастне, че да израсте, да се овършее, да се събере плод, да го смели на брашно, омеси и опече като хляб. Ето това е пътят на мисълта, така както тя трябва да работи, защото човек ако се добере до една мисъл, в която има една идея дошла от един висок свят то тази идея ако е от Божествения свят то тя се храни от Словото на Бога. Всяко нещо, което правеха онези, които заобикаляха Учителя имаха

изисквания, които Учителят трябваше да задоволява. А пък те изискваха от околните, които заобикаляха Учителя да ги признават като големи авторитети, но те нямаха оная дълбочина на мисълта, тя беше загубена някъде, така когато един извор излезе някъде, но после водата му се загуби и взел друга посока, че накрая излезе в някое друго, непознато дере и там си тече. Така беше и с тези приятели, чакащи и търсещи от околните да ги признаят като авторитети около Учителя.

Това нещо го забелязах и в университета където се бях записала по философия и педагогика. Професорите, които ни предаваха, които работеха с нас можеха да оценят всеки един понеже ние тогава бяхме много малко, а методите на работа им бяха такива, че освен лекционният материал ние бяхме задължени да работим индивидуално, да правим реферати и да ги изнасяме пред самите професори. И в тези реферати не можеше да има празнословия, там трябваше да се покаже какво си разбрал и докъде си стигнал в усвояване на материала. А това бяха все такива теми, че беше невъзможно да препишеш от някъде чужди мисли и чужди неща и идваше момент когато ти биваше принуден да дадеш нещо от себе си, а това беше най-важното в тези реферати и оценките от професорите бяха оценки не само за неговата подготовка, а за неговият умствен потенциал. Та всичко казано досега аз имах привилегията да бъда ценена като студентка с възможности. В областта на философски науки, във всяка философска система има едно скрито място, мъчно място за разбиране, което не се схващаше, което беше камък на препъване за всеки философ и за всеки изучаващ тази наука. Тези неща аз ги разбирах и понякога ставах да ги кажа за най-голямо учудване на всички студенти и на професора, защото това не можеше да се прочете от никъде. Аз ги разбирах, аз бях научена още от Учителя като частна ученичка да търся първопричината на нещата, да анализирам, да съпоставям всички второстепенни неща, да обобщавам и да извличам сентенцията на нещата. А освен това имах подготовката от Словото на Учителя, което слушах вече много години и бях настроена на една вътрешна вълна на философско обобщение на всеки един проблем. Така за пръв път професор Димитър Михалчев започна да ни предава. Имаше лекции и упражнения. Той изваждаше от едно резюме на някой студент онова, върху което градеше новата си лекция. Всички се мъчеха да кажат коя е основната съединителна нишка на реферата. Най-после аз станах и изказах основното положение, а това бе, че се говореше за вътрешният и външният свят на човека. Тогава майка ми беше болна и аз бях нередовна в лекциите си и бях прочела бегло материала. Така че като дойдох до мъчното място, където всички се спряха, аз колебливо вдигнах ръка, станах и го казах. Беше вярно. Всички се огледаха, от къде на къде на една студентка може да ѝ дойде такова хрумване в главата, че да говори за вътрешният свят на човека и за неговият външен свят. По такъв начин можеше да говори само човек в напреднала възраст, който когато обобщава живота както на своят вътрешен свят така и на външния свят, който той е преброял чрез своите години. Но едно младо момиче беше непонятно да говори такива неща. Професорът така учудено ме погледна и дори поклати няколко пъти с глава. После тези случки се повториха няколко пъти и той имаше добро мнение за мен. Този случай го разказвам, защото има и втора част и накрая невероятен финал, за да мога да изтъкна пред вас едно необикновено явление.

Когато дойде професор Сърраилиев той преподаваше философията на Берксон за интуицията и признаваше индивидуалното състояние на душата. Тогава професор Михалчев му представи студентите. Имаше трудов ден в

градината - копаехме и окопавахме дръвчета. Дойдоха двамата близо до мен и чух как професор Михалчев му даваше характеристика на студентите. Като дойде моят ред каза: „Това е една интелигентна госпожица“. Бях вътрешно поласкана и ми беше приятно да чуя това. Но това явно се дължеше от онова, което бях дала от себе си при обсъждането на лични реферати. Да, тук няма нещо необикновено, това може да се случи със всички добросъвестни студенти, с всеки ученолюбив и прилежен студент. Най-необикновено явление дойде за мен тогава, когато аз се качих да живея на Изгрева и където трябваше да се събере цветът на нацията, цветът на младото поколение, защото тук беше Божията нива и една окултна Школа за пръв път открита на земята и във Вселената и където беше дошъл Всемировият Учител и чрез когото Божественият Дух произнасяше Словото на Истината. Тук, където трябваше да се раздава истината, абсолютната Истина, тук на това място на Изгрева аз преживях най-необикновеното зрелище, което съм виждала в живота си. Какво беше това необикновено явление, че там в света, в университета ме признаваха за интелигентна, а тук на Изгрева ме смятаха за съвсем обратното, че съм много, ама много проста. Там професорите зачитаха моята вътрешна интелигентност и онова, което носех в себе си, а тук на Изгрева, който се беше напълнил с хора дошли от света, някои необразовани, неукни, прости, невъзпитани и т.н., то тези хора ме оценяваха, че съм била много проста и че съм простеела до невъзможност. Представяте ли си какво значи този израз - да простееш до невъзможност и то да ти дадат оценка онези, които в първите години не можеха да четат, защото не бяха завършили основното си образование и имаха само четири отделения. Това беше не онази „свещена простота“, за която говореха мистиците, а онази свещена простотия, с която се сблъсках. Защо свещена ли? Защото тези хора бяха на свещеното място, което бе Изгрева, бяха до Учителя и защото тази простотия бе състояние на първичната алчност да обсеби, да изяде, да унищожи всичко около себе си и да остане само тя - простотията, да се признае, че тя е единствената и че тя има правото да носи етикета на мистиците и окултистите - името „свещена простота“.

Едва ли вие бихте могли да направите разлика между свещената простота и свещената простотия. Обикновено българите, когато искат да кажат, че някой, който се старал в нещо, което предварително е трябвало да пропадне, казват такъв израз „Не било в тиквите, а било в кратуните“, т.е. един човек насадил тикви до плета си, те вързали, станали ей такива големи тикви и той решил, че като ги продаде ще спечели много пари. Но тиквите се били прехвърлили през плета не към неговия двор, а от другата страна на пътя и радвали очите на всички селяни и това възбуждало гордостта на стопанина им. Но веднъж се отвързали някакви крави, дошли и му изпоjali всички тикви. Така той пропаднал в този опит и не могъл да ги продаде. Тогава един комшия му казал: „Файда от тикви нема, но има файда в кратуните. Ще насадиш следващата година кратуни, а крави кратуни не ядат и тогава ще продадеш кратуните и ще спечелиш много“. На следващата година насадил кратуни, завързали кратуните, отново се прехвърлили от към страната на пътя и радвали окоото на стопанина. Но от къде на къде минали през нощта цигани, видели кратуните, обрнали ги, сложили ги в торбите и заминали. А на времето кратуните бяха един род като тикви, но те бяха малки, дълбаеха се, имаха дълги дръжки и служеха за черпаци и с тях хората черпеха вода от ведрата, с които носеха вода. Та кратуната служеше и за черпак, с нея се наливаше вода и от нея пиеха вода. Накрая стопанинът като видял, че кратуните са обрани заридал, дошла жена му и му казала: „Значи не било в тиквите,

а било в кратуните твоего богатство". Ето от там идваше този израз. А сега ще ви разкажа за потвърждение една случка от времето на Учителя, която потвърждава онова, което разказах.

Имаше едно далечно село Любимец и там един от нашите приятели имал нива край река Марица, на която садел тикви, но много често, когато реката приижда, то водите завличали и отвлечали големите тикви. Понякога и селския добитък като минавал покрай пътя, отбивали се и изпожждали тиквите. До тук всичко се повтаря с моят предишен разказ, но накрая неговият голям син го подсетил: „Абе, тате, защо не посадим една семка от тези тикви и да я наречем за Учителя". Бащата се съгласил, решил да опита, насадили семката, нарекли я за Учителя, че това е семка на Учителя, отбелязали с едно колче мястото на семката и зачакали. Семката поникнала, стръкът пораснал, разраснал се, тръгнали лозници наляво и надясно, дошло време появил се много цъфтеж, че вързал, накрая тиквите пораснали едни такива големи като никога досега. И най-важното отново реката идвала, приижда, заливала нивата, но така, че възрастналите тикви не ги отнасяла, а водата наторявала почвата и всички тикви пораснали от големи по-големи. И също селския добитък като минавал кой знае защо не поглеждал към тази нива, а отивали към други ниви да ядат други тикви. И най-интересното е, че за наречената семка за Учителя от този корен се родили големи тикви над десет килограма. Той се чудел как да ги занесе на Учителя. Накрая ги сложили в няколко чувала, качили ги на влака и пристигнали на Изгрева. От гарата взел една каруца и тиквите били закарани на Изгрева. Разтоварва ги в кухнята, а братът отишъл да целуне ръка на Учителя. Учителят го посреща, усмихва се и го запитва: „Значи, брат, тиквите тази година реката не ги завлече?" Братът се усмихва и казва: „Да, не ги завлече. Ама, Учителю, от къде знаете това?" „Нали ти нарече една семка за мен и я посади в земята. Всеки път човек когато в името на Бога рече да направи нещо то Бог съизволява в думите му и в деянията му и благославя труда му." Ето така идваме до онзи израз където българите употребяват „Не било в тиквите, а било в кратуните".

Веднъж Учителят на беседа спомена един такъв пример как един студент отишъл при един професор и искал от него да му направи един съкратен курс та в шест месеца да усвои специалността, която професора преподавал. Тогава той му казал: „За шест месеца може да поникне и да върже плод само една тиква, а един дъб, за да порасте и да даде стъбло му се необходими сто години". Ето така Учителят обърна внимание, че в един човешки живот човек може да облагороди само една добродетел, а да се възползва от нея му е необходим един следващ живот, когато ще се роди.

Така че онзи приятел докара тиквите на Изгрева, те бяха опечени и поднесени в големи тави на един обед. Всички ги харесаха и отидоха да благодарят на Учителя за тиквите. Учителят каза: „Защо благодарите на мен, благодарете на брата, който донесе тиквите". Отидоха при него, за да му благодарят, а той каза: „Братя, защо ми благодарите, аз тази тиквена семка я нарекох за Учителя и я насадих за него. Отидете и благодарете на него". Отново се връщат при Учителя и питат: „Учителю, какво стана сега, каква е тази работа, ядохме хубава тиква, че преядохме. Искаме да благодарим, но не знаем на кого". Учителят се усмихва и казва: „Ще благодарите на Онзи, Който възрастна семката, че от нея се роди тиква и на Онзи, който накара и даде подтик да се донесе плодът на Бога при нозете на Великият Учител". Ето това е пример за Абсолютната Истина, която цареше на Изгрева. Това е пример за свещената простота, която царуваше на Изгрева, защото

Божественият Дух се изявява единствено в Абсолютната Чистота и това е синоним на свещената простота, свещената мистична простота.

Аз съм при Учителя на разговор.

„Учителю, аз искам хората да ме харесват, да им съм приятна и да ме обичат.“ „Да, ти искаш да те обичат, то е естествено. Всеки иска да го обича някой. Всеки има право да бъде обичан от Един. За да те обичат всички трябва да бъдеш богат, да имаш много пари и да даваш. Да те обичат всички, да те обръщат внимание значи да бъдеш нещо по-особено, да изтъкнеш. Да иска някой да изтъкне - това е щестлавие. Гордият пък счита другите за нищожества.“ „Учителю, аз от кои съм?“ „Ти си от щестлавните. Гордият може да се облече някой път в скъсани дрехи и така да ходи. Но гордостта му се вижда и през скъсаните гащи. А щестлавният обича всякога да бъде хубаво облечен и ако обувката му са малко скъсани той се срамува не от обувката, а от себе си. Затова да те обичат хората е много трудно. Обича се само слънцето, защото може да раздаде безвъзмездно на всички своя живот и светлината, и топлината. Ти можеш ли да бъдеш като слънцето? Ти можеш ли да огрееш всички хора наведнъж и всички земни твари и небесни такива? Не можеш. Не можеш да бъдеш като слънцето и не можеш да бъдеш обичана като слънцето. По-хубаво е да те обича слънцето, по-хубаво е да те обича Бог, а Той ще те обича когато Той види, че ти се радваш на слънцето и че ти оценяваш богатата, които Бог ти дава.“

102. УНИЖЕНИЕ И ДОСТОЙНСТВО

Бях студентка и имахме педагогика с философия. Тогава тези неща се изучаваха заедно и трябваше всеки един от студентите да подготви и да изнесе лекция в една предварително посочена образователна гимназия като стажант-лектор и лекцията да бъде едновременно урок за учениците с дадено задание. Трябваше в лекция от 45 минути да предам синтезиран материал от една цяла учебна година в осми клас, а това беше последният клас на гимназията. Потрудох се достатъчно у дома, направих всичко, което бе необходимо, систематизирах материала, сама прегледах целият материал и дори се опитах да се упражня пред няколко празни стола в моята стая. А да се систематизира даден обем трябваше да се обобщи целият материал. Аз направих това обобщение на всеки отдел с идеи и мисли от Словото на Учителя, но без да споменавам името му и без никой да знае и да се досети от къде съм взела този материал. Как ми хрумна да го направя не можах да си обясня. Но го направих. Явих се пред класа на учениците и беше станало доста интересно за тях, но това го казвам не да се изтъквам, а за това, че аз в изводите бях сложила идеи от Учителя и когато тези неща ги казах, то учениците ги възприеха много добре така както и учителят на класа, така както и нашият асистент от факултета. След свършването на часът учениците ми нахна покрай мен на групи от четири-пет човека и ми си усмихваха приятелски. Непосредствено след това имаше разбор на моя урок, на който присъстваха както и другите студенти от моята група, асистента и учителят, който преподаваше този предмет в гимназията. Той стана и каза: „Студентката има педагогически талант“. Е, на всеки ще му бъде приятно едно такова изявление и такава оценка. Тук споменавам случая за съвсем друго, че в обобщенията аз за пръв път вклочих мисли от Словото на Учителя.

Ето така ме приемаха онези интелектуални среди в лицето на преподаватели, студенти, професори. И ако се бях впуснала в света и бях

тръгнала в това интелектуално поприще щях да имам интересна кариера, а освен това аз бях и образована и школувана музикантка и което е най-важното моята работа щеше да се оцени както трябва и то на високо ниво от компетентни личности и институции. Но аз отидох при Учителя, където се бяха събрали не толкова културни, дори простовати понякога, но невероятно амбициозни хора, с изключително развити индивидуални качества. И веднъж се учудих, че в университета имаше преизобилно интелект и ако към него се беше прибавила амбицията от Изгрева то големи неща биха се сътворили там, където се събере амбиция и интелект. Но се случи обратното - интелектът в университета остана без амбиция, а пък амбицията и българския инат дойде и се прикачи към тъпотията и накрая дойде тук на Изгрева. Много по-късно разбрах, че Учителят е писал писма и е канел лично някои от тези интелектуални личности да дойдат при него, защото те като души бяха се родили и бяха слезнали в този народ само и само, за да бъдат аудиторията на Учителя. Но те не дойдоха, защото ги посрещна на нож общественото мнение, което бе настроено срещу Учителя. Спря ги срамът и те не посмяха да дойдат, а на тяхно място дойдоха онези, които бяха недоучени и прости и те взеха техните места на Изгрева. А онези, които бяха изпратени от Небето да бъдат ученици на Учителя останаха в света, напълниха факултетите и тръгнаха всеки да създава кариера и всеки да твори нова съдба, защото техните съдби бяха предопределени да бъдат при Учителя. Но всичко се обърка и местата бяха разменени и онези, които трябваше да дойдат при Учителя не дойдоха, онези останаха в света. Страх ги беше от общественото мнение, срам ги беше от самата среда, която се събра около Учителя. А какво да каже Учителя и как ни изтърпя нас през тези години, аз не зная. Та тук около Учителя ме обградиха хора с невероятна амбиция и от къде я бяха събрали не знаех, но имаха усещането от вътре, че те трябваше да бъдат тук и с такава настървеност пазеха местата, които бяха заели около Учителя, че друг не можеше да пристъпи към него и да получи онова, за което трябваше да дойде при него. Та нали слънцето бе за всички, нали Божественият Дух беше за всички и Учителят бе дошъл за всички, а не за малцина избрани личности, пълни с амбиция. Та средата тук беше много груба, но и освен това потискаща, че не позволяваше да се мисли. Когато Учителят говореше даваше Словото си, много от мислите, които той изказваше не можеха да се разберат, защото в тях имаше много мистични неща, освен това Учителят говореше със символика. Но да бяхте ги видели как стояха, усмихваха се и се правеха, че всичко знаят, че всичко са разбрали и че за тях това е нещо от обикновено по-обикновено за разбиране. Това беше една външна поза, за да се прикрие празнотата от вътре. Ето в тази среда аз се затворих, бях принудена да се затворя от вън понеже ме обвиниха, че съм една разглезена градска госпожица и че съм била проста колкото съм си искала и колкото съм можела. Този израз е унищожаваш и често се употребяваше именно от простите хора без образование, когато искаха да премахнат някого от пътя си, за да могат да вървят необезпокоявани от никого. Ето така аз останах една затворена книга за тези хора. Те не можеха да вникнат в мен и в живота ми, но с техните амбиции те застанаха пред мене и категорично ме отхвърлиха от редовете на първите ученици около Учителя. И не само от редовете, а изобщо от Школата. Те смятаха, че аз съм нещо странично, приходящо, дошло ей така, вятърът ме донесъл и то скоро ще дойде отново вятъра, ще ме издуха и ще ме отвее нататък, от където съм дошла, защото аз съм дърво без корен. И понеже такъв вятър не се яви на Изгрева да ме отнесе то решиха да си сътворят вятър и започнаха да духат срещу мен с уста, духаха с кле-

вети и хули, та дано да ме отвелят и затирят натам от където съм дошла. Аз не бях дошла за тях, а за Учителя и за Словото му. А той работеше с мен, водеше ме по пътя, по онзи път, който беше личен за мен и беше съдба за мен, защото аз бях дошла за Школата на Учителя. Аз решавах изпитите си и задачите и стъпка по стъпка вървях по този вътрешен път.

И така аз вървях стъпка по стъпка в своя вътрешен път пристъпвам и по външния си път на Изгрева. Те искаха да ме унижат, да ме обезценят в очите на другите и да ме сложат на последно място. Това бе вторият етап, защото през първия етап те искаха да ме отвее вятъра и да ме издухат с техните хули. Това не можах да направят и започнаха да прилагат вторият етап - да ме унижат, да ме поставят на последно място, за да може сама да се самоунищожа. Да не смятате, че това е моя измислица. Моля ви се. Това ми създаваше невероятна задача за разрешение как да се съхраня и как да се запазя и да остана на Изгрева. А това беше невероятно изпитание, много трудно можеше да се издържи. И в името на хармонията, която трябваше да спазвам на Изгрева и около Учителя и в името на хармоничното съотношение на тези същества, които слушаха Словото на Учителя трябваше да не споря с тях, да не се разправям и да не повдигам никакви въпроси. Но накрая видях, че натиска върху мен се увеличава и бях поставена като в менгеме и от двете страни то ме притискаше, а някой въртеше дръжката и усещах, че ще ме сплескат и аз накрая ще се пръсна и ще свърша като човек. Отидох при Учителят и му разказах всичко от начало до края точно така както ви разказах дотук, но цитирах и онези, които ме хулеха. Той ме погледна така съчувствено и каза: „Няма да се унижаваш. Ще се държиш с достойнство“. Аз го слушам и не мога да разбера, значи Учителят ме разбира, значи вижда всичко, знае какво е положението ми тук на Изгрева, знае пътя на всяка душа и е толкова внимателен с всяка душа, че ми дава един такъв съвет, а и с това ми начертава пътя в Школата, онова което има да премина и същевременно ми дава методите: да не се унижавам и да се държа с достойнство. След този разговор аз си тръгнах и си повтарях в себе си, значи да гледам да не бъда провокирана, да не правя скандали, да не се разправям, да стоя настрана от всичко това, което ме заобикаля и да си вървя по моят път. В ума си повтарях думите на Учителя и те звучат и до днес, до края на живота ми „Не се унижавай, не се унижавай“. И аз трябваше да вървя в своя път, макар че бях унижавана, бях отхвърляна, но запазих вътрешното си достойнство, че съм дошла да бъда ученик на Учителя. А това вътрешно достойнство бе моята увереност, че връзката ми с Бога е единствена и тя е вечна както бе присъствието на Учителя тук на Изгрева живо и неотразимо, защото Учителят бе тук не само като Учител, но и Бог чрез него крачеше на земята, по земята българска и Бог бе дошъл да посети своите люде. Ето това беше моят път в Школата на Учителя.

Но не само аз минавах през такива задачи. Ще ви разкажа един пример на един брат Крюгер от село Вранестеня от Радомирско, където той там беше агроном и живя дълги години. През годината той имал много неприятности и много трудно задачи за разрешаване в личния си път и решил за Нова година дойде на Изгрева, да посети Учителя и да го запита за онова, което трябва да направи, за да разреши своите мъчни задачи. На Нова година както всеки път има братска вечеря, събират се около двайсетина души пред масата натрупана с ястия, а преди да дойде Новата година обикновено Учителят казва на всеки да си направи тайна молитва и да се помоли вътре в себе си какво желае той да постигне през новата година. И всеки, който пожелае то това желание мислено се поднася пред Учителя и това пожелание

обикновено се сбъдваше през идната година. Учителят предварително нареждаше всеки да си запише желанието в своето молитвено тефтерче и всеки ден след като си привърши ежедневната молитва ученикът да прочете и своето желание, което е изказал в тайна молитва пред Учителя срещу Новата година. И така двадесетина ученици всяка година проверяваха на живо и на яве дали тяхното желание се сбъдваше през годината. Без изключение те се сбъдваха и когато се събирахме отново в края на годината Учителят запитваше: „Има ли някой от вас на когото не му се е сбъднало желанието?“ Всички онези, които бяха присъствали предната година отговаряха в глас: „Учителю, всичко се сбъдна“. Ето така брат Крюгер вместо в тайната молитва и в тефтерчето да си отбележи онази молба, за която ако се изпълни ще му се разрешат всички негови проблеми и задачи, за които бе дошъл да разпитва Учителя и да иска помощ от него, то най-внезапно той отпраща друга тайна молитва. Пожелава през тази година да познае Божията любов, Божията мъдрост и Божията Истина. Обикновено това са думи и това са символи на едно знание, което е недостъпно за човешките умове, макар че Учителят много пъти говори за тях в своето Слово. След тайната молитва и след като всеки един ученик си записва в личното молитвено тефтерче своята молба, то Учителят става и започва да произнася обикновеното си Слово преди Новата година. Такива слова срещу Нова година има публикувани няколко. Те бяха много важни за нас, защото в това Новогодишно Слово Учителят казваше с какви проблеми ще се сблъскаме през следващата година, какви събития ще дойдат в този народ и какви ще бъдат съдбините на света. Учителят започва своето Слово и се обръща към брат Крюгер и той вижда как от очите на Учителя излизат няколко лъча от светлина и го пронизват. После от очите му излиза сноп светлина, която се устремява към него и го осветява, непосредствено след това от Учителят излиза една светлина, наподобяваща светлината на слънцето. Това трае няколко секунди и това нещо го вижда само брат Крюгер, но не и ние които сме насядали и гледаме и слушаме Учителя. Нашите очи са затворени, а Учителят казва: „Някой от вас искат да познаят и опитат Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. А това е голяма работа. И това не е за човечи. За да опитате това вие трябва да сте готов да жертвате себе си за тази Любов, за тази Мъдрост и за тази Истина“. След това Учителят замълчал и точно през тази пауза постепенно светлината около Учителя леко, леко загаснала, снопа, който излизал от очите му постепенно се прибрал и останали само два лъча, които излизали от очите му и били насочени към брат Крюгер. Тези два лъча останали до края на беседата. След Словото всички отидохме и целунахме ръка на Учителя. Брат Крюгер се приближава към него, целува ръка и казва: „Учителю, аз се докоснах за миг до Божията Любов, до Божията Мъдрост и Божията Истина“. Целуна ръка вдигнал глава и видял усмихнатото лице на Учителя и усмихнатите очи на Учителя. Двата светлинни лъча ги нямало, те са се прибрали и са си отишли натам, от където бяха дошли. И по-късно брат Крюгер разказваше, че когато имал задачи за разрешаване винаги се моел на Учителя и искал да му изпрати онези два светлинни лъча, които той навремето видял в очите му. Тогава идвала помощта и така той извървя своя път на ученик в онова затытено село Вранастеня, околия Радомирска. Обикновено с него се срещаме на Седемте рилски езера и когато ни гостуваше на Изгрева. А в една от тези срещи той ми разказа този случай. Ето така човек трябва да запази достойнството си, а то се запазваше само тогава, когато човек имаше връзка с онези светлинни лъчи, които излизаха от слънцето на Учителя и от Божествения Дух. Така всеки един от нас успя да се справи в

своят личен път на земята.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Учителю, защо на мен все ми е студено и не мога да се сгрея?“ „Имаш много електричество в себе си. То не е студ, но когато духа студен вятър по повърхността на кожата се усеща студенина. Ще превръщаш енергиите си, ще ги трансформираш една в друга. Трябва да излизаш на чист въздух. Прави си онези упражнения, които съм дал с дишане. Прави и онези упражнения, които съм дал мислено ще се обливаш със светлина. Вземай си книгите и дохождай тук да четеш на Изгрева. Сега е най-хубавото време за събиране на прана. Представлявай си, че праната прониква в тялото ти.

Ти си от бързите, искаш за малко време големи резултати да добиеш. Стомахът ти и проблемите с него ти се дължи на чувствата. Трябва да работи човек върху чувствата си и ще си подобри състоянието и работата на стомаха. Здравият може да греши, а болният не греши, а той поправя грешките си“. След този разговор Учителят каза, че има работа навън и ми даде знак да го последвам. Той излезна, взе един трион и тръгна към борчетата. Започна да реже сухите клончета на борчетата, а те бяха колкото човешки ръст по онези години. Аз му поисках да изрежа едно и той ми даде да подрежа три борчета. След това си взе триончето. Гледах го с каква любов подреждаше борчетата и си казвах: „Ако с такава любов работи над борчетата, с колко по-голяма любов работи над нас. Как може да се яви у мене мисълта, че може той да не ме обича“. Докато се разхождахме и приказвахме, където минаваше и забелязваше нещо за поправяне, все се спираше, обръщаше внимание или пък сам го поправяше. Всяко негово действие бе да направи нещо добро. Как можеше да помисля, че може у него да се появи не добро намерение към мен. Дори ме е срам когато пиша тези редове. Когато излязох от горичката по него бяха нападали сухи иглички, които аз деликатно поочистих. По мене когато режах клончетата също се бяха наболи иглички от клоните. Той се обърна внезапно и докато аз се усетя той сам се изтърси от иглите от борчетата. Направи го така естествено, че туй смирение на Великият Учител ме трогна. Когато му казах, че ще си отивам той ми подаде ръка, но аз му казах, че ръцете ми са нечисти. Той ми изпрати една топла струя, една невидима струя на Любов. Аз не се ръкувах, за да остана вярна на принципа понеже бях си измърсила ръцете. Дълго време чувствавах тази невидима струя на всеобхватност, на онази Любовна струя, която идваше и която трябваше да ми напомни какво представлява Божията Любов. Колко е хубава и голяма Любовта на Бога и ако човек я има в себе си като състояние никаква нужда не можеше да има. Тогава той ще се среща и с другите себе-подобни нему, за да ги обича. Като се връщах у дома по пътя си казах: „Винаги да остана вярна на Бога и да изпълнявам само Неговата воля“.

Ето това е пожеланието на онзи ученик, който трябваше да запази своето достойнство в себе си. А това може да се запази само тогава, когато човек запази връзката си с Бога.

103. ТОВАРЪТ, КОЙТО НОСЕШЕ УЧИТЕЛЯ

Аз винаги се учудвах как може Учителят едновременно да бъде с този или онзи, да откликва на техните молби, отправени чрез молитви, чрез мисълта или чрез извикването на самото му име „Учителю“. Имаше случаи както и аз съм имала, когато някой е в беда и извиква само името „Учителю“ и той в миг идваше и ни спасяваше от бедата. Той за миг присъствуваше едновременно на много места. Някой път Учителят беше пред мен, говорим и извед-

нъж се промени, сведе поглед надолу, кимне с глава, тя клюмне на гърдите му и той се извлече от тялото си. Аз седя до него или срещу него и знам, че тук не е Учителят, а е само тялото му до мен. Ако някой страничен човек би наблюдавал би казал, че Учителят е заспал като не уважава учениците си, които са около него. После Учителят отведнъж вдига глава все едно, че нищо не е било и продължава разговора си дотам, докдето е стигнал. След едно таква излъчване от тялото си понякога каже и някоя друга дума, така че открехне малко вратата на знанието и ни покаже, че е бил някъде и по някой път спомене какво е свършил, но това беше в редки и изключителни случаи. Това е една много сложна и опасна тема за разговор. Сложна е, защото не може да се обясни с думи и опасна е, защото нашето познание е много малко, за да можем да обясним неща, които не познаваме и не знаем. Ето защо той не случайно говореше със символи и алегории.

Веднъж отивам при Учителя. Този ден той не приемаше. Имаше дни когато той беше зает със своя си работа и не допускаше никой в стаята си, че дори и някога я заключваше да не би да нахълтат някой любопитен, който не знаеше, че този ден е неприеман. Така аз също влязах в стаята при него без да зная, че днес той не приема. Обикновено долу при стъпалата, при дървените стъпала стоеше по някоя и друга сестра, която следеше, за да предупреди, че днес Учителят не приема и връщаше всички посетители. Но сега как така се случи, че нямаше никой долу и аз не бях предупредена. Така се озовах в стаята му при него. Учителят седеше на стола, цял жълт, блед, уморен, подпрен на облегалката на стола. Като го видях аз моментално се свлякох на колене и започнах да се моля в себе си. Та аз никога не бях виждала в такова положение и в такъв вид Учителя. Молих се в себе си: „Господи, дай ми частица от твоя товар“. Учителят не мърдаше. Вероятно е чул молбата ми, защото само за час от мига се стовари такъв товар върху гърба ми, като че ли цяла Витоша ми се стовари върху главата. После в следващата част от мига това всичко по някакъв незнаен начин се отклони и се отне, защото не бих могла да издържа, щях да се сплеска от този невидим за мен товар, но така реален, както бе реален пред мен Учителя. Вдигнах глава. Той ме погледна и каза: „Отиди на поляната, а аз след това ще дойда“. Аз излезнах лека-полека, внимателно слизах по стълбите и тръгнах по поляната. По едно време чувам стъпки, обръщам се и на два-три метра след мен той се движеше, застигна ме и с големи крачки вървеше. Аз едвам го догонвах. Цветът на лицето му се оправи и то просия. Той започна да говори с мен и разговора продължи за обикновени работи. Ако някой ни видеше от страни и чуеше разговора ни щеше да си каже, че Учителят и Марийка вървят по поляната и си говорят обикновени неща и че нищо особено няма при тях. Особеното беше останало там в стаята му. Разбрах какво е носил Учителят върху плещите си и каква представлява една микроскопична частица от този товар. Аз само за миг разбрах и усетих една частица от този титанински товар. Това, което е носел никой не можеше да издържи. Той прие моето съчувствие и ми отвори вратата, за да видя и усетя този ад. Аз се бях свила до него с чувство на преданост и отговорност за живота му и с едно човешко участие, което можех да му предложа. Та какво можеше да бъде моето човешко съчувствие. Беше пращинка и почти ненужно. Но то бе изречено в мига когато човек трябваше да се определи жертва ли си живота за Бога. И това бе онова, което аз без да исках сторих от чувството си за преданост към него, Учителя и към Бога. Това бе важното и това бе изпита за мен. А че след това тръгнахме и се разхождахме Учителят искаше да ме възнагради и да покаже другата страна на живота когато Учителя и ученик са заедно в един и

същ път. Затова понякога е необходимо да си част от мига с Бога. Тогава ти се определя пътя, защото в този миг ти се определяш към Него.

А сега ще ви разкажа един друг товар, който носеше Учителят и който беше по-тежък от този. Веднъж отидох при него и той ми даде да изпържа три яйца, пресни на очи. Отидох до кухнята, настъргах каквото трябваше, изпържих ги и ги нося в чиния. А през това време вътре в стаята при него бяха влезнали Савка, Милка Аламанчева - нейна приятелка и протеже на Савка. Савка му държеше палтото, за да се облече. Учителят през това време се караше: „Никой няма право да определя среща някому от мое име“. Савка ме видя, че аз влязах с чиния в ръка, че слушам и се сконфузи. Милка Аламанчева защитаваше Савка. Аз стоях като вкаменена и че чудех как може на един Учител да се говори така. Как може да се постъпва с един Учител така? Явно че те не го познавах. Да, те не го познавах кой е той. Друг начин за обяснение нямаше. Явно беше, че Савка беше решила без да го пита да определи среща на Учителя с някого си като тя решава кога и с кого трябва да се среща. Та обикновения човек да решава кога, с кого трябва да се среща Всемировия Учител на земята. Можете ли да си представите една мравка да определя на един човек какво да мисли, с кого да се срещне и какво да прави. Тази аналогия дори не само, че е неподходяща, но не отразява дори на една милионна част от величината на това сравнение според мен. А пък нейната приятелка защитава Савка и тя не може не само да проумее кой е Учителя, но и кой седи срещу нея и кого защитава. И най-вече защо я защитава. И тя смята, че един човек може да решава и да се бърка в работата на Всемировия Учител и на Бога. Кой какво иска да говори, да приказва, но това за мен бе недопустимо. Това не бе женски каприз и не бе липса на добро възпитание и някои други такива префинени обноски. Не, тук имаше нещо друго. Те, учениците, които бяха на Изгрева и се въртяха около Учителя не познавах кой е той. Не познавах, че той е Всемиров Учител, не знаех, че в него беше Божествения Дух, че в него беше Христовия Дух, че над него беше и Господния Дух и че той беше живо изявление на Бога. Е, това е най-големия товар, който Учителят носеше от учениците си, че го смятаха за проповедник и с това пречеа на Божието дело самите те.

Присъствам на друг случай, когато една сестра трябваше да отиде при един брат да му помогне, понеже беше болен. Учителят беше посочил сестрата. Савка и Милка Аламанчева се опитваха да коригират Учителя, да не отивала сестрата понеже те имали едни какви си съображения към този брат. Учителят помълча и продължи: „Нека сестрата да отиде“. Сестрата целуна ръка на Учителя и отиде да изпълни нареждането му, а Савка и Милка Аламанчева продължаваха да коментират пред Учителя гласно, че не било уместно и че не знам какво си още. Аз гледах Учителя. Той мълчеше. После ме погледна. В този поглед аз се огледах, после се почувствувах сама-самичка в този океан безкраен и вечен. Това продължи за миг. Тръснах глава и се огледах. Савка и Милка продължаваха да коментират. Наведох глава и се засрамах от невежеството ни - не само моето, не само тяхното, но и на всички. Засрахих се и от търпението на Учителя към нас. Мравка ли? Никакви мравки не бяхме ние, не бяхме и пращинки, а в сравнение на онава, което видях в очите му аз видях, че сме толкова малки, че дори нямахме никаква проекция в тази вечност, която бе в него дори като някакви микроскопични точки. Ние бяхме нищо в този океан безкраен и вечен, който видях в очите му и в погледа му. Това беше неговият отговор, който търсех в този момент. Какво можеше да каже вечността, безпределността, която бе в него и пред нас когато ние бяхме за него не само товар, но и бreme, защото Бог

ни бе поставил до него и той трябваше да ни търпи. Сега разбрахте ли какво означават думите му, които веднъж каза пред мен, че и Великият Учител има изпитание и това са неговите ученици. Такива Бог му ги бе дал, с такива разполагаше, с такива работеше. Е, кажете има ли по-голям товар за Учителя от това?

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Ти не си видяла още страдание. Ами представи си, че всички те хулят, а ти съсредоточена вътрешно се подигаш и казваш: „Е, Господи, само Ти ми Си“.

Някой път се скрия и ти кажа ти да дойдеш при мен. Ще плачеш и ще се качваш нагоре, ще те изкачим волю или неволю към върха. Този връх трябва да се изкачи.

Живият човек трябва да е буден в Божественият, в Ангелският и в човешкия свят. Божественият свят се намира в главата, ангелският - в гърдите, а човешкия свят - в стомаха. А има и по-долен свят, в който хората са мъртви. Казваш, че си мъртва, а досега живееш. Кой ти дава този живот? Запитвала ли си се и знаеш ли отговора? Бог е този, който оживява.

В действителния свят е такова изобилие, че някой път някое същество слиза на земята да даде от изобилието си и да пострада. А действителният, реалният свят това е Божественият свят. А неговите скрижали са: „Омен“, което означава „Тъй да бъде“ също и „Аумен“ - означава „Тъй трябва да бъде“.

104. ВЕЛИКИЯТ УЧИТЕЛ И ВЕЛИКИЯТ СТРАДАЛЕЦ

Беше десети януари, вторник 1926 г. Тази сутрин срещнах Учителят, беше много разстроен и отиваше към Изгрева. Попитах го: „Какво ви е, Учителю?“ От душата му се изтръгна един вопъл и той произнесе с болка името ми: „Ех, Марийке“. Този стон отекна в душата ми заедно с името „Марийке“. Стана ми мъчно и поисках в този момент всичко, което мога да направя, но да престане да риде тази Божествена Душа, защото скръбта ѝ беше чиста, а на лицето му беше изписан ужас. За пръв път виждах такова лице на Учителя и такъв ужас. Аз исках вътрешно да ми даде от скръбта си и исках по този начин да стопля сърцето му и изстиналите му ръце, но се чувствавах смешна и безпомощна в своето желание. Моето сърце и моите ръце бяха също изстинали от студа, който беше навън. Ако аз нуждаещата се се бях приближила до него. Той по-скоро щеше да ми даде нещо отколкото да вземе от мен дори и едно човешко съчувствие. Аз чувствавах това и сърцето ми се свиваше от двойна болка, но все пак влачена от чувствата си, разплакана вътрешно аз тръгнах по посоката където отиваше и той. Вървах след него, но колебливо, защото в мен ставаше вътрешна борба. Той се раздели с мен под предлог, че ще върви бърже и ме изпрати да подреждам библиотеката му. Да изпълня ли желанието му или не в този случай това беше въпросът, който ме занимаваше. Аз бях готова да направя туй, което ми каза, но нещо ме спираше и аз виждах, че той ме изпрати в библиотеката само и само да не бъда свидетел на това негово велико страдание. Един вътрешен глас ми казваше, че сега трябва да послушам какво ми говорят чувствата, защото той никога няма да поиска нещо за себе си. Тогава аз изказах желанието си на Бога и му се помолих да ме напъти какво да правя в този случай. И без да се двоумя аз тръгнах към Изгрева обзета от вълнение и със смутена душа. Надалеч от мен в далечината аз видях неговата фигура. Той вървеше и палто-

то му се развяваше от вятъра. Вървях след него с желание да дам нещо от себе си. Но като погледнах в сърцето си видях, че то едва се свива и вика също за помощ. Но когато душата ми говореше, то сърцето жадно слушаше, измъчваше се с благородно желание и искаше на всяка цена да се убеди, че то не е гладно и че е изпълнено с живот, който трябваше да поднесе на този когото обичаше. Но животът го нямаше в сърцето и гладът настояваше на своето та клетото сърце се свиваше от двойна мъка. Погледнах ума си и той горкият беше възприел напълно това, което душата му говореше обзет от благородни мисли, той искаше да изкалъпи нещо хубаво, светло и да каже на своя Учител нещо възвишено, но каквото и да измислехме мигом се стопяваше пред светлия образ и той реши, че е най-добре за него да мълчи. И сърцето, и умът бяха негодни, а душата искаше нещо да даде и се блъскаше безпомощна в стените на своя затвор. Машинално почнах да търся нещо в джобовете си и напипах пет лева - всичкото богатство, което имах. Веднага ми мина през ума да му купя геврек, но веднага се учудих на това глупаво желание. Той дете ли е та да го утешавам с геврече. Това правеха в София родителите на разплаканите си деца. Не да го утѣшиш, но да си хапне се опитваше да ме убеждава един глас в мене. Обаче аз му отговорих, че в такова състояние на Учителя едва ли му се яде. Когато видях колко съм пуста и пак не съм в състояние нищо да направя за него една болка ме сви за моята духовна мизерия и немощ. Но каквото и да е, казах си аз и макар мълчаливо ще му изкажа съчувствието си и желанието си да участвам в неговата скръб. Обзета от тези размишления навлизах в шосето и доста надалеч видях неговата фигура. Той продължаваше да върви бързо, а палтото му се развяваше от вятъра. Аз трепнах, обзе ме мъничко страх и желание да се върна назад, но сърцето ми запротестира и ми каза да вървя напред: „Ще ида“, казах си аз „пък каквото ще да стане“. Тръгнах по-смело и се мъчех да държа пред очите си движещата се пред мен фигура на Учителя. „Той няма никого в света“, плачеше сърцето ми. Днес е празник, днес е Богоявление, хората се веселят, а той единичък носи тяхната скръб, ридае душата му и никой го не познава, никой не знае неговата дълбока тъга, пък и които го знаят само камъни хвърлят върху гърба му. Той е сам тук, не е от този свят и на неговото нежно сърце не може да се намери човек, който да отговори. За него няма човек, който да го погали, няма сърце, на което да склони главата си и да въздъхне. Той сам трябва да понесе своя скръб незнаен от никого без да се намери поне един тук на земята да пророни сълзи за него. Аз исках нещо да му дам, но моята вътрешност е пустиня, аз съм много бедна, невероятно бедна, нямам нищо в себе си, което да му дам като утеха. Учителят леко се отби и тръгна към Изгрева. Видях го колко е слаб, приличаше ми като скелет, шапката му се бе изкривила, а косите и палтото му се развяват. Болката му отново долетя до мен и сърцето ми се сви болезнено. Никога в живота си аз не съм виждала такава скръб. Тя беше по-силна и от смъртта. Тя беше нечовешка и никой човек не можеше да я понесе. О, защо си, Боже тъй величествен, а аз съм такова нищожно създание. Ако бях поне мъничка може би бих могла да те утѣша, но аз съм нищожно създание. Но сега и да умра чувствавам, че нищо не мога да направя в този момент за тебе. В такива размишления стигнах и аз на Изгрева. Видях го, че го бе заприказвала една сестра. Отворих страхливо вратата на приемната. Той се обърна леко към мен и ме видя. Не посмях да се приближа до него. Великата скръб стоеше още на лицето му. След малко той отпрати сестрата, вдигна поглед и попита: „Какво има?“ „Учителю, аз разбрах за вас две неща: първо - вие сте един велик извор и второ - вие сте един велик страдалец с велико страдание“. Той ме

изглежда особено, помълча минута и попита: „Подозира ли някой от вас, че аз страдам?“ „Учителю, мене ми е чудно, че онези, които са около вас не забелязват вашето страдание. Но кога се радвате?“ Учителят отговори: „Винаги се радвам“. „А кога страдате?“ „Когато обичаш някого и виждаш неговите страдания не можеш да не страдаш с него заедно“. „Учителю, значи вие винаги се радвате и винаги страдате.“ „Да, това е така.“ „Ами, вие как живеете без да има някой да ви обича?“ „Не е вярно, че няма кой да ме обича. Има кой да ме обича.“ „Е, аз знам, че Бог и ангелите ви обичат, но от хората - никой.“ „Има и някои хора, които ме обичат макар и да са малко. Защо, вие не ме ли обичате?“ „Ние само ви дърпаме. Щом съм понякога по-добра имам ли малко любов към вас?“ „Да, имаш любов. Аз виждам в човека туй, което той иска да го видя, а това, което той иска да си го запази аз не го виждам. Щом той не иска да го видя, аз няма да го видя.“ „Учителю, аз в това вярвам.“ „Гладът, той е животинско състояние у човека и двама души гладът може да ги накара да се нападнат и убият. Човек от глад може да направи всичко, но като се наяде той се успокоява. Човек изпитва и духовен глад, когато е гладен той търси духовна храна, но тя трудно се намира. Тя се намира в беседите ми. Ти свириш ли на пиано?“ „Свирия чат-пат понякога.“ „Освен беседите четеш ли някои други книги? Имаш ли и някои други книги? А учиш ли за изпита?“ „Учителю, в последно време не уча за изпит, нали не съм виновна?“ „Не си виновна, но ти можеш и като не си виновна пак да учиш. То когато си виновна ще те накарат насила да учиш, а когато не си виновна пак можеш да учиш. Упражненията прави ли ги днес?“ „Не съм ги правила.“ „Защо си се изменила толкова много?“ „Учителю, аз имах желание да ги правя, но днеска просто се залезях на кревата и не можах да стана. На гърдите си чувствавах тежест.“ „Много ли ти е тежко? Трябва да смъкнеш тази тежест надолу. Нали знаеш какво е казал Христос „Който изгуби живота си заради мене ще го спечели“. Низшето всякога трябва да се жертва заради Божественото, но то не умира, а намира своя живот само в Божественото и чрез Божественото.“

105. ВЪТРЕШНАТА ШКОЛА БЕ ВРЪЗКАТА С ДУХА ОТ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

Минах невероятни случаи в своя път през време на Школата на Учителя, а и след това ето тридесет години същите неща продължават, но по друга наподобяваща форма. Идех навремето при мене на гости братя и сестри, гощавах ги, аз бях добра домакиня, готвех хубаво, правех сладкиши и у дома винаги имаше нещо, с което можеше да гостя най-претенциозният и важен гост. Гощавах ги, изпращах ги и което е най-интересното, по-късно може би след един-два часа те не ме поглеждаха все едно, че минават покрай дърво и не ме поздравяваха. Трябваше аз да ги поздравявам. Поздравя ги два-три пъти, но като видя, че не ме познават аз също отминавах и все си мислех „Ето минавам покрай една сестра, която преди известно време нагостих, посрещнах я като сестра в Бога, а тя вече няколко пъти не ме поздравява, минава покрай мен като че ли съм дърво и ето и аз сега минавам покрай нея като че ли тя също е дърво - неодушевено дърво“. Така водех разговор вътре в себе си с тези духовни сестри. Но ето освен, че ми бяха на гости, те ядяха от гозбите ми, бяха предоволни на масата, а пък сега бяха недоволни, че не ги поздравявам. Отиват и се оплакват на Учителя. Представяте ли си? Отивам аз при него и той ми разказва техните оплаквания от мен пред него. Разказах му всичко. Той, махвайки с ръка каза:

„Поздравявай ги колкото пъти минеш покрай тях, пак ги поздравявай“. Аз го послушах. Да, това беше пътят на доброто, което човек трябва да извърви. Вървахме ли го ние непрекъснато? Не винаги. Имаше много да се учим. Значи на всичко да отговаряш с добро това бе поуката от моите гошавки на духовните сестри. Това показва колко труден път има да извървят хората на доброто. Но само то ще оправи света. Това означава - подвизавайте се в Господа. Учителят си остана докрай като жив Бог, който даде, създаде цялата картина на света, на Изгрева като се ограничи сам и даде пример на света. Велико проявление на велика Истина. За величието на Духа на Учителя, за величието на неговия път и за всичко, каквото той направи за нас го знаех почти само аз. И само отчасти Паша Теодорова - стенографката. Другите стояха като телета, зяпаха и нищо не разбираха. Те се плъзнаха по повърхността и се задоволяваха с други повърхностни неща, а Учителят като ги виждаше, че търсят външният блясък ги задоволяваше и ги насочваше натам към блясъка и лустрото, за да не пречат на другите.

Един ден разговарям с Учителя, а той ми казва: „Сам ученикът трябва да разбере урока си и чак тогава ще му се даде обяснение. Иначе не“. Учителят никога не даваше разяснения докато не просветне от вътре съзнанието на ученика. Без просветено съзнание беше немислимо някакво разбиране. Ще знаете едно нещо - Учителят искаше абсолютна чистота, вяра и чистота по отношение на Великия Учител. Ученикът не трябва да допусне нито една отрицателна мисъл и негативно чувство към Учителя и затова той слагаше учениците си на изпити, за да се видят доколко техните отношения към него са чисти. И само при абсолютна чистота той можеше да се приближи към ученика и да работи върху него и неговото съзнание. Аз съм имала тази опитност. Една отрицателна мисъл веднъж ми влезна в съзнанието и може би бе съблазн. Учителят беше възмутен от мен, той не ме погледна, мина и отмина покрай мен. Аз трябваше дълго да работя върху себе си, за да изхвърля всичко онова, което бе нечисто у мен и да се изчисти сама. Отношението на ученика към Учителя е отношение на абсолютната вяра и чистота. Чистотата седи вътре в самото сърце, ум и душа. От вън си свободен да направиш всичко, но при единственото условие - да бъде с чисто сърце, чист ум и безкористие. Веднъж бяхме седнали в малкия ни дом на една пейка двамата с Борис. Дойде един млад човек, погледна ни и каза: „Седнали сте като влюбени. Ако ви погледне някой от вън ще се учуди как така възрастни хора, а да са влюбени“. Е, може би е истина, че сме влюбени. Такива борби сме минали, които никой не може да спре и отношенията между нас се зациментираха с чистота. Това са отношения между ученици. Това е подвизаването в Господа. А къде е Школата на Учителя и къде са приятелите? Външната школа на Учителя изчезна, а приятелите ги няма вече, те си заминаха онези от моето поколение, а тези, които останаха не се подвизават като приятели, защото не се подвизават в Господа. Та къде е Школата на Учителя, вътрешната му Школа и къде са приятелите. Грамадна разлика. Тази разлика я сътвори самият живот изживян от тях. Каквото живяха от вътре, това излезе навън на яве и се прояви. Остана само вътрешната Школа и онези, които влезнаха в нея и бяха допуснати до нея. Но времето отся всичко, плевелите бяха отвеяни на страна, ситното сито успя да отстрани зърната от плевелите и остана само чистото зърно и то се отдели за вътрешната Школа и за идните поколения. Ето от това чисто зърно днес ви предоставям като спомени от времето на Школата. Грамадна разлика има между вътрешната Школа на Учителя и това, което сега ни заобикаля. Животът ще отсее всичко непотребно. Така правеше и Учителя. За да се оправят отношенията на учениците към Учителя той раздухваше в самите тях съмнение към него. Затова не случайно по друг повод, когато аз ревнувах Савка от него той се

спря и ми каза: „Ела тук при печката“. Отвори я, а вътре имаше жарави и въглени, които светеха. „Ще можеш ли с ръка да бръкнеш вътре и да извадиш един въглен от жарта?“ „Не мога, Учителю, ще се изгоря.“ „Виж сега как аз ще направя това“. Учителят се наведе, в кофата имаше една маша и с нея бръкна в горящата печка, извади един горящ въглен и го вдигна на височината на главата ми. „Видя ли как го извадих с машата?“ После хвърли светящият въглен отново в печката: „Ами, ако Савка е само една маша, с която разбутвам огъня ти какво има да кажеш против това?“ Аз стоя безмълвна, гледам машата и гледам горящата печка. Ето така чрез отношенията си към нея Учителят разбутваше съмненията на учениците към самия него и после те си изясняваха изкривените отношения към него. Това бяха методи на Учителя. Затова учениците трябваше сами да коригират отношението си към Учителя, а отношението към Великия Учител е отношение на ученика към Бога.

В Школата всичко беше предметно учение и случките бяха създадени не да изкушават, не да изпитват изкуствено, а да създадат у ученика стимул за правилно разрешение на задачите. Учителят ще ти се усмихне ако го погледнеш с пълна чистота. Той ще ти се усмихне и ще видиш истинското лице на Учителя в Божествена светлина. По някой път ти си около Учителя, а нещо в теб те човърка със съмнението: „Той не ми обръща внимание“. Тогава отиваш в някое кюше, за да плачеш и ридаеш, защото не си си научил урока. Учителят беше винаги внимателен с тези, които не можеха да учат и които не можеха да издържат изпитите си в Школата. Ако си издържеха изпита пред Учителя лицето му се променяше и ученикът непосредствено след това трябваше да разрешава друга задача и тя му се даваше. А онези, с които Учителят беше внимателен те после се хвалеха с вниманието, което Учителят им бе оказал и че това внимание е било не знам си колко голямо. Че вниманието му е голямо благословение - това е вярно, но вниманието още не разрешава въпроса за задачата на ученика. Сам човек трябва да разрешава уроците си. Веднъж отивам при него и ми казва: „Ако мислиш, че хората ще те разберат много се лъжеш. Само Бог ще те разбере“.

В първите години имаше една сестра Маркова, която беше дала салона си, в който държеше курсове по френски език на ул. „Цар Шишман“. След като свърши беседата вечерта ние се наредим така, че като мине Учителя покрай нас, да ни кимне с глава. Наредяхме се в шпалир. А като ни кимваше и се усмихваше на нас ни се пълнеха душите с радост. Така една вечер той поздрави другите, а мен изобщо не ме погледна. Отидох си аз у дома и плаках цяла нощ, не знам какво нарушение съм направила. Отивам сутринта при него, а той се смее. Аз не можах вечерта да се сетя, че това е изпит за мене. Той каза: „Марийке, сега тук има възвишени същества и само ако им разреши са готови веднага да ти помогнат“. Той ме изгледа, а аз мълча и чакам. Той ме остави сама да трансформирам съзнанието си и сама да се справя. И полека-лека се справях. То бяха първите ми изпити, докато се ориентирам като ученик. Сега ми е смешно за този първи изпит, но тогава беше голяма трагедия за мен. Смятах, че с мене е свършено един път завинаги. Учителят да върви през шпалира, на всеки се усмихне, а мен ме подмине, като че ли ме няма. А мен ме има, аз съм се изтъпачила и съм се облякла с подходящ градски тоалет и съм госпожица и половина. А той ме подминава все едно, че ме няма. Как да ме няма, когато ме има. Та няма ли след това да отидете вкъщи и плачете до сутринта? Ще плачете. Е, сега се усмихвам, но тогава не ми беше до смях. Та ето моят съвет към вас, младите, които идвате след нас. Вие не сварихте Учителя на земята, но имате Словото му, което е глава на Истината, а пък глава на Истината е Божествения Дух, а пък глава на Божествения Дух е Абсолютния Дух на Битието и на Бога. Затова вие ще се стремите да добиете вътрешната мистична връзка с Учителя

чрез Словото му и тази връзка да си я пазите и да не я показвате никому и да не разказвате никому. Тя да бъде вътре у вас като свързващо звено между вас и Учителя, а като направите тази връзка ще се свържете и с Бога.

Един случай. Имаше един брат, казваше се Кольо Драгнев и беше изпаднал в едно дисхармонично състояние, което е травало доста време. Правел е опити, но не могъл да се справи с него. Накрая нещо в него насила го накарало да отиде при Учителя за помощ. По това време Учителят излезнал от горницата и слезал по стълбите. Пристъпил към него и го попитал: „Брат, какво става с вас?“ Той отговорил, че му е много тежко и че усещал, че има нещо в него, което го мъчи и което го разпъва. Учителят го изгледал и казал: „Брат, това е резултат от твоята карма. Тя сега се разплита и като се разплита енергията, която се освобождава, тя те разпъва от вътре. Затова се моли Бог да разплете вътрешните връзки, които си направил с другите. Само той ще ти ги развърже. Нали има такъв псалм? Намери го, научи го и го изказвай всяка вечер.“ След това Учителят тръгнал към салона и след него се търлил брат Кольо. Учителят стигнал до черната дъска и там имало някакъв чертеж от предишната лекция. Учителят взел пергела и започнал да измерва с него чертежа, а след това взел и начертал една окръжност. Посочил му центъра и му казал: „Това е първопричината на нещата, а кръга това е пътят, който си направил. Ето вземи пергела и направи също една окръжност“. Той взел пергела и очертал една окръжност на дъската. Тутакси цялата тежест, който е била в него изведнъж изчезва и в същата минута той усеща необикновена лекота и една безпределност на цялото си същество. Учителят поема пергела и казва: „Ето виждаш ли, ти се докосна с пергела до точката, където е първопричината и начерта този кръг, а това е твоят житейски път досега. Единственото ти разрешение е в първообраза и първопричината на нещата. Стреми се, моли се да се докоснеш до нея, там е разрешението на твоят кармичен проблем“. През това време съзри бликат по лицето на Кольо Драгнев, душата му се рее в простора, защото се е докоснала до Божествената душа, която обитаваше в Учителя.

Ето това е един обикновен пример, но и накрая на земята да отидете, и на друга планета да отидете без Учителя сте загубен, но с Учителя ще минете всичко благополучно. Без Словото на Учителя, без Духа на Словото му вие сте загубени. Но с него ще се възкресите и ще оживеете отново. Така другият живот отново ще искаш да следваш Школата на Учителя и ще бъдеш благодарен на това. А кой каквото говори не се спирай, а продължавай да вървиш напред, защото онзи, който има вътрешната връзка с Учителя, той си има ръководството на Учителя и ръководството от Духа на Словото му. Това е най-важното за пътя на ученика - да се добере до ръководството на Духа от Словото на Учителя.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Всякога трябва да си определяш отношенията на някого към тебе дали са физически, дали са духовни или са Божествени отношения. Ако са физически може да разчиташ на тях само двадесет и пет процента. При тези отношения човек ще ти направи услуга само ако му заплатиш.

На духовните отношения може да разчиташ четиридесет и пет процента, там духовният кредит е по-голям. Някой може да ти направи услуга без да му заплатиш в момента като той разчита на бъдещето да му се реваншираш в подходящ и труден за него момент.

В Божествените отношения може да разчиташ напълно. Онзи, който ти прави услуга той я прави без да мисли за някаква отплата. Той върши Волята Божия доброволно и чрез саможертва.“

Този случай е лесно да се опише, но е много по-труден да се разбере. На времето се изумихме от този невероятен случай. На времето Учителят беше наредил на приятелите да изкупят всички места около Изгрева като се почне от Дървенишкото шосе та чак до долу до Диана Бад като всеки един от нас трябваше да откупи най-малко по един декар, да си направи къщичка, да си насади овощна градина и да има площ където да си сади зеленчук и други неща, с които може да се изхранва. Целта бе да се изкупят местата, за да не дойдат чужди хора между нас и да правят пакости, а освен това всеки от нас би имал възможност да прави онези опити, които Учителят ни даваше. Но вие вече знаете, че говорихме за непослушанието на първите приятели, които изобщо не приеха да изпълнят нареждането на Учителя като смятаха, че Учителят е духовен човек и разбира само от духовни неща, но не разбира от материални неща. И понеже ние учениците сме от света, то ние знаем много неща, някои от старите приятели бяха богати, имаха знания и опит и въртяха търговия и още много неща и по този начин те смятаха, че са много по-вещи в материалните неща. Така по този начин разглеждаха Учителя и затова не изпълниха нареждането му. Аз лично имах възможност да вида, да чуя много неща и направо съм се хващала за главата от недоумение. Веднъж казвам: „Ами, Учителю, защо братята правят така?“ Учителят заплашително ми посочи пръст и каза: „Мълчи и стой настрана. Те ще си научат урока, ненаучени няма да си отидат от тук“. Наистина така стана, че всички, които бяха заможни, богати доживяха да се смени политическият режим, който от своя страна им взе богатствата, те станаха бедни както всички останали и така си научиха един урок, който не бяха научили. А този урок бе предаден от Учителя още навремето. Спомням си бяха се събрали възрастните приятели да питат Учителя какво да правят с имотите си, кому да ги дадат като смятаха, че той ще препоръча да ги оставят на някой приятел или на Братството. Той каза: „Имотите ще си ги оставите на държавата“. За всички възрастни приятели това изказване беше фантастично и за тях то не беше от този свят, а се отнасяше за някакъв друг свят. Как да ги оставят така на държавата, та това бяха имоти, а те имаха наследници и т.н. Тогава светът беше устроен по друг начин и никой през ум не му минаваше, че може да се смени политическия строй, да дойдат комунистите и в името на държавата да им се вземат всички имоти и богатства. И затова смятаха, че Учителят говори неща хвърчащи във въздуха, неща от друг свят и смятаха, че той не е компетентен и не разбира от материални въпроси и че не познава обществения строй на земята, включително и в България. Да, точно така смятаха и затова се отнесоха несериозно с нареждането на Учителя да се изкупят имотите от селяните, които искаха да се отърват от тях тогава, а те ги продаваха на изгодна цена за нас. Подхвърляха помежду си така: „Че на кой са потребвали тези пушци. Учителят разправя неща в символика. Това означава, че трябва да завладеем по-голяма духовна територия в себе си“. Умуваха, пресмятаха докато дойде да се намеси и една кокошка в нашият разказ. Но преди това се намеси съвсем друго събитие, което разтърси много приятели и ги накара да се замислят за думите на Учителя. От едната страна към гората до салона имаше свободно място и един бележит българин, голям българин, по-велик от когото не може да се намери по цялата земя откупи това място и построи една сграда. Какво мислите, че построи? Построи кръчма, постави маси и столове, докараха бъчи с вино, бъчи с ракия, бъчи с бира. Че като направиха една скара отвън, че като започнаха да се пекат ония ми ти

кебапчета, че димът от тях се вдигаше нагоре като комин, стана като че ли е градски пазар и то точно отзад залепен за салона. Всички гледахме как се вдига пушека и как идваше миризмата на кебапчета, как се разнасяха пияните песни и виковете на доблестните софийски граждани и българи, че се довеждаха да свирят зурли, да се бият тъпани, че цяла гюрултия. Изведнъж всички се огледаха и се запитаха ами това място не е ли наше? Ами защо не е наше и какво търсят онези хора тук? Отидоха при Учителя да се оплакват, а той им каза: „Те направиха точно това, което вие не направихте, те закупили местата“. Отидоха си омърлушени и тогава нещата се промениха така както беше предвидил Учителя. Но възрастните приятели не искаха да си признаят грешката. Ние от нашето поколение няхахме право да се бъркаме в такива неща, ние бяхме млади, а тези възрастни приятели държаха всичко в ръцете си до заминаването на Учителя, че дори и след това. Дори Тодор Стоименов, който държеше всички средства в ръцете си беше толкова стиснат за парите, може би защото беше започнал от онова време с Учителя, когато са имали само една черна биволица в Бургас, с която са смятали да се замогнат. Накрая биволицата са я продали, почнали са с грошове и затова той беше много стиснат. Та тази кръчма бе допусната поради грубата грешка на тези приятели. Тя не случайно се пълнеше там с хора, дори свещениците бяха финансирани онзи да направи кръчмата с цел да се пречи на Учителя, а от друга страна да може някой от пияниците да прескочи оградата на Изгрева, за да отиде и да опипа по задника някоя и друга дъновистка. Та такива им бяха мерациите и плановете.

И цялото това непослушание се стовари върху Учителя и той бе принуден да търпи всяка вечер пиянските песни, миризмата на кебапчета и атаките на онези сили, които атакуваха Школата в гърба. Този кръчмар имаше стопанство, отглеждале свине, които ги изхранваше с отпадъците от храната, имаше и кокошки. И ето, че една кокошка от неговият бележит кокошарник започна да преминава през оградата, да се промъква и полека тихичко преминаваше през двора, тръгваше по дървените стъпала на Учителя и отиваше пред стаята му. Там тя снасяше по едно яйце. Снесе яйцето на прага, разкроя се, кудкудяка, а Учителят излезне, отвори вратата, взима си яйцето и си го внесе вътре. Така всеки ден. После той нареди да сложат една щайга със слама и там тя снасяше яйцата. Като снесеше яйцето кудкудякаше дълго, че целият Изгрев да я чуе, че е снесла яйце на Учителя, после се научи да се качва на перилата и от там хвъркаше на двора като не преставаше да кудкудяка, че е снесла яйце на Учителя. След това лека-полека си тръгваше и си отиваше от там, от където беше дошла. Разнесе се вестта и се разчу надалече по целият Изгрев както и на приятелите от града, че при Учителя идва кокошка, която му снася по едно яйце за закуска. Всички се учудваха, наблюдаваха от страни как кокошката преминава оградата и как необезпокоявана и необръщайки внимание на никого се упътваше по стъпалата нагоре, изкачваше ги с подскачане и лягаше в полога да снесе поредното яйце. За нас бе цяла загадка. Онези от там, от кръчмата работят срещу Учителя и делото му, а тяхната собствена кокошка идва и снася яйце на Учителя всеки ден за закуска. Ха отиди та го разтъкувай този случай. Накрая Учителят реши да развърже този възел. Нареди на една сестра всеки път когато кокошката снесе да отиде при кръчмаря и да му плати яйцето. Кръчмарят се изумил, прибрал парите, но клиентелата от пияници се заинтересовала какво прави тази дъновистка, че всеки път идва и му подава по някаква монета. Той обяснил случая и всички пияници ахнали от почуда - кокошка от кръчмата да ходи да снася яйце на Дънов пред вратата му. Не може

да бъде. Отишли си пияниците и разтръбили по цяла София за случая. Заприюждали и други посетители на кръчмата, разпитват за случая, умуват, че как така тази кокошка ще ходи да снася яйце на чуждо място. Че кокошките когато снасят на чуждо място стопанката взима и им реже крилата, за да не прехвърчат през оградата, за да ходят да снасят на чуждо място. Ако продължават пак да снасят там то тогава стопанката им реже главата и после кокошката отива в тенджерата и става на чорба. Та една сутрин кокошката не пристигна и повече не се мерна. Беше влезнала в тенджерата на кръчмаря. Отива сестрата и пита: „А бре, комшу, къде отиде кокошката?“ А той отговаря: „Да знаеш какви ядове си направих с тази кокошка. Дори в града ме викаха на лично и отговорно място да отговарям как така моята кокошка да отива и да снася всеки ден яйце на Дънов. Накрая не издържах от тези ядове и я сложих в тенджерата“. Така завърши тази история за бялата кокошка, която идваше всяка сутрин да снесе по едно яйце на Учителя. Та така понякога дойде Божественото у нас и ни накара да снесем яйцето на доброто, но после дойде друг и каже да се махнем от пътя на доброто и ние вземем, че го послушаме и се отдръпнем. Така започва пътят на отклонението. И той има право да съществува.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Представи си, че аз съм чешма, може да е и мраморна чешмата. Хората идват при чешмата да пият: радват ѝ се, прегръщат я. Но същественото в чешмата ли е или във водата? Във водата. А водата може и да не бъде канализирана, може сама да си изтича по естествен път. Значи важно е през теб да мине живота, а по кой начин това е второстепенно нещо. Пък и да прегръщат и да цапат тази чешма някои хора дъждът като вали той накрая я измива. Така че не само водата в нея е чиста, но и тя от вън пак остава чиста. Ето защо човек трябва да бъде от вътре и от вън чист, за да премине в него живата вода на живота. Тя е, която управлява живота.“

107. СВЕТИНА В УМОВЕТЕ И ВИДЕЛИНА В ДУШИТЕ

Една сутрин се приготвям да отида на посещение при Учителя на ул. „Опълченска“ 66. Пристигам там, влизам и присъствавам на една случка. Този път беше сложена на изпит каква Гина Гумнерова. Тя беше си позволила да каже нещо на Учителя, нали той живееше в нейния дом, нали тя беше стопанка на този дом, тя готвеше и тя се грижеше за много неща. Та тя беше стопанката и господарката на дома, а ето тук има един, който е Учител и всички се въртят около него. Да, ако не е тя в този дом нищо не може да се върти, защото тя върти дома. Такива мисли ѝ бяха влезнали в главата, че като стопанката на дома тя върти всичко и че всичко се върти около нея и затова каквото каже трябва да бъде нейната воля. Такива мисли ѝ се бяха завъртели в главата и тя беше подложена на изпит, за да ѝ се избият тези неща от ума. Тя не можеше да схване благословието, което бе ѝ дошло върху дома и че Учителят е тук в нейния дом. Тези неща не се разбираха тогава. Можеха само да се схванат от вътре. Та аз пристигам и влизам в стаята, а Учителят е ядосан и говори: „Ти няма да ми готвиш вече“. Аз бях там и той ме попита: „Марийке, ти можеш ли да ми свариш супа от ориз и сол?“ Аз му отговорих, че мога и той ми посочи лавицата да си взема, което е необходимо и се качи горе в стаята си. Каква Гина се затътри навън в двора ядосана и не може да проумее, че е дошло време в собствения ѝ дом Учителят да посочи друг и то

едно младо момиче да му вари супа. Аз приготвих супата и я занесох. Той седна на масата и започна да се храни, а аз, за да не стоя и да да не го гледам как се храни бях помолена от него да избърша праха от някакви книги. По това време идва Савка, която беше стажантка, за да се обади на Учителя. Той я пита: „Ти храни ли се?“ Тя отговаря: „Да, Учителю“. „Ами не си ли още малко гладна?“ „Не, Учителю.“ „Ами храни ли се в училището където си на стаж, ами закусва ли сутринта, ами какво закусва?“ С голямо внимание Учителят я разпитваше и същевременно се хранеше. Савка след като отговори на всички изчерпателни въпроси на Учителя с едно „не“ или „да“ в зависимост от въпросите, поогледа се и остана доволна от вниманието на Учителя, което я обърна и то в мое присъствие. Аз бях в същата стая някъде в страни и чистех от прах книгите на Учителя, а той се хранеше сам на масата. Ако Учителят ме беше поканил на масата и Савка ме бе заварила да се храня с него нещата биха се обърнали наопаки и тя щеше да ревнува и не се знае как ще се развият нещата, а можеше и да се дойде и до скандал от нейна страна. Но тя се задоволи с това, което чу от Учителя, което видя и си отиде успокоена. Накрая Учителят се обърна към мен, погледна ме хладно и с безразличен тон ми каза: „Прибери масата“ и си тръгна. Аз останах сама, объркана, смутена. Бях объркана, та такава голямо внимание бе отделено на Савка с непрекъснати въпроси дали е гладна или не, а на мен не обърна никакво внимание и изобщо не ме попита яла ли съм, гладна ли съм, жадна ли съм. Постепенно започнах да трансформирам състоянието си и рекох на себе си: „Аз за какво съм дошла при Учителя - да ям супа или да ям духовна храна?“ Реших в себе си, че е по-важното духовната храна, която получавам от Словото на Учителя. Таман аз реших, че накрая съм си решила задачата и че е важно човек да се добере до духовната храна и ето че той дойде при мен и ме запита: „Вие хранихте ли се?“ Рекох: „Не съм“. Той отиде и ми донесе една филия хляб и един голям грозд афузали, това е сорт бяло грозде и аз го изядох. Но ако бях се подпушила и ядосала от това, че той не ми обърна внимание той нямаше да дойде и аз щях да си отида от тук без да си реша задачата. Ето ви пример на онази задача с три неизвестни в един и същи ден и час - кака Гина, Савка и моя милост.

По онези години Савка отиваше на ул. „Опълченска“ 66 рано сутрин в четири часа и Учителят ѝ диктуваше мислите за ученика, които тя впоследствие дешифрира, подготви за печат и отпечата в книжката „Свещени думи на Учителя“. Ние още тогава приемахме светлината и духовната храна от Небето и Учителят още не беше ни пуснал тогава да влезем в света. Тогава живеехме във висините и в рая. После като ни пусна в света всичко се обърка. Тогава се започна истинският път на ученика, а по онези първи години ходехме и крачехме по земята, а живеехме по небето и това бяха най-светлите години за нас. После като ни изпрати в света ходехме и живеехме в света и трябваше да намерим пътя на ученика, който да ни изведе отново след време като го извървим този път та да стигнем горе на небето. Това бе път долу на земята със съзнанието, че си горе в небето. Ето това бе пътят на ученика.

Понякога носех на Учителя специална пасирана супа от зеленчуци, която той приемаше с охота. Веднъж гледам Учителя открехна вратата си на една педя разстояние и разговаря със сестра Динова. Той бе от вътре, а тя от вън, вратата е отворена между тях само една педя. Тя говори и не се сеща да си ходи. А аз чаках зад нея с чиния супа в ръка. Чаках, чаках и накрая рекох: „Учителю, нося ви супата“. Подадох му я. Той я взе през открехнатата врата. Подаде ми ръка да я целуна. Усетих по устните си, че тя е много топла:

„Но вие, Учителю, имате температура“. Динова като чу това се отдръпна и си отиде. Поисках да го разтрия. Той се съгласи, вечерта го разтрих, дадох му два чая да изпие и си отидох. На следващия ден ми каза, че цяла нощ се е изпотявал. Това бе единственият ми случай да го разтривам. На следващия ден той отново бе на беседа и на поста си. Това беше на Изгрева и се сетих за този случай съвсем случайно когато разправих предният случай.

С онези, които бяха чужди по дух на делото Учителят не контактуваше, не им обръщаше внимание и не си губеше времето с тях. Когато ние бяхме довели някой любопитен или някой наш познат да го покажем на Учителя той понякога отклоняваше и се съгласяваше само тогава ако видеше през своят вътрешен поглед, че този човек има духовен потенциал. Затова веднъж ми каза: „Не ми губете времето с посторонни неща“. Да, не трябваше да го занимаваме със странични и излишни неща. Веднъж той ми каза: „На физическото поле на земята само майчината любов наподобява Божиата Любов“. Някой път като съм чувствувала грижата на Учителя към мене идвало ми е да му кажа „Мамо“. Това бе емблемата на земята за истинската любов. Имаше моменти, които се измерваха с дни, седмици и месеци когато ти като че ли си се предал на Бога, на Учителя, влезнал си в школата, смятайки, че тук ще те носят на ръце и ще те обкичат с цветя и венци. Изведнъж виждаш, че животът ти се обръща наопаки и никой, ама никой не ти обръща внимание. Дори наблюдаваш, че Учителят поглежда други с внимание повече или по-малко. А на теб ти идва съмнението защо не те поглежда, ама никой и защо Учителят не те забелязва сред толкова други хора. Това съмнение идваше, навлизаше в нас, обхващаше ни изцяло и трябваше да се справим с него, за да излезем сами от него. Тук се изпитваше вярата в Учителя и в Бога. Та така аз попаднах тогава в една такава тъмна зона в съзнанието ми когато ми говореха някои срещу него. Аз отстоявах колкото мога и отидох при него. Без да ме запита нещо той при самото ми появяване ме захвана с думите: „От толкова хиляди години ви крепя и ви помагам, не се ли убедихте, че няма никога да ви оставя сами?“ Аз наведох глава и си тръгнах. Бях разбрала урока си, че трябва да се справя сама и да излеза на видно и на спасителният бряг. След няколко дни се оправих, излезнах на видно, дойде отново светлината в съзнанието ми и аз един ден се събуджам отново сред светлината около себе си и виделина вътре в себе си. Бях се измъкнала от облаците, които ме бяха покрили и от които не виждах никакво слънце. Този път бе труден, падахме, ставахме, но вървахме, за да можем да се доберем до вътрешният изгрев на нашата душа където може да изгрее Божието слънце, т.е. да се докоснем до Божествения Дух. Това беше път където търсехме брод да преминем през мътните води на човешкото съзнание, да се осъзнаем, че сме души и че нашият път започва от момента когато се доберем до вътрешната виделина на живота, до виделината, от която започва Божествената светлина, която прониква всичко. За тази вътрешна виделина бе битката, която водехме. Трябваше да се доберем до виделината, която отиваше в душите ни и до светлината, която трябваше да проникне в умовете ни. Светлина в ума и светлина в душите. Това е Божественият ден. Това е светлината, за която се казва, че Бог е светлина.

Аз съм при Учителя на разговор.

„Марийке, какво има да ми кажеш?“ „Учителю, аз не дойдох днес да приказваме, а аз така ми се дощя да дойда и да седна при вас и да ви гледам.“ „Хубаво. А как върви учението?“ „Уча по малко.“ „Хубаво. Не трябва човек да се увеличи само от светското учение. То е предисловие. Предисловието то е следствие на съдържанието и няма смисъл без него.

Затова само Божията Любов е Любов." Аз бях напълно доволна от тези думи, отидох си вътрешно нахранена и почти през целия ден имаше у мен едно необикновено въодушевление.

108. НЕОБЯСНИМИТЕ СЛУЧАИ НА БОЖИЕТО ПРИСЪСТВИЕ

Намирам се в стаята на Учителя и разговарям. Изведнъж в стаята нахълтва Граблашева и носи едно шише с вино. От къде на къде вино ще носи, когато на Изгрева не се пиеха спиртни напитки, ние бяхме вегетарианци и въздържатели, а изведнъж това шише с вино остана необяснима загадка за мен. Учителят взе шишето от ръката ѝ, наведе ѝ главата и изсипа цялото шише с вино върху врата, че виното потече не само по главата ѝ и косите, но и по роклята. Тя смяташе, че аз кой знае какво правя при Учителя. Той беше свободен дух и от това не се смушаваше кой какво мисли за него. А тя беше медиумична и май духовете бяха влезнали в нея и я бяха довели с това шише вино. А защо дойде с него, да ни почерпи ли или по-точно беше взела нещо в ръка само и само да се намери на работа, да има повод и да дойде при него? Та това шише с вино случайно ли беше попаднало у нея, но от къде ще дойде нали трябваше то да се купи и да се донесе на Изгрева. Остана цяла загадка за мен. Но Учителя хич не ѝ се церемони, а изля шишето върху нея. Тя стана, нищо не каза и си излезе вън. После той нареди да се избърше пода и да се измие. Понякога имаше необясними неща, особено ако Учителят не се произнесе и не разкаже или не ни подаде с една дума ключа за разрешаване на една такава необикновена загадка.

При един друг случай Учителят счупи един бастун от гърба на Савка - стенографката. Тя беше го извадила от равновесие с нейното твърдоглавие и упоритостта си и той приложи метода на дървото или както казваха българите „Ще играе дървен Господ“. Дървеният Господ се оказа сполучлив. По този случай той каза: „Когато бия някого с бастуна си аз му върша добро, давам му енергия и сила и едновременно изкарвам оня дух от него дето се е загнездил и дето не иска да излиза и дето прави белите около мен“. А изкушението на учениците от счупения бастун бе много голямо. Не всеки можеше да прескочи тази бариера: как така Учителят ще бие и ще чупи бастуни от гърбовете на учениците си, та това ученици ли са и какъв е този Учител, който троши бастуни?

Един път от два три-три бе ме обхванало едно състояние и всички хора наоколо ми бяха чужди. Не бях яла два-три дни. Някой дух ли беше влезнал в мене, може и да е било така - не зная. Учителят ме следеше от далече, но никъде го нямаше и аз не можех да се срещна с него. Бях навлезнала в зона на пълна самота и отчужденост. По едно време ми просветна пред очите. Излизам на вън от стаята си. Среща ме Учителя на двора: „Марийке, ти яла ли си?“ „Не съм.“ После той подвикна към една сестра да ми донесе краставица и една филия хляб, подаде ми ги и това ядох. После му казах: „Учителю, и аз като Христа няма глава къде да подслоня“. Той се усмихна.

Питам веднъж Учителя: „Ако бяхте в Англия по същия начин ли щяхте да говорите?“ „Не, по друг начин.“ По-късно в своите беседи споменаваше нееднократно, че той говори според съзнанието на хората и според състава на аудиторията. Та българското съзнание бе една лупа, през която Учителят насочваше своето Слово и така той го даде на български език, чрез българското съзнание, което беше пред него и пред онези души, които бяха слезна-

ли на земята като българи, за да посрещнат Учителят на Изгрева. Но малцина го посрещнаха, защото малцина го познаха.

Бяха се оженили приятели и им се беше родило дете. Питаха Учителя какво име да му се даде. Той каза: „Аз по този въпрос говоря толкова години. Никой не ме слуша. Не се женете, защото се жените за света и за проблемите му. После вас ви женят духовете, които искат да се родят чрез вас и като се роди едно дете, тогава трябва да се възпитава една душа, която е поела един път, в който има само отговорности, защото ти си поел ангажимент пред небето да свалиш на земята една душа, да й дадеш плът и трябва накрая на краищата да я заведеш пред нозете на Бога. И ако не си изпълниш задължението както трябва може след това да се връщаш и да се раждаш на земята много пъти, за да повдигаш тази душа, която си свалил на времето като родител и ти е била твоето дете. Затова ви казвам - не се женете. По-добре да имате една душа в Невидимия свят, която да ви помага, отколкото да я свалите долу на земята, да й дадете плът и да започнете да минавате един път, познат ви досега. По-добре вашите деца да са онези чисти мисли, чисти чувства, чисти стремежи в духовния свят, така ще се повдигнете по-бърже. А има кой да ражда деца. Вие не сте дошли за това. Дошли сте за Школата“.

Имаше един брат, който беше учител в едно училище и се казваше Жечо. Всички негови колеги знаеха, че е вегетарианец, че е дъновист като в разговорите си помежду си непрекъснато са го подигравали. Но накрая той решил, че повече така не може да продължава и че трябва след като е посветил живота си на учението и на Бога, то трябва да защити учението и да се жертва за Бога. Изчакал удобен случай и онзи, който го подигравал бил хванат с ръка и пред всички и го сбил за най-голямо учудване на околните, защото преди това бил изключително смирен, любезен и добряк. А иначе той бил як и здрав като вол. След този случай никой не му продумвал вече, но започнали да се плашат от него и престанали да говорят по негов адрес. А той смятал, че така защитил учението на Учителя и бил горд с това и започнал да ходи гордо с вдигната глава в училището, защото по-рано вървял от смирено, по-смирено. Идва на Изгрева като решил да се похвали на всички, за да видят, че той наистина е израснал и надраснал много свои съвременници. Влиза в салона и сяда на един свободен стол. Учителят по това време държи своята беседа, спира се за миг след като Жечо се намества на стола, за да може да вдигне глава към Учителя и ето Учителят направо в упор го гледа и му говори: „С бой работите не се оправят“. Жечо мига, мига, но Учителят го гледа, задържа погледа си върху него и всички се питат, ама защо сега Учителят ни в клин, ни в ръкав се прехвърля от една мисъл на друга. А Жечо се чуди от къде на къде пък му дойде тая работа на главата. Свършва беседата, той отива при стенографките и ги пита дали са записали онази мисъл, че с бой работите не се оправят. Те му отговарят, че са я записали. „Ами как, после вие ще я дешифрирате ли и ще я отпечатате ли?“ Те му отговорили, че ще направят така както с цялата беседа. Жечо се учудва и разбира, че тук няма да има никаква връзка, защото тук се отнася за неговия случай и затова взима, че го разказва на всички. Стенографките слушат, а една от тях го стенографира. По-после му прочитат предишният пасаж с изказването на Учителя и се оказало, че без да искат всичко се връзва както трябва - от една страна изказването на Учителя, а от друга страна случаят на Жечо. Жечо по това време стои, четете материала с една ръка се чеше по главата, мисли, умува и накрая отива при Учителя да провери какво следва по-нататък. Учителят му казал: „Ти знаеш ли какво си мислят сега твоите колеги: „По-рано го смятахме, че е дъновист, а той бил дивак и разбойник“.

Та сега си поставен в по-лоша категория и с този бой падна по-ниско в очите им". Жечо си тръгва замислен и че чудеше как да излезе от това положение, в което бе изпаднал пред колегите си и тук пред Учителя. Беше му поставена една трудна задача за разрешаване.

По онова време имаше три рождени сестри, които бяха влезнали в Братството. По това време всички имяхме за задача всеки месец да си отделим десятък за Бога, който се заключаваше да отделим десет процента от месечната си заплата. Така се отделя на отделно място. Но веднъж те нямали пари и искали да посегнат на Божия данък, но не посмели и решили да отидат при Учителя и да го питат какво да правят - да вземат ли или да не вземат. А той отцепил: „От Божият десятък не се пипа. От всичко друго може, но от него не. На заем ще вземете от другото, но от него няма да пипате". И така направили, взели назаем, после се случило така, че се отворила една работа за трите сестри, спечелили сумата необходима да си върнат заема. Когато разказали след това на Учителя как са решили задачата си, той казал: „Това са пари за Бога, той видя, че имате нужда и ви се отзова на вашата нужда. Ако бяхте ги взели щяхте да пострадате всички. Тези пари, които са десятък са много опасни пари, това е Божествен огън - гори и от вътре, гори и от вън, за да пречисти всичко, за да може да остане само белотата и чистотата. Казано е в писанието „Само по чистите по сърце ще видят Бога“.

Имахме много истории с този десятък, някои завършиха благополучно, а някои и пострадаха поради нарушението към този Божествен закон.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Ти имаш въображение. Ако се оставиш на интуицията си ще постъпваш добре, но когато започнеш да разсъждаваш се забъркваш, защото много влияние се препречват пред тебе и у тебе. У тебе е развито приятелското чувство, но ти не обичаш да имаш много приятели. Искаш да се познаваш, да обичаш, но искаш да имаш само една приятелка. И ти си крайна. Ти като се привържеш всичко даваш, но като се разочароваш съвсем се отдръпваш. А те не разбират какво става в твоята душа затова те осъждат.

Ти външно не си много активна, но вътрешно си активна и затова стават у тебе подпушвания когато се родят желания.“ „Учителю, какво да правя с тях?“ „Да ги туриш на работа. Какво се разбира под туряне на работа? Може да им дадем някое наставление, но ще го изпълните. Ето имяхте клас на добродетелите, но там ви се развалиха отношенията. А знаете ли защо? Ще ви кажа друг път. Сега не може. За всяко нещо си има своето време.“ Така успях да разбера необяснимите случаи от моето недоумение защо нямам истинска приятелка.

109. БЛАГОТВОРИТЕЛНОСТ

В онези години на Школата поради разнообразният си състав както по пол, така и по образователен ценз, така също, че тук имаше представители на различни прослойки на народа ни и всеки носеше онова, което бе вложено в него и така всеки един ученик беше представител и посланик от онези среди, от които идеше.

Какви ли не хора нямаше тук и какви ли не неща виждахме, срещаме се и разбира се преживявахме. Всеки носеше в себе си вложени и вградени идеи от миналото и представи на една изминала епоха на човечеството, но всеки без да иска изнасяше тези идеи пред Учителя под една или друга форма, като че ли тези идеи искаха да се вместят в учението на Учителя и

имаха като че ли право да се покажат и да се видят от всички. Но Учителят в своето Слово, в частни разговори и в опитностите на учениците точно и категорично ги поставяше на своето място. Всяка идея на своето място и на своето време. Никакъв компромис. Ако идеше от миналото и се явяваше под форма на някаква благовидна форма достатъчно приемлива Учителят я изпращаше да си отиде там, от където бе дошла, а за нейната благовидна форма да се грижат онези, които можеха и имаха условия за това. Ето и един такъв пример.

Спомням си имаше един брат Божков, който му се бе родила една дъщеря, която беше болна от малка и имаше припадъци. Той беше многократно запитвал Учителя и занимавал Учителя с болната си дъщеря, беше получил указания, разяснения за случая и тя имаше известно подобрение. Целият този случай можете да го намерите в опитностите на Божков ако той го е описал, но тук ще спомена нещо друго. Не знам защо и от къде им хрумна идеята, че в името на благотворителността искаха тази нейна дъщеря да я прехвърлят на Братството, та да я гледа в името на братството и на сестринството, и в името на грижата за ближния. Ето виждате как една хубава идея облечена с хубави думи и понесена в името на нещо възвишено и се поднася пред Учителя. Това се приема от мнозина за съвсем естествено и някои започват да се съгласяват, че това е донякъде приемливо. А че той, Божков е неин баща, че момичето си има родители, прави, здрави, интелигентни и по онова време със солидни доходи за това никой не говори. Той тогава беше военен, със чин полковник и имаше голяма заплата със солидно обществено положение. Тогава да си полковник беше голям военен пост и да бъдеш такъв обезателно трябваше да имаш полк, а не сега както ги гледам в един трамвай срещнеш двама-трима полковника. В онези години да си полковник означаваше образование, качества, задължения, военна кариера и още много, много неща. Офицерското съсловие беше привилегировано съсловие. И ето идва изведнъж от някъде идеята за благотворителност, като че ли на Изгрева се намира благотворително дружество за всички. Така го възприемаха някои. Отиват разтървожени някои сестри, към които е поднесена тази идея и молба да се грижат за дъщерята на семейство Божкови. Учителят ги посреща, изслушва ги и отсича: „Тук не е болница. Тук е място за работа и този, който дойде на Изгрева трябва да работи. А всички болни да отидат в болницата. Там им е мястото. А тук на Изгрева е място на учение.“ Онези сестри изтръпват, отиват си уплашени, защото разбират, че с Изгрева шега не бива, че тук е място за работа и че не се занимава с болни, а болните да си отидат в болницата. Уплашват се, защото трябва категорично да заемат мястото си на ученици ни повече, ни по-малко. А това означава ред: учение, дисциплина и работа. И човек когато започне една работа трябва да бъде готов да се жертва за Бога. А човек не винаги е готов за работа и още повече не винаги е готов да се жертва за Бога. Това жертвата за Бога го смятат като нещо нереално, а то е най-реалното нещо в света. Но да се добере човек до тази идея е много трудно, защото тази идея граничи с вътрешното посвещение на ученика.

Ще ви разкажа един обикновен случай. От обикновен по-обикновен. Веднъж попитах един брат от Казанлък да разкаже някоя интересна случка от своя живот. И той започна да разказва как веднъж дошъл по някаква работа в София и решил да се отбие при Учителя и понеже всеки, когато отива при него носи по някакъв плод, а той не носел нищо от вкъщи, защото нямал. На улицата видял, че един продавал хубави праскови. Отишъл при него и го попитал: „Може ли да ми продадеш един килограм праскови, но искам да бъ-

дат от най-хубавите, искам сам да си ги избира, защото ще ги занеса на един специален човек, ще ти ги платя двойно, защото искам да поднеса нещо от себе си". Селянинът го погледнал и му казал: „Съгласен съм, избери си каквито искаш. Ще те питам за Учителя ли ги искаш?" Братът изведнъж трепва, от къде на къде този селянин дето продава тези хубави праскови ще да знае къде отива и за кого купува тези праскови. Нямамо как, казал: „Да, за Учителя са". Тогава онзи му избрал най-хубавите праскови и му казал: „Хайде сега много здраве от мене на Учителя". Разплатили се, той взел пакета с прасковите, отива на Изгрева, среща се с Учителя и му ги поднася. Учителят ги погледнал и казал: „Братът от къде купи прасковите?" Той обяснил, че са взети и са закупени от града и останал с изненада, че Учителят знае всичко къде и какво правят неговите ученици. В замяна на това Учителят се присяга, взима от подноса пред него една обикновена праскова от градината на Изгрева, една такава малка, дребничка и му казал: „Ето ти тази праскова е мъничка, но е от Изгрева. Като си отидеш в Казанлък ще посадиш костилката в двора си и ще следиш какво ще стане". Той изял прасковата, а костилката запазил и отивайки си у дома я посажда в двора си. След няколко години тя пораснала и дошло време да ражда. Той останал изненадан, че това дърво започнало да ражда такива едри праскови, каквито той бил занесъл на Учителя, а не такива дребни, каквато е била тази малка праскова, с тази малка костилка, която Учителят му дал. Ето така Учителят му дава една задача сам да я провери, сам да я реализира и да наблюдава как ще се развият нещата. Та понякога от една малка семка, от една малка костилка и от нещо много малко може да се роди нещо голямо и даде голям плод. Важното е какво си вложил в тази семка, в тази костилка, каква е идеята, защото около една идея се групират и се пресичат сили, които след това могат да се реализират в онази посока, от където е слезнала идеята. Идеята за плода е идея на Невидимия свят. Ученикът учи на земята, решава задачи, реализира своите добродетели и плода от тях трябва да го поднесе на Учителя, а пък той от своя страна го раздава на нуждаещите се. Та идеята за малката семка и дребната костилка е идеята, че когато вложиш една идея дошла от Невидимия свят тя може да се реализира в своята пълнота когато си я обрекъл и я поднасяш, че нейния плод ще бъде за доброто на всички. Тогава когато раздадеш плодовете това вече не е благотворителност, а ти раздаваш от своя труд, от онези блага, които си създал, които си жертвал време и сили за доброто и благуването на твоите ближни.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Един учител имал три механически кукли. Те представлявали много красиви девичи. И учителят сложил в едната от тях всичко, в което се проявява любовта, а във втората сложил всички качества на мъдростта, в третата кукла - всичко, което има значение за повдигането на човешката душа. Тези кукли той държал в стаята си и трябвало когато иска да извади това, което е вложено в някоя от тях да се докосне до нея и да я целуне. За да изпита ума на учениците си той оставил една дупка, през която могло да се гледа в стаята му. Веднъж учениците решили да видят какво ли прави техният учител през онази дупка. И те видели как той прегръщал и целувал куклите. А те не са знаели, че това са кукли, а са смятали, че са истински красиви девойки. Те си рекли: „Виж учителя на нас проповядва едно, а сам той живее и то как живее. На нас проповядва целомъдрие, а той има не една, не две, а три девичи" Тогава те си рекли: „И ние така ще направим като него. Кой може с една, кой може с две и кой може с три, дотолкова колкото му стигат силите". Един ден когато учителят се престорил, че го няма то първият ученик издебнал, че

няма никой, влезнал вътре, приближил се до куклата на любовта и решил да я целуне. Но като не познавал законите той постъпил към нея механически и грубо, а куклата му нанесла такъв удар в лицето, че той се преметнал три пъти. Та така учениците като не разбират законите и дойдат близо до светлината или ще се подгордеят, или ще се съблазняват от нещата, които ги заобикалят. Ето защо това, което казвам на едни, на други не мога да го кажа, защото няма да го разберат. А на теб го казвам, защото твоите разбирания са по-широки."

110. ПРЕДРЕШАВАНЕ НА ПЪРВООБРАЗА

На Изгрева имаше и много забавни истории, но те се оказваха за едни забавни, но за други бяха цяло изпитание, а за онези, които им се случваха бяха изпити, за да се изпитат учениците. Така веднъж Методи Константинов среща един от своите стари познайници, с които винаги е имал борби и разправии. А това е бил Михаил Иванов. И така нашият Методи вижда своят познат и съперник с променена външност и променена глава. Предния ден е бил с кестенява коса, леко изрусена, а днес е вече с черна коса. Попитал го е как и по какъв начин е станало това претворяване и тази промяна с него. Михаил му отговорил гордо и пренебрежително: „С магически формули и магическа операция за една нощ“. Методи не можел да проумее та няма вече окултното знание, което е било само на теория и сега тук на Изгрева някой пръв го е осъществил и то е именно този негов съперник. Значи той е вече много напреднал и не само това, но си служи с окултни формули и разполага със сила и мощ за такива невероятни човешки претворяване от един вид в друг. По онова време се разправяха какви ли не фантазии за окултистите от изтока, за онези от запада и като че ли всички искаха да прикачат към себе се някоя от случките описани в „1001 нощ“. Ето тук учениците посещаваха Школата, имаха формули от Словото на Учителя, но никога такова нещо досега не беше се случвало - за една нощ от кестеняв да станеш на черноок с черна коса. Какво означава това? Значи някои са така напреднали, а други са отпаднали. Целият развълнувал и разтреперан от такива мисли Методи се затичва и на бегом запъхтян пристига и разправя целия случай. Учителят спокойно го поглежда и казва: „Методи, чуй ме: няколко гроша и черна боя за коса“. Методи чува, слуша и изведнъж разбира измамата на един обикновен бояджия, който боядисва, пребоядисва нещата около себе си и в себе си и от един цвят преминава в друг. Методи се навежда да целува не само десницата на Учителя, че го освобождава от такова изкушение, но се свлича до земята и целува обувките му. Учителят го хваща за ръка и го повежда до прозореца и му показва навън раззеленилата се трева и гора. Посочва му: „За да оцвети и разлисти дърветата природата си служи с Божествени методи, а те са най-обикновени и от прости, по-прости, но са живи, защото живота минава през тях“. Методи си тръгва и подскача от радост. Пресреща онзи с черната коса и го пита: „Ти защо ме излъга?“ А онзи му се подиграва: „Ами толкова ли си глупав, че може да повярваш на такава измислица?“ И от тук започнаха измислиците на Михаил Иванов, но понеже ние го познавахме с годините той не можеше да ни заблуди и излъже, но отиде във Франция, минаха години и неговите измислици там попаднаха на почва и сега идват и ни разправят неговите измислици. А те не знаят, че това са измислици, които струват само пет гроша и нищо повече. Но пет гроша за тях, но не и за нас.

Имаше един брат Савов, който вървеше непрекъснато след Учителя, обличаше се като него, пусна си брада, мустаци и имитираше образа на

Учителя и движенията му. Ходеше по провинцията и се представяше и минаваше за Учителя Дънов пред онези, които не го познаваха и по този начин развяваше образа на Учителя, защото винаги когато има имитация тя понякога е много грозна. По-късно Михаил Иванов във Франция също направи същото - пусна си коса, мустаци, отиде при специален фризьор та го претвори и той бе предрешен в образа на Учителя. После си направи снимки, изпрати ни ги, за да се убедим всички, че вече той е Учител понеже прилича на него и затова от там от Париж се обяви за Миров Учител на Бялото Братство. А за нашите наивници тук на Изгрева той бе им писал писмо, че за да се претвори в образа на Учителя всеки ден е медитирал по няколко часа и то в разстояние на петнадесет години. Та се оказа също, че това е работа на един фризьор за пет гроша и то за петнадесет минути. Така че думите на Учителя отново се претвориха в една обикновена смешна история. Тези два случая с предрешаването на самозванци в образа на Учителя разказвам затова, че винаги Злото ще поеме форма близка и сходна с Доброто, за да го изопачи и злепостави в очите на невежите. Та тук работеше същият закон, по който се движеше Злото в тези разказани два случая.

По-късно Любомир Лулчев също развихри своя дейност, привлече последователи и той се обяви за учител на онези, които го заобикаляха. А Учителят веднъж ме предупреди да се пазя от Лулчев понеже той работи с черните сили. И аз затова се пазех, странех от него и едновременно странях от онези, с които той контактуваше, защото той създаде една голяма група от последователи. Беше обидно, всички сме на Изгрева, играем общо Паневритмия, после се нареждаме да целуваме ръка на Учителя и накрая Лулчев се отделя в дъното на градината и около него се съберат една солидна група от десет-петнадесет човека. Той им обяснява, разказва какво искал да каже Учителя в своята беседа. Така че черните сили работеха и тук на Изгрева при нозете на Учителя по онзи закон „Разделяй и владей“. По-късно Учителят изобличи Лулчев пред всички в салона на една беседа и тази беседа стенографките я записаха, но после я редактираха, загладиха, изхвърлиха името на Лулчев, така че да не може да се разбере за кого става дума. А това беше упрека на Учителя срещу Лулчев, че той беше предавал на цар Борис онова, което Учителят му е казал да предаде и го е предавал от името на Учителя с думи, които той не е казал. Той го изобличи пред всички, а Лулчев пред цялото време стоя прав и нищо не каза. Всички сме седнали на столовете и през време на цялата беседа Лулчев стоя прав така както някой път в училище учителят изправи някой ученик да стои прав като наказание за неговото непослушание.

Бяхме на екскурзия на Симеоново и бяхме се качили на една от ливадите в подножието на Витоша. Седнахме до Учителя няколко души. До мен седна Лулчев и го виждам, че току-така ме поглежда лекичко от време на време. После компанията се разтури и аз трябваше да слизам в града порано, защото работех. Изведнъж Савка-стенографката ме извика и ми каза, че Учителят ме вика при себе си. Отидох при него, а той ме загледа, огледа ме и ми заръча: „В никакъв случай да не слизаш с Лулчев сама в града“. „Добре, Учителю“. И така направих, че слезнах сама в града. Опасен човек беше той и Учителят ни пазеше от него стига ние да бяхме послушни към думите му. Много пъти при различни положения Учителят излизаше пред Лулчев и ме опазваше от неговите попълзновения. Той налиташе на млади жени и напълно успешно имаше сили, с които работеше и малцина му се опянаха. Шега нямаше с него. И взимане-даване с него не биваше да става, защото от теб нищо нямаше след това да остане. Такъв беше и такъв си

остана.

Един брат от град Хасково имал голямо желание да дойде в София и да посети Учителя. Искал да го види понеже досега е само слушал за него и чел неговите беседи, но понеже бил беден нямал пари, за да си купи билет за влака. Много пъти поднасял молитви към небето да се нареди някак си, че да отиде в София и да целуне ръка на Учителя. Случило се така, че неговият комшия имал дете, което се разболяло тежко. Преглеждали го лекари, лекували го, но казали му, че за това дете лек няма и трябва да се подготвят за най-лошото, детето скоро щяло да почине. Чул това нашият брат и споменал пред своят богат съсед, че в София неговият Учител ще може да му помогне, но трябва да се заведе детето до там. Нашият приятел казал: „Ти знаеш аз съм беден и нямам толкова пари за път, за да те придружа и да те представя“. Съседът отговорил: „Аз ще платя всички пътни разноски“. Съгласили се да пътуват и определили денят. По онова време имаше един Александър Кръстников, който бе издал една книга, в която бе класирал по групи различните духовни хора в България и в Европа, а себе си беше поставил на най-високото място, а пък Учителя Дънов поставил по-долу от себе си. Много пъти нашият брат се питал кой е по-голям учител - Кръстников или Дънов. Тогава той си рекъл: „Ще взема тази книга на Кръстников и ако Дънов е наистина Учител то аз като държа книгата в ръката си и той ще ми я поиска и ще отвори точно на мястото, където пише за него и ще го прочете. Чак тогава ще разбера дали Дънов е наистина Учител. Това е било съкровеното желание на този брат, искал да намери истинският учител. Тръгнали от Хасково и пристигнали в двора на ул. „Опълченска“ 66. Като влезнали там видяли много хора, които чакали своят ред. Погледали и си рекли: „Ама толкова много народ кога ли ще се вредиме и ние, та да дойде нашият ред“. Едва що изrekli това и ето Учителят се показал на вратата и изрекъл: „Сега приятелите от Хасково могат да дойдат при мене“. А те били най-отзад, направо стояли като втрещени и едвам тръгнали от смущение и влезнали при Учителя. Учителят погледнал болното дете и препоръчал и дал съвети на бащата какво да направи и му казал, че ако изпълни съветите му детето ще оздравее. Говорил сериозно на богатия съсед, онзи кимал с глава и всичко запомнил и след това се обръща към нашия брат и смеейки се към него, го запитал: „А ти какво искаш от мене?“ След това посегнал с ръка, взел му книгата, която държал ръката си, отворил точно на страницата, на която е пишело за Учителя, прочел го на глас, засмял се и му върнал книгата. Казал му: „Е, разбра ли сега къде е Истината, кой е Учителя и кой стои начело?“ Братът вдигнал рамене и от смущение не могъл да каже нищо. Учителят продължил: „Духът на Истината е този, който стои най-отгоре, защото глава на Словото е Истината“. Учителят протегнал с ръка, взел една книга, на която пишело „Сила и живот“ и му казал: „Рекох, вземи и чети. Духът на Истината дава Сила и Живот у човека“. Така двамата се връщат в Хасково, единият със съветите на Учителя, а пък другият - бедният съсед с книга в ръка, която е трябвало да проучи и да види как и от къде идва Духът на Истината. След няколко дни детето на богатия съсед оздравяло, а пък нашият брат дълги години четял и прочитал и не могъл да разбере кой е този Дух на Истината. Накрая богатия съсед му поискал книгата, прочел я и му я върнал отново. Казал му: „Сега разбрах кой е Учителя Дънов. Той е Учител на Истината, защото даде Сила и Живот на детето ми“. А до него встани подкачало и пеело детето му, което било живо и здраво и радвало баща и майка.

Аз съм пред Учителя.

„Сега ако си посадила един орех и ако дойде някой и ти каже: „Я го из-

вади да видим каква му е ядката", ти да го не буташ. Ти го остави в земята, той ще си поникне. Туй, което Господ ти е дал ще го пазиш свято.

Когато се срещнеш с някого няма да преминаваш Божествената дистанция между него и себе си и няма да променяш отношенията си и няма да се сближаваш повече. Като срещнеш някого първо се запитай, какво Господ иска да те научи чрез него, после се запитай какво иска Господ ти да му предадеш. Ще се учиш от всички хора. Ако той е умен сам ще ти предаде урока, ако не е умен - ти ще го извлечеш сама от неговата опитност.

Физическата близост аз я оприличавам на хора ескимоси, които се намират на Северният полюс и стоят един до друг облечени със своите дебели кожуси. Те се допират, но не могат да се видят от вътре. После има друга фаза, когато всеки се скрива в кожата си и се стреми вътрешно да схваща приятеля си. Това се казва религиозност. А най-хубаво е когато хвърлят кожусите си. Тогава се идва до онези естествени положения на истинската духовна близост. А Божествената близост може да се създаде само чрез Словото. Докато човек се пречисти ще премине през много страдания. Трябва кръв да потече от човека докато дойде до оная истинска чистота, да се дойде до абсолютната чистота това е област на Духът Божий."

111. СЪН, СЪНИЩА И БУДНО СЪЗНАНИЕ

Запътила съм се към Изгрева, преминавам през поляната и се насочвам към приемната на Учителя. Имах в себе си да решавам някакъв неотложен въпрос. Той излиза и ме посреща и цял се смее, усмихва се, накрая ми казва: „Марийко, спомняш ли си къде беше снощи?“ Аз се стъписах, спрях се и се замислих. Но нищо не си спомнях къде съм била снощи. Опитвах се да си спомня дали съм сънувала нещо - не, не бях сънувала. А по какъв друг начин можех да си спомня освен чрез съня си? Не си спомних. Къде ли съм била? Засрамах се, а Учителят целият се смееше и сияеше. По това познах, че съм била на някое хубаво място, но къде не зная. После си спомних, че бях чела и че бях чувала от него, че Невидимия свят потапя оня, който отива горе в едно особено магнетично състояние и изтрива всичко от онова, което той би занесъл от небето към земята като спомен и така забравя по този начин всичко, което е преживял горе, за да не си припомня за през деня. И обратното е вярно: от долу не се позволява нищо земно да се занесе горе в Невидимия свят, за да не се внесат чужди неща и по този начин да се допусне да влезне дисхармонията. И да не се зарази горе Невидимия свят с тази земна неразбория. А когато се връщат долу отново минават по същия начин и изтриват всичко от съзнанието им като спомен за съня. А някой път на човек му се дава да сънува, т.е. да си спомни съня, но това не е точно привилегия, но нарочно го допускат, известни мигове му се дават и по този начин го подготвят да го предупредят за някое събитие. Аз имах много интересни сънища, някои от които бях споделила с Учителя и на които той ми беше дал особено тълкувание. Така и така не разбрах къде съм била снощи по време на моят сън, но се успокоих, че Учителят се усмихваше и цял се смееше.

Един ден отново съм при Учителя. Посрещна ме и каза: „Вчера реших да видя какво прави Марийка и с какво се занимава. А тя взела една книга и заспала върху нея“. Попитах го по кое време и той ми каза часа и минутата. Беше точно така, бях решила да прочета, зачетох се и съм заспала с книгата на кревата. Вие разбирате, че той не бе идвал в дома ми пеша, но беше тръгнал по своите невидими пътища да провери или пък беше изпратил своите не-

видими помощници те да ме проверят, или пък беше натиснал своето вътрешно копче и у него като на киноекран беше се проектирала тази картина с моя милост заспала с книгата на кревата. Учителят имаше и други възможности и това са възможностите на пробуденото космическо съзнание. Днес по-лесно се приема всичко това чрез напредналата техника, чрез телевизията и спътниците, които заснемат и предават образи през цели континенти. Сега човешкото познание се увеличава и се разширява светлината на съзнанието му, но тогава когато нямаше още телевизия, имаше само тук-там радиопарати и телефони много трудно можеха да се обяснят някои неща граничещи с невероятното и на човек да му се представи шо-годе някаква аналогия за проумяване. Учителят споделяше, че човек трябва да има будно съзнание, за да може през време на съня си не да сънува, а да излиза от тялото си, да отива да работи в Невидимия свят, да се връща отново в тялото си, така че това да бъде един съзнателен процес без прекъсване между деня и нощта. Това нещо го можеше само Учителя и ние бяхме свидетели на това. А това остава като идеал на идното човечество. Веднъж когато го запитях как мога да сънувам и да зная, че се намирам в другия свят, той отговори: „Когато сънуваш мене сънувате Божественото, срещате се с Божественото“.

Имах един сын. Сънувам, че сме в клас на Учителя и ни накарват да напишем буквата „Т“, което значи нещо Божествено по думите на Учителя, което съм срещала. Излиза брат Кузманов и вместо да напише буквата „Т“ той пише буквата „Г“ и една начулена крива линия. Не можа този брат да напише буквата „Т“. Не мина много време след този мой сын, брат Кузман се разболя и почина, но аз станях и написах тази буква „Т“ през време на съня си. После се похвалих: „Учителю, аз мога да пиша и буквата „А“. Той нищо не ми каза. Така завърши този сын, а брат Кузман Кузманов си замина от този свят след като не можа да напише буквата „Т“. Като че ли това беше някакъв изпит в невидимата школа.

Сънувам, че сме в клас и седим в един полукръг като на дъга и решаваме задачи. Учителят влиза и води стенографката Савка за ръка, но тя е на две години и после ѝ дава да яде мекици. Значи нейната възраст в Невидимия свят беше две години. Това беше съня ми, а след време той най-вече след няколко дни той ми каза за нея: „Тя е такова детенце“, но това беше най-вече връзка с една нейна постъпка, която можеше да направи само едно дете, но не и ученик на Школата.

Сънувам, че на Галилей Величков са му дали да решава една задача да решава на черната дъска. Решава, решава, после сложи кръст и буквата „Х“ и си седна на стола. Не можа да си реши задачата. Моят сын завърши, но на яве с Галилей имавме много несъгласия и много противопоставяния, което можеше да се дължи, че той още от самото начало беше протече на Савка и един от нейните сподвижници. Какво свърши и какво той не можа да свърши аз не зная, но за мен той не можа да си реши задачата до края.

Имах два сына след заминаването на Учителя точно преди да се развият тези събития. Сънувам сын, че се разиграва руски театър в салона на Изгрева, а артистите са руски артисти. В ложата бе седнал Учителя и аз съм до него. След като свърши представлението, казаха: „Гардеробът е разграбен“. Та този сын се сбъдна, аз бях с Учителя и след събитията през 1957/58 г. пострадах и аз в този процес на властта срещу Братството. Спомням си тогава аз имав братовчед, който бе прокурор и отивам да го питам как стоят нещата с този процес срещу Братството, а той ми каза: „Разбери, ти не си малка. Заповедта идва от най-високо и най-отговорно място за този процес“. За мен беше ясно от къде идва, защото аз бях присъствувала на сын на този

театър, бях седнала до Учителя в ложата. А след като взеха литературата, конфискуваха я и я претопиха на хартиена каша в хартиената фабрика на гара Искър разбрах, че също съня ми се сбъдна и че гардеробът на зрителите на театъра е разграбен. Така стана, че всичко се разграби. Нищо не можа да се спаси, взеха всичко. Когато отидох отново при моят прокурор-братовчед, но този път за литературата, която ни я взеха чрез обиск, той каза: „Има нареждане от горе главата на видрата да бъде унищожена“. Те ни разглеждаха като видра, едно хищно животно, което живее във вировете и се храни само с риба, унищожават много риба и се приема като хищник. Та ни бяха вместили в графата „хищници“. Разбрах окончателно, че наистина гардеробът от съня бе разграбен и опушкан до шушка.

Втори сън. Сънувам, че се разиграва български театър, който започна по български сценарий, на български език и който започна и не се свършва. А аз бях около сцената. Та днес, 1972 г. сме точно в това време, гледаме български как си пишат сценария, играят артистите и се сменявам сцените една след друга с български актьори, по български сценарий и с начало и без край. И никой не знае докога.

По време на Учителя сънувам сън, че имам една криза и трябваше да си замина от този свят, но прескочих кризата. Разказвам съня на Учителя си, а той ми каза: „Нали си прескочила, не се страхувай“. Сега е 1972 г. и при всяка криза при влошаването на здравето ми наистина прескачам, но ще видим докога ще се прескача. Затова още на времето веднъж Учителят ме попита: „Кажки какво желание имаш от мен“. Казах му: „Учителю, когато дойде време да си замина от този свят да дойдете и да ме посрещнете“. Той се усмихна и каза: „Добре, ще те посрещна“. Така че аз съм спокойна и съм си осигурила посрещача за Невидимия свят. Като дойде времето ще си тръгна, няма да векувам тук на земята. За характера на сънищата Учителят е споменавал много в беседите си и на тях няма да се спирам. Но за сънищата и някои символични неща мога само да спомена. Има различни сънища, някои са символични, а това е своеобразен език на небето за онзи, който сънува. А да сънува човек това означава, че Невидимия свят му дава възможност да бъде буден към един друг свят, който той не познава и който свят той го опознава със своето етерно тяло като пътува в онзи свят. Учителят беше казал за съня, че това е физико-астрален свят, а за този, който има будно съзнание и преминава от едно състояние на съзнанието в друго. За тях съня не е сън, а един непрерывен процес, преминаващ от едно състояние на съзнанието в друго състояние, когато човек остава тялото си на земята по време на сън, а чрез своето етерно тяло той се извлича от физическо тяло и пътува в други сфери. Това е знание, което е за учениците. Ние си спомняме как Учителят някой път по време на нашите разговори и срещи така както бе седнал изведнъж клюмва с глава на гърдите си все едно, че заспива за няколко минути, ние стоим, мълчим, наблюдаваме и не се докосваме до него и знаем, че Учителят е напуснал тялото си, отишъл е на друго място там, където в момента го викат по спешност. След няколко минути той вдига глава, усмихва се и продължава да говори от там, където е прекъсвал. Това се виждаше и проверяваше от онзи, който стенографираше този разговор. Учителят беше споменавал много неща за сънищата: „Когато човек сънува, че дава гощава няко-го това е лошо нещо за оногова, който получава. А когато него го гощават е лошо за самият него“. Когато на човек му дават на сън да яде месо това означава, че Невидимия свят е недоволен от него и че е направил и ще направи някоя много голяма грешка особено ако този човек е вегетарианец. Когато венчават някого или се жени това е много лошо за него, означава че

той ще си заминат от този свят. В Словото на Учителя са дадени много такива примери, много обяснения за съня и сънищата, а ние учениците имавме много опитности като всеки един от нас по време на Школата има десетина такива примери със сънища, които са тълкувани от Учителя и след това ние сме проверявали как те са се сбъждали в нашият живот.

112. БИТ И ОБХОДА НА УЧИТЕЛЯ

Учителят имаше физическо тяло и то трябваше да се храни, да се пои, да се мие, да се къпе, да се облича. И естествено трябваше да има и отходно място, клозет, където да се изхвърлят изпражненията от това тяло. Учителят използваше една тоалетна, която ако разкажа как беше направена и по какъв начин ще се засрамите, че четете това написано на български език и че българите не можаха да осигурят на Учителя дори един приличен клозет. По-късно когато Учителят беше в напреднала възраст и когато бяха направени клозети на Изгрева отделно за мъже и отделно за жени те бяха далеч на 50-60 метра от салона и Учителят трябваше да става през нощта, че да слиза по стъпалата и да се качва, а това беше изморително за него. Тогава сложихме една кофа с вода където при малка нужда той се облекчаваше. Така разрешихме този не малко важен въпрос. Ще кажете защо казвам тези неща. В окултната литература има написани много измислици за Великите Учители на земята. Те смятат, че Великите Учители не се хранят, не пият вода и изобщо така живеят чрез въздуха. А ние наблюдавахме нещо съвсем друго и нещо напълно естествено. Човешкото тяло има своя физиология, свои изисквания и потребности.

Учителят идваше често у дома и веднъж ми поиска гребен да си среже косата. Тогава той имаше дълга бяло-златиста коса. Той се реса продължително време и аз го наблюдавах. В неговите движения имаше такава плавност, която не бях наблюдавала никога. Аз бях жена и като такава също трябваше да си вчесвам косата с гребен, но така както видях Учителя да го прави никога не бях виждала. Накрая той ми подаде гребена, а на гребена имаше останали косми, разположени по дължината на гребена, те бяха попаднали там при вчесването на косата. Помолих го: „Учителю, може ли малко от вашата коса, за да я сложа и нося в медальон?“ Той кимна одобрително с глава, после взе гребена, с пръстите си внимателно извади космите, нави ги на кръгче и ми ги подаде с усмивка. До този момент нищо не бях искала от него, дори да получа някаква вещ или предмет от него. Този медальон с портрета на Учителя и косми от косата му го носих цял живот, той трябваше да ме закриля и да бъде страж на моето тяло.

За завивка през зимата старите сестри бяха направили едни корави, тежки, натъпкани юргани. Бяха се постарали да ги направят по-плътни с пълнеж от вълна, но така бяха я натъпкали, че бяха станали много корави, а да не говорим, че бяха от тежки, по-тежки. И с тези тежки юргани трябваше да се завива. По този повод Учителя сподели: „Ще ги помня аз българските юргани“. Наистина това беше голямо мъчение дори и за млад човек да легне и да го покрийт с такъв тежък юрган, където едвам ще издържиш тежестта му. По-късно с голям зор ги магнахме, защото онези, които ги бяха направили не искаха да отстъпят и когато им казахме какво е казал Учителя за техните юргани те подскачаха и казваха: „Ще ги помни Учителя тези юргани, как да не ги помни, защото ние сме ги направили“. А докато им се обясни, че той е искал да каже нещо друго и че са много тежки минаха много години. А да знаете колко разправиим имавме докато се направят по-леки юргани и да се

заменяват старите с новите. Онези не искаха да отстъпят.

Когато отивахме на Рила се носеха одеала за Учителя, там се чаршафосаха, имаше одеала и за през деня и за през нощта. И той ги понасяше добре тези одеала, защото бяха леки. А те старите сестри искаха да качим тежките юргани на Рила. Що разправии и караници бяха, че накрая те отидоха да се оплачат на Учителя, а той реши въпроса така: „Юрганите са за Изгрева, а одеалата за Рила“. Мина дълго време докато освободим Учителя от тежките, корави, дебели български юргани. Тези юргани бяха символични и те отговаряха на тежките, корави, дебели български глави и всичко онова, което се побираше в тези български глави.

Последната година Учителят винаги държеше в раницата си да има червен лук. Взимаше едно парченце лук, една-две люспи и го сдъвкваше без хляб. Казваше, че това тонира и винаги се усмихваше. А много пъти бе споменавал, че кромид лук е едно голямо спасително средство за българите и че те по-малко боледуват от рак понеже ядат много суров кромид лук. По мое време селяните ядяха по една-две глави кромид лук на ден със сол и хляб - тогава беше голяма беднотия.

Обикновено му слагахме на кревата бели пухени възглавници напълнени с пух-перушина на кокошки, тогава така се пълнеха възглавниците, за да бъде меко. Той се облягаше на кревата, вдигаше си краката на едно столче, ставаше му приятно и се усмихваше. Тогава говорехме и разговаряхме дълго.

Последните години той идваше тук в нашия дом на Симеоновско шосе, сядаше на стол или пък се излегваше да почине на моят креват. Тук нямаше кой да го безпокои. Понякога той преспиваше тук и то на моят личен креват. Аз отивах да спя на тавана. Сутрин като станем рано оставахме го да си почине докъм седем часа. Той почиваше физически с тялото си, но съзнанието му беше будно винаги и с него работеше, а на Изгрева още в пет часа идваха, тропаха по стаята му, безпокояха го и не му даваха възможност да работи. Тук в моят дом той си почиваше и работеше необезпокояван в неговият Божествен свят, за което ние само можехме да се досетим и нямаше представа за него. Понеже идваше често веднъж като го посрещнах на вратата ми каза: „Марийке, има възможност след 25-30 години това тук да се дигне“ и посочи с бастуна къщичката ни и цялата местност. Някакъв вопъл се изтръгна от мен: „Ех, Учителю“ и някаква тъга, скръб по нашата малка къщичка се отнесе към небето. Той поклати глава: „Е, може и да се размине“. Ето сега е 1972 г., около нас всичко се руши, ще се строи Зоологическа градина и всяка година идват, измерват местата и ни съобщават, че всеки момент ще ни изселат. Но засега все още се разминава. Дано се сбъднат думите на Учителя, за да си изкарам живота си тук.

Когато Учителят беше вече болен, изнемощял много лично ме караше да му варя яйца на очи във вряла вода, в която се слага сол и оцет. В една тенджерка с вряла вода, сол и оцет се чукат и изсипват яйцата, те се варят, след това се изваждат с решетъчна лъжица, слагат се в тиган с предварително стопено масло и се запържват. Така обичаше да ги яде. Обикновено ми подаде няколко яйца и каже: „На вземи и направи тези яйца на очи“ и аз ги правех.

Идеалната чистота на Учителя - така може да се оприличи изобщо обходата на Учителя към себе си и към останалите. Той обичаше много чистотата, държеше за нея. Говорим сега за външната чистота. Беше спретнат, чист, огладен, с изпрани ризи, излъскан, а панталона му изгладен с ръб, който режеше като бръснач. Той светеше от горе до долу. Светлината

върху него се разливаше по особен начин и по още по-особен начин тя се отразяваше в нашите очи, които бяхме до него. Излъчваше образа и отражението му чистота, външна чистота на отразената светлина. Това бе необикновено явление. Вие наблюдавали ли сте как се отразява в огледало образ и след това как се отразяват слънчевите лъчи чрез едно такова огледало и ако някой ви насочи един такъв сноп чрез огледалото отразени лъчи на слънцето към вас вие не бихте могли да гледате, а ще си затворите очите. А тук отразената светлина от образа на Учителя бе мека и напротив, тя ти позволяваше да си отвориш още повече очите и да го гледаш. Но тук имаше и външна отразена светлина. Това се дължеше и на неговата аура, но това бе вътрешната отразена светлина, която се излъчваше от пребиваването на Божествения Дух в него. Съчетанието на отразената външна светлина и на вътрешната виделина допринасяха за едно обаяние от фигурата на Учителя, което не можеше да се опише по друг начин освен с чистота. И затова не случайно той често казваше: „На вас ви е нужна не само външната чистота, но и вътрешна чистота на мисли, чувства и на деяния. Учете се от мене. Имате Словото, имате песните, имате опитностите си с мене, а от вас е учението и приложението на моето учение“.

В разстояние на двадесет и осем години аз винаги съм го виждала чист, спретнато облечен, с чистота в обходата си към себе си и в обходата си към другите, чистота в обноските си и в движенията си. Чистота във всичко, дори когато се изпотяваше неговата пот не миришеше както на обикновените хора. По чистотата си той нямаше равен на себе си. По-добър образец за чистота от образа и живота на Учителя на земята не може да има. Ние бяхме свидетели на това и то в онези скромни условия, в които той живееше, в тези ограничителни за човек условия както на „Опълченска“ 66, така и на Изгрева. Дори в онези стари времена, когато ние дойдохме около 1922 г. като младежи в Школата му то старите приятели разправяха, че в първите години на века от 1900-1910 той е бил скромно облечен, но винаги чист. Аз когато го срещнах той беше изискано облечен. Спомням си, че аз влизам веднъж при него и по някаква си случайност аз съм имала петно на роклята си. Той ме погледна, изведнъж трепна, скочи, посочи с пръст към роклята ми и каза: „Марийке, тук има едно леке“ и с такава изненада, че аз се стреснах и погледнах надолу и какво да видя - видях едно малко, мъничко петно върху роклята ми, но от къде бе дошло, не знаей. Вероятно по пътя си съм се залепила за нещо, но другото е важно: какво той бе видял чрез това петно аз не знаей. Преди да се облека аз винаги си приготвях роклите, винаги бях изгладена, издокарана и имах тоалети на млада, градска госпожица и тогава върху роклите на такива градски госпожици не можеше да има дори и пращинка. А като прибавя, че роклите ми бяха шити при една от най-големите модни шивачки в София и майка ми се грижеше аз да бъда облечена като състоятелна млада госпожица, на което тогава се държеше много. Държеше се не само на външността, но и на достойнството. А от къде беше дошло това петно не можах да разбера. Именно това, че то се бе полепнало по мен, беше ме оцапало от вън като външна намеса Учителят вероятно видя нещо в него, може би той видя онези сили, които ми го бяха залепили като белязан символ на едно бъдеще и на едно пророчество и затова той така трепна, така скочи като че ли видя нещо ужасяващо. Разбира се, че петното тук беше образен символ, но зад него той прозря моят бъдещ живот. Не случайно по-късно той ми каза: „Рекох, Бог може да съизволи да бъдеш петнена, чернена, хулена, гонена, но всичко с радост да издържиш“. Да, това петно по моята рокля бе началото на моето опетняване. От тук се почна. Спомням си как той с пръст го посочи и

аз проследявайки посоката на пръстите му видях едно малко петънце, вероятно това беше онази невидима дамба, така дамгосваха навремето търговците добитъка, който купуваха с нажежено желязо, обозначаващо някаква буква върху хълбоците на добитъка и с това се показваше, че новият собственик на добитъка е онзи, който поставя дамгата с нажеженото желязо. Вероятно и на мен в този момент и ми: пред Учителя бе ми сложена невидимата дамба и моят път бе предопределен. И още до днес звучат думите му в мен: „Марийке, едно леке“. Искаше да покаже, че то е нещо от вън, дошло от вън, наметнато от вън с цел да ме окаля и опетни и че го нося, но по това петно ще съдят за моята външност в бъдеще. Връщайки се у дома аз положих доста усилия да го изчистя и да го премахна, а с годините след това всички петна, лекета, мръсотии, които ги лепяха върху мен аз полагах също така много усилия да ги чистя, защото виждах пръста на Учителя насочен към всяка една лепната мръсотия върху мен и чувах думите му: „Марийке, едно леке“. И аз ги чистех и ги махах. Но това беше трудно, много мъчително, защото това бе един продължителен процес в моят житейски път над петдесет години.

Учителят живееше в изключително примитивни условия в онази малка стая горе, наречена Горница. Не скромни условия, а направо примитивни. Той не изискваше нищо от нас. Той беше дал съвет как да се направи салона, но приятелите го измениха и съкратиха някои неща. Тогава те смятаха, че Учителят разбира от духовни неща, но не разбира от материални неща, а особено от строеж на къщи и от архитектура. Пълно невежество през всичките тези години от много хора. Поради тази постановка, несъобразявайки се с казаното от Учителя много хора скъпо платиха с живота си, други със страдания, мъчения и невероятни обрати по съдбовна линия. Объркаха си живота мнозина, че платиха и накрая се разплатиха с лихвите, идващи от безброй години. За техните лични съдби нямам нищо против - да се разплатят и с лихвите, но имаше общи братски проблеми, които поради тази постановка на възрастните приятели, които държаха всичко в свои ръце и го движеха съответно, то те направиха груби грешки, които грешки нашето поколение трябваше да ги плаща и да ги изнесе на гърба си. Те ги направиха до 1945-46 г., а после ние трябваше да ги плащаме и да изнесем всичко на гърба си. Те си заминаха от тукашното земно разплащане, но те ще си платят горе, законът е един и същ, той хваща виновника както на земята, така и на небето. Пред закона няма да се измъкне никой. Поради тяхното тесногърдие и недалновидност Учителят бе принуден да живее в примитивни условия. Не че нямаше пари, не че не можеше да се направи по-подходящо жилище, не това беше тяхната постановка. Но забележете някои от тях живееха в много по-добри условия и дори в разкош в сравнение с Учителя. Представете ли си? Техните семейства и жените им се ширеха в по-голямо пространство с изключителни удобства, а за Учителя имаше една малка стаичка. Те смятаха, че духовния човек трябва да живее от скромно, по-скромно, от бедно, по-бедно и в ограничителни условия, защото не са били важни материалните неща, а са важни духовните неща. Дрън-дрън ярина - на попова главина, така се казва в България. А знаете ли какво значи това? Когато някоя коза и някое яре се катери по оградата, то обикновено се изхожда и неговите изпражнения са във вид на барбонки или се казват още дърдонки. Веднъж един поп бил заспал и ярето се качило на килимйавката му и се изходило там. Попа се събудил, видял какво е направило ярето, усмихнал се и пак задрямал. След малко дошли селяни да искат от попа пари да се направи нещо за селото. Той ги изслушал, усмихнал се, свалил си килимйавката, показал им я, а върху нея са

били дърдонките на ярето. Казал им: „Дрън-дрън ярина - на попова главина“. Това е бил отговора на попа на молбата на селяните. Сега в нашият случай си отговорете в Школата кой какви задължения изпълняваше и как се вместила тази поговорка за Изгрева. Това не са глупости. Но те бяха задължени да осигурят на Учителя подходящи условия. Но това беше тяхната представа за нещата.

Когато Учителят започна да идва често в нашият дом той това го правеше, защото вече не беше спокоен там на Изгрева. По това време ние имахме там на Изгрева къща, дървена, цялата с джамлъци, с баня, кухня и две стаи. Но в последните години на Учителят му бе неудобно да живее над салона и да се изкачва и слиза по дървените стълби. Тогава ние му предложихме тази наша къща на Изгрева да я ползва. Той се съгласи, дойде да я огледа, а аз с Борис Николов го придружавахме. Накрая я хареса, че може да се живее в нея и ние се зарадвахме много. Но той нямаше условия вече на земята. Настъпваха събитията за приключване на епохата и не след дълго той си замина от този свят.

На Петров ден, 12 юли, рождения ден на Учителя беше празник за всички и ние се обличахме в най-новите си дрехи. Той излезе с нов бял костюм, целият изгладен, върви, така хармонично се разклаща и развява сакото му, панталоните, че като че ли всичко е музикална хармония. Движеше се плавно покрай нас. Приятелите изнесат и донесат онова, което са приготвили предварително - гевреци, бонбони, локум, сладкиши и го поставят на масата - празник за нас всички. Празник е и ние го усещаше, че това е празник и във въздуха над нас. Въздухът трепти, усеща се как всеки милиметър от въздуха около нас трепти по особен начин. Това е присъствието на Белия братя, които са дошли от края на вселената да присъстват на тържеството на Учителя, но ние не ги виждаме, нашите очи са затворени за тях, но ние ги усещаме. Това е празник на душите, ние сме в едно особено състояние, весели, усмихнати и с приповдигнато състояние на духа. Имаме усещането, че хвърчим насам-натам, движим се празнично възбудени. Дванадесети юли е празник на Школата. Всички сме се събрали, дошли са гости от града, от провинцията, този ден е особен празник за Учителя. На този ден той е дошъл на земята в път като Петър Дънов, идвайки от Божественото слънце, от звездата Алфеола. А рождената дата на Учителя е 12 юли 1864 г. за неговото физическо тяло, а новораждането на Учителя, т.е. на Божествения дух в него е 7 март 1897 г. Тази дата той лично ми я каза. А раждането на Мировия Учител в него, т.е. влизането на Христовия дух у него е август 1912 г. А раждането на Всемировия Учител у него е 1922 г. с откриването на Школата на Всемирното Велико Бяло Братство.

Учителят на Бялото Братство идва от слънцето. Учителят на Великото Бяло Братство идва от Духовното слънце, а Учителят на Всемирното Велико Бяло Братство идва от Божественото слънце. Учителят Беинса Дуно е Всемировият Учител дошъл от Божественото слънце и слезнал за пръв път на земята.

Неговото светско име е Петър Константинов Дънов.

113. УЧИТЕЛЯТ - БОЖЕСТВЕНИЯТ ПРИНЦИП В ДЕЙСТВИЕ

Моите опитности са неразривно свързани с Школата на Учителя, която преминах при него. С онези от учениците, които можеха да разбират повече

и правилно, които притежаваха също и моралните възможности за приложение на онези принципи и сили, които урокът изискваше, то Учителя се занимаваше повече с тях. Той работеше по строго определена вътрешна само нему известна система свързана с беседите, които движеха общия ход на Братството, а също работеше и частично с отделните личности. Всяка отделна душа си има свой път, специфичен път и Учителят я ръководеше по метод отговарящ на специалния дух на нейното индивидуално развитие. Учителят правеше разлика между индивидуалност и личен път. Той казваше: „Всяка душа в Божествения свят си има своя индивидуалност, а личния път е човешкият егоистичен живот“. За всеки човек Учителят имаше свой подход, той не беше негов, но подхода идваше съобразно това кой бе застанал пред него, от къде идваше този човек и каква задача имаше да разрешава на земята. И опитността на всеки ученик бе строга специфична и индивидуална за него и тя не се повтаряше при други случаи и с други ученици. Когато Учителят ни даваше някоя работа да му свършим имаме го за чест и се чувствувахме много радостни. Веднъж той ми възложи задачата да му нареда книгите в библиотеката. Аз бях неизказано щастлива. С голям мерак започнах и в работния си ентузиазъм триех с парцала всяка книжка от всички страни независимо дали бяха прашни или не. Изведнъж, о ужас за мен измежду книгите изскочи една голяма черна хлебарка. Аз изпитах такава голяма погнуса и отвращение смесено със страх, че дори и изкрещях и мигом напуснах работата, която той ми беше посочил. Побягнах на двора пребледняла и разтреперана. На плочника пред къщата Учителят приказваше с един брат. Приблжих се до него без да имам кураж да проговоря. Той усети моята тревога, обърна се и ме попита: „Какво има?“ „Там в книгите има хлебарки“, казах аз. Той нищо не ми отговори и продължи разговора си с брата. Аз погледнах, огледах се и леко се измъкнах и си отидох у дома. Не посмях да се върна. Та него ден се провалих. А преди няколко дни бях изявила желание да свърша някаква особена работа за Учителя, дадох ми я и аз не я свърших. Вървя и си спомням как Учителят преди няколко дни ми каза: „Похвалиш ли се за нещо, че го можеш и умееш веднага ще те турят на изпит. Затова пазете се от такива ненавременни изказвания“. На другия ден сутринта аз се престраших и отидох отново да си довърша работата с книгите. Учителят влезе при мен с една паничка до половината напълнена с мед от нашите кошери. Сложи паничката на пода и приклепна до мен. Аз започнах да вадя книги от етажерката и още след втората книга изскочи една тлъста, голяма хлебарка. Аз подскочих в страни и извиках уплашено. Учителят съвсем спокойно взе с два пръста хлебарката и я сложи в меда. Хареса ли й меда не зная, но след минута две излезнаха от книгите още три-четири хлебарки и се насочиха към паницата с мед и за моя най-голяма почуда влезнаха вътре. Учителят ми подаде паницата и ми нареди да изляза във вратата и да изхвърля и меда, и хлебарките, което и направих. Върнах се, измих чинията, после си довърших работата с чистенето на книгите, обадих му се и си излезнах. Чак тогава ми олекна, разбрах, че ми беше дадено да разбера, че и чистенето на книгите на Учителя в библиотеката му не бе лесна работа и тя бе свързана с разрешаване на задача - похвалиш ли се, че можеш и умееш ще те сложат на изпита. И тогава му мисли.

Много пъти се стараехме онези, които са около него да се приближаваме много близо до него и да бъдем всички около него. Това не бе възможно и понякога това наше стремление довеждаше до сблъсък между сестрите, най-вече между тях понеже те бяха две трети от състава на Изгрева. След един такъв сблъсък и скандал между две сестри той веднага отговори на този

проблеми: „Кой е най-близо до мен? Който чете беседите и Словото ми, той е най-близо до мен понеже се свързва с Божествения Дух, който е говорил чрез мен“. По този начин той разреши един кардинален проблем не само на съвременниците на Учителя, но на нас, които бяхме около него и понякога се скарвахме кой да бъде по-близо до него. Той разреши този проблем също и за бъдещите поколения, които ще дойдат. Те няма да заварят Учителя, снимките направени с него по време на Школата няма да им говорят нещо, ще виждат само образи на човеци и на един възрастен човек с брада, т.е. образа на Учителя. Но онези, които четат беседите и това Слово влезне в тях това е сигурен контакт с Духа, който е говорил това Слово, това е връзка с Божествения Дух и с Учителя чрез когото бе дадено това Слово. А когато Божественият Дух се изяви като принцип то той се явява като Учител на човечеството. Затова той веднъж каза: „Аз не съм дошъл на земята да съдя човечеството, но да помагам на нуждаещите се“.

Имаше моменти когато той вършеше велика и незначителна работа от голям мащаб за човечеството. В такива случаи той се уединяваше, никого не приемаше, защото изнасяше голямо страдание и минаваше през мъчението на земята. След като си свършваше работата и след като излезеше от такава състояние Учителят се явяваше пред нас с голяма светлина и вдъхновение, усмихнат и лъчезарен. Любовта на Учителя повдигаше, освобождаваше човека от всичките унижения на света, той се чувствуваше истински човек със свобода и с права да изнася тази свобода на духа. Всеки един от нас се чувствуваше като дете, което расте под нежната грижа на своята баща и майка. А от друга страна светлината на Учителя смириваше човека, а пред величието на Божествения свят той се чувствуваше малък, слаб, дори и грешен. Над всички хора даже и над твоя възлюбен на земята седи Бог. Ето защо високият идеал, истинският възлюбен на човека това е Бог и Учителят, който ни води по най-верният път към Бога. Защото последният извод от земният живот е, че човек в края остава сам с Бога от когото черпи всички сили и блага на живота и остава сам със своя Учител. Любов, Светлина и Сила човек може да получи само от присъствието на Божествения Дух в него. Изкуството на живота седи в това като обичаш хората сърцето ти да принадлежи на Бога. Само така човек може да направи допир със света и да се запази и съхрани. Защото всеки допир със света за мен бе катастрофа по всички линии, затова трябваше да се върви нагоре и нагоре. Напред в Любовта безгранична на светлината. Първите стъпки на детето са несигурни, то често пада и се удря, но става и тръгва. Та сега само едно е важно - да пази човек връзката си с Бога. Това е път на ученика и никога не трябва да нарушава тази връзка.

Учениците, та дори и хората са разделени на две категории: едни у които личността доминира - те проповядват Божественото, за да привлекат хората не към Бога, а към себе си. Те искат чрез Божественото да накарат хората да ги ценят, лично тях като личности и да се възползват от това за користолюбиви цели. Втората категория са у които стремежът към Бога и Учителят доминира. Те привличат хората, за да ги приобщат към Бога и Учителят и да събудят у тях стремежа не към себе си, а към Бога и Словото на Учителя и да ги въведат в пътя на Словото. Тези хора са малцина и техните дела са праведни. Всички ние сме много малки пред величието на Учителя и трябва да гледаме към него със смирение, благоговение и преданост. Учителят - това значи, че в него живее безграничният Божи Дух, който се е самоограничил, за да помогне за духовното издигане на неговите малки братя. Учителят работи с петте Добродетели на Пентаграмата, която той бе

дал. В този път всичко му е позволено. Той има свободата да постъпва с учениците си по всички методи, както в даден случай намери за добре. Той прави връзка с учениците си и се самоограничава доброволно като изпълнява по своя воля всички задължения, но са ограничава вътрешно, но всъщност е абсолютно свободен. Учителят каза: „Аз мога с когото и да е от вас да прекъсна напълно връзките си, които съм направил с вас само за пет минути. Това е пътят на Бога, който се е самоограничил за благото на малките си братя. Няма по-светло и чисто име от името Учител. Ето защо отношенията между Учител и ученик са чисти и святи“.

Школата на Учителя от вън това е светът в един малък мащаб, който съществува с всички негови проблеми и противоречия. Ние бяхме поставени там и преживяхме една епоха пълна с бурно и динамично развитие по всички посоки. Какво видяхме там? Най-първо учениците трябва да видят, да добият представа за светлата картина на новия живот. Това е изработване на техния идеал. Те трябва макар и от далеч да вдъхнат лекия дъх, който носи зората на новия живот. Затова Учителят казва: „Пътят на ученика е като на зазоряване“. Ние имахме възможността да усетим това вътрешно в присъствието на Учителя от аурата му, която идваше от неговото духовно излъчване като имахме привилегията да го видим физически, да целуваме десницата му и това негово духовно излъчване отваряше у нас нови хоризонти, защото просветляваше се у нас съзнанието и за един нов поглед към живота, започващ не само с едно усещане, с едно възприятие, а с едно живо изживяване на духовно общение с Духът, който бе в него, т.е. с Божия Дух. Тук беше нашата привилегия да бъдем в тази епоха с него. Тази привилегия бе дадена на малцина, защото мнозина бяха около него, но малцина го видяха, познаха го и те бяха също познати и признати от Духа чрез посвещение. Посвещението на човека започва чрез пробуждането на съзнанието му. В новата епоха не се кръщава с вода и да се търси реката Йордан. Времената сега са други - посвещението започва с кръщаването с Божествения Дух, т.е. влизането на нова светлина и пробуждането на съзнанието ти. След това учениците трябва да слезнат на земята и да се изправят с цял ръст пред огледалото на своя личен човешки живот. Да преценят от къде идват, на къде отиват, с какво разполагат за работа след като са дошли на земята. От там насетне започва Школата, т.е. работа върху себе си и съграждане на един истински характер. Този характер означава, че човек може да разполага със силите и възможностите си, които са вложени в него, за да изпълни волята на Учителя, за което е дошъл на земята. И от тук започва ученичеството - път на служение на Бога. Веднъж Учителят ми каза по един повод: „Направи доброто и го забрави“. А после след миг продължи: „В мене има една черта, която е по-силна от мен - аз съм винаги на страната на слабите“. Да, това означаваше, че Божественият Дух в света, в своята изява бе множество и като множество се доближаваше до всички големи и малки и понеже Учителят работеше с малките величини на земята затова бе винаги на страната на малките и слабите, отхвърлените, унижените и оскърбените и чак там в тази немощ на слабите се виждаше величието на Духът Божий. Има една такава формула „Бог не е в Слово, а в Сила Божия“.

Един пример с една сестра - Василка от Варна. Тя беше слушала дълго време много неща за Учителя и това бяха разкази на първите приятели когато Учителят им се изявяваше чрез Дух и чрез Сила и опитностите на първите приятели граничеха с библейските чудеса. Ние заварихме тези приятели, които ни разказваха такива опитности, че ние ги слушахме с отворени уста, очи и уши. При един такъв разказ сестра Василка, казваше: „Аз съм невер-

ник Тома" и все чакаше момента и времето да се случи нещо, което да бъде само нейно, за да може от неверни Тома да стане на верующ Тома. А това означава да се сблъска и да се срещне с една истинска опитност от живота на Учителя. И така тя дошла на Изгрева през време на един от съборите, седнала на един стол, слушала беседите на Учителя и от време на време си мислела така: „Е, много хубаво говориш, Учителю, но аз искам да ти вярвам, но нищо не мога да сторя, не мога да ти повярвам, а искам“. И така както Учителя си говори и както ние седнали на столовете в салона слушаме и записваме, то изведнъж на сестра Василка ѝ се отварят очите. Или казано на образен език - люспите от очите ѝ падат, т.е. падат люспите на обикновеното физическо зрение, изведнъж тя започва да вижда по друг начин, на нея ѝ се отварят духовните очи и тя вече има духовно зрение и вижда Учителя, че там на катедрата той се е превърнал на едно огнено кълбо голямо, на два метра в диаметър и трепти и излъчва светлина като слънце, а образът му е същият и едновременно говори по същия начин, на същите хора. Тя вижда как целият салон е осветен от неговата светлина. Косите му са като слънчеви лъчи, които идват от безкрая и всички са в светлини, обаяни в различни цветове, а светлината излиза от лицето му, от тялото му и всичко трепти по един особен начин. Сестра Василка се сепва и мисли, че това е някаква измама на очите, търка си очите, да не би да е задрямала, да не би да е заспала, започва да се щипе ту оттук, ту оттам, за да се събуди. Но вижда същата картина, а през това време Учителят спокойно си говори беседата и спокойно я гледа все едно, че няма нищо. Сестрата се оглежда наляво и надясно и вижда, че другите го слушат, записват си и се убеждава, че те не виждат това, което тя вижда. Това видение е продължило много време, но по едно време отново се спуска една завеса пред очите ѝ, картината на слънцето се закрива и тя започва да вижда Учителя така, както го е виждала всякога. Тя отново си казала: „Абе това, което видях, това е само халюцинация“. Но след няколко минути тази завеса отново се вдига и тя вижда същата картина на светещото слънце, идващо от Учителя. Това нещо се повтаря три пъти. Но в това време Учителят гледа право в нея и леко се усмихва. Свършва беседата, всички излизат на вън, тя се приближава към него и казва: „Учителю, видях слънцето във вас. Вие ли бяхте това?“ Той се усмихнал и казал: „Не бях аз, но Духът бе Истинят. Неверни Тома ли си още?“ Сестра Василка навежда глава и иска да целуне десницата му. „Не, Учителю, видях ви в Дух и в Светлина. Какво повече мога да искам? Вие сте моят истински Учител“. Ето така разказах една от опитностите в Школата на един от учениците, който позна Учителя чрез Дух и чрез Истина.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Трябва да се научиш да любиш. Ти си още в предисловието на Любовта. Когато за един миг Любовта те посети, то е момент, който никога няма да забравиш. Ти ще почувствуваш тогава такова разширение, че ще се слееш с всички същества и ще искаш на всички да дадеш и да им направиш добро. То ще остане за тебе като една любима мечта: най-много за нея ще мислиш, ще я пазиш свято и никому няма да говориш за нея, но тя ще ти дава най-голямата сила и живот. Ако я повериш на другите те ще те сметнат за смахната, но за теб тя ще осмисля живота ти. Любовта на земята може да се осмисли със слънцето, с неговата светлина, неговата топлина и с живота, който излиза от него, за земята и за всички живи същества.“

114. СЛУЖЕНИЕТО НА СТАРИТЕ И МЛАДИТЕ

Едно нещо, което много ме е учудило това беше за разнородния състав на онези братя и сестри, които бяха дошли преди мене в Школата на Учителя, на онези, които дойдоха по моето време и онези, които идваха след това. Разнородни по възраст - млади и стари затова нещо все пак бях подготвена теоретически, че всеки идва тогава когато му е определено от горе, от Невидимия свят, когато неговият личен път съдбовно трябва да се пресече с този на пребиваването на Учителя на българска земя. Този човек бе чакал хиляди години, за да се срещне с Учителя на земята и с Бога. И затова дали идваше стар или млад възприемаше нещата от съвсем друга гледна точка. Освен това и едните, и другите идваха за себе си да оправят своя личен път и живота си, идваха да свършат и някоя работа за Бога. А затова каква работа ще свършиш за Бога в това няма нито стар, нито млад - важното е да я свършиш. И тук се изравняваха нещата. Спомням си, че веднъж Учителят когато трябваше да разреши един спор помежду ревността на старите и устрема на младите разказа отново онази притча за Христа, където господарят изпращал в различно време работници да копаят на лозето си - сутринта, на обяд, след обяд и когато решил да им плати то заплатил на всички еднакво. Единствено протестирали онези първите работници: та ревността на старите приятели най проличаваше в Школата на Учителя. Те бяха първите работници на лозето, а ние младите, онези които дойдохме по-късно да копаем това лозе и за да разясни този окултен закон Учителят каза във връзка с тази притча: „Последните, които бяха наети да работят на лозето те работеха най-много и по извършената работа се изравниха с първите“. Ето това е разрешението на спора и на задачата между стари и млади. По свършената работа за Бога, по него ще се равняваме и заплащането става от господаря по свършената работа. Само че заплащането в Школата става по друг начин - с неговото духовно разрастване.

Заварих много хора, едни си заминаха отвъд в Невидимия свят, други останаха, трети идваха - що народ се извървя. Кой каквото можеше взе от срещата си с Учителя, кой каквото успя да даде за общата работа - даде. Едни го правеха заради отплатата на помощта, която Учителят им бе отдал в разрешаване на техния личен живот - та това бяха съдби и то какви съдби. Идваха, благодаряха и даваха своят дан в един символичен жест. Някои носеха продукти, други дрехи или покъщнина, по съобразителните оставяха известна сума, която само Учителят знаеше каква е и от кого е, защото му беше връчвана в плик. Това бе един от начините за благодарност към помощта дошла от Учителя предадена от тези приятели макар че те бяха повече от света. Те идваха, заминаваха си и когато след време ги виждахме и срещаме те разказваха своите опитности с Учителя. Техния път бе такъв. Бяха направили своя контакт и своята среща с Учителя, бяха си свършили своята работа, бяха си отплатили по някакъв начин и бяха си тръгнали отново по своя път. Учителят работеше по принципа на свободата. Само онзи, който е вътрешно свободен може да се определи да служи на Бога, другото е насилие и няма нищо общо със закона на Любовта, която е връзка на съвършенство, обединяваща човешката душа с Божествената Душа и с Бога. Ако човек не е свободен от вътре той не може да се добере до тази вътрешна връзка, която обединява човешката душа и Божествената Душа. Затова тези приятели си заминаваха за света, други идваха от време на време при Учителя, а останалите единици бяха останали верни и до края, макар че работеха и се движеха в света. Те бяха верни по идея, верни в Дух, верни в

дело, но те работеха в различни сфери в българското общество. За тях не бе противоречие, че изповядваха идеите на Учителя, че служеха на тези идеи, но работеха по различни методи и те бяха отдалечени от нас и от нашият живот на Изгрева. Противоречието бе у нас, защото ние ги смятахме, че са се отдалечили от нас, че са изменили на Учителя и че са се отклонили. А те копаеха като онези копачи на Божията нива. Важното е да работиш където си поставен и когато си извикан за тази работа, и да работиш докато я свършиш. А това са вътрешни измерения и не подлежат на външни обобщения и на външна оценка. Накрая оценката се извършва по свършената работа и по делата на хората.

Един интересен случай с един от старите братя когото заварих. Казваше се дядо Благо и той беше талантлив детски писател. Една година той и двадесетина приятели направили една екскурзия с Учителя до Родопите. Вървели, що вървели, преминали долини и хребети и стигнали до една необикновена поляна, на която се извисявало едно дебело, грамадно, борово дърво. Учителят казал: „Тук ще спрем. Под това дърво ще се разположим, но трябва да знаете, че на това дърво няма да забивате нито пирон, нито ще режете някакъв клон и изобщо никой да не го пипа, да не се доближава до него, а само ще бъдем под него, ще бъдем под покрива на Всевишния“. Два-три дни приятелите престояват на тази поляна, опънали палатки, разположили се и след това Учителят предложил да отидат на една екскурзия на няколко часа, а за да се пази багажа в лагера като дежурни остават двама приятели като между другото те трябва да се погрижат и да приготвят обяд за цялата група. Сложили продуктите в казана, наклали огъня и докато се сготви манджата решили да направят една маса, така че когато сервира храната да бъде на маса, а не на земята. Оглеждали се насам-ната-тък и решили да сковат една маса и от горе да я изплетат с клони от дърветата. Тръгнали да търсят пръчки подходящи да оплетат масата и от тук оттам изрязали от околните дървета. Донесли пръчките, разположили се под дървото и започнали да плетат масата. Плели що плели и разбрали, че пръчките няма да им стигнат затова решили вместо да се разхождат отново до онези дървета, то да използват клоните от дървото, което се било разлистило над главите им. Единият от тях се качил нагоре по дървото, за да отсече някои клони и когато започнал да реже неочаквано се счулва клон, на който е стъпил и той полита с гърба си да падне на земята. В този момент той си спомнил какво е казал Учителя и изведнъж извиква: „Учителю“ и най-непосредствено някаква невидима сила го подема, обръща го, а той падал с гърба си надолу и тази сила го залепа за дънера на дървото, така че той се хванал едновременно прегръщайки дървото. Полека-полека се опомнил докато другият го гледал уплашено. Полека-полека слязъл от дървото и след това си припомнил и думите на Учителя никой да не се докосва до това дърво. Продължили работата си и успели да подготвят що-годе масата. След малко идва цялата група, идва и Учителя и казва: „Рекох, сложете няколко бели кърпи на поляната и ще ядем там“. Насядали на поляната, приготвили се да се хранят, но както обикновено в такива случаи винаги се казва молитва. Учителят се обърнал и казал: „Сега да измолим опрощение от Онзи, Който бе дошъл и със своето присъствие бе благословил нашата среща, защото Неговият щатър на това същество бе ей това дърво, което някой от вас реши-ха да посегнат върху него и да отрежат клони от него. Нали ви казах, че ние сме тук под покрива на Всевишного“. Двамата приятели се огледали, навели глава, защото никой не е знаел за онова, което бе им се случило преди половин час. Казали общата молитва, искали опрощение, обядвали и след това

онзи приятел пристъпил към Учителя и му благодарил за помощта. Учителят бил строг, лицето му било строго и казал: „Послушанието на ученика е връзката на ученика с Учителя и с Бога“.

Такива примери имаше много от възрастните приятели, които бяха дошли по различно време, идваха при нас, разказваха ги и после си заминаваха по пътя, от където бяха дошли, а някои от тях си живееха своя живот. Тази част от приятелите имаха големи, съдбовни опитности с Учителя. Те по друг начин имаха контакт със Словото на Учителя. Докато ние го слушахме и разучавахме, то техния контакт със Словото на Учителя бе в това, че те го видяха в Сила и в Мощ, така както бе горния случай. Обикновено на нашите събори идваха стотици хора от града, които ние едвам-едвам познавахме. Ние смятахме, че те са външни хора, но когато идваха и ни разказваха своите опитности с Учителя виждахме, че техните опитности бяха опитности при срещата с Духът чрез Сила и Мощ, а ние бяхме ученици на Школата и методите бяха вече други. Затова тези опитности на възрастните приятели бяха много драматични, интересни и бяха от категорията на чудесата. И ние преминахме през чудеса, но нашите чудеса бяха от вътрешната Школа. Техния път бе друг и опитностите им бяха назидателни и очебиени, по-изпъкнали и помнени се. Когато идваха и ни ги разказваха горе на Изгрева ние се оглеждахме и се питахме: ето тия са от света, гледай ги докъде стигнаха с помощта на Учителя. Ами ние дето сме тук на Изгрева, докъде ли ще стигнем ние? Това бе един въпрос, на който никой не можеше да отговори освен Учителя. Един път пред мен каза: „Ученик е онзи, който учи, който прилага, който служи на Бога“. Да, ето защо онези, които бяха и кръжаха около Учителя идваха от всякъде да чуят Словото на Учителя, да го приложат кой колкото може съобразно с неговите сили в живота си и по този начин да служат на Бога, защото учениците са свързани по дух и те съставляват вътрешната верига на учениците на Бялото Братство. Това са учениците по Дух. Само Духът е този, който може да свърже учениците, защото Духът е, който движи човека по неговия път, Духът е този, който е най-великият служител на Бога. А ние в Школата успяхме да се доближим до този Дух чрез Словото на Учителя.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Ти на това ще гледаш като на една задача, която съм ти дал да разрешиш. Ти разбираш. Сега ще разгледаш нещата, които съм ти дал и ще вземеш туй, което съм вложил. Това богатство никой не може да ти го вземе. Ако държиш нещата без да ги разглеждаш тогава могат да ти ги вземат и ти ще останеш без нищо. Аз съм вложил, сега ти трябва да преработиш всичко, което съм вложил. Винаги да приемаш и винаги да дадеш когато ти поиска Господ. Това е връзка на ученика с Учителя и на Учителя с Бога.

Е, каква мисъл остана у тебе от всичко това? Когато забърквам кал аз гледам гърнето, което ще излезе, самата кал не ме интересува. Ако се спираш на формата може да се съблазниш. За гърнчаря е друго, той следи и търси подходяща глина, за да може да работи с нея и да извае своите гърнета и стомни, а аз се интересувам да се осъществи. Ти имаш добро сърце. Сега гледай доброто си сърце да го подкрепиш с правилна мисъл. Който има Любов ще се прояви в Мъдрост. Който има Мъдрост ще се прояви в Любов. Стремейт се на мъжете и жените е нещо идеално. Мъжът се стреми към жената, за да си вземе Любов и я прояви. Жената се стреми към мъжа, за да се прояви като Мъдрост.

Това рядко се случва, което сега ти се е наредило. Ще го цениш и ще извлечеш нужния урок. Ще гледаш на Моите отношения като нещо, което иска Бог да ти се даде. Аз ти го давам, защото изпълнявам Волята Божия.“

115. НЕЗАДОВОЛЕНОТО ЖЕЛЕНИЕ

Учителят работеше по различен начин, като метод с метод почти не се повтаряше или ако се повтаряше то с невероятни изменения, че не се познаваше първообраза на първоначалният метод. Но те се подчиняваха на строго определени духовни методи и духовни закони. И само човек запознат с тези духовни закони можеше да схване някой жест и някоя дума изречена от Учителя така символично, че трудно бе за останалите да проумеят за какво ли се отнася. Понякога Учителят открие за някой ревността и го остави сам да се справи със себе си. А ревността е голяма сила и е един свят на големи борби вън от тебе и вътре в самия себе си. А при Учителя когато те разбърка с неговата маша, то въглените на твоята ревност избухват, избухва огън, който те изгаря от вътре и изгаря и онези, които са около него. Как може да се справи човек в такъв случай. Много трудно. Накрая трябва да разшириш съзнанието си и да се издигнеш над всичко и сам да се справиш. Това е лесно казано, но трудно се изпълнява. Че трябва да превъзмогнеш себе си, да прескочиш частния случай, когато е твоя лична неразрешима задача и трябва да я надраснеш, да я наскочиш и от частния случай да минеш към общият принцип, който управлява твоя случай и накрая сам да се справиш съобразно законите дадени чрез Словото на Учителя. Ех, че беше трудно да се проумее в какво се състои задачата, в какво се състоят прегрешенията ти и къде е разрешението на задачата. А ревността имаше различни форми: ревност към близки твои познати, ревност за първото място в Школата, ревност към работата ти да бъдеш близко до Учителя, ревност да получиш неговото мнение и одобрение. Тази ревност се разклоняваше на невидими стотици нишки, които се насочваха и обвързваха всички, които бяха на Изгрева. Така че ние бяхме обвързани един с други, а да се справиш сам беше много трудно. Не се справяхме винаги и затова той каза: „Вие не сте още в истинската Школа, а сте оглашени и вярващи. Ученикът няма съблазни и слабости. Единствената ревност, която изпитва ученика е ревността му да служи на Бога“. Ето това изказване променяше много неща, защото ние се смятахме за ученици, а то се оказа, че сме оглашени, т.е. хора, които само слушат или четат Словото му когато имат настроение. Е, понякога може и да сме вярващи, защото все пак вярваме в това Слово и от него черпим сили и с него разрешаваме задачите си. Но да се доближим до ученичеството това бе живот посветен на Бога и служение за Бога. Това изключваше всякакви съблазни и слабости, а ние трябваше да ги прескочим, но не можехме, защото ние притежавахме всичко в себе си: съблазните, слабостите, ревността и какви ли не още неща. Имаше интересни положения - ти имаш някаква малка слабост, която не се проявява на друго място, но тук в Школата на Учителя ще върти, ще суче тази невидима, малка слабост, но ще излезе на бял свят и то пред всички и пред Учителя. А после иди, че се оправяй със себе си и гледай как ще я оправяш когато има безброй свидетели и си се изложил пред Учителя. При тия случаи човек изпитваше вътрешен срам не от несъвършенството си, но от това, че не можеше още да владеем тези малки, съвсем малки слабости. Тези слабости бяха заровени далеч в миналото и ние ги носехме с отминалите си прераждания, но тук в Школата на Учителя те се разрастваха от неговото присъствие, защото то бе благодатно и под него възрастваха както житото, така и бурените, плевелите и тръните в нас. Така че ние бяхме тук в Школата под покрива на Всевишного и всичко растеше бързо с бързината на мисълта и точно онова, което бе в нас засято и вложено от миналото било като недостатък, било като постижение, то изникваше за броени дни,

изникваше и се виждаше. Чудехме се как могат такива неща да се случат с нас. Ето защо Учителят работеше не със самите нас, а с човешката душа. Той я издигаше горе високо, работеше със своите методи и ние усещяхме, че нашите души възрастваха и политаха като свободни същества към Невидимия свят.

Когато при него идваше някоя сестра със специални изисквания той оглеждаше нещата много точно и преценяваше какво да се направи с тази сестра, с нейните проблеми и с тази човешка душа. Ако тя беше слаба по дух и по характер, той я задоволяваше и изпълняваше желанията ѝ понеже беше слаба да се справи със себе си, ако не би я задоволил то тогава за нея щеше да бъде пречка, ще се спъне, ще падне и ще остане нещастна за цял живот и накрая можеше да се отклони от Школата като заяви, че Учителят не ѝ е помогнал със съвети или с нещо друго. Много случаи имахме такива - отиват при него и той изпълняваше веднага и точно онова, което са изисквали от него. Те излизаха доволни от там, че Учителят ги е зачел, че ги е уважил, доволни са, че той се е отзовал на тяхната молба за помощ. Те вървяха и се движеха около нас и искаха да ни служат за пример и за поучение - ето там ние ги са получили помощ от Учителя и той се е отзовал и е зачел тяхното прилежно ученичество. А всъщност нещата бяха съвсем обратни, но това го знаеха онези, които познаваха нещата от вътре и които бяха от вътрешната Школа на Учителя.

Но ако дойде някоя сестра силна по дух и по характер той я изслушваше, даваше такива отговори, че не само не задоволяваше желанията ѝ, но ще им постави съвсем друго условие за решаване на тяхната задача и тя ще бъде от трудна по-трудна и ще я остави сама да я разрешава. Тази сестра от вътре изригваше като вулкан и бълваше недоволството си от това, че не е зачетена в момента, а други дете не можеха да ѝ се хванат за малкото кутре - пръстче, бяха уважавани от Учителя. Това вътрешно противоречие изкарваше от равновесие сестрата и после тя, за да докаже на себе си и на онези, дете бяха под нея, но които Учителят ги зачиташе залагаше над задачата и я изпълняваше и я преизпълняваше. И след това не отиваше при Учителя, а стоеше настрана и наблюдаваше какво ще каже Учителя по нейния въпрос. Тя чакаше, но и Учителя понякога изчакваше съобразно случая.

Веднъж Учителят среща сестрата и казва: „Сестра, когато планината не отива при Мохамед то Мохамед отива при планината, за да си свърши работата“. Сестрата мига и не разбира кой сега е планината и кой е Мохамед в този случай. Накрая Учителят се усмихва: „Е, сестра когато човек завърши една работа за Бога, то за Бога е без значение кой я е свършил и къде я е свършил“. Сестрата мига, недоумява, чуди се. Какво означава всичко това. Учителят разбира недоумението ѝ и продължава: „Сестра, нали свършихте тази работа за Бога, която трябваше да вършите. Какво по-хубаво от това.“ Тогава тя се усмихва, просветва от вътре, в съзнанието ѝ проблясва светлина и тя вижда как Учителят се усмихва. Навежда се, целува ръка и си тръгва. Ще питате коя е тази сестра? Не се ли досещате? Един път бях аз, друг път друга и така може би се редувахме към десетина сестри.

Ще ви разкажа един случай с брат Стефан Камбуров от Стара Загора. В онези години братята и сестрите се събирали в братски кръжоци и понякога са правили опити да помагат на нуждаещите се и на някои, които са били болни. Чули, че там в техния град имало едно момиче, което завършило гимназията, но какво се случило, че тя полудяла. Тя толкова буйствала, викала, крещяла, дори чупела всички предмети, до които се докосвала. Ето

защо те се опитвали да я държат вързана, а пък майката ходела, викала лекари, но никаква полза. След това довеждала свещеници да ѝ четат молитви дано молитвите от вън да помогнат и да изгонят лудостта на дъщерята. Но и това не помогнало. Най-после тя узнала за нашите приятели от кръжока и споделила своята болка. Нашите приятели вече смятали, че те са вече много духовно напреднали и ще могат да се справят с този обикновен случай и да я излекуват. Смятали са като застанат няколко човека около нея да прочетат някои молитви дадени от Учителя, да изпеят няколко песни и тутакси лудостта ще изчезне и момичето ще оздравее. Така всички ще узнаят, че те са Божии хора и че правят добрини на онези, които се доближат до тях. Отишли, влезнали в къщата и в момента когато влезнали в стаята болното момиче така изпаднало в ярост, че скъсало онези въжета, с които е било вързано и се нахвърлило върху тях с онова, което ѝ попаднало под ръка. Те направо побягнали, дори се уплашили не на шега. Решили да напишат писмо на Учителя, описали всичко и Панайот Ковачев го изпраща по пощата и след време получават писмо от него. В него той е написал, че това не е за всеки човек да лекува такава болест и че когато приятелите решат да помогнат на някой то трябва да му се обадят. Накрая на писмото е било написано „А сега идете пак при момичето“. Решили да отидат отново, съобщили на майката и щом влезнали вътре те видели момичето отново вързано и очаквали, че то отново ще скочи и ще връхлети върху тях. Пред очите си те видели някакво чудо, което да се претворява на яве. Изведнъж момичето станало спокойно, лицето му се прояснило, усмихнало се, обърнало се към майката си и запитало: „Майко, виж какви добри и светли хора са ни дошли на гости. Ела, отвържи ме, за да стана да ги посрещна и почерпя“. Майката била втрещена от изненада, станала, развързала момичето, а нашите приятели стояли, гледали, не вярвали, но със страх в себе си - не са знаели дали няма да я прихване отново лудостта и да връхлети върху тях. Момичето наистина станало и намерили нещо и почерпили гостите. Приятелите ни в клин, ни в ръкав взели по някаква курабия, но устата им била суха, не са могли да погълнат нищо. Не се сетили от изненада дори да прочетат колективно някоя молитва така както са правили на други места. Излезнали на вън, отишли си у дома, написали писмо на Учителя и разказали всичко за изцелението на момичето. Минало известно време от София им изпратили в една тетрадка препис на някаква беседа на Учителя с поръчение да я прочетат. Когато я чели там било написано и имало разяснение на всичко онова, което ги интересувало и имало разрешение на задачата. Там било написано, че понякога някой дух обсеби някого си и разруши всичко, което е в него. За да бъде изгонен този дух трябва да дойде друг по-силен от него, за да го изгони от къщата, която е заел и където пребивава незаконно. И най-накрая беседата завършва така „Бог е най-великият Дух и тия, които му се кланят в Дух и Истина да му се кланят“. Тогава разбрали, че Онзи, Който излекувал детето от лудостта и изгонил онзи, който я бил обсебил е бил не писмото на Учителя, а Учителят, който със своят Дух може да присъства на различно места по едно и също време, защото Духът, който обитаваше в Учителя бе онзи Велик Дух, който всички му се кланяха и живи, и мъртви и оживяваха чрез него в Дух и Истина.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Човек не бива да се самоосъжда, а трябва да си прости. Човек трябва да изпълнява волята на Бога там където е поставен - на всяко място и по всяко време.

Ти сега искаш да намериш други някой виновен, а пък то сама си си виновна, но себе си не можеш да накажеш. Трябва да си простиш. Сега в теб

страда другия дух, който те е научил на лоши работи, пороци и сега като гледа на какво те е научил, то този дух страда в теб. Можеш ли да намериш онзи първият момент, когато у теб се е породил порока? Той е бил някой дух, с който сте образували предприятие и после като е фалирал отишъл е и твоят капитал, с една дума - завлекъл те е. След това са дошли полиците и кредитори и сега трябва да се плаща. Някой трябва да плати.

Трябва човек да образува връзки със същества по-напреднали от него, които не фалират, които не пропадат, та като се свържеш с тях те като се движат по своя път ще подигнат и теб, а като повдигнат и теб ти ще тръгнеш в техния път, по техните стъпки."

116. БЪЛГАРСКАТА КИТЕНИЦА

Като частна ученичка на Учителя преминах през онзи етап когато той ми обясняваше законите на духовния свят, запознаваше ме с много съответствия, които съществуваха между духовния и физическия свят, откровения, които можете да намерите в беседите му, но сега, а по-рано ги нямаше тези неща. Той вероятно правеше своят опит с мен дали едно младо момиче, което беше на 18 години ще може да усвоява и как този метод на личен контакт с него и на самостоятелно обучение ще може да даде някакъв резултат. Аз не знаех какво съм сполучила, но по-късно след отварянето на Школата когато той изнасяше своите беседи изискваше в онези години да се правят резюмета на предишната беседа, които се четяха преди всяка следваща беседа. Учителят изслушваше внимателно, за да разбере какво са усвоили от предишната беседа, даваше допълнения, уточняваше някои положения и после в новата беседа доразвиваше или пък отговаряше на всички възникнали въпроси. Вие да не смятате, че той четеше лекции като в университета и че чете в някаква книга или написан предварително текст. Напротив, той говореше и Словото се изливаше от неговата уста непринудено и то бе съзвучие с космическото Слово, което се даваше в този момент със Словото, което се задвижваше от Божествения Дух, Словото от което трябваше да се нахранят човешките души в Школата. Това беше словесното мляко за всички младенци в Школата и затова се почваше от начало, но понеже интересите на всички бяха разнородни и понеже всеки минаваше през различни състояния и положения в себе си, то тогава в беседата той отговаряше и насочваше мисълта си натам, за да разреши някой проблем на някой от своите слушатели. Ако днес четете някоя беседа ще видите, че той говори по един проблем, след това като че ли изведнъж прескача и започва да говори съвсем различно и мисълта му отива в друга посока и това е противоречие за онзи, който не е запознат със Школата. Представете си, че в салона има шейсет човека и в този ден десетина имат свои вътрешни задачи за разрешаване, които не могат да разрешат. Техните вътрешни състояния се явяват в дисхармония с общото настроение и състояние на хармония в салона. Ето защо от начало на всяка беседа се пеят песни, казват се молитви, молим се и по този начин всички се настройваме на една вътрешна вълна, която да ни свърже със Словото на Учителя и с Духът. Но не всеки може и успява да се прикачи на тази вътрешна вълна, защото ако в теб има буря и ураган той всичко троши и руши и ти не можеш да се справиш с това вътрешно опустошение в себе си. И да искаш да се молиш едва ли ще можеш. Тогава Учителя в салона започва понякога беседата си направо, необикновено и отговаря на възникналите въпроси. Такива случаи има много и някои биха упреждали, че в Словото на Учителя няма логика. Представете си,

че в салона седи едно страдащо същество и мислено иска помощ от Учителя. Той отговаря и разрешава въпроса му. Спомням си, че веднъж започна беседата така: „С пистолет не се ходи при Господ“. Хайде сега обяснете какво иска да каже Учителя, каква символика има тук и каква тайна иска да открие. За страничния наблюдател това е чудно, а за нас е любопитно и знаем, че тук има нещо друго. Оглеждаме се и виждаме, че няма посетители с военна униформа. Всички са цивилни, но един от тези цивилни като тръгнал на Изгрева по тъмно за беседа и понеже е висш офицер, полковник взима и слага пистолета в джоба си за всеки случай, защото минава през гората. Този офицер бе брат Божков. За него това изказване на Учителя не бе противоречие, но за нас бе любопитно. След свършването на беседата той отиде да се извини на Учителя и ни каза, че наистина в джоба му има пистолет, защото той е висш офицер и е задължен да носи оръжие за охрана. Та изводът е този, че човешката душа, за да направи връзка с Бога и да чуе Словото Му трябва да бъде от вътре чист и най-важното е да има вяра, а чрез вярата човек се доближава до вътрешната връзка, която осъществява общението му с Бога. А да сложиш пистолет в джоба си означава, че ти не разчиташ на връзката си с Бога, а на човешки изобретения и затова Учителят започна така ни в клин, ни в ръкав. Ето един обикновен пример от богатата българска китеница, нали знаете, че българите когато тъкат чергите си въткат безброй багри, цветове и чудни са техните китеници. Та всеки един от нас представляваше цвят, представляваше отделна нишка, въткана и изтъкана в тази българска китеница. А сега ще разкажа някои подобни случаи.

В салона един страничен посетител дошъл от любопитство, за да чуе какво говори Дънов. Като слушал понеже дошъл от любопитство нищо не разбирал и говорът на Учителя му изглеждал на обикновена попщина. Така навремето свещениците говореха едно, а вършеха друго и това се казваше попщина. Идва до това заключение и си казва мислено: „Ама какъв шарлатанин е този Дънов“. И само след секунди Учителят спира беседата си, поглежда го право в очите, посочва го с пръст и казва: „Аз не съм шарлатанин, но отговарям на въпросите на присъстващите, а че въпросите им са необикновени то се дължи на тях, а че моите отговори са също необикновени, то се дължи, че за всеки лек има различно лекарство и лекарството е, което аз давам, но всяко лекарство е горчиво“. Този любопитен дошъл на Изгрева направо се стресна, ние го изгледахме, получи някакъв укор от нас и той полека-полека излезна навън. Беседата свърши, той изчака да излезнем от салона, разказа ни какво е мислил за Учителя и някой го посъветва да отиде и да се извини. Той отиде, изчака реда си и се извини. Учителят му каза: „Ти не дойде от само себе си. Тези, които те доведоха те влезнаха в тебе и това са онзи духове, които воюват срещу мене. Ето имаш една опитност и имаш опрошение и от мен“. Учителят му подава деснищата и той я целува.

Идва друг посетител слуша, слуша и мислено също си казва: „Това Дънов дето го разправя са врели и некипели, това е едно обикновено дърдорене, защото тук няма никаква логика“. Само след секунди Учителят отново спира беседата си, поглежда го, но този път не го посочва с пръст и казва: „Някой тук ще каже, че в говоренето ми няма логика и че аз говоря врели-некипели. Напротив, онзи, който говори врели-некипели той е онзи, който ви изпрати тук, за да получите доказателството на своето твърдение, а сега вие като отидете долу в града ще му занесете своето доказателство“. След свършването на беседата този приятел дойде и ни разказа, че бил направил облог с един друг, който му казал, че ако отиде горе на Изгрева и чуе

Дънов тогава веднага ще се убеди, че това са шменти и капели, че това са бръшоловици и глупости. Ето сега той ще отиде в града и трябва да занесе своето доказателство за беседата на Учителя и истината за нея.

Ние сме заобиколили Учителя и се намираме в една от бараките, където една сестра ни бе поканила на гости. Пиеме чай, поднесени са сладкиши, разговаряме с Учителя и така както Учителя си държи чашата с чай и сърба изведнъж той си затвори очите, облегна се на стола, замълча и все едно, че заспа без да изпусне чашата с чая. Изминаха няколко минути, ние стоим, оглеждаме се, никой не смее да шавне или да продума дума. Чакаме Учителя. Ние знаем, че той се е извялкъл от тялото и е заминал някъде спешно по работа. След малко Учителят си отваря очите, оглежда ни, усмихва се и казва: „В океана имаше един кораб, който бе взел погрешна посока и уредите за ориентиране му се бяха развалили от бурята. Трябваше да покажа пътя на онзи, който държеше кормилото, за да поеме истинския път. Кормилният извика: „Господи, в тебе предавам живота на всички и на себе си“. Е, понеже има Господ, то Господ отиде и показа истинския път“. Ние се оглеждаме, усмихваме се и решаваме да запомним този случай. А пък сега го разказваме, за да бъде записан и запомнен от вас.

За Учителят нямаше скрито и покрито. Той знаеше за нашите нужди и за страданията, през които преминавахме и понякога той се доближаваше незабелязано до нас и ни помагаше и помощта идваше по най-естествен начин. За него всичко беше открито и живота на човека беше бяла хартия. Познаваше състоянията ни, от какво имаме нужда, знаеше за нашите грешки и заблуждения. Той едновременно присъстваше навсякъде в едно и също време. На Изгрева имаме безброй случаи, които се редуваха ден след ден. Спомням си разказваше Милка Периклиева, че една вечер се случило така, че нямала какво да вечеря, а нямала и пари. По едно време се сеща, че може да отиде неканена някъде на гости и все ще я нагостят с нещо, но си казала, че това е обикновена хитрост и тук на Изгрева не върви такава дребна хитрост. Тук гладните бяха много и ние бяхме непрекъснато в оскъдица. Ето защо тя решила, че вместо да напълни корема си с храна изпросена по този начин, то по-добре да вземе някаква беседа и да я прочете и по този начин ще се напълни от вътре с духовна храна и гладният корем няма да я гложди. Взима книгата, зачита се и ето ти на вратата се почуква, прекрочва една сестра и в една чиния носи хубави, големи, червени череши и една прясна питка. Казва й: „Учителят ме изпрати при тебе да ти донеса тези череши и тази питка, за да си хапнеш, защото каза, че най-доброто състояние на ученика е когато освен духовна храна поеме и хубави череши и една малка питка“. Милка стои като втрещена, не може да повярва, че не изминава минути от както е решила да се нахрани с духовна храна от Словото на Учителя и да превъзмогне гладният концерт, който идва от стомаха й и ето пред нея стои сестрата с подноса изпратен от Учителя и с неговото пожелание. Тя взима чинията, благодари мислено на Господа и на Учителя, хапнала и сладко, сладко задрямала. На сутринта отива и благодари на Учителя. Казва му: „Учителю, няма по-добро състояние на ученика от това да изпита пълно съзвучие между духовната и физическата храна“. Учителят се усмихва: „Ето виждаш ли как хармонията е безгранична и безконечна, когато се движи и създава от Духа на Битието“.

Спомням си и друг случай когато една наша позната сестра беше навлезнала в лабиринт от неразрешени лични въпроси и където се намираха спънки и противоречия предизвикани от близки и познати роднини. Бе решила да избяга от къщи, беше дошла на Изгрева и седнала под навеса на

полянката. Било вечер, а тя измъчена, била изоставена от всички, от самотна по-самотна и смятала, че животът ѝ няма смисъл и че тя е оставена така на течението, което я носи към пропастта. Може би престояла повече от час, от време на време си поплаквала. След известно време към полунощ откъм чешмата се задала една светлина от електрическо фенерче. Тя знаела, че по онова време Учителят вечерно време е излизал с фенерче на разходка, но тя също знаела, че и други са имали такива фенерчета. Светлината полека пристъпвала към нея и чуват се стъпки. Когато светлината на фенерчето се приближила по земята на един метър до нея изведнъж снопа от светлината се вдига и този, който държи фенерчето я осветява. След това фенерчето осветява и онзи, който го носи. Изведнъж тя вижда, че пред нея стои Учителя. Без да продума, без да каже нито дума той се обърнал и заминал. След малко състоянието ѝ се трансформирало, съзнанието ѝ се проявило, тя станала и си отишла, но не могла да заспи. Упреквала се, че ето била е в противоречие в себе си и с околните и не е поискала помощ от Учителя и ето той идва и със своето присъствие ѝ разрешава въпроса. На следващият ден тя отива да благодари. Учителят мълчи. Тя отново благодари на Учителя. Учителят отново мълчи. Накрая казва: „Учителю, дойдох да благодаря на Бога за помощта“. Учителят се обръща към нея, усмихва се и казва: „Е, така вече може“. На следващият ден Учителят в салона държи поредната си беседа и говори. В един момент се обръща към сестрата, поглежда я и казва: „Някой има противоречие в живота си, той не търси къде е причината на това, което му е дошло на главата, а търси да изкара виновни други около себе си. Човек се движи с такава светлина, която има в себе си. Ако имате едно нощно фенерче, то осветява само онова, което тя може да освети. Тя не може да освети цялата нощна тъма. Така е и с човек, който влезне в противоречие - той няма светлина, за да си освети пътя. Трябва да търси и да измоли помощта на онези, които носят със себе си светлината, дори и тяхната светлина да е със силата на едно джобно фенерче. Но истинската светлина идва на другия ден когато слънцето изгрее и освети всичко. Така е и в пътя на ученика - когато дойде тъмната у него той трябва да търси не светлината на джобното фенерче, а светлината на слънцето, светлината, която идва от Божия Дух. Това е разрешението на задачата.“ Сестрата слуша и вече разбира, че Учителят е дошъл с джобното фенерче да я освети и да даде един лъч на надежда, а останалото тя ще разреши сама като се свърже с Духът, който носи Светлина в ума и Виделина в душата на човека.

Ето тук разказах няколко случая, които носеха съдбовен порядък за онези, които ги изпитваха. За нас останалите бяха обикновени опитности от времето на Школата. Тук имаше образи най-различни и ние се оглеждахме в Словото на Учителя и понякога на неговото огледало ние не можехме да се познаем. Впоследствие когато част от това Слово и от светлината на това Слово се въткваше в нас по най-необикновен начин тогава в съзнанието ни проблясваше светлинка и ние търсехме тази светулка, която ни извеждаше на правия път. Всеки един от нас имаше свой път, беше нишка в този стан, който се тъчеше и който изтъка една българска китеница с български багри и това е българска китеница. Нашите опитности от времето на Учителя изплетоха и изтъкаха разноцветната българска китеница. Такива бяхме - многообразни и в това многообразие виждахме как Словото на Учителя минаваше и търсеше да изтъче чрез нашият живот най-красивата форма, зад която трябваше да се прикрие големият и Високият идеал от Словото на Учителя. За света Школата на Учителя остана непозната, но за нас бе живот и съдба.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Представи си, че се намиращ на дъното на кладенеца и досега капакът от горе бил затворен. После видиш някой отворил този капак, за да те извади. Ти погледнеш нагоре и се зарадваш, но после погледнеш надолу и си речеш: „Дали няма пак да се затвори капакът?“ После погледнеш нагоре — капакът е отворен и се поуспокоиш малко. След известно време гледаш онзи от горе ти пуснал въже. Ти се залавяш за куката и се зарадваш, но след това отново дойде съмнение в тебе: „Дали няма да се скъса въжето?“ Онзи те извади навън горе, ти пак се зарадваш, но после пак дойде съмнението: „Дали няма да ме тури отново в кладенеца?“ Това са съмненията, които естествено идат. То е хубаво, че е дошло съмнението. Това е изпит, през който ученикът ще мине, а за да премине успешно му е необходимо вяра, а като имаш вяра това е въжето, което свързва ученика с неговият Учител, а връзката се осъществява чрез Словото му.“

117. КЛЮЧЪТ НА ЖИВОТА

На Изгрева имаше една голяма поляна, на която играехме Паневритмия. Обикновено след завършването ѝ ние се нареждахме около Учителя и всички му целувахме ръка и тогава обикновено всеки се опитваше да запита нещо Учителя и то онзи въпрос, който го засягаше най-много и го интересуваше. Това бяха въпроси от различно естество толкова различни колкото и ние бяхме разнолики. Обикновено някой минаваше през някаква фаза в своето развитие, сблъскваше се с неразрешени въпроси и нищо не можеше да разреши в себе си. Тогава той се спираше в своето развитие, падаше под невероятни вътрешни противоречия, които за него бяха изпит и които той трябваше да разреши. Ако не ги разрешеше не можеше да върви напред. Тогава у него всичко се подплушваше, вие нали сте виждали как пуши печка, когато коминът е запушен и димът излиза от кюнците и опушва всичко, в стаята е задимено и човек се задушава. Ето такова беше състоянието на онези, които бяха подплушени за Божественото. Тогава имаше два начина — или сами да разрешат задачата си и по този начин да тръгнат напред в своето развитие или да търсят помощ от вън. А тя можеше да дойде само чрез Учителя. Това бе най-естественото, най-простото за ученика да пристъпи към него и да го запита. Той получаваше отговор, който бе най-правилен в момента и който отговор беше на Учителя, който му разрешаваше задачата. Но това бе разрешение от страна на Учителя и тогава трябваше да дойде послушанието от страна на ученика не само да послуша, но и да изпълни и да си реши сам задачата. Но имаше и такива моменти когато не винаги се слушаше Учителя макар че беше запитван и макар че се знаеше много добре отговора му то или не се правеше нищо или се върши така както онзи беше си наумил. Това не бе своенравие както си мислите сега. Това бе в основата си едно велико непослушание и твърдоглавие. Освен това означаваше, че не всеки бе дошъл до онова място където вътре у себе си виждаше духовните закони давани в Словото на Учителя. И не само да ги види, но да почне поне в началото да се съобразява с тях, а що се отнася до изпълнението им това бе съвсем друга епоха в живота на ученика. Да изпълняваш тези духовни закони това означаваше да си ученик в онези вътрешна духовна школа, за която сега се мъча да отворя завесата като съвременница на онези години, когато Учителят бе в България. Тогава онези, които бяха чули с ушите си и бяха видели как Учителя с българска реч дава напътствие на българите как да постъпят и виждаха как тези български глави правеха всичко наопаки или както се

казва на своя глава. Българската глава искаше сама да пробва, сама да види, сама да се убеди и тогава в тези моменти всеки си постъпваше както си иска, каквото му се иска и колкото му се иска. Или както се казва, както му скимне. Но отговора на Учителя стоеше в него, но някак си високо горе на неговото небе и го приемаше ето така казано между другото. В тези случаи беше наистина интересно да се проследи как преминаваха тези приятели през толкова противоречия и всичко се обвъркваше в живота им с годините та дори някои плащаха и с цената на живота си. Как ли? Ами ето как. Човекът има да разрешава една задача в живота си и то точно сега в това прераждане между българите и през време на епохата на Учителя, която е решаваща и съдбоносна за него. От това как ще я разреши зависи на къде ще тръгне - на горе или на долу или ще бъде спрял. Идваш при Учителя, а това означава, че търсиш помощ от Божественото, ти го получаваш, но накрая не се съобразяваш и не го изпълняваш. Тогава се задействува другия закон на кармата, задействува се толкова бързо и толкова драстично, че ние бивахме свидетели как някои много бързо напускаше жизнения си път и след това ни изпратят некролога на Изгрева, че едн кой си е починал. В последствие ще видим, че една такава случка ставаше урок за всички, тези случки ги знаехме, убедени бяхме, че са уроци, но пак грешахме всеки за себе си и всеки според пътя си и задачите си в този живот.

Имаше един интересен случай. Един от учениците от Школата беше заболял и след прегледи лекарите бяха казали, че имал остър апандисит и че трябва да го оперират, защото е билгноен и щял да се пукне и след това да почине. Това означава, че трябва да го подложат на операция, а тогава тези коремни операции не бяха безобидни, особено когато се пукнегноен апендицит. Тогава нямаше лекарства срещу инфекцията както сега са антибиотиките. Накрая болният приятел казал: „Не, няма да се оперирам. Учителят ще ме излекува“. Ето ние сме в клас, в петък и точно по това време братът в бараката от силните болки припаднал и целият посинял. Това е между 5 и 6 часа сутринта, когато всички сме в клас. Точно по това време Учителят изведнъж спря да говори, загледа се в една точка високо над аудиторията, спря, даде знак, че трябва да излезе и бързо напусна салона. Някой веднага тръгнаха след него, а той по стъпалата се качи в Горницата, взе една чаша и почти тичешком се отправи към бараката на болния. Когато той влезна вътре беше придружен от няколко приятели, то Учителят му отвори устата, наля в нея нещо, което е носел в чашата и го оставил. Придружаващите Учителя бяха Борис Николов и Георги Радев и той ги остави да дежурят при него. След малко болният след като изпил течността почувствал, че е изпил нещо много горещо, което го е парело и след това заспал. Непрекъснато дежурните са сменявали дрехите му понеже той непрекъснато се потял през време на сън и на сутринта отворил очи и се събудил. Болките в корема изчезнали. На следващия ден той е вече почти здрав, но още слаб, отива при Учителя, за да благодари. Учителят му казва: „Вече два пъти ти спасявам живота и ти още не се оправяш. Да знаеш, че това е последният ти път. Други път ако направиш също грешка заминаваш от този свят. А знаеш ли колко трудно бе да те пуснат от горе, за да слезеш на земята и още по-трудно бе да дойдеш на Изгрева. Затова внимавай, защото с голяма цена си откупен както от небето, така и от земята“. Братът навел глава, а онези около него слушат и знаят, че той винаги правеше това, което си иска - беше вироглав и буен, но иначе понякога беше добряк и услужлив. Ето ви един обикновен пример за онези, които, за да си решат задачата прибягваха до помощта на Учителя, но важното е след това как ще използват

живота си, за да се отблагодарят за спасението си.

Та веднъж на поляната на Изгрева, където играем Паневритмия в разговор Учителят каза на всички. Това не остана нечуто и никой не си направи оглушки, но дали се записа от всички, дали се запомни, как се изпълни аз не мога да кажа. Но що се отнася до мен аз ще ви кажа точно какво изрече. „Аз всички ще ви затворя тук, ще ви заключа тук и докато не свършите работата си няма да ви пусна, но за да не ви огранича ще ви оставя ключа, с който сами да си отворите, че когато свършите работата си, за която сте дошли на земята отново да дойдете при мене.“ Някои смътно от нас долавяха каква ни бе работата на всеки един по отделно. Хващяхме затрудненията си като задачи макар че не винаги знаехме коя е задачата ни във всеки един конкретен момент. Противоречията ги приемахме като спънки в пътя си и препятствия непреодолими. Но що се отнасяше кой каква работа има да свърши беше много неопределено за нас, защото всеки смяташе, че върши своята си работа и част от общата работа на Изгрева. А каква работа вършехме тогава при Учителя? Ние бяхме слушатели, а той се грижеше за всичко. Та дори ние много трудно се грижехме за прехраната си и пак благодарение на него имавме насъщния си хляб като всеки един от нас работеше според силите си и умението си, чрез някаква избрана от него професия. Тази работа на всеки един от нас дето никой не знаеше каква е тя, защото тя беше вътре у нас, неопределена и трудно човек се определяше в пътя. И тази работа бе един много голям камък за препъване. А що се отнася до ключа, който Учителят ни остави това бе Словото. Само онзи, който го приложи в живота си може да разреши задачата на своя път и да свърши работата си, за която е дошъл и по този начин да отключи вратата и да мине в пътя на ученичеството. Ето това е важното - да тръгнеш по пътя на ученика.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Представи си един голям кюнец с вода, който се излива в много други по-малки кюнци. Водата, която минава през първия кюнец, за да отиде да се излее в другите кюнци изменя ли се. Не, тя остава все същата. Значи все същата вода във всичките кюнци присъствува. А нареждането на кюнците това са отношения. Ако чешмата се дигне по-нагоре други кюнци и тръби ще дойдат на мястото на първата тръба. Ако тя слезе по-надолу първия ще стане последен, това са само отношения. В тебе винаги трябва да има една вътрешна радост, то е Божественото, тя е връзката, която трябва да пазиш, а останалото са съотношения. Ученикът трябва да изучава съотношенията, за да се ориентира в истинският вътрешен път.“

118. ПЛЕВЕЛИТЕ И АНГЕЛСКАТА ТРЪБА

От начало за мен това бе неразбираемо и непонятно. Сега го разбирам и знам каква е причината, знам я теоретически, изпитала съм я и практически на гърба си, но преминах цялата Школа и още двадесет и пет години след това, а това не е малко, макар че ми се струва, че беше вчера. Не е малко в сравнение с онова познание и знание, което човек има да научава и с задачите, които да разрешава. Но за онова време, за онази епоха човек трябва да премине след време, след стотици човешки земни години, за да може накрая да проумее какво се е случило и че той е бил един от онези, които са целували ръка на Великия Учител. Кое бе неразбираемостта? Ето това, че Учителят в разстояние на двадесет и две години върви от град на град, от село на село и се опитваше да събере онези ученици, които са посетили на българската нива, че да ги изчака да порастат и да ги прибере в Школата. И те

точно така идваха последователно с годините. Този неразбираем процес беше вътрешен космически процес, Небето изпращаше онези души, които бяха предопределени да бъдат ученици в Школата на Учителя.

Така българската нива бе посята, но нали в нивата растат и плевелите, които някой ги бе посял предварително та между житните класове поникнаха и плевелите, а плевелите израснаха, станаха буини и задушиха пшеничните класове. Дойде се до там, че накрая се чудехме кое е житен стрък и кое е плевел. Гледаш го брат, сестра, усмихва ти се, ходи, слуша Словото на Учителя, та нали е посят на същата нива, нали е възраснал тук и никой не знае още, че той е плевел, защото нашите очи са затворени и ние приемаме всичко, което е около нас като братя и сестри. Накрая той излезе, че е плевел и бурен. Е, как можеше Учителя да издържи всичко това. Но това бе негово дело и ние не можехме да го упрекваме, но по-късно с годините той ни запозна и по този въпрос и нещата малко ни се изясниха и тъмните неразбираеми неща се избистриха в нашите умове.

Та разказа ми не е за житния стрък и бурените и плевелите в Божията нива на Изгрева, а за нещо друго, затова че всички, ама цялото обществено съзнание на българите под въздействието на духовенството се надигна срещу Учителя и както се казва бълваше змии и гущери срещу него без да има повод и без да има причина. Жестока разправа продължила не с няколко години, а цели десетилетия като се почне от 1900 година та до 1944 година. Тук се включваха различни духовни организации, различни секти, църкви, които колективно се обединяваха само и само да атакуват Учителя с всички възможни средства. Знаех, че това са сили, които търсеха, напиреха да се изявят, търсеха проводници между хората, за да се противопоставят на онази видима и невидима светлина, която излизаше от Учителя чрез неговото Слово и която огряваше България. А между другото ние в своя личен живот не бяхме образци и правехме опущения, отклонения, грешки, които противниците на Учителя ги използваха срещу нас, наричайки ни с името дъновисти и поставяйки ни на една и съща плоскост, всички глупости, които ние правехме с Учението на Учителя. Ето това най-много наскърбяваше Учителя. Той бе едно огледало, голямо космическо огледало, в което се оглеждахме ние неговите ученици и в което се виждаше нашето несъвършенство. Но когато бяхме несъвършени и правехме погрешки, то върху нашите опущения и забегки се правеха изводи, че затова е виновен Учителя и Учението му. А това не бе така. Всичките наши недостатъци се оглеждаха много добре в това огледало наречено Слово и там и чрез него изпкваха много добре и гражданството на София понякога реагираше с право. Но не срещу онези, които правеха това и носеха вината си, но се нахвърляха срещу Учителя. Това нещо е неразбираемо за мнозина, но аз знам коя е причината, зная на какво се дължи и зная подробно всичко. Но не мога да разбера що за свян, що за отговорност има това целокупно българско обществено съзнание, че да се настрои срещу Учителя така, че да се ожесточи и в своето ожесточение да отиде до крайност. След голямата бомбардировка над София когато американските самолети бомбардираха София на 10 януари 1944 година то Учителят на следващия ден с приятелите замина и отседна в село Мърчаево. Братството се премести там и село Мърчаево стана център на Братството в България. Онези, които трябваше да посетят Учителя на Изгрева сега трябваше да извървят пеша от София до Княжево и от Княжево до Мърчаево, а това са към 30 километра. Тогава се вървеше пеша, а по-заможните наемаха файтон и така стигаха до Учителя. Дошло време един приятел от Русе, казваше се Никола, решил да посети Мърчаево и Учителя. След питане от тук и от там

накрая стигнал селото и след това се приближил до едни селяни, за да попита къде се намира къщата на Темелко, а те по това време разговарят и то разпалено. „От както дойдоха тия дъновисти у село ама не падна нито една капка дъжд, а по-рано какво беше - когато трябваше да вали валеше, когато трябваше да духа духаше, а сега ни дъжд, ни ветер, ни чудо.“ Като ги изслушал нашият брат Никола разбрал, че от тях нищо няма да научи, после решил да запита някой друг и му казали, че приятелите с Учителя възможно е да са на екскурзия. Той започнал да се изкачва по билата, стигнал на високо, но не намерил Братството. Накрая се върнал отново в селото, разпитал от тук и от там и срещнал Учителя пред къщата, където е отседнал. Учителят го запитал: „Братът къде се губи досега, пътя ли не можа да намериш или какво?“ Нашият приятел разказал подробно, че след като чул какво говорят селяните в селото така му се дощяло да излезе на високо, за да вземе глътка въздух, защото му било неприятно от това, което говорят срещу Братството. Учителят го изслушал, усмихнал се и казал: „Значи те казват, че ние сме дошли и донесли злото у това село. Та лошотията си е у тех и аз от както съм тук нема ден да не изкарвам по някоя лошотия, която се е загнездила у това село нагоре към небето. А те не знаят дори от къде им идва облаците, които носят дъжд. Ей там от онова дере им идват облаците дето носят дъжд, но те това не знаят“. Тогава Учителят помолил да се съберат всички около него и да направят молитва за дъжд. А било ясно, лятно, хубаво време, небето чисто и никакъв облак. След това групата се прибрала на обед. След няколко часа нашият приятел си тръгнал пеша за София и някъде, излизайки от селото се обърнал и видал как в село Мърчаево се излива проливен дъжд като из ведро. Той пътувал по пътя, дъждът го застигнал и целият го измокрил. Стигнал до Княжево, от там до София и се прибрал в Русе, а там го запитали какво е видал в Мърчаево. А той отговорил: „Видях шопите дето дъжд не им пада с месеци, видях селото с шопите, видях Учителя с Братството и видях какво значи молитва за дъжд и какво значи проливен дъжд. Ето това видях и сега разбрах какво значи суша и какво значи молебен. Истинският молебен не се прави от поп и богомолци, а истинският молебен съизволява само чрез Дух и чрез Истина“.

Сега ще ви разкажа и един друг случай за цената на българското съзнание. По време на Европейската война Учителят даде няколко съвета, които не бяха спазени и пророкува неща, които ще се сбъднат ако не се вземат в предвид неговите съвети, за което цар Фердинанд интернира Учителя във Варна. Тогава при Учителя ежедневно го посещаваха приятелите от Варна и за него се разчу наоколо, че бил пророк, че бил ясновидец и още такива неща, които се харесват на хората. Няколко младежи от местната гимназия чули, че Учителят гледа на ръка, че разбира от хиромантия и решили да отидат и на тях да погледа на ръцете. Но се уговорили, че ако той ги излъже и започне да говори разни небивалици то да го набият. А между тях е бил и Елиезер Коен, онзи който дойде по време на Школата беше толкова активен, целуна хиляди пъти ръката на Учителя, написа десетки статии в списание „Житно зърно“ за Школата и беше вещ по различни духовни въпроси, но след като си замина Учителя се обяви срещу него и срещу Братството. Това не го разказвам случайно, защото искам да ви покажа финала на тази личност. Но тогава като младежи те отишли при Учителя, за да им гледа на ръка, но той ги посрещнал, засмял се и им казал: „Значи вие идвате да ви гледам на ръка ама сте се уговорили, че ако не ви кажа истината ще ми турите един бой, за да ми дойде акъла в главата“. Те се сепнали изненадани от това, че Учителят вече знае за техния план. Тогава Учителят се обърнал към всеки-

го един от тримата и поотделно започнал да им говори за техните дарби. На двамата от тях казал, че те не са училище, че си губят само времето, защото накрая ще ги скъсат, защото са слаби в Учението и ще напуснат училището и затова по-добре да се насочат към някой занаят. А за нашият Елиезер Коен казал, че той не само ще завърши с отличие училище, но ще завърши факултет, ще защити докторат, но най-главният докторат, който трябва да защити иде след това и трябва да внимава как ще го защити. Така и станало - онези били скъсани, напуснали училище, усвоили занаяти и така си изкарвали хляба, а нашият Елиезер Коен завърши факултет, защити дисертация и дойде време да защитава присъствието си в Школата и той накрая се обяви срещу Учителя, срещу Учението му и срещу Школата. След няколко месеца той почина от рак на черния дроб. Ето ви пример за бурените и за плевелите в Божията нива.

Имаше една секта, наричаха се „Ангелската тръба“. Хубаво название, нали. Но какво излезе от тази „Ангелска тръба“. Ето какво. Един от нейните привърженици дойде на Изгрева, мъжага и половина, отива при Учителя и започва да говори срещу него. Всичката онази кал и жлъч, която се носеше в София по адрес на Учителя той я изхвърли срещу лицето му. Учителят седи и мълчи, а онзи все по-ожесточено говори и бълва онова, за което е дошъл - да избълва всичката воня и мръсотия на българската общественост срещу Учителя. Ама нали тази кал и воня и мръсотия трябва да се излее нанякъде. А тя е от друг порядък и тя не може да се излее в река Искър и да изтече надолу по Дефилето. Но тук тя се излива срещу Учителя, а той седи, слуша и търпи. До Учителя са няколко приятели, включително и Борис Николов. Но онзи говорител на „Ангелската тръба“ дето тръби, хули не може да изтрае, защото всички мълчим и слушаме, но накрая замахва с ръка да удари Учителя по лицето. Точно в този момент когато ръката му е във въздуха и е насочена срещу Учителя то Борис със своите дълги и силни ръце му хваща ръката, а с другата ръка го хваща за гърлото и онзи замлъква и пада на земята така както пада чувал с пясък. В този момент се чува гласа на Учителя: „Спри“. Борис го пуска, онзи полека-лека става, оглежда се и се чуди какво ли е станало с него. Обръща се насам-натам, недоумява и ни оглежда по някакъв странен начин. И тогава всички наоколо съвсем ясно разбират и ясно виждат, че този човек пред тях само преди минути е бил обсебен от силите на разрушението и след като тези сили сега са го напуснали той пред нас бе една жалка, мидена, изкорубена черупка, изхвърлена на брега на морето и никому ненужна. Жалка мидена черупка. Чу се гласът на Учителя: „Пуснете го да си върви“. Пуснаха го. Онзи се обръща към Учителя и мълчи. Учителят му казва: „На теб говоря, върви си“. И онзи си отиде, онзи служител на така наречената „Ангелска тръба“ дето трябва да тръби и да известява силите Господни, които трябва да сложат порядък в света и да донесат Божията правда. Ето такива бяха онези проводници, които българското общество изпращаше, за да бълва своята мръсотия срещу лицето на Учителя. Това не трябва да се забравя. Тези сили съществуваша по време на Учителя, но тези сили останаха и след закриването на Школата. Тези Сили влезнаха в новата власт, обсебиха някои представители от нея и с властта, която те имаха организираха нашето физическо унищожение като присъствие и като Школа. Сега всичко на Изгрева е разрушено и то бе разрушено от онези служители дето надуват разни тръби, тромпети, за да известят своята правда. А в света и в живота има само една правда и това е Божията Правда и Учителят казва: „Всяка праведна власт е от Бога“, но онази власт, която има правдата в себе си и която чрез властта си я прилага в живота на своите граждани.

Противното е една обикновена лъжа и тази лъжа ние я видяхме, защото с житните стръкове на Божията нива израснаха и плевелите и бурените. А Христос дава разрешение на задачата. Ще се чака краят на века.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Може ли майката, която е цапала ръцете си в парфюмите на детето си да го не обича? Вярно трябва да имаш. Аз искам да бъдете герои. Ако вие ще сте като онези герои, с които светът е пълен защо ми сте? Ти трябва да знаеш: твоето никой не може да го вземе. По човешки казано и като си богат трепериш, за да си не изгубиш богатството и когато си беден пак трепериш. Като ги погледна, че треперят казвам си: „Тези не са герои“. Трябва вътрешно да се молиш като отпаднеш духом. Кажеш: „Господи, грешила съм в миналото и сега много погрешки направих, но ти си милостив, помогни ми да изляза от тази мънотия“.

На физическия свят един човек като е седнал на един стол друг човек не може да седне на същия стол. Но в духовния свят могат да седнат колкото искат на този стол. Ако ти си голяма колкото слънцето земята не може да те побере, но ако станеш малка колкото един лешник колко такива могат да се съберат? Когато човек умее да се смаява навсякъде е приет. Бог работи с малките неща. Чрез малкото идва благословието. Малкото е, което крепи света. Чрез малкото живота се проявява на земята.“

119. СВОБОДАТА НА БРАКА

Какво бе основното правило за онези и за онзи ученик комуто е отредено да мине през Школата на семейния живот? Това е, да даде пълна свобода на своя другар. Ами как така пълна свобода, ами тогава какво ще стане с брака? Един влиза, друг излиза в дома когато си иска и когато му се прииска. Ами задълженията на семейството, ами дом, че храна, общи грижи за всичко, а отглеждането на децата? Какво ще настане ако изведнъж се даде пълна свобода на всекиго и на мъжа, и на жена? На този въпрос ще се спра сега.

Аз също бях млада, също имах затруднения с този въпрос и много пъти през различни години се спирах и не мога да тръгна по-нататък докато реша този въпрос с брака. Но тогава бе Учителя и аз се приближавах към него за съвети, за помощ, когато този проблем заставаще пред мене. Учителят или отместваше проблема по-настрани от мен и аз минавах покрай проблема с брака, или изместваше мен и аз се разминавах с брака. Но тогава бе Учителя и аз можех да го питам. А за вас остава Словото, ще проучите всичко какво е казал за женитбата. Ще се опитате да минете през всички етапи мислено, през всички онези изказвания на Учителя за женитбата, защото зад тях стояха въпросите отправени към Учителя от живи хора с техните проблеми. Тези хора сега ги няма, те си заминаха от този свят, но проблемите, през които минаха бяха етапи на човека, който се движи през света на брака. Та всяко едно изказване на Учителя за брака и женитбата е един етап на ученика, който е тръгнал да преобрази света на брака. Това са етапи на различни ученици, но всеки ученик представлява стъпало в една стълбица на познанието по този въпрос и всяка негова опитност е свързана както с неговия живот, така и с онова изказване на Учителя за брака, което вие можете да прочетете. Опитностите на нашите приятели може да са загубени, може би да не са разказани от тях и да не са записани от нас, но вие имате имате Словото на Учителя и ще знаете неговото изказване за брака, а пак ще се доберете и до някои от опитностите на учениците, които

са разрешавали този въпрос. Значи има два метода: или ще прочетеш от Словото на Учителя и ще се запознаеш какво той говори за брака и за семейството и ще се опиташ да минеш мислено през тези етапи. Ако можеш да издържиш то тогава можеш да се жениш и да се омъжваш, но при едно условие, че изпълняваш онова, което е казал Учителя за брака. В противен случай това е непослушание към Словото на Учителя и това ще доведе до съвсем други неприятни обрати в живота ти.

Та аз също се ожених за един брат по всички правила на женитбата, но когато осъмнах след брака разбрах, че не мога да си отърва мъжа от близки, познати, включително и от рода му. Тогава се започна една велика битка и война, която продължи петдесет години. Битка на живот и смърт, не мога да го отърва. Налитаха върху него като мухи на мед. Мухите ли бяха много, медът ли беше хубав затова винаги съм се замисляла и не можех да си отговоря. Този въпрос за мухите и за меда не можах да го разреша, те останаха неразрешени въпроси до края на живота ми. Та тогава отивам при Учителя да се оплаквам от мухите и да го питам как да ги прогоня, а той ми каза: „Ти не трябва да гледаш на своя другар в живота като лична собственост“. Отидох си и много размишлявах, че трябва да се коригирам, ами мухите, ами меда? Това не ми даваше мира, но онова, което бе казал Учителя беше за мене закон и от вътре и от вън. Ама тия мухи и тоя мед все около мене и все в мене навлизат. Не можах да се освободя от тях макар, че се стремях да не гледам на него, на мъжа си като лична собственост. Аз се опитвах да не гледам на него като на моя собственост, но мухите започнаха да гледат като собственост на меда, когато се опитвах да ближат. Ами тогава? Отново отивам при Учителя и споделям с него болката си. Изслушва ме внимателно и казва: „Когато човек принадлежи на Бога той е свободен и на всички други около себе си гледа като на свободни люде“. Ето сега съвсем друго положение. Отивам у дома, оглеждам се, разглеждам се пред огледалото и се питам аз принадлежа ли на Бога или на брака си? Аз свободна ли съм или съм подчинена на неписаните закони на брака? Ами как да гледам на всички около себе си като на свободни като те не се считат за свободни, а са роби на желания, на страсти, на личния и егоистичен живот. Колко размисли и колко опити и все безуспешни. Отново пристигам на Изгрева и търся помощта на Учителя. Разказвам наблюденията, патилата си, не изпускам нищо. А той най-благо и кротко ми говори: „Бракът не е съединение. Бракът е съчетание на свободни души“. Аз си тръгвам със съвсем друго познание. Ето ви три различни положения с един и същ човек, т.е. с мене и три различни етапа. Първо да прескочиш бариерата на собствеността към своят съпруг, второ да прескочиш бариерата на брака, а това ще стане като не само служиш, но и принадлежиш на Бога, трето брака не е съединение, но нали в брака се съединяваме двама в една плът, в едно чувство, в една мисъл, в едно действие и в един живот. Четвърто - бракът е съчетание на свободни души - ето това е новото, което едва ли в тоя живот го разреших, то остава като символ на другото човечество, което идва след нас. По-късно като слушах различни изявления на Учителя за брака сверявах ги тези изказвания и се питах къде ли аз се намирам и на кой етап съм. Да не мислите, че съм преминала всички етапи. Някъде се спрях, на някой от етапите стоях с години и не можех да превъзмогна себе си. Тогава се жертвувах като казах: „Този живот се жертвувам за този човек в този мой брак“. И така преминах през целия си живот по закона на жертвата. Повече не можах да постигна, не ми достигна време и сили. Но в друг живот, когато се родя ще изпълня думите на Учителя ако минавам през брака, а това е съчетание на свободни души. Защо ли?

Защото само като душа човек може да служи на Бога, да бъде свободен и да даде свобода на всички души около него.

По онова време един младеж се влюбил в една бедна, но красива мома на село. Заобичали се двамата, но когато се дошло до женитба той споделил с близките си. Неговият брат, който бил вече женен му казал, че не трябва да се жени за бедна жена, защото и той е беден и когато се съберат двама бедни от беднотия няма да се отърват цял живот. А той както е красив, левент, як и здрав, то може да си намери богатата мома. Нашият влюбен момък не скланял, но нали е бил беден харесало му предложението на неговия брат та като се ожени за богатата жена да му премине живота като по калдаръм. То се чудел какво да прави и понеже в това село имало няколко наши съмишленици той споделил бедата си с една нашата сестра. Тя му казала, че тя не може да даде отговор, но ще го заведе на Изгрева и по време на беседа той може да си зададе мислено своят въпрос на Учителя и той ще му отговори. Младият момък е бил много свенлив и го е било срам да занимава Учителя с неговата женитба. Затова се съгласил да зададе мислено въпроса, така че никой да не знае кой задава въпроса, а пък отговора на Учителя може да го чуят спокойно всички. Дошли на Изгрева, седнали на столове в салона, беседата започнала и нашият момък задал своят въпрос на Учителя мислено. По едно време Учителят спрял, погледнал към момъка и към придружаващата го сестра и казал: „Има един млад момък от едно село, залюбил се с една млада мома, лична изгора, но ето дошли близките му и не харесват тази мома понеже била бедна. Предлагат му да се ожени за друга мома богата и пребогата. А той обича бедната мома и сега пита какво да прави. Аз ще кажа така: който си играе с онзи когото го обича той сам ще пострада. Онзи, който си играе с огъня палеж прави. Ами ако тази млада, бедна мома е твоето богатство и цял ден ще ти пее, ще работи и ще ти нареди здрави деца и живота ти ще бъде като пътуване на файтон по калдаръм?“ Учителят спрял да говори и си продължил своята беседа. Нашият селски ерген чул всичко, направил му впечатление, че Учителят казал неща, които само той ги знае и си тръгнал, но у дома отново бил поставен да избира между беднотията и богатството. Накрая склонил и се оженил за богатата мома. Но след няколко месеца тя се разболяла, народила след време няколко деца и те били все болни, а пък жена му непрекъснато се вайкала, плачела, негодувала както от болестта си, така и от болните си деца и нашият млад момък през целият си живот не видял бял ден и не видял светла нощ. Веднъж след едно поредно скарване с жена си тя го обидила: „Голтак, с голтак. Дойде в дома ми гол като пищов и сега от теб живот няма“. Излезнал на вън нашият приятел, видял как около него се въргали болните му деца, погледнал към небето, въздъхнал и рекъл: „Ех, право си каза Учителя, че който с огън си играе огън го изгаря“. А бедната мома се оженила за друг беден човек от нейната черга. Народили им се деца и когато минавал покрай къщата чувал как се пеят вътре песни, чува детска глъч, децата как се смеят, веселят се, а той върви и нещо тъжно, тъжно и скръбно плаче в него. Това е бил плачът по изгубената младост, плач за неговото непослушание към Духа на Истината.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„В страданията вземай пример от растенията. Едно растение като му поставиш главата в земята то се радва и казва: „Нямам възможност да се разпростря на широко затова ще раста на високо“. Главите на растенията са в земята, минават през страдания, но пък затова те растат нагоре чрез стъблата си към небето. Важно е стремежът към небето. Господ затова гледа да привлече хората към себе си. Енергията, която получиш трябва веднага да я

туриш на работа.“ „Учителю, докъде трябва да се простират моите отношения към вас.“ „Когато една чиста вода се влива в друга чиста имат ли някакво ограничение? Някой вземат материалното благо само така, за да си ядат. Който прави така е отговорен. Като дадат някому една книга и той не се ползва от нея е отговорен. Когато взема един плод човек изяде плода, а семката посява. Не трябва да се ядат и семките, и плода заедно. После някой крадат. Може да си вземеш и се наядеш, но да крадеш, не. Не е позволено.“

120. СЕМЕЙСТВОТО И ШКОЛАТА

Когато се отвори Младежният окултен клас едно от първите условия беше онези, които посещават този клас да не са оженени и омъжени, а който престъпи това трябваше да напусне класа. Имаше такива случаи и онези, които преминаваха през брака, напускаха и отиваха в Общият окултен клас. Ние тогава бяхме млади, по-късно с годините преминавахме в по-зряла възраст, някои от нас се задомиха, взеха си мъже и жени от вън, от света и направо се загубиха, защото онези техни половинки от брака бяха от света и те толкова натежаха, че ги повлякоха надолу. Е, понякога идваха на Изгрева, за да приемат нещо хубаво от тук и то тогава, когато имаха нужда от помощ и то от Учителя. Някои от тях приобщиха своите съпругески половинки към новото Учение, но това бяха малцина, а повечето се загубиха в света. Направо се загубиха. Но идваха нови, млади, а ние остарявахме. Минаха много години и Учителят бе засегнал подробно въпроса за женитбата, но това е разпръснато в различни беседи, защото е казано в различно време и Учителят е отговарял на различни хора. Обикновено не всеки имаше храброст да пита Учителя по този въпрос затова мислено му задаваха своите въпроси. Стенографите записваха отговорите на Учителя, но после така се случи, че те оставиха само принципите и законите, но много подробности те редактираха и изхвърлиха. А това бяха живи хора с техните проблеми, а освен това - това е път на ученика и път на Словото, което идва чрез Учителя и затова тези отговори на Учителя не са разхвърлени неща, а са точно определени етапи от живота на ученика. Ето защо ние не можахме да разрешим въпроса с брака. Заради тези женитби се загубиха много братя и сестри още по моето време. Друга част се ожениха, останаха на Изгрева, създадоха семейства, народиха им се деца и така останаха в Братството. Тези деца се възпитаваха от родителите им в новото Учение и всички смятаха, че в тях ни е надеждата, нали бяха рождени деца на Изгрева. Но тук се оказа една голяма илюзия и започна голямото разочарование. Те започнаха да се женят за външни хора и напуснаха Изгрева. Затова Учителят в един разговор с Боян Боев бе казал: „Събирайте братските деца“. Това изказване на Учителя бе записано от Боев и той го разнасяше като съобщение и го препрати в провинцията, но така живи хора могат ли да се съберат? Някъде се събираха и правеха несполучливи опити. Идеята на Учителя беше да не се загубят онези кълнове, които бяха оставени от родителите им. Но все пак те се загубиха в света, защото те идваха в семействата по закона на кармата и някои от тях нямаха нищо общо с идеите на Учителя. Като пример Учителят даде в една от беседите си един необикновен пример за една баба, която всяка година садила яйца на кокошката си и тя излюпвала пилци. Но една година бабата сложила в полога половината яйца от патица, а другата половина от кокошката. Кокошката излюпила пилците и половината от пилците тръгнали да навлизат в гола, който е бил в двора. Кокошката обикаля по брега, кудкудяка разтревожена понеже вижда, че пилците навлизат в гола и мръсната

вода и ще се изподавят, но тя не знаела, че това не са нейните пилци, а това са пилци излюпени от пачи яйца и това са малки патета, които това им е работа - да плуват във водата от гола. И Учителят продължава, че така понякога и Невидимия свят подменя яйцата на някои братя и сестри и това, което те излюпят и родят като деца, то това не са техните пилци и деца, а са дошли от света. И затова те след това напускат Изгрева и си отиват в света, защото са родени от света и могат да си плуват в гола и блатото на живота без да се удавят. И тогава Учителят споменава, че истинските наши деца са на друго място и тогава разбрахме, че не винаги от братските семейства ще има последователи. Това нещо ние го опитахме, видяхме и разочарованието бе също много голямо. Тези деца от Изгрева отидоха в света, а пък света изпрати при нас други деца, които се оказаха, че са наши деца, родни по дух, макар че бяха различни по плът и не бяха родствени по плът и кръв с нас. Но Духът е онзи, който обединява. И сега като си спомням с какво голямо внимание сме обграждали братските деца като смятахме, че това са деца на шестата раса и какво ли още не, то направо се усмихвам с огорчение. Птищата на онези, които дойдоха при нас бяха различни, някои от тях дойдоха, заеха своето място и станаха ученици на Школата.

Сега ще ви разкажа един интересен случай. Тя беше девойка и се казваше Ричка. Тя беше дъщеря на ръководителя на Братството в Нова Загора - Георги Маринов Петров, който беше много деен и тяхната братска група беше доста внушителна. Ричка била девойка и непрекъснато слуша да се говори за Учителя. Посещавала е редовно братските събрания, на които нейният баща е ръководител. Искала да дойде в София, за да види Учителя, но кой ще пусне девойка сама по онези години. Тогава прочела в една беседа на Учителя една мисъл, че да се сбъдне едно желание човек трябва да се моли деветдесет и пет пъти на Бога и тя започнала всеки ден да се моли по един път, да й се отвори път, за да може да отиде при Учителя и да го види. Минало два месеца, изведнъж родителите й предложили да отидат в Сливен на гости. Тогава по онова време братята и сестрите от различните градове си гостуваха често. Отишла нашата Ричка в Сливен и тя се запознала с една от нейните роднини, която е трябвало да ходи в София и трябвало да намери придружител за себе си. Тогава родителите решават да я пуснат и да заминат двете в София, за да се видят и да се срещнат с Учителя. Като пристигнали в София на Изгрева тя продължавала да се моли вътрешно за среща с Учителя. Тогава се случило така, че Учителят извикал една сестра и наредил да доведе младото момиче, което пристигнало от Нова Загора при него. Когато влиза Ричка при Учителя той се усмихва и я запитва: „Сестра, вие докъде стигнахте с молитвите? Колко молитви поднесохте към Небето?“ Ричка отговорила, че си ги отбелязва и че били шейсет и седем. „Е, виждате ли, че закона работи и не ви оставиха до деветдесет и пети път, а Небето ви доведе по-рано. То е възнаграждение за вярата ви в закона“. Ричка е необикновена възбудена от този разговор с Учителя. Той я пита: „Има ли нещо да ме питаш и да искаш?“ „Учителю, ще се омъжа ли скоро и за кого?“ Учителят я погледнал, после навел глава и според Ричка той кълъмнал глава на гърдите и заспал. Тя толкова много се смутила и започнала да плаче тихо. Казала си: „Аз с глупавия си въпрос за женитбата си го успях и той сега спи“. Тя така си мислела, защото за пръв път е пред Учителя. През цялото време тя плаче и рони сълзи, защото смята, че е виновна за това състояние на Учителя. След около пет минути Учителят вдигнал глава, огледал я, а според Ричка той се е събудил и казал: „Потърпи още малко. Твоят жених сега е през девет морета та в десето. Има дълго да пътува докато пристигне тук. След девет месеца ще се нареди“.

Ричка си заминава за Нова Загора и никому не казва нищо. Мълчи и чака. По едно време минават тези девет месеца и тя се запознава с един учител, който е дошъл да преподава в гимназията. Харесали се, сблизихи се, но решила да отиде да пита Учителя. Отново е при него. Учителят ѝ казал: „Кажи на баща си, че този човек не случайно идва в неговия дом. А на теб ще ти кажа, че ти ще му бъдеш юзда, а той ще бъде кон, който да тегли колата“. Отишла си в Нова Загора, дала си съгласието и ето като годеница тя идва в София с него, за да пазаруват и да закупят подаръци за сватбата. Тръгват двамата по търговската улица „Пиротска“, а тогава там са били магазините на търговците, а те са били повечето евреи, гърци, арменци и какви ли не още. Вървят и оглеждат магазин след магазин, купуват разни неща за подаръци и на Ричка ѝ направило впечатление, че нейния годеник се обръща и от време на време говори с търговците на разни чужди езици като един с друг те не си приличат. Но понеже била заета с покупките тя не го разпитвала повече, но накрая като закупили всичко каквото трябва, излезнали навън, спряли се и тя го запитала: „Я ми ти кажи от къде знаеш толкова много езици, че говориш с всеки човек по различному“. Той се усмихнал и казал: „Ама аз не съм ли ти казал досега, ами аз преди три месеца се върнах от Америка и докато дойда преминах през девет морета, та чак от десето тръгнах“. Изведнъж нещо в Ричка щракнало, тя изведнъж си спомня думите на Учителя, че нейният жених ще дойде след девет месеца, но трябва да премине през десет морета. Отива при Учителя и го пита: „Учителю, този ли е дето щеше да дойде и да премине девет морета и чак от десето море да дойде?“ Учителят се усмихва и казва: „Този е“. Тя се усмихва, целува ръка и си заминава. Този жених се казваше Методи Шивачев. След като почина бащата на Ричка, който беше ръководител на Братството в Нова Загора, то ръководител стана Методи Шивачев и той в момента е такъв. Ето това е един пример когато Духът е този, който събира хората в брак.

Трябва да добавя също, че Ричка когато решава да се годява за Методи Шивачев, то нейния баща изпраща писмо до Боян Боев, за да пита Учителя дали може тя да се ожени за него. Боян Боев взима писмото, отива при Учителя, прочита го, а Учителят казал само една дума, която повторил няколко пъти: „Може, може, може...“. Това са били думите на Учителя и след това Боян Боев изпраща една телеграма където думата „може“ е повторена девет пъти.

А когато рожденият брат на Ричка се запознава с едно момиче и искал да се ожени за него то решили да отидат и да питат Учителя. А тя била арменка. Отишли, питали Учителя и той казал: „В никакъв случай да не се жени за арменка. Те са стара, изостанала раса на човечеството“. Но брат ѝ не послушал, оженил се и живота му премина и се насочи в друга посока. Накрая заплувал в арменските води и още е в техни води. Живота му протече в съвсем друга посока и Ричка много пъти разказваше този случай с голямо огорчение.

Та главното правило бе за братските деца, за вашите деца, не онези родени по плът, а онези по дух, онези които идват при вас за Словото на Учителя, то тях дръжте, тях пазете и на тях предайте своите идеали и надежди, защото това са вашите деца - духовни деца и с тях ще направите връзката на онези приемственост на поколенията. А с вашите по плът родени деца ще си разплащате кармата и ако нещо могат да направят за делото на Учителя независимо колкото и да е малко то, то благодарете на Бога за това. Ето и аз правя същото, разказвам моят живот на човек, който дойде от света, бе изпратен за това, за да довърши онова, което аз не мога. По-добър пример за това няма и това е потвърждение на онова, което ви разказах.

Семейството, това е една от първите задачи на ученика комуто е определено да мине през Школата на семейния живот. И семейният живот е Школа за обучение и то какво обучение. Но не на всеки му е дадено да мине през семейния живот. По наше време ние можехме да питаме него и това бе една привилегия и то не малка. Да отидеш и да питаш дали трябва да се омъжиш, после кого да избереш, после дали Учителят ще одобри избора ти това означаваше разрешаване на половиния проблем, а другата част щеше да си го носиш сама като семейни задължения. А да не мислите, че точно в Школата всичко бе в ред и порядък. Нали казахме, че тук се беше събрал света на земята и на небето от памти века, за да бъде опитно поле на Учителя. Той работеше с нас, а ние доколкото изпълнявахме и доколко устоявахме - това беше трудно в онези години да се определи. По-късно с годините виждах сполуките и несполуките в семейни и личния си живот. Но във всички случаи нямаше изключения, когато казана дума от Учителя да не се е изпълнила ако не веднага, то след известно време, така както е определено да стане.

Имаше една сестра, с която се срещнахме години след заминаването на Учителя, видяхме се, разприказвахме се, беше дошла на мястото на Учителя. Тя започна да разказва как навремето била млада, как от вътре душата ѝ хвърчала и била свободна, после се оженила и всичко тръгнало наопаки. Отива при Учителя и му се оплаква. Той ѝ казва: „Сестра, вашите страдания са нищо сега в сравнение с тези, които идват и които трябва да издържите“. „Защо, Учителю?“ Той мълчи. И точно така станало както е казал и тя с годините минавала от страдание в страдание и само останал светлият спомен от нейната младост. След като свършила разговора сестрата си тръгнала, но винаги в такива случаи има поставено лице, което да слуша и да запомня. Учителят се обръща към онази, която случайно слушала и казал: „Виждаш ли сестрата пита защо? Ами как защо, заради непослушание. Та аз колко време говоря за женитбата, те слушат с едното ухо и от другото ухо излиза. Слушат, а не изпълняват, слушат и си правят каквото искат. Та това Слово излиза от Бога и тук има строг порядък, а непослушанието се наказва. Затова страданието ще си го носи“. Ето това са думите на Учителя, а после сестрата проверява десетки години казаното от Учителя и от време на време тя идваше на Изгрева, за да си припомни и дано някоя светлинка отново чрез спомена да я огрее, да я охрабри, за да може да изтърпи и да изнесе страданието си до края.

Имаше и друг случай още по-необикновен. Една сестра - Анка Каназирева искаше да се омъжи. Отива при Учителя, пита го, а той отговаря: „Овцата не се жени за вълк, защото вълкът изядва овцата“. Тя не послушва и се омъжва. Бракът ѝ бе ад в пълния смисъл на думата. Но тя не се оплака и не смееше да отиде и да занимава Учителя със своя брак. Но така се случи, че нейният мъж тръгна за Америка на гурбет и реши да вземе и двамата ѝ сина, а тя трябваше да остане сама на Изгрева. Отива при Учителя, за да пита, но не се оплаква вече от живота си до тук, развил се поради нейното непослушание. Едно е да не питаш Учителя и да направиш грешка, а друго е да го питаш и да постъпиш както си знаеш. Втория случай се наказва много жестоко. Как така Школа на Любовта, а се наказва. Много просто: по закона на Любовта е да изпълняваш Словото на Бога, но ако не го изпълняваш идва другият закон на света, т.е. на Кесаря и той те наказва и те принуждава да добиеш една опитност по обратния път на Любовта, т.е. по закона на

Мъчението. Отива тя, пита Учителя какво да прави сега, че мъжът ѝ иска да заминава за Америка. Той я поглежда и казва: „Остави вълка да си отиде при вълците“. „Ами синовете ми?“ Учителят я поглежда отново и изрича: „И те са вълчета“. Та онези вълчета заедно с вълка заминават за Америка и остана сестрата сама на Изгрева, получаваше от време на време писма и тъгуваше. Веднъж Учителят я среща и пита: „Още ли тъгуваш за вълка и вълчетата?“ Тя се засрамва, навежда глава и нищо не казва.

Колко много бяха различни братята и сестрите, толкова различни случаи имаше и идваше онзи момент, пред който някой се спираше, а това бе въпроса за брака. Едни прескочиха, други се удавиха, трети бяха малцина, които се впрегнаха в съпругески впряг заедно да носят и да влачат колата.

Отива една сестра при Учителя и казва: „В моят хороскоп сега преминавам през дома на брака. Какво да правя?“ Учителят казва: „Мини транзит“. „Ама как така транзит.“ „Мини транзит или ще останеш в този дом десет години, а с транзит ще преминеш за една година, а останалото време ще го посветиш да четеш беседи и да ги приагааш.“ Случи се така, че сестрата не премина транзит, не послуша, а се омъжи и остана десет години в брака и накрая се разведе. По-късно се срещнахме и питахме какво е станало с нейния транзит и с брака ѝ, а тя отговаря: „Ама че работа. За десет години не прочетох дори и десет реда. Ама нали бях млада и не послушах Учителя. Сега го бих послушала, но е късно - загубих си годините и силите“. Тя беше станала възрастна и изгубила благоприятните времена за работа. Ето ви пример за непослушание. Не може да си в една окултна школа и да не се учиш от законите, които управляват тази школа, а закон на тази школа бе закон на Любовта, която е връзка на съвършенство, но се проявява само когато има свобода вътрешна и външна. А свободата на Духа е, когато може да се изяви в служение към ближния и в семейството. Само при това единствено условие.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Учителю, аз искам да ми дадете преживяване за доброто, светлината, истината, та да ги имам като живи, а да не са само понятия.“ „То е хубаво, но ако човек има тези преживявания и няма хора, на които да даде тогава е по-добре да е беден и да живее в общество. Това са крайните положения.

Ако ти предложиш мед хората не само да си взимат от меда, за да се нахранят, но ще искат да вземат меда и го занесат вкъщи - ще искат да крадат. Ти тепърва ще имаш преживявания. Ще имаш такива хубави преживявания, че всички косми ще ти потреперят.

Когато една чешма тече човек трябва да отиде да си налее вода колкото му трябва и после да си отиде и остави и другите да си налят. Водата в чешмата се не свършва. На нея ѝ е приятно колкото повече наливат. Но някой иска да вземе чешмата и я занесе вкъщи - това е кражба.

После не трябва човек да е ненаситен. Идеш един път с колата за дърва, няма защо да ходиш пак ако тези, които си взел ти са достатъчни. Ако тръгнеш повторно може времето да се развали, да духне вятър, да стане зима и може да загубиш това, което си придобил. Малкото е, което ощастливява и малкото е, с което се благославя.

122. ЧОВЕШКАТА ОБИЧ И БОЖИЯТА ЛЮБОВ

Най-труден бе въпросът, който имахме да разрешаваме с брака в различните му видоизменения и форми на общуване между някои братя и сестри. Имаше и се създаваха връзки, които Учителя не одобряваше. Имаше

такива, на които той си даваше съгласието, но всеки случай беше отделен за себе си и не се подвеждаше под общ знаменател и да се обобщава с някакви думи и да важи за всички. Отидох веднъж и го питах за връзката между братя и сестри. Той каза: „Не е грешка да пипнеш един човек, но важно е за какво го пипаш, с каква цел и с какво чувство“. Ако искаш да му помогнеш да го извадиш от някъде където е паднал тогава това пипане има смисъл. Ако подадеш ръка да го извадиш на прав път - има смисъл, но ако го заведеш по криви пътища - няма смисъл. И с какво чувство го пипаш. Има ли вътре в себе си чистотата, за да се доближиш до едно същество и до една душа. Ето това е важното“.

Имаше на Изгрева една сестра - Райна Калпакчиева. Имаше и един морски офицер, който след едно коработрушение кораба му засяда часове в северните морски води, едвам се спасява от ледената вода, връща се в България и заболява. Не е могъл да стане и да се движи. Случва се така, че той е познат на Райна и тя се захваща да му помага и да изпълнява онези съвети, които месеци наред Учителя е давал, а те са включвали и сложни процедури с лечение с природни методи. Лечението продължило месеци, накрая той стъпил на крака, изправил се и отишъл да благодари на Учителя. Учителят му: „Е, извадихме от дъното потъналия кораб и го ремонтирахме, сега може да плава, но в тихи води“. А сестра Райна запитва: „Учителю, мога ли да се ожена за Найдено?“ „Ами разбира се, сестра, този кораб е вече ваш и вие сте на него капитан.“ Ето човешката саможертва, когато се прелее в човешка обич, то тя рано или късно ще се доближи до Божиата Любов, защото там е първоизвора. След години заболяването му дава отражение и той заболява от бъбреци. Отиват при Учителя и питат дали могат да отидат в Германия за лечение. Той им казал: „Може. Е, на есен ще има окапали листа от дърветата“. Наистина той постъпил в болницата, лекували го германските лекари, но му предложили операция и му извадили единия бъбрек и то през есента. И наистина той останал с един бъбрек и се сбъднали думите на Учителя, че през есента ще има паднали листа. В стаята му на масичката непрекъснато е стоял портрета на Учителя. Лекуващият лекар му казал: „Значи и твоя светия ти помага, защото аз също го сънувах“. Докато той лежи и е в болницата Райна снове насам и натам, а това са военни години. Преди да замине за Германия Учителят веднъж на Изгрева й казал: „Комунистите имат право. Правото е на тяхна страна. Те са на правата страна“. Като отишла там тя без да иска вижда руски пленници жени, които ги прекарвали под строй. Тя се приближавала и пъхала в ръцете им по някой комат хляб. Така че това е била помощта на Учителя чрез нея към пленените рускини.

А още по-рано нейният баща заминал за фронта през Европейската война, отива при Учителя да си вземе сбогом и той му казва да вземе едно евангелие и да си го сложи в джоба от лявата страна на войнишката куртка. Той послушал. На фронта един куршум го улучва точно от ляво върху сърцето, но се удря в евангелието и не прониква по-навътре. Само пробитото евангелие от куршума и дупката са напомняли на брата за онзи, който го е спасил от явна смърт. Така че както бащата, така и дъщерята бяха се докоснали до Божието благословение. Божието благословение не се изсипва току-така. Преди него предхожда човешката саможертва в името на един идеал.

Веднъж Учителя ми каза: „Аз още не мога да оправя обръканите понятия на Савка за чистотата“. Тя търсеше всички форми и кодекси и то все на вън да бъдат външни, да бъдат изискани и изнесени пред погледа на всички и да са опънати по конец в редица. Може би това бе останало у нея от майка й,

която бе немкиня. Учителят искаше една свободна мисъл при учениците. Човек трябва да разглежда същината им, а да не се скачва и да се съединява с външните форми. Това е много трудно за схващане, защото външната форма е необходима понякога, за да закрепи човешкото съзнание, за да може да се закрепи стремежа му към изучаване на същината на даден въпрос. Аз още от дете се противопоставях на общественото мнение, дори правех точно противоположното, за да предизвикам реакция и да се отдалеча по този начин от него и да се разгранича от него. Бунтувах се вътрешно.

Когато Учителят ме сближи с Борис то старите сестри шушукаха и ме критикуваха. Обикновено те бяха седнали на пейката или по столове и си разправят разни неща, а аз минавам с Борис и нарочно го хващам под ръка пред тях и те се ококорват и ни гледат. Ама аз тогава съм била млада - двадесет и пет годишна. После следващият път пак го направя, а те вече като ме виждаха, че наближавам вдигаха си дългите рокли нагоре, половин метър над земята и искаха да кажат „минава мърша“. Та „мършата“ минаваше, а те си вдигаха полите, за да мине „мършата“ между и роклите им. Ами ако влезнеш „мършата“ под тях тогава какво ли щеше да стане? Тогава това бе една форма на обществено порицание. Та съм минавала много пъти покрай сестрите, наредили се в редица с приповдигнати поли докато мине покрай тях „мършата“. Но аз не отстъпвах, защото те още не бяха се освободили от всичко порочно, което имаше в света и се стараех да ни учат и дават поучения. А това можеше да го направи само чист човек от вътре и от вън, а този чист човек беше Учителят. А той по този повод каза: „Не е грешно да хванеш една чаша, но важно е с какво чувство ще я хващаш“. Та в случая кое беше съществено - външното действие или онова, което човек влага вътре в него. Учителят ми каза: „Ти ако искаш още в този живот можеш да постигнеш абсолютна чистота“. Аз бях схванала и разбрах пътя и кой е този път на вътрешно обновление и вътрешно чистене. Но какво съм постигнала през живота си това е друго нещо. Та вътрешната чистота между двама - мъж и жена бе най-съществено за тяхната връзка, защото през чистотата може да мине онова, което трябва да ги обедини. Обединението се извършва само в чистотата, защото Духът обединява, а той обитава, той присъства и живее само в Света на Чистотата.

Учителят бе казал: „Когато двама се обичат истински те са вече женени в Божествения свят“. Какво означава това ли? Много просто: техните души са съчетани горе в единение в Божествения свят, защото обичта възлиза от долу нагоре и съединява душите в Божествения свят, а Любовта слиза от горе от Божествения свят надолу и въздействува на душите да се въплътят чрез действия в хармония. Веднъж дойде Учителят и строго ми каза: „Досега всички окултни Школи са се израждали в разврат и сега има такава опасност“. Аз се разтреперих, та това се отнасяше за всички ни и ние щяхме да разрушим от вътре делото на Учителя. Много съм мислила по този въпрос, защото видях много неща, които точно отговаряха на загрижеността и предупреждението му. По-късно разбрах, че тук става въпрос за чистотата от вътре и от вън. Чистотата седи не в това, че си се допрял до някого, а че го вършиш с чиста любов. Е, това бе важното - чистота и в любовния допир. Любовта горе в Божествения свят е Светлина, но слизайки надолу тя се претворява на Сила, която движи всяка една форма на живот, а долу формата се схваща и разбира, че силата на Любовта седи в нейната Чистота, в нейната Светлина и в нейната изява на Божествения Дух. Ние още не познаваме тази градация, че материята е кондензирана механична енергия, а енергията е кондензирана светлина, а светлината е кондензирана мисъл, а мисълта е кон-

дензирана Любов, а Любовта е изява на Божествения Дух. Тази цяла еволюция съществува в природата и се изразява чрез нейните форми. А у човека любовта също минава през различни форми: любовта като стремеж действа в сърцето, като чувство в душата, като сила в ума и като принцип в духа и това е целият цикъл на човешкото развитие. Любовта е първият велик принцип на Бога, чрез който той се проявява. Учителят казва: „Във всяка целувка трябва да има съдържание на любов. Всяка целувка, в която няма любов е престъпление, а всяко престъпление носи след себе си нещастие или за сърцето, или за душата“.

Любовта носи две качества: чистота и милосърдие. Ако обичаш един човек ти милееш за него и ще направиш всичко за него. Това са идеални отношения. Стремежа към Бога води до истински отношения. Така, обръщайки се към Учителя му казвам, че се обръщам към Бога, Който е в мене, Той да ми помогне, т.е. обръща се човек към висшата си природа. Учителят ми казва: „Не така. Слушай сега: „Господи, ти Който си в мене, във всички същества, навсякъде“. Тогава ще се обърнеш към него и ще се помолиш каквото искаш. Бог е всичко, Той е основата на нещата и долу и горе. Имашме една формула „От Него - за Него“. От Него ще вземаме ще дадем на другите за Самия Него. Та ето тук се връщаме до онзи кръг в еволюцията на човека където споменахме за цикъла на неговото развитие. Затова Учителят се обърна към мене веднъж: „Ти мене няма да ме отделяш от Бога. Отделиш ли ме от Бога ще се съблазниш и ще сгрешиш“. Тук при Учителя имашме този пример на чистота вътре в него, където пребиваваше Божествения Дух и пример на чистота вън от него, където е изявяваше Божествения Дух като Любов - към нас и към всичко. Само при Учителя се осъществяваше тази формула - от Него - за Него. От Него - към нас учениците и учениците, работейки за Бога - за Него. Затова истинските отношения между хората са в Бога - там се съединяват в светлината, защото само в Светлината може да съществуват истински отношения на Чистота, на Обич и Любов. Смятам, че изясних какво е човешката любов и какво е Божествената Любов и къде сме ние обикновените хора.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Човек може да живее само ако има любов.“ „Учителю, аз като нямам любов?“ „Та ти живееш сред Любовта, тъй както си сред въздуха. Както дишаш въздуха така трябва да дишаш Любовта. И както не можеш да поемеш всичкия въздух наведнъж, а го дишаш по малко така също е и с Любовта.

Недоволството е съмнение. Ревността е съмнение. Доволството е вяра. Човек е доволен когато има вяра.

За да се стремиш към здравето и да го цениш трябва да си болен. За да се стремиш към знанието трябва да ти липсва. За да се стремиш към доброто трябва да си лишен от него. Какво обичаш в хората? Най-хубавото. Аз на всекиго гледам като на същество, което има всичките възможности на Любовта, Мъдростта и Истината. Когато страдаш спомни си за търпението на растенията, на които главите са заровени в земята. Трябва да бъдеш герой.“ „Учителю, аз не съм ли?“ „Си!“

123. ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА Е СТЪМЕН И СЛАВЕН

В Школата на Учителя, в която бе целият човешки свят събран на едно място на земята имаше различни и всевъзможни положения. Не минаваше час да не се задвижи нещо и да не бъде за поука и урок някому. Тук учехме азбуката на окултните закони. Всеки учеше от там до където бе стигнал от

по-рано и сега, идвайки тук на Изгрева продължаваше своя път. Та пътят на ученика е стръмен път и славен, това е една формула на Учителя, но да го издържиш този път е съвсем друго нещо. Че е стръмен е разбираемо, но пък, че е славен, защо да е славен? А славен иде от думата слава, че този път е придружен със „слава“, а това е думата, която означава светлина, онази вътрешна духовна светлина, която се намира в Божествения свят. Та пътят на ученика е славен и е придружен от вътрешната светлина в ума му. От Виделината в Духовния свят, който се нарича свят на Мъдростта и която прониква нагоре, навсякъде и отива в светлината на Божествения свят, който се нарича Слава. Та да просветне съзнанието на ученика необходимо е да влезне Светлина в ума му, след това Виделина в душата му и най-накрая Слава в духа му. Ето това е пътят на ученика през тези три свята - на Любовта, който е свят на Светлината, свят на Мъдростта, който е свят на Виделината и светът на Славата, който е свят на Истината.

Когато влязах в Братството всички говореха за Бога, а само се оглеждам насам и натам и се питам къде ли съм попаднала, дали не съм в Рая. А аз се движа по земята и си казвам: „Боже, аз ли съм най-последната, дори името ти не мога да кажа тук на Изгрева“. Но постепенно ми се отвориха очите и видях мотивите и действията на хората. А те бяха толкова многостранни тези мотиви, колкото бяха и хората на Изгрева и тогава разбрах, че не е важно да се говори само за Бога, а да се славослови Бога вътре в себе си, т.е. да живееш по Бога вътре в себе си в Чистота и Светлина. Само в онзи човек, който има безкористие можеш да имаш доверие, защото той се ръководи от идеи. А идейния човек се движи към Бога. А човекът, който се движи към Бога има път, в който се включва и Светлината, и Виделината, и Славата, защото това са три етапа от онзи един и всеобщ път от човека към Бога.

Имаше три сестри на Изгрева, които бяха добри приятелки, но непрекъснато искаха да дружат с мъже. Ама как така да дружат? По всички линии - духовни, сърдечни, да съжителствуват, да образуват връзки по всички начини допустими и недопустими. Веднъж ме срещнаха на поляната и ме разположиха със своето благоразположение. Аз се бях разтопила пред тях от умиление и се разположих към тях от хубавите им приказки и щях да си изкажа и майчиното мякко. Но в този момент Учителят мина покрай нас и ми изпрати един строг поглед. Аз изтръпнах и някакъв капак вътре в мене хлопна и затвори прозореца, през който надничах да видя света на тези три сестри. Прибрах се: Усетих, че Учителят с погледа ми затвори нещо в мене и заприщи някакъв отвор, който се беше отворил към тях. След години разглеждах отношенията на тези сестри към мене и изобщо техния живот. Оказа се, че предупредителния поглед на Учителя беше точно навреме и на място. Добре, че го послушах. Те наистина после се обърнаха срещу нас и воюваха срещу нас като врагове със всички възможни средства, които имаха, позволения и непозволения. Ето ви един пример за онези, които на думи славославяха Бога, а живееха по съвсем човешки начин.

Учителят веднъж каза: „На земята събитието е малко, но последиците в Духовния свят са големи и обратното - в Духовния свят събитие е голямо, а долу на земята събитието е малко“. Това са неща от един свят на проекция, проекцията на земята е точка, но горе в зависимост от кой свят е тази величина то там тя е голяма. Затова трябва човек да внимава какво мисли в мисловния си свят, какво чувства в чувствения си свят и какво върши долу на земята чрез своите постъпки. Човек на земята има два пътя: единият е чист, а другият е изкалян. „Разликата между тези два пътя е много малка“, казваше Учителя. Затова ученикът трябва да има качество - различаване. А от вън те-

зи два пътя могат да останат незабелязани, но ученикът трябва да различава.

Веднъж аз трябваше да занеса един билет в полицейския участък да го заверявам, за да ми послужи за пропуск по онези полицейски години. Чудех се на кого да възложат тази работа, защото не бе уместно жена да се вре по разни полицейски участъци. Споделих с Учителя: „Ще възложиш на брат Боян Боев“. Аз го погледнах недоверчиво, а той продължи: „Той ще ти свърши безкористно работата“. Честните безкористни хора се брояха на пръсти на Изгрева.

Когато преглеждах и разглеждах по молба на Учителя лицата от Младежкия окултен клас само две лица намирах, че са братя, а другите бяха мъже. За сестрите - там всички бяха жени - няма какво да се замазват нещата, бяха жени, наричайки себе си сестри. Учителят ме попита: „Кои признаваш за братя?“ Аз отговорих: „Само двама - Боян Боев и Борис Николов“. И така беше, само тези двамата имаха братски отношения към другите, а останалите бяха мъже и жени, но се назоваваха с имена: братя и сестри. А Братството и Сестринството бяха символи на идеи, които се намираха в Духовния свят. Братството бе символ на идеята за чистотата на човешкия дух, а Сестринството бе символ за чистотата на човешката душа.

Последните години Учителят беше почнал да ходи всеки ден у дома, бяха времена на бомбардировките над града и онези от горе от Черната ложа търсеха чрез английските и американски самолети да бомбардират и Изгрева, включително и Учителя. Та Учителят често идваше у дома. Пристига веднъж Веса Несторова у дома, хваща вратата, отваря я и веднага се търкулна една чиния от лавицата и се разцепи на две. Сама се търкулна чинията. Казах си: „Това е знак, че не влиза в този дом с чисти намерения“. На следващият ден Борис ми каза: „Да знаеш, че тази Веса налита и посяга върху мен като на мъж“. Гледам аз Борис, но от вътре в него някой друг ми говореше това, може би в него бе влязъл същия онзи, който бе бутнал чинията, за да ме предупреди за неприятелското нашествие в моя дом. А пък Борис бе достатъчно медиумичен, за да ми създава други неприятности и бели с неговата медиумичност. За нея ще говорим по-късно.

Виждах хора, които говораха за духовни, които се кичеха с духовното, но искаха власт на земята. Тези неща се самоизключваха. Учителят казваше така за такива: „Който идва от високо той на земята е смирен, защото знае от къде идва, знае какво има там горе и какво има тук долу. И да направи връзка с Божествения свят трябва да бъде смирен. Ако смирението му е достатъчно голямо то ще потече от долу на горе, а от горе Божествената енергия ще потече към него. Такъв е закона.

Имаше случаи Учителят даде на някой отличие, даде му външно видно място. Аз търся за кое качество го слага Учителя там на показното място и се чудех тогава. Но сега разбрах. А тогава не мога да разбера, а Учителят ми рече: „Аз рекох, пълните гърнета на пазара не ги изнасям. Като изнасям празните гърнета и ако любовитен протегне с ръка и ги отвори да не може да намери нищо в тях“. Значи аз оглеждам хора със самочувствие, важни, важни, надменни седят до него, а са празни гърнета. Беше опасно дори може и духовно да те ограби света като излезеш наяве затова човек трябва да стои на страна и да бъде прикрит. Така Учителят си криеше учениците и ония с големите възможности. Каза ми веднъж: „Дори когато лекувам някого то аз се крия, че това съм аз“. Болният се чудеше после дали това е от Учителя или се е излекувал от само себе си или пък че е излял един кромид лук или ябълка, или круша, неща, които не рядко Учителя даваше на болните само и само да

закрепи съзнанието им за нещо материално от физическия свят, за да може да повярват в нещо, защото чрез вярата те правеха връзка с Учителя и от там с Бога и по тази връзка на вярата трябваше да потече помощта, Божествената енергия от Бога чрез Учителя към нуждаещия се. Има човешки способности, които водят до катастрофа, от които духовния човек трябва да се освободи. По този повод Учителят каза: „Аз не смея да ви поверя окултни закони, защото ще ги употребите един срещу други и ще се унищожите“. Има в човека една природа, която ще се бори дълго-дълго време. Трябва да се подчини на доброто, а не, че ние можем да я победим. Човек трябва да познава този свят. След като го опознаеш тогава да достигнеш до идеала, онзи висок идеал, който е в Словото на Учителя. Чак тогава ще имаш постижения, но дотогава човек ще пада и ще става, ще се цапа и ще се чисти. Това е път, не е шега работа. Учителят каза във връзка с този път: „Един човек, който е сгрешил и е поправил грешката си е по-ценен за Небето от един, който не е сгрешил. Защо ли? Защото има опитността, познава законите, познава знанието и може да върви към постижение“.

Един интересен случай. Имаше една сестра, казваше се Елена Цочева. Тя пък имаше някаква позната, на която ѝ се бе разболяло детето, лекувано, но лекарите казали, че не могат да го излекуват и в най-скоро време то ще почине. Баштата на детето като близък на сестра Цочева, която често е говорила за Учителя решава да я помоли да съдействува за помощ от Учителя. От онова, което е слушал да Учителя той повярвал, че това е онзи Учител за когото Елена му говори. Казал ѝ: „Аз знам, че само той може да ми помогне, но съобщи на Учителя за моята молба“. Елена отива на Изгрева, съобщава на Учителя и той се съгласява да отиде да прегледа болното дете в един определен ден и час. Като отишъл там бащата се обърнал и му казал: „Аз знам, че вие сте онзи, който може да ми помогне и да спаси детето. Вие сте Учителя и Бог едновременно на едно и също място“. Учителят му казал: „Да бъде по вярата ти“. След това той им казал, че онова, което те видят от него не трябва да разказват на никого и помолил близките да излезнат от стаята, където лежало полумъртвото дете. При детето застанал само Учителя със сестра Цочева. Учителят наредил да донесат в една чаша вода и една чиста кърпа. След това започнал да намокря кърпата и да я поставя на лицето на детето, след което помолил и сестра Елена да излезе от стаята и той останал сам с детето. Какво е правил там Учителя с детето, никой не знае. След минути Учителят излиза от стаята и казал на родителите, че то вече полека-полека ще се оправи. Той дал наставления с какво да го хранят и след една седмица то оздравяло. Така че се осъществило онова чудо, за което понякога ни се иска да стане винаги и по всяко време, но за да се осъществи трябва човек да се доближи и да се добере до закона, който управлява чудесата, а това е законът на вярата.

Учителят лекуваше онези, които имаха вяра и вярата в тях съществуваше като една незрима, но яка връзка понякога тънка като конец, друг път като връв, трети път като въже, която връзка съединяваше човека с човешката душа и от там с Бога.

Много пъти имаше и комични положения в Школата. Спомням си Методи Константинов се върна от Полша и донесе докторат и вървеше важно-важно по Изгрева и се перчеше със своя докторат. Имах усещането, че се движи като петел между кокошки. Гледам го, наблюдавам го и казвам на Учителя: „Учителю, наш Методи според мен се е оцапал духовно и астрално с жени в Полша“. Учителят го поглежда, усмихва се и добавя: „Ами да, оцапал се е нашият хубавец. Породист жребец няма що“. И с жест и с ръка махна на

страна. После допълни: „Когато едно дете влезне в локвата и се оцапа майката му го натиска да го измие в легена или в коритото, а то плаче, пищи, но въпреки всичко това тя го измива. Ние с него също ще направим - ще го измием и ще го пуснем чак тогава да се разхожда между нас“. Е, наистина от следващия ден около Методи се развихриха такива събития, които образно казано приличаха на чистене от вътре и от вън - започна да минава страдание след страдание. Та това бяха методи на чистене на учениците, вървейки по своят път на земята. А този път бе стръмен и труден едновременно, а дали бе славен този път то зависеше как и по какъв начин ученикът разполагаше с вътрешната Виделина на живота в себе си.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„По-рано хората са служели на Бога с жертва. Това е Моисеевия закон. Сега да се посветиш на Бога се разбира да му служиш от Любов и каквото дадеш да не искаш заплата. Кога един човек иска да му върнеш парите, които ти е дал? Когато не те обича.

Силата, която е вложена в теб може да се употреби за извършване на нещо добро. Трябва да се освободиш от всички дребнави и ограничаващи идеи. Например дребнав е стремежът към богатство. Ти трябва да любиш Бога и да си готова да умреш за Него. Като умреш ще оживееш. И да умреш пак при него ще отидеш, какво има да се страхуваш? Бог всекиго обича по неговият начин. Тъй както обичам теб никого не мога да обичам. Това, което съм дал на теб, на никого не мога да го дам. Но след като съм дал на теб ако има излишно него на друго не мога ли да го дам? Имам право да го дам.

После трябва да знаеш, че никой не може да ти забрани да се грееш на слънцето. Ако от едно място те изпъдят ти ще отидеш на друго място и пак ще се грееш. Никой не може да ти наруши връзката, която имаш с Бога. Връзката на човешката душа с Бога е неръководна и недосегаема от скверни ръце.“

124. БОЖЕСТВЕНИЯТ ОГЪН

Споменах не еднократно, че в Школата на Учителя имаше външни методи, които бяха предназначени за онези, които посещаваха Школата и бяха в Младежкия окултен клас както и онези, които бяха в Общия окултен клас. Те всички носеха името ученици. Вие сега вече разбирате, че думата ученик има съвсем друго значение и че едва ли в Школата на Учителя да е имало един ученик в онзи смисъл, който го разбираше Учителя и смисъла, който влагаше в това име. Спомням си, че в един разговор с него с голямо огорчение пред група приятели каза: „Ако имах десет истински ученика бих преобърнал Света“. Ние се свихме, сгушихме се от такова определение, защото беше казано с такъв тон, който изключваше възможността онези, които бяха около него и го слушаха да попаднат в тази десетки. След като ни изгледа помълча и каза с огорчение: „Е, ех, ако имах само един ученик щях да разора света на угар, след това да го изора втори път и да посадя в него семената на Словото Божие“ и замълча. Настъпи мълчание, което се предаде и на нас и навлезнахме в един свят на безпределна тишина и необятна Вселена, където преобладаваше необятността и безпределността. Усетихме наяве какво означава безпределност на времето и необятност на пространството, всичко това се включваше в атрибутите на Божествения Дух, който бе тук в тялото му както тук бе и Христовия Дух, Който се изявяваше като Миров Учител. Защото само Божествения Дух може да бъде Учител, когато се изяви като Принцип, на Силите, които определят времето и

Силите, които очертават пространството, в които се проявява Духа. Ние се бяхме сгушили от начало и не се чувствахме ученици и като че ли бяхме вън от времето и пространството, в което оперираше Духа на Учителя. Но постепенно това състояние се пренесе върху нас, то заработи у нас и се включихме и ние и по време, и по пространство и се озовахме и се видяхме, че бяхме някаква една милионна част от мига на това проявление. И тогава разбрахме, че не сме и не можехме да бъдем ученици в онзи смисъл, в който разглеждаше нещата Учителя. Не се обезкуражихме, но в нас се вля един подтик за работа върху себе си. Излезнахме от тази опитност не обезсърчени, а напротив, с един подтик. После това изказване на Учителя се преразказваше и преподаваше, но онези, които го преразказваха искаха да покажат, че онези, които смятаха, че са нещо на Изгрева, че изобщо не са ученици в никакъв случай. И това имаше повече като упрек и ирония както и една категоричност, че тук на Изгрева няма ученици. Има Учител, но няма ученици. Да, може би беше така. Но онези, които слушаха бяха там и изживяха безпределността на пространството и изживяха вечността на времето и имаха съвсем друго становище и разбиране за ученичеството и тези упреци вече не се отнасяха за нас. Но че нямаше ученици на Изгрева в това също съм сигурна и строго определена. Имаше малцина, които желаеха да учат, а това не беше малко, защото Учителят го приемаше като голямо постижение за нас.

Един интересен случай от живота ни на Рила на седемте рилски езера. Братството се е разположило по склоновете на второто езеро, палатките са опънати и братския живот тече по начина, по който години наред е текъл. Учителят седи на стол пред палатката си и около него няколко сестри. По едно време Учителят става от стола, лицето му е много сериозно и тръгва полєка надолу от стъпалата, които водеха от неговата палатка към второто езеро. Тръгвайки той се обърнал с поглед към сестрите, говорещ, че те трябва да не го следват. Като слязал долу, седнал на един голям камък до второто езеро, така че до него е имало място, където може да седне и някой друг когото Учителят би поканил да седне до него. По това време от горе сестрите са застанали и втренчено гледат към езерото и наблюдават и чакат да се случи нещо. Ето от долу излиза от първото езеро и полєка приближава една жена. Тя минава през моста, после полєка се запътва между камъните и тръгва към него. Тя се доближава до него, сяда на камъка и казала: „И аз да ми се отвори време и място та да седна един път до вас. Да знаете колко дълго време се молих на Господа да ми се даде такъв случай, че да отида при Него, та да му благодаря за доброто, което винаги ми прави“. Учителят седи, слуша сериозен и пита: „Сестрата къде се е запътила?“ „Ами отивам за Рилския манастир, за да запаля една свещ там в олтара на църквата, защото в последно време всички молитви, които отправям към Господа се приемат от Него и аз все получавам помощ, та за помощта рекох да запаля една свещ на Господа“. Учителят седи и казва: „Е, рекох, ти вече запали тази свещ“. Жената се обръща към него, поглежда го, очите ѝ се отварят, тя вижда Учителят целият в светлина като слънце, пада на колена пред него и извиква: „Господ мой и Бог мой“ и започва да целува ръце. Учителят я изчакал и след малко казал: „Не знаеш ли какво е казано, че на мен целуваш ръце? Бог е Дух и тия които Му се кланят в Дух и Истина да Му се кланят“. Жената става, сълзи текат от очите ѝ, благодари и леко с благоговение се отдръпва в страни. Учителят става от местото си, приближава се към една сестра и казва: „Рекох, почерпете жената с чай и я нагостете, защото дълъг път я чака“. Сестрата я подканя, донася чай, сладкиши, започва се разговор и жена-

та дете е тръгнала на поклонение пред Господа разправя целият проведен разговор с Учителя. А пък онази сестра дете поднесе чая и бисквитите беше моя милост.

Та пътищата на хората и на човеците са различни. Ето защо Учителят веднъж ми каза: „Тебе насила ще те вкараме в Царството Божие“. Аз стоях зашеметена: „Защо, Учителю“. „Защото така искам“ беше неговият отговор. И не разбрах защо. И не можах да разбера нищо от това негово изказване. Съвсем нищо. Не се срамувам. Но изчаках да разбера какво означаваше всичко това и как ще се прояви наяве това изказване на Учителя. Знаех от опит, че всяко негово изказване е строго определено по време и пространство, но за кое време се отнасяше и за къде - не се знаеше. Трябваше да се чака и да се наблюдава. Ето изминаха тридесет години от заминаването на Учителя от този свят. Сега аз го преживявам вътрешно вкарването на сила в Царството Божие. Това вкарване за мен е реално, но преминаването и вкарването на сила е преминаване през жив огън. През вътрешен огън, в който всичко изгаря, гори и в горенето аз се чистих, то е болезнено, защото се преминава през страдания и чрез мъчности. Страданието обхваща чувствения свят, а мъчнотиите - умствения свят. Едното дава храна за душата, а другото укрепва духа. Но за вас това са думи, а за мен не са думи, а жив огън, който гори непрекъснато, ден и нощ, години наред. Тук разбрах какво значи, че Словото на Бога е огън, който пояжда и че нашият огън на Словото е огън, който пояжда. Затова влизането насила в Царството Божие е минаването през огън - страдание и мъчности. Чак когато човек влезе в този път ще разбере защо Божият огън е една необходимост за човека - да се изчисти от вътре, да се прочисти, да се избели от вътре и да стане бял с избелени одежди от светлина. Но аз като минавам през този огън не съм се избелила, да не смятате, че съм приключила със своя път? Напротив, сега го почвам, в началото съм щом се запали огнището на огъня в мен - гори, гори и ден и нощ огън, който не тлее, а гори и изгаря. И много трудно, и много усилия и колко мъки и сила ти е необходима, за да превъзмогнеш всичко това и да се справиш със задачата си, с основната си задача, за която си дошла на земята, за да я разрешиш.

Имах такава опитност на ул. „Опълченска“ 66. Учителят ме извиква десет дни под ред. Извиква ме, аз пристигам, представям се на някоя от сестрите, която трябва да предаде на Учителя за моето пристигане, но той не ме приема. Предава, че има работа в момента. През това време влизат и излизат при него приятели, той се занимава с много неща, но мен не ме приема, за мене няма определено време, няма час и няма обстоятелства, които да ме срещнат с Учителя, т.е. няма условия нито в него, нито в мен, нито условия наоколо. И понеже неговите условия са винаги определени от Духа, а Духът Божий е тук, но той не може да се прояви чрез него в мен, защото аз вътре в себе си нямам условия, в мене нещо не е готово и затова не мога да се срещна с Учителя. А Учителят е тук пред мене на пет-десет метра, среща се, разговоря с този, с онзи, движи се около мен, а аз седя на пейката и чакам. Минават, заминават покрай мен приятели, спират се, поприказват с мен, свършват си работата, за която са дошли при Учителя и си тръгват. Те знаят за какво са дошли при Учителя. Ами аз за какво съм дошла? Аз не зная. Аз чакам Учителя да ме приеме. Чакам до обяд. Дойде обед - Учителят не ме приема. Аз отивам при него и му казвам: „Учителю, аз ще си отида“. Той ме погледне безучастно и каже съвсем безразлично: „Рекох, елате по обед“. Отида по обед, седнем долу в трапезарията, около Учителят има хора, обядват, приказват това-онова и той е любезен с всички. Свърши обела,

станат, разотидат се, а аз чакам отвън в двора до седемнадесет часа. Учителят не ме приема. Накрая отида да му целуна ръка. Той е безразличен към мене. „Елате утре.“ „Сутринта ли?“ „Сутринта.“ На другия ден сутринта съм там и отново чакам. Повтаря се съвсем същото от предния ден - той не ме приема. Така цели дни се повтаря едно и също без никаква разлика. Всички виждах, че Учителят не ме приема за радост на някои, които ги виждам, че сияят и се радват, че аз съм отхвърлена от Учителя, а пък други ме гледат със съчувствие, а пък трети с безразличие минават покрай мен. Но онези, които са се пекли на този огън знаят, че аз сега съм сложена на изпит, че ме пекат от вътре, че ме пекат от вън и че Учителят иска накрая да изкара нещо от мен. Нали грънчаря взима глината и на своето колело дава формата на някой глинен съд, после го пече на слънце, че после го боядисва, че после го пече в пещта да се изпече и накрая го гланцира и отново го пече. Така се пекат грънците и Учителят често е давал този пример, че ученика също минава през тези етапи. А сега какво ли правеше Учителя с мен не знаех, но усещах, че ме печеха и от вътре и от вън, а какво щеше да излезе, не знаех. Аз бях сложена в пещта и трябваше да mine времето и да ме извадят от пещта. Печеха ме, изпичаха ме, но не знаех кога ще ме извадят от там. И чак на десетия ден бях извадена от тази пещ, грънчаря ме извади, аз лъщях на слънцето и накрая Учителят ме прие на разговор. Та Божественият огън е огън, който от вътре човека гори и непрекъснато изгаря. Той е вечен, жив огън. Чрез него човек придобива чистотата си, само чрез чистота човек може да се добере до вътрешната духовна светлина на живота.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Като постоянствуващ ще подобриш кармата си.“ „Учителю, ще дойдат ли за мене по-добри условия?“ „Ще дойдат.“ „Скоро ли?“ „Скоро, скоро.“

До китката кожата на ръката ти е променена. Това показва, че умствено и астрално си се подобрила. До лакътя кожата ти е груба - физически още си груба. Там трябва да работиш. Животинското с това се характеризира, че то мисли само за ядене. Някога ти си била много груба: била си слугините и им си се карала.“ „Учителю, аз вече груба няма да бъда.“ „То човек и много мек не трябва да бъде. Кога един Учител обича ученика си? Когато като посети градината на ученика види, че той в негово отсъствие е разкопал лехите, прекопал зеленчуците, полял лука, премел с метлата къщата си, всичко турнал на ред. Тогава Учителят ще каже: „Този ученик е работил“. И всякога когато mine ще каже: „Аз трябва да се отбия при този ученик“. И ще се отбие. Ще му дойде на гости. Божествения Дух идва периодически и посещава човешката душа, която човек е приготвил и предоставил да разцъфне и да очаква своят Възлюбен - Божествения Дух.“

125. ВЪТРЕШНАТА СВЕТИНА У УЧЕНИКА Е ДУХОВНАТА СВЕТИНА ЗА ПЪТЯ МУ

И така Марийка, т.е. моята особена персона бе поставена там на онази скамейка на ул. „Опълченска“ 66 десет дни под ред от сутрин до вечер на някакъв изпит, който не можах да разбера за какво е и за какво става дума. И през ума и през главата ми не преминаваше никаква определена мисъл, за която да се хвана и да разбера смисъла на всичко това, което се върти около мен и се случва с мен. На десетия ден аз изпаднах в особено размишление, което ме озадачи. През деветте дена нищо в главата не ми се мяркаше, нито

мисъл, нито нещо друго. Седя като истукана, опитвам се да мисля, но без резултат. Човек може да се опитва да мисли, но трябва да дойде някаква мисъл от някъде, да я хване, да я задържи, да я разпознае и да я разчете. А при мен нито идваше мисъл, нито можех да извлека от някъде някаква мисъл. От нищо може ли да излезе нещо. Не може. През мозъка ми и през ума ми не преминаваше никаква мисъл през тези девет дни. Това трябва да подчертая и да бъде много ясно. Навярно знаете, че според Учителя човек не създава мисълта, а тя съществува в един свят където ако се добре и влезне в този умствен свят и ако има вътрешна скала на своето вътрешно радио може да се насочи на някоя вълна и да приеме някоя мисъл от съответното поле. Но при мен ламбите на радиото в мен светеха, но нито приемах някаква мисъл, нито предавах. Та на десетия ден изпаднах в особено размишление, което ме озадачи и което ме изненада. Аз бях започнала да размишлявам един много сериозен въпрос. Бях потънала в размисъл - това е израз, но за мен означаваше нещо друго, бях се добрала до един важен въпрос, бях хванала в мисълта си една светла нишка и започнах да я намотавам на кълбо в себе си и с постоянство и лека-лека зачетох по нея мисълта, която носеше. Четях я в себе си, размишлявах по нея и така бях потънала в размисъл и нищо друго в момента не ме интересуваше и не обръщах внимание какво става около мен. Така в периферията на моето външно зрение видях, че Учителят правеше нещо на двора и изобщо не ме поглеждаше и че около него имаше двама-трима приятели, с които разговаряше. Но това някакси беше вън от мен. А аз намотавах това вътрешно кълбо и светлите нишки се навиваха, нижеха се думи и слова, четях ги, приемах ги вътрешно и размишлявах върху тях. Накрая дохождам до една съществена мисъл. Една много важна и съществена мисъл в себе си. И спрях да я разглеждам и размишлявам върху нея. Изведнъж както Учителят беше в двора и работеше си там нещо и както не ми обръщаше внимание цели девет дни, както и сега до този момент, изведнъж се изправи, изхвъркна като птица от това положение там и като стрела се насочи към мене. Това беше моето вътрешно усещане и възприятие, а той бързешком пристигна при мен и по най-бърз начин направи двайсетина крачки към мен и продължи с думи мисълта, до която аз бях се спряла и която беше в мене. Учителят с няколко думи на точен български език разви мисълта окончателно като говореше на половин метър от мене. Аз седях на пейката с ръце от пред положени на колената и на роклята си. Докато се усетя той бързо и точно разви мисълта, обясни ми я, разви я и си отиде така бързо както беше дошъл. Аз останах сама на пейката. Стоях още известно време, за да запечатая в ума си онова, до което бях стигнала сама и онова, което Учителят ми каза и като видях, че то вътре в мене се съедини не само като определена мисъл, а като разрешение на този важен въпрос. Така разбрах, че съм приключила с тази задача. Нещо в мене ми подсказа, че мога да си отида. Станах, отидох при него, без да продумам нещо целунах му ръка. Той нищо повече не каза и повече не ме покани за следващите дни. Аз се поклоних и си отидох у дома. У дома усетих, че нещо много важно съм свършила и приключила, но какво беше не можах да определя и да си отговоря. Това беше някакво друго познание от друг обсег, за който ние нямахме органи в човешкото си тяло за възприятия и органи да го изразим. Тук разбрах, че сме толкова несвършени, че сме толкова малки в сравнение на това огромно знание от Словото, което идваше от Учителя и от Духът му. Тук видях несвършенството си като човек и като ученика. Та каква ученика можех да бъда аз, та ученикът има винаги контакт с Учителя си и винаги слуша неговият вътрешен говор. А ето аз цели десет дни стоях по цял ден от сутрин до вечер

и накрая Учителят дойде и ми го каза ей така, изговори го с езика си и с уста-та си онова, което трябваше да го чуя аз чрез вътрешния говор между учени-ка и Учителя. Това щеше да стане ако бях ученик. Да, ама ние не бяхме ученици, нямахме още връзката между себе си и говора на Учителя, т.е. връзката с разумното Слово, което идваше от Духа. Ето това го нямахме, бяхме несвършени и затова още не бяхме ученици.

През нощта сънувам у дома си един сън. Сънувам, че Учителят се е из-правил на едно място. По-долу в далечината бяха сложени маси и там бяха седнали стенографите. Това бяха Савка Керемидчиева и Елена Андреева, седнали на столовете, а на масите пред тях бели листове и моливи да стенографират, но седят и гледат какво става с едно неразбиране. И всичко, което се случва, което говори Учителя минава покрай тях като транзит без да остане в тях нищо, нито пък да се запишат думите на Учителя на белите им листове. А нещо Учителят говори, нещо става и нещо се извършва, но те са безучастни към всичко това. Учителят се обръща към мене и ме извиква. Аз се изправам пред него. Той ми задава някакъв важен въпрос, много важен, който не помня, и трябва да отговаря. Отговарям на въпроса. Като от-говарям на въпроса една прозрачна материя от устата ми излиза, светла, прозрачна, излиза от мен и се насочва към Учителя. Той ми зададе след това втори въпрос. Отговорих също. Отново тази прозрачна, светла материя из-лезна от устата ми и се разпростре, но с по-голямо пространство и обем. Така отговорих на деветте въпроса. На десетия въпрос, който Учителят ми зададе се образува едно голямо празно пространство между мен и Учителя. На този въпрос се запънах малко, Учителят ме погледна и каза: „Ха...“ да не би да не отговоря. Обикновено той казваше най-яве към някой, който се запъ-не да отговори: „Ха, кажи де“. Аз много пъти съм наблюдавала това и онзи, който е пред него запъва се, запъва се, накрая му се проясни нещо и го изкаже. Но тук на съня ми той каза „Ха...“ и направи жест да продължа да не се запъна да не би да не отговоря. И аз отговорих и от мен се образува една голяма пространствена материя от светло естество и запълни цялото празно пространство между мен и Учителя, които съществуваше преди това. Учителят ме прегърна и целуна по челото и ми каза: „Моето дете“. Това беше отговора на тези десет дни, които ходех непрекъснато. Този отговори ми го дадох на сън, т.е. в друго състояние на съзнанието ми. Може би там бях по-будна отколкото долу на земята през деня и на яве. Та имах десет задачи, имах десет изпита докато станах духовно дете на Учителя. Когато се свърши моят изпит на съня ми Учителят се обърна към Савка и каза: „Я прочети как-во си записала, стенографке“. Пред нея видях, че имаше едно листче и за-почна да го чете. Като го разчиташе и го зачете съборка нещо и неправилно го прочете. Учителят каза: „Не е вярно“. Тя започна да го чете отново, но го прочете както първият път. Първият път Учителят каза по-мекко, но вторият път с по-строг тон: „Не е вярно“. Тя го четеше както първият път. Учителят се разсърди. Савка се изправи и по лицето ѝ се изписа една голяма изненада. Тогава стана Елена Андреева, другата стенографка и взе листчето на Савка да ѝ помогне тя да го разчете. Чете до половината и повече не можа да прочете и спря до там. После аз си тръгнах да си отивам и след това се събудих от сън. Така на сън ми се даде, че имам десет задачи като ученик за разрешаване. Та и на яве преди това, а и на сън Учителят те вика, стоиш пред него и не знаеш какво става. Трудно е човек да разбере същността на задачите, които има да разреши, защото те са от друго естество, намират се в друг свят и затова е необходимо подходяща вътрешна светлина, така че ума да се освети, а духа да задвижи тяхното разрешаване, а душата да учас-

тва в този процес. Умът да освети, духът да задвижи и душата да запечати и съхрани. Велико е това претворяване на човека в ученик. Труден е пътят на ученика, но и славен.

Имаше един българин, младеж, който следваше в Прага. През лятото се връща в България на гости по време на своята ваканция и понеже неговата рождена сестра е от Братството тя го завежда на Изгрева. Този брат се казваше Руси Николов и точно по това време в 1927 година се строеше салона на Изгрева. Сестрата представя рождения си брат на Учителя и той продължил разговора с него повече отколкото е необходимо. По едно време му казал: „Тука има майстори, които строят, а ти ще стоиш тука и ще наблюдаваш дали майсторите добре си вършат работата. А пък аз също ще ти помагам“. А студента Руси дето следва в Прага е имал язва на стомаха и често е страдал от нея и трудно се е хранел. По тази причина рождената му сестра го завежда при Учителя да се срещне с него и да получи съвет как да си излекува язвата. Учителят не му дава съвет, а му казва, че му е намерил работа да бъде надзирател на майсторите, но такъв че само да наблюдава без да им прави забележка. Непрекъснато в разстояние на няколко дни той е на Изгрева и там пренощува в една от палатките. А Учителят по време на строежа е непрекъснато е между майсторите и дава някои съвети. След една седмица постройката е вече готова, слагат се керемидите на покрива, боядисва се от вътре и ето идват съборните дни. Учителят му казал: „Ще останеш и за събора“. През време на събора Учителят чете беседи в новопостроения салон. След това има тържествен братски обяд. Учителят поканва студента да седне при него и да се хранят заедно на масата. Обикновено се поднася обща вегетарианска гозба сготвена в големи казани. Поднася се чиния на Учителя както и на студента, а той казал: „Учителю, не смея да ям такава храна, защото имам язва и ме боли стомаха от нея“. Учителят го погледнал, усмихнал се и казал: „Ние нали построихме салона, нали сложихме покрива и керемидите, нали белосахме салона, ти нали също участваше тук? Как така, та ние ремонтирахме и измазахме и твоят стомах. Яж спокойно“. Той, студента изгладнял от недо-яждане лека-полека с известен страх вкусвал от яденето. Усетил, че стомаха го възприема и изял чинията с поднесената гозба. Няма никакви болки, следващия ден опитал друга гозба и накрая идва и се сбогува с Учителя. На отиване Учителят се усмихнал и казал: „Е, ти си един от свидетелите да види и да чуе и да разбере, че когато човек и други като него строят къща за Господа, то Господ пък строи къща за самите тях“. Студентът заминава за Прага и десетилетия след това той не боledуваше от язва, защото Господ бе построил дома му по законите Господни.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Казваш, че загубваш Бога. Не знаеш как да го схванеш и де го схванеш. Представи си, че си една малка пеперудка, която лети от цвете на цвете и се пита де е земята. Тя, пеперудката цялата земята не може да види, но цветовете, които са под нея ги вижда много добре. Нали от там смуче нектар. Доброто желание, което ти е дошло да се примириш с Учителя си е от Бога. Мисълта, която ти е дошла е от Бога.

Във всичко се проявява Бог. Всяко нещо е Божествено. И изкълчената мисъл и тя е излезла от Бога, но дохожда при теб такава, защото се пречупва през много други съзнания и те я променят.

Отношенията на двама души, които се обичат са немислими без Бога. За да има хармония помежду им трябва да се движат между две успоредни, на които перпендикуляра е неизменен. Когато у теб се проявяват две противоположни състояния, третото, което ги хармонизира е Бог. И Христос казва: „Дето са двамата в Мое име, там Съм и Аз“. Отношенията са невъзможни без Бога.“

126. ЗАВЕТЪТ ГОСПОДЕН

Трябваше да преминат още няколко дни докато успея да съпоставя в себе си всичко онова, което се случи на ул. „Опълченска“ 66 през тези десет дни на изпитание и онези десет въпроси, които ми се задаваха на сън и на които отговарях. След като успях да ги съпоставя видях и усетих едновременно, че се наместиха един след друг, настаниха се един в друг и се съединиха в нещо цяло. Опитността от единия ден пасваше и се съединяваше с въпроса и отговора на съня ми. Накрая се образува нещо цяло, неразривно между онова, което преживях наяве и онова, което ми се даде на сън. Разбрах, че връзката бе установена, закрепена и бе здрава и е вече неразривна връзка. Или по-точно казано, получи се една непрерывност на съзнанието ми от онези десет дни, в които нищо не помнех и онова, което ми се даде на сън. Онова, което беше скрито наяве на ул. „Опълченска“ 66 сега ми се даде, разбрах го, пасна едно в друго и разбрах, че този процес на установяване на връзка на съзнанието ми през дните на ул. „Опълченска“ и през време на съня ми е установена и будността на съзнанието ми за тези десет изпита също е възстановена и е реална. Тогава станах и се запътих при Учителя. Той ме прие любезно. После му разказах подробно съня си с въпросите, които ми е задавал по време на сън и отговорите ми. Учителят ме изслуша, изгледа ме, остана доволен, че съм запомнила всичко и че го свързвам с онези десет дни на онова чакане и онова отиване и връщане насам и нататък. Накрая Учителят се усмихна и каза: „То ще стане... Но не само в този живот“. Аз стоях пред него и разсъждавах, че то ще стане. Значи Учителят го възприемаше като нещо единно и цяло, както и аз го бях схванала. Но ще стане отчасти сега, но и отчасти в друг живот. Учителят прехвърли мост между сегашния ми живот при Школата на Изгрева както и онзи в следващия ми живот. Направи и прехвърли мост, съедини сегашното ми пребиваване тук между българите и Школата на Учителя с онзи, следващият живот, където ще се преродя на друго място. Къде щях да се преродя, това не знаех. Не ми се даваше да узная. И това не беше в момента толкова важно за мен. Важното бе другото, че се прехвърли мост между сегашния ми живот и следващото ми слизане на земята. Е, това бе важното, че отново щях да се добера до Словото на Учителя. Отново щях да вървя по същия път на духовно просветление по пътя на ученика. Ето това бе важното. Това го мислех, разсъждавах и го приемах като една привилегия и то заслужена да присъствам отново в този идеен живот, който сега тук го изучавах. Но колко щеше да трае това, колко време, колко човешки години, колко прераждания, не можех да зная. Това зависи и от онова, което разрешавах сега и от онова, което щеше да остане да разреши впоследствие. Труден продължителен етап.

Това състояние, което ме бе завладяло и не ме напускаше дълго време, защото аз не исках да излезна от него, исках всичко да разгледам по-подробно, за да не изпусна нещо. Защото знаех, че ако излезна от това състояние без да си довърша работата както трябва повече не можех да го върна. Това бе едно поле, в което моето съзнание беше влезнало, едно поле намиращо се горе в Невидимия свят, типично и строго специфично за случая, поле, което се характеризира като една област, където бяха постъпили важни задачи за разрешаване в моят път, горе, където духът ми трябваше да задвижи тези неща, където умът ми бе буден и осветляваше тази област, а душата ми запечатваше всичко. След време щях да премина през него и щях да слезна на земята със своите човешки проблеми. Вървах, крачех, движех се през останалото време от деня, но съзнанието ми беше будно и още се

движеше в онзи свят, където бяха се разиграли тези десет опитности и десет задачи. При едно такова състояние отивам при Учителя, за да доизясня още някои неща, но той ми заговори за друго, като че ли беше нещо съвсем друго, нямащо нищо общо с моето намерение да ми доизясни още няколко въпроса, които си ги бях поставила в себе си за разрешаване. Той ме прие и каза: „Взел съм те при себе си, защото знам предварително, че ще издържиш“. Това Учителят каза за мен. Това ми го каза вече за втори път. Първият път когато ми го каза приех го, като че ли ме поласка за прилежанието, че се старая да бъда последователна, но в какво? Последователна във верността. А това много рядко се случва на земята - да бъдеш последователен във верността и да останеш верен до края. Но вторият път, когато ми го каза аз го възприех по съвсем друг път, вече като задължение не само да вървя по този път, но и да се справя със всички задачи, не само сега, но и в бъдеще и в другите си прераждания и животи на земята. А Учителят по-късно ми го и написа. Приех го като завет между мен и Учителя, завет между ученика и Учителя, Завет между една човешка душа и Бога. Ето така го възприемам сега. Завет между една душа и Бога. Е, тук съм Марийка и тук е Учителят през тази епоха. Но утре, в друг ден ще съблека това тяло и моята душа ще търси да изпълни Завета между нея и Бога. Ето това беше важното в случая за мен. А за вас е важно не случая, а Завета, че той се дава между човешката душа и Бога. Той е вътрешен завет. При мен, който бях при Учителя в плът стана завета наяве. Но при вас също може да се осъществи когато Учителят го няма на земята, но само ако вие влезнете в онова поле, където ти ще се чувствуваш като душа там можете да срещнете Божествения Дух. Там може да се осъществи Завета между вас - човешката душа и Бога, защото Завета не е нищо друго освен връзката между душата на ученика и Бога. А тази връзка се осъществява само при едно положение. „В изпълнение Волята на Бога е силата на човешката душа.“ Сега разбирате ли от къде тръгнахме и къде стигнахме - до изпълнението Волята на Бога. Това е завета на ученика от Учителя и го получава чрез Словото му! И за всеки ученик е строго и специфичен този завет. Той трябва при всички положения да изпълни Волята на Бога, т.е. програмата на човешкия си живот залегнала в програмата на Божия Дух когато го е изпращала на земята като душа да се въплъти в човешко тяло. Това е акт на ученичеството и път на Завета Господен.

Да продължа разговора си с Учителя. Той ми каза, че за мен е сигурен, че ще издържа. „Но за Савка“, продължи Учителят „е съмнително дали ще го издържи“. И наистина тя почина, замина си от този свят пет-шест месеца след заминаването на Учителя. Той си я прибра да не направи по-големи грешки. Според мен тя не си издържа изпита. Върху нея се изсипа голяма благодат от Учителя, но тя не бе готова да я поеме. Затова Учителят веднъж ми каза: „Савка е най-нещастният човек на Балканския полуостров“. А тя беше най-близо до него, но не можа да се възползва понеже не беше готова вътрешно за това излизане на благодат от Божествения Дух, затова беше според Учителя „най-нещастната на Балканския полуостров“. Ако можеше да се възползува щеше да бъде ангел небесен. В това съм сигурна, че това щеше да стане ако беше готова. Вода гази - жаден ходи. Тук има голяма истина и голяма трагедия в тази пословица. Само онзи, който я преживее може да я оцени. Но само след като я преживее и остане жив духом.

Веднъж Учителят ми каза: „Ако на теб дам едно, на Паша ще дам три, а на Савка ще дам десет“. Ето така Учителят работеше с нас и така се изливаше този благодат в такова съотношение върху нас. Та най-много получаваше по Божий благодат Савка. Но опасността за духовния път е голяма. Защо ли?

Школата е скрита и човек не може да я разбере. Това е тесния път за Христа, за Школата на Христа. Тази Школа е реално изявление на проблемите в живота. А онзи човек, който влезе в нея ще го поставят тъй естествено вътре в себе си да разрешава задачите в живота си. Тъй че Школата на Бялото Братство не е отвън, а вътре в човека. Тъй че Школата на Бялото Братство е горе в Невидимия свят. Тя е горе в съзнанието на човека. Горе, където има в свръхсъзнанието на човека - човешка душа и човешки дух, там могат те да се срещнат и да получат Завета Господен от Божествения Дух и след това този завет човешкият дух и човешката душа да го свалят вътре в човека и от този момент започва неговият път като ученик и влизането му във вътрешната Школа на Бялото Братство. Ученикът в тази Школа се обучава единствено чрез Словото на Учителя, което е Слово на Бога.

Ето сега един пример. Имаше един брат - Велко Петрушев, който навремето по времето на Европейската война е бил моряк в българската флота. През септември 1916 г. България влезна във война с Румъния и от ноември започнаха епичните боеве в завоя на Черна. Трета армия в Добруджа напредваше с победоносен ход и развяваше българските знамена на новоосвободените български земи. Велко Петрушев по онова време е вече се е запознал с Учението на Учителя, става вегетарианец, но в онези години военни за вегетарианци беше много трудно - ядяха само чай и сух хляб. Той е чувал само за Учителя, чел е нещо от него, но изобщо не бил се срещал с него. По онова време руски самолети са дошли да бомбардират Варна поради това, че България беше във война с Русия, а и затова, че българската конница посече в Добруджа цяла казашка дивизия - кавалерия. По това време войниците са ги накарали да копаят окопи, но той нали бил гладен едвам се движел. Започнал да се моли на Учителя за помощ и съдействие. На следващия ден идва фелдфебел, който се наричал Байданов и като ги видял, че той и неговият приятел не могли да копаят и не могли да държат копач и лопата взима, че ги изпраща на някаква по-лека работа. Така той вече имал първата опитност, че получава отговор на своята молитва. Ето вече е било решено тяхната рота да замине на фронта и да се бие срещу румънски и руснаци. Той отново започва да се моли на Учителя за помощ. Моли се на Учителя, но нито го познава, нито го знае, нито го е виждал, а само е чувал за него и чел е нещо от него. На следващия ден идва при тях един моряк и им нарежда да се явят в щаба на ротата. Най-интересното е, че вместо да ги изпратят на фронта го изпращат в арсенала, там където се съхраняват хранителните продукти на войската. Там имал възможност да си похапне, да се охрани и да възстанови силите си. Там в този арсенал той прекарва цялата война. Свършва войната, накрая той отива при Учителя, за да благодари. Учителят го посреща, оглежда го, усмихва се и казва: „Братът се е охранил и е вече като охранен породист жребец“. Велко Петрушев се усмихва, поклаща глава и казва: „Нахраних се добре, угоих се добре, но накрая реших да дойда и да ви благодаря за всичко, което сторихте за мен“. Учителят протегнал ръка, взел една книжка отпечатана с негови беседи, на която пишело „Сила и живот“, подал му я и казал: „Вземи, това е от мен. Прочети и знай, че първо предхожда духовната храна, а след това след нея идва и физическата храна. Първо е молбата към Бога, а след това идва Силата Господна, която възстановява правдата“. Брат Велко взима книгата, чете, чете и вижда, че духовната връзката с Учителя предхожда онази външната среща с него. Първом е Словото, а след това идат обещанията и деянията Господни.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„На физическият свят Любовта не може да се прояви, тя се проявява в

Духовния свят. Тука може да се прояви само микроскопичната любов. Пример, може да ти направя едно добро и да си замина нататък.

В сегашните къщи както са направени можеш ли да пуснеш водата от чешмата та постоянно да тече в стаята? Какво ще стане със стаята? Всичко ще се потопа. Значи на физическото поле Любовта не може да е непрерывна, тя ще има прекъсване. То прекъсването зависи от човешкото съзнание - ако то е будно няма прекъсване между физически свят и Невидимия свят, но днес човек още няма будност в съзнанието си.

От Невидимият мир съществата, които помагат не искат да ги знаят, защото те са интелигентни и ценят свободата на всекиго. Някое същество дойде, подхвърли ти някоя окуражителна мисъл и пак се скрие, за да не изопачиш идеята с някой образ. Те искат да те научат да проходиш. Изправят те, ти паднеш, а те дойдат пак те дигнат. Таман речеш да пристъпиш и пак паднеш. Те пак те дигнат докато най-сетне се научиш да ходиш. Докато пада малкото дете все плаче, но като проходи, ободри се и се зарадва, добие самоувереност. Човек без помощта на Невидимия свят не може да живее на земята.

127. СЪН, ВИДЕНИЕ И ИСТИНАТА ЗА ЖИВОТА МИ

Срещата ми с Учителя на земята и идването ми в Школата бе за мен епохално събитие в живота ми. Самият подтик, който получих в онзи исторически за мен ден през 1916 г. когато от мен се изтръгна един вопъл: „Защо го няма сега Христа, за да му стана ученичка“ бе пророчески. И в същия ден чрез една приятелка, която не бях виждала отдавна, дойде, посети ме и ми разказа, че ходела на едно място, където един духовен човек говорел много интересни и поучителни слова. Същият ден аз се срещнах с Учителя. В този ден душата ми бе пожелала и бе изречена онази молба за среща с Христа и в него ден бе изпратен човек, който да ме заведе при Учителя и той да ме приеме и да се срещна с него. Това бе един исторически и епохален съвпад, астрологически с Христовия Дух. Същият съвпад го имах преди 2000 години, когато бях по времето на Христа. Знаех го, усещах го, възприемах го като един нов етап в живота ми, който като продължение от времето на Христа. Днес Христовият Дух отново бе тук и аз успях да се срещна с него в лицето на Учителя. Не мога да се оплача от съдбите Господни. Благодаря. И не само благодаря, а славословя Бога за тази милост проявена към мене.

Друго епохално събитие, което преживях през този живот бе от личен характер. Той бе кармичен, съдбовен момент в живота ми. Това бе срещата ми с Борис Николов и преживеният живот с него около петдесет години та дори и повече. Срещи и съдби. Среща и карма. Среща и живот. Три неща събрани в едно и преживяни през цели тези петдесет години. Срещата си с Борис я видях на сън още като бях ученичка във втори прогимназиален клас, а това е било около 14-годишна възраст. Дадоха ми го от Невидимия свят на сън, за да преживея предварително срещата, да ме подготви и се пробуди съзнанието ми за неща, които трябваше да се случат. За мен тогава това беше само сън и нищо повече, сън, който ми бе даден да запомня и да се запечати в паметта ми. Когато го срещнах по-късно аз разбрах, че този сън бе вече не сън, а наяве и че този човек назовавам Борис бе от същия сън и бе поставен да играе роля в този ми живот. По-късно аз разказах съня си на Учителя, а той загрижено ме поглежда и казва: „Това не е сън, а е видение“. Вероятно правите разлика между съня и видението. Тези две неща са различни по характер и по същество. При съня имаме излизане на двойника, на

етерния двойник от човека като пребивава в един физико-астрален полуматериален и полудуховен свят където акумулира сили, където преработва онова, което не е довършил долу на земята или пък учи горе онова, което трябва да реализира долу на земята след като се върне в тялото си. Това не беше сън, значи не беше опитност по време на сън, не беше с етерния ми двойник и това не беше нито продължение на разрешаването на задачата ми, нито пък поставянето на нова задача. Това беше нещо друго, а Учителят го определи, че това беше видение. А какво е видението? Това е образ на събития в Духовния свят, видяно, разбрано чрез духовното тяло у човека, което е съставено от човешкия дух и човешката душа. Човешката душа дава матрицата, материала на духовното тяло, а пък човешкия дух го съгражда. Единият движи, т.е. човешкият дух движи това тяло, а човешката душа го съгражда чрез материалите в духовното поле. Човешкият дух е движеща сила, а душата е тази субстанция, тази фина материя в Духовния свят, която съгражда формата на човешката единица, на човешкото същество. Горе си душа - съчетание на твоята индивидуалност от хиляди години, горе си дух събрал в себе си движещата сила на твоето начало, за да се пресъздаде чрез дух и сила, в душа обширна като вселената, за да може чрез сливането на човешкото същество на земята да може да се справи и да намери творческото начало в себе си, т.е. духа в себе си и да пресъздаде човешката душа като творческо проявление на вселената в себе си. Дух и душа това са началата на живота у човека на земята и горе в небесата. Долу те одухотворяват човека когато са в него, обожествяват го като се проявяват в него и се изявяват като духовна същност така както са горе в Невидимия свят. Та видението е онова изявление на човешкия дух и човешката душа горе в Невидимия свят, в Духовния свят, където пред духовното тяло на човека се изява в образ и действия, събития и явления, които са задвижени от човешкия дух и запечатани в човешката душа и които събития и явления са програмирани, запечатани и чакат своето пресъздаване долу на земята чрез човешкия живот. А на човека се дава видение, той си тръгва и след време се среща с видението, което от действия и събития горе се реализира долу в една реалност. Значи това, което аз бях видяла беше видение. Тогава не го осъзнавах, защото бях на 14 години, но когато го разказах на Учителя и чух мнението му направо изтръпнах. Осъзнах го, по-късно когато това видение се разви в своята пълнота и трая петдесет години. И сега го осъзнавам напълно като видение и като реализация.

И какво сънувах ли? Какво видях ли? Ето какво. Видях и срещнах Христа. Ужким беше Христос, а като че ли не е той, а е образа на Учителя и самият Учител. Вървим заедно по един път. Стигнахме до една къщичка, а в двора работеше слаб, висок младеж. Аз се отделих от Учителя и отидох при младежа, а той работеше и не ме поглеждаше, макар че виждаше много добре, че съм при него и съм отишла при него за самия него. Чаках го да свърши, но той все намираше някаква работа, която трябваше да довърши. Лицето на Христа ставаше неспокойно, измени се, стана недоволено, че аз се бавя с този младеж и накрая тръгна бавно по пътя. Аз изживях страшна борба. Какво да правя? Да оставя Христа и да остана при този младеж. Накрая реших да тръгна след Христа и оставих младежа, който си работеше нещо в къщичката. Настигнах Христа. Леко се обърнах назад. Младежът беше излязъл на пътя и се колебаеше дали да тръгне след нас. Накрая тръгна, настигна ни и застана от другата страна на Христа. Христа се движеше по пътя, а ние двамата с онзи младеж се движехме с него отстрани - единия беше от ляво, а другия от дясно Му. Така ми се даде на сън срещата ми с

Борис. И друго по-важно бе това, че аз бях причината да срещне и да тръгне той с Учителя. И този сън аз го разказах след време на Учителя, когато се бях събрала с Борис и живеехме заедно, за което ми каза: „Това не бе сън, а това бе видение“.

По-късно в разговор с възрастните приятели Учителят е разправял този случай без да спомене моето име и това на Борис, но го разказал като случай за едно момиче като пример за правилно разрешение на задачата на човешкия живот, като пример, че човек трябва да тръгне след Христа, след Божественото, да тръгне по този път, който разрешава всички задачи на личния му живот. Този случай може да го намерите след време в беседите - той се отнасяше за мен и за Борис. Тази случка се отнасяше и за моят път, той не ви засяга вас, но за вас остава поуката, че да си разрешиш правилно задачата на собствения живот на земята означава стремеж към Бога в Чистота. Всяко отстъпление от Бога е нечистота. Чистотата включва общия стремеж към Бога, а в общия стремеж към Бога се включва това, че трябва да станеш едно и да работиш заедно с онова начало в живота, което е в тебе от хиляди години, което носи частица от Божественото начало, в което начало ти като човешки дух и човешка душа трябва да се съединиш с Христа, т.е. с Христовия Дух, който е Дух на Обединението между първичното начало на живота и първичното начало на твоето съществуване като човешки дух и човешка душа. Това означава живот в Христа, път в Христа и ученик на Христа. Ни повече, ни по-малко. Та това ми беше дадено на сън, а Учителят ме поправи, че това не било сън, а видение. А аз сега мога да кажа, че сън ли бе, видение ли бе - не зная, но зная, че бе пълна реализация в живота ми на земята и стана истина на моя живот. Сън, видение и истина. Ето това бе обединение на три неща в едно. Христовият Дух ги обедини и аз трябваше да извървя този път. Какво съм извървяла и докъде съм стигнала не знам, но това е друм, по който аз вървях. Ето това бе задачата ми - да се определя и да вървя в пътя на Христа и на неговата Школа.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Ами ако аз те нося сам на ръце какво ще спечелиш? Аз ще те пренеса от едно място на друго, ще те оставя там и ще си замина нататък. Ако ти не можеш да ходиш какво ще е твоето положение? Ще кажеш: „Защо ме остави тук?“ Но ако можеш да ходиш, ще станеш, ще поемеш пътеката и полека-полека ще се изкачиш на върха при мене. Като те видя, че си дошла аз ще се зарадвам и ще кажа: „Ти как дойде?“ и ще се свали един товар от гърба ми, защото иначе ще си мисля, че трябва да се връщам да те взема. А знаеш ли каква радост ще си причиниш като дойдеш сама? Колко много ще се зарадваш?“ При тези думи на Учителя аз се развълнувах, а той се развълнува и понеже се бях навела на масата да пиша не видях от начало, но после видях, че той се просълзи и после извади кърпичката и си избърса носа и сълзите. После той продължи.

„Ти не работиш достатъчно. При сегашното си положение много нещо можеше да направиш. За теб има опасност да ръждясаш, да се образува гниене. А онези, които много работят ти ги гледаш, че са се лъснали, но те са се изтрили от работа. Сечиво, което работи само се лъска, а което не работи ръждясва от влагата. Същото е и с човека.

Да речем, че ти стоиш при майка ти у дома и тя постоянно те милва и гали и друго положение, че ти ходиш на училище и там се срещаш с твоите другарчета. Идеш, научиш един урок, след това научиш други и после се върнеш при майка ти и тя те погали. Ако те оставят да си избираш от тези две положения кое ще предпочетеш? Първото е по-хубаво, но там нищо не на-

учаваш и това е лошото. При второто положение раздялата с майката е мъчна, но пък печелиш знание, което ти е необходимо затова е за предпочитане.

Човек трябва да бъде естествен всякога и да не се смущава от присъствието на други хора. Той да е тъй свободен в държанието си както е свободен, когато ги няма. Това може да стане ако си погълната само от една възвишена идея."

128. ЧОВЕШКАТА СЪДБА, ЧОВЕШКАТА КАРМА В ПЪТЯ ГОСПОДЕН

Разказах ви за съня, за видението и за моето убеждение, че след петдесет години съвместен живот - това бе истината за живота ми - съдба и карма, карма и живот. Беше трудно, страшно и понякога отвратително. Да се подчиниш на съдбата си е едно, а да разрешаващ един кармически възел с някого е друго, а да се отровиш от съдбата и кармата си през целият си земен път е нещо трето. А това да трае над петдесет години е много. Беше много трудно, беше адски трудно, защото беше възлязъл в мене адът от долу, от хиляди години, който чакаше, за да може съдбата ми в този живот да ме спре в един момент, в една точка, за да разреши един кармически възел от хилядолетия. Да го разплетеш този Гордиев възел, там е задачата със знанията и методите на Учителя. А за колко време? На мен ми отне петдесет години и повече. И дано го разплетя докрай и да си свърша работата, че в другия живот не искам да имам задължения към този човек наричан днес Борис Николов и комуто аз нарочно наричам с думата „братче". А другите като чуваха това ме оглеждаха и се питаха какво означава това: брат, съпруг или нещо трето. Третото беше важно и то е, което ще разберете накрая на моят разказ.

Та в разказа за съня ми или видението имаше момент когато аз бях застанала в двора пред тази къщичка и чаках младежа да си свърши работата, която така или иначе не свършваше, а Христа ме чакаше вече изнервен от моето забавяне и заради което си тръгна бавно, полака-лека по своя път. Та тук символично ми бе показано, че стоейки пред къщичката означаваше какво ще предпочета - света ли или Бога. Предпочетох Бога и тръгнах след Христа. А щом тръгнах след Христа и онзи младеж след време постоя, постоя, замисли се и тръгна след Христа. Щом човек предпочита Бога, то онзи, който е свързан с него кармически ще трябва да тръгне или към Бога, или към света. А възето, което е завързано за човешката съдба и карма може да се скъса ако онзи вторият реши да остане в света. Тежък е света и остава долу под краката ни. Но че тръгна онзи младеж с мен, след Христа, бе едно правилно разрешение на задачата. Ако беше останал, връзката, която съединяваше човешката съдба и карма щеше да се скъса и щеше да остане кармата и да чака своето време в друго прераждане да може да се задвижи отново закона на причината и последствието, че да се изплати кармата. Това означаваше, че съдбата на човека се определяше от кармата и в този живот те се разделяха наляво и надясно и особено ако човек тръгне в пътя на Христа както бе в моят случай със съня. Ако не бе тръгнал този младеж след мен и след Христа в този живот нямаше да се срещнем на земята - аз щях да бъда при Учителя, а той в света. Много по-късно Борис ми разказваше някои неща в живота си и там имаше един спомен на младини когато той отишъл в Австрия да се записва за студент, седи пред някакъв па-

метник и взима едно решение - да зареже следването и да се върне в България при Учителя. И което е още по-важното той навремето имал сън като младеж където съня му го отвежда в същият този град, пред същият този паметник с куфари в ръка и тогава по време на сън взима някакво много важно решение. Така че решението, което бе взел на сън, после той го взе на яве и така той се върнал в България, дошъл при Учителя и ние там се срещнахме. Ако бе останал в Австрия неговият път щеше да отиде в друга посока, би се отдалечил от България, от Учителя, от Школата така както сториха много други хора, които бяха дошли на земята в плът родени между българите, но се отдалечиха в света и се разминаха с Учителя, с Христа и с Бога. Та човешката съдба ако се постави в служба на Бога, ако човек в своя живот, в сегашното си прераждане е дошъл със своя лична програма и която е негова собствена съдба и поеме пътя на Христа и постави себе си и съдбата си в служение на Бога то може да се каже, че съдбата му ще вземе друга по-благоприятна посока. Нищо не може да направи човек без Бога и ако не се свърже с него. Ако се свърже и от своята съдба я направи съдба за Бога, то пътищата Господни са неизброими и незрими и те ще го изведат на онова място, където кармата му ще бъде благосклонна към него и той ще бъде в най-благоприятно положение за разрешаване на тази карма с най-малко сили и в най-благоприятен завършек. Когато човек постави живота си за Бога, постави силите си в служение за Бога, то Бог съдействува в пътищата му. А как става разплащането? Това, което тук на земята е множество, горе на Небето е единица. И онова, което горе на Небето е единица, тук долу на земята е множество. Това е принципът на Божествения Дух, принципът на множеството и на единството обединени в едно. Ако ти с целият си живот и сили посветиш на Бога онова, което ти даваш като множество при него отива като единица там горе и като дойде да се разплаща кармата ти ще платят с единица, което долу на земята е множество и ще се задоволят всички изисквания на кармата ти и така ще се освободиш. Значи горе на Небето ще заплатят със златна единица, а тя долу ще плати с хиляди левове и ще ти изплати кармата. Това е онзи израз, в който се казва, че Бог съизволява в пътищата на праведния.

Имаше един случай, на който съм присъствувала, но не съм била уведомена за него. По-късно го разправяха на Изгрева, за да покажат другата страна на случая, че е имало голяма, страшна и хилядолетна карма. И че някой бе в плен на тази карма. И че пленникът на тази карма бил Борис, а пък аз съм го впримчила в мрежите си посредством тази карма. Че ако е бил впримчен в мрежите на тази карма аз не съм я изплела, а той си я е изплел. А че трябва да се плаща - няма как, ще се се плаща без остатък. Ще ви разкажа случая. Рождената сестра на Борис Николов се казваше Цанка и за която ще говорим много пъти. Тя разказваше този случай наляво и надясно. Когато го чух за мен беше един факт, реален, абсолютен и нищо повече. Само че тя го тълкуваше по своему. Аз не го тълкувах, а го приех като факт и толкоз. И той бе исторически факт за мене. Случаят е следният. По онова време ние сме на Изгрева на поляната и аз и Борис се намираме заедно един до друг на Изгрева. По едно време Учителят изпраща някои от приятелите при Борис, за да го викне да отиде при него, за да му каже нещо. В това няма нищо чудно, обикновено Учителят извикваше някого посредством други, които изпращаше и онзи трябваше да дойде при него. Чудното е в това, че Борис бе така устроен, че винаги стоеше настрана от общата група. Ако сме група той винаги стои все настрана. Ако сме до Учителя той стои на най-отдалеченото място. Докато ние се стремяхме и се борехме помежду си кой да бъде в бли-

зост до Учителя той като че ли се стремеше все да стои настрана и от там да наблюдава. Веднъж запитах Учителя за това поведение на Борис. Каза ми: „Това за него е съвсем нормално, обикновено и естествено“. Така възприемаше Борис нещата отдалече, такъв беше вътрешният му фокус и фокусното му разстояние между него и Учителя, което бе строго определено. Та това бе чудновато за мен. Учителя го извиква посредством един приятел, но аз, която съм била с него като съм чула за това тръгвам заедно с него. Според Цанка това е било много неучтиво от моя страна, а пък за мене това бе нещо съвсем естествено. Аз бях в ежедневна близост до Учителя както и до Борис, така че съм сметнала, че тази покана се отнасяла и за мен. Учителят ни приема, ние сме двамата пред него, но Учителят нищо не казва, мълчал и бил недоволен от това, че извикал Борис на разговор с него, а пък аз съм се домъкнала с Борис. След като сме постояли при Учителя и след като той е мълчал ние сме си били тръгнали заедно. Като сме се отдалечили Учителят се обърнал към Савка, която е присъствала в този момент до него и рекъл: „За този съвпад на Борис с Мария се чака 15 000 години“. Поканата е била за него и вероятно Учителят е искал да му каже нещо лично, но се въздържал понеже аз съм била там. Та моята вина е била, че съм отишла с Борис заедно та се е задействувал този астрологически аспект чакащ 15 000 години за разрешение. Ако не съм отишла с Борис при Учителя в този момент можело е да се размине този астрологически аспект според думите на Цанка. Та тук какво разминаване може да има. Нали ми бе дадено този астрологически аспект на сън, т.е. на видение още на 14 години. А тогава на Изгрева когато се отнася този случай съм била на 25 години. И че този аспект се е задействувал още през 1911 година. А аз се срещам с Учителя през 1916 година, а тази случка се случва след десет години. А от друга страна сънят на Борис също се задействува и той напуска Австрия, връща се в Школата на Учителя. Та ето какво значи човешки съдби. Срещнахме се при Учителя, за да се задвижи аспект от 15 000 години, т.е. една карма чакаща разрешение. Човек може да има велики опитности в живота си. Опитностите не разрешават главният въпрос. Важното е какво човек е направил от себе си, около себе си и за себе си. В живота е важно какво е направил, как е използвал живота си на земята. Само онзи, който положи живота си за Бога има неговото съдействие да го насочи и постави в един от пътищата Господни, за да го заведат при Бога.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Ако реката тече през една област дето всичко е изсечено и слънцето грее то тя ще пресъхне. За да не пресъхва реката трябва да засадиш колкото се може повече дръвчета и да израснат та да засенчат мястото. Трябва постоянно да седиш добри и разностранни мисли.“

Да кажем имаш един приятел, когото обичаш и не можеш да се отделиш от него. Обаче трябва да отидеш на училище и тебе ти е мъчно, мислиш, че си се отделила от него. Обаче той има способността да взема много лица. Превърне се в професор и ти предава лекцията, но ти не го познаваш. После се превърне в друг професор и ти предава другата лекцията, но ти и там не го познаваш кой е.“ „Учителю, аз искам да го виждам и познавам навсякъде.“ „Божията Любов е неизменна, но благата, в които се изявява са различни. За Любовта не се говори, тя само се проявява.“

129. НЕПОСЛУШАНИЕТО НА УЧЕНИКА, ЧОВЕШКАТА СЪДБА И ЧОВЕШКАТА КАРМА

Та чудни бяха човешките съдби, чудни бяха пътищата на братята и сестрите, а още по-чудновати бяха техните стъпки. Защо чудновати ли? Защото те бяха дошли на Изгрева и вместо всичко да положат в ръцете на Бога, в ръцете на Учителя, те си правеха кой каквото си поиска и своеволничеха по отношение на своите съдби и се отнасяха пренебрежително към собствената си карма както и с кармата на другите около тях и с това объркваха както своят живот, така и с поведението си пречеха на другите и накрая се пречеше на нормалния ход на Школата. А колко бе лесно да отидат при Учителя и да му поставят проблема си и да го питат. По-лесно не можеше да се измисли и по-лесно не съществуваше. Но да отидат при Учителя това означаваше да се определят вътрешно, че ще вървят в пътя на Школата. А това не беше лесно. По-лесно бе да живеем на Изгрева, още по-лесно да се справим с негодите на дървените бараки и примитивния живот, които бяхме доброволно приели като бит, отколкото да се решиш да отидеш при Учителя, да споделиш всичко и да чакаш неговият съвет, който трябва обезателно да изпълниш независимо какъв е и дали ти харесва или не ти изнася. Но това означаваше, че всичко трябва да предоставиш в ръцете на Бога, да се откажеш от себе си и човешката съдба заедно с тебе да я пренесеш при нозете на Учителя, а той ще разреши въпроса със съвета си и ти чрез този съвет ще разрешиш кармата си по най-лек и безболезнен начин, в най-кратко време и с най-малко изразходване на сила и енергия. А останалото ще го пренесеш в жертва угодна Богу. Ето там седи ключа за разгадаване. Да се жертваш в името на Бога. Думи. Да, думи, но за да стане Слово трябва в тях да протече Силата на Духа и да се задвижи и да ги превърне на живот.

В онези години случаят ме завари да седя при Учителя и да разговаряме. По едно време се задават от далечината Катя Зяпкива и Митко Сотиров. Задават се, приближават се полека-лека, вървят заедно и носят някаква бахча завита и обвиваща нещо кръгло. Така се носеха тогава навремето печени баници, източени и поставени в кръгла тепсия и от горе завързани с чиста бяла кърпа, която се наричаше бахча, с панделки. Та като видиш такава бахча направо ти потичат слюнки в устата - онези българки навремето правеха много хубави баници, че ги правеха точени с точилка, влачени с пръсти, че дърпани и т.н. Ставах за чудо и приказ, ядеш, а то ти се топи в устата. Та като вървяха с тази баница в онази тепсия тези приятели пристъпваха важно-важно, като че ли отиват някъде на бохчалък. А да отидеш някъде на бохчалък това се правеше когато се отиваше на годеж и когато се носеха подаръци. Когато се носеше такава тепсия с баница, завита с бохча се ходеше на бохчалък, т.е. отиваше се някъде на някаква специална работа, която трябваше да бъде я за пазарлък за нещо, я за купуване на нещо, я за сватосване и искане на мома или пък за канене на кумове за сватбата, или за нещо такова. Но с тази бохча и с тази тепсия се канеше някого за нещо. Отиваш на бохчалък, носиш тавата с баницата, но носиш с нея някаква молба, някаква прозба за нещо, което трябва да получиш. Та тия приятели се приближават към нас, т.е. към мен и Учителя, а аз ги гледам и се чудя каква ли ще е тази работа - хем вървят заедно, хем носят тепсия завита с бохча. Учителят обръща глава към тях, съзира ги и проточва с един напевен глас: „Рекох, идват да ме питат кога да се впрегнат“. Аз мълча. Нямам време нито да реагирам, нито да питам нещо друго Учителя, защото те бяха вече застанали двамата

пред нас. Аз мълча, а те излагат пред Учителя своето решение да се оженят и го питаха кога да сторят това. Учителят ги изгледа и рече: „Човек винаги, всеки ден се жени за света. Но за Бога се жени веднъж“. Каза и спря. Повече не изрече нито дума. Те разказваха още други работи, но Учителят мълчеше. Аз си тръгнах. Разбрах, че не бива да се обаждам в такъв момент. Накрая и те си тръгнаха и след това направиха опит да живеят заедно, но не можаха дълго да живеят и се разделиха един от друг. Това не е важното, а важното бе друго. Те не идваха да питат Учителя дали да се оженят, дали са подходящи един за друг, а бяха взели сами решение да се оженят и идваха при Учителя с готово решение и искаха той да им определи кога да се оженят. Искаше той да им се подпише от долу под полицата като гарант та когато трябва да плащат онази кармична полица с големи стари дългове от векове та Учителят после да им я изплаща. Нали това ставаше тогава: решиш, взимаш заем от някъде, намираш двама гаранти, те се подписват под полица, ти взимаш парите, похарчиш ги, фалираш и накрая хващат гарантите да плащат заради тебе. И те плащат. Те същото искаха да направят с Учителя - той да се подпише под тяхната полица. Но Учителят не я подписа и мълча през цялото време. Бяха дошли с едно свое решение, предварително взето без да го питат. Какво им беше казал по-нататък не зная, но явно по думите му, които изрече пред мен, че това не беше правилното решение на тяхната задача. Съдби човешки, кармически взел и път Господен, който стоеше пред тях. Те предпочетоха чрез човешката съдба да си развържат възела. Излезна опита им несполучлив и те се разделиха. Не знам кой яде от баницата им, но Учителят не се докосна до нея. Не пожела да даде ход на тяхното решение и затова не яде от баницата. Те си го бяха взели, те си го изпълниха, те си го проведоха и те си го провериха, че беше неудачно. А такива случаи имаше много - решават си сами, провеждат си решението и после отиват при Учителя да му съобщат какво са направили. А той в този случай мълчеше и даваше неопределени за тях философски отговори, които трудно човек можеше да ги разчете и проумее, а тези философски отговори бяха много точни.

Спомням си друг случай различен от този, но общ в нещо друго. В Младежкия клас беше станал скандал и побой между двама братя. Поводът беше незначителен, но причината бе една млада сестра. Скараха се, имаше повод, наговориха си разни неща, всеки искаше да унищожи другия, да го унижи, за да изпъкне той пред очите на тяхната обща възлюбена. Караха се за нещо незначително, но те знаеха за какво се карат, че се карат за момата, която беше в сестрата. И те знаеха това, и ние виждахме това, и също знаехме това. На следващия ден отивам при Учителя и споделям впечатлението ми от скандала. Тогава той ми каза: „Чакай, чакай, вие още не сте били в Школата. Това тук е клас за вас, а за онези от горе от Невидимата школа като ви гледат знаят, че този клас тук на Изгрева е само забавачка за деца“. Аз погледнах учудено, после разбрах какво исках да ми каже Учителя и се засмях от сърце. Той също се усмихваше дълго за този случай. По-късно добави: „Когато двама вълка се бият за една овца тази овца да не стои да гледа и да не блее насам-натам, ами да бяга, защото все един от двата вълка накрая ще я изяде“. Точно така и стана. Тия се скараха, сбиха се, после се сдобриха и накрая един от двамата вълка награби сестрата, замъкна я, ожени се за нея, тя потъна в света и се загуби. Така вълкът изяде овцата. Общото в двата случая бе непослушанието на ученика към думите на Учителя.

Имаше един интересен случай със сестра Куна Христова. Тя имаше ед-

на дъщеря на име Димитричка. Още от малка е била своенравна, непослушна, твърдоглава, не искала да учи, да ходи на училище и била много буйна. Едвам се е справяла с нея. Решила като дойде в София на Изгрева да я вземе със себе си та да я заведе на беседа да чуе Учителя та дано малко да се усмири и да стане по-кротка. Пък решила и да попита и Учителя за нея като му я представи и да чуе какъв съвет той ще ѝ даде. От града тръгнали пеша и докато стигнали до Изгрева в разстояние на час тя непрекъснато се е карала с нея за най-различни неща, направо караница с висок глас между майка и дъщеря. Пристигат на Изгрева, влизат в салона, всички вътре пеят, идва Учителя и започва да изнася своята беседа. По едно време Учителят спира погледа си върху сестра Куна и казва: „Има една сестра, която е тръгнала подир един луд кон и смята, че на този кон трябва да му се сложи юзда и да му се намери ездач, който да оседлае този луд кон. Я се намери юзда за този кон, я не се намери. Я се намери ездач, който да обуздае този луд кон, я не се намери. А аз казвам тази сестра да гледа да не я завлече този луд кон та да я завлече от нагорнището по надолнището в реката и да я удави“. Сестра Куна разбира какво иска да каже Учителя, защото тя мислела, че накрая ако тази нейна дъщеря се срещне с Учителя може би неговото Слово и неговият съвет ще укроти дъщеря ѝ и така ще ѝ се сложи юзда. После тя си мислела, че ако дъщеря ѝ се ожени то мъжът ѝ ще я оседлае и от луда кобила ще я направи на работен кон дето тегли каруца. Така сестрата си мислела, когато е завеждала дъщеря си на Изгрева. След тези думи тя отива при Учителя и му казва: „Учителю, чух какво казахте за мене. Сега ще заведе дъщеря си у дома и ще я оставя свободна“. Учителят я изслушал и казал: „Не само свободна, но ще ѝ намериш нещо да работи“. Това бил съветът на Учителя, тя се върнала, повече не се занимавала с нея, а от време-на време ѝ намирала някаква работа. Постепенно тя се укротила, а дошло време и да се яви онзи ездач дето обядвал коне. Обяздил я, турил я в каруца, оженили се, народили деца и така завърши нашият разказ.

Та като идвала някой път на Изгрева сестра Куна винаги се опасявала, че трябва да пътува сама през гората. Споделила веднъж с Учителя за своите страхове. „Не се плашете, когато идвате от града към Изгрева и вървете по средата на пътя. Всеки път когато има беседа аз бдя над пътя, минавам през него, почиствам го, изчиствам го и отстранявам и отклонявам онези, които биха ви пречили. Затова няма да се страхувате, молете се и бъдете с будно съзнание.“ Та сестра Куна се връща у дома и вече знае, че пътят към Школата е винаги почистен, а този път тръгва и върви със Словото на Учителя, а за него е нужно будно съзнание и светлина в съзнанието, за да може това Слово да влезне в него човека и да го оживи.

Учителят често говореше за хармонията и че в името на хармонията трябва да се прави жертва, но нещата стояха практически по-иначе. Учителят разбутваше умело жаравата и въглените с машата си, те лумваха в огън и онзи, чиито въглени са разместени започва да се пече от вътре и от вън на този невидим вътрешен огън. Пече се от вътре със страдания, а от вън с мъчнотии. Но се печеше бавно, но сигурно. И именно тук трябваше да положи себе си в жертва, за да реши задачата си. А тя можеше да се реши само чрез саможертвата, доброволно и в името на Бога. В такива случаи той казваше: „Вие в един ден минавате това тук на Изгрева, което за една година се минава в света. А за една година вие тук минавате онова, което в света се минава за сто години“. Щом се печели време живота се движи по-бързо и по-интензивно и огъня, който гори вътре и от вън е по-голям и опичането е по-сигурно. Опекат те по всички правила от вътре и от вън - ето това е огън

всепояждащ. Това са изпитите на ученика за живота, за смъртта, за живота на духа и за живота на плътта. Това, което е живот за духа е смърт за плътта и онова, което е живот за плътта е смърт за духа. Но това се отнася и важи при човека. Но при ученика в една окултна Школа животът на Духа оживява и плътта и се превръща на живот на Духа в плътта на човека. Това е одухотворяване на човешкия живот на ученика. А обожествяването на човека е когато дойде Божия Дух и обожестви с живота си човешката плът така както това бе при Учителя. А при нас какво? Ние се мъчехме в забавачката на Изгрева. Опитвахме се да решаваме задачата си. А през това време Учителят стои настрана, не те вижда, не ти обръща внимание. Чак когато се изчистим и дойдем в хармоничен свят и в хармонично състояние на съзнанието си със светлина в него тогава Учителят ще ти поднесе плод, ще ти подари бисер взет и създаден от твоето страдание, което е бисер за душата ти. И ти този ден го схващаш като Божествен ден, тогава Бог е посетил човешката душа и те е пренесъл в плод на Божествения Дух и бисер на Божествената Душа. На следващия ден отново заставащ пред стъргалото, идва нова задача за разрешаване. И така всеки ден до края на живота ти. Тук на Изгрева беше забавачка за света и Школа за учениците.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Някой казва: „Ти знаеш ли, че от два дена не съм ял и страдам“. Аз му казвам: „А пък аз от десет дена не съм ял и не страдам“. Може да е прав, че страданието му е голямо, защото той мисли, че всичко е заключено в яденето. А пък аз макар че десет дена не съм ял ми е радостно, защото знам, че това е хубаво за моя идеал. Геройството е когато не си ял два-три дена и дойде някой, че ти донесе малко храница, а пък ти вместо да я изядеш сам ти я дадеш другиму, който има същата нужда. Значи твоята жертва те приближава до високия идеал - да обичаш ближния си като себе си.

Тези хора, които живеят само с желания са от черната раса. Тези, които се борят, за да реализират желанията си са от червената раса. Онези, които мислят за реализирането на желанията си са от жълтата раса. А от бялата раса са хората на разума. Пътят на източните народи е инволюционен - слизване на долу, а на западните народи е еволюционен - издигане нагоре. Затова един индийски адепт ако иска да напредва по-нататък идва да се прероди на земята като европеец. От тук той започва своята еволюция.“

130. ХРИСТОВИЯТ ДУХ И ВРЪЗКАТА НА ХРИСТА

Има моменти в човешкия живот на земята, когато слизайки от горе човек се облича в плът, ражда се, преминава през детството си, където много пъти може да му се даде да види на филм в себе си част от предишните си прераждания. Това може да стане и в друга възраст, но е много по-често в детската и юношеската възраст, когато човек е още по-чист и не е задействувало астралното тяло у него и не го смущават астралните възжеления на плътта както и бурите на мисълта в по-късна възраст на мъжеството му. Бях малка и все мислех, че млада и зелена ще умра и ще ми носят цветя над гроба. Тогава не знаех, че такова нещо бях го преживяла в другите си прераждания. Пътувайки с Учителя във влака до Търново на един от първите събори го попитах: „Учителю, спомням си един сън, едно преживяване, че съм плакала много, че съм се разкайвала за нещо, но не си спомням за какво. Но после дойде Христос и ме спаси“. Той ме изгледа, усмихна се и каза: „Това е истина. Досега сме те взимали доста млада, няколко пъти от земята, за да не се отклониш от пътя“. Това беше едно първо потвърждение

от Учителя за връзките ми с Христа още от онази епоха, и за връзките ми с Христа по време на Школата на Учителя, че и след това. Винаги в съзнанието ми е стояла тази връзка като неделима нишка идваща от вековете, минаваща сега през този ми живот и продължаваща и в бъдеще. Тази връзка с Христа беше дошла в мене като спомен и тя стана жива връзка, когато дойдох при Учителя и разбрах, че този Дух бе същият Дух от времето на Христа. Че дори и нещо повече. Сега беше Бог слязъл на земята. Спомням си бяха изречени от него едни исторически, епохални думи: „Ако преди 2000 години беше дошъл Сина, то сега дойде Бащата“. Ако преди 2000 години беше изпратен Христовия Дух и дойде Синът, то сега беше дошъл Бащата, т.е. Бог се беше вселил в тялото на Учителя Дънов и пребиваваше в него, пребиваваше в Учителя Духът Беинса Дуно. Още в началото за мен беше ясно, че аз стоях пред Бога и Бог се проявяваше пред мен. Веднъж той ме запита кого смятам, че е той и тогава аз му казах, че Бог и Господ са в него и пред мене стоят в единение. Тогава ми каза, че съм блажена, защото кръв и плът не са ми казали това, а е откровение на духа ми. По-късно няколко пъти ми каза лично: „Между мен и Бога разлика няма да правиш“. Така аз успях в себе си да възстановя връзката, която имах по времето на Христа и връзката, която имах сега при Учителя, това бе една светла нишка в съзнанието ми, идваща от преди 2000 години, минаваща през вековете и стигаща до тук в мен.

Тези горни редове ги преразказвам за случая, който следва, за да се види, че връзката между човешката душа и Бога не е еднократен процес, а е вечна. Веднъж направена връзка между човека и Бога тази връзка живее вечно, тя не се къса при различните прераждания, защото тя е жива и неръкотворна. Тя само трябва да се намери и да се възстанови в едно прераждане. Има моменти в човешкия живот когато човек се определя за Бога, т.е. определя се и търси и възстановява скритата от забравата на времето връзка между него и Бога, между човешката душа и Бога. Намери ли я тази връзка, възстанови ли я - това е пробуждането на човешкото съзнание и възстановяването на връзката му с Бога в свръхсъзнанието на ученика. Само там тази връзка съществува и там може да се възстанови и по нея да протече Божието благословение, което се изразява със Силата на Духа Божий.

Имаше навремето едно малко момиче, казваше се Маргарита Мечева от Стара Загора. Тя се беше разболяла и заедно с майка си бяха дошли на Изгрева да търсят лек за болната им дъщеря. Аз тогава ги посрещнах и ги напътих към Учителя, той им даде съвети, които бяха изпълнени от майката и дъщерята оздравя. Те се върнаха живи и здрави в Стара Загора. Минаха години, малкото дете порасна, стана голяма, стана сестра и идваше често на Изгрева. Тя беше забравила целият случай, че аз бяха тази, която я насочи към Учителя, защото бяха изминали много години, а тя беше тогава малко момиче. Но душата ѝ помнеше, знаеше това и затова когато идваше в София се отбиваше при мене и имаше голямо разположение към мене. Без да иска с това отговаряше на услугата, която ѝ бях направила навремето без да знае и без да подозира това. Та връзката на Доброто е връзка вечна. Направи доброто, остави го и го забрави. То ще те намери след време и ще те възнагради. Ето защо Маргарита беше разположена към мен. Идвайки веднъж при Учителя, била на разговор и аз по това време съм минала покрай тях, вършела съм някаква работа и съм била занята. Маргарита с поглед ме проследява как минавам покрай тях, Учителят също се спира за миг в разговора си, повдига глава, посочва ме с поглед и казва: „Марийка е била през времето на Христа затова и днес е тук“. След приключването на разговора тя лично дойде и ми го каза. Искаше да се отблагодари с нещо. И тя се

отблагодари, защото онова, което бе казал Учителят за мене не бяха обикновени думи, но това бе възстановяване връзката ми в съзнанието от преди 2000 години и сега, правеше се съединение на тези две епохи в мен и се обединяваха в едно тук на Изгрева. И аз ги възприех така и ги отстоявах до края в мене - на живот и смърт. Знаех, че тази връзка носи живот, а всичко останало е смърт и преходни неща. Беше важно да се отстои на тази връзка и да се държиш винаги за нея при всички обстоятелства, през които минаваш.

В Търново на съборите имаше един поп, който беше приятелски разположен към Учителя и към приятелите. От къде беше той не знаях. Как беше дошъл на събора също не знаях. Аз бях останала да готвя в лагера за Учителя. Влизам в колибата, така се казваше къщата, а там вътре виждам попа и Учителя седят и си говорят. Влизам вътре при тях, за да съобща, че яденето е готово. Попът ме поглежда, подава ми ръка и казва: „Целувай ръка, чедо“. Аз се смутих. Та нали знаех как се хулеше Учителя и то от поповете. Че този беше приятелски настроен нямаше значение, защото той носеше същото расо и с думите му ме стресна. Попът чакаше с протегната ръка, та да му я целуна. Аз не исках да я целувам без разрешение на Учителя, защото ние целувахме само неговата ръка, целувахме ръка на Великия Учител. На други хора не исках да целувам ръка. Целувах само на Учителя десницата му в знак на общение с Бога, който бе в него. Ами сега? Погледнах крадешком към Учителя и видях как ми кимна с глава одобрително. Нямаше как, наведох се и целунах ръка на попа и той се усмихна. Аз донесох сготвената гозба, сложих я на масата заедно с приборите и седнахме да се храним. Попът избърза и благослови по негов църковен маниер. Казахме после молитвата „Отче наш“, Започнахме да се храним. Аз мълчах. Учителят също. Попът се хранеше и говореше. Накрая привършихме и аз прибрах приборите. Попът отново подаде ръка да му я целуна. Погледнах Учителя и той ми кимна. Целунах я и излезнах заедно със съдовете. След като попа си отиде аз минах да подреда стаята и Учителят ме извика, подаде ми ръката си и каза: „Можеш сега да целунеш“, поспря малко и продължи „Да се изчистиш“. Аз я целунах и си тръгнах. Нещо от мен се стовари и премина през мене като вълна на облекчение. Имах чувството, че попа беше застанал между мен и пред Учителя и ми затуляше светлината, която излизаше от Учителя. По-късно като ме срещна каза: „Между себе си и Божественото да не поставяш никого“. Поставиш ли - отдалечаваш се. Сама ли си с Божественото - то в тебе се втича от Благодатта, а от тебе към Него трябва да изтича признателността, че си под покрива на Всевишного, Който те закриля, окриля и съхранява през вековете.

На разговор съм пред Учителя.

„Ще учиш! Като казвам ще учиш разбирам в смисъл, че ще развиваш ума си, сърцето си, волята си. Ще гледаш да прекарваш животинските си енергии нагоре. Енергиите, които се образуват отзад на тила ще ги прекарваш най-напред отпред на челото - там е разумността, после отгоре на главата където е хилядолитника и от там в Божествения свят.

Има три начина за разрешение на отношенията: физически, духовен и Божествен. Ако искаш да разрешиш проблемите по физически начин трябва да си богат. Ако искаш да ги разрешиш по духовен начин трябва да си красив в духовен смисъл. А ако искаш по Божествен начин - трябва да си силен. Богатия се харесва с това, което дава и плаща. У красивия има една естествена привлекателност, а силният с Духът Божий дава сила и живот на онези, които го търсят.

Физическо отношение е когато аз съм гостилничаря, а ти си много гла-

ден и дойдеш та ми искаш да ядеш. Но представи си, че в тази гостилница има надпис: „Днеска с пари, а утре на вяра“. Гостилничаря ти каже: „Плати си, ще ти дам да ядеш“. Ти идеш, работиш, работиш и най-после спечелиш пари, платиш си и се нахраниш.

Представи си, че гостилничарят ти дава на вересия да ядеш, но за всяко ядене записва. В такъв случай доброжелател ли ти е?

Духовно отношение е, когато ти си ученик и отиваш при един Учител да се учиш. Но представи си, че ти си беден и не можеш да си плащаш уроците. Учителят пише уроците и си казва: „Този ученик не плаща“. Но като те вижда, че ти се стараеш и учиш, казва: „Той учи добре, от него ще излезе човек в живота“ и става снизходителен към твоята беднотия и те учи без пари. Това са положенията, които съвременния свят заема пред Бога. „Учителю, аз кое място заемам?“ „Тебе искаме да те поставим в положението на бедния ученик. От Невидимия свят ви са дадени всички условия да учите. Вие сте поставени в Школа, имате Учител, имате Слово и Бог е в Словото Му“.

131. ПОСЛУШАНИЕТО НА УЧЕНИКА - ВРЪЗКА С БОГА

Имаше моменти по време на Школата, които се изразяваха като отражение от времето в човека като единица за време, случваща се в минути, часове, цели дни, когато бяха запълнени с голяма интензивност и когато в опитностите на приятелите не бяха обикновени случки, а представляваха цели събития в техният живот, дори и епоха в живота им на земята. И в тези моменти винаги се откриваше величието на Учителя и непослушанието на ученика. А това не бе малка величина тук. Малките величини се събираха едно след друго, свързваха се във верига и обвързваха всички начинания във съвсем друга погрешна посока и то не в такава каквато Учителят желаше. Но той не се опасяваше, оставаше приятелите да си направят опита и ако го запитваха след това той даваше мнението си по различен начин. Или казваше нещо така символично, че човек може да го запомни за вечни времена и пак да не го разбере до края на живота си. Или мълчеше - да, мълчеше, седи и не продумва дума. И мълчанието бе понякога много по-голям и силен отговор. Във връзка с едно такова проявено вироглавство питам Учителя: „Учителю, защо не им кажете на тези приятели това, че е грешка?“ Той рече: „Ако им кажа те ще направят същото каквото са намислили. Затова мълча.“ „Но, Учителю, те бъркат и се отклоняват от пътя.“ „Ако им кажа и те не изпълнят то тогава ще ги държат отговорни за неизпълнението Волята на Бога. Един път ще понесат последствието от твърдоглавството си, а друг път ще понесат последиците от нарушението на Божията Воля. Затова по-добре е за тях в да носят последиците от твърдоглавството си“. Да, аз седях, слушах и виждах, че имаше нещо по-особено, по-загадъчно, нещо скрито от нас хората, което на този етап не можехме да разберем. Бяхме стигнали до тук пред бариерата на мълчанието на Учителя. Трябваше да се спрем и изчакаме да се вдигне бариерата ако преминем през нея ще нарушим закона. Затова Учителят дори когато не одобряваше някои постъпки на приятелите то той мълчеше и не винаги изказваше мнението си, но когато го изказваше това го правеше по категоричен начин.

Имах затруднения в своите задачи и след като приключвах с тях отивах при него и го запитвах, че според мен има някаква обща връзка във всички опитности, през които минавах, но не можех да я открия. Коя е тази връзка,

която ги обединява, за да мога да се хвана за нея, да я държа в съзнанието си, за да мога да си подпомагам, когато срещна някъде затруднение в своя път. Той ме погледна доволен от начина на разсъждението ми и каза: „Ще се стремиш винаги да направиш всичко, което е възможно на земята, а другото ще оставиш на Небето“. Това го запомних и после след заминаването на Учителя от този свят винаги се стараех да се придържа към това правило. Особено през събитията на процеса през 1957/58 година, а и след това от сутрин до вечер бях в движение, ходех, търчах от място на място, от инстанция на инстанция, връщах се у дома капнала от умора и дълго време не можех да мигна през нощите. Другото го оставях на Небето, а аз моя дял си бях свършила. Оставях и Небето да работи и то работеше със свои методи и средства, с които то разполага, а неговите възможности са големи. Та когато се намеси Божественото за него прегради няма. Учителят често разказваше и даваше един паралел между човешките възможности и Божествените възможности. Ако човек реши с лопата да изрине снега на Витоша не може да го стори в един човешки живот. Но ако грейне слънцето то за една седмица ще стопи снега. Ето това е разликата между човешката воля и Божията Воля. Да, този пример съм го слушала много пъти и това е един от хубавите примери, за да се онагледят този закон, че човек предполага, а Бог разполага.

Бяхме веднъж на екскурзия на Витоша. По пътя за Бивака имаше един камък, който Учителят го беше кръстил „Камъкът на съкровището“. На този камък винаги при връщане от екскурзии почивахме на него. Беше удобен за сядане и от него се откриваше хубава гледка надолу. Защо го кръсти Учителят този камък така не можах да разбера. Но други разбраха думите на Учителя дословно и когато на следващия път се изкачвахме отново на Бивака големият камък беше изместен в страни, а под мястото където бе лежал преди беше разкопано. Наши приятели бяха решили не да проверят думите на Учителя какво е казал, а да се облагодетелствуват от тях, така че те бяха копали около него и бяха търсили заровено съкровище. Но не бяха открили нищо. Ние видяхме дупката и казахме на Учителя. Лицето му взе недоволен израз: „Аз мисля, че водя ученици на планината, а то съм водил иманяри“. Ние се спогледахме, а онези иманярите си правеха оглушки, че не се отнася за тях и смятаха, че ще остане всичко скрито. Учителят нареди: „Да се зарине дупката и да се постави камъка на същото място“. И онези изведнъж извадиха скритите кирки и лопати и се заеха да заравят. А ние сме седнали така по-нагоре, на поредната почивка и от далечината ги виждаме как се трудят да зариват „съкровището“. А той се намираше на една голяма поляна от Бивака надолу. Имаше и смешни и тъжни неща около нас. А Учителят много пъти бе говорил категорично, че заровените съкровища не са безобидни, че тях ги пазят духовете на тези, които са ги закопали и могат да пострадат онези, които решат да ги изкопаят и не знаят какво да правят в такива случаи. Но едно е да се каже, друго е да се чуе и трето е да се изпълни. Изпълнението се отнася за ученика, а слушането - за слушателя, а оглушките - за иманярите.

Спомням си един приятел беше дошъл от провинцията и понеже видях как живеем от бедно по-бедно в бараките на Изгрева, отишъл при Учителя и казал: „Аз знам от стари и престари хора къде има закопано имане от памети века. Дай някой от твоите ученици да отидем да го изкопаем и после с тези пари ще построим къщи и работите на Изгрева ще тръгнат по мед и по масло“. Учителят го изслушал, изслушал, мълчал и после строго изрекъл следното: „Ако искате да направите най-голямото зло на една окултна школа

внесете в нея злато и пари. Ако искате да опорочите едно духовно движение дайте му пари. Ако искате да извратите една Божествена идея дайте на последователите чужди пари. И в трите случая едно е сигурно - Злото ще разруши, защото в чуждите пари се крие разрушителната сила на Злото. А Доброто работи с малките неща, само онова се благословя, което е спечелено с честен труд, което е отделено в името на Бога като десетък и се дава в името на една идея слезнала от Божествения свят, за да се реализира с чисти ръце от ръцете на праведниците". Учителят го изпратил вежливо, а онзи приятел се върна и повече не продума за закопаното имане.

По времето на търновските събори във вилата имаше една стая, в която Учителят беше наредил скрижалите на Бялото Братство и със свои магически операции беше свалял и закрепил там Божествения Дух. Обстановката там беше необикновена и Учителят беше наредил по време на събора да се групират приятелите по десет човека по принципа на хармонията и да влизат в същата стая и да престоят известно време в молитва. Бяха оформени много групи и те една след друга влизаха и излизаха от там. Само един брат - Петко Гумеров никой не искаше да го вземе със себе си поради това, че той е имал едно прегрешение, състоящо се в това, че той беше целунал една млада сестра по челото, а според възрастните приятели това е нарушение на морала, за което го бяха осъдили, че той не трябва повече да бъде в Братството. С този случай се бяха развили много бурни събития и доколкото си спомням брат Борис миналата седмица ги разказваше и те бяха записани и да не ги повтаряме отново. Сега искам да кажа друго: Петко стои настрана и никой не иска да го вземе и той стои отхвърлен и низвергнат от приятелите. Накрая идва Учителя и го пита: „Петко, никой ли не те покани?“ „Никой, Учителю.“ Исква да плаче, но не може, нещо е спряно в гърдите му и нито е за плач, нито е за нещо друго. „Ще можем ли двамата да отидем горе и да се помолим?“ Учителят го хваща под ръка и лека-полека се изкачват горе, влизат в стаята, престояват известно време и не след дълго Петко излиза сам, но вече е друг Петко - целият грее като слънце, засмян, весел, подкача ту на един, ту на друг крак, иска да изрази радостта си, че е бил с Учителя в горницата и че той и Учителя са се молили пред Духа, който е бил горе. Сега Петко е възроден, душата му ликува, душата му грее като слънце, защото е била при Господа. На следващият ден една сестра се приближава към Учителя и казва: „Учителю, най-малко над двадесет групи минаха по десет човека през Горницата. Аз ги записвах кои се качват и кои слизат, но както се качваха, по същия начин и слизаха. Но само Петко се качи по един начин, а се върна от горе по друг начин - целият светеше като слънце“. Учителят я изглежда и казва: „Това се дължи на връзката между ученика и Учителя и връзката между Учителя и Духът. Послушанието на ученика към Учителя създава връзката между ученика и Учителя и между ученика и Божественото. Послушанието на ученика не е послушание към Учителя, а тя създава връзката с Бога, към която трябва да се стреми ученика. Общението на ученика с Бога става чрез тази незрима връзка на общение“.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Да жертваш, но да жертваш разумно. Да си не пръскаш богатството само за едно угощение. Някой си даде всичкото богатство за нищо и никакво, а полза - никаква.“

На един болник каквито яденета и да му даваш все му се виждат безвкусни. Затова ядене се дава на здравия човек. Някому се дава по-малко, защото толкова може да носи, а на някому повече, защото повече може да носи. Пък има и друго нещо - не е важно количеството на хляба, а

качеството.

Аз предпочитам бяло симидче, приготвено от чисто бяло брашно пред цял черен хляб месен от какво и да е брашно. Важна е чистотата, а тя е средата, в която може да живее човешката душа. Бог може да люби човешката душа само в чистотата и когато се каже „Бог да бъде с теб“ това означава Бог да се влее в теб. А да се влее в теб трябва да имаш съд, чист от вътре и от вън. И да станеш съсъд на Бога, т.е. Божественият Дух да се втече в теб и ти да бъдеш ведно с Него.“

132. УЧЕНИЦИ И СЛУЖИТЕЛИ НА БОГА

Учителят задаваше задачите, т.е. даваше домашна работа на учениците присъстващи в клас. Даваше ни да направим резюме на темата като се запази основната линия и идея на темата и да се изрази най-интересните мисли. Преди да се започне новата беседа той накарваше някой да прочете отново резюме, което е направил. Ако не беше го направил това означаваше, че не е готов за клас. И означаваше още много други неща, които не искам да споменавам. Затова аз се стремях да бъда изрядна в писането на резюметата. Отивам при Учителя и го питам какво да правя, защото не бях си направила темата, която ни задаваше. Каза ми: „Това за теб не се отнася, защото ти четеш беседите. Това е за другите, които не четат беседите, за да ги накарам да четат“. Аз бях смутена, че не бях готова за час и се извинявах като ученичка в училището. Смутих се още повече когато разбрах, че приятелите не четат беседите. По-късно се убедих, че една от причините на невежеството бе, че не се изучаваха беседите, а там Учителят беше разгледал принципни неща, които бяха задължителни за ученика. Ако всички изгревяни се ръководеха от това няха да имат проблеми. А проблемите излезнаха на бял свят след заминаването на Учителя и никой не можеше да ги разреши. А разрешението им бе в Словото, но кой да го чете, кой да прави резюмета и кой да прилага прочетеното. Ето това бе основното в живота на Школата. Тя се затвори, замина и отлетя в Невидимия свят.

Понякога много от посетителите пречеа на Учителя в неговата работа. Изказаха се опасения, че той много се уморява с тези срещи, с непослушните ученици. А той веднъж ми каза: „Седя някой път с някой, който разговаря с мен. И той е много доволен от това. Обаче аз не съм с него. В това време там на поляната седи една скръбна душа, седи и чака мен. Отивам там. А той, посетителя, който не се усеща да излезне и да си отиде мисли, че съм с него. Аз съм там при скръбните, унижените, отрудени хорица. Бог не е при горделивите, а е при смирените, немощните духом, скръбните и жадуващи за правда. Те ще се утешат. Тяхното е Царството Божие на земята“.

Имаше една сестра - Ана Шишкова. Беше учителка, тихичка, скромна като буболечка. Беше поетеса и пишеше стихове. Обикновено както сме се събрали някъде тя се обърне и каже: „Учителю, може ли да кажа едно стихотворение?“ Той кимва с глава: „Може“. Тя застава като малка ученичка, поклони се пред нас и напевно нареждаше точно както ученичките в началните отделения. Бяха все от порядъка на наивни, но интересни стихове. Чудех се от къде толкова наивност имаше в тази сестра и толкова детска откровеност в стиховете, а същевременно бяха много интересни. Учителят ги изслушваше. Ние от начало не можехме да изслушваме нейния наивитет, но после свиквахме на маниера ѝ и се забавлявахме от самата ѝ поезия като мисъл и като теми за разрешаване. Учителят стоеше и слушаше. Зад всяка форма имаше и стоеше нещо разумно, което движеше поетичното

Слово на сестрата.

На една беседа Учителят каза: „В настоящият момент на земята има трима добри хора. Единият от тях е Ганди“. Кой са другите двама не спомена. Искяхме да се запознаем с историята на неговият живот и по-късно Георги Радев преведе книгата на Ромен Ролан от френски на български език автобиографията на Ганди. Тогава разбрахме, че Ганди препоръчваше принципа на ненасилието, който е по-мощна сила от самото насилие. Той бе убит, за да се докаже, че на света има сили на разрушение и сили на градеж. И да се докаже, че има сили и на ненасилие. Доброто и Злото в този свят вървят заедно ръка за ръка. В едно друго сходно изказване на Учителя разбрахме, че Ганди е ученик на Бялото Братство. Каза също: „Ако имам трима ученици на земята като Ганди щях да преобърна света“. Спря се и след малко продължи: „За да го разора и посея Словото“. После отново замълча. Тогава разбрахме, че онази външна форма, която ние бяхме взели като ученици беше само привидна. Учениците на Учителя не бяха тук, те бяха на друго място. Веднъж каза: „Моите ученици не са тук на Изгрева, те са в света, те населяват от началото до края Вселената. Те са тези, които движат живота на света и живота на Вселената“. Какво знаехме ние с нашето невежество, много малко. Ние бяхме благодетелствувани, че чрез нас се даваше Словото на Учителя, ние присъствувахме тук като проекция и присъствие защото трябваше да има и такива около Учителя. Словото трябваше да се изрече от Учителя на човешки език и на човеци. А че това бе българския език и се говореше на български глави, това бе една привилегия за този народ, който не прие Учителя и не му създаде необходимите условия. Беше споменал веднъж: „Българите нямат право на държава и на земя, но онези българи, които са в Духовния свят и за техните представители в Божествения свят, получиха земя и условия и те ги освободиха от турците заради Бялото Братство, което трябваше да дойде между тях. Това е Божие благословение“. Но това не се разбра от българския народ по времето на Учителя. За съжаление такава бе истината за наше най-голямо учудване, които бяхме около Учителя и за негово най-голямо огорчение.

Бяхме отишли с Учителя на обществена изложба на художници. Вървим с Учителя, придружавахме го аз и Боян Боев. Вървим в изложбената зала и наблюдаваме картина след картина. По едно време идва наред едно платно с голо женско тяло. Боян Боев като видя какво следва обърна се с гръб към платното и ребром пресече бързо пред картината и избяга напред. Другите се опитаха, които ни придружаваха да застанат пред картината и да я прикрият от Учителя, за да не го изложим на обществено поругание чрез това голо тяло, което смятахме за пошлост, изкушение и поквара. Но Учителят се спря и с бастуна си отмести в ляво и на надясно онези, които стояха пред картината с голото женско тяло. Най-подробно я разглеждаше и накрая каза: „Добър художник, но не е спазил пропорциите на частите на тялото“ и продължи по-нататък към следващите картини. Боев стоеше настрана малко напред и много му се искаше да чуе какво казва Учителя, защото той винаги записваше. А сега сам се отстрани като се поддаде на някакво изработено негово мнение за морал и чистота. А се оказа, че с тази постановка той сам се постави вън от кръга, в който бе Учителя. Тогава разбрахме, че човешкото мнение за морал и чистота е едно, а Божественият порядък е нещо друго. Онова, което е морал за човека не е морал за Бога и обратното е вярно, защото отклонението на човека от Божествения порядък не е еднократен процес, а е повторение на хиляди прераждания на земята и тяхното изправяне не може да стане в един човешки живот. С двайсетгоди-

шен съзнателен живот човек не може да заличи отклонението си от хиляди години. Малко е това време затова пред него стои другото време на вечността.

На ул. „Опълченска“ 66 имаше шкаф с книги на Учителя, повечето му бяха подарявани от приятели и като някой види някоя окултна книга, купи я и търчи така, че краката ще си строши докато я подари на Учителя. А той нареди да я сложат към лавицата с другите книги. Така се събираха много окултни книги подарени от приятели, но не по молба и предпочитание от Учителя. Отначало аз смятах, че щом са там в библиотеката на Учителя значи са одобрени от него и трябва да се четат. Така веднъж редях и почиствах книгите и попаднах на един автор Папюз. Беше нашумял автор и приятелите все говореха и го цитираха. Учителят влезна и ме погледна. Аз веднага трепнах и го попитах дали мога да чета Папюз. Той натъртено отговори: „Не. Не може, той е ученик на Черната ложа“. По-късно видях, че има нишки на съблазън на онова, което той говори, а той много говори за полова любов. Учителят бе казал: „От Черната ложа ученици могат да се качат най-високо в умственото поле, но не и в причинния свят“. Ако не бях го попитала нямаше да зная и бих направила груба грешка и да се свържа с този автор. А тези, които бяха закупили книгите не го бяха питали. А аз го попитах: „Ами, Учителю, щом са от Черната ложа какво дирят тук, а не ги изхвърлят тези книги?“ Учителят ме погледна и каза: „Те стоят тук, за да служат за урок и поучение на учениците“. „Ами тук и Злото и Доброто съжителствуват, как да ги различаваме? Няма ли да паднем надолу ако опитаме Злото?“ Той отговори: „Ученичеството започва с послушание към Бога. Послушанието към Бога е връзката между ученика и Бога. Има ли я тази връзка има различаване за Доброто в света и служение на Доброто. Няма ли я няма послушание, няма връзка с Бога и няма живот в Бога“. Аз стоя и слушам. Пред мен стояха изкушенията на света от една страна, а от друга стоеше Учителя с неговото Слово. Бях застанала между два свята. „Учителю, аз съм дошла за вас и за Словото ви.“ Обърнах се към него и плачех от срам. „Хубаво“, каза той, „служи на Бога“. Тези случаи имат едно общо начало, т.е. ученика да се определи да служи и да изпълнява волята на Бога.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Сега ще речеш: „Той идва в моята градина и си взима най-хубавите плодове, а нищо не ми плаща. Тези плодове ако ги продадох колко пари щях да взема. А той взема и не дава“. Това е символична форма, че първият плод ученика трябва да поднесе на Учителя си, това е реализираната връзка между ученика и Учителя.

Понякога на ученика се дават задачи за пост. След това той трябва да погладува малко. Ще кажеш: „Господи, аз в миналото ядох и пих, а сега трябва да погладувам, то е полезно за мен“. По този начин ученикът ще се свърже с миналото, ще си намери полиците, които има и които трябва да плати през този живот, защото кредиторът е един и същ и той чака от паметта на века да си изплатиш дълговете.

Да захванеш да ходиш по пътя значи да проявиш Любовта, а не да бъдеш само едно отражение на нея. Когато Господ се интересува от теб ще видиш, че работите една по една почват да се нареждат. Щом се усъмниш и Господ те напусне все повече и повече забатачваш работите си. Когато някой служи на Господа и другите са доволни от него.“

133. ФОРМИ И СИМВОЛИ

Понякога на Изгрева се случваха някои събития, които ние само ги проследявахме, но не знаехме причината. А тя понякога бе толкова необикновена, че на никого не би му хрумнало за нея. Впоследствие след като се натрупаха такива странни съвпадения започнахме да обръщаме внимание и на други неща, които дотогава преминаваха покрай нас незабелязано. Някой правеше някоя погрешка, тя се отразяваше на всички. Някой разрушаваше някоя форма, в която имаше живот и освободената енергия пагубно се обръщаше и връхлиташе към нас, жителите на Изгрева. Тук всичко беше свързано и обусловено от причини и последствия, които се движеха много бързо и бурно се отпечатваха у нас.

Веднъж бяхме на Рила и се чу гръм. Огледахме се, послушахме се, подигнахме глави нагоре към небето, а то времето беше тихо и без облаци. Някой от нас подхвърли: „Гръм от ясно небе“. Учителят погледна към посоката, от която дойде гърма и каза: „Долу онези гърмят и рушат скалите, но те не знаят, че става сътресение в атмосферата и с това развалят и атмосферата и времето“. След няколко часа времето се развали, налетяха бури и хали, дъжд и гръмотевици, ние се бяхме свили в палатките и негодувахме срещу онези там долу дето трошеха скалите с динамит, за да прекарат път или пък ги рушаха заради камъните, за да ги използват за строежи. Разрушаваха скалите и освобождаваха енергия от тях. Гърмяха с динамит, детонацията се отразяваха върху атмосферата и се променяше състоянието ѝ. Днешното човечество навлезе в атмосферата със самолети, ракети и бомби и те смятат, че това ще мине безнаказано. Много се лъжат. И незнанието се наказва когато то води до разрушение и освобождаване на разрушителните сили на природата.

Когато Учителят говореше за мухите разказваше, че в тях са затворени пакостливи духове и когато ги убиваме освобождаваме ги от формата, в която са затворени и те правят след това по-големи бели. Например за дървениците разказваше да не ги убиваме, а да ги сложим в едно шише да са затворени, да се отиде в полето и там да се заравят. По този начин не се освобождават лесно от формата си. По време на войната изведнъж допълзяха от някъде дървеници. Напълниха стаите ни, креватите ни, едва смогахме да се изчистим. Чистехме пружините, на които спяхме, посипвахме ги с газ, изсипвахме дървениците в огън и така се освобождавахме от тях, защото не всички изпълняваха съветите на Учителя да ги хващаме и заравяме.

Спомням си, че цял рояк от мухи попаднаха в стаята на Учителя на ул. „Опълченска“ 66. От къде бяха дошли тези мухи - не зная. Долу беше трапезарията и кухнята и там можеше да ги привлече миризмата от гозбите, но те не бяха прехвъркнали там, но се беше насочили в стаята на Учителя. Бяха накацали по стените, по вещите, като че ли беше рояк не на мухи, а на кошер от мухи. Учителят ме извика и ми каза: „Можех ли да очистиш стаята ми?“ Аз кимнах с глава: „Мога“. Започнах да ги ловя. Аз се бях научила как да ловя, защото мухата като полита тя полита напред, а аз замахвах с ръката си в посока към главите им и така те се оказваха в шепата ми. Излових ги една по една. Погледнах към Учителя какво да ги правя. Той ми кимна одобрително на моята мисъл и аз всички ги изтрепах. Поставиха ме в ролята на ексекUTOR на мухите. После се чудех от къде-къде дойдоха тези мухи в стаята му и какво означаваше всичко това. Имаше нещо друго, защото Учителят ми разреши да се справя с тях по човешки, т.е. да ги унищожа без страх, че ги освобождавам от формата и че могат да напакостят повече. Та те с формата си

на мухите пакостяха на Учителя и не му позволяваха да влезне в стаята си и да работи. И така аз ги освободих от формата в присъствието на Учителя и като ги трепях нещо в мене говореше: „Ще пречите ли. Той е дошъл за нас човеците да ни повдигне, а вие пречите като нахални мухи. Ще ви покажа аз пътя, по който ще вървите“. С тази мисъл ги изтрепах всички. През 1936 г. след нанесеният побой върху Учителя той се качи на Рила с големи мъки, седеше пред палатката и почиваше. Не можеше да се движи, беше засегнат от удара и веднъж видях, че бяха го нападнали мухи наречени „золници“ и му смучеха кръвта. Онези сили от Черната ложа намериха свои слуги и те му нанесоха побоя, а същите сили сега горе на Рила го атакуваха чрез мухите-золници, като го хапеха и пиеха кръвта му. А той не можеше да се брани. Видях, изтръпнах, отидох и казах: „Учителю, мога ли да ги махна?“ Поклати с глава, че може. Хванах първата, която беше се впила в него. „Учителю, да я стисна ли?“ Той потвърди с кимване на главата. Не можеше да говори, а само фъфлеше тогава - от удара му беше засегнат говорът. Така аз една след друга ги хванах и ги унищожих. Така че за втори път ми се наложи да трепя мухи.

Около Изгрева имаше ограда с тел, която беше сложена, за да може онзи, който влиза да се убоде на телта. Учителят беше против тези телени огради с бодли. Но кой да го слуша, смятаха, че по този начин се пазят от крадците. Та какви крадци? Та на Изгрева всеки можеше да влезне, когато си иска и да отиде където си иска. Веднъж както Учителят говореше, спря, стана бързо, скочи и полетя към лозето. Ние изтичахме след него. Заварихме го как държи един крадец за ушите, който крадеше грозде като си беше взел и съд, за да си отнесе гроздето. Учителят му се скара и нареди да му се даде грозде от онова, което братя лозари му бяха донесени предния ден от провинцията. Същият човек на следващия ден дойде на беседа, а Учителят държа беседата за него и разглеждаше въпроса за кражбата. Той слуша, слуша, след беседата отиде да благодари на Учителя, след това си замина за града и повече не го видяхме.

Тази телена ограда пречееше на всички. Веднъж аз бях извън оградата към гората. Спусна се сокол с типичния си писък, грабна едно врабче, а той изписка, но соколът го завлече. Аз отидох и разказах на Учителя. Той ми се скара: „Защо не го прогони?“ „Не можах, бях извън тела.“ Учителят не ме държа отговорна за този случай. По същия начин след години се повтори същата гледка и се разиграха подобни събития. На 6 декември 1957 г. изневи-делица се стрелна и се спусна сокол една сутрин върху Изгрева и грабна и отнесе цялата литература - беседи на Учителя, натоварени на 19 камиона с книги. Както и в онова време аз бях извън тела и не можах да направя нищо, така и сега нищо не можах да направя. Никой не можа да спаси навремето врабчето, което сграбчи сокола, защото бяха направили ограда от бодлива тел, която ограждаше нас, човеците от Божественото. Божественото и Учителя бяха от едната страна на бодливата тел, а ние от другата страна. Ние си бяхме сложили сами оградата с тел. Никой не ни я сложи, нито пък наложи, а ние си я приехме. Така се плати за онази ограда и за онова врабче. Тогава Учителят остро реагира: „Защо не прогони сокола?“ В малката стаичка, която наричахме приемната беше влезнала една голяма жаба. Минавам там и виждам Учителя нещо пхтеше. Погледам и чувам как той биеше нещо с пръчка. Отивам и гледам и виждам една голяма жаба, за пръв път виждам такава, като че ли беше царят на жабите, изпъкнала очи и цялата вдъхваща отвращение. Учителят държеше в ръката си една пръчка и от време на време я удари с пръчката и каже: „Материалист такъв“. Отново произнесе същото и я наложи с пръчката. Беше влязъл някакъв дух в тази жаба и

Учителят искаше да го изгони. Накрая вероятно го изгони и нареди да се хвърли жабата в гората където щом бе поставена на земята веднага започнала да кряка. Какво означаваше това не зная, но по-късно когато се развихриха събитията, когато започна финансовата ревизия през 1957 г. се разигра и се вмъкна един такъв материалистичен дух в много хора, разкряхаха се като онази жаба в гората ама не срещу онези, които бяха крали, а съвсем срещу други. Накрая всичко беше иззето от Изгрева, жабата бе хвърлена в гората и тогава на онези, които предизвикаха бъркотията на Изгрева им дойде ума в главата. Както казват: един бие тъпана, друг прибира парсата, а останалите трябва да играят хорото. А пък някои си останаха само с тумтежа на тъпана, защото само него слушаха.

Имаше един брат - Константин Иларионов от Търново, беше се разстроил психически и беше дошъл на Изгрева. По едно време Учителят започва да вика пред няколко сестри: „Вън, не тук, не тук на Изгрева, а в гората“. Сестрите бяха се учудили какво ли означава това. След няколко часа дойдоха и казаха, че Константин се е обесил в гората. Казаха на Учителя, той стана, отиде бързо в гората, отиде до дървото, огледа го и каза: „Обесиха го духовете. Искях да го спася, но не можах. Онези го бяха обсебили изцяло“. Това сестрите разбраха, че Учителят не е позволил той да се обеси напред поляната и затова бе казал на друга сестра: „Който иска да се беси да се беси, но вън от Изгрева - в гората“. След като се връща към поляната Учителят се навежда, взима един камък и го запраща нататък към гората. След това се прибира. Никой повече не попита за него, нито полицията, нито свещениците, а пък приятелите успяха и го заровиха и го погребяха така както е редно. Направи впечатление, че след като Учителят запрати камъка за този случай не се чу нито дума. Обикновено в града всички слухтяха и се ослушваха само и само да чуят нещо от Изгрева та да го раздухат срещу Учителя. От мухата правеха слон, а тука слона беше в гората, но така стана, че съзнанието им бе приспано и случаят отмина незабелязан от никого. Ето тук разказахме за някои форми и за някои символи, които са свързани с някои явления и действия. Днес човечеството трудно ги разбира, но за идното човечество когато Словото на Учителя стане живот за душите им тези неща вече ще бъдат ясни и достъпни за хората.

Аз съм пред Учителя. Седя при него почти целият ден в едно разбъркано, критично състояние. Той беше вътрешно нежен към мене и искаше да си издържа изпита и да направя жертвата, която Бог иска от мене, но външно се държеше сдържано. Аз си отидох без да мога да си издържа изпита този ден. След като се върнах в стаята си аз се съсредоточих и след една кратка вътрешна борба успях да дам онова, което се търсеше от мен. Веднага настъпи успокоение. Вечерта когато отидох на вечеря, където се бяха събрали приятели то Учителят ме възнагради богато само с един поглед. Аз изведнъж почувствах облекчение и след това една необикновена пълнота от въодушевление и радост. Беше 31 декември 1925 година. Учителят каза: „Всичките тези духове остави ги да си идат със старата година. Новата година нека да започне с новото. Твоята работа знаеш ли на какво прилича? Ти си влезнала в някой магазин за дрехи и искаш да си купиш някоя дрешка. Харесаш си някой костюм, кажат ти, че той е ангажиран за друг купувач, после ти харесаш друг костюм, но се оказва, че и той е ангажиран за втори купувач и най-накрая за тебе остава най-обикновената дрешка и ти си недоволна. Щом си хубава глина майстора ще работи върху теб, за да изкара едно хубаво гърне от теб, после ще те сложи в пещта да те опече, след това ще те гланцира и пак ще те пече. Сега ти си във времето, когато те поставят

в пещта, за да те опека. Трябва да се издържи. Ще излезеш опечена, излъскана и всеки ще иска да свари в теб едно ядене. Така ще бъдеш полезна и на себе си, и на другите. Когато се намираш в тъмнина ще се държиш за интуицията си - тя ще те изведе на светло."

134. ХИЩНИЦИ

Имахме много случаи, когато бяхме свидетели на различни събития и явления в природата и Учителят държеше много правилно да отреагираме и да се насочим за едно вътрешно прозрение. Защото когато човек се определи правилно дава правилна насока и на тези сили, които преминават през тези събития и явления, защото човек е свързан без да осъзнава с много неща в този свят. Светът от вън понякога е отражение на светът от вътре. Онова, което е в човека се проектира навън и дава насока на цели събития и явления, дори на събития от исторически порядък и процеси и явления в природата. По тези неща Учителят е говорил много. Аз ще се спра на някои интересни случаи, които си спомням.

Един път бяхме на екскурзия на Витоша към Бистрица по ливадите, разхождахме се и седнахме да си починем. Погледа ми се спря на една птица, която се виеше във висините. Изведнъж тя се спусна, разнесе се писък на граблива птица и след това се чу и друг писък на някаква птичка, защото грабливата птица беше издигнала плякката си и я държеше здраво в ноктите си. Пред очите ми беше извършено нападение и извършено убийство. Учителят препоръчваше да не допускаме в наше присъствие да бъдем свидетели или пък да бъдем пасивни към такива неща, но аз не можах да направя нищо. На следващия ден разказах за случилото се на Учителя. Той ми се скара: „Защо не го прогонихте?" Казах му, че съм била много далече. Учителят си отдъхна и се успокои. Аз исках да се освободя да не би това безучастие от моя страна да ми довлече някоя беля и ново изпитание затова споделих с Учителя. А той си отдъхна като видя, че не съм пристъпила закона. По самият начин как той си отдъхна с облекчение разбрах, че някой път някой невинни неща в очите ни не са толкова невинни на друго място там, където се документира живота на човека и от където му се определя неговата съдба.

Друг път една мравка в нашият двор беше хванала здраво крака на една пеперуда и пеперудата подскачаше и се въртеше като пумпал около себе си заедно с мравката. Аз огледах всичко, после хванах пеперудата и стиснах между пръстите мравката и тя освободи крака на пеперудата и тя хвъркна. Освободих пеперудата, а мравката се премияташе долу на земята. След това разказах на Учителя и той каза: „Много хубаво си направила". По-късно в живота ми все ми се случваше да правя същото, но не с пеперуди и с мравки, но с хищници облечени във формата на хора, и с онези, които бяха попаднали в зъбите на акули. Освобождавах ги. И знаете ли какво прави човек когато го освободиш вътрешно от една заблуда, от един хищник, който го е наградил и от една акула, която го е захапала. Също като пеперудата - освобождава се, хвърква, отлита и после не се вижда. Е, при хората се виждаме, срещаме се, но се гледаме някакси от страни. Онзи, освободеният, не го е срам, че е бил жертва някому, срам го е да си признае или пък другите да не разберат и затова стои настрана от мен. И още нещо - стои настрана, дори не идва да каже поне едно благодаря, за да не покаже, че аз съм го освободила, а че се е освободил сам самичък от зъбите и ноктите на хищника. А на мен би беше така смешно и така тъжно, че не разбрах ли нищо тези хора от това Учение:

че благодари па си замини, прав ти път, ходи където си искаш. Но благодари чрез мен на Бога. А в такива случаи в ушите ми звучаха думите на Учителя: „Много хубаво си направила“. За мен това беше вече наградата и оценката, а онази пеперуда вече си летеше от цвят на цвят по нейният си житейски път.

Разказваше една сестра, че когато била учителка, била млада и младоженка, но имала много неприятности в семейството си, в което отишла като булка. Разбирала се добре с мъжа си, но имала конфликт със свекървата, което се стигнало дори до ожесточение от страна на свекървата и накрая тя успяла да я скара и мъжът я намразил, започнал да я гони, да я бие, а иначе бил много добър човек. Какво беше правила свекървата, където беше ходила и при кого се бе учила на незначителни неща, но снахата започва полека-полека да линее, заболява, преставя да се храни, да яде, повръща непрекъснато с главоболие, от което ще ѝ се пръсне главата. Така тя едвам се дотърпя на Изгрева и беше паднала на тревата изнемошяла и отслабнала. Едвам я вдигнаха и я сложиха в една от бараките и докладваха на Учителя, че е много болна. А той им каза: „Сестрата не е болна, а е от магия“. Всички подскочиха като ужилени от тези думи на Учителя, защото той рядко говореше за такива неща. После той даде напътствия на онези сестри, които я бяха подслонили. До вечерта тя се съвзе. После отиде при Учителя и му разказа всичко за живота си и за разправииите, които имаше в този дом. Учителят извика една от сестрите, нареди ѝ да вземе въглен от кухнята и после да „гаси“ въглен на сестрата. По онези години много хора се занимаваха с черна магия и свекървата си бе послужила с нея, за да премахне снахата от дома си, а пък тази сестра изпълни нареждането на Учителя, отиде в кухнята, взе въглен и два пъти сутрин и вечер с формули от Учителя и с една манипулация, която едвам ли ще я знаете, тя „гаси въглен“ на сестрата сутрин и вечер и полека-полека сестрата се оправи и се освободи от магията. После се разведе с мъжа си и по този начин се освободи напълно. Успя да се освободи от ноктите на хищника с помощта на Учителя и на онази сестра, която ѝ „гаси“ въглена. Та с тази манипулация се развали магията и тя бе освободена.

Една нощ у нас както си бях легнала у дома и не бях загасила лампата виждам как някакси се отвори стената на стаята ми и от един отвор на стаята се показва ръка и се хвърли една дрипа на кревата ми. Било е около 1925 г. После се показва един черен дух и си простре едно крило върху ми, което изведнъж ме покри и започна да ме стяга като железни клещи и искаше да ме удуши. Но аз бях здрав дух и се молах непрекъснато на Учителя и на Бога. Постепенно крилото се прибра и духа се оттегли. Бях се уплашила много, не можах да заспя цяла нощ, четях молитви и се пазах да не ме нападне отново. На следващият ден ме боля глава и с подтиснато настроение отидох при Учителя и му разказах всичко. Каза ми: „Аз също го видях ето там долу, но го изгоних от Изгрева“. Говорихме много неща за този нисш свят на обсебване. После излезнахме долу. Той се сприя на въгъла на сградата и видя на самият ръб на стената как се беше отронила мазилката от вар. Погледна, помисли, после нареди ми да отида и да взема една кофа с мистрия и с вар, което и направих. Той взе мистрията и лека-полека замаза ръба на стената. После ми каза: „Ето замазахме очупеното на стената и сега всичко се оправи“. Аз си тръгнах. Този дух изобщо вече не ме смущаваше. Учителят беше използвал един метод когато нещо разрешаваше в духовния свят на човека то обикновено го свързваше с едно градивно действие на физическия свят и по този начин го запечатваше с някое действие и така то се зациментираше. Беше замазал отчупеният ръб на стената, поправи ръба, а с това оправи и самата мен - онова, което се беше случило в мен и през което можа да ме нападне

онзи хищник през нощта.

Бях млада и по онова време бях направила екскурзия с влака до няколко съседни града. Когато се върнах у дома имах страшно главоболие и повръщах. Едвам се движех и едвам се дотърсих нагоре докато стигна при Учителя. Той ме прие, изслуша моите оплаквания и моите съмнения да не би да съм се простудила по пътя. Учителят ми каза: „Не е изстинка, а си урочасана“. Аз стоях ококорена и не можех да проумея какво ми казва Учителя. Никога не допусках, че може да ми каже такова нещо, да произнесе тази дума, която смятах за „бабини-дивитини“. Особено като влезнах в Школата смятах, че духовните въпроси са от висше естество и всичко онова, което остава в бита на човека са „бабини-дивитини“. Учителят прочете моите мисловни тълкувания и продължи: „Урочасана си. Някой те е погледнал с лоши очи“. Ах тези лоши очи винаги ме преследваха. Аз имах сини очи, теменужено сини очи и когато вървах по улиците усещах как мъжките похотливи очи ме търсеха, но аз си пазах погледа и очите. Това го разбрах по-късно, а в случая Учителя ми даде съвети и наставления, които изпълних - главоболието ми спря и аз оздравях. И се пазах от хищници, макар че те бяха около мен.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Учителят няма да държи ученика само на физическото поле. Той ще го вземе със себе си и в другите светове, ще му показва и ще го учи.

Чувствените състояния, които имаш ще ги подигаш нагоре, ще ги превръщаш в чувства, ще им даваш дълбочина. Те са кармически връзки, които влияят на човека. Гледай да си не изхабиш енергията, която имаш, защото после ще дойде пак едно отслабване. Трябват ти приятелки с морална устоячивост. Ти гледай още леко на тези чувствени състояния. Трябва да станат те за теб въпрос на смърт или живот, чак тогава ще разрешиш въпроса.

Божествената идея веднага се реализира. Тя преминава през три състояния: мисъл, чувство и воля.

Ти сега ще се стегнеш да учиш, да си издържиш изпита. Ще гледаш на Учението като на работа за Господа. Ще ставаш сутрин в пет часа и петнайсет до двамадесет минути съсредоточение и до осем часа ще учиш. После може малко да помогнеш на майка си да разтребиш и след това до десет-десет и половина да учиш. Останалото време може да си посвириш и да свършиш други работи. Ти като седнеш да учиш, дойде някоя приятелка и те извика да играете и ти идеш да играеш.

Настроенията са състояния, през които ще преминаваш и ще ги изживяваш. Трябва нисшите енергии да ги подигаш нагоре към мисълта си. Ще развиваш паралелно с тях други сили.

Страхът трябва да изпълни човешкото сърце, за да може да познае кога е дошла любовта в него. Когато дойде Любовта страхът ще излезе от вънка. Страхът има смисъл в животинския свят. Тигърът го е страх от кобрата, защото само с едно клъцване и като го клъвне може да го остави на място и затова се спира и не приближава до кобрата. Когато в човека влезе Любовта тя изпъжда всякакъв страх навънка.

Когато се занимава човек със дребните случки, то той издребнява. Трябва да издигне съзнанието си по-нависоко. Тебе ти влияят и от вънка, а има друга една причина за всичко това - тя е общата вълна, която обхваща всички.

Божественото става и никога не се изявява навън. Господ като направи някому добро то става тъй естествено, че човек се чуди дали Господ му е помогнал. Така Бог действа. Доброто, което прави той никога не го

живява. Може да обича само този, който е свършен. Като каже някой другому: „Много те обичам“ значи малко го обича. Любовта се познава по делата. Имаш една приятелка и отидете с нея в гората. Там ви сполети някаква опасност. Ако тя избяга първа и те остави - не те обича макар и да ти е казвала, че много те обича. От всичко, което е имал човек ще остане само едно в съзнанието му: радостта, че е изпълнил дългът си.“

135. СЪБОРИТЕ ВЪВ ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Съборите на Синархическата верига, които Учителят е организирал са започнали от 1899 година и до 1908 година се осъществяват в град Варна. Запазени са протоколите от тези събори на Мария Казакова, Димитър Голов и Петко Гумнеров за годините 1906, 1907 и 1908 г.

От 1909 година съборите на веригата са във Велико Търново. Съборът от 1909 година е бил от 15 до 20 август. Тук Учителят казал: „Ето що казва Господ: Аз съм чул гласа от вашата молитва ще ме познаете според делата. Имайте мир в себе си и любовта ви да бъде свършена“.

През 1910 година от 14 до 18 август е следващият събор. Тук Учителят казва: „Ако ме любите ще опазите закона и аз ще умоля Отца да ви даде утешители“.

През 1911 година събора е от 10 до 15 август. Той ги изпраща с думите: „Думите Господни, които отправям към вас са тия: „Вярвайте в думите ми. Аз ще бъда с всекиго едного с вас. Моят мир ви давам. Моят мир ви оставям. Работете в нивата, в която сте поставени и Отец ми ще ви утвърди във всяко добро дело. Ходете в пътя на истината и живота, в която Аз пребъдвам. Отец ще промисли всичко за вашите души. Той ще ви даде според изобилието на Своите щедрости. Спънките във вашия живот Аз ще изгладя и ще преобърна всичко за добро. Вярвайте и ще ви се даде всичко.“

През 1912 година събора е от 15 до 20 август. Учителят казва: „Опитайте Господа и ще видите, че е благ. През тази година дръжте се в съгласие с Господа и Той ще ви даде всичко и няма да се лишите от никакви блага. Всичко е в Неговите ръце. Нека се държим с Господа и нуждите за тялото сами по себе си ще дойдат“. След свършването на събора Учителя Дънов полага ръцете си върху главите на всекиго един от присъстващите преди да напуснат салона. Благославя ги, защото след няколко месеца започва Балканската война, а те това не знаят. Преди да ги изпрати им нарежда да се снабдят с дърва и брашно за една година. Попитали го дали няма да има война и Учителят потвърдил това и им дал съвет да си препишат „Добрата молитва“ и 91 псалом и да си ги зашият във военните курки. На 5 октомври 1912 г. започва Балканската война като България и Гърция обявяват война на Турция, а след два дни Сърбия обявява също война. На 26 октомври 1912 година град Одрин е обсаден от българските войски. При боевете при Чаталджа Турция иска мир, но Фердинанд скрива от съюзниците си и нарежда на българските войски да атакуват турските позиции. Той не приема предложеният мир от Турция и точно на следващия ден след неговият отказ избухва холерата между войниците на фронта и българските войски дават изключително големи жертви, не от турските куршуми, а от холерата. На 13 март 1913 година се превзема Одрин, а на 17 май 1913 година в Лондон се подписва мирният договор с Турция.

През 1912 г. Учителят изпраща приятелите на фронта, а на останалите дава следната молитва, която да изричат всеки ден.

Молитва във войната 1912 г.

„Всесилний и Всеблагий Господи Боже наш, заради големите Твои Милости и щедрости, които непрестанно изпращаш на нас, ние се осмеляваме да се явим пред Твоето лице, като недостойни Твои раби и просим Твоята милост и помощ.

Благодарим Ти за голямата любов, която Си показал към нас; Ти Си ни призовал от светия Си престол, посочил Си ни Истината, осветил Си ни пътя на Живота и Си ни дал Царство.

Ний Ти се обещаваме, Господи, Боже наш, че ще следваме пътя, който Си ни посочил и останалите дни на нашия живот ще посветим на Тебе; Отче на Виделината, ще Ти служим с радост. Ти Си надеждата ни, силата ни, радостта ни, затова към Тебе прибягваме и под сянката на Твоите крила намира почивка изнурената от земни грижи душа, молим Ти се Господи, извора на живота, смили се на нас и братята ни на бойното поле: /имената им/, които са изложени на хиляди опасности и огнени изпитания. Прости волните им неволни прегрешения. Простри на тях мощната Си десница и ги запази от видими и невидими неприятели. Възвърни ги по домовете им здрави, обнови ги, за да свършат останалото време от живота си в мир и покаяние и с делата си да прославят Твоето Име на земята.

Разруши със силата Си крепостите на тия, които враждуват, направи смушение в лагерите им, заслепи очите им, за да не могат да вършат зло на Твоите раби. Покори Господи под нозете Си всички враждуващи души и пребди с всички тия, които се надяват на Тебе.

Чуй, Господи, молитвата ни и дай внимание на молението ни, защото на Тебе уповахме. Спаси братята ни заради милостта си, бди им силна крепост и щит техен, за да не се зарадват тия, които искат душите им.

Свят Си Ти Господи, свято и прославно е Твоето Име, сега и през всичките времена. Амин“.

Междусъюзническата война започва на 16 юни 1913 година когато Фердинанд дава заповед за настъпление на българските войски срещу предишните си съюзници - Сърбия и Гърция. На 27 юни 1913 година във войната се намесва Румъния и тя навлиза в северна България и я окупира, а след три дни Турция също навлиза в България. Така България е разгромена и на 28 юли 1913 година се подписва в Букурещ мирен договор и България се лишава от предишните придобити територии. Това е първата национална катастрофа.

През 1912 година официалните власти започват да пречат на Учителя Дънов и той спира събранията в София. Последницата от това решение на властите са ужасяващи за българските войски и за управляващите. Фердинанд прави груби грешки, не приема предложението от страна на Турция за мир. След което след избухването на холерата турците предприемат нападение срещу българските позиции на Чатаалджа, отхвърлят ги и българите дават много жертви както от холерата, така и от куршумите. Спирането на събранията на Учителя са причина и за последващите събития и избухването на Междусъюзническата война. По този повод на 21 януари 1915 година в град Бургас Учителят дава разяснение на горния случай така: „Ние сме в Сила и който би противодействувал на Царството Божие главата му ще бъде смачкана, тялото стрито. Така стана заради двама души в София през 1912 година, които пречеа. Спрях събранията и на Чатаалджа бягах, и срещу гърците и сърбите бягах. Божественият Дух още не може да се смекчи, но рече Бог: „Хайде нека оправим забърканото“. Ако не се моли българският народ на Бога ще бъде наказан с още по-голямо наказание“. Наистина след това Слово на Учителя на 14 септември 1918 г. става пробива

на Добро поле и България е разгромена и я сполита Втора национална катастрофа.

Ето защо през 1913 година няма събор в София на веригата. На 11 август 1913 година в София Учителят държи беседа и говори: „Човешката душа е поле, арена и върху тая арена работят лошите и светлите духове. Ние трябва да дадем място на добрите духове, защото те са, които ще ни изведат на добър път. Цялото небе и всичките добри духове имат интерес да избавят човечеството“.

Той обяснява за Първата национална катастрофа така: „Кризата, която се прекарва днес е криза в самите вас. Защото България по невнимание и неосторожност се остави на хипнотическото състояние на лошите духове, отиде много надалеч, заблуди се и Бог, за да я направи да се опомни и избави допусна тази криза. Няма защо да недоумявате и да се смущавате от тази криза“. Той завършва с думите: „Внимавайте прочее, за да опазите душите си и да ви помогне Христос“.

През 1914 година събора е от 10 до 18 август и присъствуват 81 човека. В неделя на 10 август Учителят казва: „Аз ви приветствувам като добре дошли от името на всички наши приятели. Приветствувам от името на Господа нашего Исуса Христа. Това е първият събор по рода си в Новата епоха. Вие сте сега в Новият завет, в Новата епоха. Това събрание, което устройвам е първо по рода си, защото е само в България“. Тези думи на Учителя се отнасят за това, че от 1914 година започва епоха на Водолея.

На 18 август 1914 година в четири часа след обяд Учителят преустановява събора и казва, че той не се прекратява, но трябва да го преустанови по искане и възбрана на властите. А какво следва по-нататък в България.

На 15 юни 1914 година е убит в Сараево Австро-унгарския престолонаследник. На 15 юли Австро-Унгария обявява война на Сърбия и започва Европейската война (Първата световна война). Оформят се два лагера. В Централните сили са: Германия, Австро-Унгария и Османската империя, а в Антантата (Съглашението) са Англия, Франция, Русия и САЩ. На 1 октомври 1914 година в София се публикува манифеста на Фердинанд за влизане на България на страната на Централните сили - на страната на Германия.

През 1915 г събора е от 4 до 8 август и присъствуват 81 човека. Учителят казва: „Аз ви приветствувам в името на Господа ваш и всички, които са събрани днес да вършат Неговата воля“. На 7 август той казва: „Злото казват е принцип, начало и прочие. То разбира се не е мъртво, то е нещо живо, което живее в някои хора, то се развива както се развиват хората и в него има растеж. Злото и Доброто в света са еднакви по своят растеж, различават се само по това, че Злото е безплодно, а Доброто е плодовито. Злото се развива, но е безплодно, няма плодове, а Доброто е плодовито. А защо Злото е зло? Ще ви кажа. Понеже по своето естество то няма възможност да ражда, за да расте то трябва да краде от друго място“.

„Сега идва Господ да преобрази тия страдания в Добро за човечеството. Всеки, който прави Зло значи обича Злото, мрази Виделината и ще остане вързан, а онзи, който прави Добро отива към Виделината. Плодовете изискват светлина, за да узреят. То е закон много добре основан.“

А сега ще ви покажа как действуваше закона на съответствията:

На 8 август 1914 година в събота в 10 часа сутринта идват представители от местното комендантство на град Търново и разтурят събора поради това, че в страната е обявено военно положение. Подир обяд започват да напускат събора, но онези, които са останали за следващия ден вечеряли на

обща трапеза. Властите узнали това и към 9 часа вечерта Учителят и няколко приятели са арестувани в града от военните власти, задържани в комендантството и са пуснати в 12 часа през нощта. Нареджат на Учителя да напусне Търново и той сутринта отпътувал за Казанлък. Този, който разтуря събора е полковник Стойко Радойков заедно с митрополит Йосиф Търновски. Годици след това Стойко Радойков - вече генерал загива в атентата в църквата „Света Неделя“ на 16 април 1925 г. А пък Търновският митрополит Йосиф през време на войната 1915-1918 г. е началник на военното духовенство при главната квартира на войната. Той се движи с държавен автомобил, върви и посещава различни полкове на фронта и насърчава кръвопролитията. По-късно през 1922 г. той скоростно си заминава както и синодалният чиновник Ласков, който пише нападки срещу Учителя. Така че двамата се явяват да дават отчет за делата си пред Върховния съдия, намиращ се на Небето.

През 1916, 1917 и 1918 година - няма събори.

На 25 юни 1917 година с писмо N 70-50 на градоначалника на град София Свинаров изпраща писмо до министъра на вътрешните работи, до Радославов, който заема този пост и е министър-председател от 1913-1918 г. като заема и поста министър на външните работи. Според това писмо Свинаров докладва срещу Учителя Петър Дънов затова, че той прави събирания без да има право и разрешение от властите, за което му съставя акт и го глобява със сума 25 лв., която е не малка сума за онова време. В същото писмо той предлага да се интернира Петър Дънов в родното му място Варна. В писмото се споменава, че за Учителя Дънов се застъпва госпожа генерал Мария Стоянова, съпруга на адютанта на цар Фердинанд, както и госпожа генерал Недякова, но тяхното застъпничество е отхвърлено. По това време Учителят предупреждава, че Германия ще загуби войната и затова е редно България да излезе от нея докато е време. Затова изявление той бива интерниран в град Варна. Какво става по-нататък? България губи войната през 1918 г. и се идва до Втора национална катастрофа, а Фердинанд абдикира и напуска България, а с него напуска и Радославов същият, който е подписал заповедта да бъде интерниран Учителя. Тези двама изобщо не се връщат никога вече в България, а остават в чужбина, за да си пишат спомените. На събора през 1922 година Учителят споменава за този градоначалник и то е написано на стр. 44, а за това, че бяха спрели събиранията и го бяха глобили то Невидимия свят санкционира по особен начин българите. Учителят споменава този факт и то е отпечатано в серията „Сила и живот“, пета серия, стр. 309. „Ако аз проповядвам едно Учение, което е от Бога, ако това дърво, което садя аз е от Бога, знаете ли какво могат българите да пострадат? Преди пет години ме глобиха 25 лв., че съм проповядвал без позволение, без да взема разрешение от началството. И моят повереник каза: „Да заведем дело“. Не, казвам, да платим. Два милиарда и половина наложили на България, глоба заради тези 25 лв. Ще кажете една случайност, съвпадение, но нека направят още един път опит - пак същото ще дойде“.

През 1917 г. с интернирането на Учителя във Варна се започва една дирижирана кампания срещу него. Така Ласков в „Църковен вестник“ пише статии срещу Учителя Дънов, впоследствие тази статия излиза в отделна книжка и по-късно се публикува в „Духовна култура“, книжка 11-12 от 1922 г. под заглавие „Петър Дънов и неговото Учение“ на стр. 31. В същото време писателят Стоян Михайловски започва да чете сказки във Военния клуб срещу Учителя. През 1917 г. на 20 юли Иван Радославов, който бе гимназиален учител по история публикува една малка книжка озаглавена „Не съдете“ и дава отговор

на тези нападки. По-късно през 1922 г. той пише един голям труд „Где е истината?“ където разглежда всички нападки срещу Учителя и защитава Учението като книгата е подписана с псевдоним Giovanni Verotiero като аз съм сътрудник в тази книга и всички извадки от беседите на Учителя са направени от мен от стр. 277 до 303.

По време на интернирането на Учителя във Варна са известни много случаи, които възрастните приятели ги разказваха с десетилетия - някои от тях бяха записани, други бяха забравени. По това време Учителят е отседнал в хотел „Лондон“ на последният етаж, в една малка стая и се отоплява с един мангал. Обикновено го посещават приятели и той сутрин излиза с тях да посрещат изгрева на слънцето на Ташлъ тепе. Това прави впечатление на властите и било наредено на двама полицаи да противодействуват на тези събирания сутрин рано извън града. Връщайки се от такъв излет двама жандарми поискали да арестуват Учителя заедно с приятелите. По това време се намесва един от офицерите, който е бил познат на Учителя и за да се застъпи за него той се отклонява и отива да докладва на началството си, че това е някакво недоразумение и че Дънов е порядъчен човек и с действията си не създава смут на гражданството и не е заплахата за обществения ред на града. Когато минават покрай хотела Учителят пожелал да се отбие, за да си вземе друга шапка, но полицаят бил много ядосан, не му позволил и дори когато Учителят е искал да се спре то жандарма с приклада на пушката си го ударил няколко пъти по гърба и то доста силно като му казал, че трябва да върви в полицейското управление. Отиват там, започва разпит, но накрая се намесват приятели-офицери и Учителят е бил освободен и инцидента приключил. Но след един месец именно този стражар бива убит при един сходен инцидент в едно село където е отишъл да арестува едного. Името на този стражар се знаеше, но с годините никой не го записа и днес ние го забравихме. Споменаваме този случай, за да се видят Силите, които воюваха срещу Учителя и онези личности, които ставаха проводници на тези сили трябваше рано или късно да дадат отчет пред Невидимия свят, защото чрез своите деяния се явяват и Богупротивници като спъват и пречат на делото на Великият Учител слезнал на земята между българите.

Ето какво казва Учителят за своето интерниране:

„Преди години когато ме интернираха във Варна, с мене дойде един стражар със строго лошо лице. В първо време като пътувахме във влака той гледаше към мене с недоверие. Стана ли от мястото си, мръдна ли една крачка напред, той веднага ме проследява с очи, да не избягам от влака. Аз го погледнах спокойно, видях в лицето му нещо добро и не се смуствах. Той постепенно се отпусна, взе да гледа на мене с доверие и по едно време каза: „Чудно нещо, защо те пращат във Варна? Лоши хора има в света“. Казах му: „Мислят, че съм опасен човек, че мога да направя нещо лошо“. „С очите си да видя, няма да повярвам това.“ „Няма нищо, те постъпват както разбират.“

Сега аз изнасям примери, зада видите как човек може да прояви доброто, първо ти трябва да мислиш добро за него. За мене е важно доброто в човека. Всеки трябва да знае, че той сам е господаря на своята съдба. Може да си затворник и пак да си господар на себе си. Може да си цар и пак да си роб.

Ще се разправяте кой е по-близо до мен и кой по-далеч. Близко до мене е само оня, който изпълнява Божията Воля.“

Учителят е в хотел „Лондон“. От там изпраща писма - лични и общи. Ето едно от тях:

Аз опитам Българския народ и духовенството му, имат ли Любов към Бога. За Мене Истината сега е ясна. Господ е с Мене. Аз ходя в пътищата Му, върша Волята Му, слушам Гласа Му, Духът Му пребъдва в Моята Душа и Аз пребъдвам в Него. Велико и Славно е да служи човек на Бога и да пребъдва в Любовта Му. „АЗ ГО ПОЗНАВАМ“, казва Христос. „А надеждата не посрамя, защото Любовта Божия е изляна в сърцата ни, чрез даденото нам Духа Святого“. Имайте вяра, имайте Любов помежду си. Аз Ви запознах с живия Господ, Когото можете всякога да опитате и познаете, че е благ и много милостив и благоутробен. „ОПИТАЙТЕ И ВИЖТЕ, ЧЕ АЗ СЪМ БЛАГ“, казва Господ. Потърсете Ме в ден скръбен и ще ви помогна и ще Ме прославите“. Держайте, Аз съм с Вас. Христовия Баща отгоре ще ви благослови всички, които с чисто сърце търсите Господа. Мир Ви давам Аз, Мир и радост нося Аз на всички, които приемат живото учение на Христа. Нека изтече всичката мътна вода събрана от вековете. Нека паднат Павловите люспи от очите на хората и те ще познаят Бога и Той ще се засели между тях, те ще Му бъдат народ и Той ще им бъде Господ и Бог. „МИР“, казва Христос на Моите ученици по целия свят, МИР на всички, които прилагат Моето учение, МИР на верните, МИР на търпеливите, МИР на кротките и смирените духом, МИР на всички, които търсят правдата и ЦАРСТВОТО БОЖИЕ. Мир на нажалените, наскърбените, „МИР“, казва Господ на Моите чада, тяхно е Царството от сега, „МИР, МИР ИДЕН МИРЪТ БОЖИЙ за праведните по сърце и утеха за всички“. ТАКА ГОВОРИ МОЯТ НЕБЕСЕН ОТЦА. МОЙ И ВАШ БАЩА, на всички страдающа. И Аз Вашия брат Ви казвам: „Пазете закона Му, дръжте Словото Му, ходете в Любовта Му и ще чуете гласа Му и сички от голям до малък ще го познаете, че е той Единия и Неизменния във всичко на живота, и всичко произтича от Него самия, от неговата добра Воля.“

Ваш Верен.

/Свещения подпис/

На 14 септември 1918 година е пробивът на Добро поле. Армията напуска фронта. Следва Войнишкото въстание и войниците разбунтували се биват разбити при Владая от 20-30 септември 1918 година и са убити към 2500 въстаници. На 3 октомври 1918 година Фердинанд абдикира в полза на сина си Борис III и напуска България.

През 1919 година събора е от 19 до 24 август. На този събор Учителят разяснява някои събития от предната година - 1918 г. Той казва: „Когато българите напуснаха Солунския фронт и казаха: „Не искаме да се бием“ Господ веднага изля благословията си, настъпи голямо плодородие, когато пък за онези, които се биеха още нямаше такова. Във Франция, Англия сега има голяма суша понеже законите, за които ви говоря не одобряват техните действия. Щом воювате -плодородие няма да имате. Сила ще имате, контрибуции ще налагате, но хляб няма да имате“. Това Учителят го казва на 20 август 1919 г. когато реколтата в България е изключително добра. Той продължава: „В света съществува само едно право - Божественото“.

„Бог толкова възлюби света щото даде Своят единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, а да има живот вечен.“

„Бог толкова възлюби света щото даде Разумното Слово, Своят Син, за да спаси реалността на нещата, да не се наруши вътрешната хармония.“

Тук Учителят открива една мистична тайна в този горен стих, че единородният Син - това е Разумното Слово, което се дава. А Разумното Слово бе

дадено чрез Учителя Дънов. На 24 август 1919 година Учителят изнесе беседата „Мировата Любов и Космичната Обич“ - а тази беседа дава отговор на изнесеното по-горе.

Съборът през 1920 година се състоя от 19 до 24 август и Учителят изнесе основната беседа „Новото човечество“ в читалище „Надежда“.

През 1921 година от 19 до 24 август бе събора в Търново. На 19 август Учителят изнесе беседата „Пробуждане на колективното съзнание“.

През 1922 година на 19 август Учителят изнесе беседата „Новият живот“. Накрая на беседата си Учителят дава отговор на решението на архиепископският събор от 20 юли 1922 година публикувано в „Дневник“, бр. 6804, в който се съобщава, че Петър Дънов се е самоотлъчил от църквата. В отговор на това Учителят завършва беседата си така: „Ами ако съм една нишка, която носи туй Божествено Учение, ако вие скъсате тази нишка какво ще спечелите? Вие ще изгубите вашият идеал както го изгубиха преди 2000 години евреите като отхвърлиха Учението на Христа. Днес те изправят вече своята погрешка и няма да остане народ на земята, който да не се преклони през тази Истина и да не я приложи. Сега и вие българите колкото по-рано възприемете това Учение толкова по-добре ще бъде за вас“.

През 1923 година няма събор. Правят се постъпки до правителството на Александър Стамболийски, но то не разрешава събора, а на 9 юни 1923 година е направен военен преврат и Стамболийски е убит. Учителят прави постъпки да се разреши събора на 9 септември 1923 година, но той също не се разрешава. Тогава се поканват ръководителите на братствата и те идват в София и Учителят държи няколко беседи пред тях.

През 1924 година има също затруднение за разрешаване от властите на събора. Чак на 24 август Учителят държи една-две беседи в салона на ул. „Оборище“ 14.

През 1925 година съборът е в Търново от 23 до 29 август. По това време търновското гражданство подтиквано от духовенството правят подписка срещу Учителя и се изисква от властите повече да не бъде допускан Дънов да прави съборите си в Търново.

През 1926 година съборите са в София на полянката на Изгрева като слушателите са насядали на тревата като преди това градоначалника на София и властите забраняват събора, но след намесата на министър-председателят Ляпчев съборът е разрешен.

През 1927 година съборът е на Изгрева в току-що построенят салон като Учителят държи беседа в салона при зейнали отвори на прозорците поради това, че те още не са сложени. По-нататък съборите продължават.

А между другото започват да се организират **Младежките събори**.

Първи събор - от 1 до 5 юли 1923 г. „Разцъфтяване на човешката душа“

Втори събор - от 6 до 7 юли 1924 г. „Да възлюбим“

Трети събор - от 5 до 8 юли 1925 г. „И обхождаше Исус всичка Галилея“

Четвърти събор - от 7 до 10 юли 1926 г. „Вътрешни и външни връзки“

Пети събор - от 14 до 17 август 1927 г. „Мислещият човек“

Шести събор - от 8 до 10 юли 1928 г. „Роден от Бога“

Седми събор - от 7 до 10 юли 1929 г. „Първите стъпки“

Осми събор - от 12 до 14 юли 1930 г. „Право си отсъдил“

Материалите по тези събори са публикувани още тогава в малки книжки.

136. БЕЛИТЕ БРАТЯ НА СЪБОРИТЕ В ТЪРНОВО

Пътуването по време на съборите на Бялото Братство в Търново се осъществяваше по най-различен начин. В зависимост от определената дата всеки си правеше сметка къде и как и с кои хора ще пътува. Онези, които пътуваха с влакове се групираха по групи от различните градове, събираха се във влака, че дори и в един и същ вагон и пътуването им до Търново се превръщаше в едно неспирно пеење на песни. Сестрите бяха облечени в бяло, с бели шапки или бели кърпи, бели рокли, а братята също бяха облечени в бели панталони, сака и ризи. Някои от тях си пътуваха с официални костюми, но си носеха и бели дрехи за събора. На някои от снимките по съборите ще видите как те са облечени по най-различен начин. Братята са строго официални с костюм и връзки, някои от сестрите са с официални рокли, а пък други са с обикновени бели рокли. Имаше пъстрота във всичко. Тук нямаше много заможни и богати хора, те бяха малцина, а другите едвам успяваха да си платят пътните, но затова пък откликваха на този вътрешен духовен подем. В тези години Учителят поименно и по списък съобщаваше на онези, които са извикани на събора. Имаше редки случаи когато някои тръгваха сами на събора подтиквани от един вътрешен импулс. На гарата в Търново имаше дежурни братя, които посрещаха и завеждаха групите направо в лозето, където бе направен лагер с палатки. Някои отсядаха в града при роднини, но организацията бе изрядна. Онова чувство за общност, всеотдайност се преливаше в един общ подем и тук личността се сливаше с безкрайността. Тук имаме усещането, че всичко се движи по един особен начин направлявано от едно и също място, а това беше не само присъствието на Учителя, но и самата обстановка около него предразполагаше за едно такова състояние. Тук се движеха с усмихнати лица готови да услужат всекому като откликваха на онази изява на духа за стремежа му за обединение на мнозинството чрез Словото, което излизаше от Учителя. Ето сега ще ви предоставим два интересни документа от събора.

Н.А.К.Б.А. (Няма любов като Божията Любов)

ИЗВЕСТИЕ

I. Квартирна комисия

1. Анастас Бойнов. 2. Райко Калпакчиев. 3. Иван Деветаков. 4. Иван Дойнов. 5. Христо Христов. 6. Пенко Пенков.

II. Касиер на събора - Никола Ватев

III. Домакини

Външни: Иван Дойнов, Божил Иванов, Михаил Шишманов.

Вътрешни: Тодор Абаджиев и Ненко Тлъстев

IV. Нагледник - Христо Тончев

V. Готвачи - Мария и Петко Епитропови

VI. Трапезоуредници

1. Тодор Стоименов. 2. Емануил Иванов. 3. Слави Камбуров. 4. Драган Попов.

VII. Разпоредители

1. Костадин Иларионов. 2. Начо Петров. 3. Панайот Ковачев. 4. Стамат Тодоров. 5. Стефан Желев. 6. Матей Попов. 7. Никола Камбуров. 8. Минчо Сотиров. 9. Димитър Добрев.

VIII. Коменданти - Илия Стойчев и Минчо Сотиров.

С.Б.А.Е.А. (Само Божията Любов е Любов)

Н.А.К.Б.А. ОБЩИ НАРЕЖДЕНИЯ

I. Съзнание, което всеки трябва да има за значението на срещата - да работим за възстановяването Царството Божие на земята.

II. Абсолютна чистота: физическа, в чувства и в мисли.

III. Във всичко да има разумност

IV. За неотложни нужди срещата с Учителя ще става чрез комисия.

V. При сутрешните молитви всекой запазва реда, който е заел първи ден. Всички заемат местата си десет минути преди определеното време и пазят пълна тишина. Закъснелите застават най-подир. Предаването ще става от 12 души, които ще предадат нареждането на Учителя.

VI. По даден сигнал за закуска, обяд и вечеря всички се нареждат по определените си места и с песни очакват Учителя. Вън от столовата носене на храна се забранява.

VII. Пушенето на тютюн се забранява.

VIII. Купуване на хранителни продукти по частен ред не е позволено.

IX. Всички деца са под контрола на родителите си, а излизането им вън от района става под надзора на отговорни лица.

X. Във всяка палатка има частна стомна. Братските стомни остават за кухнята. Вода за проливане (измиване) се донася от чешмите вън от района.

XI. При беседите на Учителя ще се спазва реда указан от Панайот Ковачев. На първи ред седят по един от всеки град за държание (записване) на бележки.

XII. Всички, които не се чувствуват готови да изпълнят посочения ред са свободни да напуснат събора.

С.Б.А.Е.

След завършването на съборите всички си заминаваха по групи, а някои от братята оставаха, за да се приберат палатките и всички онези неща, които са служели за лагера - казани, посуда, храна, палатки, завивки. Прибирането на лагера продължаваше към една седмица. Накрая всички си тръгваха заедно с Учителя. Понякога Учителя е оставал и още една седмица в Търново, друг път е тръгвал да посети някои градове в страната по покана на приятели.

Един от братята след години разказваше, че когато си отишъл от събора в родното си село изведнъж цялото му въодушевление и вътрешен плам и онова състояние, което е изпитвал в Търново и което го е съпровождало по време на събора то внезапно изчезнало. Изчезнало изведнъж и той отново се озовал като обикновен човек в своето ежедневие. Чудел се каква ли е причината, молел се дълго, за да добие същото вътрешно разположение, но нищо не сполучил. Отива при Учителя, среща се, споделя впечатлението си от това, което е усещал като празнота, на което Учителя се усмихнал и му казал: „Това състояние, което ти си преживял не е твое и затова сега го няма у теб. Това състояние не се дължи на теб, а това се дължеше на присъствието на Белите Братя, които бяха дошли на събора от края на Вселената, за да присъствуват на откриването на събора и на откриването на Школата. И те влезнаха във вас, бяха около вас и с вас по време на целия събор, но вие не ги виждахте, защото очите ви са затворени. Събора приключи и те си отидоха така, както и вие си отидохте по домовете“. Братът отворил уста, ококорил очи, гледа, слуша и не може да проумее за цялата тази истина. „Учителю, ами сега накъде без Белите Братя?“ Учителят го погледнал строго: „Белите Братя бяха дошли на събора, за да чуят Словото на Бога, те си отидоха, но за

вас остана Словото. Ще четете, че учите, ще го проучавате и чрез Словото ще се доближите до тях, а чак когато изпълните и изявите това Слово и то стане път у вас то Белиите Братя отново ще дойдат у вас. Това ще бъде Царството Божие на земята. Това е Божията благодат, която иде чрез Словото в душите на учениците“.

137. БЕЛИТЕ ДРЕХИ

Аз за пръв път отидох на събор в Търново през 1921 г. и там заварих братята облечени в официални костюми, а пък сестрите също бяха дошли с нови рокли, но за съборите всички се обличаха в бели рокли и забрадки за сестрите, а пък братята слагаха бели панталони и бели ризи. По онези години след войните имаше много убити мъже по селата. Селата по цяла България бяха почернени и жените носеха все черни рокли, черни забрадки и чрез този траур те оплакваха загиналите. Нямахме населено място, където да нямаме убити. Затова явяването на толкова хора в бели одежди направо изумяваше околните, а освен това повечето се дразнеха и ги сочеха с пръст „Гледай ги тези хвърлиха си чернилото, облякоха се с белило и забравиха убитите“. После като виждаха, че тези с белите рокли и забрадки се събират и се молят и пеят духовни песни, че четат стихове от Евангелието започнаха да ги одумват по най-различен начин. В началните години Учителят препоръчваше приятелите да се събират и да ползват черквите, но след като църквата поде война срещу Учителя те напуснаха църквите и започнаха да се събират в частни домове и квартири. Църквите се изпразниха, а свещениците нададоха вой от амвоните на църквите и викаха „Анатома“ срещу тях и започнаха да настройват общественото мнение. По онези години общественото мнение беше голяма сила и човек не можеше да го пренебрегва току-така. Ето защо духовенството нададе вой срещу Учителя и срещу онези с белите одежди и се започна борба безпощадна, без фронт, борба на нож, гърло за гърло, борба за всеки човек поотделно. И в онези години беше много трудно на първите приятели да се противопоставят на общественото мнение и ние по-късно се чудехме как са успели да преминат през тези години. Водеше се борба за всеки човек и борба за всяка душа. Онези, които бяха изпратени от Небето, за да бъдат ученици на това Учение отстояваха, но имаше и такива, които не издържаха и се отклониха. На тяхното място дойдоха от света хора любопитни и чужди на това Учение, макар че според окултния закон беше точно определено числото на учениците, които трябваше да дойдат при Учителя. Трябваше да се чака десетки години, за да могат те да пораснат и да дойдат в онова време, което им беше строго определено от небото. На събора през 1922 г. на 19 август Учителят в пет часа сутринта на Преображение държа първата беседа. След тази беседа трябваше да се отиде в града, в салона на читалище „Надежда“, който бе заангажиран, за да може Учителят да произнесе своята беседа както пред нас, съборяните, така и пред поканените граждани от Търново. Трябваше да се върви пеш. Постави се въпроса как ще бъдем облечени. Изведнъж изникна общественото мнение, което беше доста настроено срещу Учителя и срещу събора и Учителят даде един метод, за да може всеки да реши вътре в себе си и да се освободи от общественото мнение. Той каза: „Ако ви е срам от общественото мнение ще отидете с белите дрехи и страха ви ще изчезне“. Така направиха мнозина дошли от провинцията и този опит бе сполучлив и онези започнаха да свикват и да ги виждат, че тези хора се движат с бели дрехи и могат да издържат на одумванията и хулите по техен адрес. Учителят даде и още един метод: „Ако имате

Любов ще отидете с обикновените си дрехи". Това означаваше, че ако ученикът беше преминал през онази бариера на общественото мнение и беше тръгнал по пътя на ученика, а това е пътят на човешката душа чрез Словото, то външната форма не е толкова важна и може да се пренебрегне. И затова той каза: „Онези, които искат да служат на тази Любов да се облекат в белите дрехи, а онези, които не са готови да си отидат с обикновените дрехи". По този начин се постави въпроса за свободата, която е вътрешно качество и която свобода е изява на Божествения Дух. Преди да тръгнем за съборите имах разговор с Учителя.

„Сега в Търново ще бъдеш разумна. Ще имаш вяра и ще бъдеш свободна. Няма да се смущаваш от другите. Ще си чакаш реда търпеливо. Ти ще гледаш не да бъдеш първа, а последна. Любовта прави жертви. Трябва да си готова всичко да пожертвуваш всичко за любовта си.

Аз гледам, които се качват първи на трамвая все са със скъсани рокли или счупени омбрели (шапки). Качила се първа ама роклята ѝ скъсана. А който изчака и се качи последен - той е последен. Който получава последен се ползува най-добре.

Ако се съберат десет души и аз ти дам само на тебе обяд, а на другите не дам ти или ще поделиш яденето си с другите, или ще се откажеш и ти да ядеш. Пък когато останеш самичка можеш спокойно да си ядеш и благодариш, че никой не те смущава.

Когато аз ти помагам колко хора обикалят прозорците и си казват: „Защо Учителя я не изхвърли навън?" Ще гледаш по възможност да се събуждаш ревност у другите души. Не всеки, който е във водата може да пие от нея."

138. ДИСПУТЪТ, КОЙТО НЕ СЕ СЪСТОЯ

След като беше решен въпроса с какви дрехи ще отидем в града всички се запътихме към читалище „Надежда", чиито салон предварително беше заангажиран. Ние се движехме една многобройна група, подредени в редици, с белите си дрехи и непрекъснато пеехме песни. Търновското гражданство ни оглеждаше и се чудеше какво ли означава всичко това. В салона ни чакаха приятели, наши съмишленици от града, които бяха заели част от местата. Влезнахме и напълнихме целия салон. По това време пристигна една група към десетина свещеници с няколко митрополита и Учителят нареди да им се освободи първият ред, което и сторихме. През цялото време салонът пееше песента „Братство и единство". По това време Учителят влезна на сцената, а свещениците станаха, викаха и ръкомахаха: „Искаме диспут, искаме диспут". За да ги заглушим започнахме да пеем и други песни и те направо бяха задавени от общия хор на салона. Единствено се виждаха техните ръкомахания. Учителят беше на сцената, даде знак, ние замлъкнахме, той се обърна към тях с думите: „Най-важното в този свят - това е животът. Имайте добрината да ме изслушате. Моето Учение не е на теория и диспут, то е основано на строго научен опит". Поповете се огледаха, седнаха на столовете, извадиха си моливите и тефтерите, за да могат да записват думите на Учителя и след това, за да могат да му отговорят. До мен стоеше един от възрастните приятели, който ми каза: „Сестричке, днес ще бъдем свидетели на Божието проявление". Аз го погледнах учудено, а той целият сияеше и беше убеден, че нещо ще се случи в този час и в тези предстоящи няколко минути и то такова, което човек чака да се случи цял живот. Най-интересното бе, че само след една минута свещениците, които шаваха насам-нататък, оглеждаха ни,

изведнъж мирясах и заеха спокойно своите места, а след още няколко минути ние видяхме как те бяха оклюмали глави и всички спяха. Да, те всички спяха. Те искаха диспут, но ето те получиха диспут - спят, а някои дори от време на време хъркаха. Учителят спокойно говореше, а пък моят възрастен приятел до мен протегна глава и ми пошепна на ухото: „Сестра, диспутът започна с падане на калимавките“. И наистина главите им климнаха, калимавките им се търколиха и паднаха, а пък някои изпуснаха и моливите си, и тефтерите си на земята. Учителят продължи да говори и тази беседа е публикувана и всеки може да се запознае с нея. Което е най-интересното те бяха дошли на диспут, но Учителят ги бе усмирил, беше ги приспал и беше ги излякъл от телата им и ги бе поставил в друго поле, в друга аудитория където те можеха там да слушат добре, а пък телата им пред нас на първия ред бяха приведени да мируват и да не смущават слушателите в салона. През цялото време на беседата нито един от тях не мръдна, не шавна и не вдигна глава - те спяха. Беседата завърши и настъпи мълчание. Изведнъж онези спящите постепенно се събудиха, ококориха се, а ние целия салон се смеехме, а някои ги сочеха с пръст. Те разбраха, че са спали, оглеждаха се, озъртаха се насам-натам и не можеха да проумеят как така се бе случило, че те са спали през цялото време. След малко те се окопитиха и митрополита започна да ръкомаха с ръце и да вика: „Искаме диспут, искаме диспут и умоляваме гражданите да дойдат след обяд в два часа на това място в салона за диспут“. Учителят ги изгледа и каза: „Който иска диспут сега да го проведе, след обяд не може да има диспут“. Но сега те не бяха готови за диспут, защото бяха проспали цялата беседа, всички им се смееха и не можеха нищо да кажат и да възразят на изнесената беседа от Учителя. По едно време те отново започнаха да ръкомахат и да викат: „След обяд в два часа диспут“. Ние запяхме отново песента „Братство и единство“ и целият салон полека-полека се изпразни. Братът до мен отново се наведе и каза: „Сестра, сега ще стане библейско чудо и силите Господни ще се изявят“. Ние излезнахме, подредихме се и с песни напуснахме града и отидохме в лозето. Някои от приятелите останаха в салона, за да изчакат няколко часа, за да видят какво ще се случи точно в два часа, защото бяха убедени в правотата на думите на Учителя, че точно в този час диспут не може да има.

Първата битка с духовенството бе спечелена. Оставаше втората битка. Ние вече приближихме до лозето и Учителят нареди на приятелите всички да окопаят веднага палатките си и да направят ровове около тях, за да може да се оттича водата покрай палатките и да не се наводним. Братята се разтичаха и много вещи и предмети, които бяха навън по най-бързия начин бяха прибрани. След това ние обядвахме на масите и Учителят погледна часовника, беше към два часа без петнадесет минути. По едно време небето се заоблачи, започна да духа вятър, надойдоха облаци, започна да треска, да гърми, че проблясваха светкавици, изведнъж дойде буря и се изля дъжд из ведро, който започна точно в два часа. Този дъжд валя повече от час, никой не можеше да излезе от палатките и нито един гражданин от Търново не можеше да напусне къщата си, за да отиде в салона, за да чуе обявеният диспут от свещениците. Реки от вода се изливаха по улиците на Търново, градът се беше умълчал, стгушил и уплашил. Нашите приятели в града, която бяха отишли по домовете си ликуваха и пееха песни и хвалеха Бога, че ги отърва от противниците им. Онези, които бяха останали в салона не можеха да повярват на чудото, което ги сполетя. Обикновените търновски граждани схванаха това явление не само като поличба небесна, но и като забава и се подиграваха със свещениците. Ние в лозето бяхме в палатките си и през ця-

лото време пеехме песни. След два часа дъждът спря и след това Учителят държа беседа за съвършеният мъж, което означаваше, че човек трябва да се доближи до познанието на Сина Божий в съвършената пълнота, което означава един Господ - един Бог в Сила, в Слово и в Дела. А познанието на Сина Божий започва с изучаването на Неговото Слово, започва чрез Любовта, защото тя е сила и е връзка, която съединява световите на Божие изявление и проявлението на Духа в неговото Битие. Любовта е тази сила, която може да въздигне човешката душа и да преведе ученика към познанието на Духа чрез изучаването Словото на Учителя.

Най-интересното е, че свещениците след тези два случая замълчаха, бяха гузни и не безпокоиха събора и Учителя през цялото време. Този събор е изключителен, защото той даде началото си и от него започна Школата на Всемирното Велико Бяло Братство.

На този събор Учителят отговори на всички повдигнати въпроси и обвинения срещу него от страна на свещениците. Във връзка с това той каза: „В бъдеще ще се допусне щото църквата да се ограничи от държавата - това ще бъде присъдата Господня“. Аз доживях цели тридесет години след 1944 г. и видях, че това стана точно така, защото комунистите идвайки на власт ограничиха църквата, дейността на свещениците, защото тяхната идеология беше атеистична. И като си спомням как през 1922 г. дойде онази буря и спря диспута и как силите Господни се изявиха чрез Сила и Мощ, то тутакси правя сравнение как тази Сила и Мощ отново дойде и се изяви, но намери други служители, за да изпълнят и проведат решението и Волята на Учителя от събора през 1922 г.

139. НЕОБЯВЕНАТА ВОЙНА

На събора през 1922 г. Учителят разгледа много принципни въпроси. Спомена, че Бялото Братство сега отваря за пръв път тази Школа и че досега тя е била закрыта и то за пръв път в света. Спомена също, че всичко онова, което е писано в окултните науки и окултната литература, всичко това е рожба на Черното Братство и че това е черна магия с цел да отклони онези, които трябва да дойдат в Школата на Бялото Братство. От друга страна в Търново се дойде до едно сражение на Бялата и Черната ложа, случаи, които описахме, но трябва да се обърне внимание, че войната не свърши, а тя продължаваше денонощно. На първо време тя се водеше от свещениците начело с митрополити, които подведоха общественото мнение срещу Учителя. Винаги на всеки събор накрая обществените власти и онези, които се грижеха за реда в един град по една или друга причина се намесваха и пречеха на събора. Този събор през 1922 г. не прави изключение. Затова ще говорим по-късно. Учителят даде следните разяснения за подетата война на църквата срещу него.

„Духовенството на този народ е обсебено от лош дух и го води към злото. Ако съвременните християни биха приложили Учението на Христа сега светът щеше да е съвсем друг. Но и сега не е късно“. (25.06.1918 г.)

„Най-големите престъпления в света са ги вършили калугери, владици, попове, царе и други. Само римската църква е изгоряла 50 милиона християни. Истинската църква е в Невидимият мир, на Небето, в духовния свят. Църквата, това е общение на хората, които живеят по Любов и Мъдрост, които не се лъжат и живеят в братство. Това е разбирал Христос, когато е говорил за Царството Божие“. (10.09.1920 г.)

„Католическата църква, която е избила 50 милиона хора как ще оправ-

дае това си деяние? Гръцката църква, която разруши българската и изби толкова попове и владици как ще се оправдае?" (16.11.1921 г.)

„Ние не сме нито с Католическата, нито с Православната, нито с Протестантската, нито с Христовата църква. Ако искаш да растеш трябва да се посееш далеч от старото дърво. Ако ние сме в църквата или приемем нейните догми и форми - нашата съдба е свършена.“ (16.02.1921 г.)

Тези изказвания на Учителя са необходими, за да се види от къде започна войната срещу Учителя и кой я водеше. Освен това имаше и невидими сили, които бяха направлявани от Черната ложа и чиито служители си гледаха много добре работата и бяха изключителни изпълнители без никаква грешка. Потърпевшите бяхме ние, които бяхме на събора.

Един пример. Отива една сестра при Учителя и му казва, че духовете са обзели и са влезнали и са обсебили една друга сестра, която седи в палатката и прави само бели. Учителят я поглежда и казва: „Оставете я, не се безпокойте, няма нищо, няма да се занимаваме с нея. Ако не се занимаваме с нея и оставим духовете да се занимават с нея, то вие ще бъдете свободни и ще може да работите. Ако се намесим, то духовете, които са у нея ще почнат да се занимават с вас и тогава вие ще бъдете вързани като нея“. Онази сестра разбира закона и тихо се отмести и продължи да се занимава с онова, за което бе дошла.

Друг пример. Един брат бе довел сестра си, която също бе медиумична и всички тия сили, които кръжаха в небесата и се опитваха да ни атакуват намериха пролука и се насочиха към рождената сестра на този брат. Тази се разбуяйствува така, че влезна в една палатка и наби две възрастни сестри, които бяха доста големи, високи и едри на ръст. Всички стоят като истукани и смятат, че тази е умопобъркана. И това става в събора, в мястото където е разположен лагера, където сме всички и където Учителят също тук пребивава. Как си представяте всичко това и как може да си го обясните? Няма ли да влезнете в противоречие с това, че тук на това място е Великия Учител, а около него стават тези неща и точно под носа му. Отидоха и казаха на Учителя. Той не избърза веднага, след малко отиде, огледа я хубаво както може той да оглежда и отиде при нея и извика на духовете, които я бяха обсебили: „Слушайте, вие, кой ви дава правото в този дом да влизате и да биете?“ Той се приближи до нея и изведнъж тя цялата се разтрепери, като че ли си хванал и тръскаш зрели круши и крушите падат на земята, а пък тази сестра извика „Оле-ле“, а пък Учителят също извика: „Вън от нея, вън от тук“. Сестрата се сви, онези също се свиваха у нея и не искаха да я напуснат. После от нейната уста се изтръгна един писък и като някакъв вихър нещо изскочи от устата ѝ, щукна към небето, тя се освободи, залюля се и падна на земята. Учителят ги накара да я отнесат в палатката. На следващата сутрин тя беше смислена, говореше умно, усмихваше се и се радваше на Божието избавление. А рожденият ѝ брат благодареше на Бога, на Учителя и сияеше от радост.

Друг пример. Мисля, че това беше през събора на 1921 г. когато Тереза Керемидчиева, майката на Савка, изведнъж падна на земята, изгуби съзнание и лежеше като мъртва. Казаха на Учителя, той дойде, огледа я, направи няколко кръга около нея и през цялото време когато кръжеше около нея и като я обикаляше гледаше нагоре към небето. След това той извика една сестра и каза: „Ще стоиш тука и никой да не се приближава до нея“. После Учителя с бастуна си очерта един кръг на земята около нея, така че никой не трябваше да пристъпва през този кръг. Мина един час и сестрата Тереза полака започна да шава и се събуди, стана, беше като замаяна, заведоха я

палатката, а на следващия ден ѝ нямаше нищо.

Един друг случай пак на събор в Търново. Петко Гумнеров през една нощ му прилошава, изгубва съзнание и направо умира. За всички Петко е бил умрял. Идва Учителя, хваща за раменете Петко, разтърсва го няколко пъти и му извика: „Петко, влез в тялото си. Петко влез в тялото си“. След малко Петко се връща в тялото си, събужда се като от сън, оглежда присъстващите и не може да разбере какво е станало.

Тук имаше невидим фронт като от едната страна беше Братството, а от другата онези сили, които атакуваха учениците както през деня, така и през нощта. Беше много трудно и само благодарение на Учителя успяхме да излезем от тези трудни случаи както за преживяване, така и за обяснение.

Ще разкажа и един случай с Олга Славчева. По това време тя е поставена да дежури в кухнята където трябва да се подготвят продуктите за храна на 500-600 човека. Обикновено дежурните по кухня се определят предния ден като за улеснение всеки град дава дежурства. Обаче Олга е работила непрекъснато независимо, че дежурството ѝ със софиянци е минало отдавна. Тя си казала: „Бог е винаги дежурен“. След няколко дена работа при казаните където от една страна трябва да се поддържат огньовете и където е горещо, а от друга страна настъпила жега, слънцето е парело силно, тя е била гологлава и е получила слънчев удар. Направо премаляла от претопляне, пада с изключително голямо главоболие и приятелите започват да я плискат с вода, но нищо не помогнало. Накрая тя казала: „Заведете ме при Учителя“. Двама яки братя я поемат и изкачват в Горницата при Учителя на килима и я оставят на Учителя. Той се обърнал към нея и казал: „Моли се“ и тя започнала да се моли, а той махнал с ръка над главата ѝ и изведнъж всичко онова, което е стояло като връшник върху главата ѝ се отмахва, тя скача на крака и му целува ръка. Той я изпраща до вратата, а там пред вратата я чакат онези, които само преди пет минути са я занесли полумъртва на ръце. Олга слиза тичешком, хвърля се върху тях и започва да ги прегръща, да им благодари и да хвали Бога за изцелението си.

Тези случаи, които разказах говорят, че тук се водеше борба на живот и смърт. Тук учениците трябваше да се изпитат и да се определят. Искаха или не искаха те се определиха по един категоричен начин. Онези, които бяха за Школата на Учителя, за принципите на Бялото Братство получиха съдействие и благословението му, защото това бе Духът, който носеше живот.

През време на този събор, а и по-късно Учителят бе дал своето категорично мнение за духовенството и за църквата. Веднъж той каза следното: „Колко калимавки ще има да се търкалят из улиците. Защото едно гонение против официалните представители на духовенството ще се позволи и ще се допусне от Небето“. През време на Школата много калимавки паднаха и то онези, които бяха решили да воюват срещу Бога. Тях ги хвана окултния закон, но след това дойдоха други събития където паднаха също много калимавки. Ние бяхме свидетели на всичко това и видяхме, че думите на Учителя пророчески се изпълниха. Учителят бе дошъл и открил Школата си за учениците си, които трябваше да дойдат от края на Вселената. Бялото Братство за пръв път отвори тази Школа и на никому не бе позволено да пристъпва Божия закон. Бъдещият живот не само на нас, но и на този народ се обуславя от Школата на Бялото Братство.

140. СЪБОРИТЕ НА БЯЛОТО БРАТСТВО И ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ НА УЧЕНИЦИТЕ

Може би най-възнуващите мигове в братския живот бяха съборите в Търново, но под влияние на духовенството търновското гражданство се подписа в една петиция до официалните власти да се забранят съборите. По този начин то се определи не само за възбрана на съборите, не само за изгонването ни, но и срещу Бялото Братство и Учителя. Подписите бяха подписи на гражданството, където срещу всяко име имаше адрес и подпис. Че свещениците бяха тръгнали от къща на къща и събираха тези подписи бе ясно, но накрая се оказа, че и една възмутена делегация от цивилни граждани също е събирала подписи. Учителят беше много недоволен и огорчен не само от свещениците, не само от онези, които го гонеха, но и от гражданството в Търново. За този случай Учителят сподели: „Те се определиха срещу Бога и се подписаха. Техните подписи ще свидетелствуват срещу тях. И от тях те не могат да се освободят, защото са техни“.

На съборите в Търново ставахме много рано призори и обикновено още по тъмно Петър Камбуров излезе с цигулката и засвири в четири часа през нощта песента „Събуди се братко мили“. Той започне така леко, тихо и постепенно ние се събуждахме. По-късно с тази мелодия се събуждахме и в следващите събори, че дори и на Рила. Обикновено с тази песен се извикваше от Невидимия свят онези, които трябваше да дойдат на събора на Бялото Братство. Тази песен не беше само за нас, които трябваше да се събудим. Тази песен звучеше не само в ушите ни, но обхващаше цялото ни естество и ние с трепет тръгвахме към поляната, заставахме и очаквахме изгрева на слънцето. Не след дълго време слънчевия диск излизаше и първите лъчи ни огряваха. Това беше един необикновен момент, защото слънцето олицетворява и е символ на Божият Дух, който трябва да изгрее в съзнанието на ученика. Всяко едно действие трябва да съответства на Високият идеал в Словото на Учителя. Всички, които бяха дошли на събора бяха поименно поканени, но имаше и такива, които бяха откликнали на вътрешния зов на Бялото Братство и душите им бяха откликнали и бяха дошли на събора. Ще ви разкажем един такъв пример.

Имаше един брат - Михаил Ангелов от Варна, който беше чувал за Братството и познаваше някои от братята там. Един ден братята Абаджиеви му съобщават, че в Търново ще има събор на Бялото Братство и са му съобщили, че той може да бъде заведен на събора. По онова време той е минавал някаква вътрешна психическа депресия и е търсел както всеки човек смисъла на живота. Той се е смущавал да тръгне сам, но по настояване на братята Абаджиеви той тръгва и стига в Търново. Когато пристига ръководителят на варненското братство - Емануил Иванов го вижда и се скаква на братята Абаджиеви. „Защо сте го довели тука, когато той е още млад и няма покана за събора?“ Брат Михаил решава да се върне, но един от братята Абаджиеви го задържа. След това Емануил Иванов повдига този въпрос пред всички ръководители за неканения гост и те всички решават, че той трябва да напусне събора. Съобщават му решението на ръководителите и му нареждат да си вземе багажа и да тръгне за Варна. Той бил толкова съкрушен, че му се искало да отиде и да се хвърли от моста на Янтра в реката. Случайно минава покрай него брат Савов от София и след като чул патилата му го посъветвал да отиде лично при Учителя и да разкаже целият случай. Той се съгласил и тръгвайки той си казал: „Ако този Учител е Христос той ще ме

разбере, ще вникне в мене и ще види, че аз искам да остана тука, за да ми помогне иначе съм загубен". Между другото брат Савов го посъветвал, че преди да отиде при Учителя трябва да пости и да се моли. Един ден и една нощ той прекарал в пост и молитва. Вечерта той отива към колибата и ето вижда срещу него се задава Учителя с едно бащинско изражение и целият сияещ в светлина. Брат Михаил му казва: „Учителю, ръководителите ме пдят от тука, но аз искам да остана“. Той го поглежда и му казва, че може да остане на събора. След малко брат Михаил отива и разказва на братята Абаджиеви, че Учителят му е разрешил да остане. Ето от там се задава Емануил Иванов и започва да му се кара: „Ти още ли си тука, не разбра ли, че трябва да си заминеш?“ „Но аз ходих при Учителя, питах го и получих разрешение да остана тук.“ „Кой ти разреши на теб да отиваш при Учителя? При Учителя се отива само с мое разрешение, защото аз съм ръководител на Братството в град Варна.“ Той отново му нарежда да си тръгва веднага за Варна. Но Михаил остава без да се вслушва в заплахите на Иванов. Сутринта на събора, неделя е, 23 август 1925 г. Всички станали рано в полуздрач, наредени на редици и очакват изгрева на слънцето. Учителят след като прочитат молитвата започва да дава своята беседа. Тази беседа е озаглавена „Двете свещени положения“. По едно време Учителят както е говорел изведнъж се спира на този случай. „Вчера дойде при мен един млад брат, трепери горкият и ми казва: „Учителю, досега не съм бил в Школата, не съм следвал това Учение, но от вас зависи всичко. Ако ме приемете в Школата моята душа ще се повдигне“. По човешки, по вашето вие ще кажете: „Този брат не е посещавал Школата, да не се приеме“. Казвам му аз: „Чакай да видя какво ще каже Господ“. Как мислите, какво ще каже Господ? Щом Господ го праща при мен Той го е приел вече. Казвам му: „Не бой се, Господ те е приел“. Ти като обичаш Господ дай му възможност да живее в теб. А тази външна работа да влезеш в Школата е уредена вече. Не бой се. Ти ще слушаш Бога, защото който влиза в училището трябва да слуша“. (стр. 21-22, Съборни беседи, Търново, 1925 г.)

В тази беседа на Учителя се изтъква едно свещено положение, а то е: да дойде Бог, чрез Духа си да живее в нас. Второто положение, което се дава е: ние да влезем да живеем в Бога. Ето така Учителят разрешава този случай с тези две свещени положения. Всички събрали се като изслушали Учителя и като видели как той разрешил този случай след свършването на беседата станали, отишли при брат Михаил, поздравили го, а пък братята Абаджиеви го разцелували. През времето на цялата беседа брат Михаил се е криел зад големите гърбове на двамата братя, защото се срамувал от това, което слушал и смятал, че той, най-малкият тук на събора, е недостоеен да бъде при нозете на Учителя. Но ето така Учителят разрешил този въпрос, защото Високият идеал на ученика се намира в неговата душа и само човешката душа може да направи общение с Бога.

В началото братския живот бе истински. Имаше повече идея във всяко начинание. Идея и опит да се осмисли всичко чрез идеята. Но после навлязоха с годините повече външни хора и постепенно всичко се измени. Хората и присъствието на техния свят промени много неща. В следващите събори дори и на Изгрева, когато идваха посетители от града обстановката коренно се променяше. Липсваше онази атмосфера, която имаше на духовните събори в град Търново. Дори понякога се случваха и неприятни инциденти.

Ще разкажа един такъв срамен случай. На един събор беше изчезнал един чаршаф. Представете ли си, че това бе събор на Бялото Братство и знаем, че присъствуваха всички, които се подвизаваха в новото Учение на

Любовта така както тези тука на земята, така и онези невидими посетители от Вселената дошли за събора. И изведнъж кражба. Някой го открадна от самите съборяни. Принципът на Любовта и кражбата са несъвместими в Школата и това се наказва много строго от окултният закон. Понеже знаех това отидох и казах на Учителя. После той извика сестрата, която отговаряше за чаршафите и той така й се кара строго, сърдито, че дори и на мен ми станa неудобно, защото аз бях причината да му съобща за тази кражба. Сестрата ме поглеждаше с урок, че за един чаршаф да й се кара Учителя така строго. Той схвана нейната мисъл и рече: „Най-голямото престъпление е да откраднеш и да излъжеш. А тук е събор на Бялото Братство. Другото, че си направила любовна връзка не е престъпление“. Учителят погледна сестрата, която имаше такава любовна връзка и тя цялата се изчерви и потъна в земята от срам. Излезнахме навън и сестрата се обърна към мен и ми каза, че не иска да ме вижда повече. Измина известно време и ето че дойде на Изгрева един брат и събщи, че някой брат-току-що починал. Съобщиха на Учителя, а ние бяхме около него, но така се случи, че и въпросната сестра също беше до него. След като изслуша новината Учителят каза: „Рекох, сега чаршафа дето го открадна ще му послужи за „покрив“ та с него да го покрият“. Всички се оглеждаха и не разбираха нищо. Аз изтръпнах, сестрата се разплака и побягна, а аз след нея. Тя бягаше и плачеше. Аз я настигнах, тя ме прегръщаше и се молеше: „Сестра, прости ме, че те упрекнах тогава. Сестра прости ме.“ Аз също плачех заедно с нея, бяхме се прегърнали и ридяхме. Това беше плач на учениците, плач на срама и плач за непослушанието. Непослушанието на един ученик е непослушание за цялата Школа. Опитността на един ученик е опитност на цялата Школа. Тук всичко е свързано. Там където присъства Божият Дух от там започва съдбата на човека. После този случай стана достояние на всички. Ниемеха всички.

На съборите имаше един дърво и всеки, който загубваше нещо я слагаша и закачваша на това дърво. На Рила, на лагера бяхме определили един камък на честността - там се слагаша изгубените вещи. Така че беше приятно да се виждат такива хубави постъпки и те не бяха малко. Всеки се стремеше да бъде изряден в отношенията си към другите, макар че не всеки можеше да бъде честен спрямо себе си. Но имаше един общ стремеж и това бе важното. Постепенно този стремеж след заминаването на Учителя загасна докато не се изпепели. Причините могат да бъдат намерени, поводите също, но това нищо не допринася в нашия случай. Това не може да промени нещата и не може да оправдае онези, които останаха със загубеният идеал. Човек, който загуби идеала си е загубен както за себе си, така и за околните, така и за Небето. Защото Небето се интересува само за хората с Висок идеал. Високият идеал представлява връзката между хората на земята с Невидимия свят. Чрез хората с Висок идеал става онзи непрерывен психически и духовен обмен между земята и Небето, между хората и Невидимият разумен свят. Там където в един народ се родят хора с Висок идеал, то този народ е благословен. Чрез хората на Високият идеал Невидимият свят изсипва своето благословение върху хората в този народ. Благословен онзи народ, чийто Висок идеал е свързан с Господния Дух и с Бога.

141. ЧЕРНИЯТ КОТАРАК НА СЪБОР В ТЪРНОВО

Тук на съборите ставаха различни неща, които никой не подозираше, че могат да станат и да се случат. Но ставаха.

Имаше един много интересен случай. Един от приятелите, който бе и ръководител на Сливенското братство - Димитър Добрев и бе представител на едно от най-многочислените братства по онова време. Изведнъж очите ми виждат как брат Добрев гони с метлата си един черен котарак от палатка на палатка, но така ожесточено, че ако би го настигнал и цапал доса, то ще го умъртви с метлата. Добрев гони котарака, а той беше млад и силен мъж, а от очите му излизат искри на ярост, а котаракът така бяга, че да ядоса още повече Добрев и направо казано си играе на криеница с него. Вместо този котарак да разбере, че щом го гонят с метла значи е виновен в нещо и трябва да побегне в някаква посока и да се затрие в вдън земя и да се махне от тук, а той търчи около палатките, а брат Добрев го гони с метлата. Настъпи едно оживление, всички следят тази гонитба и се смеят и се превиват от смях. Накрая Добрев се измори да го гони и той се скри някъде. Много дълго се коментираше този случай. Но когато Учителят започна своята беседа тогава той спомена за това неразбирателство и за разправиите между Сливенското братство и за онези закони, които владеят в света, в нас и около нас. Той спомена: „Например сливенци си живееш братски, пеят си по Бога, ядат си заедно, но духовете започват да ги разделят на два лагера - едните, че уж служат на Бога, а другите - на дявола. Разделиха ги на два лагера. Започват всеки със свои идеи и тогава духовете си турят пипалата. Едни с една партия, други с другата партия, докато изсмучат всичко. Дойдат в себе си, виждат че всичко е изчезнало“. Та тук Добрев беше дошъл със сливенци след като се бяха разделили на бели и на черни. А един ръководител не може да бъде друг освен бял брат. Та той беше от белите и онези, които бяха с неговата група, а другите пък бяха от черните. И това трябваше да излезе на показ. Но как? И се случи така, че дойде от някъде един котарак и то черен котарак, че изяде яденето на Добрев в палатката и че той така се вбеси от този котарак, че го гонеше и с него гонеше всички черни сили, за да може да ги унищожи. Погледнато един бял брат гонеше да унищожи един черен брат в един котарак и то с метлата пред цялото Братство в Търново. За всекиго беше от смешно, по-смешно. Но за Добрев не бе смешно, а беше цяло ожесточение, а за котарака черен също не беше смешно, той се стремеше да си спаси черната кожа. На яве бе показан целият спор между сливенци - на едната партия и на другата партия, и на белите, и на черните. А общият смях на всички показва несъстоятелността на тези спорове. След това Учителят каза: „И тъй като дойдат споровете ние ще заангажираме цялата Школа“. И по този начин беше заангажирана цялата Школа и отговора бе даден с общия смях на всички. На следващия ден братята го срещаха и запитваха: „Е, брат Добрев, догони ли черния котарак, хвана ли го за опашката?“ Добрев се ядосваше на този черен котарак много повече отколкото на подхвърлянията на братята и повече от онова, което Учителят бе казал за сливенци и за това, че духовете ги бяха разделили на черни и на бели. Ядосваше се, че беше подведен от духовете та да се покаже пред всички как един бял брат гони с метла в ръка един черен брат, макар че е един котарак. Естествено ако беше го настигнал с черния котарак и с черния брат бе свършено и Добрев би го претрепал. Но Учителят направи така, че единият остана жив, и другият остана жив. Ето такива бяха методите и символите, с които ние работехме в Школата.

Разказваше ми един път сестра Йорданка Жекова, че по младите си години е живеела във Варна. Имало братска група, но тя е била много медиумична и приятелите са правели спиритически сеанси и са викали духове. Как се случило, но вероятно чрез медиумичната природа на братята и сест-

рите възникнал спор, изпокарали се яко като едните обвинили другите, че са проводници на черни сили и се разделили на черни и бели. Белите се отделили, посещавали салона, четели беседи, молили се, а пък онези черните били изолирани и не били допускани в салона. Станало нетърпимо. Тогава Йорданка помолила едно да напише едно писмо до Учителя и му обяснили всичко и го помолила, че като е вече причислена към черните да се помоли Учителят за нея та да се спаси, защото искала да бъде ученичка на Христа и да служи на Бога. Учителят получил писмото след което пристигнал във Варна и цялото братство се зарадвало, че той е във Варна и че те ще могат да се срещнат с него и да разговарят, но каква била изненадата, когато Учителят след като се срещнал с Йорданка е поискал да каже имената на онези, които са били набедени, че са от черните. Тя изброила имената и Учителят наредил да бъдат извикани само тези лица и на тях той им е изнесъл една беседа и след това си тръгнал отново за София. Не се срещнал с нито един от ония, от белите, нито с техния ръководител, който разбира се е бил ръководител на белите. Те стояли като изумени. По този начин Учителят дал добър урок на останалите и тогава те отново разрешили на черните овци да се приобщат към стадото и да посещават братския салон. Така отново братския живот потръгнал. Там също във Варна имаха много недоразумения и различни търкания по тези въпроси. Служителите на Бога са едни и същи. Само онзи, който служи в Дух и Истина е служител на Бога и на Учителя. Не случайно варненското Братство бе поставено на едно непрекъснато брожение и в разстояние на години наред бяха посочвани кой е от Бялата и кой е от Черната ложа. По-късно онези, които бяха заквасени с друга мая от други окултни школи напуснаха Варна и дойдоха в София. Ние имавме възможност да им сърбаме попарата, а това бяха и Михаил Иванов, и Кръстю Христов, а по-късно дойде и ръководителят на Варна Емануил Иванов с жена му - Люба Иванова. Почти всички, които дойдоха от там създадоха много неприятности както на Учителя, така и на учениците в Школата на Изгрева. Ние тук на Изгрева имавме един Учител, имаше едно Слово и трябваше да изповядваме един и същ Бог. Но онези, които идваха и носеха повеите на различни окултни школи създаваха брожения между нас и дисхармония в цялата обстановка на Изгрева. Веднъж Учителят каза: „Ако вие се застъпите за принципите на Бялото Братство ще видите как Бялото Братство ще ви благослови и то ще отреди всекиму заслуженото“.

142. АНГЕЛИ И УЧЕНИЦИ НА ПЪТ

На един от съборите в Търново аз бях седнала до сточната тръба, която събираше водата от покрива на вилата в лозето и я сваляше долу на земята. Седя и наблюдавам Учителя как влиза и излиза от стаята. Друго занимание няхах и си бях решила целият този ден ще следя и ще наблюдавам Учителя за какво влиза и за какво излиза от стаята, т.е. от вилата. Защо ми бе хрумнало едно такова изследване, не мога да кажа. А на вилата при лозето в Търново народ, хора един до друг, едни се движат насам, други натам, но не безразборно, но всеки по някоя работа - едни търсеха контакт помежду си, установяваха приятелски връзки, разменяха си адреси, уточняваха си посещения. В онези години братята и сестрите бяха с неописуем възторг и убедени, че това Учение не само ще залее България, но и света и бяха много усърдни и вярваха от сърце и душа в това. И в това общо усърдие на всички около мен само аз седя в едно пасивно състояние и наблюдавам излизането и влизането на Учителя във вилата. Затова мое занимание на никой не му

направи впечатление, нито на някой от приятелите, нито пък някой ме повика за някъде или пък да ме помолят да свърша някоя работа както друг път се случваше. Седя и наблюдавам как всички наоколо си вършат своята работа, а пък аз също седя и си върша моята работа. По едно време като влизаше отново Учителя вътре в стаята, спря се, обърна се към мен и ме извика. Рече ми: „Ние ви приготвяме за ангелите“. Обърна се и влезе отново в стаята си. Стоя и си мисля: значи те ни приготвяват за ангели, а ние се мотаем насам и натам, а пък аз седя до водосточната тръба и наблюдавам дали ще излезе или ще влезе Учителя във вилата. Засрамах се. Чак тогава обърнах внимание, че всяко излизане и влизане на Учителя във вилата бе свързано с някаква работа. Като излизаше даваше напътствия, разговаряше с този - онзи, после пак влизаше в стаята си, някой чукаше, влизаше, след малко пак излизаше и т.н. Пак по това време се обърна към мене и рече: „Досега все Злото е побеждавало, но този път ний ще победим“. Това беше свързано с голямата война, която му беше отворило духовенството и църквата.

На събора в Търново веднъж ме поставиха дежурна, сготвих ядене, поднесох го на Учителя и на приятелите. А на мен ми вървеше много да готвя. Спореше ми и ми идваше отърки. Майка ми, която ме готвеше да стана светска дама и която имаше къщата прислужница, която ѝ помагаше в готвенето винаги с почуда ме оглеждаше когато се накая и аз да сготвя нещо. А като сготвя всички си облизваха пръстите. То не беше само до това какво ще готвиш, с какво ще готвиш, но как го готвиш и с какво умение го правиш и най-важното какво влагаш в него от себе си. И каквото от теб излиза, то влиза в храната като енергия, като флуиди, като аура, като движение и като състояние. Ето това прави една сготвена храна добра и прочува готвача. На Търново разлях с черпака храната, всички си взеха блудата и засърбаха. Учителят сръбна с лъжицата два-три пъти пък се спря, изправи се от стола си, огледа ме и каза: „Всяка паница струва по сто лева“. Всички учудено гледаха Учителя и мене. Той се усмихваше, беше доволен от моята работа. А тогава с цената от сто лева можеха да се купят продукти за цял събор и да се нагостят още толкова много хора. Значи оценката бе висока. Приятелите дойдоха с празните паници и искаха допълнително. Аз винаги недоумявах защо когато готвеха на съборите пък и на Рила, и на Изгрева винаги правеха така, че храната не достигаше. А пък аз когато бях дежурна така подготвям нещата, че винаги да остане една четвърт от общата храна. И онези, които искаха и които им хареса идваха и получаваха по един-два черпака допълнително и си дояждаха. След това изявление на Учителя приятелите се наредиха и някои подмятаха: „Сипи един черпак супа за сто лева“. Всички се изредиха още един път, бяха гладни и им хареса ястието. Ето сега разказвам тези случки и мога да кажа, че аз отново бъркам в казана, взимам черпака и на всеки, който си поднася паницата ще му сложа един черпак от моята супа, а пък аз разказвам стотици случки от живота ни с Учителя и всяка една случка е един черпак от моята супа. Запомнете това и дано ви харесат моите гозби и моите случки.

Когато пътувахме за Търновският събор с влака бяхме в едно купе Учителят, аз и Петко Епитропов. Когато двамата разговаряха аз мълчах. Аз все исках да питам Учителя за някои въпроси, които бяха в мен. В онези години аз бях млада и всичко в мене вреше и кипеше, бушуваше и едвам се справях с моята вътрешна природа. Бях толкова млада, че както майка ми казваше, че ми било отдавна минало времето за женитба и сега съм трябвало да имам най-малко две деца, да въртя къща и дом. Аз бях тръгнала по друг път и смятах, че тук ще ми бъде по-лесно. А тук на Изгрева и около Учителя

се завъртя цялата ми вътрешна природа от паметта на века. Това бе единият въпрос, който исках да питам, а другият въпрос бе, че все в главата ми се въртеше една мисъл дошла от дълбоко, някъде от началото на моето съществуване на земята, че в Невидимия свят съм плакала за някакъв грях и престъпление извършено от моя страна. Но после Христос идва и ми помага. Това беше една картина, която се въртеше непрекъснато в главата ми. Влакът пуфка пуф-паф, ние сме трима в купето и по едно време брат Петко също заспа, запафка и леко захърка. Учителят се обръща към мене и пита: „Да чуем какво сте приготвили за днес“. Разказах му всичко, изслуша ме спокойно и каза: „Това е истина. В миналото си си се издигнала и си стигнала до средата на пътя, имало е възможност да се отклониш и да не паднеш и да изгубиш целия избран капитал ние сме те прибирали много по-рано от земята, за да не се възгордееш. А сега си в Школата“. Учителят е пред мен, до мен, в ъгъла е приспан дядо Петко, изпратен е горе, за да не слуша един такъв разговор от такъв порядък. Има съкровени неща в живота на ученика събрани от минала епоха и те не могат да се показват за щяло и нещяло дори и на онези, комуто трябва. Влакът се движеше, а аз бях в един друг свят на откровение. Учителят отново ми повтори едно предишно изказване: „Много пъти дявола е искал да ти вземе главата. Но сега нищо не може да ти направи. Сега те пращам в света. Правила си връзки и правилно да ги разрешиш“. Аз съм отправила поглед към него, цялата съм настръхнала, защото виждам един път идващ от хилядолетия и стигащ до тук. Обръщам се с въпрос към него: „Учителю, ако се подхлъзна сега ще ми помогнете ли?“ Той се усмихва: „Хубаво“, беше отговорът му. Това беше едно много голямо обещание на Учителя, това беше неговата готовност да простре ръка върху мен, да ме закриля и да следи моя път и ако се подхлъзна, ако се отклони от пътя и с това изгубя възможността да бъда с него в Школата, то да ми помогне и да поправи грешката си. Влакът пътуваше пуф-паф, после изсвири. Учителят продължава: „Тебе насила ще те вкараме в Царството Божие“. „Защо, Учителю?“ „Защото така искам.“ Аз се разплаках и сълзи течаха от очите ми. Той продължи: „Ние ти казвахме преди време: „Марийке, не е за тебе земята“. Но ти като рече ще слезна и ще слезна, а сега ще минеш по пътя си като всички хора“. Да, сега трябваше да мина пътя като всички хора, имаше един общ път на земята, има физически закони, с които човек трябва да се съобразява. Но има и духовни закони, които управляват физическите закони. Но има и Божествени принципи, които обхващат всичко и движат всичко - и земята, и човека, и световите. Затова бе дошъл Учителя, за да обедини закони, принципи и хора чрез Словото си и чрез закона на Любовта, който обединява и земята, и Небето, защото Любовта е плод на Духа, а Духът е онзи, който сътворява световите - световите горе на небето и световите долу на земята в умовете на хората.

143. СВЕТАЯ СВЕТИХ В ГОРНИЦАТА

Ние заварихме Учителя преди и след отварянето на Школата не само като лектор, като ръководител на Школата, но и нещо друго. Заварихме го и го приехме като Учител. А опознаването на Учителя беше един дълъг процес на обучение от наша страна. Това опознаване и добиване на познание за някои биваше много бързо, а за други бе необходим цял живот, а пък трети напуснаха този свят без да познаят, кой бе Учителят. Ще кажете, че това не е възможно. Лично съм чувала това от устата на Учителя и той го казваше с голямо огорчение. Ех, да знаете колко голямо бе неговото огорчение. Отивам

веднъж при него на разговор, това беше в по-късните години. Изведнъж той ме запитва: „Марийке, ти как смяташ аз кой съм, за кого ме взимаш?“ Аз се възрях в него и с такава убеденост изрекох: „Ти си живият мой Господ.“ Бях цялата изтръпнала, някакъв ток, някаква струя бе преминала през мен, бях цялата от вътре изпълната като струна, бях цялата заредена с някаква необикновена вътрешна сила. Учителят ме изглежда внимателно и рече: „Блажена си ти, Марийке, че кръв и плът не са ти го казали“. Това за мен бе цяло посвещение. Та посвещението има два етапа, единият е да съзреш и да направиш допир с Бога и да го намериш вън от себе си и вътре в себе си. В този момент аз бях доловила Божието изявление пред мен и го изрекох с думи пред Учителя. Това нещо не бе плод на моето естество, на личността Марийка, а на моят дух. На мен духа ми го каза. И вторият етап е, когато Бог съизволява към тебе. А какво по-хубаво можеше да се иска освен да ти се каже: „Блажена си ти, че кръв и плът не са ти го казали“. Това състояние трая много дълго време, а много по-късно разбрах, че това е посвещението на ученика и то започва с откриването на Учителя, на онзи Дух във Вселената, който е Учител на всички светове. Не зная как бихте възприели това, но за мен остана едно вътрешно определение в живота ми. Та какво по-добро нещо е да се определиш и то чрез опознаването на Учителя си, че той е онзи, чийто Дух е едно с Бога. Да не смятате, че това, което казвам е някакво пренареждане на думи и изречения. Не, това бе етап в моят живот и от тогава когато пристъпвах към него вече пристъпвах като към Живия Господ, а това не бяха една-две срещи, а цели 25 години. Винаги съм се стремяла да пристъпвам с благоговейно чувство и със съзнание, че отивам при Бога. За мен в моето съзнание той бе Учител и Бог. Не един път ми бе казал: „Мен от Господа няма да ме отделяш“. Може би това изказване да е дошло в някой етап от моето вътрешно състояние, където човек може мъчно да различи и да отдели човека, да отдели Учителя и да отдели Бога. Или пък в едно състояние на съзнанието, където човек се пита как могат тези неща да съжителствуват в едно човешко тяло. Пред теб е човекът Петър Дънов, пред теб е Учителя Беинса Дуно и пред теб е Божественият Дух, Господният Дух и Христовият Дух. И всичко това се изявява и се проявява чрез плът, чрез кръв и чрез Дух в Едно. Само Бог може да съедини и да обедини тези неща.

Когато Учителят даваше задачи ученикът трябваше да ги решава. Оставаш сам на изпит пред Бога и трябваше да го търсиш като дух в себе си и като дух вън от себе си. А това беше трудно и непосилно. Но когато бях в молитвено състояние вече не правех разлика между присъствието на Учителя на земята и на Бога. Молитвата ми и съзнанието ми бе насочено към едно място, към едно начало, към едноточията на живота в Битието, към Абсолютния Дух на Битието. А това беше неимоверно трудно за нашето поколение и на човека облечен в плът да съзреш и да опознаеш човека Петър Дънов, да видиш в него Учителя на Вселената и да видиш чрез него изявлението на Божествения Дух и проявлението на Христовия Дух. Това за мен бе една реалност, а вие, които идвате след нас вие ще имате възможност да се запознаете с портрета му и пред вас ще имате лик с брада, с усмивка и с човешко тяло. За мен освен този жив лик и жив образ, за мен той бе Духът на Битието в това тяло. Ами за вас останалите, които ще дойдете след нас, какво е? Слушайте приятели млади, само чрез Словото можете да се доближите до Учителя, до оная епоха, само чрез Словото може да се доближите до него, защото Словото е глава на Истината, а Истината е глава на Божия Дух, а Духът е изява на Бога. Където е Словото, там Учителя, там е и Бог, защото Бог бе Словото и Словото бе у Бога. Ние това го видяхме, чухме и опитахме.

Остава и вие да го срещнете. Пътят на ученика е само един и той е в Словото на Учителя и чрез Словото на Учителя във вашия живот.

В Търново на лозето имаше една сграда, която я наричаха „колибата“ и тя се ползваше от всички, които идваха на съборите. На горния етаж имаше една стаичка, която наричахме Горницата на Учителя. В тази стая той пребиваваше, отсядаше и там приемаше посетители. Тази стаичка вътре беше подредена по негов план и по негови съвети. В нея имаше поставени различни предмети и неща, които представляваха символи и скрижали на Бялото Братство. Имаше поставени чертежи, обозначени геометрични фигури, триъгълник с върха нагоре, триъгълник с върха надолу, окръжности, сложни геометрични фигури. Имаше поставена Пентаграма, а впоследствие бе поставена и една цветна Пентаграма. Над вратите и по стените имаше поставени разноцветни ленти с цветовете на дъгата. Тези ленти символизираха цветовете на небесната дъга, а вътрешният им символ трябваше да ни свърже с онзи книжка, която Учителят бе издал „Завета на цветните лъчи на светлината“. През време на съборите Учителят в тази стаичка канеше групи от десет човека, всички влизаха при него и той заедно с тях се молеше в тази стаичка пред онези символи, които бяха окачени на стената. Тук имаше и кандила - седем на брой, имаше и портрет на Учителя. Цялата тази символика трябваше да представи, че тук се намират скрижалите на Бялото Братство и че тук човек застава пред светая светих на Божествения Дух. Състоянието на братята и сестрите по съборите беше необикновено, то бе приповдигнато и особено възвишено. Тяхното съзнание тук бе приповдигнато под въздействието и присъствието на Учителя. Влизайки в стаята тук атмосферата бе особена, чувствуваше се една космическа тишина и усещахме как всеки един от нас като че ли се намира в центъра на Вселената, как ние обхващаме с нашето естество цялата Вселена вътре в нас и вън от нас. Стояхме изправени и се молахме и молитвите ни възлизаха като светлина от нас и заедно с тази на Учителя обхващаше, озаряваше и като че ли цялата Вселена дишаше и живееше с нас. Тук разбрахме какво означава състояние на Божествения Дух и какво означава формулата „Мирът Божий превъзхожда всяко знание“. Само тук можеше да се разбере. Това го схванаха и останалите.

Веднъж Учителят ме заведе в стаичката, в светая светих и ме остави само да се помоля, а той остана вън, стоеше отвън вратата и ме чакаше. Аз се молих, как се молих не си спомням, но знаех и виждах, че съм застанала пред олтара на Бога и се моля. Неописуемо състояние на моят дух пред Духа на Битието. Невероятно съпоставяне, граничещо с невъзможността ми да опиша това мое състояние. Та видях какво представлява човешката душа пред лицето на Бога - една пращинка в безкрая на Вселената. Тук разбрах величието на Божествения Дух, разбрах проявлението му в Учителя и разбрах какво е състоянието на човешката душа пред това величие и пред Великият Учител. След малко влезе Учителя и каза: „Достатъчно е“. Погледнах го и исках да му кажа, че бих желала вечно да стоя тук. „Не би издържала, а ще изгориш. Аз временно свалях Святия Дух тук, за да имате среща с Него и една опитност с него.“ След години, когато посещавах Търново и вилата аз се качвах в Горницата и оглеждах стаята. Някои от картините стояха, други бяха махнати, цветната Пентаграма я нямаше. Оглеждам се, търся, но няма го онова състояние на Духът, защото Учителят си го бе взел със себе си. Бяха останали някои от символите, предметите, които напомняха за една епоха в живота на ученика. Но какво са символите без присъствието на Божия Дух. Обикновени символи. Тогава разбрах, че

символите се превръщат в скрижали когато Божият Дух присъства в тях.

Приятелите по време на съборите посетили Горницата оставаха с този свещен трепет, преминаваха през стайката и си отиваха кой за къде се беше запътил. След време един от тях бе срещнал Учителя и споделил с него, че ходел в Търново на лозето, влезнал в Горницата, но не намерил и срещнал онова, което търсел и което изпитал навремето там. Учителят го оглежда и запитва: „А какво търсехте?“ „Ами онова, което изпитахме там при съборите.“ „Това е състояние на Духа, а Духът пребивава там, където Бог се проявява, защото Бог е Дух и тия които Му се кланят в Дух и Истината да Му се кланят.“ Онзи приятел немее и свежда глава пред Учителя, казва: „Учителю, простете ми, че съм се кланял на предмети и на вещи“. „Това не са вещи, а скрижали на Бялото Братство и те имат сила, но само онзи, който има в себе си ключа може да ги отключи. Ключът е в Словото, там ще го намерите.“ Аз смятам, че това е една от големите тайни, които разказвам пред вас и едно правилно отношение към скрижалите на Бялото Братство и всичко онова, което е дал Учителя чрез Словото си посредством своя живот тук на земята. Затова бе казал: „Гледайте мен и мен подражайте, така ще имате едно предметно учение за служение на Бога“. Ние бяхме около него, движехме се около него, гледахме го и много неща не видяхме, макар че дълго го наблюдавахме, слушахме думите му и виждахме действията му. Но ние бяхме несвършени като човеци и не винаги можехме да проумеем какво казва той с една дума, с едно Слово, с един жест и с една постъпка.

Спомням си на една от екскурзиите на Витоша един селянин пресрещна Учителя и го запитва: „Абе ти, човек, от де си?“ Този българин го запитва, защото вижда, че пред него стои човек с бяла брада, с шапка, с костюм и с бастун. Исква човека да знае от кой град иде, от къде и с какво се занимава. Пита и се интересува българина, защото е любознателен и любопитен. Учителят се усмихва и казва: „От слънцето съм, от слънцето ида и към слънцето отивам“. Онзи селянин мига, не може да разбере дали правилно е чул или има нещо тук друго. „Ама извинете, господине, какво казахте, ще може ли да ми го повторите?“ Учителят го повтаря, онзи го поглежда учудено и добавя: „Абе аз мислех, че ти си разумен човек, така като те гледам, а ти какви ми бръщолевиш и какво ми говориш? Абе ти да не си нещо така паднал от небето та ми разправяш такива едни неща?“ „Не паднал, а слязъл от Небето на земята.“ „А защо си дошъл тук и какво ще правиш тук, мога ли да те попитам?“ Учителят се усмихва: „С Божествена цел“. Онзи селянин стои, гледа, чеше се по врата и леко-полека се отдалечава. Този случай ми го е разказвал лично Учителя и понеже той говореше със символика и който не го познаваше не можеше да разбере какво той понякога казва. А когато говореше за слънцето той подразбираше разумният възвишен Божествен свят. Учителят бе споменал: „Аз съм от Божествения свят“. Много по-късно разбрахме какво означава символа на слънцето и разбрахме след време, че слънцето е емблема на Божественото, че светлината на слънцето е мисълта на Божествения свят. Има една космическа спирала, която обединява земния живот, духовния живот и Божествения живот и само при нея може да се проумее онова изказване на Учителя, че той е от слънцето, че идва от него и заминава за него.

Спомням си бях студентка и в едно свое размишление бях прозряла в себе си, че Учителят е слънце. За мен слънцето бе висшата проява на Божествения свят. Приех, че и Учителя е висшето изявление на Божествения свят в това тяло. Отивам същия ден при него. Той ме посреща и в този миг видях, че от слънцето се отдели един лъч, слезна надолу, стрелна се и влезна

в тялото на Учителя и излезна през очите му и се отправи към мене. Така както децата си играят с огледала като търсят слънчевите лъчи и след това ги отразяват и ги отправят чрез огледалото някъде в някой отворен прозорец или на някоя стена. Стоя изненадана и не мога да продумам дума. Учителят се усмихваше. Исках нещо да кажа, но не можеш да си отворя устата от изненада. „Марийке, какво има?“ „Учителю, дойдох при слънцето.“ Той отново се усмихна: „Марийке и то те поздравява чрез един ангел, който слезна по един лъч от слънцето и ти донесе един поздрав от слънцето.“ По-голямо откровение не можех да търся и то не се повтори. Но Учителят отвори в мене един малък прозорец, за да видя едно от изявленията на Светлината, която бе акт на Божествения свят.

Охраната на лагера по време на съборите се извършваше и бе поверена на младите братя. По това време българското духовенство се бе развихрило и водеше жестока борба срещу Учителя и неговите привърженици както в страната и по-точно по време на съборите. От амвоните на църквите свещениците хулеха Учителя, настройваха обществото, клеветяха Учителя и приятелите пред обществените власти и търсеха начин да се спрат съборите. А затова трябваше да има повод и за да не им се дава повод и да се попречи на някоя провокация то приятелите строго охраняваха и през нощта, и през нощта целият лагер на лозето. Тук бяха опънати много палатки и в последните събори наброяваха към 600 до 1000 човека. Обикновено за охрана се избираха едрите, силните братя и в ръцете си държаха едни големи бели тояги. Дори Борис Николов, който бе висок и силен носеше една сопа дълга, която стърчеше една педя над него. Веднъж попитах Учителя: „Ама, Учителю, какво ще кажат за вашето Учение, когато онези от града видят сопите?“ Той се усмихна: „Кучетата скачат според тоягата. Аз не съм дошъл за кучетата, а за учениците, за българите, за славянството и човечеството. А пък вие, които сте тук сте длъжни да предадете това Слово на следващите, които идат. Така че това Слово се охранява горе от ангели небесни, а пък тук долу също се охранява от ангели небесни и ангели земни. Горе небесните служители държат в ръцете си меч, а пък тук земните ангели държат бяла тояга. Ако е необходимо тази тояга може да се превърне и на меч Господен“.

На един от съборите кой знае защо изведнъж налетяха много оси, които не само смущаваха, но и ужилиха някои от съборяните. Отидоха и се оплакаха на Учителя. Тогава Учителят отиде и застана малко в страни, направи някои движения непознати за нас, произнесе няколко формули и всички оси изведнъж бяха разпръснати от масите и застанаха на едно място, като че ли бяха замръзнали. Учителят ги огледа, после ги подухна, за да провери дали се движат, а те стояха като мъртви. След това Учителят направи друго движение, изказа други думи и полета те се раздвижиха, разпериха крилца, хвъркнаха и напуснаха лагера. Повече те не се мърнаха. Учителят каза: „Мислите на свещениците и владиците срещу нас докараха тези оси в лагера. Но ние сега ги прогонихме. Мога да направя същото и с всички врагове на Бялото Братство, но не искам, защото велик е гневът Божий“.

Винаги на всеки един събор не минаваше ден да не се случи някакво събитие, което бе проекция на онези сили, които противодействаха. Показателен е случаят когато през 1922 г. въпреки атаките на духовенството събора бе проведен, но се случи нещо необикновено. След като приятелите преминаха последователно на групи в Горницата на вилата някои, които бяха от града като си разотидоха започнаха да приказват и да разказват за обстановката в Горницата. Имаше любопитни, които слушаха, а имаше и такива, които тръбяха насам и натам за светая светих на тази стаичка. Това достиг-

на до свещениците, те вече знаеха, че там Дънов е окачил една голяма икона, на която е изографисан неговия образ. За тях това беше кошунство срещу Бога. Беше последният ден и повечето от приятелите бяха се приготвили и се разотиваха кой от където беше дошъл. Вечерта на последния ден към 20 часа Учителят застава под беседката в лозето подпрян на чадъра си и вгълбен в себе си. След това Учителят извиква Никола Ватев, който ношува-ше в колибата и я пазеше и му казва следното: „Когато дойдат онези не се противете, отворете им да разгледат навсякъде.“ От начало никой не разбрал за какво става дума и кои трябва да дойдат и на кого трябва да се отключи вилата. След няколко минути се вижда, че войска огражда колибата и околната местност. Предвожда ги един офицер на име Харлаков с няколко войника приближава към колибата и запитва: „Къде е Дънов?“ Учителят седи на мястото си и мълчи. Офицерът иска да се види онази тайна стаичка, в която според свещениците там се вършат скверни работи. Никола Ватев и Панайот Ковачев отиват и отварят стаята, т.е. Горницата. До тях е офицера, който надниква в нея, вижда че тя е осветена със седем кандила, които дено-нощно горят, вижда различни картини наредени, надникнал от прага, огледал-я, но не влязъл. Слиза надолу по стълбите, отправя се към Учителя и го пита: „Ти кой си?“ „Аз съм Дънов.“ „Ти си арестуван.“ След това офицерът повежда Учителят и заедно с него тръгват Ватев и Ковачев. По това време докато ги отвеждат в казармата други отиват и съобщават на Костадин Иларионов, който беше военен и беше се пенсионира-л като подполковник. Иларионов за-едно с още други двама братя отиват в казармата, допускат ги в канцелари-ята и виждат, че Учителят е седнал на едно кресло, а Ватев и Ковачев са до него. Иларионов съобщава на Харлаков: „Господин Дънов ми е гостенин и вие нямате право да го арестувате.“ След уточняване накрая Учителят с придру-жаващите братя е освободен и те се връщат. На другия ден мнозина от при-ятелите си заминават, идват и се сбогуват с Учителя. Точно по обяд извед-нъж идва брат Деню Цонев, запъхтян и уплашено казва: „Учителю, веднага трябва да заминете от Търново, защото ще дойдат да ви арестуват отново“. Учителят става и се прибира в стаята. Предава някои вещи на Елена Иларионова и заминава за София. На тръгване той казва: „Ученикът трябва да запази вътрешния си мир и за нищо на света да не го нарушава. Божият Мир превъзхожда всяко знание“.

След това цветната Пентаграма след направен обиск бива свалена и полицията я взима, за да се види и да има вещественно доказателство за това, че господин Дънов на събора в Търново направил от образа си икона и я сложил на стената, за да се кланят неговите последователи. Това беше раз-духано по вестниците и се писа много за тази икона. А това беше тази цвет-на Пентаграма, която стоеше закачена по време на съборите. Минаха извест-но число години и накрая един брат имаше връзки с директора на милици-ята и успя да я вземе обратно. Отидоха и я занесоха при Учителя. Учителят беше строг и недоволен: „Приберете Пентаграмата така както е увита и я запазете. Аз навремето изтеглих всичко от нея. Светият Дух се оттегли от нея. Те искаха да се гаврят с Светия Дух. Но това не бе им дадено. Опитаха да се гаврят със скрижалите на Бялото Братство, но те ще проверят окултния закон и ще отговарят за това“. От следващата година съборите в Търново бя-ха забранени и Учителят ги прехвърли в София.

144. БУРЕНИТЕ В БОЖИЯТА НИВА

В първите години на съборите оживлението и ентузиазма между приятелите бе голям. А тези приятели съпровождяха Учителя още от началото на века. Те се занимаваха със спиритизъм и търсеха по места медиуми и работеха с тях, за да видят какво ще им каже светът на духовете. Спиритизмът беше обхванал всички възрастни приятели. Всички онези, които се занимаваха с окултизъм се сблъскаха и с този проблем на спиритизма. Идваха сили, влизаха в отделни медиуми, а по-късно обсебваха и приятелите и те със своите действия пречеха на Учителя и на Учението му, а от друга страна тяхното поведение бе осъдително в очите на гражданите. Така че слънцето бе огряло Божията нива, бе паднало дъжд и избуяха в нивата както посятото жито от Словото на Учителя като житни класове, така възрастнаха и бурените, които бяха предварително засети от онези, които носеха и притежаваха семената на плевелите. Избуяха тези бурени и техните представители тръгнаха да проповядват в провинцията, да изказват мнения, да дават съвети, ставаха проповедници, ясновидци и „божии хора“. Но те не отиваха в света, защото обикновени хора не ги приемаха, те отиваха в онези наши среди, които току-що се бяха събудили, бяха се отворили за Учението на Учителя и неговото Слово. Точно там отиваха и там намираха среда, защото там бе разораната и посята нива и от там тръгнаха кълновете на житния клас, но с тези кънове тръгнаха и бурените. Особено бяха активни Михаил Иванов и Кръстю Христов, които бяха направили много бели в Търново. Ето защо Учителят в един разговор, частен разговор между възрастни приятели бе казал за тях: „Ако някой иска да говори в събранието, то да говори от свое име, а не да ангажира Школата и да излиза от мое име“. А те точно това правеха - излизаха от името на Учителя и подвеждаха останалите.

По онова време по съборите всички се хранеха общо. Само онези двамата - Кръстю и Михаил се хранеха отделно и караха сестрите да им готвят отделно и да им носят отделно храната в стаята. Това го правеха, за да подчертаят, че са нещо отделно и различно от останалите и че имат особена привилегия. А те бяха спечелили славата си на ясновидци, на хора, които общуват с Невидимия свят и които първи научават Божията откровения. Обаче Учителят ги изобличи. Каза: „Кой ви позволи да се храните отделно?“ По това време те се представяха пред останалите, че са преродените Свети Кирил и Методий от миналото. Учителят беше много недоволен и каза: „Онези Кирил и Методий бяха гиганти, а тия са бръмбари. Те си бяха във Варна добре, още не са за света, да си отидат там. Като се компрометират хората ще кажат: „Ето всички са такива“. Той ги изобличи обаче те бяха успели да вплетат в мрежите си много от възрастните братя и сестри в Търново. И докато се разсее, и докато се разкъса тази мрежа трябваше да мине много време.

Веднъж двамата отиват на гости при една сестра. Тя ги нахранва, подслонява ги и им отстъпва личното си легло, а тя отива да спи на тавана. Тези хубавци лежат и се изтягат на хубавото легло с бели чаршафи, където е пролежала много години и където нейният етерен двойник е закрепен в леглото. А тези двамата се изтягат на леглото и успяват да се втъкаят в нейния двойник и после когато сестрата слиза от тавана тя ги гледа в очите като хипнотизирана с ококорени очи, изведнъж приема, че те са светци небесни слезнали на земята. Отидоха и съобщиха на Учителя, а той каза: „Духовете ги лъжат. Аз виждам в тях черни като катран сенки. Нас не ни е страх от тях. Райна Стефанова е под тяхно влияние и е обсебена от тях. Леглото си да не отстъпваш никому. Когато дойде Христос ще му отстъпиш стаята си, а на не-

говите слуги ще им покажеш тавана". След това сестрата, която бе обсебена премина през много страдания, накрая отиде при Учителя и поиска да я излекува. Учителят я освободи и онзи дух, който я беше обсебил я напусна.

Спомням си тези двамата - Михаил и Кръстю се бяха завъртели около една сестра. Ама тя беше руса, хубава, с бяла кожа, красавица, че и млада при това. Те дори се скараха и се сбиха за нея. Тя ли се завъртя около тях, те ли се завъртяха около нея, не можах да разбера. Но те обичаха да примамват някой от младите, за да им „гледат“ понеже са ясновидци. Във връзка с това Учителят каза: „А такива, при които ходят момичета да им гадаят не са за мен. Моето име ще им служи като уловка, като един ключ, с който ще си отключат, за да оберат човека и след това ще си отминат и ще отнесат заграбеното. Но аз знам, че Олга Славчева е импулсивна и тя скоро ще ги ритне. Тя прескача сто дуvara. Те мислят, че аз слабите не следя. Когато два вълка се борят за една овца тя да не чака кой вълк ще надвие ами да бяга. Те са крадци, а крадеца не иде освен да открадне, да заколи и да погуби". Та тази сестра бе Олга Славчева, но изведнъж тя като че ли се замая, беше занесена, изгуби равновесие и започна да полита. След това поиска да бъде заведена при Учителя и Учителят направи едно движение над нея с ръка, като че ли къса някакво въже, скъса го и го отхвърли. След една минута Олга стана, скочи, подскочи на крака, усмихна се, целуна ръка на Учителя и си тръгна.

Ще ви разкажа още един случай, който лично Учителят ми го разправяше. Отнасяше се също за тези двамата - Михаил и Кръстю. Те бяха измолили от Учителя да им отстъпи Горницата в Търново, за да се помолят в нея. Учителят я отстъпва, прави опит с тях, прави опит и с останалите, които са заслепени, които са обвързани чрез невидимата мрежа на Михаил и Кръстю. Всички узнават в Търново, че Учителят им е отстъпил Горницата да се молят и смятат, че те ще придобият посвещение и ще станат адепти и светии. Всички без изключение от Търново се подвеждат и попадат под уловките на тези двама красавци. Дори лично Елена Иларионова готви, слага храната в един съд и носи съдовете от града до вилата, а това не е малко разстояние. Носи сготвеното ядене, качва се по стъпалата, чука на вратата, а тя е затворена. Онези там двамата са горе, те са я видели, че идва, но се затварят в Горницата и нарочно я държат вън да стои със съдовете в ръка, за да покажат на нея, че те двамата в този момент се намират във висшите светове на небето и са на духовна работа и че не могат в този момент да слезат на земята. Иларионова стои със съдовете с храна и чака да се върнат тези двамата от духовните небесни сфери. Седи тя и чака, а онези по това време горе се боричкат, борят се и се търкалят по стаята. Накрая онези отварят вратата и казват: „Сестра, извикани бяхме горе по една много важна работа, но докато слезнем от небето в телата си трябваше да измине време, защото трудно човек се връща на земята, защото горе на небето е Рая". Елена им слага яденето, онези лапат топлата супа, а сестрата си казва: „Какви млади посветени братя имаме". След това Елена Иларионова разказва случая на Учителя, а той строго й нарежда: „Не хвърляйте бисерите на свинете, защото ще ги стъпчат, ще се обърнат и ще ви разкъсат". Сестра Елена Иларионова слуша, слуша и не може нищо да проумее. „Но, Учителю, но нали тези са братя, нали са млади братя?" „Не, сестра, те не са млади братя, те са много стари братя от паметта на века, но тези братя не са от Бялото Братство, а са братя от Черното Братство. Запомни сестра това и помни винаги притчата за бисерите. Това ще е полза както на теб, така и на останалите." Изминаха много години и тези неща постепенно се забравиха и изведнъж след това

открихме, че те започнаха да се преповтарят както по времето на Учителя, така и след него.

По онова време приятелите имаха изопачена представа за възможностите на Учителите и на adeptите. Първите приятели знаеха възможностите на Учителя, защото бяха ги изпитвали по време на войните. Веднъж на един от съборите сме се събрали млади братя и сестри и разговаряме. Един разговаряше и говореше за възможностите на Великите Учители, които се намират на Хималаите. След малко Учителят дойде, огледа ни и каза: „Аз имам власт да възкресявам, да лекувам, да променям човешки съдби, да променям политически събития и да направлявам съдбините на човечеството. Тази власт ми е дадена от Бога и от Силите Господни. Но ако аз отивам да излекувам онези, които страдат от неизлечими болести, то каква полза ще има за мен и за тях? Болестите са резултат от техните грехове и престъпления в миналото. Ако аз ги излекувам и те живеят по старому нови грехове ще направят и повече болести ще дойдат върху тях. Да се излекува един човек той трябва да има духовен стремеж, за да се пробуди съзнанието му и да промени живота си след като бъде излекуван. Имената на учениците са строго определени в Учението, което аз днес давам. Моят път се дава чрез Словото ми и то предава Учението за онези, които ще дойдат и ще бъдат жители на шестата раса“. Ние се оглеждаме, някои записват думите на Учителя, други ги запомнят и това трябваше да остане като поучение. През време на Школата преминаха стотици хора, разкроиха се стотици съдби и ние преживяхме световни събития, които бяха направлявани от Великият Учител. Така че всичко онова, което бе посято на Божиата нива, то израсна. Израснаха и пшеничните класове, възрастнаха бурените и плевелите. Имаше преизобилно и от едното, и от другото. А в края на века ще има думата Великият Учител, ще прибере житните класове, а семената на бурените и плевелите ще сложи в торба и ще ги изгори. Но това ще бъде за края на века и за края на епохата от петата раса

145. ОТПЛАТАТА

Преди да бъде изпратена от Учителя в света аз трябваше да мина една Школа. Как я минах само аз си знам - не беше лесно. От една страна трябваше да се справям с много мои вътрешни състояния и наследствени черти в характера ми, които носех от родителите си, а да не говорим за онова, което самата аз имах от предишните си прераждания. От друга страна трябва да се спомене противодействието, което срещам от родителите си и те бяха решително срещу едно такова занимание. От начало те мислеха, че това е временно увлечение и не ме възпираха, но постепенно отпора се засилваше и те настръхнаха срещу мен и поведоха битка на живот и смърт. Но аз бях единствената дъщеря на майка ми, която бе светска жена и се стремеше да поддържа едно положение на светска дама в обществото през годините 1915-1925 г. От трета страна трябваше да уча онова, което Учителят ми задаваше, а това поглъщаше много време и много сили. А да не говорим, че трябваше да се приложи всичко онова, което бях научила от Учителя. А дали го прилагам или не това знаех аз, знаеше го и Учителя, когато отивах при него на поредният урок. От това как прилагам или как се провалях Учителят съдеше за бъдещата си работа с учениците при тяхната самостоятелна работа. По-късно когато се отвори Школата той прилагаше някои изпитани методи върху мен и то главно в даване на резюмета да се правят по четени беседи или пък след слушане на същите. По-късно задаваше теми по различни въпроси и

всеки ученик трябваше да развие темата. Сега ако на вас ви задам такава тема вие ще вземете да се ровите, да четете какво е написано в беседите и все ще попаднете на нещо. Но тогава Словото на Учителя не бе дадено, то започна да се дава чрез нас. Как чрез нас? Ние бяхме опитно поле, ние бяхме тези съзнания, в които Учителят засаждаше семената на Словото си така както се засаждаха семена в разсадника на Борисовата градина навремето, от които поникваха фиданки, че по-късно ги разсаждаха като млади дръвчета. Ние заварихме по онези години паркът с младите дръвчета. Ето така Учителят работеше с мене. Вероятно нещо израсна в мене от семената що бе той посял, после като пораснах на фиданка той ме посади в света и що бури, що гръмотевици, що светкавици минаха върху мен през тези години трудно е да се разкаже и възприеме. И в тази Школа аз трябваше да се справя с ревността, а това е една голяма динамична сила и която сила се опитвах да я насочвам като ревност към изучаване Словото на Учителя. Но тя понякога се обръщаше и отиваше в друга посока и се изразяваше към ревност по отношение на други ученички в Школата и от тук идваха големите конфликти. Това ставаше не само с мене, но и с другите. Много трудно се справяхме с тази ревност, която у жените се проявява много по-силно, защото те работят със сърцето си, т.е. с чувствата си. Ами как трябваше да се справя със завистта? Да завиждаш на тогава, който има нещо в себе си, което го има не даром, а го е изработил с времето си като качество. Хайде превърнете завистта в един стремеж да придобиете вътре в себе си тези качества, които ги има в другият и комуто завиждате. На думи е лесно, но я го направете. Тук при Учителя трябваше да се работи понякога със сълзи, друг път със зъби и нокти. Но тези зъби и нокти не са насочени навън към другите, а те са навътре към самата себе си, към онзи живот, който го носехме от памети века. Да изтръгнеш нещо от себе си и да го победиш и изхвърлиш навън това бе битка и война за отстраняване на всяко едно отрицателно качество на един пораснал плевел в теб. Ами користолюбието изразено и в материални блага или в други прояви за външно преуспяване. Ами омразата? Вие да не мислите, че това нещо не намираше храна у нас? Макар че тази Школа бе наречена Школа на Любовта то това бе един Висок идеал, който ако го приложим в един момент поне една стотна част, то следващият момент трябваше да се борим с още 99 части, които ни побеждаваха и те ни проваляха в нашият опит за решаване на нашата задача.

При Учителя аз трябваше да се науча да желая доброто на своите братя и сестри и трябваше да се науча да обичам безкористно. При един случай когато се оплаках на Учителя за неправилното отношение на една сестра към мен, която злословеше по мой адрес въпреки добрината, която ѝ бях сторила, той ми каза: „Направи доброто и го забрави“. Да, доброто аз бях направила и щях да го забравя и бих го забравила, но тя злословеше към мен. А аз си казах: „Ето една неблагодарница“ и тръгнах след това да се оплаквам на Учителя. Ето ви пример как не можах в този случай да си реша правилно задачата.

Друг път при други случаи помогнахме на един брат и сестра и материално, и морално, и с една услуга. Направих го като сестра и като ученик. Но защо в мене се загнезди една мисъл, че тези хора трябва да ми бъдат благодарни. А те се оказаха неблагодарници. Ами сега. Отивам при Учителя и разказвам случая. „Давай, давай колкото можеш и не чакай да ти се плати, защото губиш.“ Аз бях дала, но чаках някаква човешка благодарност, която е все пак заплащане за услугата. Услуга за благодарност - това е заплащане. И тук разбрах, че онова, което правех аз го правех

за тях, но като че ли търсех някаква отплата от тях изразена в някаква симпатия към мен и благодарност. Но така се развиха нещата, че те двамата се опълчиха срещу мен. И това ме доведе до вътрешно противоречие и при Учителя разбрах, че в тези два случая бяха допуснати нарочно тези неща с мене, за да се добера до една истина. А тя бе следната. Трябваше да се науча да обичам Бога над всичко, да Му служа беззаветно, самоотвержено и да Му оставя Той да се грижи за мене. Тогава Учителят ми каза следното за разрешаване на този случай: „Ти работи за Бога и остави Той да работи за тебе“. По-късно разбрах, че да работиш за Бога бе да работиш за цялото и общото благо на всички и тогава, давайки своя дял за единното начало на живота ти като частица от тази верига ще получиш онзи дял, който те прави част от този живот и част от приобщаването ти към Бога като човешка душа дошла да учи, да прилага и да служи чрез Словото на Учителя.

Ще ви разкажа един случай. По онези години Учителят е пътувал от село на село, от град на град и правел своите френологически изследвания, измервал е главите на българите, проверявал е техните възможности и качества и е вършел своята работа, за която ние днеска едвам можем да се догаждаме. Една година той е бил в село Койнаре, Белослатинско при един свой почитател, преспал там и на следващия ден излезнал по улицата да се разходи и да огледа селото. По едно време от пред се задава свещеника на селото. Учителят го поздравил, разприказвал се с него и му казал: „Отче, днеска не ми изглеждаш много добре. Много си умислен“. Дядо поп го изгледал и му отговорил: „Остави се, да знаеш каква беля ме сполята. Имах една хилядолевова банкнота, като че ли вдън земя потъна. Сложих я някъде да я скрия от жена ми и децата, а сега разбрах, че съм я скрил и от себе си. Три дена нито мога да спя, нито мога да ям“. А по онова време една банкнота от хиляда лева беше много голяма пара. Учителят се усмихнал и му казал: „Недей да се кориш, отиди си у дома и на твоята маса има една дебела Библия, отвори Библията и на страница 867 ще намериш твоята банкнота“. Дядо поп веднага тръгва, обръща се и тичешком отива в стаята, отваря Библията и намира въпросната банкнота. Целунал банкнотата, целунал и страницата на Библията пък решил да прочете какво е целунал на тази страница. За негово най-голямо учудване това е била книга на пророка Осия, глава 10, стих 1. „Израил е лоза, която се разпростира и дава изобилно плод за себе си. Според множеството на плодовете си умножи олтарите. Според хубостта на земята си хубави направи истуканите“. Замисля се дядо поп на онова, което е прочел и си казал: „Ето Израил е наистина голяма лоза и разпростира лозинките си навсякъде, ето и аз съм Божий служител ама и този дето ме среща и той е клонче от голямата лоза на Израил“. А духовният Израил това е държавата на Йехова, държавата на Духа Господен. В Писанието има един израз: „Блажен онзи народ, чийто Господ е Бог“. Ето в тези времена се виждаше духовният Израил и неговият господар, Който бе Господ на Силите и Бог на Боговете.

Разказах ви се цената на благодарността.

Аз съм на разговор при Учителя.

„Трябва човек да търпи страданията. Като дойде страдание и човек е недоволен - нищо не му се прави и нищо не му се ще - тогава да се качи в умствения свят. Обективният ум е по-високо от нисшите чувства. А има морални чувства, които са по-високо от обективният ум. Човек пострада и като дойде радостта пак забрави страданието. Човек 999 трябва да страда докато му се втъпни и докато си научи урока.

Никой не може да влезе в Царството Божие ако не е достоен. Тука ня-

на изключения. По-нататък като се срещнете с разумните същества трябва да им разбирате езика и да се съобразявате с техните закони. Те са строги щом някой не изпълнява, казват: „Какво търсиш ти тука? Как си дошъл?“ и веднага го изпъждат навън“. Учителю, защо на едни не само, че нуждите им са задоволени, но имат и излишък, а пък други търпят нужда?“ „Това на вас ви се вижда безпорядък. Всъщност всичко е наредено много справедливо. Тези, които търпят нужда - това е последица от тяхната карма“. „Е, хубаво, но аз виждам, че тези, които имат излишък не са по-добри, следователно не са вършили по-добри дела в миналото?“ „То не е благо. Богатството, което им се дава не е привилегия. Господ ги издига на високо, за да ги смъкне от по-високо, за да си научат урока на смирението“. „Учителю, аз съм хвърлена рече от високо.“ „Има хора от вълча порода. На тях Господ гледа могат ли да обичат децата си, ако могат казва: „Щом могат да обичат своите деца ще могат да обичат и другите“. Учителю, аз от кои съм?“ „Ти си от недоволните. Ти се въртиш около оста си, значи стремиш се към себе си. Има стремѐж и към Бога. Земята обича своите деца - хората. Тя им се радва и ако те ѝ се отнемат, тя ще страда. Да, земята има душа. Тя е много по-голяма от видимата земя. Да кажеш някой ходи по коленото, то не съзнава, но има едно разумно същество, което съзнава, че някой ходи по коленото му. Така е и със земята. Тя не съзнава, но душата ѝ съзнава и се грижи и урежда съдбата на своите деца. А земята същевременно се върти и около Слънцето.“

„Учителю, как трябва да постъпя, за да помогна на брат си Славчо. Аз мисля, че той трябва да се ожени.“ „Ти ще му пишеш едно насърчително писмо. Е, по Божествено другояче се разрешава въпроса. По Божествено човек сам никога не забравя доброто, което му е направено. Пък този, който прави добро трябва да го направи заради Бога и на него да уповава.“ „Учителю, у дома ми моите родители и братята ми - всички страдаме.“ „Е, тежка карма имате. Трябва да я изплащате. Няма мърдане, ще ви накарат да си я изплатите.“

146. ИЗЖДИВЯВАНЕТО НА БОЖЕСТВЕНАТА ЕНЕРГИЯ

Онзи, който попадне от начало в Школата ще се учуди на много неща непонятни за възприемане и обяснение. Школата бе място за учение и обучение. Учениците получаваха задачи за разрешение като имаха на разположение Словото на Учителя за своя теоретична подготовка. Понякога човек така затъваше до гуша в своята задача, че не му оставаше време да диша, а камо ли да чете и да се рови, за да види къде се вписва неговия случай, в кои закони или принципи дадени от Учителя. Тогава там беше Учителя и онзи със задачата отиваше при него за съвет и за помощ. Това се отнася за онези, които работеха, които не криеха нищо от Учителя и търсеха неговия съвет как да си решат задачата. А това означава, че ти си вътрешно приел Учителя като такъв и Божественото начало е това, което трябва да му се подчиниш. Само при такива случаи имаше правилен обмен между онзи, който отиваше при Учителя и хлопаше на врата му. Това бяха единици. В повечето случаи всеки знаеше, че тук е Учителя, но всеки беше свободен да си направи свой собствен опит, да си направи своята магария, та да се види магарешката му работа пред всички. Защото накрая магарето ще изреве та да го чуят всички, че голяма магария е станала. В такива магарешки случаи ние гледахме и се питахме що за магаре е това тук и защо това същество Учителят го

държи на Изгрева, а не го прогони. Та какви ли не глупости, своеволия колкото си искаш имаше и когато си поискаш те изведнъж изкачаха. Беше срамно и болно да се гледат такива неща. Но останалите мълчахме и траехме и чакахме какво ще каже Учителя по този въпрос. А той оставяше учениците да правят каквото си искат и да си изживеят нещата така, както са вложени у тях и подредени в тях, за да могат да излезнат от тях, да се проявят и да се видят отвън очевийно. Отвътре не се виждаха, а само се усещаха. Но като излезеха навън те се виждаха и беше нещо съвсем друго. Не можеше никой да отрече, че тази негова постъпка, деяние, произшествие не е негова. Беше негова отвътре, роди го и след това то излезна отвън и зареве и му се чуе гласа. Следващият етап бе етап на оглеждане и преценяване на случката от всички и от самият него. Ако решише да се коригира трябваше да почне от там, където бе стигнал и спрял. В този случай всеки виждаше безпомощността и безнадеждността на положението, в което бе изпаднал и на онова, което се бе проявило. И ако искаше да се поправи отиваше и се изповядваше пред Учителя, признаваше си грешката или ако нѐ я виждаше, то той му я казваше. Учителят слизаше до неговият уровень и от това място започваше да внася подтик постепенно без да се усети онзи, комуто трябваше да се помогне и който бе дошъл при нозете на Учителя с примирение и вече с послушание. Тук го беше довела неговата опитност и неговото падение надолу в бездната. Учителят оставяше всеки да почне от там където е стигнал и всеки да се развива без скокове, и всеки да върви и да расте естествено. Той се намесваше в случаите, за да култивира у него онзи подтик около който се развиваха кълновете на някоя добродетел. Наблюдавала съм множество случаи, когато той се приближаваше и се снишаваше до онова стъпало на ученика, на което той бе застанал, подаваше му ръка и го подпомагаше да направи първата стъпка. А усилието беше от ученика. Може спокойно да се каже, че всички опитности, които ви разказвах се отнасят именно до този момент. Божественото не може да слезе с единицата, с голямото, а слиза с малките величини, с множеството от дребни, мънички величини и от там тръгва. За теб, който си паднал в бездната е важно да се хванеш за онова малкото, което може да те възкачи по стъпалата на спасението. Онова, което долу в човешкия живот на земята е сбор от добродетели, горе в духовния свят и в Божествения свят е единица и една Добродетел. Това е духовен закон, който ние не схващаме и не разбирахме, макар че Учителят още в първите години ни го каза. Човек се въздига и расте с малките величини. А Божественото слиза върху човека с малките подтици на духовното му пробуждане, така както горе на небето слънцето е огнено кълбо, а долу то изпраща лъч и ако го прекараме този слънчев лъч през призма той се разцепва на седем цвята, заема цветовете на небесната дъга. Затова Учителят когато се приближаваше при някой то той отиваше до неговият уровень и започваше с онова, с което онзи приятел имаше и разполагаше. Иначе другото бе насилие. Учителят веднъж при един такъв случай каза: „Аз като поля едно цвете, то като видят другите, то и те идват, за да го полееят“. В това се заключаваше силата на малкия подтик вложен в човешката душа. Той трябваше да покъсне като засято семе и в този процес се обединяваха и другите сили вложени в човешкото естество, задействуваха се в този общ център и от подтика покълваше стремеж, а от стремежа - действия и от него се задействуваха волята на човека, за да реализира и най-малката вложена в себе си добродетел. За вас това са думи, но за мен и за останалите, които ги изживявахме това беше процес на възраждане на човешкия дух. За вас са думи, но за нас бяха вложени дела в нашият живот, за нас бяха живот изживян и из-

врявян в Школата. Само ако Словото влезе във вас, в душите и ви задвижи тогава ще можете да изживеете всички тези неща, през които ние минахме.

Бяхме официално се събрали и живеехме заедно с Борис Николов под един покрив и в един дом. Бяхме се оженили - тази дума не ми харесва. По-правилно е това, че бяхме се бракосъчетали. Учителят веднъж каза: „Онези, които се обичат са вече оженени в Божествения свят. Онези, които се оженият на земята без обич вършат най-голямото престъпление към Божествения свят“. Та въпросът за женитбата бе много важен въпрос и за нас по времето на Школата, така и за вас и за онези, които ще дойдат след вас. Ще намерите разрешение на въпросите, които ви интересуват само в Словото на Учителя и там е решението на онези задачи от личния ви живот. Там е ключът на знанието, което ще ви отключи вратите на вътрешното прозрение у вас.

Бяхме женени, но родителите на Борис и роднините му бяха срещу този брак. Смятаха ме за натрапница на Борис. А майка ми също не искаше да се ожена за Борис - не го желаше, не го искаше и не позволяваше да се ожена за занаятчия. Борис бе напуснал факултета и стана мозайкаджия. Моят брак с Борис майка ми го смяташе за свой личен провал в живота си. А пък родителите на Борис смятаха брака на сина си за мен като най-голямото нещастие, което можеше да сполети човек на земята. А пък Цанка - рождената му сестра, раздухваше някои изказвания на Учителя за мен, че Небето е било против този брак и че на един принц не му е позволено да взима жена от народа. Значи принципът е Борис, а пък аз съм Пепеляшката. Как го е казал Учителя това аз не зная и не съм била там. Но в думите на Учителя не се съмнявам стига да са предадени вярно и да не са изопачени. А единственият свидетел беше Цанка. Винаги се питах дали това е истината на моят живот. А мен лично Учителят ме изпрати при Борис, това аз чух и го видях със собствените си очи. Също и нееднократно Борис беше ми казвал, че Учителят пред всички му казал: „Мария на теб яверявам“. Тогава къде е загадката? Ще я чуете след малко. Оженихме се и Борис ме бе поканил да отидем на гости в Габрово при родителите му, за да ме видят и да ме огледат така както се оглежда млада булка или така както се оглежда, когато се купува крава на пазара. Сравнението не е случайно. Отидох при Учителя и споделих с него всичко. Каза ми: „Не ти трябва, защото ще те критикуват“. Аз се върнах у дома, много умивах, нали трябваше да видя свекъра и свекървата пък и няма какво да се плаша от оглеждане. Аз бях хубава и така бях построена, че не можех да се срамувам от някакъв да кажем недостатък в тялото си. Напротив, можех само да се гордея с него. Но ето аз не послушах Учителя и отидох с Борис в Габрово. Посрещнаха ни като че ли не бяхме младоженци, а добитък събран за разплод на рода им. Оглеждаха ме като добиче, което се преценява дали може да се загони при бик, дали може да се отели и колко мляко ще дава. Такъв беше пътят ми, че не отелих теле на рода им, нито пък им давах мляко. От брака нямахме деца. Всичко, което беше у мен аз го жертвах за Борис в разстояние на 50 години. А това беше нещо повече от саможертва. На втория ден в Габрово при гостуването ни сестрата на Борис - Цанка, направи скандал с него. Бяхме решили да отидем на екскурзия на балкана, но вместо това си тръгнахме обратно след една разправа. По пътя във влака обратно за София аз се простудих. Върнах се болна, едвам стоях на крака. Разбрах, че не мога да се справя сама, а пък Борис беше така устроен все едно, че не се отнася нито за него, нито за онези около него. Научих се, че Учителят се е върнал на Изгрева и помолих една сестра да ме подкрепи, изправих се, вдигнах очи и видях Учителя как минава на 50 метра от мен. Нямах сили да тръгна, нямах сили да извикам, а само мислено се със-

редоточих към него и го помолих за помощ. Той, вървейки леко се обърна към мен, погледна ме и си продължи пътя към стаята. Аз разбрах, че Учителят вече е уведомен за състоянието ми и лека-полека се върнах в стаята и легнах на кревата. На следващия ден Учителят дойде при мене на гости да се уведоми за състоянието ми. През същата нощ аз получих облекчение - това беше помощта му. Аз съм в кревата и лежа, а Учителят седи на стол и разговаряме, но за други неща, а не за това - за моето пътуване до Габрово. След десетина минути той си отиде. Аз бях наказана за непослушанието си и боледувах дълго като млада булка и накрая оздравях. А за моето непослушание там в Габрово се провали екскурзията, стана голям скандал, развихриха се човешки страсти на омраза и бях отхвърлена и отречена като тяхна снаха. Накрая тези развихрили се сили ме удариха, настигнаха ме по влака и така аз се разболях. Трябваше да платя за иждивяването на Божествената енергия, за непослушанието към Учителя особено ако ученикът не се е вслушал в съвета на Учителя, защото окултният закон не подминава и не прощава, защото Божествената енергия е много скъпа, ценна и Бог единствено се грижи за нея да отива там където е нужно и необходимо. Небето се грижи за правилното иждивяване и правилното съхраняване на тази енергия. Небето за времето и за човешкото време не се грижи толкова, защото времето за него е безконечно и безкрайно. Единствено, което Бог се грижи да съхрани и да запази и да вложи там където една идея трябва да се реализира това е Божествената енергия. Има една формула от Учителя - „Бог не е в Слово, а в Сила“.

Имаше една сестра, чийто син по време на войната бе заминал на фронта и дълго време не бе получавала писмо от него. Като всяка майка тя бе разтревожена и уплашена и накрая тръгна да търси Учителя на Изгрева. Той по това време беше на екскурзия в Симеоново. Сестрата пристига там и разказа, че синът ѝ е на фронта и че няма никаква вест от него. Попита Учителя сина ѝ жив ли е? Учителят се наведе към земята и започна да чертае с една пръчка една окръжност и да пише нещо в нея. След малко вдигна глава и каза: „Отивай в София. Като си отидеш у дома твоят син ще бъде там“. Сестрата е разтревожена, уплашена, разплакана, целува ръка на Учителя и бърже, бърже се запътва към София. Отива си у дома и какво да види: синът ѝ се върнал жив, здрав и целеничък.

Само онзи, който е свързан с Небето може да получи чрез него необходимата помощ. Тя идва и се втича у човека само ако има предварително създадена връзка между човека и Бога, тази връзка се създава от вярата и по нея става духовното съединение между човека и Невидимия свят и само по нея се втича и върви Божествената енергия към онзи, който има нужда от нея. Има един стих от Писанието: „На ранина ще те видя, Господи“. На ранина човешката душа може да направи общение с Бога.

Разказваше същата сестра, че нейния син тръгнал и заминал в Италия на някаква екскурзия и дълго време не се обаждал. Отново отива при Учителя и го запитва какво става с нейния син, да не би да му се е случило нещо, че няма никаква вест от него. Учителят вдигнал глава, загледал се в пространството, мълчал дълго време, накрая свел глава към нея, погледнал я и казал: „Нищо му няма. Момчето ти е добре и трън няма да го убодете, ще се върне жив и здрав“. Минават десетина дена и в един ден тревожен за майката на вратата се чука и влиза завърналият се син. Майката плаче от радост и го прегръща, че синът ѝ се е върнал жив и здрав. А пък той за утеха казва: „Какво си заплакала, не бой се. Дори с трън не се убодох“. Той без да иска повтаря думите на Учителя, сестрата трепва, усмихва се и мислено изказва

благодарност към Учителя: „Не нам Господи, а на Твоето име въздай слава“. Ето това е един стих от Писанието, където човек е разрешил правилно задачата си и когато е направил общение с Бога, и когато е получил закрила от Него той може правилно да оцени и да каже, че не на него, а на Онзи, Който с десницата го е окрилял в бедата, само тази десница е свещена и славата принадлежи на Ней.

Аз съм на разговор при Учителя.

„Учителю, трябва ли човек да има желание или пък да се отрече от тях?“ „Има три вида желания: на настроението, на разумността и на любовта. Желанията на настроенията са за човека и с тях и без тях е все едно. Колкото ще ти донесат радост, толкова и скръб. Ако нямаш билет за университета добре е да отидеш в театъра. Ако нямаш билет за Божественото то отиди в университета. Но ако имаш и трите ще предпочетеш последният - да отидеш в университета и да учиш. Ще дадеш на другите двата билета - туй е жертва, а жертвата е нещо велико.“ „Но ако аз нямам билети?“ „Ти имаш Божествен билет. Щом дойде настроението един глас ти каже: „Марийке, не правиш добре“. Воините ги събуждат с тръби, за да идат на работа, а други ги събужда един сън и той отива също на работа. Някъде човек трябва да бъде положителен. Вчера като се връщахме от Витоша видяхме едно момченце, което караше колата си с тухли и четеше. И ти трябва да караш колата си и да четеш.

В Невидимия свят има един закон: всяко добро желание се благославя. Великите духове помагат. Те са толкова оптимисти. Ти пропадаш, а те ти кажат: „Няма нищо“ и в края на краищата видиш от всичките тия противоречия излезло нещо много хубаво. Какво значи да проявиш характер? Например, кажат ти, че след като си вземеш изпита, след два дена ще умреш. Но ти пак отиваш, за да си издържиш изпита. Няма да кажеш: „Щом ще умра, няма защо да се мъча, за да държа изпита“. То ти е определено в програмата да го минеш на земята. Не е важно дали ще живееш след това или ще умреш, важно е да си изпълниш програмата за това, за което си слезнала на земята в този живот. Важно е да си ученик в Школата и да си взимаш изпитите редовно пред своя Учител.“

147. СЕСТРАТА ЦАНКА

Цанка беше рождената сестра на Борис Николов така и на Николай Дойнов и Стефан Дойнов. След като се омъжи тя прие името на мъжа си и стана Цанка Екимова. Омъжи се в Габрово, остана си там, направи си дом, а в тази голяма къща бяха оставили една стая с отделен изход и беше стаята на Братството, което се събираше там. Тя разви голяма дейност и до войната Габровското Братство бе създадено фактически от нея. Беше много деятелна, но нейните амбиции бяха много по-големи. Не можа никак да се примири, че остана в Габрово, искаше да бъде в София на Изгрева, за да бъде по-близо до братята си, а и с това да е по-голяма близостта ѝ до Борис. Тя беше изключителен властен и властолюбив дух и раздаваше команди наляво и надясно като генерал. Съвсем естествено беше да я нарекат „генерал Цанка“. Ама наистина си заслужаваше това име - аз единствена мога да се подпиша под това нейно качество - обичаше да командва и да разпорежда. Целта на този властолюбив дух бе да се доближи до Борис като рождена сестра и да командва Братството посредством брат си. Ето това ѝ беше най-главната цел. А аз бях нейната пречка и не позволявах да се вмъкват между мен и Борис други лица и не позволявах да се вмъкне до Борис онзи власто-

любив дух и да се опитва да управлява и да се разпорежда с неща, за които изобщо тя не бе подготвена. И така аз и станах враг номер едно. Най-големият й враг бях аз - от начало до край, враг само, защото бях до Борис. Ако беше някой друг на моето място, някое друго лице, а аз бях настрана то аз нямаше да й бъда враг, а врагът щеше да бъде онази, която бе до Борис. От там започнаха всички разприи между мен и нея и между мен и рода й - от начало до край без прекъсване. Тя смяташе, че аз съм й главния враг. А аз спасявах нейния брат и бях напълно убедена, че тя щеше да разбере един ден приживе това ако аз си замина по-рано от нея и Борис остане сам. Чак тогава сама ще провери колко струвам аз.

Още от самото начало след като се опарих един-два пъти от Цанка отивам при Учителя и му казвам, че съм решила да стоя настрана от нея и от нейния род. Той каза: „Какво да правиш, когато са непоправими“. Разбрах, че така нещата ще бъдат до самият край и трябваше да се стягам и да се справям с още едно предизвикателство на съдбата.

Пристъпвам към нея с най-добро чувство и разположение, та нали е рождена сестра на Борис и нали все пак е сестра от Братството. Отивам при нея, а ме посреща нещо твърдо, някаква скала се изпречва срещу мен. Споделих след това с Учителя, а той рече: „Вътре в нея има една коравина“. Тогава реших да не се доближавам толкова близко до нея, а да поддържам само външно благоприятии. Затова, че родът на Борис бяха много горди духове вече споменах подробно и че само аз можех да говоря с тях, за което Учителят ме охрабри по този повод. Каза ми: „Ти си много смела. Само ти можеш да издържиш с тях“.

Бяхме на Рила на едно от редовните си лагерувания там. Братството се бе разположило по склоновете и палатките са опънати. Беше опъната и моята палатка. По едно време пристига Никола Нанков и Цанка заедно, постояха при мен, поприказваха, нагостих ги с чай и курабии, те се бяха разположили към мен и аз си мислех ето какво прави светлата Рила, всички човешки разбирания и недоразумения са останали долу в София и в света. Ето този брат и сестра са дошли на гости при мен, а преди това ми бяха неприятели, а сега говорят с мен в пълна хармония. Те си отидоха и аз още съм под впечатлението на моите разсъждения и не знам дали се бяха минали няколко минути и изведнъж поглеждам пред себе си, че стои Учителят. Обръща се към мене и строго ме запитва: „Какво търсеше този мъж тука?“ Аз изтръпнах. Той ме погледна още веднъж строго и си продължи надолу да слиза покрай другите палатки. Изведнъж всичко в мене се обърна, преобърнаха се моите разсъждения за братство, сестринство тук на високата Рила. Аз тогава моментално се отдръпнах от тях двамата, особено Цанка, стоях настрана и леко наблюдавах от страни какво ли означават тези думи на Учителя. А те означаваха нещо, не можеха да не означават. Та те двамата се сближиха много, а Цанка флиртуваше с него. Това бе причината, че до края на живота си двамата бяха разположени един към друг и си съдействаха активно когато трябваше да се борят срещу мен.

По едно време Люба Славянска, съпругата на Славчо Печеников (Славянски) след като той тръгна на една страна, тя пък тръгна на друга страна, навири опашка и се разхождаше с навирена опашка. Цанка отначало се бе споразумяла с Люба Славянска и започнаха да канят Борис уж да отиде на гости на Цанка, а Люба бе там, която преди това се бе халосала по Борис. Цанка бе решила да направи Люба любовница на Борис само и само аз да бъда изхвърлена лично от Борис. Но дойдоха и ми казаха как стоят нещата, аз скочих на крака и се започна една голяма битка. Борис стоеше

настрана и не можеше да разбере защо беше това ожесточение на Цанка и Люба към мен и защо беше моята непримиримост към тях. Това беше един от опитите да бъде подмамен Борис с Люба като планът бе направен от Цанка с единствената цел да ме отстрани. А като ме отстрани да дойде по-близо до брат си и посредством него да командва Братството. А тя щеше да провали Братството още от самото начало.

Така пак веднъж Цанка и Люба идват на Изгрева в къщичката ни, аз съм там, а те влизат вътре уж да търсят Борис, но предварително са се наговорили какво да говорят и какво да правят. Влизат в стаята и започват да ми показват, че не съм добра домакиня, че това не трябвало да стои там, че това трябвало да бъде тук, показват ми, че това не трябва да бъде така, а иначе. Аз стоя по средата на стаята, въртя си главата ту насам, ту натам и мислех, че те може би да са прави, но като видях как едната щом свърши, то другата подема да говори и разбрах цялата им игра. Чакам да свършат и след това ги питам: „Артистите свършиха ли си заучените роли?“ Те напуснаха демонстративно. Голям тормоз беше. Искане да ме отстранят от Борис и да заемат моето място, едната като съпруга, а другата като главен съветник на главнокомандващият. А те горките не знаеха, че друг е този, който ръководи Братството.

Това е Духът на Учителя.

Опитаха е да ме отстранят от къщичката, бараката на Изгрева. Неделчо Попов вижда как Цанка се наговорва с други сестри, за да може тя да влезе в бараката и после да я обсеби, да я вземе и аз да нямам достъп до нея. Тогава Неделчо Попов изпраща Станка, моята домашна помощница и ѝ предава, че ако искам да не загубя бараката да дойда веднага на Изгрева. Почти на бегот аз пристигам там и какво да видя: влизам в къщичката, те бяха се разположили, пристъпвам в стаята и никой не ми обръща внимание като че ли аз съм излишна тук, приказват си все едно, че аз съм някаква неодушевена вещ. Тогава аз взимам ключа и на висок глас заявявам, че аз съм стопанка тук на този дом и всички да напуснат стаята заедно с багажа си, който са донесли. Чак тогава те ме забелязаха и вкупом извикаха, че съм звяр. Аз изгоних всички. Заклучих и се върнах в малкия си дом. Така бараката бе спасена. Ако не бях действала така бързо щяха да ме изгонят от там, но техния план се провали.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Физическата любов до известно време е идеална. Тя може много работи да направи безкористно, но до време. След това не може да издържи и се нахвърля. А духовната любов си остава непреривна и вечна. А между духа и плътта има постоянна борба. Те са като две сестри, които хванати за ръка се дърпат. И едната иска да привлече другата към себе си и другата да привлече първата. Когато дойде физическото духът си отлетява. Душата и тя отива с него и настъпва тъмнина у човека.

Когато седиш въщи ти си мислиш, че Мене ме няма, но аз съм при теб, само че ти не ме чувствуваш. Някой път си мислиш, че си сама, защото дойде съмнението и аз го погна, за да те спася от него. Таман те отърва от него, дойде ревността - погна и нея. След това дойде ожесточението и накрая да се поразговоря с теб не остане време. Ти в училището като дойдат съмненията, ревността, ожесточението - няма да ги пушаш в себе си.

Физическата любов тя е егоистична. В нея детето като вземе нещо в ръцете си ще го разруши. По-нагоре се започва градежа, но все пак има егоизъм. В любовта на учителя към ученика и в нея има егоизъм. Учи го, но очаква да му плати. Любовта на майката към детето и тя не е безкористна -

обича го, но все очаква нещо от него. Чиста и божествена е любовта, при която обръщаш една душа към Бога без да очакваш от нея нищо. Ти започни да учиш редовно всеки ден по мънишко."

148. КОМАНДИРЪТ И СЛУГАТА

Цанка се беше оженила за един много деен мъж. Отвътре и отвън от него излизаше такава енергия, че можеше да те удави. И тази енергия той я вложи навремето в търговия и дребно занаятчийство. Цанка беше поставена в много трудни положения в дома, в който отиде да живее като снаха. Как се справяше там - тя си знаеше. Може би един от моментите, които я караха да идва в София бе да намери отдушник и пролука, за да може да се избави от атмосферата на доведена снаха в онзи дом. Ето защо в годината тя по няколко пъти идваше на Изгрева на гости, за да види братята си, а те бяха трима - Борис, Николай и Стефан и разбира се да види и приятелите, както и да се срещне с Учителя. Но след като видя в мене, че аз съм й главният враг и след като започна открита война с мен нещата се влошиха както за мен, така и за нея. Отивам при Учителя и споделям, че ето Цанка е дошла на Изгрева и че отново започва да ми създава неприятности. Аз очаквам той да каже нещо за моя утеха, да ми направи забележка, че може би вината е в мен, а той рече: „Добре, че Цанка нямаше деца, защото нямаше да може да ги възпитава“. Аз се огледах и се чудя защо така Учителят ми говори нещо съвсем друго, а не онова, за което го запитах. Но понеже се бях оплакала освен от Цанка, така и от Люба Славянска на Учителя, че искат да отнемат Борис от мен той отново каза същото: „Тя не знае да си възпитава децата“. Защо Учителят ми говореше за възпитание на децата им - едни, от които не бяха се родили, а пък другите на Люба се бяха родили. Какво означаваха тези две положения? Аз си тръгнах за дома и не можах да си отговоря на този въпрос. Вървя и срещам една сестра, води две деца - едното плаче, а другото го пердаши, а то сърдито я ядосва. Срещаме сестрата и се оплаква: „Сестра, по-рано плачех, че нямам деца, родиха се, а сега плача от тях. От както се родиха не съм прочела нито ред от беседи на Учителя добре, че ходя поне на беседа в салона та това единствено ми остана“. Сестрата продължи да се занимава с немирните си деца, а аз продължих за дома си. Нещо се разреши у мен. Всяка мисъл зачената трябва да се роди и като се роди да се възпитава и от резултата от възпитанието ще провериш каква ти е била мисълта и защо си я заченала. Това бе моето вътрешно разрешение на този въпрос. Та така разреших въпроса с Цанка и с Люба, оставих ги да си заченат онова, което бе у тях, да се роди и след време да го видим. Наистина по-късно всичко излезе наяве, но не само пред мен, но и пред другите. Видя се и всички ахнаха от изумление.

По онова време Цанка беше написала едно писмо до една сестра от Габрово до София и се беше оплаквала от мене, защото аз не се съгласявах с нейните идеи и представи, които не бяха верни и които искаше да наложи на Борис и чрез него на Братството. Сестрата получава писмото, чете го и разбира, че за цялото това настървение срещу мен има някаква причина. Освен това тя е добре запозната с големите неприятности, спречквания между двете ни и че сме застанали като върли врагове една срещу друга. А тук нали е Школа, нали го има Учителя. И решава тя да отиде при него и да му занесе писмото, за да чуе лично от него как стоят нещата. Защото в такива случаи единствен критерий е думата на Учителя. Тя занася писмото на Учителя, той го прочита цялото, подава й го обратно и изрича: „Цанка иска

да командва братя си. Тя си има мъж, него да командва. Марийка няма да изведе на лош път Борис". Сестрата тръгва да си върви, но все пак решава да дойде при мен и ми разказа целият случай. Аз мълча, но накрая казах: „Сестра, по този случай няма какво да кажа повече от Учителя. В тебе е писмото на Цанка и в тебе е думата на Учителя. Та ти си прецени самата как стоят нещата". Та така това доведе до един нов етап. На мен и на останалите стана ясно, че причината бе друга и противоречията също други, а предстоеше изясняване чрез големи борби и бълдни изживявания.

Отново съм при Учителя и му казвам: „Защо имам чувството, че искам да се боря срещу роднините на Борис?" Учителят ме оглежда внимателно: „Това чувство не е твое, ти си го приела от другите. Това чувство е тяхно, те искат да се борят срещу тебе". Отидох си у дома. Размишлявах, подреждах нещата в себе си. Ами сега. Реших да отстоявам и да съм крайно внимателна с тях. И се убедих, че още от самото начало та чак цели 50 години след това винаги искаха да ме отстранят от Борис. Смятаха това за една най-важна тяхна работа, т.е. спасението на Борис от моите лапи. Да, такъв им беше изпраза - не само от лапите ми, но и от ноктите ми. Приемаха ме за хищник и звяр. А те горките не знаеха, че аз пазя Борис и от тях и от другите заради самия него. Но това ще го разкажа накрая. Непременно ще бъде разказано. Иначе не може да се разбере нищо. Ще дойдем и до финала и тогава сами ще определим как стояха нещата: кой беше звяра, чии бяха ноктите на хищника и кой беше спасителят на Борис.

Родът на Борис беше настроен срещу мен още от самото начало. По-късно разбрах, че това се дължеше на едно изказване на Учителя за мен. В това изказване аз не виждах никакво противоречие, но те се бяха вкопчили в него и чрез него искаха да ме отделят от Борис, за да го използват след това за лични и користолюбиви цели. Та те представяха всичко така, че всичкия му род като че ли държеше много за него и искаха да го измъкнат от тресавището, в което бе попаднал. А тресавището бях аз. Та се дойде до невъзможното положение - непрекъснато чувах, че те искат само благополучието на Борис и затова е необходимо, че за да се спаси от тресавището трябва да бъде отстранена самата аз. Стигна се до финала - или те, или аз. Тогава аз отивам при Учителя и казвам: „Учителю, роднините и рода на Борис много го обичат и много държат на него". Той се усмихва: „Много се лъжеш ако смяташ, че го обичат. Но се държат за него - тук си права". Излезнах си замислена, че после осмислена и накрая много озадачена. Ами сега това е ново положение. Какво означава всичко това? Значи користолюбие на рода и то с каква цел? И те се държат за него и с каква цел? Заради материална цел. Не, те бяха богати и заможни, а Борис работеше като мазайкаджия и беше черноработник. С каква друга цел? Защо се държаха за него и какво получаваха от него? Какво търсят от него и какво целят с това, че са го вързали с въже и се държат за него? Той върви по своя път, а те се държат за въжето, за което са го завързали. Тук трябва да има причина и съответен отговор. Трябваше да се търси онзи, който издаваше командите да се кара завързаният Борис да вършее чуждо гумно. Навремето така българите вържат някой кон, завържат въжето на стожера на гумното, извадят дълъг камшик, подкарат коня и той трябва да вършее хармана. Тук беше станало същото. Борис бе принуден да вършее чужд харман. А аз исках да го отвържа, за да може да вършее друг харман, хармана на Братството. Ето там беше развързката, която развързка продължава вече 50 години.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Какво казах вчера за Любовта? Тя започва с онова противодействие,

което човек прави на нисшата си природа. Злото не да го изкорениш, но да го изпратиш по неговия канал." „Учителю, например дойде съмнение у мен, какво да го правя?" „Съмнението идва естествено. Човек се съмнява в това, което не знае. Ти ще му кажеш, че в Бога няма място за съмнение. Какво има да се съмняваш в извора, който постоянно тече."

„Учителю, какви са проявленията на плътта?" „Например, двама братя са: единият по-голям, а другият - по-малък. Баща им като им разделя нивата ако на единият даде повече, другият е недоволен и роптае: виж колко е лошо това. Той вместо да се зарадва, че брат му има повече и да каже на баща си: „Дай му още и от моето" е готов да се кара. Толкова са слаби и несигурни връзките на земята между хората.

После, имаме две сестри, които обичат някого. Ако той даде на едната повече, то другата се сърди. Но те така се заблуждават. Той всъщност дава и на двете еднакво. Ти не гледай, че шишето е стояло дълго време на чешмата под чучура. То повече от половин кило не може да събере, колкото и да тече върху него водата. Другото се излива навън. Важното е колко събира шишето. Ако ти вътре в себе си имаш голяма вместимост, то ще събереш и ще получиш много от първоизвора.

Павел казва за Любовта, че тя не завижда, не се превъзнася, не се гордее, не безобразствува, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, а радва се на Истината, всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надява и всичко търпи. Любовта никога не отпада.

Ще се учиш да обичаш и да работиш за Бога съвсем безкористно. Да си готова да се жертвуваш за него. Пък как Той ще се прояви към теб това си е Негова работа."

149. КРЪСТОНОСНИ ПОХОДИ

На Изгрева ние имяхме една малка къщичка, дървена, направена от греди, дъски, а комините бяха иззидани с тухли. Такива бяха почти всички бараки. Тук имаше една голяма южна стая и една малка северна стая и едно килерче за багаж. От начало ние с Борис живеехме там, но когато купихме къщичката на Симеоновското шосе, отдалечено на пет километра от Изгрева, то тази дървена барака остана на Изгрева, за да можем да отсядаме след беседа или пък понякога приспивахме там, за да не се връщаме късно. Тук в тази барака живееше и Станка, моята късна помощница. Но след като се преместихме от Изгрева на Цанка ѝ хрумна една стара идея да превземе тази къщичка, да се нанесе там, за да може да посреща гости, а мен изобщо да ме изселят от там, т.е. да ме заточат надалеч от Изгрева, да ме изолират съвсем и да ме премахнат като ненужна вещь и непотребна твар. Смятаха ме като най-малката ненужна Божя твар, която дори и по милост не би трябвало да живее на Изгрева.

По онова време ние отстъпихме голямата южна стая на Боян Боев и той там се чувствуваше удобно в нея, защото беше слънчева, уютна, хигиенична и най-вече бе голяма и можеше да посреща гости, които се нижеха един след друг при него. Но Цанка си беше решила да вземе стаята, в която спеше Боев и да го прехвърли в другата тясна, северна стая, за да може тя като сестра на Борис да се намести в голямата стая и по-късно да ме изгонят от къщичката. Един ден Неделчо Попов среща Станка - моята късна помощница и ѝ предава: „Отиди кажи на Мария да стъпи на краката си, защото ще ѝ вземат стаята". Станка дойде веднага и ми предаде думите му, тогава аз скочих, стъпих на краката си, отидох на Изгрева и какво да видя. Цанка бе

започнала да се разполага както си иска и каквото й хрумне и бе заявила пред Боян, че е родена сестра на Борис и че сега тя ще се разпорежда там. Ама аз бях пък законна съпруга. По закон Божий и по закон светски аз съм по-близко до Борис. Отивам при Боян Боев и го питам: „Брат Боян, какво става, научих, че теб някой иска да те премести. Ти искаш ли тази хубава, голяма стая?“ „Искам я, но тя Цанка я е взела и каквото каже, това ще бъде.“ Аз по това време се занимавах с поддръжката на гроба на Учителя и за него се грижех от 1944 г до 1957 г. Борис се върна от работа и аз му казах желанието на брат Боян. „Щом иска брат Боян така да бъде.“ Аз само казах желанието му, но знаех, че той няма да му откаже и не исках да постъпвам по друг начин и да влизам лично с разпавии с Цанка. Така и този път тя не успя да изгони Боян Боев от голямата стая. Борис нареди Боян да се върне в хубавата стая, а в малката стая остана да живее Станка - моята домашна прислужница.

После отивам веднъж и гледам, че вратата е затворена с катинар, бяха я заключили. Аз взех един търнокоп и с него изкъртих и изхвърлих всичко настрана. Освободих бараката от катинара и от онези ръце, които бяха я затворили.

Бяха дошли Цанка с рождената си майка на Изгрева и стояха там два месеца. Цанка беше си довела майката, за да може да действа с последното оръжие, което има срещу мен. Аз разбрах всичко и казах на Станка да не мърда от втората стая, защото тя спеше там. Искане да изгонят Станка и да вземат стаята. Веднъж Станка ги заварва двете, че закусват и се разправят как да се настанят в стаята. Станка влиза в стаята, слуша ги как се разправят, но тя носела в ръцете си дърва за печката, но ги хвърля нарочно от високо на пода, чува се трясък, те подскочат уплашено както закусват. Казват й да спре, а тя отговаря: „Аз имам господарка Мария и господар Борис. И правя онова, което те ми нареждат“. Те я наклеветиха на Борис, а той й се кара пред мен. А аз му казвам: „Тя е единствения човек, който ми съчувствува“. Борис наведе глава и нищо не каза. Борис по това време непрекъснато беше там след работа на Изгрева, а мен ме бяха изолирали два месеца и бях на заточение във вилата. Искане да ме премахнат, но не успяха. Бяха принудени да отпътуват за Габрово. А Борис преди това отстъпи и те чрез него въпреки всичко не можаха да ми се наложат и да прокарат плана си, за да ме отделят и отдалечат от него.

Бях веднъж в безизходно положение и попитах Учителя: „Учителю, на кого да уповавам?“ „Ще уповаваш на Бога в себе си.“

Понякога Учителят ще ми каже нещо строго, но после ще ми подаде ръка, ще ме измъкне от там където съм попаднала, защото е Учител и той учи ученика непрекъснато. И на него съм уповавала през всичко си време. По ония години когато нападките на рода на Борис бяха най-големи и остри имах чувството, че те воюват срещу мен като на кръстоносен поход. Ако единия не успее, следващия ден тръгва другия. Ако и той не успее, задава се третия. Следваха кръстоносни походи един след друг. Битките бяха безчет, а борбите непрекъснато. Какво ли не изживях тогава. Отивам при Учителя и го питам: „Учителю, кога ще престанат борбите и войните между хората?“ Отговори ми: „Когато хората се обърнат към Бога“. Разбрах, че този отговор беше насочен не само към моят проблем, който имах с рода на Борис, но той като отговор важеше изобщо за всички. Но да се обърнат хората към Бога беше труден процес - един се обръща към Бога, друг живее в стария си свят и воюва срещу теб. Е, тогава. Тогава търсиш помощта на Бога. Така и аз правех - търсех помощта на Бога, търсех помощта на Учителя и винаги имах

един изход, през който преминавах към следващия етап, който ме очакваше. Бях спасявана от безизходицата, от безизходното положение, отдъхвах си за миг и при следващите мои стъпки изникваха нови неща, които трябваше да преброя и да намеря брод, защото иначе щях да се удавя или да ме завлече водата на реката. Толкова страшни бяха борбите срещу мен, че ги наподобяват на вълни морски, които идваха на талази една след друга срещу мен.

Имах много труден семеен път, стигащ до пълен абсурд във всичко. Той, Борис беше много добър, но изпадаше невероятно бърже под влияние на рода му, особено се стремеше да вземе връх Цанка и изведнъж той, лично Борис се оплъчваше срещу мен. Не само това, че те воюваха отвън срещу мен, но ето пристъпваше и Борис с омраза към мен, с чужди, противни, вражески влияния, които носеше в себе си, идваше от вън с чужди влияния и започваше да ми говори неща, които бяха точно думите на майка му, на сестра му или на братята му. Аз ги познавах тези влияния и веднага ги отразявах тутакси. Спомням си идва веднъж, аз му отварям вратата засмяна, усмихната, посрещам го на врата, а той ми казва: „Да, ама ние те спасихме от тресавището, извадихме те от тресавището и сега ти трябва да се смириш и да служиш и не само да ми отваряш вратата, но и да ми целуваш краката“. Аз изтръпвам, гледам го и виждам, че това не е Борис, а вътре в него е Цанка и рода му. Скачам и викам: „Вие ли говорите за тресавище, че аз ако не съм да те вадя и изваждам всеки ден от него ти щеше да се провалиш още през 1948 г. ако не бях. И твоята пиклива сестра ли? Аз си имам Учителя, имам Бог и Той е Който ме спасява и направлява. А ти не виждаш ли, че ти не си Борис, а си друг, чужд, ти си онзи, който проваля всичко. Не виждаш ли, че в теб е влезнал друг, че това е друго състояние, отивай, влизай в стаята и се преобличай“. Борис се смути изведнъж. После сяда на стола и не може да излезе от това състояние дълго време. Тогава аз започвам да използвам един метод даден от Учителя, за да се справям с тези негови състояния. Тогава аз сядам пред пианото и започвам да свиря песните на Учителя и след 20-30 минути успявам чрез песните на Учителя да изгоня всички онези същества и състояния, които са били у него. После идва истинският Борис у него, той навежда глава засрамено и ляга да си почива на кревата. Като стане от кревата и се събуди все едно, че нищо не е било. Да, ама това да не мислите, че е било само един път. Тези борби с рода се повтаряха почти всеки месец поне един-два пъти. И ако сме се скарвали по между си то е именно при тези положения. Ставаха скандали. Онези, които бяха влезнали в него, онези същества и състояния бяха го завладели, те не отстъпваха, искаха чрез него и чрез Борис да управляват Братството. Ето тук бе моята най-важна и най-голяма задача. Да не позволявам чужди хора, чужди повеи, чужди сили, чужди амбиции да влизат в Борис и той да бъде използван за чужди интереси. И аз успявах. Имах си методи, за да се справя с тези негови състояния. Първо започваше голяма караница и след скарването ако той не се оправяше или ако аз не успявах да ги изгоня онези, които бяха влезнали в него и да го отърва от тях, то тогава аз сядях на пианото и чрез моите десет пръста и чрез изсвирените песни успявах да изгоня от него всички духове. Това беше една голяма моя работа, която аз вършех цели 50 години, но я разказвам само на теб, на теб, който пишеш това, защото ти беше свидетел тук през последните десет години на много борби, които аз водих и които ти видя. Ти беше изпратен да присъствуваш тук на финала, тук в този дом.

Когато отивах при Учителя да се оплаквам, той ми казваше: „Е, вие сега с Борис всеки месец ще се поскарвате по един-два пъти, но ако беше Цанка на твоето място всеки ден щяха да се бият“. Това беше мнението на

Учителя за този родова развъзка. И затова Учителят не позволи Цанка да бъде десницата на Борис. А тя си имаше дом, имаше си мъж, имаше си салон в Габрово и братя и Братство там. Но както винаги се случва накрая тя се изпокара с всички там и накрая си избраха друг за ръководител и тя беше отстранена и накрая бе изгонена. А дотогава тя беше единствения ръководител-жена на братство в провинцията и единствената, която беше сменена от старите приятели. Това беше един голям урок за нея и поука за останалите.

Аз съм на разговор при Учителя.

„Понякога те поглеждам, че се качиш на някой висок връх и се зарадваш. После погледна, слезнала си в такава долина, че едвам се виждаш. Свила си се в колибката си и си казваш: „То в такава тъмнина няма смисъл да се живее“. Но после погледнеш пак нагоре към върха и гледам те пълзиш, пълзиш нагоре докато се изкачиш пак.“ „Аз, Учителю, съм неуравновесен човек, в двете крайности се движа.“ „Ти в сравнение с другите си цвете. Да бяха всички неуравновесени като теб с мед да ги храниш. Ти си доста уравновесена по отношение на останалите.

Когато ти прати Господ едно страдание, то вътрешно да се зарадваш. Ти си от безпокойните натури. Ти много се безпокоиш. Ти си в постоянно трептене като листата на трепетликата. Когато страдаш ще благодариш на Бога, че си жива, защото има по-лошо състояние. То е състояние на безчувственост. Мъртвите, които не проявяват към нищо интерес се намират в него. Ще се молиш и ще се свързваш с Бога и добрите хора, за да ти помагат когато се намиращ в затруднение.

Трябва да бъдеш окулатен ученик вече. Ела при мен да те погала. Аз искам да си добра.“

„Учителю, мислите, които ви изпращам по-добри ли са?“ „По-добри са.“ „Учителю, ще дойде ли Любовта в мене?“ „Ще дойде.“ „Скоро ли?“ „Скоро. Ти сега ще живееш в Бога. Както слънцето като огрее целия свят и тебе грее. Така и ти дишаш в Любовта.“

150. ЧИСТОТА ОТВЪН И ЧИСТОТА ОТВЪТРЕ

В онези първи години младите приятели залитаха много по екскурзии в планините. Всеки свободен ден правеха екскурзии по Рила, по Витоша за по няколко дни или седмици. Заради тези екскурзии те отсъстваха от клас, а ние останалите бяхме оредели и Учителят не беше доволен от такива излети, но мълчеше. Никой не го питаше. Ако го питаха той даваше съгласието или насочваше нещата в един по-друг порядък. Хвърчаха по екскурзии, млади бяха. Смятаха, че като ходят в планините ще получат по-бързо посвещение. Така смятахме тогава. Учителят беше казал, че в планините са кондензатори на енергии и човек като върви по тях енергиите, които се движат там преминават през нашите мозъчни центрове и ги развиват. Това е така и в това никой не се съмняваше особено, че това бяха думи на Учителя. Но факт бе, че класът в Школата оредяваше и че Учителят беше недоволен, а това означаваше, че тук има и нещо друго, което ние не го знаехме. Научихме го после разбира се, научиха го онези, които искаха да учат и да бъдат в Школата му.

Ето една група младежи решиха да направим екскурзия до Рила, но бяха се уточнили, че ще бъдат само братя. От начало искаше да отиде с тях и Цанка, сестрата на Борис, но Борис и другите решиха, че екскурзията е дълга и ще бъдат само братя. Но после Борис измени плана си и ме покани. Аз се съгласих и тръгнахме с нает автобус от София до Самоков, който ни зака-

ра до Говедарци. Смятам, че има една снимка със заснета цялата група като се вижда, че само аз съм между братята. После се качихме на седемте езера и прекарахме там няколко дни и се върнахме. Тогава там нямаше хижа, нямаше палатки, а спяхме налягали върху платнище до огъня, който се поддържаше цяла нощ. А през нощите на Рила е студено. Ти лежиш, лежиш, отпред те пече и напича огъня, а отзад те сече и подсича студа. Отпред те огрява огъня, а отзад те подвява рилския студ. Върнахме се на Изгрева и всички разбраха за екскурзията и че само аз съм била от сестрите с братята. Като научи Цанка за това, че като се нахвърли върху мен, хвърляше жупел и огън, че аз съм направила така, че не са я взели с групата. Отишла и се оплакала на Учителя, а той какво й казал не зная. Дойде време и аз да се приближа до Учителя. Обикновено като минавах при него аз му целувах ръка. Така правехме всички в знак на уважение към възрастта му погледнато по човешки и в знак на послушание към Учителя погледнато по ученически и в знак на благословение от него погледнато по съвсем друг начин, защото като целувахме десницата му ние правехме контакт с Живия Господ. Но този път Учителя не протегна ръката си, сложи я отзад зад гърба си като показваше, че не ми дава ръката си и че не желае да ме приеме. Аз като видях това се стилисах, разбрах, че тук има някаква причина и лека-полека се измъкнах заднешком като гледах Учителя в лицето. А той от строг по-строг. Излизам навън и се чудя каква ли грешка съм направила и защо той не ме иска и не ми дава десницата си да я целуна. Тука има нещо. Минаха десет дни, аз ходя на клас, но Учителя изобщо не ме поглежда. А се намирам само на няколко метра от него. Аз сутрин свиря на пианото в клас, а Учителят е на 3-4 метра от мен, но изобщо не ме поглежда нито преди започване на беседа, нито след това. Изобщо аз бях тогава неодушевен предмет за него през тези дни. Чудя се, умувам къде ли ми е грешката. По едно време мяркам Цанка, която профуча покрай мене като ураган и така ме изгледа ожесточено, че аз веднага се сещам, че само тя е причината та Учителят да не ме поглежда. Колкото повече вървя към вкъщи, толкова се уверявам в себе си, че само тя е причината. Затова на следващия ден отивам при Учителя и чакам да ме приеме. Приема ме, седи на стола и ме наблюдава. Аз зная, че съм наказана и изобщо не си правя никаква сметка, че трябва да му целувам ръка. Аз съм наказана и трябва да издържа наказанието си. Попитах го ще може ли да споделя с него нещо. Той кимна с глава и аз му разказах целия случай с тази екскурзия и че аз нямам никаква вина за това, че Борис не взе сестра си Цанка с групата. След като приключих разказа, той ме попита: „Свърши ли разказа си сестрата?“ Отговорих му, че съм свършила. Тогава той вдигна ръката си и ми я подаде да я целуна. Аз я целунах, вдигнах очи към него и се разплаках. Учителят се усмихваше. Аз излезнах плачешком, вървя навън и се опитвам да мисля. Нали Учителят знаеше всичко, нали знаеше, че оплакванията на Цанка не бяха верни. А защо ме наказа, че не ми даваше ръката си да я целуна? Тогава се сетих: на Учителя се казва всичко. Научих един закон, който спазвах до края на Школата. Разказвах му всичко, това не беше изповед, а това беше разговор между ученика и Учителя. А да се проведе този разговор трябваше чистота. Но не обикновена чистота, а брилянтна чистота. Иначе не може да има онзи вътрешен говор между Учител и ученик.

Та говоря за вътрешната чистота на ученика. Веднъж сме на Рила и Цанка идва при мен и взема една измита, лъсната с пясък чиста тенджерка за готвене от нашата лавица до огнището пред палатката ни. Аз като я видях - настръхнах. Цялата тя беше с астрална мръсотия, беше се разюздала с някои от братята. Скарах се с нея и си върнах обратно тенджерата на мястото,

ещото от нея почувствах да излиза съвсем друг свят на страст и емоции и беше ми противно всичко това тук да се изсипва върху мене на Седемте Ериаски езера. Скарахме се и тя изхвъркна също с думи отправени по мой адрес. Само след няколко дни тя премина покрай мен с един брат, който се беше халосал по нея и като мина покрай нас Учителят дойде и каза: „Какво прави този мъж тук?“ Тогава разбрах, че бях права за тенджерата и че си бях запазила чистотата на тенджерата избърсана с пясък и вода. До чистотата е много трудно да се добере човек. Трудно е да се добере до външната чистота, а още по-трудно да се добере до вътрешната чистота в себе си, за да може да протече в него живота на светлината. Само живота на Светлината изявява присъствието на Духът Божий.

По-късно Цанка и Люба Славянска се сдушиха и подеха борба срещу мен по всички линии и фронтове. Дотогава аз все пак приказвах с тях, поздравявах ги, но когато всичко стана нетърпимо и не издържах вече аз отидох при Учителя и му казах, че съм решила да се оттегля от тях и от техния път и да стоя настрана. Той изслуша моето решение и каза: „Добре. Какво да правиш когато са непоправими“. Обикновено Учителят препоръчваше методи на примирявания, за да не се изострят отношенията и кармически да се отдалечат с най-малък сблъсък. По този повод бе казал: „Ако вие се скарате и се разделите - това не е разрешение на въпроса. Трябва да имате същите отношения както при Бога. Ще си запазите приятелските отношения“. И аз спазвах това изискване на Учителя. Спазвах го дълго. Но то бе мъчително и трудно. И тогава отидох при Учителя да си кажа моето мнение и да чуя дали той ще одобри това, което мисля да направя. Той видя, че те бяха наистина непоправими. Аз се отдръпнах и вече стоях настрана. Отначало като видяха, че аз не се изпречвам на пътя им, те се развихриха, пуснаха гриви, вдигнаха глави и опашки и като буйни коне запращаха насам-натам по широкия друм. Аз нямах нищо против те да препускат където си щат и на където си щат. Но веднъж бяха спрели две кобили да цвият пред портата ни та дано да подмамят жребца та да погне една от тях. Искяха да го подмамят. Аз скочих и се започна люта битка между кобили хвърковати и домашен работен кон. Как се справих, не зная. Цанка си беше наумила, че за нейния брат е най-подходяща Люба Славянска, която по това време си имаше законен мъж и искаше да отнеме Борис от мен. Що ядове брах и що тормоз беше. Но накрая успях да запазя Борис не за самата мен, а за самият него. Ще дойде време когато ще разкажа и за това.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Тези творчески енергии са токове, които се обменят между мъже и жени и ги обновяват. За да става обмяната безпрепятствено не трябва да има никакво съмнение и нищо плътско. Те трябва да бъдат отворени един към друг. Ти трябва да излизаш на разходка и да вземаш чист въздух. После трябва да си правиш разтривки на черния дроб от пъпа. Да си пазиш и съхранявах енергията това е цяло изкуство и знание.

Любовта на физическото поле не може да се предаде. На човек колкото и да му даваш той никога не може да се задоволи. Хубаво е никак да не си го учил да му даваш, защото като го научиш ако някой път не му дадеш му става мъчно. Човек като се е наял мисли, че е разрешил проблема, но след пет-шест часа като огладнее вижда, че въпросът пак е открит за глад. Ще разрешиш проблемата само като влезеш във Вечния живот. Невъзможно е за човек да придобие Вечния живот без страдание.“

151. УРВАТА И СКАЛАТА

Една година сме на седемте езера на Рила на лагеруване. Цялото Братство се е разположило на палатки. Обикновено след 11 часа, след като се изиграе Паневритмията приятелите бяха свободни и правеха разходки до близките местности и езера. А тук имаше какво да се види и не само да се види, но това беше такова неземно преживяване като всяка местност бе създадена по свой начин от природният ваятел, че в нея можеха да се намерят специфични за нея излъчвания, които те свързваха с един друг възвишен свят.

Така една група бяхме отишли на Калинините езера и там имавме едно необикновено присъствие на една сантиментална душевност. Усещахме едни трептения във въздуха и в гледката, която те кара да преживяваш нещо интимно, свързано с дълбоки чувства на сърцето и неосъществени мечти. Проверете и вие това - отидете там и си записвайте всички мисли и чувства, които ще преминат през вас и ще видите, че съм права.

На следващата сутрин разказахме на всички, включително и на Учителя, че си заслужава да се отиде там. Той се съгласи и всички след Паневритмия се запътихме към Калинините езера. Цанка изведнъж излезе напред, поиска да води групата и да командва. Тя обичаше много да скита, да върви като коза по най-непристъпните скали и места, че учудваше всички със своето безразсъдство, защото имаше няколко случая където се беше стигнало до явна гибел от падане от скалите в пропастта, но благодарение на помощта на Учителя тя бе успяла да се спаси. При една такава неприятна случка тя полетява от скалата надолу и извиква: „Учителю, загивам“ и по най-невероятен начин тя се обърнала, закрепил се за скалата и цялата охлузена се бе върнала в лагера. Отначало тя с гордост споделяше пред Учителя къде е ходила и какво е правила, но той няколко пъти ѝ направи строги забележки и дори веднъж ѝ се скара люто да бъде по-внимателна. Цанка тогава смяташе, че това е геройство и че това са духовни опитности, които тя трябва да придобие в такива трудни моменти. За мен не беше геройство, а безразсъдство. Геройство има тогава когато се жертваш за една идея. А тук нямаше никаква идея, тръгваш и се катериш по скалите като коза и поне да се любоваш на природата и на нейните красоти, а не само и само да избираш най-непристъпните и най-трудните места, за да се самоизтъкнеш пред очите на другите. При алпинистите има целенасоченост, има план, подготовка и осигуряване. А при Цанка нямаше нищо - реши и тръгва сама и никой не може да я спре. Привечер се връщаше в лагера премазана, орфана, с охлузени лакти и ръце. Всички приеха, че тя си е такава и никой не може да я промени затова започнахме изобщо да не ѝ обръщаме внимание на нейните разкази за подвизите ѝ по скалите.

Но Цанка сега поведе групата, водеше я напред и като че ли избираше най-трудните места, за да покаже пред другите какво може и какво не могат останалите. Стигнахме до една скала, после следваше улей и урва. Трябваше да се заобиколи скалата, улея и урвата и да минем отгоре по скалите, за да видим Калинините езера. Това беше разумния път и всички очаквахме, че точно така ще се изкачим горе. Но Цанка стигна първа - нали тя водеше и беше в стихията си на водач, защото друг път такова нещо нямаше да ѝ се удаде - да види цялото Братство след себе си включително и Учителя. Тя стигна до скалата и тръгна по улея на урвата, надолу по наклона. Можехме да се подхлъзнем, да се откърти някой камък, да се отронят парчета от скалите и да паднем в езерото и да се издавим всички. Защото височината беше

голяма, стотици метра, езерните води студени и когато се свлечеш долу жив ако си, то непременно щеше да се удавиш в студената вода. Ние се сепнахме, а някои започнаха да викат и да протестираат, че тук не може да се върви и че ще се пребием. Учителят дойде, погледна наоколо, скара се и каза: „Може приятелите да се издавят. Не искам да гледам никакво езеро“. Седнахме горе на скалата за почивка. Цанка се разсърди и отиде с бялата си шапка настрани и вместо похвала както очакваше, тя получи скарване и то от Учителя. А това бе много за нея. Приятелите видяха и се убедиха в нейното безразсъдство и чуха недоволните думи на Учителя и сега тя седеше встрани разсърдена, ядосана, че не са ѝ признали това, че може да води и да ръководи приятелите. Затова ѝ бе съдната, а не за това, че ѝ се скара Учителя, че ни доведе на такова непристъпно място където можехме да се пребием всички. Мина известно време и аз казах на Учителя: „Учителю, все пак се заслужава да се види езерото. Наистина е хубаво“. Учителят млчеше, а Савка ме погледна и си дигна дясната ръка и си показва двата пръста - показалеца и средния пръст разтворени под формата на латинската буквата „v“, което означаваше следният израз: „Не стрижено, а косено“ и Савка си размаха двата пръста. Има една такава приказка когато двамина се скарали и спорели дали ливадата до реката е косена или стрижена. Единият твърдял, че тревата е косена, а другият доказвал, че тревата на ливадата е стрижена с ножица. Накрая се сборичкали и единият паднал в реката и почнал да се дави понеже не знаел да плува. И като видял, че ще се удави вдигнал дясната и ръка и показал с двата си пръста и ги раздвижил, че тревата на ливадата е стрижена, а не косена и след това се удавил в реката. Това е в защита на теза докрая на живота си и се заплаща с живот. Та Савка също ми показва двата пръста, показвайки ми, че е безпредметно да защитавам една загубена теза, след като Учителят не иска да гледа езерото и след като Цанка ни е довела до такава бездна където можем да се удавим долу. А дали ще бъде изпълнено желанието на Цанка или моето е без значение дали е „косено“ или „стрижено“ тук, защото това няма никакво значение. Учителят е взел становище по този въпрос вече и не желае да гледа повече никакво езеро. Така смяташе Савка. Тази мълчалива борба между двете ни не остана незабелязана от Учителя. Той видя, че Савка ме гони както винаги ме е гонела без прекъсване. После Учителят ме попита дали съм се преоблякла. Казах му, че съм. Той нарочно ме попита, за да смекчи атаката на Савка срещу мен. След малко отиде и погледна от ръба на пропастта и каза: „Вярно. Езерото е хубаво“. По този начин даде урок и на Савка, а тя се нацупи и се разсърди. А Цанка стоеше още встрани, начумерена, ядосана, но като чу думите на Учителя, че езерото наистина е хубаво полека-полека се върна в групата. Та после едвам си измъкнахме от тази клопка на духовете дете можеха да ни издавят всички.

Та Савка ме гонеше при Учителя, пред Учителя, зад Учителя и около Учителя - това бяха неща, които трудно е да се опишат. А пък Цанка ме гонеше пред Борис. Едната ме гонеше при Учителя, а другата пред Борис. Трудно се издържаше. Как съм издържала 50 години не мога да си обясня, това стана по причина, че имах силен дух, силен ръководител както бе ми споменал веднъж Учителя. Друго обяснение няма и не може да има.

Аз, която взех най-добрия брат в Братството, а това бе Борис Николов изживях целия ужас на земята и на ада. А какво ли остава за другите сестри, които взеха кой каквото им попаднеше под ръка. Не се шегувам и не преувеличавам нещата, а напротив - смалявам ги. И какво биха направили те миличките ми сестри когато аз взех най-добрия брат и преминах през ада и през

преизподнята на ужаса. Животът ми с него беше ад. По-късно ще ви опиша някои неща, за да видите какво значи ужасът на земята и целокупният му ад.

И за да приключа с приключенията от Рила където бях гонена, защото едната ме гони, като че ли съм дивеч, а другата ме гони, като че ли съм звяр. Едната ме гони като вреден дивеч, а другата ме гони като опасен звяр. И не минаваше ден горе на езерата когато да не бях подложена на одумките на Цанка и на нейните фронтални атаки с най-различни средства. И не минаваше също ден когато да не ми бъде сервирано за десерт някой номер от Савка. А да не говорим за това, че тук на планината всеки имаше своя вътрешна работа, свои задачи за разрешаване съобразно своя път на земята и като представител пред Школата на Учителя. За някои може би горе в планината да беше екскурзия или почивка и те затова биха се качили като туристи, но за мен това бе Школа. Там, горе на планината Вътрешната Школа продължаваше при други условия много по-сурови отколкото долу на Изгрева. Тук при суровите условия ние се калявахме и бивахме подложени на изпитания, защото се изискваше присъствие на дух и на сила в самия човек. Само по този начин тук можеше да се издържи.

Аз съм на разговор пред Учителя.

„Има три отношения към Бога: първо - вяра, второ - вярване и трето - суеверие. Тези, които мислят, че може да ги пренесат на ръце на върха без страдание, то е суеверие. То е хиляда и една нощ от приказките. То може да се случи в хиляда и една нощ като някое чудо. Тези, които казват: „Може да издържа, а може и да не издържа, може да не мога да изкача върха“, то това е вярване. А когато кажеш: „Ще се кача на върха“, то е вяра. Тук говорим за изкачване на духовния връх.

Този, който слънцето го е пекло много е черен отвънка, но бял отвътре. А този, който е расъл в изба е много крехък, той е бял отвън, но много крехък от вътре и лесно се пречупва.

Ще преминеш всичките етапи: добър, по-добър, най-добър и идейно-мистично добър. После ще преминеш - умен, по-умен, най-умен и идейно-умен. „Учителю, аз в кой стадий съм?“ „Ти си от добрите и по-умните. Сега трябва да станеш най-добра и най-умна и после идейно-добра и идейно-умна.“ „Аз съм глупава.“ „Защо? Не си глупава, но всеки и ученият като дойде до духовния живот започва от буквите „а“, „б“ и става като малко дете. Най-силният ученик в първо отделение нали е последен във второ отделение и първият ученик във второ отделение е последен в трето отделение и т.н. При всяка нова фаза на живота си човек оставя всичко старо и започва като малко дете, което нищо не знае.“

152. ОПИТИ ЗА ОТСТРАНЯВАНЕ

Отива Цанка на Рила да летува. Използва случая да се приближи при Учителя и да се оплаква от мен. Започва да нарежда, че като дойде на Изгрева от провинцията, т.е. от Габрово не можела да ходи при брат си в неговата барака и че аз Мария й преча с присъствието си и още такива неща, които бяха верни, защото те искаха да ми изгонят от къщата, която обитавахме на Изгрева заедно с Борис и да ме заточат сама на вилата на Симеоновското шосе, така че Цанка да се разполага там на Изгрева сама, да подарува и да си посреща гостите както иска и по този начин Борис като отива там да бъде под нейно влияние. Това й беше един стар мерак и това бяха борби в разстояние на 50 години. Но с мене тя не можа да успее. Дори Василка, която се грижеше за дома на Учителя на ул. „Опълченска“ 66

...и разказваше лично как тя получила писмо от Цанка, в което е написала ред обвинения срещу мен и след това тя толкова се смутила, че не знаела какво да прави, но решила и занесла писмото на Учителя, който го прочита и казва: „Цанка иска да командва Борис. Марийка няма да доведе Борис по крив път. А Цанка си има мъж и да си гледа мъжа“. Василка вижда цялата работа и убедена в авторитета на Учителя идва при мен и ми разказва всичко. Та за мен тези неща бяха ясни от самото начало, защото Учителят ме подкрепя за това чрез Василка. Та ето сега Цанка е на езерата пред Учителя и се оплаква от мен, но в присъствие на свидетели, та свидетелите също да чуят от устата на Учителя как той ще ме осъди та да бъдат свидетели и да го разказват после на всички. Тогава аз ще бъда осъдена както от думите на Учителя, така и от свидетелите. Такъв е бил плана на Цанка. Учителят я изслушва внимателно и казва: „Ако си недоволна отиди в братските стаи и там ще стоиш и ще спиш“. Всички се оглеждат, тръгват си и Цанка остава разочарована, така че свидетелите я успокояват, че братските стаи на Изгрева нали за това са направени, да подслоняват бездомни братя и сестри, които си нямат нито познати, нито роднини. Да, ама Цанка не се предава и вика: „Да, ама при трима рождени живи братя аз да взема да се завра в братските стаи. Как ви изглежда това? Да не е много лесно и да се понася леко“. Онези я успокояват и ѝ казват: „Нали чу волята на Учителя“. И тя тръгва напълно разочарована от всички. После ме срещат свидетелите и ми разказват целият случай, за да видят какво пък аз ще кажа. Аз слушам и мълча. Те искат от мене да чуят нещо. „Какво да ви кажа, каквото е трябвало да ви се каже Учителят ви го е казал. Каквото е трябвало да видите и да чуете вие сте го чули и видели от Цанка“. Така приключи един от етапите на борбите срещу мен.

А Боян Боев ми разказваше: „Два пъти Цанка се опитваше да говори срещу теб обаче аз ѝ казах: „Аз Мария я познавам много добре и нямам нужда да ми се говори против нея“. И тя престана да приказва пред него срещу мен. Беше се опитала да вбие клин между него и мен. Защо ли? Последните години Учителят приобщи Боян Боев към нас, т.е. към мен и Борис. Ние работехме заедно. В последно време бяхме най-близките хора с него и той всичко споделяше с нас. Каквото чуеше, разбереше - всичко споделяше с нас. А пред него преминаваше целият братски живот и всички новини и проблеми на Изгрева. Той така беше устроен, че всички търсеха него и всичко през него минаваше и той ги препращаше ту наляво, ту надясно, беше нещо като разпределителен център. Ние го приехме в нашата къща на Изгрева и той живя там осем години. Аз му готвех и чак след 1958 г. когато взеха Борис в затвора тогава вече не можех да му готвя. Отидох и му казах, че трябва да търча насам и натам по проблемите на Борис и няма да си бъда въщи. Боян Боев беше много разочарован. Аз по това време изобщо не готвех у дома. Станка работеше навън в мозайкаджийската бригада и тя там се хранеше. Аз бях непрекъснато в движение, сутрин излизях и вечер се прибирах капнала от умора. Добре, че тогава ми дойде една помощница, казваше се Надка, която с нея се движехме заедно от сутрин до вечер по разни инстанции да търсим и да просим свиждане с Борис или пък да му носим храна в затвора. Та брат Боев прекара осем години в тази наша къща. И тогава Цанка искаше да го премести от неговата хубава стая в една по-малка северна стая, а тя да вземе голямата стая и беше вече започнала да го мести. А Боев направо плачеше, извикаха ме, аз отидох, видях и казах на Борис, че Боев не иска да се мести и че голямата стая му е хубава понеже е слънчева и само е за неговото заболяване, защото той имаше туберкулоза на коляното. Борис накрая

реши, че Боян няма да се премества и Цанка чу лично решението на Борис и беше много недоволна, че не можа да вземе отново голямата стая, за да се вмъкне там, а пък Боян да изпрати отзад в малката стая, така че аз да нямам достъп нито до къщата, нито до Боян. Но и този неин план не успя. Боян остана там до последните си дни и все се оплакваше пред мен: „Марийке, тези сестри на Изгрева не знаят да готвят, а ще ме уморят от тази груба и твърда храна“. А аз готвех моите супи и моите гозби с пасирана храна заради Борис, който имаше язва и можеше да поглъща само смлени, пасирани храни.

Спомням си още в началото отивам при Учителя и хваля добрината на сестрата на Борис, уважаемата от мен Цанка. Тя отначало имаше добра обхода с мене и с останалите, защото аз не очаквах, че това е нейна хитрост. Но аз не знаех това, а бях доверчива, нали беше рождена сестра на Борис и какво лошо можех да очаквам от нея. А то какво излезе след това. И ето аз хваля Цанка пред Учителя, а той ми каза: „Тя има в себе си такава коравост“ и изговори това с такъв тон, че ме сряза направо. Не образно, но в мене нещо ме сряза и аз почувствувах голяма болезненост. Трябваше да мине време докато се справя с това състояние. По-късно разбрах, че с това изречение Учителят ме подготви, направо ме имунизира така, както сега се имунизират хората срещу инфекциозни заболявания. Заболя ме толкова силно, че едвам се справих, но пък си създадох имунитет. И после когато Цанка върхлиташе върху мене с ярост аз бях вече готова, тя се опитваше да ме среже и смели, но аз бях вече поела имунитет срещу нея от Учителя, той беше трансформирал по особен начин нейното състояние върху мен и голямата офанзива от нейна страна срещу мен не можеше да ме засегне до такава степен, че да бъде унищожена. Тя се ожесточи срещу мен и поведе битка на живот и смърт. Тя ме гонеше пред Борис, а пък Савка ме гонеше при Учителя. Нямах мира, нямах и покой. А останалите също ме гонеха, кой където ме намери и за каквото му дойде на ум. Гонения от всички страни. Но нали бях имунизирана не можеха да ме смелят и да ме ликвидират. Иначе без помощта на Учителя бях загубена и сега нямаше да ме има и нямаше да можете да четете това, което съм изповядала и щеше отдавна, много отдавна да не съм на този свят на земята. Та те искаха да ме изместят от Борис и да ме премахнат изобщо и на моето място да застане сестра му Цанка. Във връзка с това Учителят беше казал пред едни сестри: „Цанка иска да вземе мястото на Марийка, но ако е при Борис всеки ден ще се бият, а така Марийка и Борис ще се скарат веднъж в месеца и с това ще приключи“. Борис беше много труден за съжителство, граничещо до невъзможност. Това никой не го знаеше. Само аз го знаех и търпях. А после на Цанка ѝ хрумна една идея да ме измести от Изгрева като отнеме къщичката на Изгрева, да ме измести от там, да влезне в къщичката и така да се разполага официално с къщата и с Борис, а мен да ме заточи на вилното място и да бъде изолирана, низвергната и обезвредена. Но този план не сполучи. Цанка беше много разочарована, защото лично от Учителя чу думите му да отиде и да ползва братските стаи и там да спи. Но не се отказа от борбата. Тази борба продължи до края на живота. А тя изобщо не знаеше, че аз правех най-голямото добро на Борис. И бях сигурна, че ако си замина преди нея това тя трябваше да види и щеше да се убеди и чак тогава щеше да оцени саможертвата ми в този живот заради Борис. Чрез саможертвата можеше да се разреши онзи аспект, който водеше началото си от преди 15 000 години, който чакаше за разрешение и то по време на Школата на Учителя.

Аз съм пред Учителя на разговор.

„Аз се държа с теб тъй, то е защото ти си болна. Докато детето е малко майката го гали, но после като порасне няма вече галене.“ „Учителю, аз каква съм?“ „Ти си още малка.“ „Учителю, чух вашия глас вътре в себе си да дойда при вас и аз дойдох. Това вярно ли е?“ „Трябва да вярваш. Щеше да бъде смешно да ме срещнеш на улицата и да ме питаш после: „Ти ли беше?“ „Но, Учителю, може някои астралци, астрални същества да са взели вашата форма и вашият глас.“ „То се познава.“ „Учителю, вие някой път говорите на „вие“, а някой път говорите на „ти“. От какво зависи обръщението ви към нас?“ „Когато се обръщам и включвам цялото говоря на „ти“. Когато разбирам частта, говоря на „вие“. „Вие като се доближавате до нас се цапате. После чистите ли се?“ „После се чистя. Когато намериш някой скъпоценен камък обвит с кал, няма ли да си нацапаш пръстите от калта, но заради скъпоценния камък, който струва милиони ще се оцапаш. Ще вземеш за пет пари кал, а ще спечелиш скъпоценния камък, който струва милиони. А след това калта ще я отмиеш и диаманта ще блесне.“ „Учителю, аз научила ли съм си уроците?“ „Някои уроци си научила, някои още не си, а други още не са дошли при теб. И те ще дойдат. Еволюцията е непрекъсната.“

153. КОМУНАТА НА УЛ. „ОПЪЛЧЕНСКА“ 66

След Европейската война започна един наплив за наука и образование между младите хора. Войниците, които се върнаха от фронтите бяха прекъснали обучението си и които желаеха бяха допуснати да се учат в училища и университети, макар че бяха по-възрастни. Една голяма част от младежите нахълтаха в университета в София. Около Учителя тогава се завъртяха много млади хора и непрекъснато посещаваха ул. „Опълченска“ 66. Но повечето от тях бяха гладни, нямаха къде да се подслонят, идваха от селата, нямаха препитание, а нямаше работа тогава за бедните студенти. Търсеха тук, търсеха там, намираха работа само там, където се строяха нови къщи. Връщаха се уморени и лягаха да спят. Идваха изтощени и гладни при Учителя Трудно и мъчително положение. Учителят видя и разбра всичко и нареди на студентите: „Идвайте да се храните тук!“ Ние с радост пристигдохме, слизахме в трапезарията долу в приземния етаж, където леля Гина, Василка и другите сестри готвеха, а на обяд трапезарията се изпълваше с млади хора. Учителят слизаше в трапезарията и се хранеше с нас. Това продължи една-две седмици, но другите научиха, че младежите се хранят при Учителя и започнаха да идват и да се присламчват един по един към общата трапеза. Изведнъж дойдоха да се хранят фамилни хора, хора с домове, с къщи, които си имат семейства, пари и прислуга. Бяха заможни и къщите им бяха пълни с изобилие. Учителят отвори комуната на ул. „Опълченска“ 66 на 18. ноември 1921 г. Целта беше да се даде подслон на младите студенти, да им се даде по един топъл обяд, да се охрабрят, че не са сами, а се намират в общество, над което се е разпростряла ръката на Учителя, за да ги закриля. Всеки, който имаше нужда от помощ и съвети идваше при Учителя. От тук започнаха първите опитности на приятелите с Учителя и първите уроци на Окултната Школа. Както аз, така и други тук ни учеха азбуката от където започна вътрешната Школа на Бялото Братство. Но завидяха на младежите възрастните заможни приятели, появи се един егоизъм у тях, защо Учителят събира само младите, изведнъж се стовариха всички на трапезата, която работеше само и само да нахрани бедните млади студенти. Приятелите се бяха върнали от комуната в Ачларе, където мнозина се поразболяха, а някои даже си заминаха от този свят. От кумова срама Жечо чифликчията на чийто имот се прави

комуната изпрати няколко чувала с хранителни продукти. От тези продукти сега се готвеше обща трапеза, но възрастните приятели като разбраха, че ние седим на една трапеза с Учителя дойдоха и насядаха на първите лични места, доведоха жените си, а нас младите ни избутаха, за нас нямаше място. А те бяха с авторитет, бяха първите съмишленици тръгнали с Учителя още от началото на века. А ние за тях бяхме пришълци, някакво прелетяло ято от птици, които бяхме кацнали за подслон и за храна. И така те ни отстраниха. Дойдем ние, а те заели местата в трапезарията преди два часа, седят, разговарят, умуват върху окултни въпроси, говорят за спиритизъм и медиуми, говорят за всичко, което им е интересно и чакат да дойде време за храна, та да дойде Учителят, да седне на масата, а те най-достойните да бъдат около него. Ядяха сладко и изяждаха храната, която бе сготвена за нас. Аз не мога да разбера, те не схващаха ли, че те ядат храната на бедните студенти? А те не внасяха и не донасяха нищо от техните богати домове, за да сложат на трапезата. Ядяха нашата храна, искаха да бъдат до Учителя и само те да се ползват от благословението му. Ето, това е егоизъм на духовните хора. По-страшен егоизъм от егоизма на духовните хора няма. Това го проверихме през цялата Школа.

Един ден се бяха натъпкали много възрастни братя и сестри в трапезарията долу и ние младежите като пристигнахме, за нас нямаше място. Вече не бяхме изненадани, а огорчени останахме вън на двора и се чудехме дали сме закъснели или сме изпреварени. Ние тогава нямаше часовници, защото бяхме бедни. А такива джобни часовници със синджирчета висяха на жилетките на богатите приятели. Ние сме застанали като изгонени на двора и някой казва: „Брех, ние закъсняхме!“ Друг посочва с ръка слънцето и казва: „Не сме закъснели, а ни изпревариха!“ Трети допълва: „Нито сме закъснели, нито сме преварени, но сме изместени. Ето тия са дошли от сутринта и чакат за чиния леща“. Седнали сме на пейката и чакаме. Трапезарията долу е пълна, времето минава, а Учителят не слиза долу, а без него те не могат да разлеят храната. Минава един, два, три часа. Гозбата е готова, но никой не смее без Учителя, но той се е заключил. Много вече са прегладнели, други разбират, че има нещо и че няма да се дава храна поради някаква причина. Един след друг започват да си тръгват. А ние седим на двора, няма къде да отидем, гладни сме. Изминаха 4-5 часа, всички от трапезарията се изметоха и останаха само тези, които обслужваха Учителя. По едно време Учителят излиза и ни покани да влезнем в трапезарията. Нареди да се сложат чиниите. Ние се усмихваме доволно. Учителят беше строг. Учителят нареди на каква Гина да ни напълнят паниците още веднъж. „Разлей всичката храна и от утре тук няма да се готви за готованковците!“ Ето така Учителят заради онези закри комуната. А защо комуната? Това беше един комунален обяд, сядахме на обща трапеза, след това се изпяваха песни и накрая Учителят казваше някои поучителни слова. През следващите дни онези пак идваха, но каква Гина ги пресрещаше. „Учителят нареди да не се готви повече.“ Те се оглеждаха и недоволни си тръгваха. Наблюдавах ги и се питах, че те за едно ядене ли идват? Че те за едно виждане с Учителя ли идваха? Та те идваха винаги при него, когато имаха въпрос за разрешаване и търсеха неговата помощ. А той винаги ги приемаше, не им отказваше. А сега идваха, поглеждаха към трапезарията и чакаха да им замирише на гозба. Така се разтури тази първа комуна. А продуктите се купуваха с пари давани от Учителя, които получаваха от онези, на които бе помогнал и спасил като принос в знак на благодарност.

Точно по това време, от времето на комуната имам една опитност.

Вървя с Мария Радева, рождената сестра на Георги Радев към ул. „Опълченска“ 66 и говорим за Учителя. Решихме да измислим по едно име на Учителя, че когато говорим за него да си казваме това име, та онзи, който ни слуша да не разбере и да не знае за какво става дума. Вървим и говорим. Беше изгряло едно хубаво слънце. Споделих: „Знаеш ли какво, Учителят е слезнал от слънцето и ние ще го наричаме „слънцето“. Поседяхме, поговорихме отвън на пейката и накрая се запътихме към трапезарията. Учителят беше долу в кухнята, в сутерена. Около него имаше братя и сестри. Аз седнах долу в трапезарията на втория ред и полукръг от приятели, които бяха заобиколили Учителя. Учителят беше седнал на масата. Той приказваше и всички ние слушахме. Както приказваше, Учителят погледна към мене, изведнъж от очите Му виждам да излизат два лъча слънчеви с физическа светлина, които се насочиха към мене. Аз се зарадвах, значи името „слънцето“, което бяхме дали на Учителя бе точно и сега се потвърждаваше. Учителят продължи да разговаря и цялата тази случка не беше достояние на никого освен на мен. И да бяха видели нещо, нищо нямаше да разберат. Затова Учителят даваше опитностите си на онези, които работеха върху себе си и искаха да учат и да разрешават задачите си сполучливо. Чак когато разрешат задачата си на финала Учителят ще се появи, ще покаже, че той винаги присъства в живота на ученика, но го оставя свободен сам да се определи. Това бе една жива опитност, когато бях приела вътре в себе си, че Учителят е Слънце, като емблема на живота на земята и в света. Ето ви една опитност, за да разберете, че ние отивахме при него не само да седнем на трапезата и да се насърбаме с топла супа, защото бяхме гладни, но отивахме да се нахраним с „живия хляб“, който слизаше от Словото му. Това бе Божествения хляб, който се изливаше чрез Словото на Учителя в ожаднените души на учениците.

154. КОМУНИТЕ

Този подтик за комунален живот не дойде от Школата, а той бе пренесен отвън. Това беше подем в онези млади хора, които се завърнаха след войните и очакваха светът да се промени. Учителят изнасяше чрез Словото си началата на Новото Учение, което предполагаше общност на идеи, общност на трудови начала, общност и взаимопомощ на съжителство между хората. Той категорично обърна внимание на няколко принципни положения, но нямаше кой да го слуша. В нашите среди имаше представители на различни течения: социалисти, комунисти, анархисти и не знам какви си още. Всички тези течения правеха опити за комунален живот. Беше настъпила една масова хипноза между младежите. Всички захвърлиха учението си във факултетите и тръгнаха да правят комуни по селата и чрез селскостопанския поминък да правят трудови общества, да създават комунален живот. Те искаха направо по външен начин да променят живота на няколко поколения. В нашите среди също бяха направени няколко опита, но всички излязоха несполучливи. Не бяха малко онези от младежите, които се разболяха и си заминаха от този свят. Всяка една комуна даде жертви и бе заплатена скъпо и прескъпо всяка волност и непослушание. Тогава, в онези времена се появи идеята да се комунизират капиталата, да се комунизират всичко - движими и недвижими имуществата и по този начин да се промени живота на хората. Тази идея дойде отвън и всички общества правеха такива комуни - социалисти, анархисти, толстоисти, че и нашите младежи минаха през комуните. Всички опити се провалиха. Изобщо не се съобразяваха поне с онова, което

Учителят бе казал за комуните. Решавах да правят комуна някъде, след това идвах, съобщавах на Учителя и го поставях пред свършен факт. Учителят мълчи, на някои дава съвети, които никой не изпълнява. А след неуспеха те си спомнят, че той е казал съвсем друго нещо.

Двата от опитите в Стара Загора пропаднаха, завършвайки с жертви. бе направен опит за комуна в Русе, като някои от сестрите включително и аз заминахме за Русе. Работим пред деня, вечерта пеем песни, преминаха дни и дойде време да не ни се пеят вечер песни от преумора и от нерешени противоречия. Тогава аз заедно с още една сестра написахме писмо до Учителя и му разказахме всичко за тукашния комунален живот. Прочитайки писмото Учителят пристига в Русе и отсяда при братя Маркови, където престоя само два дни. Какво е говорил при тях не знам, но Учителят прие за разговор при себе си само двама човека - мене и онази сестра, с която описахме живота тук. Учителят ни прие и каза: „Само вие ми се обадохте с писмо и затова само вас приемам. А другите братя и сестри сконфузено поглеждат и преглъщат горчивия хап. След като престоя два дни в Русе той се завърна в София. Ние в писмото бяхме споделили своя живот, трудностите, които имаме и потърсихме помощ и съдействие и затова той пристигна в Русе. Проблемите около комуната се изгладиха, но когато се прибрахме в София, всички въздъзнахме от облекчение, че бяхме се отървали от някаква тежоба и като че ли бяхме всички там вързани като добичета. Не бяхме хора свободни по дух, не можехме да се радваме на труда си, да пеем и да се веселим чрез труда си.

Когато се върнахме в София онези, които бяха останали на Изгрева ни разказаха, че Учителят бил много недоволен от нашето непослушание и неблагодарност, че сме отишли да гоним Михалю и че сме оголили Школата и Учителят е нямало на кой да държи беседи. Така, по този начин учениците от Школата бяха отклонени от Сили и изпратени да копаят земята, за да бъде изпразнена аудиторията, която е била изпратена специално на земята от Невидимия свят, за да може пред нея Учителят да дава Словото на Бога. Дори е имало такъв случай, когато Учителят изпраща една сестра - Йорданка Жекова, за да викнат други още двама, за да дойдат и да седнат на масата на Учителя, той с тях проговорил: „Елате да седнете на тази маса, че е претъпление да стои празна, защото тук се излива сега благословението на Духът Господен“. Тогава разбрахме какво се бе случило и че ние изпразнихме салона пред Учителя, за да правим комуните в селата. Напуснахме Царя и отидохме при говедаря, да му се пасат говедата. Така се сбъдна тази поговорка по всички направления и посоки.

Много по-късно няколко млади сестри споделиха, че искат да направят комуна на Изгрева. Учителят като чу това, прихна да се смее, да се смее така гласно, че си сложи ръката пред устата. Той се смя през сълзи дълго време. Ние му обясняваме, че нашата комуна ще успее, защото сме само сестри и че ние можем да си правим всичко, да готвим, да чистим, да подреждаме дом и да отглеждаме зеленчуци. Учителят продължи да се смее. Тогава разбрахме, че ние изобщо не бяхме подготвени за такова нещо и че повече опити не биваха да се правят. Трябва подготовка на съзнанието, а ние не бяхме готови за това. Ето защо Учителят по този повод бе казал още на събора през 1922 г., което е отпечатано на стр. 230. „Сега за пример няколко комуни между нас пропаднаха. Два от опитите в Стара Загора пропаднаха, един от опитите в Русе малко го понараниха. Навсякъде пропадат, защото трябва да знаете, че когато се създава една комуна, то е комунизиране на капитала. Има ли труд комунизиран, всичко става, няма ли труд комунизиран, готовото

лесно се изяда."

Спомням си разказваше Сава Калименов, който по онова време беше с анархистически идеи, според които трябва да се премахне институцията държава и всички богатства по земята да станат общи. Той отива при Учителя и го запитва по този въпрос и иска Учителят да му отговори така както на него му изнася. Учителят му казва: „Ти не можеш ли да разбереш, че не е важно в чии ръце е капитала, а за какво ще се използва.“ Савата пак настоява, че всичко трябва да се изझे от богатите хора и да се национализира като капитала стане общ. Учителят го изслушал и му казал: „Сега не можеш да разбереш какво ти казвам, но ще дойде време да разбереш, но ще бъде късно за теб.“ Това време дойде, Савата доживя три десетилетия след 9.IX.1944 г., видя толкова неща и накрая сподели пред мен: „Чак сега разбрах, че не е важно в чии ръце е капитала, а за какво се използва.“ Той живя в държава, когато всичко бе национализирано и когато много от идеите за комунален живот бяха опорочени от онези, които не създаваха благата, но имаха властта да се разпореждат с тях. Ето това е един опит проверен от годините чрез живи хора, на които бяха осквернени високите идеали за комунален живот.

На събора 1922 г. в Търново Учителят бе заявил: „Сега и в духовно отношение вие искате да разрешите въпроса, вие искате да комунизирате капиталите. Капитала е труда на хиляди поколения събран. Труд! сегашната почва, която хората орат, това е милиони капитал на много същества, които са оставили този чернозем - храна - който сега хората използват. Ние можем да използваме само нашия труд. Божественият морал е такъв: ние можем да използваме само нашия труд. Затуй Писанието казва „блажени, които се трудят, обременените, отрудените, понеже работят.“ (Беседи, обяснения и упътвания, стр. 248-249, събори 1922 г.)

Спомням си също, че на Петър Камбуров бе казал: „Човешкото съзнание още не е готово за комунален живот. Това може да стане след 300 години“. Каза го тогава на онзи, който бе взел дейно участие в Арбанашката комуна, където цялото семейство Камбурови след като си продадоха имота в Стара Загора, купиха за комуната имот в Арбанаси, въпреки съветите на Учителя да не правят това. Опитът бе направен, комуната се провали и въпреки предупреждението от небето и десетилетия след това Петър и Марин Камбурови изплащаха борchoвете от пропадналата комуна. Имота им също отиде за погасяване на борchoвете. Не случайно Учителят изнесе много пъти една истина. Необходимо е да се пробуди човешкото съзнание, за да може да дойде Любовта като сила в човешкия ум и която сила да обедини човечеството в едно колективно съзнание на пробуденото човечество, където основен закон ще бъде Любовта. А когато дойде тя, тогава ще се обединят онези души, онези човеци с пробудено съзнание, тогава ще се комунизират труда с ясното съзнание да се работи за благото на другите, за да могат да се повдигнат останалите, за да влезат в епохата на едно ново човечество, където разменната монета ще бъде не капитала, не парите, а Любовта. Тогава ще се завърти онзи цикъл, който обединява Мировата Любов с Космичната Обич. Чак тогава ще слезне Царството Божие на земята.

155. КОМУНИ И КОМУНАРИ

Въпросът с комуните от време на време излизаше на дневен ред на Изгрева. Защо ли? Та нали всички си бяха направили опита, за който трябваше да се заплати с най-ценното нещо от себе си, а някои заплатиха и с живо-

та си. Накрая всички омърлушени се върнаха на Изгрева, знаеха за изказването на Учителя по този въпрос и вместо да мируват, отново правеха свои опити. Понякога се събираха няколко човека и без да питат Учителя, си ставаха комуна. Решаваха, събираха се и правеха комуната. Това се научаваше на следващия ден, защото те тръбяха, че са комунари и че си имат комуна. Дойдоха и съобщиха на Учителя, а той заяви: „Нито една комуна няма да се задържи, защото комуните не са поставени на Божествена основа, защото користолюбието и интересите са на преден план“. Така и ставаше. След 10-15 дни комунарите се скарваха, можеше и да се сбият, комуната се разваляше, разделяха се сърдити и всеки един от тях имаше нещо да дължи на другия и всеки един от тях се чувствуваше ощетен. Така мнозина се изпокараха и си развалиха отношенията с тези комуни и така останаха до края на живота си. Тези дразги от комуните се помнеха дълго, друго по-големи обиди се забравяха, някои се прощаваха, но огорченията от комуната не се забравяха никога. А това беше интересно за всички. Минаваха години и някой спомене нещо от комуните и всички настръхват. Накрая един брат каза: „Забравете веднъж за винаги тези комуни и накрая мирясайте най-сетне“. А друг се обади: „Как да ги забравим бе, брат, когато туй беше най-светлата идея в живота ни, която я опорочиха“. Този приятел също беше прав, защото идеята за комунален живот не бе човешка, а идваше като реалност от един друг свят. Но в тази епоха тя не може да се приложи от човеци със сегашното човешко съзнание. Трябва пробудено съзнание, а това означава векове наред и напред, когато това съзнание ще се пробуди.

Борис Николов много пъти споделяше: „Във всички комуни, в които участвахме и които познавам много добре, защото аз лично участвах и познавах много добре както участниците в тези комуни, така и всички събития около тях, без изключение се повтаряше едно и също нещо. А това бяха лични еджи и егоистичен живот, които изместиха идейния живот.“

Аз знам от Учителя къде е разрешението на задачата. Пред мен сподели: „Успех ще има само по идеен път“. След като опита излезе несполучлив и след като всички минаха през разочарованието, накрая се смириха. Това и Учителят чакаше и точно в този момент той отвори Школата на Бялото Братство, за да подготви човечеството за идната епоха. Тази идея за комуналния живот кръжеше дълго време във въздуха. Тя бе свалена и се направи опит да се реализира. Опитът се провали, защото нямаха знания как да стане това. А знанието го даде Учителят. Ето защо първо трябва да предхожда идейния живот. На второ място идва живот отдаден на ближния. Но да се съединят тези две неща - идейният живот и Любовта към ближния, то свързващо звено е Любовта към Бога. Защото Божественият Дух в своята изява е Любовта и тя свързва човешките съзнания в свръхсъзнанието, където единствено може да има обединение на идеи, общение на идеи, общност на постъпки и реализация на идеята на физическия свят. Друг път няма и друго решение няма. Ние това го опитахме, знаем го. След това Учителят откри Школата, за да подготви идното човечество чрез едно ново знание, което то ще изучи, ще приложи и от Висок идеал ще го претвори в живот. Ето, това е идеалната комуна.

На Изгрева имаше една комуна още в първите години, когато той се застрояваше и заселваше. Няколко млади братя си направиха една барака. Това бяха Борис Николов, Георги Радев, Никола Нанков и още други. В нея започнаха да спят и след като се връщаха от работа, трябваше да вечерят заедно и да завършат деня с песни и молитви. Но за да има братска вечеря трябва да се влагат продукти, да слага всеки своя труд, за да може да се изх-

ранва комуната. Другите работеха по малко. Само Борис работеше като хамалин. Георги Радев само пишеше, а баба Данка, която трябваше да се грижи за готвенето само дърпаше всичко към себе си и създаде частна собственост в комуната. Възможно ли е при комунален живот да има частна собственост? Възможно е, защото точно тук така стана. Баба Данка вземе едно канче и каже: „Кой е конят?“ Това означаваше, че някой трябва да донесе вода. А вода се носеше от Диана бад, на едно разстояние от два километра. Борис чуе и види празното канче, взима две кофи и донася вода. Седне за малко да се отмори и отново го хванат да свърши някоя и друга работа. Само че това е работа за няколко човека, защото комуната наброява към десет човека, но другите останали ги няма. Те ще дойдат и ще седнат на масата, която е сложена за вечеря, като предварително усетят по миризмата на гозбата. Те са седнали някъде в страни, отмарят си и съзерцават и се подвизават в Господа. Но щом усетят миризмата на разлята гозба, тутакси скачат и бегом при масата, при пълните чинии. А през това време някой трябва да работи вместо тях, да купи продукти, да приготви гозбата, за да могат след като са се подвизавали в Небесните селения, да получат награда за това и да си напълнят празните търбуси. Та докато се грижат за духовните си нужди, друг трябва да се грижи за техния насъщен хляб. Има ли нещо комунално в един такъв порядък? Няма ни и не може да има. Борис работи навън в града като хамалин, вземе пари, купи храна и я занесе в комуната. Нали комуната трябва да живее? А без храна не се живее. Изпратят му от Габрово колет и той остави колета на масата. Докато се обърне Борис, колета е разопакован и тутакси му видят сметката. Изядат храната като юнаци без накривени калпаци, защото юнаците с накривени калпаци означава, че са нахранени и напоени. А тези са само гладни и жадни. Върне се Борис и гледа колета изяден и само опаковката седи на масата. Ядат каквото ядат, станат и си излезнат навън всеки по своята работа. Защото в комуналния живот най-важното е личната работа да върви. И тя си върви. Но натрупаните чинии никой не иска да мие, а събират мухите и за следващото ядене трябва да бъдат измити. Борис погледне, пък вземе, че ги измие. Нали комуналния живот трябва да се поддържа и да върви. Като похлупак на всичко се явява и сестра Динова, която го изпраща с едни големи стомни по 15 кг до Диана бад за вода. При комуналния живот най-важното е да се правят услуги на другите. Борис тръгва с такива големи стомни, които никога през живота си не съм виждала по-големи. Именно заради тези големи стомни в следващите 50 години когато минавах покрай грънчари винаги се озъртах да видя такава голяма стомна. Никога не открих. Тогава разбрах, че при комуната се работи с големи работи, с големи неща и се товарят само онези, които могат да ги изнесат. По този начин комуналния живот се въртеше от 1-2 човека и те се използваха като работен, впрегатен и язов добитък. Гледах, чудех се и накрая отидох при Учителя да споделя с него това, което виждах очите ми: „Всички комуни се провалят, защото не са поставени на Божествена основа.“ Така, по тази причина тази комуна се провали. Изпокараха се и накрая всеки взе онова, което му трябваше, а не това, което бе негово и се разделиха. Останаха скарани дълго време, до края на живота си. Трябваше да имат братски отношения, опитваха се, стараеха се, но винаги комуната стоеше между тях. Вместо да ги обединява, тя ги раздалечи. И разграничи до края на живота им.

Когато една идея се изопачи, тя действа разрушително. Не че тя е разрушителна, но силите, които са в нея когато се освободят и не могат да се реализират в своят първообраз, то тогава тези сили действуват

разрушително.

Затова една Божествена идея може да се реализира на земята най-много на половината. Другата половина остава в Невидимия свят и тя представлява една духовна матрица, която държи всичко и съединява двете половини на тази идея. Това е знание от Учителя и ще го намерите в Словото му. А нашите опитности ще ви покажат пътят, до който стигнахме. А вие ще продължите по-нататък със знанията и методите, които ще намерите в Словото на Учителя.

156. ОБЩИЯТ КОШ НА КОМУНАТА

Младежите от комуната на Изгрева бяха сковали една барака и там имаше една обща стая, в която спяха. Борис Николов имаше един кош, в който си слагаше дрехите и книгите. Тогава нямаха нито сандък, нито шкаф, нито скрин или нещо пригодено за дрехи. Дрехите им бяха онези, които бяха на гърба им. Бяха бедни, оскъдни години. Бяха си основали комуна и всеки можеше да влезне вътре в стаята и да прави каквото си иска. Говоря за онези, които не бяха в комуната, а извън нея. Това беше най-интересното. Не са в комуната, а смятаха комуната и всичко, което беше в нея и около нея за нещо като своя собственост. Та всеки, който влизаше в бараката по работа или без работа смяташе за свой върховен дълг да се доближи до коша на Борис, не само да го разгледа, но и задължително да се порови в него. И не само това, но и да си вземе онова, което му харесва, защото не може да излезе от дома на комуната без да не задигне нещо. Тези неща ги споменавам не случайно, защото това, което видях по време на комуните същото го видях 40 години след това, когато в България имаше комунистическа власт и те направиха ТКЗС, т.е. направиха образци на комуни по селата. Започнаха да изнасят във вестниците някои опорочения и аз тутакси си спомних, че всичко това го знам, защото го бях виждала вече. И знаех как ще завърши този опит. Той ще се провали както се провалиха комуните по време на Школата, защото не е поставен на Божествена основа. При една комуна трябва труд от всички, грижи от всички, блага за всички и благоденствие за всички при човещи с пробудено човешко съзнание и обединени чрез Словото на Бога. Измени ли се някъде нещо, то се променя всичко и се провала.

По това време аз бях почнала да дружа с Борис и бяхме приятели. Така и аз имах вече правото да влезна в тяхната обща стая. Веднъж влезнах в тяхната стая, за да я разтребя. Виждам вътре Зяпкова бърка и рови нещо в коша, в който Борис си слага собствените неща - дрехи и книги. Питам я какво прави. Отговаря ми: „Търся една книга“. Питам я, дали е оставила книги тук изобщо? Тя се изправя и отсича: „Не съм слагала нищо, но това е комуна и щом ми трябва нещо, ще си го взема“. Та така тя разреши бърже с подходяща философия своето равение по чужди кошове. Така без изключение приемаха чуждата собственост за обща и най-важното я приемаха за своя и можеха да посегнат върху нея, когато си пожелаят и когато им хрумне в главата. Но своята собственост те я пазеха като зеницата на очите си. А това беше още по-интересно в онези години, когато идеята за комунален живот бе обхванала всички слоеве на обществото. А ние я проверихме на дело, изпитахме я и знаем много добре какво означава за онези, които не са готови да я приложат, понеже човешкото съзнание не беше подготвено за нея. Комуналният живот изисква пробудено човешко съзнание, необходимо е пробудено човешко съзнание от всички членове без изключение и тогава та-

зи идея може да ги обедини, защото идеята за комунален живот е идея на пробуденото колективно съзнание на Христовия Дух, но само в свръхсъзнанието на човека. Само там тази идея действа като сила, която обединява. Тази сила там се нарича Силата на Любовта, която обединява човечеството от пробудени души. Само душите се обединяват чрез Любовта.

157. КОМУНА И ИЗКУСТВЕНИ ЦВЕТА

По време на комуните имаше много интересни преживявания, дори се завързаха съдби, от които много хора не издържаха поради, което си заминаха от този свят. Чрез тези комуни някои се отклониха от Братството и след това пропаднаха. Онези, които останаха получиха опитности - една обща на ушите, че комуна не се прави от незнаещи и втора обща, че не може да се прави от неможещи.

Първия ден на комуната в гр. Русе бе 9.VII.1923 г. Разказах, че аз там отидох с няколко сестри. Сестрите бяха: 1. Мария Тодорова - музикантка и студентка. 2. Цветанка Щилянова - художничка. 3. Виктория Христова. 4. Пенка Кънева - учителка. 5. Дафинка Доганова.

Братя: 1. Константин Константинов. 2. Георги Радев. 3. Кръстю Тюлешков. 4. Христо Койчев. 5. Георги Томалевски. 6. Петър Камбуров.

Братята изработиха под ръководството на Петър Камбуров дървени букви необходими за печат на афиши. След това работиха и в нивите в областта „Свирчовица“. Там беше земята, която обработвахме. Имаше градини с зеленчук - домати, лук, боб, дини, пъпеши. Голяма овощна градина и лозе, което също се обработваше. Спахме на открито. Комуната в Русе бе по време на студентската ваканция.

Понеже само ние написахме писмо до Учителя за проблемите на комуната, то Учителят пристигна в Русе и отседна в дома на една сестра, която се наричаше Савка, тя беше от Русе и нямаше нищо общо с нашата Савка - стенографката от Изгрев. В стаята, която бе отредена за Учителя да преспи бе поставена една ваза с изкуствени цветя. Тогава това беше една мода по селата и градовете да се купуват и държат във вази направени изкуствени цветя от хартия, съответно боядисани, та по този начин да се съперничат с онези граждани, които имаха големи къщи и цветни градини в своите стъклени веранди. Заможните граждани имаха големи къщи с много стаи, прислуга, която се грижеше за живота на един такъв голям дом. Така тази сестра искаше да бъде гражданка и се старееше да покаже пред Учителя, че тя не е коя и да е, а има изкуствени цветя във ваза. Така жената разбираше нещата. Но аз като разгледах стаята, в която Учителят щеше да отседне, веднага направих забележка, че трябва да се махне само цветята навън. Тя ме изгледа така сърдито, че аз исках да махна най-скъпата вещ от къщата. Преди да си легне Учителят той е извадил вазата навън. Сутринта като видях това, че Учителят е преместил вазата сметнах, че тя ще разбере, че няма повече да внася тези изкуствени цветя. Но тя разтреби стаята за Учителя и отново внесе вазата с цветята. Не послуша нито мен, нито разбра по жеста на Учителя, че тези цветя трябва да се махнат. Следващата вечер Учителят отново изважда цветята и тя след като разтребва стаята отново ги внася. Аз минах да видя дали Учителят има нужда от нещо и като видях вазата й рекох: „Ти не разбра ли, че Учителят не обича изкуствени неща?“ Тя мига, мига, па продума: „Ами, не обича. Като не обича, ще заобича“. Това беше един израз, който се употребяваше, когато човек иска да се наложи. На следващата вечер не дойде да спи при нея. Остана да спи на друго място. Срещаме се

отново, тя мълчи, поглежда ме сърдито, а аз също мълча. Чудех се какви хора има. Учителят е дошъл в дома й и вместо да се радва и скача до небесата, че това е цяло благословение, а тя горката се опитва с гостоприемството си да се налага на Учителя. Това нещо го виждах много пъти в Школата. Дойде някой, предложи ти някаква услуга и после ти се качва на врата и ти се чутиш как да го сваляш от там. Ето, това беше третата поука и третата обща, която човек трябва да сложи на носа си, за да се вижда, да се помни и да се знае - комуна не се прави от хора с различни нива на съзнание. Не можеш да събереш учени и прости, знаещи с незнаещи, можещи с неможещи, да ги сложиш в една комуна и да полагат труд и да съграждат блага в името на една идея. Ето ти тези три поуки от комуната в Русе. След този опит в Русе разбрахме, че комуна се прави като се комунизират труда на знаещите, на можещите, на искащите и благата се разпределят между тези три групи. Не се ли комунизират труда между тях, не се ли разделят благата между тях, комуната не може да просъществува. Съвременното човечество днес прави този опит. Комунистите насила вкараха селяните в ТКЗС-то като им взеха земята, накараха ги насила да работят, но други разполагат с техните блага. Това не е комуна, това е феодализъм.

Накрая Учителят каза: „И в Русе какво направихте? По-добре беше да не бяхме ходили. Развиха се противоположни енергии, което показва, че не бяхте готови. Толкова време стана, не можете един изпит да издържите!“

Върнахме се от Русе на 10.август 1923 г.

На Изгрева се правеха също комуни от младите братя още в началото на Школата. Построиха си обща барака, направиха магарета от мертеци, сложиха отгоре дъски и на тези нарове те спяха. Готвеше се общо, ходеха на работа и учеха едновременно. Но в този общ дом трябваше да се внесат пари за храна, но не се внасяше от всички. Комуналния живот за тях се изразяваше в това да спиш в едно помещение, под един покрив, да седнат всички заедно на масата, да излапат всичко, след това да попят и накрая със сладки приказки да се приспят. Преди да настанат споровете, Учителят бе казал: „И тази комуна ще се развали, защото не е построена на Божествени начала“. Както каза, така и стана. Не след дълго време тя се развали, но се развалиха отношенията им до края на живота им. Изпокараха се много жестоко, разделиха се ожесточени и това чувство го запазиха докато бяха живи. Трябва да се отбележи, че от тези комуни никой с никого не пожела да работи и не можа въпреки, че се стараеха и не успяха до края на живота си да свършат нещо общо. Дори когато обстоятелствата ги караха да се съберат заедно и да действуват общо за някаква идея и братска работа - нищо не ставаше и всичко се разваляше. Веднъж направо заявих: „Вие не разбрахте ли, че който е бил комуната, с него не може да се работи?“ Бяха изминали 50 години, припомнях си за младите години, клатеха глави и разказваха весели истории. Така Борис издържаше цялата комуна с труда си, но после се намесиха някои сестри, защото всяка си имаше свой избраник, а братята се раздърпаха, изпокараха се и се разкараха. Така завърши този опит с тая комуна.

Когато младежите тръгнаха да правят комуни, то те напуснаха Изгрева. Школата се изпразни и по Изгрева не можеш да срещнеш жив човек. Тук Учителят остана с няколко човека. Тогава дядо Ради отива при Учителя и го пита: „Ами, Учителю, какво ще правим сега? В Школата никой не остана“. Учителят е седнал, мълчи и нищо не отговаря на дядо Ради. Младежите заминаха да правят комуни. Ни никой не запита Учителя. То ги пусна, не ги спря, за да си направят опита. Ако беше ги спрял щеше да се по-

лучи едно вътрешно неудовлетворение. След това той каза много неща по този проблем. Човек може да бъде готов за комунален живот когато е готов със себе си, справил се е с всички свои недъзи и несвършенства и е тръгнал да служи от Любов към Бога, в името на една идеална цел. Само тогава може да има комуна, защото ти имаш отношение с Единния и вечен живот, както и към всички закони, които управляват Битието, където целокупния живот на Битието и Небитието се слива в едно. Но това го правят хората с пробудено, колективно съзнание, свързващи се помежду си от идеята на Божествения живот, който трябва да се сваля от хората на земята.

158. КОМУНАРИ И ЧИФЛИКЧИЯ

Бяха правени опити и създадени комуни на няколко места. Всички опити се провалиха. Причината беше ясна - човешкото съзнание не е готово още за комунален живот. Второ, само когато човешкото съзнание премине в колективното съзнание, което оперира в свръхсъзнанието, когато всеки един човек от комуната е с пробудено съзнание, борави със свръхсъзнанието, така че всеки човек да има идейна връзка и единен живот с Първоцентъра и Първоизточника на живота. Трето, трябва да се комунизират труда, а не обратното. Четвърто, най-важното е, за какво ще се употребят капиталите, защото една реализирана Божествена идея трябва да бъде достойна на всички. Пето, как ще се разпределят богатата между членовете на комуната. Ето, това са поуците от комуните. У нас също бе направен опит след 9.IX.1944 г., когато земята се взе от селяните и насила ги накараха да работят така, да работят трима човека, за да издържат трима началници. Само че това не е комуна, а феодализъм. Това няма бъдеще. Може би след 300 години опита на комуните ще бъде сполучлив както бе казал Учителят, чак когато човечеството влезе в колективното съзнание и оттам в свръхсъзнанието и тогава човек ще разбере, че интересите на едного са интереси на всички.

Младежите бяха отишли в село Ачларе да правят комуна при един наш брат - Жечо Вълков, който уж подарил имота си на комуната. Беше най-официално обявил, че е подарил имота си на комуната, а през цялото време третираше младежите не като наемни работници или слуги, защото на тях се плаща, а като чисти роби или пленници при господар. Той беше алчен човек за имот и печалби, беше наел много ниви, които трябваше да се изорат, да се насадят и после цялата реколта да се обере. Комунарите се хранеха повече от оскъдно дори и плачевно. А това бяха студенти, изнежени, несвикнали на тежък полски труд. Та този Жечо, уж беше подарил имота си на комуната, но към тях се държеше като чифликчия към своите ратаи. Те бяха напуснали факултетите си и отидоха да правят комуни. Но точно по това време имаше конфликт между университетските власти и правителството на Александър Цанков и той затвори факултетите. Докато нашите младежи-студенти правеха комуни, то и други студенти не учеха. Но се намери някой от младежите, който написа писмо от Ачларе и беше го изпратил до някаква сестра на Изгрева. В него бе описал тежкия живот, непосилните условия за труд, гладът, който бе настанал и алчността на чифликчията, който като брат уж бе подарил имота си на комуната. Сестрата занесе писмото на Учителя и той го прочете. Не бях виждала Учителят така да се ядоса, разфуча се, започна да се кара някому, който стоеше пред него и когото ние не виждахме. Говори му: „Как може да се провали една Божествена идея слезнала на земята за комунален живот на всички хора? Как може да се провали една Божествена идея за Братство и Единство между хората?“ Говори още много в този дух.

Накрая се обърна към сестрата: „Пиши им веднага да се върнат на Изгрева!“ Писмото замина на следващия ден, те го получиха, разбраха, че беше им наредил Учителят да се върнат веднага обратно, но не се върнаха. Не изпълниха това, което им бе наредил Учителя, а защо ли? Първо, за тях думата на Учителя в онези години още нищо не значеше. Второ, те сами си бяха тръгнали да стават комунари без да питат Учителя и смятаха, че могат сами да се оправят. Трето, те бяха впрегнати в ярем от онези сили, които ги накараха да правят комуни и сега не желаеха да ги разпрегнат. Четвърто, те не знаеха какво означава непослушание към Учителя. Онези, който получи отговор на писмото си от Учителя и не пожела да се върне, заедно с още един след това се разболяха, починаха и изобщо не се върнаха на Изгрева. Всички се изпоразболяха и накрая Жечо ги бе натоварил в една каруца и ги докара захвърлени в каруцата, натовари ги на влака и те пристигнаха болни и умиращи в Търново на събора. А това беше в 1922 г. Учителят беше много недоволен и след време се кара дълго на Жечо.

Съставът се състоеше от:

1. Константин Константинов. 2. Георги Радев. 3. Борис Николов. 4. Асен Кантарджиев. 5. Христо Койчев. 6. Кръстю Тюлешков. 7. Александър Стрезов. 8. Георги Томалевски.

Разболяват се от малария и Александър Стрезов пръв напуска и заминава за Стара Загора. След това си тръгват Георги Томалевски и Кръстю Тюлешков също болни от малария, вървят пеш до Карнобат, където си продават часовниците и с парите си купуват билети за влака и пристигат в Търново на събора.

А останалите биват натоварени на една кола от Жечо и докарани до Карнобат и от там на влака стигнали до Търново за събора болни, изтощени, гладни и окъсани. Жечо Вълков и той присъства и Учителят му прави забележка: „Всички пресилени неща не са полезни. При вас на село нали говорите така: „На сила хубост не става“. Жечо виновно мълчи, свел глава.

Равносметката: двама умират от маларията след няколко месеца.

След като се провали комуната в Ачларе всички отдадоха заслуга на алчността на Жечо Вълков. Така смятаха всички, но истинските причини аз ги изложих в пет точки отначало. Дойде време, решиха да правят комуна в Русе при братя Маркови. Тръгнаха младежите и запалиха сестрите. Отивам при Учителя да му кажа, че сме решили и сме готови да заминем в Русе да правим комуна. Учителят ни посрещна и като ни чу си сложи двете ръце на устата, прихна да се смее, едва задържаше смеха си, защото виждаше, че ние не сме готови за комунален живот. Той ни остави свободни, защото ние отивахме при него с готово решение. Той ни остави свободни да си направим опита. Направихме го и беше несполучлив. Ние не бяхме готови за комунален живот нито по идеи, нито по същество, нито по дух. Опитът се провали и ние се върнахме. След като аз и една сестра писахме писмо на Учителя той дойде в Русе, престоя една седмица, духовете се успокоиха, примириха се и комуната завърши криво-ляво. Останаха спомените и поуците.

В последните години Учителят бе наредил на Изгрева да се готви общ обяд и всички да се хранят безплатно. Беше започнала войната, настъпи оскъдица и гладни години. Идваха и гладни и бедни от града, за да похапнат една вегетарианска супа и парче хляб. А това не беше малко. За да се подготви храна за стотина човека освен продукти, трябваше и хора, които да приготвят и сготвят гозбата в казаните. Беше учредено дежурство, като обикновено по три или четири сестри дежуреха по един месец. Като свършваше месеца, свършваше и тяхното дежурство. Един път се случва така, че не се

явяват хора да поемат дежурството за следващия месец. Отива една сестра при Учителя и му съобщава, че няма смяна и няма желаещи да поемат дежурството за новия месец. Учителят отговаря: „Рекох, поемете дежурството за следващия месец!“ Сестрата отива и съобщава на останалите. Няма как, трябва да останат. А тази сестра е свекърва на Мария Шопова. През този месец когато тя дежури на Изгрева нейната снаха Мария Шопова е поела да се грижи за свекър си, така и за цялата къща. Но започва новия месец, тя остава на Изгрева, а снахата продължава да се грижи за дома. Свекърът негодува, синът му също недоволен, но Мария Шопова се справя с всичко. Минава и този месец. Смяна отново не идва. Сестрата отново отива при Учителя и казва: „Учителю, не знам защо, но и този месец смяна не дойде за общите обеда“. Учителят я изгледал изпитателно и казал: „Сестра, ще дойде време когато ще искат да служат, но няма кому!“ Сестрата целува ръка и се отдалечава мълчешком. Вече трети месец дежурят без смяна. Всеки ден на Изгрева се готви общ обяд и се разлива на гладните и бедните както и за Братството. Всички се хранят, но никой не се сеца и никой не изявява желание да поеме дежурството. Да се готви не е шега работа за няколко казана. През това време снахата стоически издържа да поддържа цялата къща и да носи на гърбът си караниците на свекъра. Накрая преминава в третия месец и по чудо се явява новата смяна. Сестрата се завръща в домът си след една седмица и онези, които са се били разбунтували се умирят от нейното присъствие. Дори забравят за случилото се. Само свекървата и снахата Мария Шопова не забравят думите на Учителя, защото знаят, че за тази опитност те са заплатили с голяма цена. Едната се трудила безвъзмездно три месеца на Изгрева в името на една идея, а другата е устоявала в дома, за да го поддържа в ред и порядък. Години след това при особени случаи Мария Шопова разказваше този случай, особено когато се явиха неразбориите в Братството. Дойде време, Изгрева беше разрушен и вече го нямаше. Веднъж се бяхме събрали и тя разказа целия случай. Изгрева го нямаше и ние бяхме останали сами. Сбъднаха се думите на Учителя, че дойде време, когато искаме да служим на Духа, но нямаше кому.

Ето така се развиват събития и времена, когато се опорочи една идея, когато се развържат Сили, развихрят се страсти и надигналия се ураган по-мита всичко.

Ще дойде време когато вие ще искате да служите някому. Първо се определете кому ще служите. Ако служите на Духа, служете безкористно и с чистота. Тогава Словото на Учителя ще ви отвори път и ще ви даде условия, и ще настъпят времена, за да може да служите в Дух и Истина. Но пропуснете ли времето, то ще настъпи друго време, когато за вас също ще важат думите на Учителя: „Ще дойде време, когато ще искат да служат, но няма кому“.

Духът е този, който разполага времена, събития и хора.

159. С ПАРНИЯ ЛОКОМОТИВ-САМОВАР НА ПЛАНИНА

През 1922 г. предприехме екскурзия до Мусала една много голяма група, като пътят ни беше през летовището Чам Курия. Там бяха започнали да се правят вилите на буржоазията и на онези, които смятаха, че могат да наследят аристокрацията на Европа. Та какви аристократи бяха това - та имаше между тях живи хора, които бяха родени през турско време, които бяха измъчвани и много от възрожденците бяха още живи и напомняха за

робството. Но нали знаете онази пословица „Пази Боже спящо да прогледа“, та сега след като спящото прогледна взе да върви и се провъзгласи, че е аристокрация и че е със синя кръв. Глупости по света колкото щете. Но и ние бяхме подложени на ударите на тези проходими и току-що прогледали слепци наречени аристократи на България. Фердинанд беше наел в Чам Курия места и по негов почин богатите българи започнаха да правят вили за почивка през лятото. И така се възраства този курортен център. Нашата група бе пъстра поради разнородния си състав. Млади, стари вървяха по колоната по един човек. Тогава масовия туризъм не беше познат и за курортистите в Чам Курия това бе зрелище и половина за тях в планината. Минавахме покрай вилите им, а те излизаха с пенюари и питат: „Кои ли са тези просяци и диваци“. Те не само, че ни се подсмиваха, но те ни се подиграваха явно - за тях това беше непознато явление, нещо чудно и още по-чудновато. А като прибавим, че братята бяха измайсторили саморъчно самовари, които се носеха като раници на гърбовете. А самоварът ври, дига се пара и отгоре се чува едно „пиу-у-у“. Свирката се получава от парата, която излиза от тясното отворстие на самовара и прилича на движещ се локомотив на два крака. Като се чуе писукането, братът който носи самовара спре и викне: „Някой да иска топла вода?“. Приближава се някой, подаде си канчето, а брата се обърне гърбом към него и онзи отворти кранчето и от отвора му потече вряла вода. А те се зареждаха с дървени въглища, които се запалваха. Та за аристократите в Чам Курия това беше толкова чудно и толкова смешно. Върви групата - колона по един и през 20-30 метра самоварите писукат и вдигат пара. Гледат ни и ни смятат, че сме смахнати, вдигаха ръцете си, въртяха китките си на ляво и на дясно и ни викаха, че сме малко „тра-ла-ла“. Това беше за Чам Курия. А за софиянци беше още по-голямо забавление. Те само се превиват от смях. А някои се престашаваха и идваха, за да видят каква ли е тази майстория и изобретение. Оглеждаха го, цъкаха с език и отсичаха: „Умно е направено, практично е, но е много смешно, защото такова нещо никъде няма по света, да го качи човек на гърба и с него да се запъти към планината“. Ето за това ни се смееха. Минаха години и започнаха да свикват да ни виждат с тези врящи самовари по гърбовете. После питаха: „Ами къде ви са парните локомотиви?“. А доживях да видя как една майка обяснява на детето си така: „Виждаш ли онзи човек гдето носи нещо на гърба си, вдига пара и пищи? Този човек е парен локомотив на влака. Той върви и другите вървят след него. Другите са вагони“. А детето пита: „Мамо, ама как ги тегли локомотива тези хора, когато не са вързани един за друг?“. А майката се чуди какво да отговори. Обърнах се и казах: „Момиченце, ние сме вързани с невидими въжета, защото те са въшебни“. Отговора задоволи детето, а майката ме погледна ужасено. По-късно там в центъра на Чам Курия се стоварваха камионите с багажа ни и след кратка почивка тръгнахме към Мусала. Но за тях ние бяхме цяло посмешище, защото освен разнородния ни състав, за който споменах имаше и една друга причина. Ние тогава не бяхме екипирани. Всеки тръгваше с каквото намери и понеже тръгнахме на път далечен и труден ние си взимаме най-старите дрехи и обувки. Приличахме на парцалени кукли от един непознат свят. Тогава куклите за децата се правеха от парцали. Тогава нямаше купешки кукли както сега. Ако баба ти направи кукла, то ще ти я направи от стари дрехи и скъсани парцали. Това бяха парцалените кукли на децата. Тогава ние не носехме дори и завивки, нямаше опит за живот в планината. Първи, който бе донесъл едно платнище беше дядо Благо, който беше доволен, че се е сетил, та направиха подслон с него и под него настаниха Учителя. Това платнище беше останало на дядо Благо от

войните и той разправяше през какви фронтове е минавало това военно платнище. На следващата екскурзия започнаха да носят и други приятели платнища, докато не изникна първата палатка, която я донесоха пак онези стари братя, които бяха ходили на война и бяха спали само в палатки. След като я поставиха и вместили в нея Учителя, тогава всички я наобиколиха, гледаха я, радваха се и се удържа в челата: „Абе как не сме се сетили досега, че ние с палатки изкарахме 7 години на война!“ И така бяха донесени още палатки, а след това почнаха да се шият от нашите хора и то главно от стенографката Елена Андреева. А дойде време да ги правят от американ, след което ги импрегнираха с една смес от разтопен твърд парафин размесен с бензин в пропорция 2:1 за парафина. Ушитата палатка я потапяха в тази разтворена смес, тя попиваше, след това палатката я разпъваха, бензина се изпаряваше, а парафина импрегнираше платното и ставаше непропускаема за дъжд. След това към палатките започнахме да слагаме и покрив с платнище. Носехме си вече завивки, посуда, храна и се научихме да лагеруваме в планината. Вече имаме опитности, а организацията беше безупречна. Сестрите започнаха да си правят специални тоалети за планината. Аз първа си уших панталон-голф, който свободно се спускаше. Аз бях висока, стройна и на мен панталон ми отиваше. Отидох при Учителя и му го показах, дали го одобрява. Каза: „Хубав е, носи го!“ След това много млади сестри си ушиха такива панталони, а други си ушиха пола-панталон. Спомням си на следващата година и Савка Керемидчиева си уши панталон и с него отива при Учителя. Като я вижда, той ѝ казва: „Излез веднага вън от стаята ми с този панталон!“ Тя отива в бараката си, събува панталона и си облича отново рокля и така отива при Учителя. Той я приема и разговора започва на друга тема. На изпращане ѝ посочва едно цвете в градината. „Това цвете можеш да го сложиш в саксия, но този бор не можеш да го сложиш дори и в бъчва“. Така Учителят обяснил на Савка защо не може да носи панталон. По тия години тя беше пълна и едра и панталона ѝ стоеше грозно.

На планината ние имаме друг живот и да бъдем освободени от много несгоди трябваше да бъдем добре екипирани. Но тогава всички бяхме бедни, а едно отиване на планината струваше много пари. В онези младежки години ние престоявахме с една връхна дреха по цели нощи около огньовете. Но след като лагерите се устройваха на 7-те езера, то трябваше палатки, завивки, храна и всичко необходимо за преживяване на планината повече от месец, защото ние тук имаме работа. Школата тук продължаваше и ако бяхме добре устроени, то щяхме да имаме повече време за общия живот и за Словото на Учителя.

Първото нещо, което научихме там от Учителя е, да се пие гореща вода. Бях чела в една книга на Кнуг Хамсин, в която се пишеше, че главният герой се е лекувал само с гореща вода. Когато прочетох пасаж на Учителя, той се усмихна така лъчезарно, показвайки че общочовешкото знание е едно и че изворът на знанието е също един, а различни са хората и различни са местата от където се черпи това знание. А това беше норвежки писател популярен у нас. Да не смятате, че българското общество е било затворено тогава? Ако проверите колко чужда литература е преведена на български от 1900-1944 г. направо ще се засрамите от невежеството си. А колко пък окултна литература бе преведена от изтока и от запада, за нея да не говорим. Така че никой роден в България по това време не може да се оправдава, че не е имал условия и възможност да се срещне със Словото на Учителя, което също се печаташе. И българския народ не може да се оправдава, че не е виждал, че не е чул и не се е срещнал с Учителя. Защото ние бяхме родени чрез този народ и бяхме при Учителя.

160. ЗИМНАТА ЕКСКУРЗИЯ ДО ГОЛЯМАТА СКАЛА

На някого от младежите хрумна една идея да се направи зимна екскурзия до връх Мусала. Трябваше да покажем, че ние от Младежкия окултен клас не сме случайни, а можем да извършим геройски неща и посред зима да се качим на Мусала. Решихме, отидохме и казахме на Учителя. Той ни изгледа. „Вие тази екскурзия не бива да правите сами. И аз ще дойда“. А това бяха първите години когато ние няхмахме екипировка и няхмахме представа какво представлява Рила през февруари. До Чам Курия отидохме с камион, после с шейна се извозихме до Царска Бистрица и от там нагоре потеглихме в колона по един. Минахме покрай двореца на Царска Бистрица и някои от войниците, които бяха там ни изгледаха уплашено. Заедно с Учителя се движехме нагоре по снега. Колкото повече се качвахме, толкова повече затъвахме. Сестрите бяха с рокли. Започнахме да затъваме до пояса. Измъкнем един крак, а снега се събира под полите ни - ужасия и страхотия. Като си спомням сега направо ме е срам от Учителя по две причини, че така сме се изкачвали нагоре. А снегът беше замръзнал по чорапите, роклите, фустите, по долните ни гащи, а бяхме си сложили дълги бели гащи, които влизаха в черни вълнени чорапи. Смешно и трагично. Сега вие сте екипирани, но я си сложете една пола и по долни гащи тръгнете да се изкачвате в сняг до гърдите, па да видим тогава дали някой ще се смее или ще плаче. Братята вървяха напред, правеха пътина, разбиваха с краката си снега, отбиваха снега в страни и го тъпчеха, за да не потъваме. Движехме се стъпка по стъпка. След мъчително изкачване стигнахме до една скала, огромна скала, висока десет метра, точно на пътя ни. като спряхме до нея Учителят каза: „До тук“. Показа ни с ръка, че повече нагоре няма да се върви. Беше сърдит и недоволен от нашето младежко увлечение. А той тръгна с нас, защото щяхме да загинем в планината поради нашето невежество. Беше 8.II.1925 г. Групата се спря, отпихахме снега. Огледахме се, а няхмахме палатка. Ние смятахме, че ще се качим на Мусала на хихата и не носехме почти нищо освен едно платнище. Платнището го опънахме така, че едната страна бе до въпросната скала и го прикрепихме, че се направи нещо като колибка, в която се подслони Учителят и ние сестрите. Братята насякоха клекове, напалиха огън, извадиха едно канче, разтопиха сняг и пихме топла вода. Така около Учителят пием чай, седнали сме трите сестри: Паша, Савка и аз и по едно време Учителят каза: „Марийка е скромна“. Савка като чу това веднага извика: „И аз съм скромна“. Паша също: „И аз съм скромна“. Учителят ме погледна и само се усмихна мълчаливо. И трите само за 10 секунди станахме от скромни по-скромни. А само минута беше минала откакто бяхме отбързали от тежкия преход. Преспяхме през нощта криво-ляво до огъня. На сутринта към 10 часа виждаме да се задава една колона от 10 коне и двама войника ги водят. Като пристигнаха виждаме, че начело на колоната бе цар Борис. Тогава беше млад. Предният ден войниците му бяха докладвали за нашата колона и той бе решил да помогне на групата, защото е знаел, че в този сняг може и да сме закъсали. Запита ни дали имаме нужда от нещо. Като ни видя как се бяхме разположили до огъня и че пием чай той се усмихна. През това време се завързаха разговори между нас и него. Седна до огъня, сестрите го заобиколиха и всеки му задаваше въпроси. Учителят стоеше от другата страна на огъня и само мълчаливо присъствуваше на разговора. Това беше единствената среща на цар Борис с Учителя. Разговор между двамата не бе проведен. Когато през 1937 г. се роди на цар Борис III престолонаследник и бе кръстен на името Симеон, след като запитаха Учителя за това събитие,

той каза: „Баща и син отново се събраха. Но синът закъсня. Размина се с времето определено му да работи при Великия Учител“.

Учителят бе казал, че сегашния цар Борис III е същият прероден дух на Борис I, който покръсти българите. А тогавашният му син цар Симеон, който започна златният век на българската култура е същия, който се роди сега чрез Борис III и царица Йоанна и когато кръстиха днес също с името Симеон.

Колоната с конете замина нагоре, а ние към обяд тръгнахме надолу и слезнахме на Чам Курия откъдето се прибрахме в София. Ако не беше дошъл Учителят направо щяхме да загинем. Това трябваше да ни бъде за урок.

161. ИЗКАЧВАНЕ ДО ВРЪХ МУСАЛА

В първите години когато пътувахме до Мусала обикновено преспивахме в старата дървена хижа на Мусала. По-късно сме преспивали и в новата хижа, която беше каменна и солидна. там бе мястото където отсядахме, почивахме и на следващата сутрин в два часа след полунощ тръгнахме, за да можем за три часа да се изкачим на връх Мусала за изгрева на Слънцето.

Изкачвайки се на връх Мусала оставахме за минути да си отдохнем и отивахме към източния склон, от където изгревът на слънцето най-добре се вижда. После се припичахме на слънцето приседнали и облегнахме се на гръб до скалите. Престоявахме известно време, след което слизахме по вътрешната страна на склона до езерото наречено „Окото“. Спиряхме на горната поляна до езерото и така прекарвахме през целия ден. Тук бивахме огрявани от слънцето, беше завет от ветровете, откриваше се хубава гледка и беше много приятно. Тук правехме огньове, завирахме чайниците, които носехме и пиехме чай. За да стъквим огън носехме си дърва сухи от хижата. Така прекарвахме целия ден. От езерото „Окото“ по-надолу изтича рекичка и пресича пътеката. Водите от рекичката се насочваха надолу по склона. Учителят винаги се спираше тук и си пълнеше термоса с хубава вода. Това е точно мястото там, където рекичката излиза от езерото и пресича пътеката. Спомням си Учителят една година държа беседа „Малкия стрък“ на поляната при „Окото“ и на всеки един от нас даде по едно стръкче, което си го прибрахме, изсушихме го като хербарий и запазихме.

След това слизахме надолу, отивахме при дълбокото езеро и през 1927 г. сме спали само един път до малките на ръст клекове. Обикновено се палеха огньове, които братята поддържаха цяла нощ и ние налягахме в кръг около огньовете и се опитвахме да спим. Дежурните се сменяваха непрекъснато, за да поддържат огъня. Слизахме до двете езерца при хижата долу и понякога там също палехме огньове. Изкачване то на връх Мусала беше екскурзия, която изпълнявахме съсредоточено и тя винаги се различаваше от нашето летуване през следващите години.

162. ПО СТЬПКИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Когато започнахме да лагеруваме при 7-те езера ставахме рано на разсъзване. Някой ни събуждаше с песен или с цигулка изсвирваше „Събуди се братко мили“. Полека-лека в пълно мъчание се измъквахме от палатките и се качвахме на Молитвения връх добре облечени, защото понякога имаше вятър. Там в съзерцание очаквахме изгрева на слънцето. След това под ръководството на Учителя казвахме молитви, пеехме песни, след което Учителят държеше кратка беседа и слизахме долу в лагера, където закусвахме.

Идваше време да тръгнем към някои от езерата за Паневритмия. Тя можеше да бъде на първото езеро ако трябваше да качим дърва на връщане, като всеки един от нас носеше по едно дърво за кухнята. Ако времето бе мъгливо или валеше дъжд, то Паневритмията беше на второто езеро около огнището. Учителят обичаше разнообразието и ни извеждаше на третото езеро, където също играехме Паневритмия. Така че Паневритмията я играехме на езерото „Бъбрека“ както и на „Салоните“, така и на езерото на „Чистотата“. Там, на „Зеленият рид“ Учителят като видя побитите камъни като човешки силуети каза, че са слушателни на една мистична Школа. Нарече ги „Салоните“. Под върха на „Размишлението“ се намира едно езеро, което Учителят нарече езерото на „Съзерцанието“. А под „Харамията“ на изток от него се намира езеро, което бе наречено „Езеро на Чистотата“. За върхът „Харамията“ Учителят каза много неща, но го преименува на „Харно ми е“. Тези названия от Учителя не бяха случайни. След много години когато минавахме, ние се спирахме, оглеждахме тези местности и онова, което се излъчваше от тях достигаше до нас и виждахме, че те носят имената си така както трябва.

Така веднъж след Паневритмия аз и още двама приятели решихме да се разходим в околните местности. Изкачихме се на един скален масив и от скалата се отрони един голям къс и ме повлече. Аз залитнах, но успях да прехвърля тежестта си на другия крак и така да остана на скалата. А там където беше стъпил кракът ми, камъка се свлече в пропастта и ако не бях се поместила на време щях да съм долу на кости и кокали. След тази случка аз се прибрах в лагера, отидох при Учителя да му се похваля, че съм се отървала от преमेждието и че Небето ме е спасило. Учителят стана строг и ми каза сърдито: „Една разходка е полезна за организма, когато е приятна. И втори път да не правиш това!“ Беше много строг и от тогава не си позволявах такива волности, защото много пъти Учителят бе казал, че заангажираме Небето да ни охранява от нашите своеволия. И с това им се пречи да вършат друга по-важна работа.

Така след една хубава разходка с една сестра аз споделям с Учителя, че сме преминали през всички езера. Учителят ме изгледа и каза: „Знай и запомни, че ще дойде време, когато човечеството ще изучава тук всяка моя стъпка“. Но с такъв категоричен тон не търпял никакво съмнение. Изминаха 30 години от това време. Последните години летувахме с един млад брат и когато му разказах това той взе един фотоапарат и засне всички онези места, които аз му показах, където Учителят е отсядал. Той реши да опише стъпки-те на Учителя, за да го остави за следващите поколения.

Една година времето на Рила бе много променливо. Така една сутрин дочакахме един хубав изгрев на слънцето. След закуска и след Паневритмията бяхме се събрали около Учителя и разговаряхме на различни теми. Както Учителят си седеше каза: „Едно наистина хубаво време“. Аз бях до него и пророних: „Учителю, аз чувствавах, че след малко времето ще се развали“. Той ме погледна, но нищо не каза. След малко наистина времето се развали, задуха вятър, спуснаха се мъгли, тежки облаци надвиснаха след това, зафуча вятър и накрая дъжд опъваше палатките. Такова е времето на планината. Непостоянно и променящо се. Ние бяхме свикнали с планинското време. Но имаше чудно хубави дни, които се задържаха по цяла седмица. Но една година прекарахме само в мъгли и дъждове. Измъчихме се всички, но стояхме до края. Чак когато се придвижихме до хижа „Вада“ времето се оправи. Та бяхме преминали през всички сезони. През вятър, бури, дъжд и сняг.

Като чу Учителят моето мнение, че времето ще се развали ме погледна

някак си особено, вгледа се в мене, вероятно търсеше да открие от къде дойде тази прогноза за времето и кой ли ми я даде. Но нищо не каза. При един друг случай когато споменах, че времето ще се развали, Учителят каза: „Ти си добър барометър“. По ония години бях млада и не разбирах как мога да предсказвам. Вероятно някои от съществата, които бяха истинските метеоролози в Невидимия свят идваха и чрез мен желаеха да предупредят за предстоящата промяна на времето. Но когато остарях, когато започнаха да ми се обаждат ставите на колената вече знаех, че моят барометър е вече друг. Болките по ставите се обаждяха часове преди промяна на времето. Беше болезнено и едвам се издържаше. Това беше старческият барометър. Казвах си: „Е, щом на младини съм била барометър, защо и на старини да не бъда барометър“. Така се окуражавах сама. Защото в страданията си човек винаги е сам.

163. ОГНИЩЕТО НА ПРОКУДЕНИТЕ

По онези години когато палатката на Учителя беше до второто езеро до големият камък колкото човешки бой, тогава всички излизахме да посрещаме слънцето на едно възвишение от езерото. Това беше първият Молитвен връх. Тогава ние с Борис Николов си слагахме палатката горе на хребета в подножието на една скала. Бяхме на 60 м над езерото и на сто метра от лагера. Тогава всички се възмущаваха, критикуваха ни, че сме се отдалечили толкова много и че сме се делили от братския живот. Критиките и упреците бяха станали толкова ожесточени, че накараха Учителя да вземе отношение към този въпрос. Той го разреши най-неочаквано за всички - за тях и за нас. Всички останаха озадачени, изумени и стреснати. Ами сега? И тези критици винаги ни съпътстваха до края на живота ни. По-късно ние премествахме палатката си все по-нагоре и по-нагоре, защото и лагерът ни се преместваше по-нагоре. Накрая се преместихме в местността на „Салоните“, което бе на „Зеления рид“. Това беше върхът на всичко и приятелите никога не ни простиха. А защо бяха ли? Не бяха, а просто се отдалечавахме. От една страна аз трудно издържах всички упреци за щяло и нещяло, а от друга страна Борис обичаше да се уединява. Така беше устроен и затова решението ни да бъдем по-настрана беше общо и беше вътрешна потребност. А сега ще ви разкажа как Учителят разреши въпрос с нашето отдалечаване от лагера.

Една сутрин след като дочакахме изгрева и след като се изпяха песните Учителят поведе Братството и го доведе до нашия бивак и до нашите палатки. Ние останахме изненадани. Цялото Братство, което лагеруваше на Рила, около 60 човека седнаха на поляната, заградена между една скала и храст. Тука Учителят държа беседа. Фотографите запечатаха този момент и има много снимки от това разрешение на задачата. След беседата приятелите насядаха около нашето огнище, наливахме им чай и се пееха песни. Тук Учителят ни е идвал и друг път на гости. Така Учителят показва как трябва да се изгледят възгледите на някои хора, които смятаха, че дадено място, че дадена личност, че дадено общество определят развоя на нещата, на онези неща, от които зависи вътрешния живот на ученика. Ние, които бяхме обект на нападки при нас дойде Учителят и доведе всички. Мястото, което бе хулено, където бяха поставени нашите палатки стана място, където всички се събраха и където се изрече Словото на Учителя, Словото на Бога дадено в няколко беседи през следващите дни. Нашето огнище и огънят, който бе запален от него вреше чай и с него гощавахме всички. По-късно палатката на

Учителя се премести по склона, а след това Учителят я премести на хребета над второто езеро. Постепенно палатките се качиха горе на хребета. Вече бяха близко до новият Молитвен връх. А пък ние с Борис изнесохме палатката си по-нагоре към езерото на „Чистотата“. Пак ни критикуваха за новото ни място. Тогава Учителят доведе Братството да играе Паневритмия на онова голямо място под „Харамията“, която се намираше до нашите палатки до езерото на „Чистотата“. Така че ние водехме приятелите къде да ходят. Това бе един вътрешен подтик да се изнасяме нагоре в по-чистите места, далеч от глъч и шум. Това не означава, че ние се бяхме отдалечили от общия братски живот и че страняхме от него. Напротив, при нас в свободното време винаги имаше посетители, които като правеха туристически обходи на връщане минаваха край нас, ние ги гощавахме с чай, а те ни гостуваха, разказваха своите впечатления и личните ни контакти се заздравяваха още по-добре. Да, това бяха незабравими дни. Това не може да се повтори никога вече в тази форма и при тези условия и то в присъствието на Учителя слезнал на земята.

164. ТАКСА ЗА КОНЕ И НАЕМ ЗА ПЛАНИНАТА

След като за пръв път приятелите отведоха Учителя на 7-те езера през Дупница и Сапарева баня, Учителят реши, че това е най-подходящото място за лагеруване. Планината бе девствена и самата обстановка предразполага за един мистичен и вътрешен живот. От София тръгнахме с влака до Дупница. От там се придвижвахме до Сапарева баня с коли, каруци, файтони или с камион натоварил багажа ни. Пристигахме в Сапарева баня и там приятелите търсеха коне, мулета от селяните за изкачване на багажа ни до 7-те езера. Селяните като видяха, че могат да припечелят някой и друг лев по този начин, което най-малко им е идвало на ум, то се съгласяваха с охота. Първата година те ни сваляха и изкачваха багажа, ние не се пазарихме, а им плащахме колкото поискат. Кой ще ти изнесе багажа нагоре без пари? Следващата година те се изхитриха и започнаха да вземат прескъпо цената на услугите. Спомням си, че един от главните организатори тогава беше Николай, рождения брат на Борис Николов. Той наемаше конете, натоварва багажа и се разплащаше със селяните. После всеки отиваше при него и си плащаше таксата за селяните. Но втората година когато Николай отива при селяните вижда, че те предварително са се наговорили за цената да я вдигнат, че струваше много по-скъпо от билета за отиване и връщане по влака до София за един човек. Това възмущава много Николай, а той е буен и разпалено се пазари с тях като ходи при всеки един от тях поотделно да ги скланя на умерена цена. Но те отказват. Той разбира, че те са се наговорили и диктуват като монопол цената на превоза. Накрая Николай не издържа, отива при Учителя, оплаква му се и споделя с него цялото си затруднение за спазаряването по превоза. Учителят се ядосал много, бил също много възмутен и отсякъл: „Плати им колкото искат, но знай, че втори път оттук няма да минем. А те горко ще се каят за това“. Николай плаща една сума много голяма за онова време. Багажът се изкачва, идва време същият багажа да се върне, като превоза се заплаща прескъпо.

На следващата година Учителят нарежда на приятелите да потърсят друг път, като се казва, че предишният е много дълъг и заобикалящ. Това е било обяснението. Но причината беше тази, че Учителят нареди повече да не се минава през Сапарева баня. Братята отидоха до Самоков, намериха коне и там откриха Янко, който се оказа съвестен работник и служител на Божието дело. Не беше българин, какъв беше, само той си знаеше, но надми-

на онези българи стократно както от Сапарева баня, че от Самоков, че и от Говедарци по своята честност. А знаете ли колко много години минавахме през Самоков и Говедарци? От там купувахме хранителни продукти, селяните припечелваха някой лев от нас, но нито един от тях не дойде при нас и не влезна в Братството. Не вярвам да има друга местност и друго население, през което да сме минавали толкова много пъти, което е било облагодетелствувано от нашите лагери, защото те продаваха продуктите на своя труд. Но нито един от тях не дойде при нас. Това трябва да се отбележи и да се знае. Все едно, че минавахме през чужда територия и през чужд народ.

Спомням си една сестра я изпращат като учителка в Самоковско и след време тя отива при Учителя да се оплаква от тъпотията и простотията на тези селяни, както и на децата им. Учителят казал: „Не се сърди, а търпи, защото това са преродени английски духове и ти сега като ги обучаващ, подготвяш си бъдещите връзки с тези души в Англия, когато те се преродят отново там“. Тя стои, мига и недоумява: „Ами, Учителю, наистина ли са англичани тези тъпаци?“ „Да, но сега са дошли тук в България, за да акумулират себе си Божествена енергия от присъствието на Божествения Дух в България и когато след време се преродят в Англия няма да бъдат простащи, а джентълмени. Сега тук са с празни стомни, но като си напълнят стомните и се родят в Англия, тогава ще ги видиш кои са и какви са. Затова търпи и работи с тях.“ Как ги е изтърпяла учителката само тя си знае. А това беше Веса Несторова.

Така ние напуснахме Сапарева баня и се прехвърлихме да се придвижваме през Самоков и Говедарци. Та следващата година онези селяни от Сапарева баня дето ни обраха парите, накупили коне, мулета потриват с ръце и ни чакат да дойдем отново, за да ни оберат отново и да ни оскубят перушината. Чудят се защо ни няма и защо не идваме. Решили и се качили на езерата, за да проверят защо ни няма. Там заварват стотици палатки. Разбират, че сме минали от друго място. Слизат долу и умуват какво да правят с нас. След това се сещат, че цялата местност от този дял на планината принадлежи на тяхната община и на Дупница. Наговарят се и идват да ни искат наем за това, че сме си сложили палатките на тяхното общинско землище. Казаха на Учителя. „Тази земя е на Бога и Бог разполага с нея.“ Правиха много опити да им се плаща наем за това, че сме си сложили палатките и че пием от водата. Приятелите ходиха да се изясняват с общината и тогава им казаха, че причината е у тях, защото за нас е било по-удобно да се прехвърляме от влака до Дупница, отколкото да минаваме с камиони през Самоков. Разказаха им как са ни обирали селяните за превоза. Онези са мълчали и само са се споглеждали. Но си спомням, че накрая Учителят нареди: „Платете им наем и кажете им ако втори път поискат, от техните села помен няма да остане“. Предадоха думите на Учителя и те се уплашиха. Следващите години пак правиха опити за наем. Николай Дойнов отиде при тях и им заяви: „Защо ви е наем, когато утре снеговете могат да се свлекат от Балкана, да ви пометат и следа няма да остане от нас“. Те слушат, умуват и накрая решиха да не ни безпокоят. Ето пример как човек може сам да отклони Божието благословение, което идва понякога по съвсем други причини.

165. ЯНКО - КОНЯРЯТ И ВОДАЧА НА КЕРВАНА В ПУСТИНЯТА

Имаше един коняр Янко, който пренасяше багажа ни с конете от Самоков, от Говедарци, Гюлежица до 7-те езера. Янко не беше българин, но говореше български. За един беше влах, за други каракачанин и така не разбрахме какъв беше той. Но това бяха онези хора, които живееха в планината и лете отглеждаха овце на стада и ги прехвърляха от едно място на друго според пашата и сезона. На планината имаше каракачани с много стада овце и от там си купувахме понякога мляко, сирене и масло. Янко с неговите коне започна да ни изкачва багажа. Отначало той имаше три коня, но като видя, че работата е много, взе на заем от селяните, купи още няколко коня и направи един керван от 30 коне. Този керван се качваше сутрин от Самоков до 7-те езера за 4-5 часа и към 10 часа сутринта беше на езерата. Конете бяха със самари и от двете страни им се слагаха по два големи коша, в които се слагаха продукти за кухнята. На самарите се слагаха денкове, които се привързваха с въжета. Организацията бе много точна и бяха заангажирани много хора. Това бяха Славчо Печеников, Галилей Величков, Николай Дойнов. Имаше приятели, които непрекъснато сновяха с Янко нагоре и надолу. Един от тях бе Крум Въжаров. Багажът пристигаше с камиони опакован с денкове и с надписи. Той се мереше на един турски кантар колко килограма е всеки денк, отбелязваше се в тетрадка чий е багажа и колко тежи, защото багажа, който се пренасяше се плащаше на килограми. Таксата бе предварително определена за всяка една година. Конете тръгваха нагоре във верига, понякога денковете се закачаха по боровите и клековете и се наклоняваха в страни. Конят спираше да върви, колоната също, коняря Янко заедно с помощниците си оправяха денка и колоната продължаваше нагоре. Но това беше много трудна и опасна работа. Ако се подхлъзне коня можеше да падне, да си счупи крака и да не остане жив. Така благодарение на тази безупречна организация багажът ни се изкачваше, стоварваше се на куп и всеки отиваше, разпознаваше го и се опъваха палатките. Тогава се минаваше с тетрадката и според килограмите всеки си заплащаше таксата за превоза. След като е изкачен багажа, към 10-11 часа Янко отива първо при Учителя и с благоговение целуваше ръката му. А той, Учителят с разположение му я поднасяше. Янко по дух познаваше Учителя и за него най-важното бе да помогне на Учителя и на Братството. След това разтоварваше конете, сваляше самарите и ги пускаше на паша няколко часа и след това ако трябваше да направят още един курс, слизаха и същия ден се качваха отново за втори път. Обикновено се правеха по два курса когато се изкачваха багажите. През 1939 г. лагеруващите бяха над 500 човека. Керванът на Янко изкачи стотици вързопи и палатки. След това дойде ред да се изкачват хранителните продукти: хляб, картофи, чушки, домати, сирене, кашкавал и плодове. Гореемахме всичко. Имаше магазин и храната се продаваше като се прибавяха разносните за транспорта. След няколко дни едни групи слизаха, други се качваха и върволицата с конете непрекъснато сновеше. Янко тръгваше в 3 часа през нощта от лагера, за да бъде сутринта рано в Самоков, за да посрещне поредната група, която пристигаше от София с камион. Керванът тръгваше отдолу и се изкачваше по серпентините. На всеки кон бяха окачени по две-три звънчета. Представете си 30 коня се движат на разстояние 10 м един от друг и всички звънчета звънят. Ако Янко чуеше, че някъде звънците започват тревожно да звънят, това означаваше, че товара е паднал от самара на

земята или се е изхлузил, или се е наклонил от самара. Тогава коня спира и започваше с глава да дава знаци. Вдигаше нагоре главата си, след това я спускаше надолу многократно и звънчетата биеха тревожно. Другите коне поемаха същия знак, спираха и си навеждаха главите. Това беше знак за тревога. Янко със своите помощници търчаха нагоре, търсеха онзи кон, който е загазил и му оправяха багажа. Имаше много интересни случки с тези коне, но багажа се качваше винаги невредим. В София багажа се поставяше на строго определено място на Изгрева с надписи. Той се натоварваша на камиона и същия ден се изкарваше до Самоков. Младежите взимаха живо участие. Понякога се качваше една подготвителна група от 10 човека, които трябваше да подготвят кухнята, да сложат казаните, да сложат умивалниците и други необходими неща за общата кухня. Понякога имаше и приятни изненади. Веднъж две сестри, след като се изкачиха горе, търсят си багажа, а него го няма. Надават вой, че багажът им е изчезнал. Приятелите ги гощават с топъл чай и ги успокояват, че багажа не може да се изгуби. И че те просто не са го видели при многото денкове. Тръгват да го търсят, а него го няма. Завеждат сестрите до една палатка и им казват: „Затворете си очите!“ Затварят ги, а онези казват: „Фокус, мokus, препаратус“ и ги вкарват в същата палатка. Отварят очи и какво да видят - вътре техния багаж. А понеже палатките ги правеха по един и същ тертип отвън, трудно можеха да ги различат при първо виждане. Сестрите подкачат от радост, виждат чудо на чудесата сътворено от ръцете и труда на младежите.

Понякога се наемаше един автобус, над чийто покрив имаше багажник и се слагаше багаж. Побираше 80 човека, а шофьора бе Начев. С него транспорта бе най-добре организиран, защото вътре сядаха около 30 човека и имаше място за багаж. Понякога време не беше благосклонно към нас. Имаше мъгли и за да не се загубят конете ги връзваха по два коня с въже. Не смееха да завързват повече коне да не би някой да се подхлъзне и да повлече и другия кон.

Янко като се изкачи горе с конете отива при Учителя, целува му ръка, докарва му колко коне и колко багаж е докарал и какво е докарал за кухнята. Учителят се интересуваше живо за проблемите на Янко, за конете му и за семейството му. Това беше една двупосочна грижа. Янко се грижеше за лагера, а Учителят се грижеше за него. С него работеха и двамата му сина. За два месеца припечелваше с честен и непосилен труд солидна сума. Разплащаше се със своите съседи за онези коне, които беше взел под наем, изхранваше семейството си и ако му оставаха пари купуваше си някое и друго конче. Всяка година го срещаме засмян, разположен и той услужваше на всички. Всеки му протягаше ръка, благодареше му, искаше да го прегърне и разцелува. А той беше скромен човек. Взаимна обич от двете страни.

А сега ще ви разкажа две интересни изказвания на Учителя, от които трябва да ахнете. Бяха попитали Учителя кой е този Янко, от къде идва този дух, че така беззаветно ни помага и ни служи. Учителят се усмихнал и казал: „Ние сме стари познати с него. Още по времето на Мойсея, когато израильтяните бягаха от Египет в пустинята, той бе един от тези, които караше керваните им през пустинята. Не беше израильтянин, а чуждоземец. Но по дух беше верен на Огнения стълб, който ги водеше в пустинята. Та от тогава сте познати вие с него. Вие бягахте в пустинята от фараона, а Огненото кълбо нощем ви светеше и водеше, а през деня Стълб ви сочеше пътя. А той ви караше с керваните вашето имущество. Сега вие сте в Школата и ето той затова се роди тук, отново да помогне и то с кервана, защото пак вижда Огнения стълб за разлика от вас, които не го виждате. То го вижда, а вие не го вижда-

те". Тогава разбрахме от къде идваше онова благоговение на Янко пред Учителя.

Другият случай е още по-приказен. Като чудо от приказка. Играехме Паневритмия на поляната до езерото „Бъбрека“. Паневритмията завърши и всички заобиколихме Учителя да му целуваме ръка, така както правехме винаги. Докато си чакаме реда, един от нас се оглежда встрани и вижда построени конете на Янко в права линия, наредени по конец на разстояние 10 м един от друг. Не мърдат, не шават, а само въртат опашки. Съобщават на Учителя. Всички гледат и се чудят на тази гледка. Всички знаеха, че Янко пуца конете на паша и те свободно се разхождаха. Когато трябваше да ги събере, той се качваше на един кон, който оставяше вързан на лагера за едно въже достатъчно дълго, за да пасе свободно. С този кон той обикаляше езерата, ослушваше се за звънци и така намираше конете. А сега те стояха наредени в редица пред нас. Учителят се обръща, вдига ръка и ги поздравява. „Поздравяваме малките братя, които ни служат и бяха дошли на Паневритмията да ни гледат. За тази тяхна постъпка в следващия си живот те няма да се родят като коне, а ще се родят в човешка форма и ще бъдат човеци, понеже са служили на Бога и са стояли чинно пред нозете на Великия Учител.“ Оглеждаме се и се питаме, та ние ли бяхме тези, които видяхме, които чухме и трябваше да засвидетелствуваме всичко това за следващите поколения. Като страница от историята на Бялото Братство когато пребиваваше между българите.

166. БУРЯТА И ОТКЛОНЕНИЕТО ОТ ШКОЛАТА

Този случай може да се разказва много пъти от различна гледна точка. Случаят е един единствен по рода си и като него друг няма такъв. Той се случи, защото имаше предпоставки, дойде причината и накрая всички видяхме последиците.

Братството бе на 7-те езера на Рила. Лагерувахме и живота протичаше нормално. Времето бе хубаво и приятно и всички се радвахме на това благословение изсипало се от рога на изобилието върху нас като Слово на Учителя, като слънчево време, тихи дни и приятни нощи. И ето дойде случката, която трябваше да се яви. Любомир Лулчев отива при Учителя и му казва: „Учителю, ще има буря и голямо бедствие. Трябва да приберем лагера и веднага да слезем долу“. Учителят го изслушва и казва: „Аз ще остана тук!“ Лулчев продължава да настоява, да убеждава и иска да се наложи над Учителя като му заявява на висок глас, че времето ще се развали, че ще дойде буря и ще помете братските палатки. Лулчев се разсърдва, после се развика пред Учителя и започва да го упреква в много неща, че всички ще изпогинат тук и че не може да се направи нищо. Приятелите стоят наоколо, слушат и се уплашват от вироглавството на Лулчев, че така говори дръзко и крещи срещу Учителя. След като избулва срещу Учителя това, което има в него, той млъкна. Учителят му казва: „Ти си иди, аз оставам!“ След малко добави: „Ти си иди, ние оставаме“. След като се разсърди Лулчев решава да си тръгне. Но да покаже, че Учителят не е прав решава да не тръгне сам, но да вземе и някои от неговите приближени, над които имаше влияние. Той си беше създал група от съмишленици от по-младите братя и сестри, беше ги увлякъл и беше си създал група в Школата. Учителят се опитваше да вразумява ту Лулчев, ту някои, от които бяха подвластни на Лулчев, защото винаги те бяха потърпевши от него и после идваха и се оплакваха пред Учителя от него и търсеха помощта на Учителя. Но не минаваше много време и те отново се

присламчваха към Лулчев. Ето сега той реши да си тръгне и отива при стенографката Елена Андреева и ѝ нарежда да тръгне с него. Тя беше си създа-
ла сърдечни и други връзки с него, беше под неговото влияние и тръгна след
него. Нареди и на Невена Неделчева. И тя тръгна с него. Тримата напуснаха
лагера. Някои се чудеха за какво се бяха те качили горе: за себе си ли, за
Лулчев или за Учителя? Всички изтръпнахме. Учителят бе много ядосан. За
първ път го видях да вика, фучи след тяхното заминаване. Кара се два часа
на някой, който стоеше срещу него, но когото ние не виждахме. Ние го при-
ехме като метод да се изкара навън от лагера онова дисхармонично
състояние, което ни споходи на езерата. Всички видяха и чуха отношението
на Учителя към тези трима бегълци. След това той свика всички и даде бесе-
дата „Отклонението на ученика от пътя към Бога“. Това бе основната тема на
беседата. Бяхме се сгушили около Него. Слушахме, записвахме и пред нас
стояха образите на тримата бегълци.

Привечер небето се стъмни, задуха вятър. След беседата Учителят пре-
дупреди всички да си пристегнат въжетата на палатките и да ги укрепят с
камъни. Бурята дойде с дъжд, гръмотевици и вятър. Цяла нощ в лагера никой
не спа, вятър, дъжд и студ - буря и половина. На следващата сутрин Учителят
ходи от палатка на палатка да види как са прекарали нощта. Всичко беше
минало благополучно. Лагерът остана жив и читав и ние се прибрахме в нача-
лото на септември. В София, след като се върнахме на Изгрева от Рила в мое
присъствие стана въпрос за онази буря в Рила. Учителят отново зае един
много строг вид и говори по адрес на Елена: „Тя знае ли какво означава
това? И какви последици имат тези неща?“ А това, че напусна лагера, напус-
на Учителя и се беше повяляла след Лулчев имаше причина. Тази връзка на
Елена с Лулчев не бе одобрена от Учителя, за което беше я отстранил от
Изгрева за няколко години и я изпрати за учителка в с. Макоцево. Там тя бе-
ше уволнена като дъновистка поради пропаганда сред учениците. Тя се за-
върна при Учителя и си пое длъжността като стенографка. Тя изживя много
труден път с този Лулчев и благодарение на помощта от Учителя тя накрая се
отърва. Но това бяха дълбоки кармични развръзки от миналото. Пред други
приятели Учителят бе споменал, че тяхната връзка датира от времето на
Христа и че той Лулчев е преродения Пилат, а тя Елена му е съпругата от
онова врем, когато се е решавало от Пилат да бъде разпънат Христа. Това бе
далечна връзка, стара карма и драматична развръзка. Матей в глава 27, стих
19. казва: „При това като седеше на съдийския престол, жена му изпрати до
него да кажат: „Не струвай нищо на тоя праведник, защото днес много пост-
радах на съне поради Него“. Това е главата, в която е описано как Пилат, за
да покаже на евреите, че не иска да взима отговорност за присъдата, която
те искат да наложат на Христа, взима вода и си измива ръцете пред тях.
Заявява, че е невинен за кръвта на този праведник, докато евреите му
казват, че поемат кръвта Му да бъде записана на тяхно име и на чадата им.
Всички знаят как еврейския народ прие кармата за разпъване на Христа и
как я изплаща досега, разпръснат по целия свят. Беше много драматична
онази картина горе на езерата когато Лулчев повлече със себе си Елена и
Невена и бурята, която дойде след тяхното напускане.

По онова време се бяха развъдили много ръководители и започнаха да
отклоняват някои от сестрите, създавайки с тях сърдечни връзки. В
Братството женския състав беше 2/3, а мъжете 1/3. Това предполагаше да
има някои облажавани, а други съблазнявани. Образуваха се групички и ко-
ето е най-смешното, че те слушаха повече своите тартори отколкото
Учителя. Учителят беше недоволен и каза: „Има сестри, които обичат братя-

та повече от мене и има сестри, които обичат мен повече от братята. Предпочитат Божественото пред човешкото и работят за него". Ето, това беше неговото заключение.

Пак по това време и заради такива подобни случаи Учителят каза: „На небето се радват на този, който обича Бога. Може да бъде човек голям учен, с големи способности, с големи дарби, но не работи ли за Бога не му обръщат внимание". Някои около нас започнаха да си повдигат главите, да стават личности и да демонстрират, че са напреднали в духовно отношение със способности и дарби. А това беше една човешка суета и амбиция и нищо повече.

Отивам пак при Учителя и запитвам: „Какви добродетели трябва да има човек?" Отговаря ми: „Да обича Бога така, както на земята човек обича възлюбения си, да жертвува себе си и живота си за Него". Ето как задачата бе решена с всички онези, които се опитваха да създават групи в Школата с една цел - да задоволят изискванията на личността си. След време те се отклониха от Школата понеже работеха за себе си, а с някои свои действия работеха срещу Учителя. Те измъкнаха много братя и сестри от Школата и направиха ги откраднаха. Това беше кражба посред бял ден, това беше отвлечане на живи хора посред бял ден, защото попаднаха под влиянието на други сили. Някои бяха заблудени, а други доброволно си тръгнаха с новоизпечените си ръководители. Така се създадоха групички в Школата. Спомням си на времето как отличава момите и ги женеха. Познавах една мома, която имаше четирима братя. Дошъл един ергенин и с него няколко човека, за да я крадат. Тя им каза: „Я че викам: „Оле, откраднаха ме". Но вие няма да слушате какво я викам, а че ме водите". Така открадват момата и за да покажат, че работата е свършена на отсрещния баир гръмват с пушка. Тогава излизат четиримата братя, качват се на четири коня и в ръцете им четири пушки, да претрепят ония, които са откраднали сестра им, защото тя вика, та се дере и се чува по баирите, че са я откраднали. Така застават двете групи една срещу друга пред рида. Едните се провикват: „Пено, сама ли си тръгна или те откраднаха?" След малко се чува гласа на Пена: „Сама-а-а. Сама-а-а." Чуват братята, вдигат пушките и гърмят във въздуха, че накрая са се отървали от Пена и че накрая се е намерил някой да я вземе за жена.

Същите случаи имаше и в Школата. Онези, които бяха отвлечени стана с тяхно съгласие. Онези, които отклоняваха ставаше с тяхно съгласие. Накрая Учителят заяви: „Няма престъпление на Изгрева, което да остане без възмездие. Защото всяка съдба започва от Домът Господен". Ние видяхме как всяка човешка съдба започваше тук и завършваше тук. Защото законите от Словото управляваха живота на тази Школа.

На 7-те езера през тези години прекарахме понякога с мъгла, бури, дъждове, че дори и сняг. Ние знаехме, че тук времето се определя от други фактори и че има зависимост между нашето присъствие и природните сили. Всяка дисхармония между нас се отразяваше и на времето в планината. Понякога се създаваха дрязги, някои се скарваха за нещо, което бе дребно и нищожно и заради което долу в града не биха се скарали. Понякога нещо, което е таено с годините тук излизаше и се изтъкваше на показ и на всеослушание. Някои смятаха, че Учителят не знае, не вижда нищо и че не е запознат със случилото се. Тогава природата отреагирваше бърже и времето се разваляше, задухваше вятър и заваляваше дъжд. Планината се стремеше да изхвърли това дисхармонично състояние, издухваше го чрез ветровете и го измиваше чрез дъжда. А ние стояхме в малките палатки, мръзнехме и зъзнехме. Бяхме потърпевши всички, страдахме всички и така вземахме кос-

вено участие в този конфликт. Тогава Учителят казваше: „Ето на - тези се скараха и развалиха времето“. Тогава ние всички се чувствахме виновни пред него, виновни пред себе си, че сме причина да се затруднят условията на Учителя. А онези - скараните след като научаваха думите на Учителя се стресваха, примиряваха се, сдобряваха се, но търпяха мълчаливите упреци на всички и изтърпяваха лошото време с нас. Ако времето бърже се оправяше то всички се радваха.

Веднъж след едно такова разваляне на времето на следващия ден се изясни и пекна слънце. Идва брата и казва: „Да знаете, просветна ми, защото ми се стовари един голям товар, като че цялото Братство ми се бе качило на главата“. Той бе усетил една малка част от товара, който Учителят носеше върху себе си от погрешките на учениците. А той трябваше да носи нашите погрешки и да ни посочва пътя, как да ги изправим. Защото това бе Школа на Живота и Живия Бог бе отворил тази Школа за днешното и утрешно човечество.

167. НА ЕКСКУРЗИЯ С РЪКОВОДИТЕЛИТЕ ОТ ПРОВИНЦИЯТА

Бяха дошли ръководителите на Братствата от провинцията на Изгрева при Учителя. Предварително им беше изпратил писма, определена бе датата и те пристигнаха. В салона Учителят изнесе беседи само за тях. Излизат те и се разхождат важно, важно по Изгрева, показвайки, че са нещо повече от другите. И не само това. Те бяха от едно и също поколение с възрастните приятели на Изгрева, които бяха интелигентни и образовани, начетени, защото бяха непрекъснато до Учителя от началото на века. Така че те имаха повече знания и опит от своите връстници, които бяха сега ръководители на братствата в провинцията. Но тези ръководители сега се правеха на толкова важни и не само че не ги признаваха за равни, но показваха, че ги и превъзхождат. Това беше една голяма обида за възрастните приятели, които не можаха да станат ръководители на Софийското Братство. Бяха правени много опити от тяхна страна, особено когато се пишеха братските наряди за някои празници. Те се опитаха да се подпишат отдолу на наряда: От ръководителите на Бялото Братство. Те искаха да бъдат ръководителите, а Учителят да бъде главнокомандващ. Искяха титли и власт. Учителят отхвърли този опит най-категорично като им каза: „Те не са още кандидат-ученици, а ми се пишат ръководители. Я да махнете това“. Махнаха долния надпис и така изпратиха наряда за провинцията. Така, че те искаха Учителят да бъде главнокомандващ, а те да бъдат генерали и да си разпределят офицерските чинове отгоре надолу, а ние да бъдем техните ординарци и обикновени войници на дълга. Учителят не ги произведе за генерали и те си останаха обикновени възрастни братя. И ето сега бяха дошли онези от провинцията, които бяха определени лично от Учителя за ръководители и те се държаха надут, надменно към своите връстници. Тези възрастни братя на Изгрева, които ние все пак уважавахме изведнъж се оказаха в едно много смешно и трагично положение. Тях никой не ги зачиташе, бяха без привилегии и без титли и ето сега бяха дошли от провинцията техните връстници произведени в чин ръководители и Учителят им изнася беседи специално за тях. Беше отначало забавно да наблюдавам през какви вътрешни противоречия преминават тези възрастни братя на Изгрева. После разбрах, че това е урок от Учителя специално приготвен за тях, за да се смирят и този урок те го получаваха от ръко-

водителите от провинцията, които ходеха надути като пауни по поляната. Особено след като им изнесе първата беседа. Излизат те от салона от надути по-надути и ще се пръснат от това напрежение. Срещат приятелите. Те споделят нещо с тях, а те важно отговарят: „Това ние го знаем от Учителя, който ни изнесе беседа специално по този въпрос“. И разговора тутакси секва. Защото превъзходството е пълно. Това беше първият урок за всички, които искаха да се провъзгласят за ръководители на Изгрева. А за ръководителите от провинцията можем да кажем, че Учителят ги посрещна любезно, даде им нужното внимание, зачете ги като ръководители и им посочи нужните напътствия като ръководители. Освен това всеки един от тях биваше приет лично от Учителя, имаше частен разговор с него, където запитваха Учителя за различни неразрешени въпроси от личен и братски характер.

И ето ръководителите от провинцията поканиха Учителя на екскурзия на Бивака на Витоша, но поискаха да бъдат само ръководителите и само мъже, за да не им се пречат разни жени, които ще развалят сериозните им разговори с Учителя. По това време нямаше жени ръководители в провинцията. Те не се допускаха по други съображения, защото Учителят с тези братя бе създал Синархическата верига на Бялото Братство, според чиито правила в нея участвуват само мъже. Правилата за работа на тази Синархическа верига се даваха лично от Учителя и по този повод аз изнесох някои неща. На следващия ден бе разгласено, че с Учителя отиват на Витоша само ръководителите от провинцията и никой няма право да тръгва друг. Обикновено когато се разгласяваше за екскурзия всички тръгваха, защото тя беше за всички. Но сега щом имаше специални беседи за ръководителите, то трябваше да има и специална екскурзия с тях и с Учителя до Витоша. Всички приеха това като решение на Учителя. Но каква беше изненадата ни когато Учителят покани мен и още една сестра да го придружаваме. Ръководителите не бяха доволни от това, но видяха, че Учителят ни взе, изчака ни и ни поведе. А онези стоят настрана и ни чакат намусено. Аз разбрах, че не бяхме извикани току-така и си приготвих раницата, заредих я така както я подреждам, когато излизаме с Учителя от моя дом. В раницата трябваше да има всичко, от което Учителят имаше нужда при екскурзии. Тръгнахме цялата група, те вървят отпред и отзад и около Учителя и правят нещо като непрекъснат шпалир. Макар че Учителят тръгна с нас ние със сестрата леко се оттеглихме и допуснахме братята да бъдат близко до него. Така ние се движехме последни след групата от мъже. По едно време Учителят спира за почивка, обръща се към братята и пита: „Рекох, да има някоя топла вода?“ Всички се оглеждат и вдигат немощно рамене. От къде ще имат? Те нямат термоси и никой не им е казал, че трябва да носят топла вода в термос за Учителя. Учителят се обръща към нас и ни запитва: „Случайно сестрите да носят топла вода?“ Аз се споглеждам със сестрата, отварям раницата, изваждам термоса, който стои на специално място, отварям го и подавам топла вода на Учителя в една чаша, от която той пие винаги. Учителят е седнал, а около него в кръг са братята. Сестрата изважда от раницата си едно леко одеало, постила го и Учителят сяда на него. Онези наблюдават и виждат, че около Учителя има обхода и грижи, неща за които те нямат понятие и представа. А той е прехвърлил вече 70 години. Те мълчат, наблюдават как ние се завъртахме изведнъж около Учителя и започнахме да го обслужваме, а те ни гледат строени в кръг. Досега те не ни забелязваха по пътя и не искаха да знаят за нас, но сега бяха принудени да ни гледат, че се движим около Учителя цели 15 минути, а те стоят настрана и нищо не могат да направят за Учителя. А той от време на време искаше ту нещо от мен, ту

от другата сестра, ние отивахме встрани, бъркахме в раниците си и донасяхме онова, което Учителят искаше. Ние разбрахме, че Учителят го прави това нарочно, за да им даде урок, че онези, които нямаше за какво да идват с тях и които не ги виждаха по пътя, то сега ги накара да ни наблюдават цели 15 минути заети с грижа около него. Отново тръгнахме, пристигнахме на Бивака, Учителят се отстрани и поиска от нас ризи и долно бельо да се преоблече, защото беше изпотен. Той препоръчваше на всички, когато сме изпотени в планината след преход винаги да си сменяваме потните ризи на гърба и да пием топла вода. С одеало направихме заслон от вятъра и Учителят се преоблече. През това време братята палеха огън на огнището. Учителят пие топла вода от моя термос, а те започнаха да се приготвяват да сварят супа за всички ни. Извадиха от раниците си всички продукти, измиха картофите на чешмата и започнаха да свещенодействуват при всеки обелен картоф. Аз ги наблюдавам с какво усърдие нарязваха лука, сложиха чушки и други подправки и най-тържествено положиha тенджерата върху три камъка. Когато супата бе вече готова и всички се облизваха, защото мирисеше много хубаво, то случайно тенджерата се обърна от камъните и се разсипа цялата върху огъня. Не само се обърна сама голямата тенджера, но започна да се търкаля десетина метра. До нея нямаше никой, а нямаше и вятър. Аз прихнах да се смея. Ръководителите гледаха и не можеха да повярват как така стана, че всичко се преобърна и сега няма нито супа за Учителя, нито супа за тях. А те бяха взели само хляб и продукти за супата. Искане да направят ангелска супа. Така наричахме супата, която правехме от картофи, кромид лук и слагахме понякога моркови или други корени за подправка. В чиниите добавяхме черен пипер и зехтин. А сега всичко се разваля. Никой не беше се сетил да вземе сирене, масло, кашкавал и други неща. Вероятно като ръководители в провинцията те бяха свикнали само да ръководят, а други бяха около тях онези, които се грижеха да подготвят братската трапеза за гостите. Аз отидох при Учителя, който се беше излегнал на одеалото и се препичаше на слънцето. Разказах му всичко. Той се смееше със сълзи и след това каза: „П-шът, никой да не те чуе!“ Отивам при тях и всички бяха омърлушени - това беше пълен провал. Ами какво ще поднесат на Учителя? Седнахме за обяд. Ние със сестрата поставихме бяла кърпа пред Учителя и му нарязвахме хляб и салата от домати. Поляхме я с зехтин, нарязвахме сирене и кашкавал. Извадихме маслини, сладкиши, курабии и няколко бурканчета от различно сладко плюс едно бурканче с лютеница. Ръководителите седят, ядат сухия хляб и смачкана глава с лук със сол. Вече не беше смешно, но трагично за тях. Накрая Учителят посочи с поглед, че трябва да поднесем от онова, което носим в раниците си и на тях. Станахме със сестрата и на всеки поднесохме парченце кашкавал, сирене, маслини, курабии и сладко. Всички мълчат с наведени глави и ги е срам. Ама много ги е срам. Но те си останаха само със срама и нищо не научиха от тези няколко урока, които Учителят им преподаваше този ден. От къде зная ли? Ще ви кажа и финала на тази екскурзия.

Аз трябваше да се върна по работа в града. Казах на Учителя, а той кимна одобрително с глава. Надянах раницата на гърба си, но никой от тях не пожела да ме съпровожда. Тогава Витоша беше пуста и непроходима и младата жена не биваше да се разхожда надолу сама. Аз се разделих с Учителя и тръгнах. Учителят отиде на една височинка, седна на нея и с поглед ме съпровождаше 200-300 метра как слизам надолу сама. Обръщах се и виждах как горе Учителят седи на височината с бялата шапка, гледа ме и ме следи как сама слизам, а ръководителите останаха сами в недоумение защо Учителят

е отишъл на тази височина и какво има толкова да гледа надолу. Един от тях отива при Учителя, за да види Учителя какво прави там. Какво са говорили не знам, но този брат започна да тича след мен, настигна ме и ме съпровожда до Симеоново. Останалите там останали да наблюдават как Учителят седи на камъка и как ни наблюдава докато стигнем до Симеоново. После брата се върнал на Бивака и намерил Учителя още да седи на същия камък. Посрещнал го с думите: „Изпроводихте ли сестрата до Симеоново?“ Тогава братът разбира, че това е един урок за тях, който им се преподаваше специално като ръководители. По-късно стенографите дешифрираха тези беседи на Учителя за ръководителите. Ако днес вие ги прочетете и ги сравните с моят разказ ще видите, че там Учителят им изнася теория, а на екскурзията им показва практически какво означава да бъдеш ръководител и да се грижиш за другите. А те смятаха, че тяхната работа е да ръководят, а пък другите да се грижат за всичко останало.

168. НА ЕКСКУРЗИЯ С БРАТСТВОТО

Приятелите бяха решили да направят екскурзия до Черни връх и на връщане да преспят на хижа „Алеко“. Предварително се оформи групата и тогава се разбра, че Учителят е посочил лично имената на онези, които трябва да дойдат. Съобщихме по телефона на станцията на Черни връх, че ще им гостуваме, изкачихме се през Симеоново и вечерта бяхме на хижа „Алеко“. Беше много хубав ден. Влезнахме в едно общо помещение - туристическа спалня. Хижата беше празна, а Борис нацепи дърва и запали печката. Стана топло, атмосферата се промени и Учителят беше доволен от организацията на екскурзията. На следващия ден се качихме на Черни връх при Гошопазача. Разходихме се наоколо, преспяхме една нощ горе и след това отново слезнахме на „Алеко“. Хлябът се свърши и Борис предложи на Учителя да слезне в града и да донесе още хляб. Учителят му каза: „Хлябът сам ще дойде“. Докато го чакахме да слезне от въздуха, хлябът наистина дойде, но го носеха ръцете на пазача Гошо като във всяка една ръка държеше по една голяма тава току-що изпечен бял хляб. Майка му беше омесила и изпекла хляб за Учителя. Всички бяхме в едно особено разположение, защото видяхме по какъв начин хлябът пристигна. Тогава Ольга Славчева запита Учителя: „Ще се срещнем ли пак отново след време?“ Той ни изгледа всички и каза категорично: „Ще се срещнем, но не в тази форма“. По-добър завършек на екскурзията от тези думи едва ли има. Щяхме да се срещнем отново през вековете, но не в тази човешка форма, а като души и като част от живота на великия Божествен порядък.

Учителят понякога разказваше за някои случаи през това време на екскурзията на някои от онези, които по една или друга причина не бяха присъствували. Обикновено това беше някоя тема, която интересуваше Учителя и беше свързано с някакво преживяване на онзи, комуто Учителят разказваше. Този метод беше много удачен за работа. Така отивам аз при него да споделя една моя дребна тревога, но той ме спря и каза: „Първо аз ще ти разкажа, че после ти. Съгласна ли си?“ Аз се съгласих. Той започва да разказва така сладко и увлекателно, че аз прихвах да се смея след всяка случка. Ето едни от тях.

На една от редовните екскурзии на Витоша приятелите седнали около Учителя, почиват и чакат да заврят чайниците, за да пият чай. Всичко е готово и Савка налива чай в чаша и бавно, бавно пристъпва към Учителя, за да не разлее чашата, която е напълнила до горе. А защо до горе? За да покаже, че

при Учителя е важен принципа на изобилието. Да, но това важи за Учителя, който е извор и дава, а ние сме ученици, жадуваме за Словото му и се храним от него. Затова тя не трябва да поднася препълнена чаша на Учителя. Но тя иска да се представи малко по-иначе. Изведнъж Савка се спъва и пада, чашата с чай отхвърква към камъните и се счупва. Не само, че не се развива капка от чашата, но тя е долу на парчета, а Савка стои смутена. Поглежда виновно Учителя, а той прихва да се смее. За този случай Учителят разказваше, че било много смешно понеже Савка се е мъчила да пренесе препълнената чаша без да капне капка от нея, но духовете я препънали, за да покажат, че и те съществуват и че тази капка, която трябвало да падне е била предназначена за тях, защото и те искали да пият от чашата, която се поднася на Учителя. А друг начин нямало. Или трябвало да падне капка от чашата или трябвало да я спънат, за да се счупи чашата. Та духовете понякога си правеха забавление, но Учителят ги допускаше до определена граница, защото чрез тези случки ние практически се обучавахме в Школата. Освен ние и други същества живееха около нас и те имаха право да бъдат зачетени. Затова на времето старите българи преди да пият от чашата отливаха от нея малко на земята, на място, за да могат да полеят за онези, които са жадни както на земята, така и на небето. Това е символика, ще я намерите в Словото на Учителя.

На същата екскурзия се случва също по-странен случай. Савка не се отказа, намира друга чаша, постила бяла кърпа пред Учителя и подрежда каквото трябва за закуска. Приятелите са се разположили в кръг. И ето сега се приближава една сестра към Учителя. Казваше се Ценка Стефанова, която обличаше фусти и ги надяваше една върху друга по 5-6 броя и все дълги до земята. Така на времето ходеха циганките. А още преди това по селата селянките ги носеха тези фусти една върху друга. Така че те се застъпваха всяка една по начин, че долната трябваше да бъде с три см повече от горната. Приближава се тази сестра с многото фусти и всичко помита по земята като метла. Върви тя по пътеката като една от последните от колоната и фустите се веят на ляво и на дясно и повлича по земята и една тенекия, която се закачва за фустата, която тя не усеща и не чува кой знае защо. Така тя пристъпва към Учителя, тенекията дрънка и фустите се влачат по земята. Приятелите се обръщат към нея привлечени от тракането на тенекията и като виждат тази картина едни се смеят, други си затварят очите от срам, трети гледат встрани да не гледат резил. Тя е цялата прашна, събрала праха и боклуците по пътя и накрая влачи това тенеке след себе си. На времето децата от селата хванат куче, пък му вържат кутия на опашката, па го пуснат по улиците. Кучето бяга, ту лае, ту квичи, а кутията дрънка, а децата се смеят за ужасия на кучето. Та тя се приближава към Учителя. Идва, за да разкаже на Учителя съня си от нощес, за да ѝ го разтъкува. Застава пред него, но от вятъра фустата се разперва като крила на орел и тенеке то пада в чинията и върху чашите, които Савка току-що е сложила пред Учителя. Всичко се изпочупва, напращва се с боклук. Чак сега сестрата се смутила и поглежда уплашено като си прибира с ръце фустите, които се веят от вятъра. А Учителят си сложил ръцете на лицето и се смее. Та и този път духовете искаха да засвидетелствуват чрез някого, че са тук и по друг начин не можеха да се покажат на учениците. Това бяха наглед дребни неща, които Учителят допускаше за обучение. Разбирахме, че в света, в който живеем е пълен само със същества и че в този свят има места за всички. А ние трябва да пазим вътрешната хармония, за да може всеки да се движи по своята орбита и да не пресича пътя си и да не се сблъсква с някое същество, което също се дви-

жи по своята орбита. Оттук идваше поуката, че всяко същество си има свой определен път и никой не трябва да пречи на другото да извърви пътя си, защото всички пътища водят към Бога. А това е идеалното съотношение на душите и на хората, което се постига с вътрешна чистота и с правилна външна обхода.

След като Учителят ми разказа тези два случая и след като се смях до насита, тогава Учителят ме попита: „А сега разкажи онова, което искаше да ми кажеш“. Отговарям му: „Онова, което трябваше да ви питам, аз получих разрешението чрез тези две опитности, които ми разказахте“. „Ето видя ли колко е лесно човек да се учи от опитностите на другите? А понякога е приятно, понякога е забавно, понякога е трагично, защото човешкото страдание има голямо измерение както на земята, така и на небето. Величината на страданието е толкова голяма, че за него няма човешка мярка. Мярката за него се намира в Невидимия свят. Тази мярка ще я откриете чрез блаженствата, които Христос дава на учениците си „Блажени гонените заради правдата, защото е тяхно Царството небесно“ (Матей, гл. 5, 10)“ Аз мълча, вече не се усмихвам и се мъча да запомня всичко онова, което ми се разказва и което виждат очите ми. Това е урок за мен и урок за онези, които ще дойдат след нас. Затова го запаметявам много добре.

169. ОТВЛИЧАНЕТО НА ВНИМАНИЕТО

Ние сме на поредната екскурзия. Учителят спира за почивка. Всички насядаме около него. Тогава той поисква топла вода. Имаше правило, според което при всяка екскурзия онзи, който подготвяше раницата на Учителя, трябваше да сложи всичко необходимо. Обикновено раницата се зареждаше от Савка, от Паша Теодорова или Елена Андреева. Когато Учителят пристигаше у дома и тръгвахме на екскурзия, аз зареждах раницата. Когато преспирах на Изгрева в нашата къщичка и бях там, то аз зареждах раницата на Учителя. Да се зареди раницата на Учителя не беше лесна работа. Слагаше се долно бельо, изпрани чисти ризи, чорапи, ръкавици, шапки, шалове, кърпи и др. неща. Слагаше се и храна за него. Задължително се слагаше вряла вода в неговия термос. Раницата се напълваше и ставаше тежка. Тогава се намираще някой здрав брат, който освен своята раница трябваше да носи и раницата на Учителя. Веднъж една сестра настоявала тя да зареди раницата. За да няма разправии другите сестри я допуснали до раницата. Ето сега Учителят седи и иска вряла вода от своя термос. Братът, който носеше раницата развързва я и търси в нея термоса на Учителя. Но него го няма там. Всички се обръщат към сестрата, която е зареждала раницата. С погледи я упрекват, че не си е свършила работата както трябва. Тогава една друга сестра извади своя термос, а друга до нея извади и донесе чашка, в която Учителят трябва да пие вряла вода. Ние около Учителя сме застанали няколко сестри. Учителят поглежда моето бяло канче и казва: „Рекох, от Марийкината чашка“. Наляха му вода в моето канче и той започна да пие топла вода. Той не обичаше да пие от всяка чаша. Имаше дълбоки причини за това. Всеки човек носеше своите влияния, които се залепваха по нещата, с които си служеше. За чистотата на водата Учителят е говорил много. Докато почивахме сестрата търсеше термоса на Учителя. Сега се, че едновременно е наливала вода в 4-5 термоса. Започна да обикаля и да наднича в раниците, за да открие термоса на Учителя. Чак на връщане го откри в раницата на един брат, който в последния момент тръгнал поради неотложна работа. Когато казаха на Учителя, той само каза: „Това е пример за отвлича-

не на вниманието". А това беше поука за другите около него и вече не допускаха друг път други хора да се занимават с подреждането на раницата на Учителя. Всеки един от нас си знаеше своето място и си изпълняваше точно задълженията.

Веднъж Паша Теодорова и аз решихме да отидем на екскурзия до Черни връх. Паша много искаше да се качи на Черни връх, защото тогава Учителят даваше задачи за отиване до Черни връх. Потърси мен, аз се съгласих и отиваме двете при Учителя и му съобщаваме нашето желание да се качим на Черни връх и то само двете. Учителят отговаря: „До Бивака“. Тогава отиването до Бивака също не беше малка екскурзия, защото от Изгрева до Симеоново не беше малко разстояние. Пътищата бяха селски и се отиваше пеша. Тогава нямаше асфалтирани пътища и автобуси, които да те закарат за 15 минути. Само докато стигнем пеша до Симеоново ни се подбиваха краката. А до Бивака имаше също не малко път. Така че една екскурзия до Бивака за две млади жени не беше малко. Учителят настояваше да му се обаждат, когато тръгваме някъде, за да бъдем под негова закрила, да не паднем и да ни даде допълнителни съвети. Учителят си даде съгласието, но Паша настояваше до Черни връх. Тогава Учителят каза: „Ще тръгнете рано!“ Тръгнахме рано двете с раницы на гърба. Стигнахме Симеоново по обед, седнахме в една ливада да похапнем и започнахме да се излежаваме. Така както лежим на Паша й хрумва, че трябва да посети един техен познат от селото и щяла да се върне бърже. Остави си раницата, стана и се запъти към селото. Аз седя и чакам, а Паша я няма никаква. Извадих една беседа и се зачетох. Но мина час, два, а Паша още я няма. Да оставя раниците и да тръгна да я търся, не зная къде е отишла. А багажа щяха да го завлекат или кучетата, или селяните. Паша се завърна в 16 часа. Нямаше престава, че се е забавила толкова много и че е вече късно след обед. Тези няколко часа направо се губеха в нейното съзнание. Дигнахме раниците и се запътихме към селото и таман влизаме в селото гръмва пушка, изгрмва един-два пъти и настъпва суматоха. По едно време ни заобикалят няколко мъже и ни арестуваха. Закарават ни в общината, разпитват ни, взимат личните ни карти, които никога не забравяхме. Паша и аз имаме еднакви фамилии имена - Тодорови и казахме, че сме рождени сестри, та това малко успокои обстановката. Разказваме накъде сме тръгнали, Паша обяснява при кой селянин е била и че трябва да отидем до Черни връх. Извикват селянина, оставят един параван така, че той да ни гледа през паравана. Той ни вижда, а ние него да не можем. След като ни оглежда извиква силно: „Они са, я ги познавам“. Освободиха ни, отива при селянина, който ни припозна, за да преспим у него, защото вече се стъмваше. Поставят ни в една стая където спят всички: селянина, жена му с няколко деца. Всички са налягали върху една рогозка, постлана на пода. Така легнахме и ние и цяла нощ мръзнахме. Децата се обръщаха ту на една, ту на друга страна, бълнуваха и извикваха разни думи. Изкарахме кошмарна нощ. Ние не бяхме свикнали на такъв суров живот и на такава беднотия, макар че на Изгрева живеехме от скромно по-скромно. Но там имаме кревати, завивки и спяхме самостоятелно. На сутринта бяха ни се схванали краката, ходилата и ходихме като че ли стъпваме в паници. Вие ходили ли сте като деца в паница? Да си поставите крака в паница и да вървите с нея? Това беше една игра при децата. Изискваше се умение, сръчност и пазене на равновесие. Ей така ходим и едвам се изкачихме на една височинка, не можехме да продължим нагоре и се завърнахме в София. Вървахме като патици. Ту се поднасяхме на едната страна, ту на другата. Пристигнахме на Изгрева и разбрахме, че по-хубаво място от тук за

нас няма. На следващият ден отиваме двете при Учителя, разказваме му цялото приключение, а той само се усмихва. Не каза нищо. Така се върнахме безславно. Какво нещо е думата на Учителя. Да не послушаш и да вършиш всичко на своя глава и да своеволничиш. Ако не бяхме го питали и тръгнали на своя глава, щяхме много скъпо да си платим непослушанието. Но ние тръгнахме с негова благословия до Бивака, а през цялото време си мечтаехме за Черни връх и с това пренебрегнахме неговия съвет. По пътя все нещо ни отклоняваше. Паша се завърна късно, после пукна пушка, след това ни задържаха и накрая спяхме като че ли бяхме някъде в арест. Не бяха случайни тези неща и накрая разбрахме, че тук имаше пръст Учителят и беше наредил на съществата, които ни придружаваха и отговаряха за нас да ни създадат препятствия и да ни отклонят от неразумната мисъл да се изкачваме сами до Черни връх. Тогава планината бе дива, а сега е пълна с хора, почивни станции, хижи и софиянци се изкачват с лифтове. А да се изкачиш до Черни връх беше много трудно.

Не мина много време и Братството направи екскурзия до Черни връх. Колоната се проточи няколко километра с няколко междинни биваци, където на всеки бивак имаше почивка, посрещаха ни братята с топли чайници, имаше навеси за преобличане и почивка, а бяха наели няколко мулета за носене на раниците на онези, които закъсваха. Бяхме около 200 човека. При една такава добре организирана екскурзия ние се изкачихме нагоре като направихме една нощувка в планината около запалени огънове. На втория ден от хижа „Алеко“ се качихме на Черни връх и там рано сутринта дочакахме изгрева на слънцето. Там Учителят държи Слово. Дойде време, започнахме да слизаем и колоната отново се проточи. Спряхме се на кратка почивка, за да може цялата група да се събере. Около Учителя се бяха събрали много сестри и братя. Всички споделяха, че екскурзията е била успешна, но две възрастни сестри се оплакаха, че са много изморени. Учителят каза: „А знаете ли, че две сестри преди известно време бяха тръгнали сами за Черни връх?“ Всички извикаха от изненада, ама така искрено и с голямо учудване. Учителят продължи: „Да, ама ние ги спряхме още в Симеоново“. Всички ахват от изненада. „Стана много лесно. Отклонихме им вниманието с посторонни неща. А на други пък изострихме вниманието им, за да може да ги спрат. Така ги върнахме читави на Изгрева“. Ние с Паша се споглеждаме и мълчим. Ставаме и поднасяме сладкиши на Учителя. Учителят ни запитва: „Рекох, сестрите за какво черпят?“ Двете в един глас с Паша отговаряме: „За отвличането на вниманието!“ Учителят се усмихва, изважда бялата си кърпичка от вътрешния джоб на сакото, приближава я до устата и прихва да се смее. Ние също се смеем. След малко приятелите разбират по коя причина се смее Учителят. Настъпва общ смях. Едно общо задоволство се разнася около нас, че екскурзията до Черни връх е завършила успешно за всички ни.

170. ПОСЛЕДНАТА ЕКСКУРЗИЯ НА УЧИТЕЛЯ НА 7-ТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА

През 1942 г. Учителят пожела да излезе на Рила на 7-те езера с малка група, за да можем по-добре да се придвижим и да не бъдем обезпокоявани. Тогава ние още не знаехме, че това е последната екскурзия на Учителя. Разбрахме по-късно, че той беше решил да си вземе сбогом с тези места. Не само, че не подозирахме такова нещо, на и никому през ум не му минаваше такова мисъл. Онези, които бяха поканени знаехме някои от методите на

Учителя и щом той иска малка група това означаваше, че Учителят ще има горе специфична духовна работа. От него бяха поканени Боян Боев, който вече се движеше с бастун и куцаше, Савка Керемидчиева, Борис Николов, Стоянка Илиева, Илия Узунов, Пенка Кънева и аз Мария Тодорова. Качихме Учителя на лека кола до Гюлецица и от там полека-лека се качихме на 7-те езера. Бяхме наели няколко коня, които ни изкачиха багажа, носехме няколко палатки, храна и най-необходимите неща. В групата присъстваше Савка, която се грижеше за него. Аз също знаех какво му е необходимо и бях приготвила и занесла онези необходими вещи, без които той не можеше. По едно време идва Николина Балтова и носи едно бяло знаме. От къде го взе и защо го донесе никой не разбра. Но понеже тя беше малко медиумична, минаваше за ясновидка и пророчица, то вероятно бе доловила нещо или бяха й внушили отгоре, че това е последната екскурзия и трябва да качи бялото знаме. Тя няколко пъти изнася това бяло знаме горе на планината когато имахме лагери, дори може да го видите на някои от снимките, побито на мачта високо и се вее. Това беше едно обикновено бяло знаме. Това не е знамето на Бялото Братство. А такова Бяло знаме на Бялото Братство има. Такова знаме беше ушито на времето по чертежи на Учителя, извезано с различни по цвят конци, но то никога не бе развявано на прът. Учителят няколко пъти го слага на масата и с него проведе няколко мистични разговори с братя и сестри. А знамето, което донесе Балтова беше обикновен бял плат. Учителят не беше за такава помпозност. За него нещата имаха символичен характер. На извезаното бяло знаме има чертежи, които представляват скрижалите на Третия Завет на ангела Господен ЕЛОХИЛ. Но сега ние си замълчахме, защото тя вдигна скандал, защо сме укрили от нея екскурзията. „Това знаме ми казаха отгоре, че трябва да го побия пред палатката на Учителя“. Питаме я защо? Тя вдига рамене: „Казаха ми и толкоз“. Ето защо на последната екскурзия на Учителя пред палатката му се вееше бяло знаме. Учителят нищо не каза за знамето. Замълча си, но никой не обърна внимание, че това знаме не случайно се забива. Много по-късно брат Димитър Грива разказваше, че при една среща Учителят му казал: „Ние с теб ще бъдем последни на потъващия кораб“. Братът се учудил какво ли означава това. И ето 25 години след замиването на Учителя той е жив и здрав и както изглежда ще преживее много от нас, защото трябва да се изпълнят думите на Учителя. Те повечето се изпълниха. Корабът потъна, т.е. Изгревът изчезна, защото горе на 7-те езера на последната екскурзия на Учителя Балтова побие бялото знаме на потъващия кораб при капитана. Тогава корабът си плуваше, но не знаехме, че след като ни напусне капитана, то онези, които той е обучавал няма да знаят как се управлява кораб. Нито разбираха от кораби, нито от морски карти за близко и далечно плаване, нито от корабни платна. Така надянаха кораба на подводни скали и той потъна така както потъна на времето най-големият луксозен кораб „Титаник“, който подлуди целия свят. Сега може ли някой от вас да ми разтълкува думите на Учителя за потъващия кораб? Отидете и запишете Димитър Грива какво ще ви каже по този въпрос. Аз многократно съм го питала. Отговаряше: „Сестра, още нямам прозрение по този въпрос“. Но непременно на някои от вас ще дойде прозрението когато всички събития, които трябва да се сбъднат станат наяве. Тогава всички ще видите, че думата на Учителя на две не става. Тя е Закон Божий.

След като се качихме горе Учителят беше поканен да влезе в палатката си. В нея стоя три дни и пи само чай. Не пожела да излиза. Учителят беше вече възрастен, приближаваше 80 човешки години и изкачването му беше трудно, почиваше често, задъхваше се на височините. Ние му предложихме

да се качи на кон, но той отказа. Тези три дни беше вътре в палатката, мълчеше, не разговаряше, само искаше дребни услуги, да му се донесе чай или нещо дребно за неговия бит. Седеше в леглото си, а то беше постеля от няколко одеала, понякога лежеше, а друг път седеше на сглобяем стол и то все в палатката. Ние приехме, че освен, че е уморен Учителят и трябва да си почине, но той има и своя духовна работа и не трябва да го безпокоим. Групата се увеличи на десетина човека. Борис се грижеше да има вода и дърва като поддържаше огъня. Ние намерихме там укрити от нас от предните години съдове, тенджери, така че имаме всичко необходимо за огнището. Главно аз се грижех за приготвяване на храната. Учителят ядеше от същата храна. На планината всеки си има свои изисквания и всеки си имаше свои занимания. Савка непрекъснато бе около Учителя, Боев непрекъснато държеше един тефтер и записваше, за да не изпусне нещо. Около Учителя имаше няколко стенографи: Савка, Борис и аз ползувахме свободно стенографията. Имахме поетеса - Стоянка Илиева. Имахме ясновидка и пророчица с бяло знаме - Николина Балтова. Изобщо бяхме картинка и половина. На третия ден аз направих пълнени тиквички с ориз, сирене и яйца и поднесох на Учителя три тиквички, които той изяде. След това той се качи на Молитвения връх и изнесе беседа. Следващите дни изнасяше по една беседа на ден предназначени за онези седмина ученици, които той бе поканил лично. Учителят стана по-разговорлив и ние се вкупахме около него. В един от разговорите Боев каза нещо и аз не се съгласих с него. Учителят потвърди моето становище. Боев не на шега се разсърди, защото за него аз бях една от младите, а той движеше около Учителя цялата кореспонденция на приятелите с Учителя. Аз взех, че подхвърлих: „На брат Боян му липсва мистичната страна“. Той скочи и започна да вика: „Аз съм мистик, с мистика се занимавам, аз съм мистик и в костите си“. И той ми се разсърди. Учителят не каза нищо. Но когато Учителят отиде в Мърчаево направи така, че ние с Борис се събрахме с Боян и заедно до края на живота му работихме за делото на Учителя. От тази съвместна работа излезна книгата „Учителят“ и „Разговорите при 7-те рилски езера“.

На 7-те езера прекарахме повече от 10 дни. Учителят обикаляше с нас всички места, където по-рано бяхме преминавали с него. Гледахме го, че се застоява продължително на всяко място, беше замислен и тъжен. Ние смятахме, че Учителят се изморява много затова му трябва и продължителна почивка. Така с него обиколихме всички възможни места на 7-те езера, където преди години бяха преминали стъпките му. Ние не знаехме, че Учителят се сбогува с цялата местност. Усещахме една тъга и една раздяла във въздуха. Отдавахме това усещане на други причини. Много по-късно разбрахме какво е означавало всичко това. Това беше жива раздяла на Учителя със 7-те езера.

На третия ден от пребиваването ни падна градушка на големина колкото орех, изпочупи чиниите, изпокъса платнищата. Учителят каза: „Това е знак, че ще има бомбардировки“. А беше месец юни 1942 г. Очистихме кухнята, направихме нарове и прекарахме останалото време там, в онази кухня, която стоеше необитаема още от 1939 г. когато беше последният лагер на Рила. За тази година Учителят каза, че е година на изобилюето и на най-благоприятните условия. Ние спяхме в кухнята, а Учителят спеше в палатката. От 1939 г. до 1942 г. поради започналата война ние не лагерувахме. Но бяха дошли туристи и бяха изпочупили много от удобствата, които ние бяхме направили. Първо българи рушаха, после падна градушка и след това дойдоха самолетите, които бомбардираха София. Ето, виждате ли

какви съотношения има между човека и природата и съдбините на света? Ние го проверихме, а за вас остава поука.

Тази екскурзия се проведе от 21 юни до 3 юли 1942 г. на 7-те езера.

Беседите на Учителя са отпечатани в томчето „Опорни точки в живота“, стр. 1-67.

Сега ще ви предложа едно резюме подготвено от Боян Боев и извадено на циклостил и изпратено до всички. Публикуваме го, за да не се загуби и да имате представа от резюмето. Всичко вътре е точно. А непечатаната беседа има и редакторска намеса на Паша Теодорова.

Към резюмето има разговор на Учителя и с една екскурзия на Витоша, която също публикуваме по същите причини.

ЖИВОТЪТ НА ЛЮБОВТА

Беседа на Учителя, държана на Молитвения връх
(Рилските езера), 21 юни, 1942 г., 4 часа и 45 мин. сутринта.

„Небето прошарено с облаци малки на изток. Слънцето изгря над облак, слаб вятър. Времето тихо.

Евангелие от Йоанна 10 глава.

„В живота големите работи се смаяват, а малките - растат. Когато човек помисли, че е голям, той трябва да се смали вече. То е закона на смаяването. Писанието казва: „Не бой се мало стадо, Отец е благоволил да ви даде Царството“. Не казва Христос: „Не бой се голямо стадо“.

Та човек никога не трябва да иска да бъде от големите хора, понеже големият трябва да се смали. Някой път хората искат да бъдат големи. А пък от големите започват всички противоречия. Всички спорове са все между големите хора. Любавта започва най-после.

Животът, който не е озарен от Любавта, остава в тъмнина и тогава никакъв живот не може да се използва.

В почетната глава се говори за крадеца. Крадецът - това са големите хора. В човека има едно същество вътре, което постоянно роптае, критикува, каквото направят хората, все ще намери някоя погрешка, все ще каже: „Не трябваше да бъде такъв“. И сам като останеш той пак ти разправя за погрешките на този, на онзи, все те занимава с отрицателните работи. Та казвам: Този е крадецът. Човек като го хване, трябва да го отстрани. Това същество е критик, ще каже, че светът не е направен хубаво, че Господ не е предвидил всичко, и той дава веднага план, мнението си. Ако го попитате, като как трябва да се направи света, не може да каже.

Сега казвате, че сме малко. Не сме малко. На друго място са сега събрани. Какво четат сега там? Защо сме малко? Кой са причините? Причините са войната, лошите условия за прехрана, за превозни средства. Всички нямат възможности. А пък кога до дето дойдем колко неща трябваше да се направят, колко приготовления!

Най-силния подтик в живота е Любавта! Много други подтици има човека. Но когато Любавта е най-силния подтик, тогава се строят хубаво всички работи.

Когато дойде Любавта в нас, ние трябва да й дадем първото място и да не спорим с нея, дали е истинска Любав или не.

Коя е истинската Любав? - която ти донася живот. До тогава, до като не изпъдиш Любавта, животът ще продължава. Щом изпъдиш Любавта, животът престава. Като дойде Любавта, човек трябва да я пази.

Има едно вътрешно недоволство, от което човек трябва да се пази.

В света няма място, дето Любовта да не е. И нашето заблуждение е, че ние я търсим някъде. А пък няма място, дето Любовта да не е.

Ти казваш: Защо любовта, като е всякъде, не е дошла в мен? Защото законът е този: Ние трябва да ѝ отидем на гости, Тя няма защо да идва, тя е дошла. - Всичкото противоречие е там.

Сега ние имахме едно противоречие, не видяхме слънцето да изгрява. Слънцето изгре по-високо. Ние бяхме на Хималаите горе, и от високо виждахме слънцето.

Сега всички тук сме 7 души. В седем дни Бог създаде света. Всеки един от вас представлява по един ден.

В малките работи се проявява Любовта. Зад тях се крие тя. В най-малкото проявление на Любовта има такава сила, колкото във всичката Любов! Да се проявява по малко е по-хубаво, отколкото изведнъж да изтече.

Ние искаме нещата изведнъж да се проявят. Ами че те се проявяват. Любовта в мен и в безброй други същества същевременно се проявява. Ти като не схващаш отношенията на другите същества към тебе, казваш и Любовта какво ще направи в мен и какво ще направя аз с Любовта? А пък Любовта в тебе и във всички други същества действа едновременно. Ти и те съставляват едно цяло.

Малкият облак, който скри слънцето при изгрева, показва войната, де то се избиват християнските народи. Като се издигне слънцето на няколко градуса ще изчезнат противоречията. За някакви си материални работи сега има спор.

Та казвам: от любовта, която човек проявява се ползват всички. И от Любовта, която се проявява у всички, в цялото Битие, всеки един се ползва. Тя е един неизчерпаем склад на проявления.

Христос казва: „Аз и Отец едно сме“. Значи аз, малкото, и Отец, голямото сме едно. Синът е малкото начало, а Отец е голямото начало. Малкото начало, трябва да расте, винаги да държи връзка, да е едно с Отца. Казано е: „Аз и Отец едно сме“. Силата е там!

Забележете слънцето, то върви в кръг около нас. И Любовта винаги върви в един кръг. Тя ни опасва, както слънцето и ни пази от злото, и ние се намираме вътре в кръга на слънцето. Също така ние сме в кръга на любовта. Любовта се движи и образува кръг около нас. Докато е около тебе, не бой се.

Някой се обезсърчи и казва: няма да я бъде! - Че той би трябвало да е излязъл извън този кръг, за да се обезсърчи.

Живот с опорна точка в Доброто.

Живот с опорна точка в Справедливостта.

Живот с опорна точка в Разумността - е живот на Любовта“.

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ ОТ ЕКСКУРЗИЯТА НИ ДО ВИТОША НА 16.VI.1942 Г.

„Търпението е първата стъпка на Любовта. Който люби и който е свободен, може да бъде търпелив.

Вие трябва да се научите да обичате. Единственото нещо, което хората трябва да научат, то е да обичат.

За 25 години света може да се оправи, ако всеки посажда добри мисли, добри чувства и добри постъпки в хората. А сега мозъците на хората са пустини. Един ден, тия хубави мисли ще пораснат и ще ви ползват. Ако така ти служиш на Господа, тия мисли ще пораснат и ще ти помагат и когато си болен.

Всички трябва да служим на Бога! Като дойдем до служенето, две мненния няма. Всеки да служи тъй както знае!

Човек като мисъл се движи с 300 квадрилона и 500 милиона километра в секунда. Ти проектирай една хубава мисъл, след тебе ще дойдат хиляди същества, които ще ти помагат и ще работят за реализирането на тази мисъл. Ако нямаме една хубава мисъл, която да ни пази, на колко много опасности бихме се натъкнали!

Любовта ни трябва да бъде канара, о която да се разбиват всички противоречия на живота.

Не да се освободите от злото, а да приложите доброто. Само по този начин ще се свърши със злото, защото то ще почне да работи за доброто.

Под думата лош се разбира онзи, който обича материята.

Вяра без чистота в сърцето и без светлина в ума, няма приложение. Божествената светлина трябва да влезе в ума на човека, за да знае той как да служи на Бога. Радвайте се на светлината и свободата, която имате днес. Каквото става в света е за добро. От вълн ще дойдат изпитанията, но желайте да няма нищо, което да ви смущава."

/По случай отиването на Учителя на Рила, временно преустановяваме изпращането на резюметата/

171. ЛАТВИЙСКАТА ГРУПА НА ГОСТИ В БЪЛГАРИЯ

За да пристигне латвийската група на Изгрева трябваше някой да ги доведе. Петър Пампоров, който беше есперантист обиколи Европа по разни есперантски конгреси. Идеята за едно обединено човечество беше дадена от Учителя. Идеята за един общ език също е дадена от Учителя. Но това ще бъде за едно друго човечество, където общият език ще бъде езикът на Любовта. Петър Пампоров пристига в Латвия през 1931 г. и там организира курс по есперанто. Чрез есперанто той говори за идеите на Учителя и на Бялото Братство. Така латвийците чрез есперанто и чрез Петър Пампоров се запознават с учението на Учителя. Латвия беше тогава независима държава и не беше още в състава на съветска Русия, затова достъпа до нея беше свободен. По идея на Пампоров се раздават няколко адреса на братя и сестри в България, които знаят есперанто. Един от тези е Петър Камбуров, който започва кореспонденция с Емилия Вилумсон от Рига. Камбуров почва да прави резюмета от беседи на Учителя, превежда ги на есперанто и тя ги препраща на свои кореспонденти от цяла Европа. По този начин се образува един канал за разпространение чрез есперанто Словото на Учителя. В България Пампоров и Атанас Николов превеждат беседи от Словото на Учителя на есперанто, като се започне от 1930 г. до 1944 г. Издава се вестник „Братство“ на есперанто на име „Фратецо“.

Есперантистите от курса на Пампоров правят обща снимка и тя бива изпратена на Петър Камбуров. На снимката са отбелязани с N 11 Анна Мазурс, с N 12 Амалия Вайланд и N 13 - Емилия Вилумсон, която е кореспондентка на Петър Камбуров. Той се среща през 1931 г. с Учителя и му показва снимката и отбелязаните три латвийки с N 11, 12 и 13. Учителят се спира на N 12 от снимката и говори продължително за нея най-хубави неща и че на нея може да се разчита. А за N 13 Учителят казва, че тя идва в България, за да се омъжи. Учителят предупреждава Петър Камбуров да предупреди Емилия Вилумсон да не идва в България, защото ако дойде в България, то онази

работа, която те двамата работят за Бога веднъж завинаги ще престане. А те двамата са една верига и един канал за препращане Словото на Учителя на есперанто в Европа. Петър пише писмо, но Емилия не послушва и идва в България през 1931 г. Тя е първата латвийка, която идва в България. Престоява осем месеца в София на Изгрева, а след това отива в село Мъглиж за една година и престоява в дома на Черню Станчев. След това казанлъшкото братство събира пари, за да се върне в Латвия. Тя си заминава разочарована, че не могла да си намери жених в България. А какъв е нейният път по-нататък, то трябва да се проследи от онези, които трябва да напишат историята на латвийското Братство в Рига.

През 1932 г. през лятото пристигат да летуват на Рила две латвийки. Това са Анна Мазурс с N 11 на снимката и Амалия Вайланд с N 12, на която се спира особено Учителят. По-късно Амалия става ръководител на Братството в Рига. Следващите години започват да идват латвийски групи. Особено те са по-многолюдни през 1938 и 1939 г. От тогава са запазени много снимки на латвийци с Учителя. През 1942 г. Савка Керемидчиева за 10 дни посети Латвия. През тези години се завързва оживена кореспонденция между латвийците и българите. Те ни изпращаха картички, подписваха се на гърбовете им и днес можем с умиление да видим подписите на 30-40 човека. А това бяха човешки съдби, които в даден исторически етап се докоснаха и срещнаха Словото на Учителя.

Латвийската група бе много активна. Започнаха преводи на цели томчета беседи от български на латвийски. Има 5-6 томчета преведени на латвийски. Преводачи бяха Амалия Вайланд, Мелита Кедрова, Миетинч. На руски език бе преведено томчето „Пътят на ученика“ от Анна Мазурс и издадена в Рига през 1939 г. От Николай Каллергс бе преведена на руски беседата „Общение с Бога“. На почти всички преводи е поставена репродукция от портрета на Учителя от художника Борис Георгиев. Така че чрез латвийската група Словото на Учителя се предоставя на латвийския народ, а чрез превода на руски език „Пътят на ученика“, отпечатана в издателството на Гутков в Рига през 1939 г. и става достояние за руския народ. Трябва да се направи едно сравнение. Докато латвийците превеждат няколко томчета беседи на латвийски език и превеждат едно томче на руски език, то французите, които са били на Рила и които са заснети заедно с Учителя не са превели нищо до сега от Словото на Учителя. Онова, което те отпечатват, това са неща разказвани от Михаил Иванов. А какво бе отношението на Учителя към Михаил Иванов, това вече съм го казала, а и вие може да си го проверите. И след това ще сравните какво означава ученици на Учителя. Затова ще приложим и един частен разговор на латвийската група с Учителя, за да се запознаете със становището на Учителя.

172. РАЗГОВОР НА УЧИТЕЛЯ С ЛАТВИЙЦИТЕ

Разговор на Учителя през време на чая, устроен от братята и сестрите от Рига на 28 юли 1939 г., петък, в 2 ч. след обед.

Седемте Рилски езера. При второто езеро „Елбур“.

Стана въпрос за Мусала. Учителят каза: „Мусала по-рано е била 7 000 метра висока. Сnižаването на Мусала показва, че Божественото слиза вече по-ниско и по-близо до физическия свят“.

Стана въпрос за нашия живот на Рила. Учителят каза: „Свързването на физическата, духовната и Божествената науки е необходимо и то не само теоретически, но и практически. Сега именно с нашия живот това става“.

Стана въпрос за някои от присъстващите. Учителят каза: „Някои от сестрите тук са били на Сатурн, на слънцето, на месечината, а сега са на земята, но са забравили. На слънцето са били, когато са образували жизненото си тяло. На Сатурн са били, когато са образували умственото си тяло. На месечината са развили въображението, а сега на земята - физическото тяло“.

Стана дума за Латвия - родината на братята и сестрите от Рига. Учителят обясни вътрешното значение на кореня на тая дума. „Основата на думата Латвия е „лат“. Буквата „л“ е това, което иде от Бога. Буквата „а“, което човек е възприел, а буквата „т“ означава това, което е приложено в живота. Много от буквите са взети от йероглифските знаци. Буквите са взети от фирмите в природата. Например „о“ е взето от формата на окото. А буквата „т“ е взета от линиите на веждите и носа“.

Един от присъстващите запита защо са се разделили езиците едно време, когато по-рано са говорили общ език. Учителят каза: „Първите хора не разбрали Божествения език и понеже хората са паднали в гъста материя, трябвало да се разделят езиците им и да забравят Божествения език. Искате ли да знаете кой е първоначалния, свещения, Божествения език? Този език, като изговориш първата дума то ако си скръбен, скръбта изчезва; ако си болен, болестта изчезва; ако си беден, беднотията изчезва. И тялото разбира този език.“

Езикът на посветените е Божествен език. Езикът на посветените е един. Той е езика на Любовта. Ватанския език е външната страна на езика на посветения. В езика на посветените не можеш да кажеш една дума, ако не помислиш, ако не почувствуващ и ако не го направиш. В този език щом кажеш нещо, трябва да го помислиш, почувствуващ и направиш. Този език има символ. Творческо слово е то.

Казано е: „За всяка празна дума ще даваш сметка“. Изобщо в думите има сила. Някой път защо страдате? Защото сте казали някой път нещо, което не сте направили, а се радвате, когато сте казали нещо и сте го направили. Не трябва да го отлагаш за утре, за в друг ден. Божественото е, като кажеш нещо да го направиш. За това, който иска да не прави нещата, да говори на човешки езици.

Едно време учителите са говорили на своите ученици на езика на посветените. Които са разбирали, те са се ползували.

Любовта е като емблема на езика на посветените. Като обичаш някого, ти каквото кажеш и го правиш. Щом не го обичаш, ти каквото кажеш, не го правиш.

На един български свещеник му идва на гости един калугер и му иска пари да пътува за София. Свещеника му казал, че няма пари. След като си отишъл калугерът, третото лице, което присъствувало на този разговор, казал на свещеника: „Знаеш ли, че този беше Христос?“ Тогаз свещеника казал: „Не думай! Тогаз щях да намеря пари“. Та, когато обичаме някого, намираме пари.

Знаете ли колко дълго време е взело на Адама да разбира Бога? Бог като му говорил, той не разбирал. Същия закон е тук: едно дете като се роди и майка му му говори, то не разбира, но си дава ухото, напруга се и при голямото напрежение започва да разбира какво му казва майка му.“

Стана въпрос за новите сили и способности, които се събуждат в човешката душа. Учителят каза: „Това, което не познаваш, то е важното. Божествената светлина сега прониква на земята, но сега трябва възприемател в човека. Сега в съзнанието образуваме нова мрежа, с която да се хваща

новата светлина. Във всички религиозни, духовни хора се образува тая мрежа и някои вече почват да прозират, да виждат някои работи от невидимия свят. И когато тази мрежа почва да се образува, то челото почва да се издига горе. За в бъдеще разстоянието от окото до ухото също така от окото до горната част на главата ще стане по-дълго. Главата ще се издигне по нависоко. А пък тази част, която е под носа ще отиде на вътре. Значи: животинското у човека ще отслабва, а Божествената воля ще се усилюва.

Има подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание или космическо съзнание. Съзнанието е у животните, самосъзнанието е у човека, а свръхсъзнанието е у по-висшите същества. Но сега то се ражда у човека.

Божественото е това, което е чисто. Ти трябва да виждаш Божественото в малкото, а не в голямото. Казано е: „Чистите по сърце ще видят Бога“.

Човек не трябва да го е страх от хората. Що е слабост? То е невежеството.

Всички хора страдат от изгубване температурата на любовта. Сега хората нямат температурата на любовта. Те са без тая температура.

Ти не можеш да пееш вярно песента „Махар-Бену“, ако не слизаш да помагаш. Когато пееш тази песен ще имаш следующата идея в себе си: аз слизам да помагам между тези, които Бог благославя“.

През време на чая освен песни на Всемирното Братство, се изпяха няколко латишки, финландски и шведски песни. Във връзка с изпяването на латишките песни, един от присъстващите каза: „Латишките песни са повечето тъжни, понеже 700 години са били под робство“.

По повод на това Учителят каза: „Има друго робство по-тежко. Това е робството на греха, което е от 8 000 години. Сега приближава края на това робство. Още няколко века ще се свърши това робство. Иде културата на Свободата, Светлината и Любовта“.

Първоначален списък на Братството от Латвия

1. с. Амалия Вайланд - и другите ѝ две сестри.
2. с. Анна Мазурс - и бр. Юрий и неговата майка.
3. с. Емилия Озолс - и нейните сестри и племенници.
4. с. Мелита Кедрова - майка ѝ и брат ѝ Феликс и сестра ѝ.
5. с. Милита Берзинс - и цялата ѝ фамилия.
6. с. Алида Гротанс - майка ѝ и брат ѝ.
7. с. Милда Страутманис - и нейният другар Фалдис и баща ѝ, пасторът и сестрите ѝ.
8. с. Олга Кибер - и сестрите ѝ (2-3).
9. с. Зелма Спрингес - майка ѝ и малката ѝ сестра.
10. с. Алвина Спрингес
11. с. Марта Спрингес
12. с. Мария Витиня - и нейните сродници.
13. с. Шарлота Григор - и нейните дъщери.
14. с. Анна Скуискубре - майка ѝ и брат ѝ.
15. с. Емма Рибс - и нейният другар Янис и родителите ѝ.
16. с. Едита Старк - майка ѝ и сестрите ѝ.
18. с. Аугуста Берзинс - и малкият ѝ син Юрий.
19. с. Елена Майжулс
20. с. Нина Васке - и двамата ѝ сина и другарят ѝ Арнолд.
21. с. Анна Оболс
22. с. Ана Калнинс

23. с. Дагмара - и нейният другар.
24. с. Ида Милерс
25. с. Марта Бернардс

1. бр. Николай Каллертс - и майка му и сестрите му.
2. бр. Феликс Алтеменс - и неговата другарка Амалия и дъщеря му Изолда.
3. бр. Едгар Озолс.
4. бр. Петър Мистинш.
5. бр. Мартин.
6. Карлис Рейнфелдс.

173. ЛАТВИЙСКА ПРИНЦЕСА НА МУЛЕ

Пристигнаха латвийките на Изгрева и в скоро време те се срещнаха със своите кореспонденти. Някои от тях завързаха близки връзки, а други сърдечни връзки с братята. Изведнъж в Братството пристигна още един проблем, за който изобщо не бяхме предполагали, че може да се яви. Не ни стигаха нашите ядове, но дойдоха и чужди такива. Някои от латвийките бяха дошли между другото да си намерят българи за жених. Някои от тях си намериха.

Имаше един приятел, казваше се Симеон Арнаудов. Ние му казвахме Симеон дякона, защото той беше дякон в църквата и понякога идваше на Изгрева с дяконските си одежди. Не знаех как, но Симеон-дякона се беше запознал с една от латвийките. Създава се сърдечна връзка, тя се влюбва в него и иска да се жени. До тук всичко е добре, но лошото идва по-късно. Симеон изяжда парите на латвийката, а това са били нейни спестявания, за да може да прекара тук две години. Пропилява парите ѝ и след това се чудеше как да се отърве от нея. Братството бе пристигнало на Гюлечица и оттам с конете багажа се прехвърляше към 7-те езера. Латвийката беше качена от Симеон-дякона на едно муле и така искаше да я качи на 7-те езера като истинска принцеса. Идилия и половина. Тя е качена на мулето, а Симеон води мулето и го подкарва отзад. По едно време той се заприказва с друга латвийка, която се изкачва пеша. За да се отърве от принцесата на мулето, той шибва мулето по-якичко, то усилва хода си, а Симеон остава да си приказва с новата бъдеща латвийска принцеса. Обаче онзи, който е качен на муле понякога възприема и ината на мулето. Латвийката спира мулето и започва люта караница със Симеон. Скараха се пред всички. А той, за да покаже, че не може да го уплаши я сваля от мулето и я оставя да ходи пеша нагоре по баира. Но тя се обръща към всички и го заплашва, че ще го даде под съд, защото той трябва да върне парите, които е взел от нея. Караници, обиди и какви ли не още неща. Пъстрота за показ и развлечение на духовете. И всичко това се води на развален руски език. Това се разчу нагоре-надолу по колоната. След като се качихме на лагера, аз веднага отидох при Учителя и му разказах всичко, което бях чула и видяла, като изказах опасението си, че ще стане скандал обществен и съдебен. А това ще попречи да дойдат други латвийци, защото ще разберат, че като им станат любовници българите им ядат парите. Учителят извади от джоба си си една банкнота от хиляда лева и ми я подаде. А тогава това бяха много пари. И с тях можеше човек да изкара една година. Учителят ми нареди: „Иди, дай ги, но да даде разписка, че е получила парите и е изплатен дългът на Симеон“. След като се бяха разположили в палатките, аз отидох при нея, говорих ѝ, че в Братството не е позволена

кражбата и изнудването с пари и не е позволено и заплахи за съдилища. Защото по този начин ще компрометира Учителя заради слабостите на учениците му. Предадох парите, тя ми даде разписка, която занесох на Учителя и разказах всичко. „Добре си направила“, кимна с глава Учителят. Той нямаше доверие на този провокаторски дух, който можеше да направи голяма беля на Братството и затова му поиска разписка. А дякон-Симеон след като се облажи с латвийката както прави това котарак с риба и след като излапа парите ѝ, то той се отдръпна от нея. Латвийката се насочи на друго място, за да търси там утеха. Имашме няколко такива случаи, защото латвийките бяха дошли да се омъжват. Говорим за онези, които използваша Братството за свои лични облаги. Но те всички приключиха по един и същ начин. Техния живот тръгна по една друга линия и те се отклониха от Братството. Спомням си една от латвийките се омъжи за Елиезер Коен. Казваше се Марияна. Те двамата се обявиха срещу Учителя непосредствено след неговото заминаване. Да се чудиш, как можеше от нейната уста да излезнат толкова много хули срещу Учителя. Така че освен тези, които измениха на Словото на Учителя, останаха онези, верните, които като се върнаха в Латвия направиха сполучливи преводи на няколко томчета от Словото на Учителя и ги отпечатаха до 1939 г. След това започна войната и Латвия бе присъединена към Съветска Русия и стана част от Съветската империя. Условия за отпечатване на беседи от Учителя вече нямаше. Латвийците си останаха с онези беседи от Учителя, които сами си бяха превели и сами си бяха занесли от тук.

А Симеон-дякона си остана в България, после се ожени за една българка, имаше семейство, дълги години живя на Изгрева. Учителят го приемаше много радушно, даваше му съвети, които той не изпълняваше. Беше му дал методи за работа, които той не приложи. Имаше незавидна съдба заради своето непослушание и вироглавство. Ние бяхме очевидци как протече неговия живот. А ние знаехме, а и той сам си разказваше когато Учителят лично му бе казал: „Вземи Евангелието и чети го и намери в него кой си бил тогава, защото твоят живот през времето на Христа е много добре описан. Внимавай да не повториш същата грешка, защото ще бъде фатална за теб“. Ние само се досещахме кой може да бъде. Веднъж го попитах: „Брат Симеон, откри ли най-сетне кой си бил в Евангелието?“ Той кимна глава: „Открих“. Замълча, сълзи се наляха в очите му и той се разрида. Аз стоях изумена. Разбрах какво значи съдба на човека пред нозете на Всемировия Учител - Беинса Дуно. Видях неговия път от преди 2000 г., видях го и сега. Той стоеше пред мен в кръв и плът като човек. А в пътя на ученика човек върви със Словото на Учителя.

174. ДА ЗАЩИТИШ ПРАВАТА СИ НА УЧЕНИК

Латвийската група пристигна на Изгрева, беше подслонена, нахранена и приета. Всички бяхме с повдигнато настроение. Латвийците бяха доволни от радушния прием оказан им от Учителя, а ние също бяхме поласкани от мисълта, че ето Учението на Учителя излезе от България, навлезе в Латвия и оттам ще отиде в Русия. Ще залее Русия и после идва наред и цялото славянство. Да, като че ли в наше време ще се сбъднат всички пророчески слова на Учителя. Тогава така виждахме нещата. Не знаехме, че Небето има план, който не е съобразен с нашите възжелания и представи.

Савка Керемидчиева обичаше да се представя за официално лице, когато идваха гости. Ако тези гости бяха от града, тя излизаше на преден план, посрещаше ги, настаняваше ги да седнат, интересуваше се по каква работа

са дошли, после отиваше при Учителя и му съобщаваше. Така те биваха представяни от Савка на Учителя, а тя присъствуваше изправена встрани от Него, като някакъв директор по протокола на правителствена делегация или на царска особа. Това беше не изискване на самата Савка, а това я подкокоросваше майка ѝ Тереза, която беше немкиня и този горд немски дух искаше място до Учителя, за да се разпорежда като директор по протокола. Това не ми беше приятно, но Учителят го беше приел понеже никой не се заемаше, да поеме този пост, да приема и изпраща гостите. А това отговаряше на нейния характер и освен това тя бе поставяна най-близко до Учителя. Тя искаше да бъде първата и друг не можеше да ѝ дава съвети. Ето, такава беше обстановката тогава при посрещане на латвийската група. Като дойдох на Изгрева Савка ги развеждаше и им показва целия Изгрев както и салона, в което нямаше нищо лошо. Но Савка по свое усмотрение, без да пита Учителя, за да покаже своят благосклонност към латвийците, поканва ги официално в салона и ги разпределя на първите редове пред катедрата на Учителя и то в Младежкия окултен клас. Дойдохме ние както си идваме по обикновеному 30 минути преди определения час и гледаме цялата латвийска група насядала в салона, наредена като войници един до друг и един след друг. Чакат с нетърпение да дойде Учителят и да започне беседа. На мен ми стана много неприятно от цялата тази работа, разбрах веднага, че това само Савка може да го направи по известни нейни съображения. Аз нищо не казах, седнах на пианото и започнах да свиря. Свиря аз, но нищо не се получава. Защо ли? Приятелите са седнали много назад, не се получава контакт с тях и освен това те като гледат гърбовете на латвийките, почват да ги оглеждат отзад, ту отляво, ту от дясно. А те седят като истукани, не смеят да мръднат, нали са дошли за първи път? Седят те горките опънати като струни, гледам ги как се измъчват от предстоящата първа среща с Учителя на беседа. Казвам, измъчват се, защото те попаднаха в един вакуум. Отпред аз седя на пианото и свиря, но виждам, че моите тонове от песента изобщо не се поемат от салона както друг път и че аз свиря на съвсем друга аудитория. Звучите от пианото отиват нагоре и се губят. Оглеждам се лекичко, а приятелите идват един след друг, седат в някаква нова непривична обстановка за тях. Започват да пеят, но между тях и мен има вече съвсем друга среда и не се получава никаква песен, а едно механично изпълване. Други пък да се покажат пред латвийките, започнаха да си пущат гласовете така, та да накарат някоя от латвийките да се обърне, та да видят кой е този глас, кой ли е този жребец дето се е разиграл и дето му се вдига гривата, че дори и опашката. Аз съм на пианото, свиря и започвам да се пържа на този огън ту отпред, ту отзад. Какво ли ще кажат латвийките за нашите песни. Така никога не сме пели. А първото впечатление е много важно. Стенографите са седнали на определеното си място. Учителят пристигна. Всички станахме на крака, но за разлика от друг път като огледа салона и разбра цялата обстановка, даде да се прочетат няколко молитви. Не подаде друга песен както обикновено ставаше. Той тихичко ми прошепваше коя песен след коя да свиря. Тогава салонът пееше и така се тонирахме, за да влезем в едно друго поле, та съзнанието да ни се повдигне, за да се получи подходяща обстановка и да може Словото да се излее като извор. Аз слезнах от сцената където беше пианото и седнах зад латвийската група. Бях много недоволна и от себе си, и от цялата тази обстановка. Учителят говореше, но между нас и него имаше някаква стъклена преграда. Виждахме, че това е Учителят, чувах, че ни говореше, но като че ли ни говори през стъклена стена. Всичко звучеше по-глухо, по-иначе и като че ли това не беше говора на Учителя и като че ли ние не бяхме това.

Аз наблюдавах и приятелите, те само се озъртаха, оглеждаха се и се разсейваха. Това вече не беше Младежкия клас. Ние бяхме нещо съвсем друго. Изведнъж почувствах, че съм изместена и че ние всички сме изместени от салона и че вече пред нас има чужденци, които са заели вече нашите места. Ето защо Словото на Учителя сега не беше предназначено за нас, а за тяхното съзнание и затова не схващахме нищо. И, ето те дойдоха и ни взеха привилегията да бъдем при нозете на Учителя. Добре, но те нищо не разбираха, нищо от това, което говореше Учителят. Те не знаеха български. А ето ние българите също вече не разбирахме какво ни говори Учителят на български. Тогава какво стана. Кой промени цялата обстановка? В главата ми започват да идват въпроси. Кой ги докара на Изгрева и кой ги вкара в този салон? Единият отговор знаех. Дойде и другият отговор. А това беше Савка. И цялата ми неприязън по този случай се насочи към нея.

Учителят приключи беседата си, излезна и нищо не каза по този въпрос. Обикновено след лекция отново запявахме, но сега Учителят си излезна без да продума. Аз седях на стола, приятелите се оглеждат и се чудят какво ли ще е това, а Савка като директор по протокола тръгна от латвийка на латвийка да ги целува и прегръща, че са присъствували на първата беседа на Учителя. Ами че това можеше да стане на неделна беседа когато се събираха и граждани от града, а не точно в Младежкия клас. Бях много недоволна от всичко и поисках да проверя дали Учителят е наредил на Савка да докара латвийките и да каже моето мнение по въпроса. Отивам, той ме приема. „Учителю, Вие ли наредихте да се пуснат латвийците в салона?“ Отговаря ми: „Не, не съм аз“. Като чух отговора аз цялата настръхнах. Вие виждали ли сте как квачка разперва с криле и настръхва пазейки пиленцата си? Нещо такова изпитах и аз. И таман да кажа нещо по повод своеволието на Савка и да му кажа всичко, което ми беше минало през главата, то той се взря в мене и схвана за миг всичко. Учителят протегна ръка, направи замах с една голяма амплитуда, като че отместваше някаква канара пред себе си и каза: „Ха, така! Ха, така ви искам, да се застъпите за правата си!“ Аз се огледах, канарата бе отместена от въздуха, от Изгрева и пред мен стоеше Учителят когато познавах. На следващата беседа в Младежкия окултен клас латвийците не присъствуваха. Учителят беше направил забележка на Савка. Следващата неделя те присъствуваха на неделната беседа, но бяха вече размесени с нашите. Аз не обичах и не търпях Савка да се разпорежда без да пита Учителя, защото винаги създаваше бърканици и създаваше условия за образуване на група от привилегировани и най-изтъкнати братя и сестри. Така се подхлъзваха приятелите в друга посока. Трябваше някой да защити българската кауза пред лицето на Учителя. Дори само това да бях направила през живота си, щеше да ми стига. Но Школата продължаваше, годините се нижеха и винаги излизаше случай когато някой от учениците трябваше да излезе и да защити правото си, че не случайно е заел мястото си на ученик в Школата на Учителя. А това беше най-важната задача за разрешаване. Да отстоиш правото си да бъдеш при нозете на Всемирния Учител Беинса Дуно и да слушаш Словото му, което бе Слово на Бога.

175. НИКОЛАЙ КАЛЕРТС

НОВОТО УЧЕНИЕ

Роден на 13/26 ноември 1903 г. в Латвия. Родителите му са се занимавали със земеделие. На 12 години се запознава с окултизма чрез книги на

Йог Рамачарака. През 1932/33 г. се запознава с Учението на Учителя Дънов посредством Пампоров и чрез Амалия Вайланд и Феликс от Литва.

През 1930 г. Пампоров пристигнал в Рига и четял лекции по есперанто за вегетарианството и новото Учение на Учителя Дънов. На тези лекции присъствували няколко латвийки, на които им харесали изнесените идеи и се запознали с Петър Пампоров.

Не след дълго време той организирал един кръжок, пред който четял на есперанто и на руски беседи на Учителя Дънов.

Някои започнали да изучават български език, за да превеждат беседите на руски и латвийски език. След заминаването на Пампоров латвийците започнали да се събират и да четат преведените беседи. Окултните лекции били четени при Паулина Якобсон. Тя открила тогава вегетариански ресторант в Рига и там имало голямо помещение. Тук идвали много желаещи и някои предлагали да ги посетят по домовете им и там да се четат тези беседи.

Ръководител на нашия кръжок била Амалия Вайланд. Тя е работила като стоматолог и живеела в Рига. Тя заедно с две латвийки - Емилия Вилумсон и Анна Мазурс били в България, видели Учителя, говорили с него, запознали се с живота и дейността на неговите последователи. Амалия донесла от София много беседи на български език и започнала да ги превежда на латвийски език. Впоследствие започнали да получават периодически печатани резюмета на беседи, в-к „Братство“ и „Житено зърно“.

„Първата по-голяма група пристигна в София през 1936 г. През 1937 г. идвам и аз и няколко сестри. Групата бе от около 16 човека. Помня първата среща с Учителя. Това беше слънчево лятно утро през юли на 1937 г. около 11 часа. Ние пристигналите от Латвия се построихме на редици около салона на Изгрева в София и един след друг се здрависахме с Учителя. Аз се приближих последен, коленичих на едно коляно пред него, целунах ръката му и благодарих за неговата помощ и за любовното му отношение към мен.

През 1938 и 1939 г. отново бях при Учителя. Запознах се с много братя и сестри, особено с 4 братя: Георги Радев, Борис Николов, Славчо Славянски, Неделчо Попов. Ние често се събирахме заедно и прекарвахме времето си в разходки, екскурзии и непрекъснато разговаряхме за Учението на Учителя.

В България има прекрасни места, особено красиви, величествени и грандиозни планини. Например Витоша, където столицата София е в нейното подножие и жителите ѝ почиват и общуват с живата природа, намират сили и енергия за работа и укрепват здравето си.

Особено незабравимо впечатление остави в мене пребиваването ми на Рила. Тогава тези места на 7-те рилски езера се наричаха „Седмострунна арфа на Рила“. Там 7-те езера се съединени между себе си с водопади и произвеждат чаровна за слуха ни музика. Сега водопадите са изчезнали, а водата се влива в езерата чрез обилни потоци вода.

Учителят казва: „Всички духовни центрове в Рила, Алпите, Хималая и други планини имат вътрешни връзки. В Рила е голямо разнообразието. В нея има такива места където човешки крак не е стъпвал никога. На Рила се намира най-старата окултна школа в света. Там има недостъпни места. Хималаите са по-нови планини. От Хималаите идват адепти да се учат в Рила. В Рила се намира най-старият институт. Посветените от Хималаите идват да се учат от скритите за човешки очи от големите библиотеки на Рила. На Хималаите също има Школа, но на Рила е най-старата школа в света. Там съществата, които обичат тази школа са в ефирни, етерни тела. На Рила са складираны знания. Културата на Египет, културата на Индия се е развивала

от невидимите библиотеки на Рила. Има на какво да се учите в бъдеще.

Какво значение имат тези свещени центрове? Те работят за Новата култура. Най-свещеното място това е Агарта - държавата на посветените. Агарта се е премествала три пъти - от Атлантида, която е потънала и е преместена в Египет. От Египет се премества на Рила. А от тук отива в Хималаите. Някои от свещените входи на Агарта се намират на Седемте рилски езера".

Учителят не обичаше рекламата. Той даваше свобода на своите последователи на Новото Учение. Всеки можеше да дойде, да опита вкуса на Учението и ако му се понрави да започне да учи, а пък ако пък не - да си отиде свободно така както си е дошъл.

Но ако човек е решил да стане истински ученик то е длъжен да спазва някои правила. Този, който нарушава тези правила и ги пренебрегва той автоматически се изключва от Школата макар и външно да я посещава. Разумните същества от Невидимия свят наблюдават замислите, чувствата и постъпките на учениците и ги регистрират. В зависимост от това как ученикът учи, прилага своите знания в живота си, решава зададените му задачи, то Природата му открива своите закони.

Латвийската група от 1937, от 1938, 1939 г. бяха около 15-20 човека. През 1942 г. за десет дни стенографката Савка Керемидчиева беше посетила Латвия и бе отседнала в дома ми. По това време тя изнасяше лекции за Учението на Учителя. Беше получила писмо от него, с което той поздравяваше латвийците.

През 1938 г. в края на месец юни отидох и попитах Учителя дали ще мога да отида на екскурзия, за да разгледам езерата. Каза ми: „Може“. Бяхме тогава на лагера при Седемте езера на Рила с Георги Радев в една палатка. Аз отидох по пътеката за езерото на „Чистота“ и пристигнах там. По едно време падна мъгла толкова гъста, че не можех да видя крака си. Заставах и се помолих. После излях песента „Махар Бену Аба“. Когато завърших песента долових в песента си думите на Учителя: „Върви напред“. Направих 30 крачки и видях слънцето да изгрява от мъглата. Тя се вдигна. По-надолу ме пресрещна Георги Радев и се върнахме в лагера. След това отидох и благодаря на Учителя за помощта му.

През 1939 г. аз си тръгнах по-рано за Латвия, защото ми свършваше годишната отпуска. А другите, които останаха на тях Учителят им беше дал да изговарят непрекъснато 91 псалом. Те успяха да прекосят границата, макар че беше почнала вече войната. Те пристигнаха невредими в Латвия, а онези, които пътували също с тях и които не са били от Братството то техния багаж се беше загубил по пътя. Така братската група посетила Рила и срещнала се с Учителя всички се върнаха живи и здрави в Латвия.

Връщайки се в Рига аз бях написал няколко статии, които изпратих в България и те бяха публикувани както следва: 1. Вестник „Братство“, бр. 178, от 24.01.1937 г. на стр. 262, статията е озаглавена „Божественото семе, възраснало в Латвия“. Тя е от 17.01.1937 г. 2. „Ново небе и нова земя“ - впечатление от Рила между 14 юли до 1 август 1937 г. написана е на 12 ноември 1937 г. Тя е публикувана в списание „Житно зърно“, кн. 9-10, 11 г., от 1937 г., стр. 262. Същата статия е публикувана и във вестник „Братство“, бр. 212 от 3 април 1938 г. който брой е посветен на братята славяни и е на руски език както е публикувана и на български. Същата статия е публикувана на Руски във вестник братство, N 1 от 1944 г., който брой е посветен на руските братя - войници и офицери от Червената армия от 22 септември 1944 г.

3. „Отзвuci“ (писмо от Рига), публикувано в кн. 1, 12 г., 1938 г.

Бяха преведени от български на латвишки и руски езици следните книги:

1. „Абсолютна чистота“ - превод на Р. Митинч, 1938 г.
2. „Земята ще се напълни със знание“ - превод на Амалия Вайланд, 1938 г.
3. „Човешкото и Божественото“ - превод на Мелита Кедрова, 1938 г.
4. „Пътят на ученика“ - превод на руски от Анна Мазурс, 1939 г.
5. „Общение с Бога“ - на руски от Николай Каллертс.

Цели 45 години аз чаках отново да пристигна в България. И ето в 1984 г. на мен ми се отдаде да бъда в София, а през годините от 1986-1990 г. запознах се с много нови братя и сестри. България стана за мен втора родина. Там аз намерих истински хора, живи хора, които се стремят към Светлината и Съвършенството. На тях им предстои трудна задача за подготвят условията за идването на Царството Божие на земята.

Николай Каллертс

Забележка на редактора: Настоящата статия бе оформена от изпратеното ми от Рига на ксерокс две страници „Новото Учение“, написана от Николай, която я е прочел на астрологическия конгрес през есента на 1991 г. в Латвия, както бе ползван и магнетофонен запис направен от мен през 1989 г. с Николай в град София. Благодарение на Мая Ахмедова, учителка по история от Рига получих горните две страници. Тя настояваше да ѝ се изпратят публикуваните статии на Николай в България. Тази идея я възприех, поради което публикуваме неговите статии последователно, така че те ще бъдат запазени и едновременно тя ще ги получи с поредицата томовете на „Изгревът“.

176. ПИСМА ОТ ЛАТВИЯ

ДВИЖЕНИЕТО НА ВСЕМИРНОТО БРАТСТВО

Движението на Всемирното Братство се разпростира нашироко по света. В много държави като например Полша, Латвия, Чехия, Франция, Белгия, Холандия, Швеция, Швейцария, Гърция, Италия, Съединените щати и др. Всемирното Братство има своите предани последователи, които работят усилено за разпространението на неговите идеи, с поглед отправен към България, към светлата фигура на Учителя, който е извора на новото Божествено Учение.

Много чужденци, в различни страни, учат вече български език, с единствената цел да се ползват от беседите на Учителя и да ги превеждат на своите родни езици.

Беседи има вече преведени и издадени на английски, френски, германски, полски, латишки, японски и есперантски езици.

В редакцията на в. „Братство“ и „Fratesco“ (есперантски орган на движението) често се получават трогателни писма от предани души, които са поели върху себе си мисията да разнасят светлината на Новото Учение в своите далечни от нас страни.

Всички тези писма имат един общ характерен белег: те са пропити от лъха на Новото, те са изпълнени с ентузиазъм, вяра и искрена благодарност за светлината, която са получили от тук.

Закljučението е ясно; това, което в България мнозина отхвърлят и преследват, бива възприето далеч зад границите на страната ни и служи като мощен двигател за издигане и прераждане на хората и обществото.

Тук даваме едно току-що получено в редакцията ни писмо от този характер:

Божественото семе, възраснало в Латвия
„Божие Слово не ще се върне назад,
без да пренесе своя плод.“

Учителя

Преди пет години, когато горите и полята на Латвия бяха покрити с бял саван и беше студено, внезапно се яви никому неизвестен сеятел от България. Как е узнал той, че тук има почва, макар и още покрита със сняг, но готова за посева на Божественото семе? Това само на Бога е известно. Наистина, зимата царуваше не само в природата, но и в душите и сърцата на хората, търсещи светлината, Божественото слънце и пътищата към Истината, Мъдростта и Любовта.

Божественото семе, живото слово на Учителя Петър Дънов се сееше благодатно в изжаднелите, измъчени души, прониквайки дълбоко и разраствайки се на широко. Бог благослови посятото Божествено семе на живото Учителево слово и през всичките тези години то расна, крепна и се умножава. Светлите лъчи на това Учение проникнаха и в богати и в бедни домове на Латвия и озариха съзнанието на живущите в тях хора със светлината на новото разбиране. И днес вече мнозина знаят за Великото Всемирно Бяло Братство в България, за Светлия Учител и за Неговото Учение.

Новото Учение е благо за цяла Латвия, защото то внесе светлина в обществото, и проникна даже през дебелите и вехти стени на някои църкви, затрупани от остарели обреди - обнови ги и им даде истинско разбиране на Учението на Христа. Новото Учение възкреси много души. То спаси от явна гибел и осмисли живота на много хора, стоящи на края на пропастта.

И ето живата картина на тези хора, които са разбрали важността на Божественото Учение и се стремят да проникнат в него, виждайки нагледно какво благословение носи то на страната, на обществото, на хората и семействата.

Тези хора са подобни на отделни мравки от един голям мравуняк. Всички те работят свободно, с любов и усърдие, съобразно със своите способности и разбирания, в полза на общото дело, за доброто на цялото човечество. Те са вдъхновявани от живото слово на Учителя. Днес те представяват едно духовно семейство, в което всеки се чувства на своето място и работи според силите си.

Техният живот сега е много по-лек, много по-красив и светъл. А при общите срещи се получава трогателна картина: събралите се братя и сестри се радват на срещата, което показват техните усмихващи се лица, изразяващите топлина сияещи очи, с поглед, проникващ в душата. Колко красиви са тези общи срещи! Колко много ни дават те. Всички са така радостни, оживени, като че ли сам Учителят невидимо присъства между тях. Четенето на живото слово на Учителя и пеенето на Неговите Божествени песни издигат душата и я отнасят в друг, по-съвършен свят. И тези хора, семейство, слушайки вдъхновените беседи на Учителя, забравят всичко светско и получават изчерпателни отговори на най-наболените въпроси.

Наистина, това е Божествено Учение. Защото то възкресява хората, осмисля живота им, правейки трудното леко, мрачното светло. Това Учение разрешава всички противоречиви въпроси на живота, дава методи за самопознание и самовъзпитание, внася светлина в ума, чистота в сърцето и бла-

городство във волята. То подмладява и обновява човека и физически и умствено и духовно и го свързва с Бога. Тези хора, които са се вгълбили в същността на Божественото Учение, които са го разбрали и са почнали да прилагат във всекидневния си живот методите, препоръчвани от Учителя, могат да потвърдят, че са неизчислими ония блага, които се изливат над тях, защото техният живот, при същите обстоятелства е станал много по-светъл, по-радостен и по-смислен.

И наистина, такава промяна може да стане само тогава, когато вътре в самия човек е станало прераждане и обновление. тогава и само тогава, това състояние се отразява и на неговия външен живот.

Това Учение включва в себе си всички съществуващи учения и доктрини, и затова смело може да се каже, че то е Божествено Учение.

Нека Бог благослови сеятеля, който пося семето на Божественото Учение в Латвия.

Изказваме нашата обща признателност и искрена благодарност на Учителя и на всички братя и сестри, за получената възможност да черпим сили от живия извор на Любовта, Мъдростта и Истината.

Латвия - Рига,

17.01.1937 г.

Николай Каллертс

В-к. „Братство“, бр. 178 от 24 януари 1937 г.

НОВО НЕБЕ И НОВА ЗЕМЯ

Впечатления от Рила

„И тъй казвам ви: Създава се ново небе и нова земя. Всички вие трябва да бъдете екскурзианти - да сте готови да тръгнете по пътя и да влезете в новия свят. Ако искате да прогресирате и да влезете в новия свят, който сега се създава, трябва да имате нови разбирания, трябва да престанете да мислите само за себе си.“ Учителят

Онзи, който е бил поне веднъж на Рила, видял е красотата на нейната природа и е чул словото на Учителя, е придобил неосценимо благо. В Сравнение с това благо, богатство, слава, охолност и всички удобства на живота ще му се сторят незначителни.

А що може да се види на планината? - Там вие ще видите Учителя на Всемирното Братство и неговите ученици - хора, които се стремят към новото, които искат да бъдат „истински човеци“.

Там ще срещнете братя и сестри с всеобемна душа, със светъл, прозорлив ум, с чисто, отзивчиво сърце, с благородна воля, насочена към правене на добро. Те са живи, пробудени души, способни да живеят интензивен вътрешен живот.

Вие ще почувствувате, че там, във висините, се разрешава велика задача, твори се нов свят в съзнанието на човека и се изгражда дом за новото, което ще се роди в недалечно бъдеще. Там вие ще се докоснете до извора на живота и ще възприемете трептенията на други светове. На тия височини се развиват сякаш мощни токове, и чийто крак докосне тези места не може да не се почувствува чудотворното им влияние. Човек като че ли се слива с живота природа - защото там всичко живее: и камъни, и вода, и въздух, и светлина - и всичко говори на свой, символичен език. На тези височини ние можем да разберем дълбоката, разумна работа на природата и да осъзнаем новото, що влиза в света. И слезли от тия планински висини, ние не можем да

не възкликнем:

„Да забравим старото и да живеем по новому - по начина, който Христос е показал!“

Учителят казва: „Проявете любовта на Христа според разбирането на вашата личност, на вашата индивидуалност, на вашата душа, на вашия дух! - И тогава ще се изпълнят думите на Христа: „Аз ще бъда с вас до скончание на века“. Учителят казва още: „Всички хора живеят вече в скончанието на века, защото скончанието на века е край на старите възгледи на човечеството и начало на новата ера на Любовта, край на насилието и начало на мира и свободата, край на старото и начало на Новото“.

Николай Каллертс

Рига, 12.XI.1937 г.

Сп. „Житно зърно“, бр. 9-10, 1937 г.

Отзвuci (Писмо от Рига)

Както прелетните птици преди и след отлитането си от едни в други страни се събират на ята, чуруликат и пеят, така и ние, северняците, след напушането на слънчевата и гостоприемна България, събрали се отново тук, на север, си спомняме, и с радост и с тъга, за онова южно гнездо, където беше тъй приветливо и топло.

И ние всички единодушно твърдим, че рядко може да се намери такова светло и топло гнездо, каквото е Изгрева и Рила. Със светлината на своята любов към човечеството, Учителят озарява тази страна.

В съзнанието ни живеят две свещени места: Изгрев и Рила. Може да се каже, че ние рижаните, все още продължаваме да живеем духовно там. Ние все още се вслушваме в живите слова на Учителя, които вляха бодрост у нас, които придадоха смисъл на живота ни, вдъхнаха ни импулс да учим и да работим. Животът сред учениците, които се стремят да прилагат думите на Учителя, се отличава доста рязко от живота на другите хора. Живеейки на Изгрева, ние всички почувствувахме, че най-сетне сме намерили истинския си дом. А да почувствуващ, че имаш дом на земята, в пълния смисъл на тази дума, е нещо необикновено. Още по-необикновени бяха преживяванията ни на Рила. Те ни побудиха да устремяваме поглед към красивото, към възвишеното. Те ни помогнаха да проникнем във вътрешния смисъл на преживяното и да приложим в живота придобитият опит.

Ала как да се опише с бедната човешка реч величието на Рила и нейната красота?

Как да се опише сиянието на лазурното небе денем, или трептението на звездите нощем? Как да се възпее Рила в мигове на величаво спокойствие или във време на страхотна буря?

За нас Рила е едно от свещените места на земята. Тя е храм неръкотворен, създаден от природата. Рила говори! Камъни, скали, езера, извори, върхове, долини и цветя - всичко говори на своя красив език. И тоя говор на планината се възнася към небето, сливайки се с Божествената, мирова симфония. Ние северняците, носим в душите си отзвuci от тази симфония заедно със Словото на Учителя.

Николай Каллертс

Рига, 12.XII.1937 г.

177. ЕДНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Бележки на редактора

Обзорен план за историята на Бялото Братство от Латвия - Рига

1. Начална година - 1931.

Петър Пампоров като есперантист пътува по Европа. В Рига той организира курс по есперанто през 1931 г. Чрез есперанто той говори за идеите на Учителя и на Бялото Братство. Така латвийците чрез есперанто и чрез Петър Пампоров се запознават с Учението на Учителя. Той ги посещава до 1940 г. почти ежегодно по есперантска линия.

2. Първи ученици.

По идея на Петър Пампоров се раздават няколко адреса на братя и сестри от България, които знаят есперанто от Братството. Един от тези е Петър Камбуров, който започва кореспонденция с Емилия Вилумсон от Рига. Петър Камбуров прави резюмета от беседи на Учителя, превежда ги на есперанто и тя ги препраща на свои кореспонденти от цяла Европа. По този начин се образува един канал за разпространение чрез есперанто Словото на Учителя по цяла Европа.

3. Първи посетители в България.

Есперантистите от курса на Пампоров правят една обща снимка и тя бива изпратена на Петър Камбуров. На снимката са отбелязани с N 11 Анна Мазурс, с N 12 Амалия Вайланд и N 13 Емилия Вилумсон, която е кореспондентка на Петър Камбуров. Той се среща през 1931 г. с Учителя и им показва снимката и отбелязаните три латвийки с N 11, 12, 13. Учителят се спира на N 12 - Амалия Вайланд и говори продължително за нея и че на нея може да се разчита. А за N 13 Учителят казва, че тя идва в България, за да се омъжи. Учителят предупреждава Петър Камбуров да предупреди Емилия да не идва в България, защото ако дойде в България, то онази работа, която те двамата работят за Бога ще престане веднъж завинаги. А те двамата са една верига и един канал за препращане Словото на Учителя на есперанто в Европа. Петър пише писмо, но Емилия не послушва и идва в България през ноември 1931 г. Престоява осем месеца в София. След това отива в село Мъглиж за една година и престоява в домът на Черню Чернев. След това казанлъшкото братство събира пари, за да се върне в Латвия. Тя си заминава разочарована, че не могла да си намери жених в България.

4. Групово пристигане на латвийците в България.

През 1932 г. през лятото пристигат за летуване на Рила две латвийки. Това са Анна Мазурс и Амалия Вайланд. Това са N 11 и N 12 в снимката, за които Учителят се спира особено на Амалия Вайланд. По-късно Амалия става ръководител на братството в Рига, а Анна Мазурс превежда на руски и се отпечатва в Рига „Пътят на ученика“.

5. Поредни летувания в България и на Рила от латвийци.

Следващите години - 1933, 1934, 1935, 1936, 1937, 1938 и 1939 г са годините когато пристигат латвийски групи. По-големи са групите от 1936, 1937, 1938 и 1939 г. Като документи има групови снимки на латвийците с Учителя на Рила и на Изгрева. Необходимо е на тези снимки да се номерират и да се отбележат имената на лицата, които са фотографирани. За това е необходимо да се съберат всички снимки, които се съхраняват в латвийците днес и да се отбележат имената, ако има някой да ги посочи. Това ще бъде една документация за тези хора и за Братството от Рига. Тези снимки могат да се преснемат в София и оригиналните снимки да им бъдат върнати. Може и обратното, там да се преснемат оригиналите на негатив или на снимки и да

се отбележат имената. Ние притежаваме една групов снимка от 1938 г. на латвийското Братство. Трябва да се отбележат имената, ако се помнят и знаят.

6. През 1942 г. в Латвия пристига стенографката Савка Керемидчиева. Тя престоява десет дни и гостува 10 дни в дома на Николай Каллертс на гости. По-късно между Савка и латвийците има кореспонденция. Такава кореспонденция има и между стенографките Паша Теодорова, Боян Боев и Елена Андреева. Хубаво е да се събере тази кореспонденция, защото в нея са отбелязани някои моменти от живота на Братството в София, както и препоръки на Учителя за латвийците, които се препредават чрез писма. Освен това там са цитирани мисли на Учителя по дадени събития. Ние можем да ги прегледаме и да извадим най-интересното, което се отнася за историята на латвийското Братство.

7. Кореспонденция между Латвия и София.

От архива на стенографката Елена Андреева намираме много картички с изгледи от Латвия и с имената на онези, които са се подписали върху тях. Така през 1936 г. намираме имената на: Марияна, Николай, Анна Берзис, Мария, Велма, Регина, Наталия, Петър, Амалия Вайланд, Анна Мазурс.

През 1937 г. - Едгар и Емилия - съпрузи, Емма, Анна, Милита, Мелина, Мария, Витина. През 1938 г. Емма и Янис от Рига, Амалия, Алвина Едгар.

През 1939 г. Анна, Анна Мазурс, Алида, Нина Васке, Николай, Милда, Оля, Феликс, Елена, Алвина, Олга, Мелита, Мария, Мартин, Амалия Вайланд.

През 1940 г. Емма, Елена, Янис, Алида, Алвина, Зелма, Анна, Марта, Амалия Вайланд, Петър, Августа, Валтер, Нина, Мартин, Мая, Ева, Людмила, Мария.

Това означава, че Братството в Латвия е многобройно и държи връзка с България. Необходимо е да се проследят тези връзки и да се подреди кореспонденцията от това време. Затова латвийците трябва да издирят тази кореспонденция и да проверят дали в нея няма данни и интересни случки от историята за Братството.

8. Последната група латвийци от 1939 г., която лети на Рила. Учителят ги изпраща с 91. Псалом. След тяхното заминаване започва войната и се затварят границите. Има няколко случая разказани за премеждията на латвийската група докато стигне в Латвия. Един от тези случаи е разказан от Галилей Величков и се намира на стр. 79 със заглавие „Ризата на латвийците“ в отпечатаната книга „Изгревът на Бялото Братство учи и живее“. Тези случки трябва да се съберат, за да могат да се приложат към историята на латвийското Братство.

9. Превеждане на Словото на Учителя на латвийски. Докато французите по онова време не са превели нито една книга на френски език от Словото на Учителя, то латвийците превеждат и отпечатват на латвийски език четирипет книги с портрета на Учителя от художника Борис Георгиев. Трябва да бъдат отбелязани имената на онези, които са превели и отпечатали тези беседи като Амалия Вайланд, Анна Мазурс - „Пътят на ученика“ на руски и още други. Да се опише историята на тези книги. Искаме портретите на преводачите!

10. През 1989 г. в София бе брат Николай Каллертс. С него бе уговорено той лично да напише история на латвийското Братство. Той обеща да напише. Но ние не получихме нищо от него. Трябва да се провери, дали той е написал нещо и ако е написал, то да ни се изпрати копие. Беше уговорено с него, че той ще ни предостави всички снимки на латвийците заснети групово с Учителя в България, за да можем да направим един албум с латвийската

група. Искахме да сложим началото за написване историята на латвийското Братство като си използва онзи архив, който се съхранява в Латвия. А това са снимки, писма, спомени и някои и други документи. За това е необходимо този въпрос да се придвижи от онези, които са приемници на старите братя и сестри от Латвия, които са вече в невидимия свят.

11. Тук ние притежаваме някои спомени на братята и сестрите от София във връзка с летуването на латвийците в България. Те ще бъдат написани, за да се прибавят към отдела за латвийското Братство.

12. Има няколко разговора на Учителя с латвийската група, които са стенографирани и които са дешифрирани. Те ще бъдат прикачени към същият отдел, когато латвийците подготвят своя материал, който ние искаме.

Идеята да се напише историята на латвийското Братство и да се съберат в едно принадлежи на д-р Вергилий Кръстев, София 1505, ул. „Васил Друмев“ N 1. Ако латвийците възприемат тази идея, то могат да съдействуват, за да можем в един от следващите томове да включим и историята на латвийското Братство. Тази работа ще бъде обща и имената на онези, които ще участвуват и предадат материали ще бъдат отбелязани. Авторите на онези материали по времето на Учителя ще бъдат стриктно спазени и записани.

Тук, в България ще трябва да се потърси, дали е запазена кореспонденцията на Петър Пампоров с латвийците. Защото още през 1931 г. той е превел на есперанто „Свещените думи на Учителя“, „Песни на Учителя“ и някои и други беседи. Издава се вестник „Братство“ на есперанто - „Фратецо“ и се отпечатват в печатницата на Сава Калименов в гр. Севлиево. Така че първото Слово на Учителя за Латвия е на есперанто. Следващият етап Слово на Учителя се превежда на латвийски и на руски език. Така чрез латвийската група Слово на Учителя се предоставя на латвийския народ, а чрез превода на руски език „Пътят на ученика“ е достояние на руския народ.

Надяваме се, че ако тази идея се възприеме от братята и сестрите латвийци ще се завърши една работа за Делото на Учителя.

През месец декември 1993 г. музикантите Йоанна Стратева - цигулка, Ина Дойнова - електр. орган, Петър Цанов - китара, посетиха Латвия и изнесоха много концерти.

За да се възстановят първоначалните връзки с латвийското Братство от 1931-1944 г. беше подготвен обзореи материал от мен, включващ извадени на ксерокс пощенски картички изпращани от Рига, снимки и други архивни материали. Той бе връчен на останалите живи съвременници от време на Школата на Учителя. Имаше за цел да възстанови спомените и да запознае новите поколения с тези връзки.

Музикантите Йоанна Стратева, Ина Дойнова и Петър Цанов са посланици на Учителя и те ви носят песните на Учителя, носят ви Паневритмията и носят онова, което съхраняват в себе си като съкровения от Слово на Учителя. Този обзор бе направен от д-р Вергилий Кръстев и се предава на Йоанна Стратева, за да го предаде на латвийците

10.12.1993 г.

С уважение: Вергилий

Кореспондент от Латвия: Ahmedova Maija -

ie. Madonas 25, dz. 22

Riga, Latvija, LV - 1084, тел. 58-62-63

178. ЧУЖДЕНЦИ НА ИЗГРЕВА

Освен посетителите, които идваха от различни краища на България, а те не бяха малко, то идваха и други чужди хора, които търсеха помощ. Всеки имаше някаква нужда и търсеше помощ от Учителя. Дохождаха поети, писатели, музиканти, художници и Учителят разговаряше с тях строго индивидуално и на техния професионален език. Той им разрешаваше проблеми и им даваше насока в тяхното творчество. Много братя и сестри престояваха на Изгрева и бяха подслонявани в братските стаи. Преспиваха по няколко дни, виждаха се с приятелите, посещаваха Учителя на беседа и си заминаваха. Носеха на Учителя като дар плодовете от своя труд. Беше много мило да се види как изваждаха от кошниците си плодовете, които сами са сътворили с ръцете си.

Но имаше посетители и от чужбина. При Учителя идваха арменци, гърци, турци, сърби, италианци. Те идваха, правеха контакт с Учителя и всеки поемаше от него онова, което можеше да поеме. Важното е, че те правеха връзка със Словото на Учителя. Ние сега това не можем да оценим.

Веднъж на Изгрева бяха дошли мъж и жена французи, високо интелегентни, мили и фини хора. От къде знаеха адреса ни, как се бяха накарани да дойдат при Учителя, това никой не разбра. Отведнъж се разчу на Изгрева, че са дошли чужденци. Всички излезнаха по чехли, по престилки, по домашно му и това представляваше една пъстра тъпа облечена кой как свари и бул се кой с какво намери. Всеки бързаше да види французите, че и французите да могат да ни видят. Ако сте виждали на времето как по селата минаваше мечка и около нея се събират всички деца. После мечкаря почва да свири с кеменето, мечката играе, прави разни движения и разсмива мало и голямо. Та тук видях същото. Но нещата се обърнаха. Чужденците стоят мирно и се усмихват. А нашите като видяха това ги заобиколиха. Онези, които знаеха някакви езици, точно по това време ги нямаше на Изгрева. А случайни работи не ставаха на Изгрева. Ами как тогава ще се разберат с тези чужденци? Започнаха да им се усмихват, после да им се хият, да им правят разни гримаси, за да ги разсмеят. Умилкваха се, всеки говореше високо, да му се обърне внимание от чужденците и правеше някакъв номер. Всички наоколо се смееха, за да се покажат пред чужденците. А те стоят мирно и само ни оглеждат. Та селската мечка дойде на Изгрева и ние станяхме тази мечка. Получи се неловко положение, чужденците се озъртаха и се чудеха в какъв ли зверилник са попаднали. Всеки правеше разни маймунджилъци. Първоначалното им смущение премина и те се озъртаха и търсеха начин да се освободят от тази тъпа. Някой беше докладвал на Учителя и той нареди да ги извикат при него. Преди това той чрез една сестра ме повика и ми каза: „Ще стоиш до мен и няма да мърдаш!“ Аз заставах до него и не мърдам. След малко влизат чужденците и Учителят се обърна към придружаващите ги, че са свободни, а те недоволни напуснаха стаята. А долу тъпата остана и чакаше да види какво ще стане с чужденците. Тази пъстроцветна тъпа облечена и обута по домашно му беше невъзможно да се търпи. А аз бях също от Изгрева. Тогава видях и разбрах, че ние не бяхме ни за пред хора, ни за пред нас самите. А минавахме за духовни хора. Тук видях едно разминаване и една заблуда и че ние сме далеч от онзи идеал, от високия Идеал на Словото на Учителя. А този идеал бе: Чистота във всичко.

Учителят прие двамата французи, разговора се започна на английски, после се прехвърли на френски. Те поставяха въпроси, а Учителят отговаряше. Беседата беше интересна за тях, аз слушах и отчасти разбирах

нещо от френски. Останаха доволни от Учителя, после те си тръгнаха, а долу отново бяха заобиколени от пьстротата на тълпата. Не знаей как всичко това се е отразило в съзнанието им. Вероятно те се смутиха от тълпата и затова Учителят извика мен, да има един човек при него, който смислено да стои, да бъде при него и да мълчи. А не като онези долу да правят разни жестикулации, гримаси и маймунджилъци. Като ги изпратих аз лично се засраших от тази простотия на Изгрева. Чак тогава видях какво представляваме. Тогава разбрах, че всички граждани, които идваха от града, за да ни видят и като виждаха бараките, бодливата тел и като ни виждаха разни повлекани и какво ли не още - отиваха си разочаровани. Останаха онези, които идваха по Дух. Наистина това беше една предпазна мярка, това беше една маска, която предпазваше Изгрева от любопитни. За останалите граждани ние бяхме несретници, заблудени и загубени хора. Но главно по наша вина и немарливост цялата тази обстановка донасяше на Учителя много неприятности. Учителят държеше много за външната ни обхода. Да сме чисти, да сме облечени спретнато, да сме изгладени и изпрани, да живеем в чисти и хигиенични жилища. Изискваше от нас да имаме по три завършени факултета, да си изкарваме хляба с професиите си, да знаем езици, за да може светът около нас да бъде отворен за нас и ние да бъдем отворени за света. Това не можаме да сторим. Това ще го направи едно друго поколение. Да бъдете отворени за света чрез езици и тогава светът ще бъде отворен за вас, за да може чрез вас Словото на Учителя да премине към тях. Тогава Словото ще стане плът и кръв и чрез Дух ще се предаде на човечеството.

В бъдеще чужденците трябва да се научат да говорят и четат на български език. Това го бе казал Учителят. Освен това даден език се променя и след 100-200 години българският език ще се промени, но езикът, чрез който е дадено Словото на Учителя ще остане. След 1000 години човечеството ще се връща на онзи български език, чрез който е дадено Словото на Учителя. Онзи, който иска да се доближи до Бога чрез Словото на Учителя трябва да знае този език, чрез който е дадено Словото на Учителя. В историята на човечеството той ще остане като класически български език посредством който е дадено Словото на Учителя.

Имаше един брат - Сава Калименов, в момент на поетическо вдъхновение беше написал поема и в нея бе казал: „Народи по земята, учете български за да познаете Словото!“ Всички тогава се смееха и казваха: „Абе, брат Сава, ти отиде 2000 години напред в бъдещето!“ Той се усмихваше и казваше: „Така ми се даде. Този път няма да могат да се изхитрят и щат не щат ще учат български и трябва да минат през България“. Аз искрено се радвах на това прозрение на брат Сава Калименов. На времето Учителят бе казал за него така: „Колкото е дълъг и висок Савата, десет пъти е по-висок неговият идеал!“ Неговият ръст беше към два метра и стърчеше с по една и две глави над нас. Аз виждах, че идваше нова епоха, епоха на Словото за останалото човечество.

Но ние учениците от Школата трябваше да извървим своя път. Следващите поколения ще изминат своя отрязък от пътя определен им от Словото на Учителя. Останалото човечество трябва да измине също своя отрязък от пътя, дори да продължи цели епохи. Накрая ние, които бяхме от Школата на Учителя ще се срещнем с тях в следващите епохи, когато Словото на Учителя ще бъде вече реализираният Идеал на Новото Човечество.

А до тогава има времена и години. За тях ние оставяме нашите опитности от времето на Школата и ви предаваме Словото на Учителя написано на български език.

179. АМЕРИКАНЦИТЕ И ДОБРИЯ ЧОВЕК

Весела Несторова бе завършила американски колеж у нас и ръководството на колежа я изпрати в САЩ, където завърши висше училище. Завърна се от там и се включи в общия братски живот на Изгрева. Пишеше поезия, проза, имаше школуван глас, пееше хубаво и композираше песни. Изобщо талант по всички направления. Веднъж във вдъхновение и извисяване на Духа беше написала една статия за Учителя и Учението му на английски език. Поднася я на Учителя, той я прочита и я одобрява. Тя после успява да се свърже с един неин познат, който заминаваше за САЩ и му предаде статията, за да може да се отпечата в някой от американските вестници, за да стане достойно на американския народ. По този начин тя е смятала да се отблагодари на американския народ за тези четири години, когато е следвала там като поднесе един обзор за Школата на Учителя. Така се случило, че нейния познат предава статията на друго и той от своя страна успява да издействува да се отпечата в някой от американските вестници. Изпращат един брой от вестника на Весела Несторова по пощата, тя го получава, прочита собствената си статия и вижда как горе в страни е сложена една снимка на Учителя, голяма колкото биволско око. Това беше израз, който се използваше тогава, за да се покаже, че снимката е в малък размер. Весела е възбудена, скача, държи в една ръка вестника и хвърчи към Изгрева. Размахва го вестника, тичайки през поляната и вика: „Учителю, ние победихме! Учителю, ние превзехме Америка!“ Учителят протяга ръка към вестника: „Дай да видим какво пише и как сме превзели Америка“. Той прелиства вестника, спира се на въпросната страница, вижда малката отпечатана снимка и без да чете, затваря вестника и отново го предава на Весела. Усмива се: „Е, рекох, американците като прочетат статията и като видят след това снимката ще кажат: „Ето един добър човек!“ Нещо прерязва възторга на Весела. След малко Учителят добавя: „И само толкоз“. Но неговото лице вече не е усмихнато, а има строг вид. Весела си прибира вестника и си тръгва за дома с едно ново виждане и едно прозрение за делото на Учителя в САЩ.

Минаха 30 години от тогава и ние видяхме какво означава това мнение на Учителя за САЩ. Няколко приятели правеха опити да издадат на английски език някой неща от Учителя. Издадоха ги, но нямаше интерес и там не можеше да се създаде общество. Вие също ще проверите, че думите на Учителя остават неизменни и затова не уповавайте на чужденци. Те могат да стигнат до една граница във връзка с познанието за Словото на Учителя и Неговата Школа. Това е историята за „добрия човек“, който говори добри неща и прави също така „добри неща“. И само толкоз. Затова свършете си работата сами. След това ще дойдат други поколения, които ще вървят върху основа съградена от вашия труд. За чужденците той е „добрия човек“. За тях той е един проповедник и един от многото проповедници и американски мисионери, които скитат по света и проповядват Евангелието. Това е за тях проповедника от вестника с малката снимка.

Но за нас Учителят е Всемировият Учител Беинса Дуно в когото бе Божествения Дух, в който бе Господния Дух и в който бе Христовия Дух. Той бе светата троица на Бога в Едного. Един е Всемировият Учител. Той е Всъ и Вся.

А приказката за „добрия човек“ е възприятие за онези, които са дораснали да им проповядват проповедници. Те не са дораснали още да се срещнат с Великия Учител на Вселената.

А ние бяхме при нозете на Всемировия Учител Беинса Дуно. Това е най-добрата диплома, която съществува на света, да свидетелствува за една Школа и за живота на ученика в нея.

180. ДЕДО ПОП КОНСТАНТИН ДЪНОВСКИ

Ето сега ме запитвате да ви разкажа за семейството на Учителя. Предупреждавам ви, че мога да ви кажа много малко неща. Защо ли? И аз не знам защо се случи така, че ние почти нищо не знаехме за Учителя, за неговото семейство, за рода му, за детството му, за следването му в Америка както и за ранните му години. Когато аз дойдох при Учителя и около мен имаше възрастни братя и сестри, които изобщо мълчаха и не разказваха нищо. Учителят по това време беше 56-57-годишен. От началото на века в разстояние на 15-20 години около Учителя кръжаха възрастни приятели и те знаеха много неща за началните години на дейността на Учителя. Учителят беше забранил да разказват опитностите си и всичко, което знаеха около него. Тогава бяха започнали атаките от духовенството срещу Учителя и те търсеха под дърво и под камък всяко нещо, с което да се хвърли кал върху името и образа на Учителя. Другата причина бе, че възрастните приятели тогава не взеха на сериозно да проучат и да запазят онези оскъдни данни, които знаеха за рода на Учителя и за ранните му години. Те бяха влезнали в едно такова психическо поле, което бе разширило съзнанието им, бяха видели какво представлява Учението, защото Учителят в началните години се е изявявал в съвсем друга светлина. Той направо и категорично е изявил себе си и е показвал на своите съвременници кой е той. И затова опитностите на първите приятели с Учителя са от категорията на чудесата. И затова всичко останало беше за тях безпредметно и без значение. А моето поколение, което оформи Школата на Учителя бяхме млади и продължихме две десетилетия с него и ние никога не предполагахме, че Учителят ще си замине. Аз лично определено смятах, че Учителят ще живее на земята 120 години, толкова колкото е пълният зодиакален цикъл и дори смятах, че аз ще си замине по-рано, а Учителят ще остане след мен на земята.

И така нашите приятели нищо почти не направиха, за да се увековечи родословното дърво на Учителя, както и да се запишат данни от първите му години. Но сега ще видите как работи Духът. За радост ваша и наша други хора от света се намериха, които свършиха онова, което нашите приятели не свършиха. Това бяха историци, хора, които се занимаваха с Възраждането на българския народ и написаха много неща за дедо поп Константин Дъновски понеже той беше един от възрожденците във Варненския край. Ето вие благодарение на тях ще имате на разположение онова, което е публикувано. Може би ще излезнат и други неща понеже някои братя работеха по историческите следи на родословието на Учителя.

А аз ще ви разкажа друго, което не бихте срещнали и на онова, на което бях свидетел. Какво бе отношението на семейството, в което се бе родил Учителя към самия него? Първо се ражда сестра му Мария, а по-късно брат му Атанас и накрая се ражда Петър Дънов в плът и кръв. И така се въплътява в човешко тяло Всемировият Учител Беинса Дуно. По-късно Учителят лично ми е показвал своето тефтерче, в което той собственоръчно бе написал, че Божественият Дух слиза върху него на 7(19). март 1897 г. Така че новораждането на Учителя чрез Духът започва от тази дата.

Учителят е третото по ред дете на дедо поп и баба попадийка. Ние наричахме бащата на Учителя дедо поп Константин Дъновски. Защо така, не

мога да ви кажа. Дядо поп е ценял много и обичал много сина си Петър, защото много добре е знаел, че е необикновено дете и освен това той е имал онази жива опитности и онази история, която той лично е описал за църквата „Свети Димитър“ в Солун когато му се предава Антиминса в залог за възраждането на българския народ, в знак на освобождението на България и в завет за идването на Вожда, за Вожда на Духът на този народ. Така дедо поп доживя да види, че това откровение в църквата „Свети Димитър“ успя да се сбъдне и България бе освободена от Русия посредством Божия Дух и този народ успя да се възроди от пепелта на забравата посредством същият този Дух и накрая този Вожд на спасението се роди в плът чрез него, чрез неговото чресло и взе неговото име. Според Учителят идването на Духа върху него е станало в присъствието на дедо поп Константин Дъновски и то когато са били в една страноприемница, една обикновена селска кръчма, когато са били седнали на една маса в едно малко село Тетово. И тогава Духът слиза върху Учителя. Дедо поп е бил свидетел на слизането на Духът и по този начин се закръглят трите Божии пророчества и трите Божии свидетелства, на които дедо поп Константин Дъновски е станал свидетел: възраждането на този народ, освобождаването на България от турско робство и идването на Вожда на спасението чрез собственият му син. Дедо поп знаеше всичко това и затова отклоняваше с достойнство цялата атака на църквата и не допускаше чрез него като свещеник на тази църква тя да упражни чрез него някакво въздействие срещу рождения му син. Тогава църковниците са смятали, че чрез дедо поп те ще могат да вразумят младият му образован син. Дедо поп знаеше кой е сина му, уважаваше го и зачитането им бе взаимно. Дедо поп беше посещавал София, бяхме го виждали в нашите среди, седеше на стол, гледаше ни, усмихваше се и беше в едно състояние на благодат като виждаше, че ние всички се движим около сина му като около някакво слънце. Той знаеше кой е сина му и знаеше, че Духът бе в него. Не можеше да не изпита бащинско удовлетворение, че е бил свидетел на такива Божии свидетелства и че е доживял всички това пророчески да се сбъдне. Разправяха ми, че той е бил извикан веднъж от владиката Симеон Варненски, митрополията, в която е работил като свещеник и владиката нарекъл сина му Юда и че е изменил на църквата. Дедо поп толкова се възмутил, че станал и с голяма сила ударил плесница на владиката в присъствието на всички свещеници. Станал и си излязъл, а владиката не казал нито една дума. Във връзка с този инцидент Учителят Дънов казал за владиката следното: „За тази му постъпка ще боледува, ще боледува, но все пак ще оцелее“. И наистина владиката боледува много дълго, но накрая оцеля и оживя.

Майката на Учителя се казваше Добра. Тя е била една обикновена жена. Разказваха ми, че преди да се роди сина им Петър, преди това тя е боледувала много и дълго и едва се е закрепила. Може би чрез боледуването си Невидимия свят я е подготвял като по този начин е изчистил всичко у нея, подготвил я е, за да може да слезе чрез нея не кой да е, а повелителя на Вселената и на звездата Алфиола - Духът Бейнса Дуно. Учителят приличаше по физическите си белези на баща си, френологически вървеше по бащинска линия и това може да се убедите в направените няколко портрета на дедо поп и да ги сравните. Но затова е необходимо да имате знания.

Дедо поп Константин Дънов е роден на 20 август 1830 г. в село Читак, околия Ахъчелебийска, а сега село Устово, Смолянско. Те са били преселници в Родопите. Дедо поп овдовява рано и за сина му Петър се грижи голямата му сестра Мария. Петър по това време е бил на училище в гимназията и така се случило, че дедо поп не е могъл да съобщи на сина си за погребението. Но

какво е било учудването му, когато сина му Петър пристигнал за погребението на майка си, макар че никой преди това не му е съобщил нищо, идва на погребението сам без да бъде предварително предизвестен. Дедо поп си заминава от този свят на 13 ноември 1918 г.

Учителят недвусмислено даваше да се разбере, че той остава настрана въпроса за семейството и за рода му и че той предпочиташе учениците си, защото той бе дошъл за Учението си и за учениците. Той уважаваше своите роднини, приемаше ги, но с нищо не показваше, че те имат привилегия пред нас понеже са му роднини или пък да ги допуска по-близо до себе си отколкото нас. Напротив, ние бяхме около него, а когато идваха роднините му стояха някакси настрана и се получаваха едно неловко положение като ние се стараехме да го изглаждаме като ги заобикаляхме с внимание. Роднините се успокояваха и приемаха това като грижа към техния брат Петър. За тях беше рожден брат, а за нас беше Всемировият Учител. В Учението му влезе само една от неговите племенници. Рождената му сестра, а за нас баба Мария често идваше на Изгрева, престояваше с месеци понеже ѝ беше приятно тук и имаше с кого да си бърбе, приказва, пък и нашите приятели я обръщаха с внимание и грижа. Но тя се обръщаше към Учителя с думите „Петре“, а за нас това беше толкова смешно, че се забавлявахме с това нейно обръщение. Но тя си беше права, за нея той беше Петър, нейният рожден брат, който е отглеждала като малък и толкоз. За нея той не беше Учителят.

Веднъж аз бях свидетел как тя отива при Учителя да му иска кафе. „Петре, имаш ли кафе да ми дадеш та да си сваря и пийна и после да си погледаме на кафе?“ Учителят отговори: „Нямам“. А всички знаехме, че в шкафа на Учителя имаше смляно кафе. А тогава кафе не се намираше над път и под път, а трябваше да отидеш и да го купиш в специален магазин в града където се продаваше кафето. Баба Мария се разсърди и си замина сърдита в бараката. След като си тръгна Учителят се смя със сълзи доста продължително. Как няма да се смее. Тя идва при брат си Петър, а брат ѝ Петър го няма изобщо, защото тук пред нея в това тяло е вече Духът на Истината, но баба Мария тези неща не можеше да приеме и да схване докато дедо поп Константин Дъновски бе свидетел за слизането на Духът Божий в сина му. За него беше ясно всичко, но за баба Мария нещата бяха по-иначе.

Баба Мария бе във възраст и се разболя и изпраща при Учителя една сестра, за да го помоли да продължи живота ѝ. Ето тук вижте сега кое е интересното. Изведнъж тя вижда, че това не е брат ѝ Петър, а Учителят, който може да ѝ продължи живота и затова изпраща сестрата и иска от него да оживее, за да преживее още някое и друго време. Учителят връща сестрата като ѝ казал, че всичко ще се оправи и да не бере грижа. Наистина баба Мария след няколко дена оздравява и така мина една година. Но втори път баба Мария отново се разболя, също изпраща друга сестра при Учителя да му съобщи, че е много болна, защото знае, че няма да оживее без негова помощ. И втори път търси помощ, но не от брат си, а от Учителя и това го знае иначе не би искала помощ. Но Учителят така подготвя нещата, че сестрата, която го търси в разстояние на три дни на Изгрева да не може да се срещне с него. Търси Учителя, а него го няма. Всички знаят, че Учителят е на Изгрева, срещат се с него, говорят, а тази сестра, която е изпратена от баба Мария не може да се срещне с Учителя. На третия ден баба Мария почина и отиват и му съобщават. Той казва: „Време ѝ беше да си заmine. Тя искаше и втори път да се изхитри и да отложи заминаването си“. Ето това е един интересен епизод за вас, поучителен в различни направления. Но тук

има и окултен закон, според който времето на човека е строго определено както за неговото раждане, така и за неговото заминаване.

Накрая Братството непосредствено след заминаването на Учителя, през 1945 г., намери наследниците на Учителя и от тях закупи правото за издаване на беседите. Ние им платихме авторското право. Така Учителят чрез нас се разплати със своите роднини затова, че беше получил от рода си тяло, с което тяло бе дошъл при българите. А какво духовно благословение получи-ха роднините му не мога да кажа. Единствено знам, че само дедо поп Константин Дъновски бе успял и бе видял как се изпълниха трите Божии свидетелства чрез сина му Петър, а това не бе малко в онази епоха.

181. БЛАГОСЛОВЕНИЯ ЗА МАРА ГРАБЛАШЕВА

Една от онези първите сестри, които заварихме при Учителя бе Мара Граблашева. Но по онова време много хора, които заобикаляха Учителя бяха много своенравни и всеки пренасяше своя живот, своите привычки, с които бе свикнал и които носеше от векове и ги донасяше в Школата на Учителя. Да, всеки искаше да внесе тук нещо свое и да го прикачи върху братския живот. А че тук бе Школа, че тук се говореше и изнасяше едно ново Учение и едно ново Слово, което трябваше да се приложи именно в условията на братския живот - това много малко се оценяваше. Възприемаха го, но после или се забравяше, или срещаше противодействие именно от собствените привычки на всеки един от нас. Мара Граблашева чрез своето поведение и начин на общуване и обхода с другите беше започнала да предизвиква доста забележки от останалите. Стигна се до там, че заради нейният начин на живот и поведение се критикуваше Учителя, хвърляха му се упреци, обвиняваха го във всичко и то заради нея и заради такива нейни грешки. Нейният мъж се казваше Воличко Граблашев и бе заминал в Америка със сина си, а тя остана тук с дъщеря си. Започна да създава много неприятности на Учителя. Влизах в стаята му, искаше да спи на кревата му, на леглото му, понякога я намирах, че се е завряла под кревата му и едвам я измъквах от там. Тя бе станала медиумична и в нея влизаха духове, които я използваха, за да притесняват Учителят и да го злепоставят в обществото. По едно време тя започна да говори срещу Учителя, че той използвал парите на учениците си за свои користолобиви цели. Това нейно поведение не остана незабелязано от Учителя и той бе прилагал към нея различни методи. Понякога приложи и най-стария метод и я би няколко пъти с бастуна. И този именно бастун на Учителя стана причина да се изкушат в него неколцина. Бяха дошли на Изгрева няколко приятели, които все се съмняваха дали това е Учителят или не и дори беше дошъл лично доктор Кирил Паскалев и след като видя как Учителят налагаше с бастуна Граблашева разколеба се в Учителя, отдели се и каза: „Не може да бъде - Учител да бие ученик“. Отдалечи се от нас, след няколко месеца се разболя и почина. Имаше и един друг брат Цветанов от Бургаско, който заради Учението на Учителя жена му го напусна, той бе прогонен от службата си, беше безработен и изживяваше доста противоречия в себе си и от вън. Живота му се разви така, че той заради Учението бе атакуван както и от вън, така и от вътре чрез жена си. И той идва на Изгрева и като вижда как Учителят налага с бастуна Граблашева изведнъж преминава през такова разочарование и с плач напуска Изгрева. Чули го да плаче: „Аз за това Учение напуснах жена, напуснах служба, напуснах всичко, за да се добера до истината. А днес видях истината: Учителят да налага с бастун ученик. Край с мене“. И той с плач напусна Изгрева и се загуби от нашите среди. А

бастунът на Учителят продължаваше да изпълнява понякога тази роля и спрямо други като Граблашева, а пък самата Граблашева продължаваше да си живее и хич не я беше еня, че е яла бой от Учителя или пък, че някой се е разочаровал от Учението заради бастуна на Учителя. Така че Граблашева бе предметно Учение и обучение за мнозина.

Отивам при Учителя и го питам какво става със сестра Граблашева.

„Нея я измъчва ревност. Тя гледа, че на едни повече се дава и иска насила да получи, но насила разбира се не става. Тя иска да помогне, но когато човек помага не трябва да иска никаква заплата. Така е Божественото. Но ти можеш да поговориш с нея. Дойде ли на човек мисъл да направи едно добро, то веднага трябва да го направи. Аз виждам, че и други има, които искат да помогнат и имат хубави стремления. Но ако речеш да им помогнеш тъй както аз на теб помагам мнозина ще се съблазнят и ще помислят, че това е користолобие. Но все пак опитай се да поговориш с нея.“

Аз наистина отидох при нея и използвах един случай когато тя беше смирена в себе си, съсредоточена и беше в един светъл период и обърнах внимание, че с нейното поведение тя пречи и излага Учителя. Тя се обърна към мен, погледна ме и каза: „От къде на къде аз да преча. Няма такова нещо. Ти си заблуждаваш“. Изглежда я втрещена и тогава разбрах, че аз не говорех с истинската Граблашева, а с онази Граблашева, която виждахме да създава бели и неприятности. Не беше тя, а в нея влизаха други същества и я използваха като оръдие срещу Учителя.

Отивам и съобщавам на Учителя за онова, което успях да установя след разговора с нея. Той каза: „В нея от един път се раждат много желания. Исква всичко наведнъж да поеме. Един човек, който дава за един час сто обещания не може да ги изпълни. Но добре е, че си й говорила“. „Учителю, аз й предложих да учи с мене музика.“ Учителят се зарадва на моето решение да й предавам уроци. Хареса му това, че тя ще започне да учи някаква наука. После каза: „Те не разбират единицата. Под единица може да се разбере една моравка, един човек, един ангел, едното. Всички тези неща човек трябва да ги има предвид когато му се говори, за да разбере. Има един Бог, има един Учител и има един ученик“.

Веднъж Граблашева бе взела едно одвало, донесе го и искаше да го подари на Учителя. Той не го прие, тя се разсърди и излезна и на сред Изгрева взе, че го запали и то започна да гори. По едно време Учителят дойде, вдигна бастуна и отново я наложи няколко пъти. Одеалото изгоря и Учителят нареди пепелта от него да се изхвърли вън от Изгрева. Отидох и му докладвах, че пепелта е изхвърлена, а той каза за нея: „Тя смята, че всичко, което е твое едновременно и нейно и може да стане нейна собственост. Това, което тя смята, то не е за земята, то е за духовния свят. На земята тук има частна собственост. А това, което можеш да направиш за нея, то да се помолиш на Бога за нея. Тя това, което е вършела по-напред към мъжа си, върши го сега тук на Изгрева. По-напред ходеше да вдига скандали на мъжа си в кантората, че се срещал с жени. А пък тук нейната ревност се обърна на друго място и сега тя ревнува всички, които се приближават към мен. Аз имам ученици и тук е Учителя, който се грижи за тези ученици. Те със старата Попова не отиват нагоре, те вървят надолу и слизат надолу.“

На човек му е определено кармически какво положение ще заема, през какви мъчнотии има да мине. Има си духове, които се разправят с това, това им е задачата, кармически духове са това, кармически служебни духове са това.

На земята каквото придобие човек всичко може да му се отнеме. Те са

неща, които преминават. Остава само съзнанието, че човек е изпълнил дълга си и то е, което го радва. Тук на физическото поле какво ще спечелите? Само ще образувате връзки и трябва след това да ги развързвате и то чрез кармическия закон. А кармическата развързка не е лесна работа и за двете страни. Тя е трудна за разрешаване и от кармическите духове“.

Мина известно време и отново Граблашева изигра поредния си номер, на който бяхме свикнали да виждаме и да чуваме. Тя протестираше срещу Учителя, беше недоволна от него, че не ѝ се обръща внимание и още много такива неща. Отивам при Учителя, а той ми казва: „Да се пазиш от духът на недоволството, който живее у Граблашева. Да се пазиш не от Граблашева, но от този дух, който живее в нея, защото той може да прескочи от нея и да влезе в теб и от теб да премине в други. Този дух прескача от ученик на ученик, но в нея постоянно живее, защото тя е направила дом за него“. Ето едно откровение за един свят, за който ние няхмахме никаква представа, няхмахме познания и не знаехме как да се предпазим. Учителят ни даде знания, методи как да се справяме и все пак не винаги сполучвахме, а някои от нас ставаха потърпевши, а други изгаряха поради незнание и поради проявено любопитство.

Методи Константинов по онова време се засели да живее в дома на Граблашева. По едно време той се отдалечи от Учителя. Отивам аз при Учителя и казвам: „Учителю, Методи се отклони заради Граблашева. Той трябва да възстанови връзките си с вас. Да му поговоря ли?“ „Той имаше тази връзка, но това беше привидно. Но все пак може да му поговориш.“ Отивам при Методи и го питам: „Методи, кое е за теб по-важно - Учителят или твоята хазайка и стопанка Граблашева“. Методи мига и не може да проумее защо му задавам този въпрос. „Методи, Учителят ме изпрати, за да те питам за какво си дошъл на земята - заради Граблашева или за Школата му?“ Методи слуша, мълчи. Аз си тръгнах. След няколко дена Методи отново се върна на Изгрева и целуна десницата на Учителя.

Когато забележките на приятелите не помогнаха, то те се оплакаха на Учителя от нея, но той нищо не им отговори. Но се случи така, че дойде реда на една поредна нейна демонстрация на Изгрева и всички без изключение настърхнаха срещу нея. Независимо от това, че ние слушахме от Учителя за Любовта като принцип в природата и затова, че тя трябва да се въдвори между хората, ние бяхме готови да изхвърлим Граблашева от Изгрева само и само да не петни Учителя и Учението му. В този момент тя разбра, че положението е вече нетърпимо и че последният ѝ час е ударил. Тогава отиде при Учителя, коленичи пред него, помоли го да ѝ прости, да ѝ помогне, за да се справи със всичко, което се е стоварило срещу нея, върху нея и което я е обзело като сили на разрушение. Учителят ѝ изслуша внимателно, после вдигна ръка и я благослови. Всички стояхме изненадани, изтърпнали от тази гледка. Гледахме издигнатата ръка на Учителя за прошка и опрощение и виждахме жеста, с който благославяше една човешка душа, която се разкайваше и търсеше помощ и търсеше своя път към Бога. По-късно тя лека-полека се опитваше и осъзнаваше, че ставаше проводник на сили насочени срещу Братството и Учителя. Имаше моменти когато тя бе много усърдна за делото на Учителя, но идваха и други моменти когато всичко, което бе направила за Учителя тя го рушеше за минути. Ние свикнахме с нея, търпяхме я, защото бяхме видели онзи вдигнат жест на Учителя за прошка и жест за благословение на една човешка душа, търсеща своя път към Бога.

182. СТАРАТА ПОПОВА РЪКОМАХА И РАЗМАХВА РЪЦЕ

Може би ви прави впечатление, че употребявам доста често изрази старите приятели или възрастни приятели. В това няма нищо неестествено, защото те бяха дошли преди нас, Учителят беше започнал с тях, те бяха проправили път и ние когато дойдохме като млади след войните имаше го този път и ние стъпихме на него. Веднага пристъпихме към Учителя и започнахме да посещаваме беседите и заварихме едно общество от възрастни приятели, които бяха средата, в която се движеше Учителя. Ние младите се вляхме в тази среда, но може да се каже обратното понеже ние бяхме многобройни те, възрастните се претопиха между нас. Но ние заварихме тези възрастни приятели такива, каквито си бяха. Но те ни възприемаха много трудно, защото ние бяхме друго поколение дошло след войните. А Учителят ни прие, приобщи ни и започна да работи с нас като отвори Младежкия Окултен клас.

Заварихме една сестра на име Попова. Наричахме я старата Попова и така остана името ѝ през време на Школата. Тя беше най-възрастната сестра по това време, тя беше на 75, че стигна 80 години, а ние бяхме млади. Но тя така беше сложена, че беше яка и стар дух бе в нея непоклатим и много бойка и с пълна вяра в Учителя. Но случаят сега е съвсем друг, друго е онова, което ще ви разкажа. Старата Попова отиваше в салона, сядаше и слушаше Учителя. По едно време тя ставаше и започваше да маха с ръце, да прави едни такива движения с ръцете си, като че ли уж се моли, уж играе балет и изправените си нагоре ръце с тях прави вълнообразни движения като си огъваше ръцете по всички посоки. Понякога си служеше с краката си и заемаше най-различни пози като с това поведение пречеше на другите около нея, а и на всички в салона. Че пречеше и на Учителя това се подразбира. Ние знаехме, че тя беше медиумична и вероятно в нея влизаха разни души, които чрез нея искаха да влезнат в допир с Школата. Когато ние пеехме песни на Учителя преди да започне беседата както и след свършването ѝ, тези нейни движения следваха ритъма на песните. Но това нейно деяние беше нетърпимо за всички - не можехме да я гледаме, защото с поведението си дразнеше всички, пречеше ни да слушаме, отклоняваше вниманието ни и чрез нея се проектираха чужди влияния в Школата и се създаваха дисхармонични състояния в самия салон. Голямо противоречие за всички. Тогава братята отидоха при Учителя и поискаха разрешение да я махнат от салона, а пък един брат каза, че ще я хване за гушата или пък ще я дигне на ръце и ще я изхвърли не само от салона и от Изгрева, но ще я захвърли в пространството. Учителят го изгледа и каза: „Оставете я. Тя ни пази от любопитните и от света“. Това изказване на Учителя бе предадено на всички, което трудно бе за схващане от самото начало, защото ние се срамувахме от нея и от себе си, че я търпим и че има такъв човек в нашите редове. Но започнаха да идват любознателни в салона от гражданите особено в неделя от 10 часа когато те биваха допускани свободно. Любопитните и любознателни граждани от града дошли да чуят Учителя поглеждаха старата Попова и нейните редовни номера, оглеждаха я и се чудеха как ние я търпим, застанали напълно невъзмутими и сериозни в салона, слушайки Учителя. Те гледаха, че някакъв стар човек с брада говори за неща, които те изобщо не разбираха, но си тръгваха, отиваха в града и разправяха след това, че там горе при дъновистите всички са луди, ненормални и откачени като старата Попова. Беше ни много срам от нея и от оне-

зи наши близки от града, наши познати, които идваха да чуят за пръв път Учителя. А ние имахме връзка със света, ние бяхме студенти, някои работеха долу в града, ние имахме познати и роднини. Там пред тях ние говорехме за новото Учение, говорехме за Учителя и за новата епоха, а те като идваха тук, за да видят това Учение, то в салона попадаха на старата Попова, която станала си движеше ръцете в различни посоки и проваляше всичко. После те ни се усмихваха подигравателно, когато се връщаха в града. Е, как няма да се ядосвате, как няма да дойде онези мисъл у вас на онзи приятел, който искаше да я хване за гушата, да я вдигне във въздуха и да я изпрати в пространството и да отиде в друга галактика. А ние тогава смятахме, че сме дълъжни и че сме определени да предадем Учението на българския народ. А такива като Попова имаше много - един правеше едно, друг правеше друго, трети правеше трето и винаги се намираше един, който да развали хармоничното състояние и аурата около Учителя. Това бе работа на онези сили, които воюваха срещу Учителя и срещу Школата и тези наши „приятели“ ставаха понякога оръдия и то неосъзнати проводници. Беше много трудно да се окопитим и да видим, че това бяха внушения, натрапени състояния от вън и че това нямаше нищо общо със самите нас и с Учението на Учителя. Имаше много братя и сестри, които в строго определен момент се изявяваха със своите отрицателни и дисхармонични прояви, стигаше се до там да правят забележка на Учителя, възразяваха му, опонираха му в салона, понякога правеха скандали както в салона, така навън на поляната когато се играеше Паневритмия или на събора. И там, на най-тържественният момент, в сублимният момент, когато се изявява Духът в своята хармония, съвършенство и светлина чрез Учителя тогава някое магаре ще изреве и ще си покаже магарията. И това магаре бе от нашите редици, а не външно магаре от света. Минаха много години след заминаването на Учителя и се ядосвахме на големите противоречия, които ни споветяха. Това една сестра ме среща и успокоява: „Сестра, аз не разбирам защо се ядосвате за тези магарешки работи и за тези магарета, та не помните ли как през времето на Учителя все някой ще се намери да ни развали празника“. И тя започна да ми ги изброява както лицата, така и имената на магаретата, че се стигна, че тя ги изброява цели два часа за период от двадесет и две години. Аз слушах, съзри ми се наливах от вътре, защото ме беше срам пред Учителя, беше ме жал, че пред Бога ние изнесохме най-лошото, което имахме вместо да поднесем своят стремеж да се учим и да покажем своето послушание към Учителя. Ето тези неща даваха повод за много приказки извън Школата и заради тях ни се подиграваха. А онези, които воюваха срещу нас даваха мило и драго да научат нещо такова и тръбяха след това от амвоните на църквата срещу Учителя, пишеха по вестници срещу нас, държаха сказки и ни охулваха и ни назоваваха с какви ли не имена, които можеха да се измислят. Та това, че старата Попова с нейното поведение, което никой не одобряваше, с това поведение тя ни предпазваше от любопитните граждани, които много трудно можеха да прескочат една такава бариера. А тази бариера не беше малка. Трябваше да минат десетилетия както при Учителя, така и след него, за да се съберат и други такива опитности на приятели, за да се разбере, че Учителят беше прав и че Попова и такива като нея ни пазеха от любопитните. Учителят трябваше да намери метод, чрез който хем да я остави свободна да се изяви, хем да разреши това противоречие у нас, хем да трансформира цялото това състояние в Школата и накрая така да го направи, че да бъде издигната крепостна стена срещу любопитните. А за учениците имаше официален вход и той започваше с целуване ръката на Учителя и с идването на ученика при но-

ете на Великият Учител.

Старата Попова беше болна и Учителят я изцели. Целият този случай Той го разказа на една съборна беседа на 23 август 1925 г. и се намира на стр. 26-28 от томчето „Две свещени положения“ - 1925 г. и ще ви я цитираме дословно.

„Ще ви приведа един пример, да видите какво прави вярата. В София имаше една болна сестра. Един ден тази сестра отива на Витоша, но се връща от там болна. Сираче е тя, сама вкъщи. Цяла година боледува. Пращам сестри да я нагледват, казвам им: идете при нея, подкрепете я. Те чакат Учителят да отиде при нея, да я дигне веднага, но той не отива, особен Учител е той. Пращам една сестра, пращам друга сестра, да я видят, да я насърчат, но тази сестра става все по-зле. Работата се влошава. Някои й казват: нали вашият Учител всичко може, защо не те дигне тогава? Най-после тя иска да влезе в болницата, понеже здравословните условия вкъщи не били благоприятни за нея, трябвало й млечице, по-силна храна изобщо. Казвам: ако тя влезе в болницата, повече няма да излезе и въпросът не е решен. Иде една сестра, казва ми: тая сестра няма да я бъде, не може да стане от леглото си. Казвам й: ще кажете на тази сестра да дойде при мене! - Учителю, защо си тъй жесток? Ти трябва да отидеш и да я насърчиш, да кажеш, че я обичаш. Казвам: тая сестричка ще дойде при мене! Как ще дойде? - Ще пълзи и ще дойде. Един ден тя дойде. Казвам й тъй: слушай, Господ ти е дал едно малко изпитание. - Ама, Учителю, краката ми... Гледам, зъбите й са здрави, казвам: нищо, ще се оправи тази работа. Тя очаква да туря ръцете си отгоре й, пък аз ги турих отдавна... Тя казва: не мога да ходя, слаба съм. Казвам й: в една седмицата отгоре ти ще можеш да ходиш до Борисовата градина. Няма да викаш сестри да те водят. И с файтон няма да ходиш, ще пълпиш, ако не можеш да ходиш на два крака, но сама ще отидеш. Тя ме гледа. Казвам й: ще ме слушаш, моята дума е свещена. И наистина, след една седмица тя беше на Борисовата градина. На втората седмица й казах: ще идеш „на изгрев“ и ще почнеш да работиш там, ще копаеш. Най-после ще идеш и на Витоша. Тя отиде и на Витоша. Сега тази сестра е здрава и е тук между нас. Казвам на тия сестри: човек не се утешава тъй, както вие мислите. Аз казвам на болната сестра: Господ в мен ми казва, че ще направи всички за тебе, ще влезе да живее в теб и ще те повдигне, но и ти трябва да научиш урока си - да имаш вътрешна вяра. Аз й казах да дойде при мен, защото Господ ми каза това. Това значи, че тя трябва да дойде при Вярата на душата, при Господа! Някой път вие трябва да отидете при Господа; при Вярата на душата. Аз ви давам този пример, но той не се отнася само за тази сестра, за всинца ви се отнася. Всички ще пълпите като тази сестра: първата седмица ще отидете до Борисовата градина; втората - до Изгрев; третата - до Витоша, а четвъртата ще бъдете вече здрави, навсякъде ще можете да отивате. Защо? Защото такава е волята Божия. Ние сме дошли на земята да изпълним волята Му. Най-доброто, най-хубавото нещо, което можем да направим е: - да изпълним Волята Божия. И за нас няма по-свещено нещо, няма по-свещена идея от тази, да изпълним Волята Божия, да изкажем нашата благодарност, нашата признателност, че Бог към нас е бил толкова благ и че от хиляди години Той се е грижил и грижи за нас. И днес Бог е толкова благ към нас, че ни е събрал тука, че е накарал слънцето да греє за нас, че ни е дал онези самунчета там наредени в кухнята, онея домати, круши, грозде, дини и т.н. Пък както виждам и вие сте бодри, весели. Всички ние сега ще пеем на Господа, ще кажем: „Господи, много Ти благодарим за всичко това. Ние сме много доволни, много благодарни. Ще Ти

служим, Господи, ще изпълним Твоята Воля!"

Ето сега пък ще приведем от същото томче съборна беседа от стр. 244-245 виждането на Учителя за старата Попова и за непривичните за нас нейни движения с двете ѝ ръце, които за нас бяха обикновени ръкомахания, рожба на медиумични прояви.

„Когато Духът се прояви чрез някоя сестра, другите казват: кажи на тази сестра да не говори тъй. Ами Духът говори тъй, какво да казвам на Господа! Има ли нужда да давам съвет на Господа? Има ли нужда да давам ум на Господа? „Ама глупости говори!“ - Че светът е пълен само с глупости! „Ама ще се компрометираме“. - Остави това нещо, светът е компрометиран отдавна! Има една сестра между нашите, която прави движения с ръцете си. Щом почнат да пеят, тя почва да си движи ръцете, прави разни движения. Казват ми: кажи ѝ, Учителю, да отиде поне в някое кюше, да не заема първия ред, да я гледат всички. Казвам: оставете я, нека си вдига ръцете, търпете я! Какво казват външните хора за нея, като я виждат, че прави тия движения? те казват: „Тази стара жена трябва да е особен капелмайстор, по окултен начин дирижира, прави особени движения. Има един мъж, който дирижира хора им, но старата жена е особена“. Казвам: оставете я, какво ви безпокои! „Ама не можем да я търпим!“ Какво от това? Прави си особени движения! Колко ви шокират тия работи! И да ѝ кажа да не прави тия движения, работата няма да се оправи. Тя ще престане, друг ще се яви. Противодействуваш ли на Божествения Дух, ще почнат движенията. Не се спирай да учиш хората, който как да се движи, кой какво да прави! Гледай себе си! Че и детето, като стане сутрин, не се ли протяга един два пъти, не се ли прозява, не си ли подмигва ръцете и краката? Майката казва: „Хайде, майка, стани!“ Това са необходими движения. Майката започва да му пее, казва: „Хайде, мама, стани!“ То си прави своите движения. Ами че това е Божествено. Онзи, който не разбира смисъла на това, ще каже: защо са тия движения. Че и старият човек като стане сутрин, най-първо е малко неразположен духом, но Духът като дойде в него, той е особено разположен и прави известни движения. Духът като действа на хората в тия събрания, те стават особени. Не се подпушвайте, не се страхувайте! Щом почнеш да мислиш, че Бог може да внесе нещо лошо в тебе, ти се подпушваш, ти си пакостиш. Щом противодействуваме на Духа, тогава се явяват конвулсии, скачания, обсебвания, ритания, побои и т.н. Това става, защото Духът иска да премахне всякакви противодействия. Ако оставим Духа да действа свободно, всички движения, които прави човек, ще бъдат хармонични.“

183. ИВАН ПЕТРОВИЧ РАДОСЛАВОВ

Като си спомня за него веднага бих скочила да му се поклоня в знак на уважение към неговите познания, неговият език и стил. Ние нямахме друг поинтелигентен, по-образован и по-надарен със слово брат от него. Той по професия беше историк, преподаваше в гимназията и аз го познавах от ученическата скамейка. Той ми беше учител по история. На него по това време му предлагат да вземе професорската катедра по история в университета, но той отказва по някакво друго съображение като казал, че не бил достоен да заеме такава катедра. Ние се познавахме с него, подържахме много добра връзка и аз бях изключително разположена към него, защото в него имахме широта и дълбочина на мисълта. Освен това нашето семейство се познаваше с тях и това предполагаше по-добра взаимност. Той беше един от първите братя запознали се с Учителя и с Учението му и отстояваше до край тези

свои убеждения. Той имаше изключителни познания и можеше да спори, да докаже, да убеди всекиго в своята теза, но беше широк в разбиранията си, защото бе голям потенциал на вътрешен интелект, който бе от най-висша категория. Навремето той написа една книга „Где е истината“, за да защити Учението на Учителя и отговаряше на нападките на хора завербувани от църквата и заплашани от нея. Но понеже беше гимназиален учител и бе на държавна служба той подписа книгата с псевдоним Giovanni Verotiero, което преведено на български означава Йоан Истинолюбиви. Най-интересното е, че той написа под този български псевдоним друга книжка в защита на Учителя под надслов „Учението на Учителя Дънов“. Аз не знам дали има по-добра защита на Учението на Учителя от друг човек както по онова време, така и през време на Школата дори и след нея. И едва ли ще го намери някой да го направи така. А той беше съвременник на тези събития и ги отрази точно по време. Прочетете тези книги. Те трябва да се изучават, за да видите какви бяха нападките срещу Учителя, с какви методи си служеха тогава срещу нас и по какъв начин и с какъв език и с какви познания той отговори на авторите и ги направи на пух и прах. За да се напишат тези книги са необходими познания, език и перо, а той ги имаше. Аз бях не само възторжена от него, но той ме привлече като сътрудник и ме помоли да направя извадки от беседите на Учителя по дадени възлови въпроси, които той приложи, за да се запознае читателят с дадени мисли от Словото на Учителя.

Веднъж Иван Петрович ми разказваше как отначало отишъл при Учителя и искал да му покаже, че е голям учен, образован човек и затова започнал да говори с Учителя за разни исторически личности, поради това, че е бил историк, познавал е много добре материята дори е знаел на изуст много цитати и се е славел с отлична памет. А какво е било учудването му когато Учителят започнал да дава характеристика на всяка една личност, която той споменавал и дори допълвал такива неща, които Иван Петрович изобщо не е знаел. Разбрал, че Учителят черпи знанията си моментално от някакъв друг източник, който той не познава. Спомене Иван Радославов някаква историческа личност и веднага Учителят допълва и дава допълнителни факти и прави такива обобщения, които са го стряскали със своята точност и категоричност. Тогава той се засрамял и си отишъл. По-късно разправяше, че винаги се срамува за тази среща с Учителя, за невежеството си и за нахалството си. Понякога казваше пред мен: „Какво нещо е Учителят?“ и вдигаше двете си ръце, разтваряше ги ей така да обхванат цялото пространство около и над него. И този човек само от един разговор беше разбрал знанието, с което разполага Учителят и го бе оценил по достойнство. Иван Радославов беше с голяма ерудиция, високо интелигентен човек. Но беше много доверчив и макар че беше много образован той допусна да попадне в мрежата на един мошеник-предприемач, който не само го излъга, пропиля имота му, ограби го и го направи последен просяк. На мястото на Иван Радославов на ул. „Оборище“ 14 се построи нашият пръв салон, който бе построен с голям ентузиазъм и всички ние младите ходехме да помагаме. Салонът беше построен и ние започнахме да посещаваме там беседите на Учителя. Но възрастните братя, които движеха всички неща в своите ръце, финансираха строежа на салона, но не се допитаха до Учителя, а направиха едно своеволие, че се довериха на един мошеник. И което бе най-важното Радославов бе предупреждаван няколко пъти, че ще бъде изигран и обран, но той с такова възмущение отхвърляше всичко. Той стана причина този салон да не се оформи юридически, защото беше построен на неговото място. Похарчиха се много пари, братски пари, много труд и накрая салона бе иззет

и ние бяхме прокудени от там. Той беше попаднал в мрежата на мошеници и той беше си ипотекирал имота и когато тези мошеници фалираха тогава ипотекирания имот трябваше да изплати техните дългове. И понеже мястото, на което бе построен салона бе юридически на Иван Радославов то мястото и салона отиде за изплащане на ипотеката. И така беше загубен салона на ул. „Оборище“ 14. Разбира се, че това бяха сили на Черната ложа, които бяха впрегнати да попречат и намериха своите проводници и своите инструменти и така разрушиха салона. Накрая Радославов дойде на Изгрева и живя в крайна немотия, отхвърлен от всички и забравен от всички. Той освен за салона имаше и едно друго прегрешение по време на началните години на Школата и този случай е известен и вече разказан. По онова време Петко Гумнеров целува едно момиче по челото на ул. „Опълченска“ 66 и старите братя, които бяха големи моралисти решили да махнат Учителя от неговия дом и да му намерят друга квартира поради това, че Петко не е достоен да бъде домакин на Учителя. Така трима човека отиват в Сливен, за да поднесат своето решение на Учителя. А това са Тодор Бъчваров, Лазар Котев и Иван Радославов като последният говори пред Учителя понеже е добър оратор и решил да изнесе основно как стои въпроса. Учителят бил строг и накрая казал: „Затова, че се опитахте да коригирате Божественото един от вас до края на годината ще си замине, друг от вас ще загуби богатството си, а трети ще умре в дълбока старост, беден, изоставен и изхвърлен от всички“. Всички си тръгват изненадани, а Бъчваров е изключително възмутен и пише едно стихотворение и го прави в акростих като началните букви погледнато от горе надолу като се четат дават следното изречение „Петър Дънов е лъжепророк“. Това нещо се публикува, но до края на годината той се помина. На следващата година Лазар Котев, който беше богаташ и книгоиздател също фалира. Той впоследствие се обяви срещу Учителя. А Иван Радославов след като загуби салона на „Оборище“, след като изчезна къщата му, след като обораха парите му, той дойде да живее в една барака на Изгрева и беше наистина захвърлен, непознат и изоставен от всички. Така че се сбъдна всичко, което бе казано от Учителя. Той, брат Иван Радославов беше интелект, но се заблуди в този случай и забрави, че Учителят не беше от човешка еволюция, а пратеник на Божествения свят и като такъв имаше кредит и права да разрешава съдби и да ръкополага събития и да променя историята. Той беше бесарабски българин затова ние младите го наричахме Иван Петрович, а пък старите се обръщаха към него с Радославов. Дъщерята на Радославов се казваше Люба, беше чудесна душа и поетеса, но страдаше от епилепсия и често правеше припадъци. Тя също беше доведена на Изгрева и сестрите я прибраха и се грижеха за нея. Радославов беше във възраст и отива една сестра при Учителя, която се грижеше за Люба и го пита: „Учителю, какво ще стане ако Радославов почине, а Люба остане?“ Учителят я изглежда, мълчи, но не казва нищо. Сестрата се прибира, разказва случая и на другите, които са взели доброволно този товар да го носят през годините на Школата. Да се гледа болен човек не беше лесна работа в ония години, защото липсваха много неща, с които днешните хора са свързани и са заобиколени. А ние тогава бяхме бедни и едвам купувахме насъщния си хляб. Но така се случи, че не след дълго време тя се помина и остана Радославов и така всички си отбърнаха и сестрите се освободиха от ангажмента, който бяха доброволно поели. Но Радославов остана да живее в пълна самота и в пълна забрава. Защо той бе обречен на забрава докато тук навсякъде беше пълно с народ, имаше много младежи, които се надпреварваха кой как да услужи на някой възрастен брат или сестра. Но тук при

него беше друго, той се бе опитал да коригира Божественото и сега трябваше да си изплати прегрешението докрай. Навремето той се бе оженил и имаше две деца - син и дъщеря. И жена му, и децата му се поминаха преди него и той остана сам.

В първите години Учителят каза за него: „Той вижда, че ти и Паша работите повече върху себе си и сте го изпреварили и тази мисъл го потиква да работи. То е хубаво докато вие представлявате за него импулс иначе може да се получат други чувства и ще стане лошо. На него му трябва вдъхновение да работи. Той има някои красиви черти, които като развие може да бъде полезен“.

На 10 юли 1917 г. той написва и издава една малка брошура за защита на Учителя озаглавена „Не съдете“ като отговаря на нападите публикувани в поредица статии от Д. Ласков излезнали в „Църковен вестник“.

Освен това в тази малка брошура той изобличава и писателят Стоян Михайловски, който излиза по това време и на 21 юли 1917 г. в Военния клуб - единственото място където се събира висшето общество в София изнася няколко беседи срещу Учителя и Учението му. В тази брошура той съветва Ласков и свещениците да отидат и да утешат милионите войници осакатени от войните, вдовиците, сираците и да вдъхнат вяра в Бога и надежда в тези нещастни хора. Какво става с Д. Ласков? Той скоростижно си замина през 1922 г., а Стоян Михайловски, големият трибун, големият писател и поет с огнено перо, титан на българската журналистика изведнъж стана изгнаник в отечеството си, самотен, изоставен от всички и си замина в забвение. След кончината му това обстоятелство учудваше всички как може да се случи такова нещо и да умре един такъв човек в грозно самотничество. За мен отговорът бе ясен както и за Радославов също бе ясен и той го бе написал. В следващите книжки, които той издаде той защити Учителят и отговори на онези, които бяха писали измислици и лъжи по адрес на Учителя. Достойно защити Учението.

184. ИВАН ТОЛЕВ, РЕДАКТОРЪТ НА „ВСЕМИРНА ЛЕТОПИС“

Когато влезнах в Школата около братските среди се връше един адвокат на име Толев, който освен адвокатската си дейност се занимаваше с окултизъм и издаваше списание „Всемирна летопис“, в което сътрудничеа много хора от Братството като Боян Боев и др. Той беше женен и си имаше семейство и дом. Аз бях млада и понеже съм приличала на една негова възлюбена от младите години той ме погна да ме ухажва. Да, погна ме като куче и ме преследваше като дивеч. Започна непрекъснато да ме спира, беше ме харесал и се влюбил в мен. Аз се страхувах от него, но винаги като ме спираше ми говореше своите любовни чувства, а след това аз отивах и разказвах всичко на Учителя какво той ми говори. Казвах на Учителя, че този човек аз не мога да търпя. Но Учителят ми отговаряше, че като ме спира да разговарям с него любезно. Изпълнявах каквото ми казваше Учителя, бях любезна с него, но после отново отивах и му разказвах всичко. По този начин хем се разговарях психически, хем го уведомявах за проведения разговор. Аз усещах и разбирах, че тук има нещо друго, което не знаех, но трябваше да изпълнявам съвета на Учителя. Аз непрекъснато се страхувах от него ако кимна с глава след като той ме поздрави, той ме спираше и изливаше любовните си слова към мен. Всички ме гледаха и смятаха, че аз съм вече любовница на Толев, женен и при това възрастен мъж. Дори възрастните сестри когато минавах покрай тях те вдигаха дъгите си рокли до земята и казваха: „Мърша, мирише на мърша“. Това беше тогава специален маниер на

тогаващите жени, че като вдигнат дългите си рокли както тогава бе модата да се носят чак до земята, че като ги вдигнат да се видят не само глезените, но и краката и тогава казваха „Мирише“ и започват да газят и тъпчат с крака, т.е. трябва да се стъпче тази мърша и никаквица. Та мършата бях аз, миришех на мърша и бях никаквица. После жена му проведе цяла акция срещу мен и настрои братята и сестрите и мнението им към мен се оформи в най-лоша окраска. Тогава за морала имаха друго мнение. Говорим за външния морал, а пък за вътрешния много не се гледаше, защото търсеха външното благоприличие. Така веднъж в салона на „Турн ферайн“ аз минавам, а жена му хваща дрехата си с два пръста и с жест извиква нависоко: „Вижте, вижте - гнило, от по-гнило“. Тогава въшките по хората не бяха рядкост, а с този жест тя показваше освен, че съм въшка, но съм и гнида, която се е загнездила по ревера на нейната рокля и показва, че всички трябва да се пазят от мен, за да не въшлясат чрез мен. Та гнидите, които се загнездваха по реверите на дрехите се наричаха „гнило“. Някъде смесица от гнида и всичко онова, което е гнило и разкапано. Та аз бях и въшка, и гнида, и разкапана, която мирише на гнило. Аз не можах да изтрия, отидох при Учителя да му се оплаквам. А вместо аз да му се оплаквам, той започна веднага да ми говори, че аз развалям семейството на Толев и че съм флиртувала с него. Аз мълчах и непрекъснато търсех мисълта си дали има нещо такова. Накрая казах: „Учителю, такова нещо няма“. Той се усмихна и каза: „Е, така де, кажи го по-смело“. Това бе един негов метод - от начало всичко, което му бе казано той трябваше да го каже, да освободи съзнанието на онзи, който му е казал, после предаваше на оновова, комуто трябваше и чакаше отговора. Отговорът решаваше задачата. Аз отговорих, че няма такова нещо и следващият път когато жената на Толев отива при Учителя да се оплаква от мен той ѝ казва, че такова нещо няма, т.е. предава моят отговор. Той знаеше всичко, знаеше как се движат тези фигури на шахматната дъска, но използваше един друг закон, който аз тогава за пръв път научих. Но Толев все повече ме ухажваше, аз не можах да издържа нито ухаждането му, нито нападите на възрастните сестри, нито ожесточената акция на жена му, макар че Учителят настояваше да бъде любезна с него. Накрая не издържах и казах: „Никакви любезности, било каквото било и край“. Отидох при Учителя, а той ми каза: „Ти на нея трябва да ѝ благодариш. Тя ти прави едно добро. Тя те предпазва. Ако не беше тя щеше да бъде по-лошо за теб.

Можеш ли да очакваш нещо от един човек, който не може да бъде верен на Бога? Ако той не може да остане верен на Този, Който всичко е жертвувал за него, та на тебе ли ще остане верен? Дойде някой с приятелите си при мене и ми иска пари на заем, за да отиде в кръчмата. Аз не му давам и той се разсърди. Щом е за пиене, пари не давам. А виж готови сме на драго сърце да услужим когато някой иска да прочете някоя книга ще му я купим, за да я прочете. В този случай тук е същото. Кредит не може да се дава на човек, който пръска парите си, образно казано, за кръчми“.

Веднъж отивам на чешмата в Диана бад да си наля една стомна с вода. По това време ние правехме опити с носене на вода. Толев беше също там и започваше да ме ухажда отново. Накрая аз не издържах и му казах: „Жалко, че нито един лъч от Словото на Учителя не е проникнал у вас“. Това му действа нещо повече от плесница. Ако му бях ударила плесница щеше да я приеме като подарък от мене. Аз си тръгнах, а той след мен размаха ръце, размаха юмруци и започна да вика: „Аз ще дам да се разберете, аз ще ви дам да се разберете“. Това беше закана срещу всички ни и така той се опълчи срещу Учителя и Братството. Скоро време той се обяви официално срещу Учителя и стана най-големия му враг. Но преди да се обяви официално за негов враг веднъж срещам Учителя, а с него и Толев. Учителят беше особено любезен с него, коткаше го,

защото отлично знаеше какво представляваше този дух Толев. Но той като ме видя разпери ръце ужким да ме прегърне. Аз минах покрай тях все едно, че не виждах нито Учителя, нито Толев. Също и Учителят се направи, че не вижда нищо - нито мен, нито разперените ръце на Толев. След този случай Толев използва един повод да се скара с Учителя за някаква вещ, която му бе върната и се оплъчи официално срещу Братството. Понеже беше в тези среди познаваше много неща и в своето озлобление изнасяше на всеослушание всичко, което бе добре дошло за духовенството да вдигнат отново врява и олелия срещу Учителя. Толев по това време заведе официално дело пред съда срещу Учителя за един чайник. Да, за един чайник. Той навремето купил един голям чайник, който побираше десетина литра вода, бе го подарил да се ползва при братските екскурзии и след това поиска да му се плати като преди това бе завел дело.

Аз съжалявам, че не можах да изпълня онова, което каза Учителя, за което го огорчих много. Ако аз бях продължила да бъда любезна с него въпреки нападките от всички страни срещу мене може би Учителят имаше нещо друго предвид и може би това негово състояние да вземе по-благоприятна насока и от увлечението към един човек и стремеж към един човек да се превърне към стремеж към всички и към делото на Учителя. Тогава в първите години Толев бе голяма личност, с авторитет, адвокат, редактор на едно голямо по размер списание, в което участваха доста изтъкнати личности. В главата на Толев обществото около Учителя се проектираше в една смесица от мъже и жени събрани от един проповедник на име Петър Дънов. За него Дънов беше проповедник, а той пък бе издател и редактор на списание. За младите Дънов беше Учител, но за старите бе господин Дънов. Когато му казах, че нито един лъч от Словото на Учителя не е проникнал в него, тогава той видя, че неговият авторитет става за посмешница и че трябва да покаже на всички какво представлява, за да могат всички да разберат, че той е не кой да е, а редактор на „Всемирна летопис“. Но накрая нещата се развиха така, че след известно време той банкрутира, списанието бе материално съсипано и спряно и той изчезна от небето там където бе записано името на списанието му. По това време той бе изискал от Учителя да накара приятелите в провинцията от всички кръжоци да се запишат и абонират за неговото списание, но Учителят не позволи и това още повече озлоби Толев към него. Учителят каза за него: „У Толев имаше една добра черта. Той четири години издържа да издава това списание. У него има нещо хубаво, но той трябва да се бори с много неща в себе си. За него е хубаво когато пише стихове. На него зле му се отразява политиката. От време на време го поздравявай, но ако се сближите той веднага ще забележи някои твои дефекти и отношенията му ще станат други - физически. Хубаво е докато той има само духовен стремеж“.

Когато поисках от Учителя да ме освободи от Толев, той каза: „Бързите действия не свършват добре. Ще се помолиш и ще оставиш работите ти Бог да ги уреди. Ако те срещнеш казвай му, че имаш изпит и че учиш и че нямаш време за него“. Да, но това не можах да изпълня.

И така дойде време той да заведе дело срещу Учителя, че Учителят бе викан на следствия, на разпити, че след това съдилища и какви ли не работи. И накрая Иван Толев се загуби от хоризонта и от Изгрева. И днес го няма. Има го списанието му и поуките за него. По онова време когато Толев искаше от Учителя да препоръча списанието му и да се абонират за него, точно по това време Учителят бе дал задача братята да събират своят принос, своят десятък за Бога. А този десятък бе необходим да се отпечатва Словото в беседи на Учителя. Тогава Толев обвини Учителя, че е търгаш и мошеник и че взима парите на своите последователи. Започна следствие от полицията, после прокуратура, много разправи и съдебен процес и накрая той бе спрян. Всичко загълхна както и Толев загълхна.

Толев написа и публикува много сонети във „Всемирна летопис“. Те бяха посветени на моя милост. Аз тогава се срамувах от тях. И днес се срамувам, че се оказахме толкова малки и нищожни пред Учението на Учителя.

По-късно аз се запознах с Борис Николов понеже Учителят ме изпрати при него. Дойде и това време, че Борис веднъж ми заяви, че бил ме спасил от тресавището на Толев като ме измъкнал и ме взел при себе си. Аз от начало стоях като втрещена. Изведнъж разбрах, че това беше чуждо внушение в главата на Борис и това бе дошло от сестра му Цанка и на онези около нея. Каза ми: „Ти на брат Борис трябва ръка да му целуваш, че те извади от тресавището на Толев, не само ръка, но и краката трябва да му целуваш“. Аз стоя като вкаменена. Изведнъж виждам от къде идва всичко това и изкрещявам: „Аз целувах навремето ръката на Учителя и ако някой ме е спасявал от тресавище това е той, а не някой друг. А кой днес е затынал в тресавището това е друг въпрос, но знай, че аз не съм в тресавището, а съм на брега и съм с Учителя“. Ето, това е финала за тресавището и за историята на редактора на „Всемирна летопис“. Този случай го разказвам, за да видите какво значи една идея дошла с названието „Всемирна летопис“ и какво значи опорочението на тази идея, идваща до едно обикновено тресавище.

185. БОИ ЗА ХУДОЖНИЧКАТА ЦВЕТАНА СИМЕОНОВА

На Изгрева имаше няколко художника, които рисуваха умело и имаха сполучливи платна. Учителят имаше отношение към това изкуство и няколко пъти сме ходили на изложби на художници. Дори има и една такава снимка където сме тримата - аз, Учителя и Боян Боев застанали пред сградата на Художествената галерия. Художниците идваха на Изгрева, споделяха за тяхното изкуство и Учителят им даваше съвети за светлината, за цветовете, за багрите и за проекцията. Учителят имаше друг поглед, друг взор и друго виждане за цветовете понеже за него те бяха живи светлини. По този въпрос той е говорил много особено, когато той даде за задача да се работи с краските, т.е. с цветовете и дори издаде една книжка „Завета на цветните лъчи на светлината“. Тези краски и цветове той ги даваше от дъгата на спектъра, бяха сложени по особен начин и дори в Горницата на вилата при лозето в Търново имаше разноцветни ленти, които бяха закачени на стената по особен начин. На много места в беседите му ще намерите мисли на Учителя изказани във връзка с вътрешното съдържание и смисъл на различните краски от спектъра на светлината и за светлината изобщо. Както ние музикантите получавахме едно непознато знание досега, така и художниците, които бяха около Учителя на Изгрева също получаваха съответни знания за тяхното изкуство. Той живо се интересуваше от тяхната работа и им съдействуваше. Но и тогава музиканти, художници, поети, писатели те всички бяха много бедни и държавата изобщо не ги подкрепяше - те бяха на самоиздръжка. Каквото припечелваха от това живеяха, а някой път нямаша пари нито за хляб, нито за бои. Добре, че по това време във всички училища имаше урок по рисуване и така художниците биваха назначавани за учители по рисуване в училищата и получаваха заплати на учители и така преживяваха.

Веднъж Учителят ме извиква и ми нареди да отида в града и да закупя един комплект от най-хубавите бои за Цветана Симеонова, която бе художничка. „Ами, Учителю, аз нищо не разбирам от бои.“ „Отиди“, ми каза той. Послушах, отивам в града, завъртам се в магазина където се продават тези бои за художници и се чудя как да попитам, за да не се изложя, че нищо не разби-

рам от бои, защото могат да ми дадат обикновените бои особено като видят, че съм невежа и не съм художничка. А Учителят иска най-хубавите бои. Влизам в магазина и ето идва насреща ми Никола Кожухаров, който бе художник и с който се познавахме. Разказвам му, че съм изпратена от Учителя да купя най-хубавите бои, но че не разбирам нищо от бои за художници. Той се засмя и се зае с тази работа и избра най-хубавите бои. Наблюдавам, че продавачът искаше да му пробута други бои, но той не ги взе и тогава онзи извади съвсем други бои от друга фирма. Платих аз боите с пари, които ми бе дал лично Учителя. Занасям ги на Учителя и му обяснявам щастливият случай със срещата с този мой познат художник. Учителят рече: „Е, рекох видя ли, че и ти разбираш сега от бои. Купила си от най-хубавите“. После ми нареди да отида при художничката Цветана и да ги подаря от мое име. Аз се питам как така от мое име, нали парите са негови, но той ми заръча: „На никой да не казваш, отиди и ги подари“. Изпълних заръката, отидох при художничката, а тя точно по това време се тюхкаше, че няма пари да си купи бои и вече седмици не може да работи. А в главата си имала някаква идея и образ, който образ иска да го предаде чрез бои, понеже го била скицирала вече с молив. Аз най-тържествено станах и връчих комплекта закупен с парите на Учителя и избран от художник и то комплект с най-хубавите бои от най-реномираната марка. Тя се разплака. Беше наистина неудобно да получаваш благодарности вместо това те трябва да се отправят на друго място и на друг адрес, т.е. към Учителя. Колкото повече се радваше, плачеше и ме целуваше, а аз толкова повече изпадах в неудобство. Чуждата радост не бе и моя радост и тя започваше да ме задушава. Едва издържах на благодарностите, излезнах навън и отивам право при Учителя да споделя с него и че съм изпаднала в неудобно положение от чуждата радост, която е била насочена към мен, а не към него. Разказах му всичко, а той ми отговори: „Когато аз обичам това никой не знае, всичките ми външни отношения с хората са само методи, които се прилагат в Школата“. „Ами, Учителю, ето Цветана сега цялата си благодарност прехвърли върху мен и за малко не ме удуши с нея, а тя трябваше да ги отправи към вас.“ „Така ти смяташ, защото ти не знаеш, че преди да те изпратя да купиш с тези пари бои, тя от една седмица се молеше на Бога, за да може да излезе от това стеснително състояние и безпаричие. Ето в момента тя също се моли на Бога и му благодари, че той те е изпратил, за да купиш бои и да ги занесеш. Та така ти извърши Волята на Бога, отиде, купи и връчи боите, но че парите не бяха твои в този случай няма такова голямо значение. Тези пари също не бяха мои, а бяха дадени да се свърши една работа за Бога. И ние я свършихме: онзи, който даде парите, аз, който ги взех и ги предадох на теб и ти, която отиде и закупи боите. Кръга се затвори и Бог се прояви чрез Любовта си.“ Тръгнах си. Ама моля ви се та къде ще намерите по земята такива неща да ви се случат и в едно и също време да получите посвещение на такива мистични тайни и съкровища за човешкия дух и човешката душа. Та дори ако си камък ще се разтопиш от умиление, та ако си човек то трябва на ангел да станеш и да захвърлиш. А аз вървях по човешки, с човешки стъпки и нещо вътре в мене летеше по ангелски. Така приключи този необикновен ден. Цветана нарисова един портрет на Учителя. Образът на Учителя при нея бе в профил, той е запазен и има цветни репродукции от него. Тя бе талантилив художник и доста продуктивна. От нея има многобройни платна, пейзажи от братският живот на Рила и от езерата на Рила. Тя направи няколко официални изложби в града, но хубаво е нейното творчество, което се отнася за братския живот на Рила да се събере и да се направи една ретроспективна изложба. Тя имаше навремето идеята, която успя да осъществи, че всички нейни цветни платна тя ги засне на цветен филм и от него бяха направени репродукции под формата на цветни картички. Някои от приятелите съхраняват тези цветни картички.

Домът на Петко и Гина Гумнерови се намираше на ул. „Опълченска“ 66. Това бе къща-близнак като от лявата страна живееше баба Парашкева с нейното семейство, а от другата страна бе семейство Гумнерови. Учителят посещаваша дома им през 1905 г. и се премества да живее там от 1906 г. чак до 1926 г. Там в този дом Учителят приемаше гости, посетители и там пред отвореният прозорец държеше и изнасяше първите свои беседи като в четвъртък бяха беседи за жените, а в неделя от 10 часа бе за гражданите и за братята и сестрите. Понаже имаме много малко данни за онова време затова ще ви предоставим едно собственооръчно написано показание от Петко Гумнеров във връзка с едно полицейско разследване на столичния градоначалник Свинаров срещу Учителя и срещу неговите последователи. Това показание е поместено и публикувано в „Духовна култура“, стр. 38, книжка 11 и 12 от 1922 г. и това е доказателство за тезата на Ласков, който пише срещу Учителя и за да даде доказателства помества показанията, които са били в полицията. По този начин те са публикувани и запазени досега. А за нас са източник за живота на семейство Гумнерови от първите години.

Разпитан, Петко Ив. Гумнеров показва: „Г-н. Петър Дънов познавам от 20 години насам, тутакси след завръщането му от Америка. Той е човек на науката. Българин френолог. Ред години той ходи из България да прави френологически издирвания с цел да се добере и изучи типа на българина. Държеше и сказки по френология, като едновременно обясняваше и разни въпроси от философски и научен характер. И, то се знае, щом е френолог-психолог, той познава и разните доктрини, които обясняват психологията. Една от тия доктрини е и спиритизмът, с който обаче, не се занимава в експерименталната му форма, а го изяснява и си служи с него дотолкова, доколкото да обясни психологическите си студии. Експериментите, каквито са разните видове сеанси, той избягва. Напоследък, като вече добър познавач на психологията на българина, той си е турил за задача да му обясни с ред сказки, които и печати, религията и нейното значение в живота. Във всички тия сказки той застава на чисто философско и научно гледище и се старае да прокара в България мисълта, че народът ще успее, ако приеме да заживее по правилата, изложени в Евангелието. И това именно Евангелие той изяснява на народа в сказките си, които държи от ред години насам В тия сказки никога не съм чувал да се прокарава нещо противорелигиозно или нещо, което да събаря православната вяра. Напротив, тая последната дори се подкрепя и поддържа от беседите на Дънов. Събранията си господин Дънов ред години държеше у дома ми, на ул. „Опълченска“ 66, а сега ги държи в салона на г-жа Ружа Иванович, която го отпуща безплатно. Във всички тия беседи тълкува Евангелието. Интимни събрания не мога да кажа, че имаме, защото организация нямаме. Но все таки тези, които са по-приблизени до Дънов, намират го у дома, защото там живее. И не е чудно, ако някога изведнъж неколцина се съберат около него; в такива случаи разменяваме мисли и имаме по-интимни разговори по разбирането на евангелските истини. Събранията стават у дома всеки четвъртък от жени, които споделят тълкуванията, които Дънов дава на Евангелието. В тия събрания жените пеят църковни песни и се молят Богу за себе си, за своите си и изобщо за събитията. Колкото за излетите на мнозина сутрин пред изгрев-слънце в Борисовата градина, ще кажа, че тия излети се правят само от ония мъже и жени, които възприемат възгледа на Дънов., прокаран в беседите му, че онзи ще бъде здрав постоянно, който става рано преди изгрев на слънцето и прави разходка на отворено. Не е вярно, че Дънов е мил нозете на жени или моми, при старанието си да прокара свое някое Учение във от оной,

Ст. София, 11.VII.1917 г.

(п.) П. Ив. Гумнеров
Показанията писал сам.

А какво е отношението на Учителя Дънов към семейство Гумнерови личи най-добре от две писма написани от Учителя във Варна през 1905 г. и изпратени до тях по единично. Предоставяме тези две писма.

Варна, август 15.1905 г.

„Гино,

Бъдше Израилева, слушай моите думи. Зная ти с нетърпение очакваш моите благословения и в това добре правиш. Силата на праведния стои в послушанието, в търпението, в молитвата, във вярата и благодтта. Бъди подобна на Мария, която с вяра видя възкресението на Лазаря. Блажени, които вярват. Без вяра не може да се угоди на Бога. Бъди радостна, бъди весела и блага духом. В живота ти често ще минават бури. Но знай, че моята ръка е навсякъде. Аз съм Господ и Спасител на слабите и страдащите. Следвай великите добродетели. Всеки ден извършвай по едно добро дело, всеки ден казвай някому по една блага дума. В това се соусплажда моя Дух. Аз съм Господ, който милва грешните, а праведните любя. В лозето, в което те призвах и ти имаш от мен своя добър дял. Аз съм Онзи, Който дава сила.

Аз не гледам на лице, но на сърце. Който служи на мен, него ще го Отец да прослави. Днес вие сте всички благословени от Мен. Слугувай на твоите братя и сестри по плът заради мен. Жадните напои, гладните нахрани, голите облечи и болните преглеждай. Това на мен ще сториш. Ти ще имаш всичкото мое съдействие в твой живот. Аз ще те ръководя всякога. Ставай и лягай с тая мисъл в сърцето си. Бъдещето, което съм приготвил за теб светло е. Моят Дух ще те укрепи и освети.“

Твоя Господ Емануил.

Варна, август 15.1905 г.

„Петко,

Бъди като добрия самарянин, като Закхей моя приятел, който ме повика радостно в деня си, когато бях на земята. Тази ще бъде една от добрите работи за теб в тоя временен живот. Работи, Петко. Работи, това искам от теб. Дай пример от сега нататък с твой живот с това ще запушиш устата на одумниците. Когато аз обичам никой не може да осъжда. Моето Учение е живот. То е жив хляб, жива вода, който яде и пие от този хляб и от тази вода няма да ожаднее до век. Аз те повиках ти послуша. Това е твоето благословение. Сега от теб искам да бъдеш търпелив и да ме винаги слушаш. Това ще донесе голямо благословение на душата ти. Ти трябва да помагаш на бедните и немощните. С твоето пробуждане в мен ще приемаш всеки ден моята подкрепа и благословение.

Мира на тебе. Ако ме любиш, ще опазиш моята заповед до край.

Твоя добър приятел Исус“

От двете писма е видно, че Гина и Петко Гумнерови са души от времето на Израила и от времето на Христа. Едното писмо Учителя е подписал с „твоя господ Емануил“. Господ Емануил - това е Божествената троица и означава Великият Учител на Вселената (вж. стр. 36, том IV на „Изгревът“).

Другото писмо е подписано от Учителя „твой добър приятел Исус“. Исус = Елохим = Заветът на Бога = Господ на светлините (вж. стр. 39, том IV на „Изгревът“)

187. ДОКТОР ИВАН ЖЕКОВ

Той беше ветеринарен лекар, а на времето България беше страна на коне и волове. Конете бяха онази бойна сила, на която се крепеше държавата и полковете за охрана на държавата. А във всеки селски дом имаше коне, с тях оряха, караха каруци, служеха за превозни средства. А пък с воловете теглеха тежки коли, оряха и вършеха други селско-стопански работи. По онова време имаше много добитък по селата. Така доктор Жеков беше в стихията си като ветеринарен лекар. Той познаваше Учителя още по ученическите си години, защото е бил съсед на дедо поп Константин Дъновски. След Балканската война той официално се запознава с Учителя и беше около него до 1944 г. След заминаването на Учителя всички ние бяхме в един сън по отношение на Учителя и смятахме, че това ще трае вечно. Още не можехме да схванем, че времето на Школата е излетяло и че се намираме в друга епоха. Смятахме, че ние ще продължим живота на Школата и ще разпространим Учението на Учителя. Тогава още не разбирахме, че тази Школа е на Учителя, а не наша. А Божествения Дух беше си създал условия с неговите си възможности, с които разполага. Този Дух се оттегли и се оттеглиха условията и възможностите и след това дойде онова време когато ние разбрахме, че сме човече и че без Учителя не можем да направим нищо. Главната заслуга на доктор Жеков се състоеше в това, че той пръв вдигна глас да се съхранят всички факти за Учителя, да започнат да се събират нещата и да се оформи като архив и да се направи музей на Учителя в неговата стая. Това се възприе и аз се грижех за стаята на Учителя докато не дойде време да я изземат от мен през 1956 г. и предадоха ключовете на Люба Иванова и то заради един поднос от сладкиши. Този случай ще разкажа по-късно.

Доктор Жеков беше един от тези, които раздвижиха нещата да се издаде цялото творчество на Учителя и да се започне да се печата. През времето на Учителя той имаше много опитности, беше цяла енциклопедия, но така и те не се записаха и си заминаха с него след като той почина. А да се съберат беше много лесно, имаше стенографи, но никой не отиде при него и никой не го накара да разказва и те да бъдат стенографирани. Той беше и любител-фотограф и направи много снимки с Учителя и живота на Школата.

В първите години той не прави изключение, а е спиритист както и другите, хвърля се в тази област, правят сеанси, викат духове, но понеже той лично е бил и добър медиум понякога са влизали духовете в него и след свършването на сеанса не са могли да излезат от него или по-точно присъстващите да ги изгонят от него. Така на един сеанс влиза в него един дух и започнал да пише разни послания и доктор Жеков се затворил в дома си, седи и пише непрекъснато какво му диктува онзи дух, който е в него. Йорданка, неговата съпруга, вижда, че положението е много опасно и пита какво да прави с него. Учителят казал: „Това е един дух изгонен от Александрийската школа и е мой главен враг и сега е решил да пречи и влиза ту в един, ту в друг където намери празна къща с отворени врати и прозорци“. Доктор Жеков започнал да прави и разни пакости, след което Учителят накарал братята да го пазят 14 дни, да дежурят до леглото му като им бе дал наряд да четат определени молитви и псалми. Чак накрая духа, който го бе обзел и завладял се оттегли от него и доктор Жеков стана смислен, смирен, сяда на мястото и казва: „Онзи дух си отиде, сега съм освободен“. Но това са 14 дни в непрекъснато дежурство и молитви и с това бяха заангажирани много братя в тази операция и това не е нито така наивно и безобидно за слушане и разказване.

Имаше и няколко анекдота, които Учителят разправяше за него като

една вечер след като си измил краката решил да си легне, но преди това си казал, че трябва някой дух да му се изяви от невидимия свят. Както си мислел така изведнъж чува плясък в легена и той се уплашва, скача в леглото, завива се с юргана и цяла нощ трепери от страх от духа. Сутринта като се събудил поглежда от леглото и какво да види - в легена където си мил краката вечерта плувала една голяма жаба, която цамбурнала вътре търсеща прохлада в топлата вечер. А тогава на Изгрева живеехме в барака и жаби това лято имаше доста в гората и около бараките. Та той гледал жабата и си мислел дали не се е материализирал духа, който той извикал, а жабата го гледа ококорила очи. Той прескача легена с жабата и по бос крак отива при Учителя да го пита това дете е в легена като жаба дали не е материализация на дух. Учителят го изслушал и прихнал да се смее. Той отново отива при легена, хваща за краката жабата и я изхвърля в двора, а с водата полива едно дръвче като грижовен стопанин.

Разказваха ми как се е запознал с Йорданка. Той питал Учителя дали му е време да се ожени и къде да си намери булка. Учителят му казал, че като му дойде времето ще му се яви булката. Пътувал той от село на село, лекувал болните животни и се срещнал на едно място с Йорданка и нещо в него му проговорило „Ето ти стопанката“. Така се запознал с нея и тя отначало била домашна помощница в дома му. Когато дойдоха на Изгрева Йорданка Жекова беше много предана сестра и беше в услуга непрекъснато на Учителя. Учителят му разреши да се ожени за нея, но му бе казал: „Ожени се за нея да ти е жена, но няма да я имаш за жена“. Е, как ви се струва това решение - хем да се ожениш за някого, хем да ти бъде жена, а и да я нямаш за жена.

По време на комуните когато се опразва Школата и всички отиват да стават комунари и да правят комуни, Учителят среща Йорданка и казва: „Повикай доктор Жеков да дойде при мене да седне срещу мен на масата, защото е непростимо на Божията трапеза да няма никой. Аз дойдох за тях, а те тръгнаха да служат на духовете, които ги затириха да правят комуни, та да ги отклонят от Божията трапеза на Словото Господне“. Та по ония печални дни доктор Жеков е на пост, единствен седи срещу Учителя на масата му като единствен представител на рода български до Учителя.

Обикновено като разговаряха двамата с Учителя приказките им бяха пълни с турски думи. Жеков знаеше турски и по онова време хората използваша турски и гръцки думи. Та понякога той разговаряше с Учителя на турски, употребяваша турски пословици и поговорки и се захласваха от смях. Беше много интересен и забавен събеседник. Всички недоразумения, бели, злополуки и нещастия около него се дължаха на това, че беше медиум и го обсебваша много пъти духовете. И тогава Йорданка изнасяше на гърба си цялата тази неразбория докато с методи дадени от Учителя тя се опитваше да прогони онзи, който бе обсебил и завладял тялото на доктор Жеков.

Веднъж доктор Жеков и Петко Епитропов се скараха за едно спорно място на Изгрева, защото на единият къщата беше навлезнала във въздушното пространство на другия. Дадоха се на съд и отидоха да се съдят. Представяте ли си тук е Учителят, но тяхната вражда беше дошла от столетия и отидоха да се съдят пред светското съдилище. Учителят не беше доволен от тях и беше умъчнен. Та около този техен съд се разиграха много интересни случаи и забавни неща та накрая тези двама дете се съдиха бяха принудени да се помират от настъпилите обстоятелства. Бяха принудени да се помират и се помириха. Когато Учителят научи за това, възкликна: „Чухте ли, онези двамата са се помирили. Помириха се с тях цели столетия“. Учителят

извика сестрите и нареди да се направи обща трапеза по този случай. Учителят покани всички, но тях не покани. Дойдоха онези, които бяха на Изгрева и заеха всички места в трапезарията. По едно време вратата се отвори и онези двамата влизат ама гузни, засрамени и отиват, че седят на една скамейка и мълчат. По едно време някой запя песента „Братство единство ние искаме“. Накрая и двамата запяха и така завърши този вековен спор в Школата, защото братството и единството трябваше да движат Школата на Учителя както от вътре, така и от вън.

Доктор Жеков беше следвал в Италия за ветеринарен лекар. Знаеше италиански и беше направил опит да преведе от Словото на Учителя на италиански. Сега ще приложи едно кратко писъмце на Учителя до доктор Жеков.

„Любезни Иване,

Може да преведете първата беседа от първата серия на италиански, да направите проба. А вашата идея да напечатате някои от беседите в малък джобен формат на български, не забравяйте. Когато дойдите в София ще поговорим по-нашироко върху някои висящи въпроси. Мира Господен да бъде с вас и домашните ви. И на Юрданка. Само Божиата Любов.“

(Подпис: Беинса Дуно)

1.01.1925 г., София

През 1927 г. Иван Жеков преведе една брошура „Учителят Петър Дънов“ от италиански език написана от Алдо Лаванини и поместена в едно месечно списание в Италия, N 92, 1927 г., „Il Messaggero della salute“. Отзад беше се подписал с д-р И. Ж. Духомиров

В младите си години доктор Иван Жеков е бил социалист. Дори е присъствувал на първата конференция на Бузлуджа когато са се оформили социалдемократите в Българска социалдемократическа партия (БСДП). Тогава той е бил на двадесет години и отишъл на връх Бузлуджа на тази конференция. Изведнъж били нападнати от селяни събрани се от съседните села, нападнали ги с тояги и ги разпръснали и ги пребили. Той бил пребит и едвам се спасил. Този Бузлуджански конгрес на БСДП се състоял на 20 юли 1891 г. Използвано е събирането на гражданството по случай тържествата на връх Бузлуджа във връзка с гибелта на четата на Хаджи Димитър, който на 18 юли 1878 г. е убит и четата унищожена. Та доктор Жеков е един от присъстващите на тази конференция и често ни показваше една голяма снимка където е заснет с брадати социалисти, а в средата личната фигура на Димитър Благоев, а в страни е усмихнатото лице на доктор Иван Жеков, на около двадесет години. Та той е бил със социалистически, та дори и с комунистически идеи. По-късно Учителят изпраща едно писмо до него, в което споменава следното: „Днес дявола се е разделил на болшеvizъм и капитализъм. И при едните ще учите един закон, и при другите ще учите друг закон, но ненаучени няма да напуснете земята“. Това нещо той успя да го провери, защото дочака комунистите когато дойдоха на власт в България. А затова, че селяните навремето са били с тояги първите участници на тази конференция на връх Бузлуджа, то доктор Жеков видя как на тези селяни им се върна същото. След 9.IX.1944 г. комунистическата власт започна да прави кооперативи и караше насила селяните да си предадат земята и добитъка и да влезнат в тези кооперативи. Онези, които не искаха опитаха дебелия тояги, същите тояги, с които те разтуриха Бузлуджанската конференция. Само че в историята на социалдемократите този срамен акт не се споменава поради съвсем други причини, но доктор Жеков е един от участниците в тази конференция и неговият разказ е верен. Така че в Школата на Учителя нямаше случайни хора,

дори имаше представител на социалдемократите в лицето на доктор Жеков още от 1891 г., един от членовете на Бузлуджанският конгрес. Интересно за размисъл и поучение.

188. МАРКОВА

Сестра Маркова беше белгийка по произход, женена за българин, който я е довел в България, после я напуснал и тя беше започнала да дава уроци по френски език, за да препитава себе си и децата си. В първите години тя бе дала своят салон, в който се провеждаха курсове по френски език на ул. „Цар Шишман“ и там приятелите се събираха, а Учителят държеше своите беседи като след свършването на беседата ние се нареждахме в шпалир, Учителят идваше, минаваше покрай нас и ни поздравяваше като ни кимваше с глава.

Тя беше медиум и при нея започнаха да се събират на сеанси разни приятели и да викат различни духове. По едно време беше започнал да се явява един и същ дух и да се представя, че той предварително знае какво ще говори Учителя и им даваше Словото на Учителя, което слово следващия ден Учителят щеше да повтори отново в салона. Целта бе да се отклонят учениците от Школата на Учителя. Тя бе изпаднала в едно затруднено вътрешно противоречие. Беше се децентрирала, ходеше насам-натам както се казва като муха без глава. Това се дължеше на това, че беше се изчерпила психически от вътре, беше изсмукана и всички жизнени сили бяха изтеглени от нея чрез тези духове, които я обсебваха. Беше станала на живи мощи.

По това време Граблашева започва да се прочува в онзи кръжок, който тя ръководи като голям медиум. На сеанса започва да се явява един дух, който започва да говори с думите и с езика на Учителя, дори да имитира неговия глас. Това ставало всеки вторник вечерта като Граблашева изпадала в транс, онзи дух влизал в нея и говорел чрез нейните уста това, което е трябвало да каже. Започнал да говори, че онова, което казва във вторник вечерта, то в сряда сутрин Учителят ще го повтори. Казвал, че това е една висша Школа, защото безплътен дух им говори и проповядва. А онова, което Учителят на следващия ден говорел, то не била висша Школа, а бил един обикновен клас за по-глуповатите и необразовани ученици на Изгрева. По това време сестра Милева беше също в този кръжок, пък и самата тя беше медиум, и полека лека беше започнала да примамава и да привлича учениците на Изгрева да присъствуват на този кръжок. По този начин на следващия ден салонът постепенно започна да се изпразва и Учителят говорел пред почти празен салон. Накрая Учителят извикал Милева в неговата стая и казал: „И понеже ти си най-културната давам ти задачата да ми върнеш всичките ученици, които заведе там при Граблашева, че салонът ми се изпразни и аз няма на кого да говоря освен на празните столове. А това е престъпление пред Духа Божий“. Милева го запитва: „Учителю, ама вие нали ни се явявате и говорите чрез Граблашева всеки вторник вечерта същото, което говорите и в сряда сутринта?“ Лицето на Учителят е строго и сурово: „Това не съм аз. Този, който се явява на Граблашева е моят най-голям враг. Той е онзи изгонен дух от времето на Александрийската школа, който отначало работеше чрез Стойчев, после чрез Маркова, после чрез Лулчев, сега чрез Граблашева и той ми краде Словото и учениците. Но това е допуснато от Небето за изпит и на ученика, и на Учителя, който е тук пред вас“. Милева изтръпва от това, което чува и тръгва от барака на барака, разказва какво Учителя е казал и във всяка барака дословно цитира думите на Учителя: „Забранявам на моите уче-

ници да ходят по ясновидци и медиуми и самите те да се занимават със спиритизъм". Постепенно салона започва отново да се изпълва.

Една от тези, които събираше в дома си и правеше сеанси бе и сестра Маркова и в нея се явяваше същият този дух и макар че тя беше жена, но по-неже беше медиум духът влизаше в нея и тя говореше с мъжки глас като гласът имитираше тембъра на Учителя. Така бяха заблуждавани всички онези, които присъстваха на сеанса. Целта на този Александрийски дух бе да оттегли учениците от Школата на Учителя.

И така Маркова изпадна в едно състояние на обсебена и започна да гледа втренчено в празното пространство и представляваше една къща с разбити прозорци и отворени врати и всеки, който искаше можеше да мине през нея или пък да се настани в нейното тяло. Това бе моето впечатление пък и на всички, които я наблюдаваха. Тя беше много закъсала горката. Спомням си една сутрин след като свърши беседата ние постепенно започнахме да излизаме от салона. Маркова беше седнала някъде отзад затова стана и се запъти към стълбището, което водеше до Горницата на Учителя. Тя наблюдаваше Учителя, гледаше го как приближава и нищо не казваше. Точно по това време аз исках да излезна по възможно най-бърз начин, защото бях си набелязала няколко въпроса да запитам Учителя. И точно излизам от салона, вече съм на стълбището, а Учителят се качва нагоре по стъпалата за стаята си. Изведнъж Учителят се върна, слезе долу, приближи се до Маркова, хвана я за ръцете, после за раменете и я разтърси така силно, както се разтърсва слива или круша, за да падне някакъв плод от дървото. Разтърси я няколко пъти, остави я, обърна се и си тръгна нагоре към стаята. Тя стоеше там учудена, че я разтърсват и се оглеждаше ту наляво, ту надясно. После се обърна към Учителя, нещо в нея светна, просветна нещо в главата ѝ, нещо от вътре я бе осветлило, тя просия, усмихна се и вече светеше, а усмивка се появи на лицето ѝ и успя да извика само: „Учителю, Господи“. Хвана с двете си ръце лицето и така изтича навън на двора. Какво Учителят бе разтърсил у нея, какво бе изпаднало от нея - круши ли сливи ли, не зная, но какво изпадна от нея също не зная. Но видях, че един човек се възкреси и отново тръгна по своя път. Това беше нещо повече от жест, това не бе подадена ръка, това бе нещо повече от възкресение Христово, защото само Божествения Дух можеше да възкреси живот, защото той самият бе живот. Аз излезнах навън и наблюдавах от страни Маркова. Това беше вече друг човек. Сестра Маркова беше весела, засмяна, жизнерадостна и готова да работи и да продължава да върви по своя път. Ето един от малките случаи на възкресяване.

189. МАГДАЛЕНА ПОПОВА

Магдалена бе дъщеря на съдия от Пловдив по онова време. Беше изучена, интелигентна за времето си и знаеше много езици, беше полиглот. Но след като дойде тук на Изгрева тя изведнъж се промени. Стана медиумична и започнаха чрез нея да се изявяват разни духове, които воюваха срещу Учителя. Отивам при Учителя, за да споделя как е възможно един човек дошъл интелигентен, разумен, смирен на Изгрева изведнъж да се промени толкова много и то в отрицателна посока вместо да бъде обратното - да се добие с добродетели, които Учителят непрекъснато споменава в Словото си. Изведнъж идва Магдалена и застава до нас и иска да слуша нашия разговор. Учителят замълча, стана строг, аз също стоя и не мърдам и тя като видя, че няма никакън разговор, огледа се и си излезна. Тогава Учителят каза: „Виж

сега у нея, у Магдалена няма деликатност. Иска да слуша, а после ще иде да го разправя. Ние имаме частен разговор. Тя трябва да уважава и другите. Може да каже: „Искам и аз да слушам, може ли да остана да послушам?“ и ако ѝ кажат, че разговора е частен да се извини и да си отиде. Има неща, които са само за едного. Има неща, които е невъзможно друг да ги прави заради някого. Има неща, които човек трябва да ги прави сам. Например, яденето никой не може да яде заради друго. Човек се храни в Добродетелите. В нея, Магдалена има раздвоение, обхващат я два различни духа. Егоистичните духове са останали още от Лемурийската раса. Те искат да се повдигнат така без работа затова си дават имена на пророци и светии и искат така да ги пуснат в Царството Божие, но така не може. Те ще трябва да започнат съвсем отначало и да минат през дълга еволюция. Казвам за тях, защото ги има у всеки човек. Например, работиш, четеш и се увлякла и ще дойде такъв дух и ще започне да ти казва: „Я виж навън колко е хубаво. Остави малко четенето, иди да се поразходиш и после пак ще четеш“. Ти го послушаш и после ти се развали съвсем настроението за работа. Такива духове няма да ги слушаш.

На някого кажа: „Не минавай през тази дупка“. А той каже: „Ама аз мога“ и мине. След това дойде до по-тясна дупка, после още по-малка и най-сетне дойде до там дето не може да се провери и се намери в безизходно положение. Дупката е емблема на порока. През дупка човек не трябва да минава.

Когато някой иска да поправи друго той се оцапва. Когато критикуваш някого и говориш срещу него ти се свършваш с него и го изчистваш отвътре. Ти му правиш добро. Затова пазете се да не се цапате. В една окултна Школа е строго забранено да се критикуват учениците по между си и да се одумват, защото се цапат един друго. Но има случаи когато Учителят даде задача на един ученик и той трябва да изчисти всичката мръсотия, която е завладяла наоколо. Той тогава става канал, чрез който трябва да излезат всички нечистотии и мръсотии. Една такава роля и задача изпълнява и Магдалена тук на Изгрева“.

Веднъж бяхме на обща вечеря и Учителят каза, че разликата между неговата ядене и нашето е, че ние изпитваме удоволствие като ядем, а той изпитва страдание, защото той прави жертва. До него беше седнала Магдалена и той разговаряше много любезно и внимателно с нея. Виждах как той работеше възпитателно върху нея. А това, което ѝ казваше беше същевременно поучение и за всички ни. Същевременно той възпитаваше и мене и навярно всички останали присъстващи на тази вечеря. Аз бързах да си отида, защото беше станало късно и валише дъжд, но Учителя се държеше като че ли няма хабер за това и продължаваше да разговаря. Аз ясно долових тази вечер желанието му да се науча да се покорявам на волята Божия, макар че това ме тури в противоречие. От една страна не беше ми приятно да слушам и да гледам как Учителят бе толкова внимателен и любезен с Магдалена, а на нас не ни обръщаше внимание все едно, че ние бяхме столове наредени на масата. От друга страна залавя дъжд, беше хладно и аз трябваше да пропътувам няколко километра по тъмно и късно, за да отида у дома си. Ето това бе противоречието, в което бях изпаднала. Накрая реших да се покоря и да остана при Учителя. В същия момент почувствувах, че той леко ме погледна и остана доволен от туй, че аз разбрах урока си и с втори поглед ми даде да разбере, че после ще ме приеме любезно и нежно когато дойде моето време. След като свърши вечерята той ми каза блага дума, насърчи ме да работя и ме попита дали имам наметало за дъжда, който се бе

усилил. Така той ме изпрати до външната врата. Ако бях си тръгнала преди това сама нямаше да има нито любезен разговор, нито щеше лично Учителя да ме изпрати. Така останаха всички доволни както Магдалена, така и останалите на масата, които слушаха разговора, така и моя милост. На следващия ден аз съм при Учителя и му казвам: „Учителю, вие бяхме много внимателен с Магдалена предната вечер“. Учителят каза: „Някога имаше един непокорен Александрийски дух, който за своето вироглавство беше изключен от Александрийската школа. Същият този дух днес е тук на Изгрева и той е най-големия ми враг. Той търси да намери отворени врати и прозорци и влиза ту в Магдалена, ту в Граблашева, ту в Маркова, ту в Стойчев, ту в Милева, ту в Лулчев, ту във всички ви и „тути-кванти“. Той винаги е тук на Изгрева. И да се премахнат тези дисхармонични състояния у вас то някой път един от вас в един момент трябва да стане канал, за да преминат всички тези влияния чрез човека надолу в каналните води, после те отиват в Искъра, а от Искъра отиват в Дунав, а от Дунав в Черно море. А Черно море е мястото, където всички такива духове от цяла Европа трябва да бъдат заведени там чрез водите на река Дунав и потопени в морето. А от Черно море надолу те се прекарват в дъното и в средата на земята където тези духове биват затваряни и после обучавани на смирение, на послушание, докато изкупят греховете си. Ето това е пътят, през който трябва да премине всичко онова, което излиза от вас като дисхармония и да се отведе до Черно море“. Аз седя, слушам, мигам и се опитвам всичко да запиша. Това трябва да го проумявам години след това. А днес го давам за поучение и за доказателство как действуват някои окултни закони в Школата на Учителя.

190. РУЖА ИВАНОВИЧ

От начало приятелите се събираха да слушат беседи на ул. „Опълченска“ 66 в дома на Гумнерови. Но стаичката и двора където се пълнеше в неделни дни стана тясна и приятелите намериха други подходящи салони където да се събираме. По едно време се използваше клуба на партийната групировка радикали, намиращ се на ул. „Кърниградска“. По-късно беше нает салона на Ружа Иванович. Тя беше шивачка-модистка, имаше шивашко ателие и вечерно време тя отстъпваше своето ателие, което се намираше на ул. „Витоша“ и там се събираха приятелите, а Учителят държеше своите беседи. Днес едва ли някой може да каже нещо повече за нея, но благодарение на едно публикувано дознание извършено от градоначалника на София, г-н Свиначков през онези години, когато се атакуваше Учителя ние имаме показанията на един чиновник Станчев при столичното градоначалство. Ето и самото дознание.

Днес, 11 юли 1917 г., подписаният П. Нечелтов, съдебен инспектор при столичното градоначалство, произведох настоящето дознание по устната заповед на г. градоначалника относно изложеното в прот. вх. N, от 10 т., както следва:

Разпитан Станчев, чиновник при градоначалството, показва: Вчера 10 т., неделя, преди обед бях в зданието, където се помещава ателието на г-жа Ружа Иванович, дето имаше насъбрало се народ повече от 150 души, между които се забелязваха видни дами, госпожици, учители, офицери и др., които пееха божествени песни. Къде 9 и половина часа дойде и г. Дънов и с неговото близане всички станаха на крака, след това се изпя „Иже херувим“ и няколко божествени песни. С пристигането на г. Дънов някои от старите негови посетителки, г-жи и госпожици, наложиха на главите си дълги бели копринени

ърпи, след това г. Дънов държа продължителна реч в смисъл и по-държание, както е написана в книгата „Словесното млеко“; след свършването на речта се изпяха няколко песни и публиката се разотиде, а някои от дамите и госпожиците останаха, като се приближаваха редом при Дънов да му целуват ръка и запитваха по нещо.

(п.) М. Станчев

Показанията написани саморъчно, („Духовна култура“, ст. 37, кн. 11-12, 1922 г.).

Ето един пример как онези сили, които воюваха срещу Учителя могат да бъдат полезни и изпълниха Божията воля, защото благодарение на тях и на проведеното разследване срещу Учителя днес ние имаме показания на онези очевидци. Кой днес би могъл да каже нещо повече за шивашкото ателие на Ружа Иванович от уважаемият господин Станчев.

А какво е мнението на Ружа Иванович за Учителя можем да прочетем от същите показания и дознания извършени по онова време.

Ружа Иванович твърди: „Познавам Дънов отпреди 10 години; той е високоморален човек, добре възпитан и образован; като френолог, той винаги и бел полезен на децата ми. Аз не виждам нищо в учението на Дънов против съществуващата сега у нас религия, че това е така може да се види от обстоятелството, че той със своите речи привлича много господа и госпожи от висшата класа, като напр. г-жа генерал Бояджиева, генерал Стоянова, генерал Неделкова, генерал Диков със семейството си и мн. др. На въпроса от какво живее Дънов? Допускам, че живее от френологическите си изследвания“.

(п.) Р. Иванович, („Духовна култура“, стр. 44, кн. 11-12, 1922 г.).

Това е историята на един от салоните, които Учителят е използвал.

191. ЛАЗАР КОТЕВ И НЕВЕНА КОТЕВА

Лазар Котев бе един от първите приятели и сподвижници на Учителя преди войните. По-късно той беше голям книгоиздател, богат човек, с големи складове за отпечатана литература и ръководеше военното книгоиздателство. По онова време през 1917 г. след като Учителят бе интерниран във Варна то министърът на просветата Стоян Омарчевски, който бе земеделец проведе гонение срещу последователите на Учителя. Някои учители от Софийската гимназия бяха изпратени да преподават в провинцията, което бе живо наказание за тях, а пък един учител те дори уволниха дисциплинарно. Така че атаките срещу Учителя не бяха беззъби и невинни атаки. Първите приятели също поеха част от товара и част от нападките.

По онова време възрастните приятели и Лазар Котев решили, че трябва да се закупи за нуждите на приятелите една голяма къща, намираща се на ъгъла на „Граф Игнатиев“ и „Раковски“. Започнали пазарлъците и успели да я пазарят за 800 000 лева, една голяма сума и за да се види, че пазарлъка е вече станал то Лазар Котев дава една голяма сума за капаро. Другите пари трябвало да се съберат. Онези, които са били по-състоятелни започнали да търсят различни начини, за да съберат пари. По това време госпожа генерал Мария Стоянова била в чужбина, в Будапеща и специално при нея пристига другата генералша г-жа Неделкова. Разказала какъв е плана и решили да тръгнат и да търсят пари от различни аристократи чужденци. Обикновено аристократите са доста отзивчиви за идейни цели, но понеже все пак трябва да се подсигурят те са поискали да видят договора и някакви документи, за

да проверят дали парите, които ги влягат няма да отидат на вятъра и да ги загубят. И това е една от причините, поради която те не са могли да съберат пари. А за да стане Мария Стоянова почитателка и привърженичка на Учителя има своя предистория. Нейния син като малко дете получавал тежки епилептични припадъци. Понеже мъжът ѝ е личен адютант на Фердинанд те са имали възможност да водят болното дете във Виена при различни знаменити професори. Получили са съвети, лекарства и съответно лечение, но припадъците продължили. Накрая когато са дошли в София някой е посъветвал да отиде при доктор Дънов понеже визитните картички, които той е предоставял на по-знатните и заможни семейства на тях както на български език, така и на английски е било отбелязано доктор Петър Дънов. Отива тя при Учителя, а той ѝ казва: „Детето трябва да го изнасяте на слънце, разхождайте го на чист въздух и то ще оздравее“. Нямали какво да правят, послушали съвета, а той бил без пари и здравословен и след няколко месеца детето оздравяло, а тези припадъци изобщо вече не се повторили. Така че сестра Мария Стоянова по този начин чрез болното дете се свързва с Учителя и чак тогава тя започва да посещава неговите беседи и става една от неговите последователки. Ето от там започва връзката на генерал Стоянова, по същия начин са връзките и на другите генералши, които с охота решили да намерят пари и да закупят тази къща. Но случило се така, че не са могли да внесат нужните пари в определения срок и вече получили съобщение, че ако не закупят къщата, то капарото остава в полза на онзи, който продава къщата. По някакъв начин съобщението не било връчено и пазарлъка се развалил и Лазар Котев успял да вземе обратно внесените суми. Така че той не загубил парите си, но трябва да се добави, че разтрогването на тази покупка се дължи на недоразумението между сестрите генералши, които се опитвали по генералски да командват и да се разпореждат.

Трябва да съобщим също, че същото здание по-късно беше реквизирано от правителството на Александър Стамболийски. Така че представители на Александър Стамболийски изселиха няколко учители от София заради Учителя, а по-късно това правителство реквизира онова здание, което трябваше да бъде закупено. Много по-късно през 1923 г. когато приятелите отиват при Александър Стамболийски, за да подадат прошение и да получат разрешение за събора в Търново, то той ги приема, казва на делегацията да подаде писмена молба и след като си излиза се обръща към секретарката си: „И друг път тези откачени хора да не ги пускаш тук“. А пък секретарката се случва, че е запозната с Учението на Учителя и с някои наши приятели. По-късно бе докладвано на Учителя, че ние сме били откачени и загубени хора и загубените хора са загубени глави. Учителят казал: „Ще видим кои са загубени и кои ще си загубят главите“. Два месеца след като Александър Стамболийски бе забранил събора в Търново през 1923 г. на 9 юни 1923 г. бе извършен държавен преврат и неговата глава бе отсечена и сложена в една конска торба и с един кон и куриер бе занесена лично и поднесена на тепсия на цар Борис III, цар на българите.

Ето така се развиваха в онези години събитията около Учителя и онези, които воюваха срещу Учителя застанаха от лявата страна, а онези, които бяха сторонници останаха от дясната страна.

Една от привърженичките на Учителя е и Невена Котева, съпруга на Лазар Котев. Сега ще предоставим нейното изложение (стр. 44, „Духовна култура“, 1922 г.).

Невена Котева: „От преди две години съм почнала да посещавам беседите на Дънов. От посещенията ми съм се убедила, че Дънов е свръхестеств-

ден човек, че той със своите проповеди принася голяма полза на обществото и, ако би имало като него 10 души в България би станал голям преврат и ще имаме най-добрите хора. При едно мое вътрешно божествено настроение аз видях ореол около главата на Дънов, подобен на този, който има Исус Христос и винаги аз го виждам озарен в светлина. Той притежава церителна сила и може да изцелява болни без никакво лекарство, както едно време целел Исус Христос. Неговото присъствие при болния, освен дето дава на болния да почувствува облекчение, но и присъстващите при болния чувствуват същото облекчение. Г-жа Белева и г-жа Казанаклиева могат да ви дадат по-добри сведения, понеже те са по-стари негови посетители. Относително турането на бели кърпи във време на молитва, те означават чистота и невинност, както така се е покривала едно време св. Богородица. Друго няма, що да кажа“.

(п.) Н. Котева

192. СЛУГАТА НА КЕСАРЯ

През 1917 г. българската армия на фронта от продължителната война и неблагоприятията в продълговатията тя е разколебана, деморализирана, а цялата страна е в разруха. Учителят изнася своите беседи редовно на ул. „Опълченска“ 66 и в други наети салони и посетителите се увеличават, а църквите в големите градове се изпразват от богомолци. Мъжете са на фронта, а жените трябва да орат, да копаят и да се занимават с мъжка работа и да отглеждат и да хранят многолюдна челяд. Коня, волове, добитък - всичко е реквизирано и е на фронта. Синодът и църквата подемат акция срещу Учителя и започват да подкокоросват официалните власти да предприемат някакви мерки срещу него като се крият зад гърба на градоначалника на София, зад военното комендантство, зад министри и подкупени журналисти. Тогава започва разследване от софийския градоначалник Свинаров като се извикват последователно свидетели, които дават показания. Въз основа на тези показания той пише рапорт до министъра на вътрешните работи Радославов. Дава мнението си Петър Дънов да бъде интерниран в родния си град Варна. Този рапорт е запазен благодарение на това, че е публикуван в списание „Духовна култура“, кн. 11 и 12 от 1922 г. в статията на Д. Ласков „Петър Дънов и неговото учение“. Благодарение на това днес имаме този исторически материал и сега ще го цитираме дословно.

„Рапорт на столичния градоначалник до министъра на Вътрешните работи и Народното здраве N 7050 от 25 юни, 1917 г.

Господин Министре,

по повод циркулиращите из столицата слухове за някаква си нова религиозна секта, представител и разпространител на която се явява някой си Петър Дънов, заинтересувах се и наредих да се произведе дознание, от което се констатира следното:

Петър Дънов, българин, 50-годишен, от гр. Варна, следвал по богословие и медицина в Америка, идва преди 10-12 години в България и се установява в София. Както тук, така и в провинцията той организира някакви религиозни дружини, пред които държи проповеди върху една религия, основана на теософията, и нямаща нищо общо с установената в нас - източно-православна вяра.

Без да иска позволение от дето и да било, той прави събрания на открити и закрити места, тълкува по своему Евангелието, препоръчва на последователите си да ходят сутрин преди изгрев слънце извън града да се молят,

извършва някакви обреди и пр. във време на проповедите му, стоящите в първите редове (най-ревностни негови последователки) наметат върху си бели воали, за да символизират „божествената си чистота“. В тези си проповеди Дънов проповядва, че Исус Христос не е Син Божи, а човек като него и че сам той може да бъде Христос. Логическо последствие от това са пръснатите от самите му последователи слухове, че той (Дънов) е „Божествен човек“, втори „прероден Христос“. И действително, неговата външност - облечен в дълга черна дреха, коса дълга, подстригана близо до раменете му и не много дългата му брада наподобяват фигурата на Христа, изобразена по иконите. Нещо повече, мълви се още, че той е български „Разпутин“ и имал достъп в Двореца и пр. - слухове, които могат да изложат зле пристига на Двореца. На някои вдовици, жени на починали във войната герои, Дънов чрез спиритически сеанси вика духовете на мъжете им; на други обяснява, че мъжете им приживе не ги обичали и им изневерявали, поради което казаните жени се настрийват зле против мъжете си и тяхната памет. Други по-фанатизирани и сантиментални последователи до там се увличат от Дънов, че съвсем зарязват задълженията към себе си и семействата си.

Последователите на Дънов, наречени „дъновисти“ броят в столицата 250-300 души, от които повечето жени. Между тях, за съжаление, има доста високопоставени дами и мъже.

Когато предприех дознанието, г-жа генерал Стоянова (съпруга на адютанта на Н.В.Ц.) поиска по телефона да не извиквам Дънов в градоначалството, понеже било унижително за него. Това, разбира се, не уважих и г-жа генерал Стоянова ми изказа съжалението си. Яви се след това лично при мене г-жа генерал Неделкова, която също се застъпи за Дънов и искаше да не се води никакво дознание по това.

Взимайки пред вид горното, в съгласие с г. столичния Комендант, забраних на Дънов да държи публично проповедите си и му съставих акт за държаните до сега събрания, без разрешение.

От всичко изложено до тук се вижда, Господин Министре, че учението на Петър Дънов е една опасна религиозна секта, която се стреми да подбие християнството и да повърне обществото към езическите суеверия. С това учение ни се напомня едновременноната богомилска ерес, която станала причина за падането на II-то българско царство, ето защо, аз съм на мнение, да се разучи всестранно цялото учение и досегашната дейност на Петър Дънов от компетентните власти и, ако действително се установи, че тя е една пакостна религиозна секта, да се вземат мерки на време и се парализира по-нататъшното ѝ разпространяване. На мнение съм още, докато стане това Дънов да бъде интерниран в родния му град Варна."

Градонач. (п.) Свиначов
секр. (п.) Пенев

Горният рапорт е изпратен до Радославов, тогава министър на Външните работи и Изповеданията и управляващ министерството на Вътрешните работи и Народното здраве. Той е написан въз основа на дознанието, извършено на 11 юли с.г. от съдебния инспектор при столичното градоначалство г. П. Нечелтов.

Ето как Злото понякога работи за Доброто. Благодарение на този рапорт днес ние знаем тази история. И друго, което е най-важното в случая е, че този господин Свиначов, градоначалник на столицата заради корупция, мошеничество и злоупотреба с държавния си пост обсебва държавни

средства, бива хванат, съден и изпратен в затвора. След като излиза от затвора нещо в него се превключва, той се променя и в един обикновен ден той отива при Учителя, иска прошка от него поради това, че благодарение на неговият рапорт и на неговата идея е изпратен на заточение във Варна и след като получава прошка от Учителя става един от редовните слушатели в салона. Тази развръзка на този исторически случай лично Учителят го споменава в една от беседите си, която е публикувана. Когато я прочетете ще може да сравните и да се запознаете с истината за слугата на Кесаря.

193. СЛУЖИТЕЛЯТ НА КЕСАРЯ

Рапортът на софийският градоначалник Свинаров е изпратен освен до министъра на вътрешните работи Радославов, но и до началника на вероизповеданията господин Семенов. Тук ще видите как един служител на Кесаря отговаря на рапорта на един друг слуга на Кесаря. Защо в единия случай слугата е господин Свинаров, а служителят е господин Семенов. Слугата се подчинява и изпълнява заповедите на своят господар, а неговият господар е онзи, който воюва срещу Учителя. А служителят на Кесаря служи на закона на самият Кесар и въдворява царската правда за своите поданици. Ето това е разликата и затова ще се убедите лично след като цитираме дословно записката на господин Семенов. При този случай целта е да се използва военното положение в страната, защото войниците са на фронта и да се спре Учителят да изнася своите беседи и като повод и като довод се тръби за недоволството сред войниците на фронта, които били изключително разтревожени заради жените си, които са останали в отечеството и които отивали при някой си Дънов да го слушат докато те проливат кръвта си за милото и свидното отечество. От друга страна по това време са известни изказванията на Учителя за края на войната и че България и Германия ще загубят войната и е наложително България да излезе час по-скоро от войната. Това вбесява правителството на Радославов и цар Фердинанд и решават да вземат конкретни мерки срещу него. Но затова е необходимо да се произнесат държавните институции за случая „Петър Дънов“.

След рапорта на софийския градоначалник до директора на вероизповеданията, то самият господин Семенов, началник на вероизповеданията изпраща своя отговор. Всичко това авторът на статията „Петър Дънов и неговото учение“ Д. Ласков обстойно проследява този случай и цитира своите доводи както и бележката на господин Семенов. Понеже тя е поучителна ние я цитираме дословно от стр. 45-48 на „Духовна култура“, кн. 11-12, 1922 г.

„Рапортът на градоначалника, написан въз основа на горното дознание, бе изпратен от Министерството на вътрешните работи и народното здраве в Министерството на външните работи и изповеданията, понеже въпросът беше от вероизповеден характер. Но Дънов тука съвършено неочаквано си намери влиятелен защитник; това бе господин Семенов, тогава началник на вероизповедното отделение. От една страна, за да защити Дънов, а от друга, за да ужили ненавистното нему българско духовенство, Семенов написа следната „поверителна“ бележка до Министъра на вероизповеданията, която ще остане паметна в архива на външното министерство.

Поверителна бележка

„По въпроса за проповедите на господин Петър Дънов се срещнах както с градоначалника господин Свинаров, така и с коменданта господин Полковник Пачев. Видях и дознанието на съдебния инспектор П. Нечелтов. В цялата работа не виждам нищо, което да е противно на добрите нрави и на действащите в страната закони. Тя, обаче, е един велеречив блам за занемелия амвон на народната ни църква. Разбира се, че ако от тоя амвон, както предписват каноните и църковната традиция, редовно се проповядваше на вярващите - нито Дънов, нито Ст. Михайловски, нито г-жа Чопова, нито малокултурният г. Чобанов щяха да намират слушатели и последователи.* Нуждата от религиозни беседи, особено през време на войната, силно се чувства. Ближните на ония, що сложиха кости в полето на честта, и на ония, що останаха немощни инвалиди, имат нужда - нужда въпиюща - от утеха; ближните на ония, които, макар живи и здрави, са в окопите, над които витае образа на смъртта, имат нужда от обнадеждаване; кой трябва да произнесе тая дума за утеха и да подхрани тая света надежда? Не е ли това в тревожните дни, които преживяваме, една от първите длъжности на църквата - респективно на църковно-служителите? А, разбира се, щом тия нямат съзнание за тая своя длъжност, нуждаещите се ще се притекат на позива на ония, които, макар и не посочени официално, като призвани за тая работа, залавят се да я вършат с горещо усърдие.

Дънов живее в София и проповядва публично вече повече от 10 години. Него слуша една довольно пъстра аудитория: покрай мъже с високо обществено положение и жени на висши военни и граждански служители на държавата, там се събират и хора от средната класа, па и такива из работничеството. Как е могло през течение на тоя дълъг период от време да не се обърне внимание на неговите проповеди, ако действително те са съдържали нещо престъпно, нещо противно на законите и на благонравието? но има нещо повече. Дънов говори беседи и тия последните след това се издават в брошури. Аз четох повечето от тия брошури и намерих, че те заслужават да бъдат четени не само от нашите свещеници и владици, но и от новия идеолог на църковно-славянския език, г. Ст. Михайловски.

Друг беше въпросът с адвентистите, които организирани в секта, проповядваха и вършеха работи, които бяха противни и на законите в страната и на добрите нрави. За тях Министерството на външните работи и изповеданията даде - при поискване - на военните власти нужните осветления и съответни мерки бяха навреме взети. Не ще съмнение, че ако понататъшните разучавания за Дънов установят, че той е водител на някаква секта и че и неговото учение е противно на законите и благонравието, - тогава Министерството няма да се въздържа да изиска да се вземат спрямо него и неговите адепти съответни мерки. Затова обаче трябва най-напред да се даде време и свобода на съдебния инспектор при градоначалството да довърши спокойно своето дознание, сетне, да се добере до по-положителни данни коменданта, който ми каза, че действа в тоя смисъл чрез свой доверен човек и, най-сетне да довършим нашите изучавания по работата и ние двама с г. градоначалника. А да може всичко това да стане, нужно е да не се прибързва с никакви репресивни мерки, каквито градоначалника препоръчва. Право и уместно ще е да не се позволява нито на Дънов, нито на когото и да било да правят публични събрания на открито извън града. Ала събрания по частни домове не виждам, защо да се запрещава: по отношение на тях най-много, което ми се струва уместно да се направи, е да бъдат те редовно посещавани от явната и тайна полиция. Нито Дънов, нито неговите адепти могат да се

противопоставят на подобна мярка, щом те канят всички на своите събрания.

(п.) Н. Семенов

* Г-н Семенов, както виждаме, не прави разлика между Дънов и Ст. Михайловски, това е сигурно от „многокултурност“...

„Тая, тъй неочаквана апология на дъновизма от един висш чиновник, зад когото навярно стояха същите влиятелни генералши, които по-рано се опитаха да сплашат градоначалника, не можеше да не укаже своето влияние върху респективния министър. С това се обяснява дето Радославов вместо да се вслуша в разумните съвети на градоначалника и да поиска бързото прилагане на резолюцията, която като Министър на вътрешните работи бе сложил върху рапорта му, той като Министър на външните работи и изповеданията, спря това изпълнение под предлог, докато въпросът се проучи по-обстойно.

По-сетне делото с цялата преписка по него бе изпратено в Св. Синод за проучване; Св. Синод назначи комисия от богослови под председателството на Високопреосвещения Неврокопски митрополит Макари, която да проучи въпроса и даде мотивирано заключение по него. Но комисията не бе се още конституирала, когато във Външното министерство повяв друг, противен вятър, и един ден вестници съобщиха, че Дънов и Моллов, водители на дъновистите и адвентистите, били интернирани от София, първият във Варна, а вторият в Горна Оряховица. Не се мина обаче много време Моллов бе повърнат обратно в София и един ден, изпаднал в екзалтация, той си разпори корема и се хвърли от втория етаж на къщата си и така свърши живота си. След него по настояване на влиятелни пред правителството дъновисти и дъновистки бе повърнат в София и Дънов, който от тогава и до днес продължава благополучно да живее в столицата и от никого не смущаван да държи своите публични събрания някъде в Ючбунар.

Що се отнася до комисията, която Св. Синод назначи, тя работи в продължение на месец и половина и след обстойно проучване на данните, с които разполагаше върху дейността на Дънов, както и въз основа на печатаните му беседи, 25 на брой, които бяха най-внимателно прощудирани, представи на Св. Синод подробен доклад с мотивирано в края заключение, но Св. Синод, неизвестно по какви съображения и до днес не си е казал думата по въпроса. Може би той да има свои основания за това, обаче, самият факт, че Върховната духовна власт в страната, след като е била сезирана от страна на правителството, не е казала и до сега своето авторитетно мнение върху учението на Дънов, не може да не се тълкува различно. Дъновистите, разбира се, използват това обстоятелство за своя сметка.“

На 10 юли 1917 г. Иван Радославов, гимназиален учител по история, пише една статия, която публикува в една малка брошура „Не съдете“, с мото: „Не судите, да не судими бъдете“ (Матей, гл. 7, ст. 1) В нея защитава Учителя, неговото Учение и неговата личност. Там той се учудва как може да пишат срещу човек когото изобщо не познават, не са посещавали неговите беседи, не са разговаряли с него, а отпечатаните му книги тълкуват и цитират превратно като ги четат отзад напред. Завършва с това: „Не съдете, за да не бъдете съдени“ и най-интересното е, че те всички бяха осъдени след това. Онези, които допуснаха двете национални катастрофи за българския народ бяха съдени и минаха през съд. Министър-председателят Радославов и цар

Фердинанд напуснаха България и никога не се върнаха. А всички онези, които воюваха срещу Учителя бяха съдени от Божий съд, а ние проверихме как действува Божието възмездие. На всекиму бе раздадено и бе разплатено без остатък съобразно Божията правда. Ние бяхме очевидци и днес описваме това за поучение.

194. ПОКАЗАНИЯТА НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Учителят също е призван да дава показания пред градоначалника Свинаров. Той заплаши Учителя, че има власт да направи каквото иска с него. Учителят му отговаря: „Всичко е в Божиите ръце и Божията правда раздава правосъдие, но за всяко едно престъпление, за да се възмезди трябва да изчака времето си. И вие ще дочакате това време“. И това време наистина дойде след това и както споменахме той бе съден от съд за служебни нарушения, изкористяване на властта си и отиде в затвора. А сега ще поднесем показанията на Учителя Дънов, собственоръчно записани и дадени на софийския градоначалник. Те са цитирани на стр. 42-43 от „Духовна култура“, кн. 11-12, 1923 г..

Показанията на самия Дънов:

„Именувам се Петър Дънов, родом от гр. Варна, живея в София, ул. „Опълченска“ 66, 50-годишен, православен, грамотен, неженен, не осъждан. Занимавам се с психически научни изследвания. В София съм от 1906 г. Обиколил съм цяла България и само с тези изследвания се занимавам. От ред години държа в София беседи. Свършил съм науките си в Америка. Следвал съм по медицина и богословие. Беседите ми са с научно, морално, религиозно значение; държа ги на закрито място на ул. „Витошка“, в дома на г-жа Ружа Иванович. По-рано тия проповеди държах на ул. „Опълченска“; посещаван съм винаги от 100-150 души, повечето жени от различни възрасти; често ме посещават в дома ми мъже и жени от разни възраст, на които давам съвети религиозни и хигиенни. Събраията правя един път в седмицата и то в неделя, и траят около един час и това в 10 ч. сутринта. Дал съм наставление на моите съмишленици всяка сутрин да излизат рано преди изгрев слънце вън от града, да наблюдават кога изгрява слънцето и след изгрева му да се обръщат към него гърбом, като всички, които отиват за тая цел, бъдат пръснати в края на гората (думата е за Борисовата градина) от двадесет до сто метра един от друг. Често пъти и аз за себе си излизам към източния край на боровата гора за същата цел, което ще продължавам до 22 того. От религиозна точка зрение проповядвам на моите слушатели от Библията, която аз доста добре съм изучил. На въпроса за средствата, от които живея, заявявам, че получавам от моите приятели. Живея у Петко Гумнеров, на когото сега наем не плащам, също и за храна, понеже и той страдаше от по-рано от някои болести, от които по мое наставление той виде благодарност. Той е секретар на Върховния касационен съд. Също и неговата г-жа страдаше от стомах и ревматизъм, на която също съм дал нужните наставления за изцеляването ѝ. Салона на Р. Иванович държа безплатно. Повече няма какво да кажа.“

(подпис) П. К. Дънов

Показанията писани от друг, диктувани от Дънов

195. КЪДЕ СЕ СЪБИРАХА ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ НА УЧИТЕЛЯ ЗА ИЗГРЕВ СЛЪНЦЕ?

По онези години Учителят съветва да се излиза сутрин рано при зори и да се дочака изгрева на слънцето. Приятелите по единично и на групи започват да излизат в края на Борисовата градина в местността, поляната наречена „Баучер“. Там при изгрев слънце се събират, съсредоточават се, правят молитви, пеят духовни песни и там дочакват изгрева на слънцето. Съзерцават пред величественото събуждане на природата след изгряването на слънчевия диск. След това Учителят понякога говори и произнася кратко слово. Тези истории бяха ни разказани от първите приятели, но никой от тях не седна да ги запише подробно понеже за тях това бе едно обикновено ежедневие и не беше от някаква важност, за да се документира. Това те не го направиха и не го документираха, но го направиха другите, онези които водеха война срещу Учителя. За да упрекнат и обвинят Учителя в действия срещу порядъка и гражданския мир те намериха свидетели, които да дадат показания за излизането на приятелите при изгрев слънце. Ето така благодарение на тези, които воюваха срещу Учителя днес имаме данни за началните години как съмишлениците на Учителя излизаха на края на града да посрещат изгрева. Градоначалникът Иван Свиначков изпраща лично полицейския пристав Митович, който проследява онези, които отиват да посрещат изгрева на слънцето. Тези показания са публикувани на стр. 41-42 и ние ги цитираме дословно от „Духовна култура“, кн. 11-12, 1922 г.

Разпитан г. В. Митович, IV полицейски пристав, казва:

„Тази заран към 4 ч. бях излезал с около 150 души стражари и войници за претърсване на Борисовата градина от безделници. Към часа 5 без четвърт излезахме зад боровата гора, където бях спрял веригата, с цел да я преместя отвъд шосето за Дървеница за претърсване другата част от гората. В това време забелязах, че из боровите започнаха да се подават хора, идващи към мене. От любопитство ги причаках. Преди обаче да ме настигнат съдържателят на тамошната бирария Танушев ми каза, че тези хора идвали всяка сутрин при изгрев слънце и се молили, като ми каза, че туй ставало под влиянието на някой си Дънов. Аз разпитах някои от хората, къде и за какво отиват. Те отначало отговаряха, че отивали на разходка. А като им поисках документи за излизане нощно време вън от града, признаха, че отивали да се молят. Това узнах и видях съвсем случайно. Преди две недели среща ме ветеринарният майор Германов, в който ми съобщи, че група войници от фронта са направили оплакване, че жените им отивали сутрин рано в къщата на някой си Дънов, където тоя последният ги преобличал в бели ризи, чел им някакви молитви и стояли дълго в къщата му. Помоли ме да се вземат мерки. Пред вид на това, че са ходили жени на военни лица, съобщих на поручик Имаретски, комендант на участъка, да съобщи на коменданта на града и да вземат мерки, а същевременно съобщих на г. градоначалника.“

(п.) В. Митович

Показанията писал сам

Непосредствено до мястото „Баучер“ се намира известната частна бирария на Танушев, която носеше славата си цели десетилетия дори до 1960 г. Тук помествахме показанията на Вело Танушев, притежател на всеизвестната бирария - гостилница, пивница, прочула се с вкусни кебапчета, превъзход-

на студена бира и първокласни левизи с оркестър (стр. 43, „Духовна култура“, кн. 11-12, 1922 г.).

„Велю Танушев от София, съдържател на бирарията зад Борисовата градина, 49-годишен, българин и пр. Като съдържател на бирарията зад Борисовата градина от известно време, от м. май насам, всяка сутрин рано преди изгрев слънце, забелязвам множество народ: жени, деца, войници и др., пръснати из нивите, гората и полето с погледи обвърнати към изгрев слънце. След това се събират на групи и почват да пеят на разни гласове божествени песни и народни, по някой път дохождат и в моята бирария да пият мляко и, като идва един брадат, рошав човек с изпито, плаво лице, всички надошли там хора, било жени, деца, войници и др., стават по мирно и му целуват ръка, като на свещеник. Сам той просто нищо не приказва, а само стои умислен. По между посетителите познавам адвоката Толев, обаче, слушам, че приказват, че между тази публика идела и г-жата на ген. Стоянов, която обаче аз не познавам. След като пият мляко, публиката заедно с техния обожател купом си отиват.“

(п.) В. Танушев

Ето така първите приятели посрещаха изгрева на слънцето. Ето това е един нагледен пример как Злото става слуга на Доброто в Новата епоха на Водолея. Ако не беше това вие нямаше днес да имате тези исторически данни за първите години за съмишлениците на Учителя.

196. УЧИТЕЛЯТ НА ЧЕРНИ ВРЪХ

През 1914 г. Учителят Дънов през лятото прави една екскурзия до Черни връх с десет свои съмишленици. Те се изкачват до горе пеша, а багажът им е натоварен на два коня с един нает селянин от село Драгалевци. Разполагат се на Черни връх на една голяма поляна, разполагат се и на една голяма бяла покривка разстлана на зелената трева поставят бял хляб, маслини, сирене и други неща, които са взели за себе си. Похапват, поприказват и случайно тук е присъствувал един фотограф, чиито име не знаем и заснел всички присъстващи. Може със сигурност да се каже, че от 1900 г. до 1914 г. ние не притежаваме снимки на лика на Учителя. На тази снимка той е вече 50-годишен, с прошарена брада и коса, с наметнато манто, обут с цели обувки, поставен в средата на групата. Тази снимка висеше на стените на първите приятели. Брат Тодор Стоименов ни подари с подписа си тази фотография като бе написал следното: „За мил спомен на преданите Богу и Учителю души Борис и Марийка. Верен, истинен в дух брат Тодор Стоименов“. На тази фотография от ляво на дясно са следните лица: 1. Русчев - полегнал на лявата си страна с шапка на главата; 2. Дядо Благо (Стоян Стойнов Русев); 3. Иван Грозев - гимназиален учител; 4. Петко Гумеров - нисък на ръст, с наметнато палто; 5. Учителят Петър Дънов, седнал на камъка, а на коляното е поставена мека, тъмна шапка; 6. Син на Русчев - застанал прав, юноша с ученическа шапка на главата; 7. Доктор Трифонов седнал пред номер 6; 8. Младен Попов с военна униформа и дълга брада; 9. Тодор Стоименов крайния вдясно също седнал с наметнато палто, а пред него в краката му лежи бяла сламена шапка; 10. Приклекнал най-отпред с военна униформа в чин подполковник и с орден за храброст е Любомир Лулчев. Тази снимка бе много трудно разчетена от нас през 1975 г. понеже всички обозначени лица отдавна бяха покойници.

Списание „Всемирна летопис“ с редактор Иван Толев започва да изда-

ва списанието от 1922 г. В уводните статии той поставя материал, който накрая е подписан по някога с три хикса (XXX), а понякога с един хикс (X). Обикновено той е отивал при Учителя Дънов и Учителят лично му е диктувал материала за уводната статия. Отпечатаният материал накрая поради известни съображения не се поставя името на Учителя Дънов, а се поставят три хикса (XXX), а когато статията е написана от Иван Толев по идеи на Учителя и редакцията е по-свободна тогава накрая се поставя само един хикс (X). Разбира се, че това не остава скрито и покрито за онези, които воюват срещу Учителя, защото за да осигури разпространението на списанието сред привържениците на Учителя той споменава, че тези статии са диктувани от Учителя Дънов, така че това предизвиква онези, които воюват срещу Учителя и започват яростни атаки срещу списанието. Включва се и Иван Грозев, теософ и във вестник „Мир“ от 1926 г. помества статия, в която обвинява списанието и Иван Толев, че то е станало орган на дъновистите. За да се защити лично Иван Толев в година IV на кн. 8, на стр. 190 от 1926 г. в рубриката „Вести“ дава отговор на нападите на Иван Грозев и като доказателство помества снимката на Учителя на екскурзията на Черни връх като отдолу е написал под нея следните думи „Иван Грозев - теософ и гимназиален учител в София при нозете на Учителя Дънов“. Това е един съкрушителен удар срещу Иван Грозев, който тогава се оплъчва срещу Учителя. По-късно Иван Грозев заедно със С. Николов и Н. Арабаджиев създават на 13.06.1926 г. масонска теософска ложа „Богомил“ и тръгват по своят път.

А какво е мнението на Иван Толев, столичен адвокат и бивш народен представител за Учителя Дънов ще видим в цитираното показание от 1917 г. пред софийския градоначалник на стр. 41 от въпросната „Духовна култура“.

„Иван Толев, жител софийски, 42-годишен, българин, православен, адвокат, на зададените му въпроси отговаря: Дънов познавам от преди няколко месеца. Научих се, че държал публични беседи на религиозни теми и отидох да го слушам. Слушах го най-внимателно, следих всичките му думи, алюзии и жестове, изучих отношенията му с ония, които в мое присъствие го доближаваха и получаваха неговите съвети и наставления в живота. Най-сетне купих си и прочетох всичките му беседи, публикувани в отделни брошури, и продавани в книжарницата на Голов, и от всичко дойдох до дълбокото и неразрушимо убеждение, че Петър Дънов е един велик моралист и учител, който заслужава всеобща адмирация на цялото българско общество. Образец на нравствена чистота, безкористен и добродетелен до святост, рядък, бих казал безпримерен, знаток на природните закони, той се занимава с пълна абнегация и с преданост на доброто с логично тълкуване на евангелските текстове, като разкрива техния дълбок смисъл. Неговите мисли са публично достояние и всеки добросъвестен човек, който желае да узнае учението му, може да посещава беседите му, като бъде уверен, че от тях ще извлече само полза. Ни най-малко той не осъжда никое вероизповедание, нито се противопоставя на господстващата в страната религия, а напротив проповядва нравствено и духовно възраждане. Широко начетен и добре версиран във всички религиозни системи, той не ограничава никого в неговите вярвания, не налага никакви правила, а посочва правия път въз основа на Евангелието. Дай Бог в България да се появят много такива учители, които да проповядват великите добродетели и да насърчават всички труженици за моралното закрепване на българския народ.

Колкото за въпросите: дали Дънов учел някакво поклонение на слънцето, дали карал жените да му мият краката и дали под влиянието на учението му някои негови слушатели дотолкова са фанатизирали, че замис-

яли да се самоубият - това са въпроси, които не могат да не предизвикат съжаление към първоначалните им автори. Друго няма какво да кажа."

(п.) Ив. Толев

Показанията писал сам.

А сега ще цитирам изцяло опровержението на Иван Толев за защита на списанието си от стр. 190, кн. VIII, год. IV, 1926 г.

ВЕСТИ

Опровержение. По повод на статията, написана от г. Ив. Грозев и публикувана в брой 7812 от 16.VII. т.г. на в. „Мир“, редакцията ни се счита предизвикана да заяви, че списанието „Всемирна Летопис“ не е орган на никакви „дъновисти“. Като изключим недобросъвестните и злоумишлени хора, всички други са могли да констатира от поместените материали в четирите годишнини на списанието, че то е орган на научно-духовната мисъл, която намира израз във всички окултни науки и във всемирното духовно движение. Нито един ред не е поместен във „Всемирна Летопис“, за да се гледира каузата на някакъв „дъновизъм“ - едно прозвище, измислено от официалното българско духовенство с прозрачна тенденция и охотно прегърнато от българските теософи. Вярно е, обаче, твърдението на същия г. Грозев, че това, което се пише във „Всемирна Летопис“ не засяга и теософите в България, защото ние считаме, че е по-долу от нашето достойнство да се занимаваме с тях. За това до сега нито дума не сме споменали за техните особи и за дейността им, при всичко, че има изобилен и интересен материал в това отношение. Но писаното във „Всемирна Летопис“ не може да не засяга самата теософия, която, според съвременните нейни проповедници, е само едно повърхностно въведение във великата окултна наука. Ние сме поместили, напр., доста статии от водачите на Теософското Общество в странство, каквито са Летбитер, Безант, покойната Блаватска, полк. Олкът и др., защото сме намирали, че заслужават внимание от разни гледища.

Необходими разяснения. Както казахме по-горе, близкият до Синода и ултра-реакционен вестник у нас „Мир“ даде неотдавна гостоприемство на една километрическа статия от „подпредседателя“ на Теософското общество в България, държавният учител г. Ив. Грозев. Тоя факт на трогателен унисон или „единен фронт“ между расоносци, политически реакционери и български теософи не трябва да учудва никого: французите казват, че „les extrêmes se touchent“, т.е. крайностите се допират, а българите имат една живописна поговорка за подобни случаи...

Пък и от съдържанието на въпросната статия не остава никакво съмнение, че и тя е една от многото маневри на черните братя, които се мобилизират за съюзнишка - сигурно, безплодна - борба против дейците на Бялото Братство. Тя ни напомня известната формула на един български „държавник“: „с Вас, след Вас, за Вас, винаги... под Вас“ (цитираме пак от в. „Мир“, 1909 г.). В тая статия „подпредседателят“ на българските теософи уверява и се кълне, че „теософията има задача да не събаря, а да изгражда и тя не може да бъде против науката, философията, а най-малко - против религията“. Събарят - иска да каже той - другите, т.е. „ония, с които неоснователно ни смесват“, дръжте тях. „Ние не отричаме националните идеали и държавни нужди - се провиква г. Грозев, като че ли има някой да ги отрича! - нашият председател, г. Софрони Ников, безстрашно се е сражавал на най-предните позиции, той не е против една законна отбрана на отечеството: това е една от обикновените работи, които трябва да вършим по-добре от другите, това е

един дълг..." И по-нататък: „ние събаряме вярата и изгонихме религията из училищата си (фрази, преписани от „Църковен вестник“, орган на Синода - Б.Н.), но къде са блюстителите на народните завети?" ... и т.н. Тия кратки цитати из статия и много факти, които ние знаем, но които е излишно да изтъкваме сега, трябва да накарат всекиго да признае, че освен едно привидно различие само във фразеологията, православната и либералната (теософската) църкви - последната на българска почва - са lika-прилика помежду си: и едната, и другата си имат „епископи“ и „свещеници“, които носят епитрахили и кадят тамян, защото това е присъщо на природата им; и едната, и другата се занимават с търговски сделки, като ръкополагат, кръщават, венчават и опяват и то, разбира се, срещу прилично възнаграждение, т.е. усърдно служат на своя бог Мамона; и едната и другата благославят и насърчават войните, за да се изстребват взаимно народите, било като предвождат войските с кръст в ръка, било като командуват с гола шашка и револвер „на най-предните позиции“ да се стреля и убива, разбира се, само „при законна отбрана на отечеството“, защото тогава масовите убийства и кръвопролитията се „оправдават“ от Божествената Мъдрост (теософията)... А коя война е обявена за „законна отбрана“ и коя е нападателна и завоевателна, този въпрос надали е бил решаван някога след предварително допитване до българските теософи... По-нататък, и при извършването на религиозните „тръби“, както напр. незаконните венчавания, и теософските свещеници, както православните, практикуват умело занаята си, но щом ги подгонят в някоя православна епархия, те бързат да се препоръчат на благословията и закрилата на местния православен архиерей („Църковен вестник“ публикува едно челобитно послание на теософския свещеник до един православен владика). Дръпне ли ги пък някой прокурор, задето упражняват незаконно занятие, теософските попове (бивши православни дякони) се защитават по своеобразен начин. Сега, атакувани неочаквано, те излизат публично в печата да декларира, че никога не са били против властта, против „националните идеали и държавни нужди“ (израз, който може всичко да побере...). Разбира се, и ние потвърждаваме това: българските теософи са били всякога с всяка власт. За това те не само никога не са видели „обществената“ и не са бивали интернирани или арестувани, но всякога като галени деца на властта са държали сказките си, даже субсидирани от държавата, ту из казармите, ту във военните клубове, всякога свободно са устройвали своите миниатюрни „конгреси“, всякога са били добре приети и търпени „сладкодумни гости на държавната трапеза“, получавали са продължителни командировки в странство за сметка на „милото отечество“ и „държавните нужди“, пък и по настоящем използват своите синекурни длъжности (т.е. плащано от народа безделие) в Народната Библиотека, дето даже не стъпват на работа. С една реч: винаги „с вас и... под вас!“ Такава е на практика „теософията“ на агентите на Черната Ложа. Като илюстрация на всичко гореизложено, посочваме на българското общество долната фотографска снимка, за да се види нагледно ума и характера на българските теософи... Ако стане нужда, ще се повърнем по тоя предмет."

Уводната статия на кн. 8 от година IV, 1926 г. е озаглавена „Повече светлина“. Статията е подписана с едно хикс (X). Ще цитираме няколко изречения от нея: „А познанието на Истината е възможно само чрез Светлината. Следователно Светлината е единственият път към свободата в противовес на робството, към което води тъмнината."

197. ЗАЩО И КАК БЕ ЗАКРИТО И СПРЯНО СПИСАНИЕТО „ВСЕМИРНА ЛЕТОПИС“

В нападките си Д. Ласков срещу Учителя включва и името на Иван Толев, редактора на „Всемирна летопис“, че бил помествал ликът на Дънов на самата корица. Той пише следното: „А редактора на „Всемирна летопис“, адвоката Иван Толев също голям поклонник на Дънова го нарисувал на корицата на своето списание, потънал в „астрално поле“ сред слънцето, луната и звездите над Всемира“. Ликът, който е нарисуван на корицата не е ликът на Учителя Дънов, а е скициран лик на Христа, който е известен в профил още от времето на Римската империя, защото е бил изобразен този лик на един от пръстените на римския император Тиберий. Тук е само скициран.

В някои от броевете на заглавната страница е дадена Пентаграмата, която е от Учителя, но така е нарисувана, че на никого не би му хрумнало за нея ако някой не му посочи с пръст и да укаже, че това е Пентаграмата на Учителя Дънов. Но поради това, че приятелите са обичали да говорят, да се хвалят ето защо се оформя официална атака срещу това списание и то се заключава в няколко точки. 1. Уводните статии подписани с едно хикс или три хикс са от Учителя Дънов. Вече се знае кой е автора и кой дава идеите на тези редакционни статии. 2. Наличието на Пентаграма на корицата говори, че тук е замесен Учителя Дънов. 3. Изобразен е ликът на Христа, който не почи-ва на църковните догми. 4. В списанието участват много сътрудници като Боян Боев, Пампоров и други приятели, които са привърженици на Учителя. Ето защо държавните органи решават чрез своите подведомостни инстанции да закрийт списанието. В кн. 4, IX годишнина от 1926 г. на стр. 211 под рубриката „Вести“ Иван Толев изнася целият проблем за спиране на списанието му. Ние го поместваме дословно, защото е илюстрация на онези сили, които действуват срещу Учителя в онези години. Тези сили искаха да спрат това списание понеже виждаха в него пръстът и ръката на Учителя Дънов. Не трябва да се забравя, че в разстояние на цялата Школа от 22 години всички приятели притежаваха това списание и то бе първото окултно списание, задоволяващо тогавашните потребности и за онова време бе много добре списвано. А сега ще цитираме част от защитата на Иван Толев от стр. 211 на същия брой.

ВЕСТИ

Едно тържество на истината и правдата. Нашите четци си спомнят, че главният секретар при Министерството на Народното Просвещение, Александър Радославов, заедно с подчинения си началник на бюрото за културните учреждения, Никола Т. Балабанов, издадоха едно окръжно предписание от името на това Министерство под N 33168 от 26.XII.1925 г., с което отмениха одобрението и препоръката на списанието „Всемирна летопис“, дадени с окръжно N 30006 от 13.XII.1919 г. и забраниха за напред разпространението на това списание между учениците, както и абонирането за училищните библиотеки. Това направиха те, главно по подстрекателството на известния професор Д-р Ст. Консулов. Обаче, както съобщихме своевременно (вж. книжка V, стр. 118), ние подадохме жалба до Върховния Административен съд за отмяна на това незаконно издадено окръжно и съдът с окончателно решение N 285 от 6 октомври т.г. влязло в законна сила, уважи напълно жалбата ни и отмени окръжното. Това решение на Върховния Административен съд е изпратено на Министерството на Народното

Просвещение за сведение и изпълнение, Виновните в издаване на окръжното лице, с което се нанесоха на списанието ни големи вреди и загуби, ще понесат неизбежната законна отговорност.

Но за да се уверят и четците ни по какъв начин се е действувало от тия лица в случая, ние публикуваме тук по-важните документи, от датите и съдържанието, на които става явна преднамереността на осуетеното вече посегателство върху „Всемирна летопис“, това най-ценно по предмета си списание в България. Тройката: проф. Д-р Ст. Консулов, който прогласи в сказките си, че „човек няма душа“, а следва, че и той е „бездушен“, Александър Радославов, главен секретар на Министерството на Народното Просвещение, и Никола Т. Балабанов, началник на Бюрото за културните учреждения на Бюрото за културните учреждения при същото Министерство, са обрисувани в тия документи такива, каквито са.

Ето фактите:

С писмо под N 28264 от 5.XI.1925 г., подписано от началника на Бюрото Н. Т. Балабанов, до редакцията се съобщава:

„Умолява се редакцията да изпрати в Министерството по един екземпляр от последната и предпоследната година на списанието за рецензиране. Ако редакцията не направи това в 10-дневен срок, препоръката и одобрението на списанието ще бъдат отменени“.

Няма съмнение, че това писмо, в което от последната закана, явно личи решението да бъде отменена на всяка цена препоръката на списанието, е било адресирано след предварително споразумение с проф. Консулов, който бе написал един подлистник във в. „Слово“, брой 1004 от 8.X.1925 г., насочен против „Всемирна летопис“ и пълен с всевъзможни лъжи и измислици. Вследствие на тоя подлистник Министерството разгласи почти във всички столични вестници, че списанието ще се подложи на рецензия (вж. „Слово“, бр. 1006 от 10.X.1925 г.).

Редакцията ни, още на другия ден след получаването на писмото, отговори на Министерството:

Съобщава се, че исканите годишници от списанието „Всемирна летопис“ са изпратени в Министерството още на 14.X. т.г. препоръчано, срещу пощ. разписка N 4136. (вследствие искането на същото Министерство). София, 7.XI.1925 г.

Тогава гл. секретар Радославов и началникът Балабанов писали на Консулов:

N 28888 Приложено тук, изпраща 11.XI.1925 г. ви се, г-не професоре, едно течение от списанието „Всемирна летопис“ с молба да дадете мнение: може ли да остане препоръката на списанието или трябва да се отнеме.

Гл. секретар: (п.) Ал. Радославов; Н-к: (п.) Н.Т.Балабанов

Без да дочакат, обаче, това писмено „мнение“ от проф. Консулов (защото тяхното устно споразумение, както признават във възраженията си до съда N 5217 от 10.III.1926 г., било достатъчно), г. г. Радославов и Балабанов издадоха и разпратиха до всички учреждения, подведомствени на Министерството на Народното Просвещение, окръжното N 33168 от 26.XII.1925 г. А писменото „мнение“ на Консулов, което не се отличава от устното и което помещаваме по-долу като курioз и като образец на най-недобросъвестна критика, а не и на сериозна и обективна оценка на един учен, е датирано едва на 1 март 1926 г., т.е. повече от два месеца след издаването на окръжното. При все това, верни на злобата си и последователни на заканата си, поменатите чиновници са изпратили (с писмо N 4706 от 3 март т.г.) до всички министерства 9 преписа от „рецензията“ на Консулов (без подписа на

„рецензента“) „с молба - както гласи писмото - за съответно решение и със съобщение, че Министерството е отменило препоръката на това списание“.

(п.) Началник: Н.Т. Балабанов

Вследствие на всичко това и за да защитим едно грубо беззаконие, подадохме до Върховния Административен съд следната молба, че въпросното списание, издавано от моето книгоиздателство с регистрирана фирма (Държ. Вестник бр. 170, 920), е било одобрено и препоръчано от Министерството още преди 6 години и едва сега, без никакъв повод и основание, главният секретар при същото Министерство не само отменява одобрението и препоръката му, но и забранява разпространението му.

Решение N 285

гр. София, 6 октомври 1926 г.

В името на Негово Величество Борис III Цар на българите Върховният Административен съд, за да се произнесе, взе пред вид:

Реши:

I. Отменя окръжното предписание N 33168 от 26.XII.1925 г., издадено от Министерството на Народното Просвещение, с което са отменени одобрението и препоръката на списанието „Всемирна летопис“, дадени с окръжно N 30006 от 13.XII.1919 г. и е забранено за напред разпространението на това списание между учениците, както и абонирането на училищните библиотеки.
II. Препис от настоящето решение да се съобщи на същото Министерство за сведения и изпълнение.

Първ председател: (п.) Ф. Филчев; Председатели на отдел: А. Горанов, Н. Чехларов; Членове: А. Луканов, Д-р А. Петров, Б. Боженски, Хр. Терзиев, А. Стойчев, Ст. Русев, Д. Ив. Харбов, П. Друмев

С това решение, с което 11 души съдии от Върховния Административен съд - едни от най-старите висши магистрати - изпълниха достойно своя служебен дълг, възтържествуваха истината и правдата, изразени в действащия закон по въпроса и се парализира осъдителното деяние на самозабравилите се фактори в Министерството на Народното Просвещение. Съдът единодушно, ясно и категорично констатира, че те са злоупотребили с властта си - деяние, забранено от закона под страх на наказание и влечащо след себе си гражданска отговорност за вреди и загуби (чл. чл. 298, 306 ал. II и 431 от Наказателния закон). А тия личности са извършили това деяние по предварителен уговор с проф. Ст. Консулов, това става очевидно от неговото писмено „мнение“ пълно с безсъвестни изопачения на фактите и клеветнически „тенденции“.

Това е един кратък разказ за това как се опитаха на времето да закрият списание „Всемирна летопис“. По-късно то бе спряно по съвсем други причини. Най-интересното е, че онзи, който защитаваще Учителя чрез това списание бе редакторът му Иван Толев. По-късно той стана най-големият враг на Учителя и дори го даде под съд. А онези, които бяха врагове на Иван Толев както и на Учителя като маститият професор Консулов, който по време на цялата Школа на Учителя беше на страната на онези, които хулеха Учението. Но дойде 9.IX.1944 г., комунистите дойдоха на власт и този професор бе изхвърлен от Университета и за да си изкарва хляба отиде да работи в една фабрика. С него работеха и наши съмишленици, които също нямаха по онова време работа. Постепенно той прозря истината за това учение и започна да чете беседи на Учителя Дънов. И накрая ще резюмираме с две изречения: онези, които от начало бяха врагове на Учителя след това стана-

ха сподвижници и последователи на това учение. А онези, които бяха поддръжници на това учение като Иван Толев, впоследствие станаха върли врагове на Учението на Учителя. Какви са изводите? Изводът е един: неведоми са пътищата Господни.

198. УЧИТЕЛЯТ И СВЕЩЕНИЦИТЕ

В първите години на своята дейност Учителят работеше индивидуално с всеки, посещаваше първите приятели, пишеше писма. От начало е започнал с един човек, после с втори, с трети и десетки години е работил само с няколко човека и постепенно, постепенно се увеличават онези, които приходят към първоначалната група. Появилите се вече духовни групи той ги напътства за изучаване на Евангелието. Насочва ги да посещават църквите, да пеят църковни песни. Целта е била да се насочи техния духовен стремеж към изучаване на Евангелието и за вътрешна духовна работа. В онези години той е съветвал това събиране на приятелите да става в църквите където свещениците изпълнявали своите църковни служби. Първите приятели са били изрядни църковници, пеели са много хубаво и са участвали в местните църковни хорове, които по онова време са наброявали от пет до десет човека. Правили са усърдни молитви, коленичили са пред олтарите. Дори са ставали много рано и в пет часа сутринта са събуждали църковните служители да им отварят на здрач църквите. Получил се един невероятен подем и наплив в църквите в първите години на века.

Но понеже Учителят започва да изнася сказки в България по френология, хиромантия и по други окултни духовни въпроси и кръга на посетителите в тези салони се увеличава, то изведнъж свещениците виждат в него човека, който ще им отнеме пасомите от техните храмове. Силите на противодействие и враговете на Учението, които се намират в Невидимия свят тутакси навлизат и обсебват голяма част от свещеничеството. То се опялчва срещу Учителя. Започва се яростна атака и то от църковните амвони както и повсеместно навън там където по една или друга причина са се събирали повече хора. Онези от приятелите, които са посещавали храмовете тутакси се оттеглят, църквите се изпразват. Изчезва онзи молитвен дух в църквата, който са внесли първите приятели. Църковните храмове се изпразват от своята духовна и мистична същност. Това се усеща и вижда от всички както от онези, които посещават църквите, така и от свещениците, които се ожесточават като мислят, че Петър Дънов им е отнел пасомите и енорияшите от църквите.

Но тук има и такива свещеници, които са присъствували на сказките на Учителя. Това са свещеници по дух и много добре схващат как стоят нещата. Някои от тях пребиваващи в Търново след като са присъствували на няколко събора и са слушали неговите проповеди пишат писмо на Учителя във връзка със зачестилите нападки срещу него и го питат какво е неговото мнение по този въпрос. Той им изпраща едно такова писмо, което ние сега ще цитираме.

Писмо от Учителя до двама свещеника в Търново, 1915 г.

„Проучавайте Учението Христово основно. Пазете ума си винаги да бъде светъл, сърцето Ви чисто, душата добра, духа крепък и Господ, Който вижда и знае, ще преобърне всичко да работи за добро. Истината няма защо да се бои, нейните дела са ясни. Живота на всеки човек е свидетелство за или против него. Помнете, че всичко в тоя свят се мени, и хората ако са днес, утре ги няма. Всеки, който иска да се приближи до Господа ще мине през

изпитание, те могат да дойдат и от вън и от свои. Христос не пострада от чужди. Ний знаем добре, че човешките работи по човешки свършват. Божиите по Бога. Градете живота си върху Любовта на Господа, следвайте ръководството на Негова Свят Дух и Той ще Ви изведе на видело. В Любовта има едно отлично качество, че тя пропъжда вън страха. Времената са наизрекли, Царството Божие иде и то ще премахне всичко от сърцата на хората. Сегашното положение е сянка на бъдещето. Някой ще останат като буби, други обвити в пашкули, а трети като пеперуди. На бубите им пожелаваме дебелички листа, на пашкулите спокоен сън, а на пеперудите соковете на красивите цветя.

Нам са познати всички лукави пътища на дявола. Само, че неговите лъжи в Царството Божие не минават.

Висок трябва да бъде идеала на човешката душа, да не се задоволява само с краставичките и лукът на Египет, но да се стреми към обетованата земя, ще има препятствия, ще има мъчности, но питам, где ги няма в светът? Може доброволно, който и да е, да завземе мястото на Богатия и на Лазара, но той разрешава живота по два начина.

Аз желая Вие да носите светлина в църквата, а не тъмнина.

Моят привет на двама Ви.

П.К. Дънов

199. УЧИТЕЛЯТ И ЦЪРКВАТА

На 19 и 20 юли 1922 г. българските вестници оповестяват решение на заседаващият в София архиерейски събор за противодействие срещу сектите в България. Осъждат лъжеучението на Петър Дънов и го обявяват за „самоотлъчил от светата православна църква“ (виж. „Дневник“, бр. 6804 от 20 юли 1922 г.)

Това архиерейско решение заклеява решението на Петър Дънов като еретическо и опасно за вътрешния мир и обществен морал на страната. За целта трябва да се вземат надлежни църковни мерки срещу Дънов и да се внуши на българското православно папство, че Учението на Дънов е поставено на една нога с различните секти, всяващи религиозна заблуда и оказват пагубно влияние за духовния напредък на народа.

Светия синод търси подкрепа и съдействие от граждани, от военни органи и го намира. През 1917 г. Петър Дънов е интерниран във Варна. Намират се журналисти, на които след като им се заплаща добре започват да пишат статии срещу Учителя по вестниците. Започват редовно да се пишат статии в „Църковен вестник“ срещу П. Дънов. Освен това им пригласят и българските вестници „Зора“, „Утро“, „Ново време“ където са поместени предварително заплатени статии срещу Дънов. По същото време излизат и няколко публикации в книжки като автори са: Калнев, Ласков, видинския митрополит Неофит, Н. Православов (Любозар Чолаков), Христо Денев, професор Димитър Михалчев и др. В лицето на държавните органи Светия синод намира подкрепа от градоначалниците на София, Велико Търново, както и правителството на Радославов и дори цар Фердинанд.

В „Църковен вестник“ в броевете 22 и 23 от 30 септември 1922 г. е публикувано „Послание от православните български архиереи събрани на събор през 1922 г.“ и оповестяват, че Петър Дънов се е самоотлъчил от българската православна църква.

Сподвижници на Учителя също дават отпор на атаките. Иван Радославов публикува „Не съдете“, 1919 г., „Где е истината“, 1922 г.,

„Учението на Учителя Дънов“, 1923 г. А в „Всемирна летопис“ в кн. 8-9 от 1922 г. уводната статия е озаглавена „Учение за Любовта и Братството“ и защитава Учителя. Освен това Величко Граблашев, доктор Върбишки, доктор Иван Жекон, доктор Михаил Стоицев, Васил Ангелов, Любомир Лулчев и протестантския пастор Стоян Ватралски публикуват отделни книжки и защитават Учителя Дънов.

Има някои въздържани журналисти, които посещават Изгрева и Учителя, водят разговори и след това се опитват да пишат по-реални и в съдържан тон. Понякога ги придружават фотографии, които заснемат чат от живота на Изгрева и снимките заедно със статията се отпечатват във вестниците. Уместно е и е задача на едно друго поколение да прегледа всички вестници, излизали в България и по-точно от 1900 до 1944 г. и да се извадят всички статии и снимки публикувани за Петър Дънов и да се издадат в отделна книжка. Три четвърти от тези статии са срещу Учителя, а само в една четвърт някои съвестни журналисти се опитват да бъдат съдържани в оценките си. Книжката да бъде озаглавена „Черната и бяла книга на България“. Да се знае и помни как и кой от българския народ посрещна Учителя и кой и как го хулеше и клеветеше по вестниците.

А сега ще дадем извадки от различни беседи на Учителя където той говори за духовенството и за българската православна църква.

„Питам ви: Знаете ли от къде ида и как съм приет? Аз ида от далечен път. Как ме приеха българите? Българското духовенство се плаши да не им отнема богатството.

Аз съм искрен и направо казвам мнението си за духовенството. В бъдеще няма да оставя свещеник в света. Аз ще ги изпъдя до един. Ще ги пръсна в пространството, там да чакат 500-600 г., докато дойде Новата Култура. След това ще кажа: Пратете тези братя на земята, да видят как се работи с Любов. Новата култура изисква нови хора. Тогава те ще разберат как може да се живее. Ще прекарат в пространството, докато се справят с миналите си грехове. Ако бяха живели по закона на Любовта, нямаше да плачат и страдат. Днес ви кръствам: Заповядайте, как може да се живее по братски. Тогава няма да има вече лъжа и измама. Аз ще ви целуна братски. В новият живот няма да има владци и попове.

Знаят ли нашите свещеници какво ще стане с тях, ако си послужат със знанието, което имам? Знаят ли светите старци какво ще стане с тях, ако аз само един път се оплача на Господа? Аз още не съм дал нито едно оплакване до Невидимия свят. Ако напиша едно оплакване до съществата в Невидимия свят, знаете ли какво ще стане? Нека знаят светите старци, че не хулят мене, но хулят Господа. Те хулят Божието име и ме наричат „лъжеучител“. За тази дума аз няма да ги извиня никога. Всичко могат да ми преписват, всякакви престъпления, но лъжа и измама - никога! Аз съм в състояние да спася, да излекувам човека. Българският народ е видял от мене само добро, но зло - никога. След това светите старци се осмеляват да ме наричат „лъжеучител“! Това показва какво е тяхното сърце. По думите им ги познавам. Когато някой говори лошо за мене, аз познавам вече сърцето му. Човек съди за другите по себе си, по своето сърце. Духът в мене, Бог, който говори в мене, никога не си служи с лъжа. Онзи, който се осмели да каже, че Духът, който говори в мене лъже, никога не може да се извини - защо? Има Един в света, Който никога не лъже! Той е Бог. Той е Единственият, Великият, Светият, Чистият, Който иска всички хора да живеят. Ние сме проява на Бога във всяко отношение и трябва да пазим Неговия закон и Неговото Име.

Духовенството се страхува от мене. Искат да ме махнат, да не им мътя

водата. Те не знаят, че това не зависи от тях, да бъде или да не бъде в България. Казвам им: слушайте приятели, този свят не е ваш. Светът е грамадно лозе, на което има работа за всички, няма защо да делите чуканите. Лозето трябва да се прекопае. Като дойде Господарят му, ще ни пита: прекопахте ли добре лозето? Хората не го обработват, но делат чуканите.

24 декември 1922 г. Днес Светия синод взима мерки против мене да ме гони. Какви мерки ще вземе? Чудни са те, с мене ще се борят! Ще имат работа с Господа, а не с мене. Какво съм аз? - Един човек дошъл на земята, щял да обърка умовете на всички българи. С какви сили разполагам аз? С пари ли, с власт ли разполагам? От какво имат да се плашат? Щом се страхуват от мене, значи зад мене има нещо страшно. Кое е това страшно? - Зад гърба ми стои Великата Божия Любов, Великата Божия Истина, Великата Божия Правда и Добродетели. Всички живи добродетели са зад гърба ми. Всички разумни културни същества са зад гърба ми. Знаете ли колко велики са те? Като правя екскурзия в природата, всичко каквото срещна изучавам най-внимателно. Ако ме наблюдава някой ще каже, че се занимавам с дребна работа. Например, спирам се пред един мравуняк. Така постъпват и тези Велики същества, които минават между хората.

Какви ли съмнения не са отправяли хората към мене! Някой ме гледа и се съмнява в мене. Казвам му: не се съмнявай, пред тебе стои човек, който може да ти каже истината. Опитай ме, но не ме човъркай. Ако ме човъркаш, ти сам се спъваш. Аз съм готов да споделя всичко с тебе, да пожертвувам всичко за тебе, без да осиромашея. Казвам, че няма да осиромашея, защото зная, че Великия Божи Дух, работи в мене. Казват: какво говори този човек? - Аз зная, че говоря абсолютната Божия Истина, аз свидетелствувам за Божията Истина, и казвам, че в нея няма никаква измяна и промяна. Тя е абсолютна и неизменна. Същото се отнася и да Любовта през всичките векове. Хората могат да се обличат с каквито искат дрехи, но дрехата на Любовта е една и съща.

Аз изнасям това, което казва живата природа!

Задачата на Великите Учители, които слизат на земята, се свежда към това именно, да поставят човечеството в правия път, да му помагат в пътя на неговата еволюция.

Някои ме упрекват, че не ходя в църква. Казвам: едно от моите големи нещастия е това, че от църква не излизам. Църквата - това са живите хора, това са техните сърца. А тия църкви, направени от хората, са далечно подобие. - А духовенството, то е човешкият дух. Всички сме свещеници на Бога. Казвате, че не съм зачитал църквата, значи, не зачитам и Бога. Не, това е един незаслужен упрек, който не отговаря на Истината.

Има нещо необикновено в света. - То е Божественото. С Него искам да ви запозная, за Него ви проповядвам. То се разбира по особен начин. За да го разберете, трябва да стъпите на почвата на Любовта. Застани на почвата на Любовта и знай, че Този, Който е създал света, никога не може да те измами. Имай абсолютна вяра в Бога.

Какво обсъжда духовенството днес? Защо идвали при мене хора? - Защо да не идват! Обществото паднало и причината за това съм бил аз. Аз не искам да ви спъвам, но казвам: Вие сами направете реформи и посейте навсякъде Любовта. Нека църквата се пълни с хора. Аз ще се радвам ако Любовта е в църквата. Още повече ще се радвам, ако любовта е в сърцата на хората.

Аз нося с ума си една мисъл и в душата си едно желание - доброто на своите братя. Тази е идеята на Господа, тази идея живее в нас.

Стотици българи гинат из публични домове, а духовенството се хвана-ло за мене, че аз развращавам хората. Кой вкара тия жени там? Ами младе-жите кой ги въведе там? Нека те първи кажат Истината.

Духовенството се страхува от мен, да не би един ден да взема мястото им. Не! Аз нямам такова намерение. Ако един ден бих заел мястото на владика, аз не бих носил корона на главата си, но първата ми работа ще бъде да измия краката ви. След това ще посещавам бедни, болни, страдащи. Какво и да направя в това направление, според мен това е нищо. Много пове-че трябва да се направи. Кой от нас е изпълнил онова, което се иска от него? Казано е да пожертвуваш живота си. Кой от нас е пожертвувал живота си? Ние още не сме служители на Любовта.

Казват, че съм криел нещо. Вярно е, има скрити неща, но те са извън България, извън света. Те са много далеч. На Небето. Вечер, когато искам да изучават световите, излизам, ходя там дето човешки крак не стъпва и човеш-ко око не прониква. След това пак се връщам. Казват, че в Търново съм имал скришна стаичка. Каква скришна стаичка е тя, когато съм пускал да влязат в нея хиляди души? Там имало скрита някаква тайнствена икона, особена. Това не е икона, но картина (Пентаграма), която показва развитието на чо-вешката душа. Ние нямаме икони, на които да се кръстим и които да целуваме.

Свещениците и владиците мислят, че аз имам някакъв план против тях. Аз нося в ума си съвсем друга мисъл, не се занимавам с тях. Ако бих ги дър-жал в своя ум, те щяха да бъдат благодарни. Но аз нося в ума си идеята за благото на цялото човечество. Аз мисля за благото, но само на човечеството, но и на всички животни и растения. Желая на всички същества да живеят в Любов и да придобиват добродетели.

Аз искам да бъда искрен към себе си и вас. Да ви обичам, както оби-чам божественото в себе си. Не е въпрос да ви направя щастливи. Земята е училище, а не място за щастие. Аз искам да оставя в ума ви мисълта, да бъ-дете свободни по ум, сърце и душа. Ако има нещо, което не обичам това е измамата.

Светите старци мислят, какво ще стане с мене като умра непокаян. Ако трябва да се покая, ще се обърна към Господа. Той ще тури патрахила си над мен. Друго покаяние не зная. Ще кажа: Господи, ти ме изпрати на зе-мята да проповядвам. Свърших работа си, нямам нужда от нищо друго, не се нуждая от пари. Ако в мене се яви най-малката мисъл за възнаграждение, аз напускам работа си. Ще отида в една гора, както направи Мойсей там да се подвизавам. Че са ме отлъчили от църквата, не е вярно. Първ аз съм се отлъ-чил от всички лъжи и неправди, от всякаква злоба и омраза.

Питат: православен ли си ти? няма защо да бъда православен. Ние сме Синове Божии. Единственото име, с което кръщавам моите последователи е синове Божии. Това са най-честните слуги, които искат да служат на Бога, които не лъжат, и които служат по Любов.

И на мен искат да кажат: защо си дошъл, да си губиш напразно време-то в България? Ние си имаме църква - когато дойде Христос да проповядва своето Учение, еврейте нямаха ли църкви? И те не Го ли питаха защо е дошъл?

Със свещениците няма защо да се борим. Ако е за борба, нека знаят, че аз ще направя едно заявление до Бога. Ако е да се защитавам, има Кой да ме защитава. Онези, които ще се застъпят за мене са толкова силни! Зад мене са милиони. Те представят такова войнство, което би разтърсило земята.

То е Божественото войнство. Питате: Де са да ги видим? - Ще ги видите. Техните ножове пронизват навсякъде, невидими са те. Като ги гледам ножовете им са готови, аз им казвам: Почакайте още. Ще кажете: Той ни плаши. - Не, с това искам да ви покажа, че тези интелигентни, благородни общественици могат да направят много нещо, но те са толкова снизходителни и Бог е толкова търпелив, че оставят хората сами да дойдат до разкаяние. Моята цел е да събудя красивото, мощното, което е вложено във вас от паметта на века.

Нека свещениците викат народа и го питат: Искате ли да стои Дънов в България или не? Ако народът гласува, че не иска, аз съм готов да напусна България, нищо повече. Тогава ще кажа на всички мои ученици: Върнете се в православната църква. Но докато народа не се произнесе, аз ще стоя тук. Какво говори духовенството за мене, туй не е меродавно, но какво говори българският народ. Този народ създаде свещениците, а не свещениците създадоха българския народ. Следователно, българският народ каквото говори, то е важно.

Тогава аз бих желал с тия свещеници да направя един опит: Да тръгнем от село на село, аз само ще лекувам, няма да говоря, а те нека да проповядват, и да видим какви ще бъдат резултатите. Аз ще оставя българина пак да си е българин, няма да го изменя.

Аз искам да събудя тази Божествена вяра в българите. Те религия имат, но вяра нямат, изгубили са я.

Едно време гръцките владци обявиха българите за схизматици, изключиха ги от църквата. Сега 16 синодални старци се събрали на съвет, да разискват за изключването ми от църквата. Там е лошото, че никой не може да ме изключи. Който ми е дал живот, Той ме е пратил да работя. Онзи, който може да ме изключи, това съм аз самият. Как ще се изключа? - Ако не водя порядъчен живот, ако не живея в съгласие с Божиите закони. Кой ще ме изключи, като живея със съгласие с Великите Божии закони? Който живее в неправа, сам себе си изключва.

Аз не проповядвам на езически народи, а говоря на съвременните християнски народи, които вярват, че Христос е дошъл да спаси света, че благодатта иде само чрез Него.

Дохождат външни хора при мене и ме питат: защо нападаш свещениците? Не им ли стигат хулите на хората, че и ти да ги хулиш? Аз не ги хуля, но намествам счупените им крака. Когато съм пипнал с ръката си, истински владика е станал. От българските владци ще изкарам истински служители на Бога.

Мнозина се опълчиха против мене, на първо място владците и свещениците. Те казват: Господи, от години се яви между нас един човек, който подронва основите на църквата, руши държавата. Да се махне този човек от пътя ни. Щом се махне, всичките ни работи ще се оправят. Той е опасен човек.

Като държа своите беседи, аз знам, че много неща ще бъдат изопачени, но като говоря Истината, ще я кажа както е в действителност.

За себе си казвам: Слязох от небето като голям светия и оставих мястото си празно. Който от вас иска, може да заеме моето място. Един ден като напусна земята, моето място тук ще остане свободно. Който иска това място, може да го заеме. Дали съм на земята, или на небето, мен ми е еднакво приятно. На небето съм голям светия, заемам първо място. На земята заемам последно място. По-последен на земята от мен няма. Значи заемам и първото и последното място.

И аз съм дошъл на земята да служа, а не да бъда Господар. Дошъл съм на Земята да правя добро.

200. ЗАЩИТАТА НА УЧИТЕЛЯ ОТ УЧЕНИЦИТЕ МУ

ОТВОРЕНО ПИСМО

до архимандрита Ефтимия, ректор на Пловдивската семинария

На 17 август т.г. заедно със синодалния проповедник Калнев, Вие дойдохте в Търново, непредизвикани от никого, да говорите против учениците на Бялото Братство, които се бяха стекли от всички краища на България на събор. Вие искахте чрез властта от г-н Дънов диспут, който Ви бе отказан. Вие не успяхте да осуетите публичната беседа, която г-н Дънов държа в в читалищния салон. Вие не можахте да попречите на събора. На връщане от Търново, Вие се отбихте и в Казанлък, за да протърбите и тук „голямата опасност, която застрашава църквата и обществото“. Вие повторихте Вашите хули, като нарекохте нас и нашите съмишленици „болни хора“, „психопати“, „блудници“, „рушители на семейството и морала“. Със съжаление трябва да констатираме, че фактите в ежедневиия живот говорят, какво тия качества са свойствени на значителна част от нашите църковници, които обичат да говорят за морал. На това най-вече се дължи и пустотата в черквата, причината на която вие търсите от вън.

Времето на диспути и схоластично богословие отдавна е минало. Сега приказките нямат стойност, а делата. Г-н Дънов Ви каза, че неговото Учение не е учение на диспута, а на опита. Той Ви пита: „Защо 2000 години до сега това Учение не е приложено?“ А Вие отговорихте на 27 м.м. в Казанлък, че не можело изведнъж, а постепенно. Мислите ли Вие, че тъй както вървите, се приближавате до Християнския идеал. Не, Вие ежегодно потъвате в материята и се отдалявате от него.

Христос ще намери други да приложат Учението му и нека не Ви е мъчно, че можете да станете излишни.

Г-н Дънов няма свое Учение, а работи за приложение на правилно разбраното Христово Учение на земята. За да може да се вникне в простите по форма, но дълбоко алегорични беседи на г-н Дънов се искат широки окултни и научни познания и чист живот. Известни негови мисли, взети буквално, могат да се видят странни на крепителите на съвременния морал и религия, от които всички страдаме. Но на ония, които толкова много са загрижени за обществения морал, ние препоръчваме да се взират по-внимателно във фактите на ежедневиия живот, да попроучат окултната наука, която си пробива път в университетите, да проследят най-новите духовни движения не само у нас, а и на Запад, да прочетат изцяло говореното от г-н Дънов и тогава да говорят повече. Тук ние ще се спрем само на някои ваши повърхностни възражения, с които обикновено си служите, а отбягвате да говорите принципно.

1. Г-н Дънов проповядвал прераждане. Това е една от основните истини на окултната наука, която е била добре известна на християните от първите векове и за която свидетелствуват евангелието, писанията на Оригена, Климента Александрийски и решения на някои от светите отци и др. Върху тоя голям въпрос в последно време на Запад се появиха много, подкрепени с доказателства, съчинения, а нещо се преведе и написа и на български.

Срещаме в чуждестранните окултни списания нещо за решенията на вселенските събори относно прераждането. Било казано в решенията на тези събори, че ония, които са приели мистериите (тайнствата), не се прераждат. А това значи, че прераждането съществува само за нехристиянските народи и за всички ония християни, които са само на име такива. С това решение на вселенските събори ние напълно сме съгласни. Понеже Вие сте

ректор на една православна семинария, искаме да се занимаете с този въпрос, да проверите трактатите на вторият вселенски събор и ни отговорите в печата дали наистина святите отци са вземали някога подобни решения.

2. Казвате, че Учителят Дънов проповядвал свободен брак и обмяна на енергиите между чужди мъже и жени. При всичко, че той говори ясно за пласиране на духовна, а не плътска енергия. Вие се хванате за буквата и мислите, че в това сте намерили едно слабо място от неговата философия. А за брака г-н Дънов е казал: „Ние сме за съединението не на два пола, а на две души, както е горе в Царството Божие, което ще се въдвори и на земята“. Това, разбира се, се отнася за онова общество, което ще служи на Бога в дух и истина. Това Учение не засяга Вас.

3. Вие се чудите, гдето г-н Дънов казал, че едно време мъжете раждали и че от както те престанали да раждат, светът се развалил. Вие не трябваше да задавате такива въпроси, защото трябваше да разберете, че г-н Дънов говори за духовно раждане, за каквото говори и свещеното писание. Не е ли казал апостол Павел: „Аз ви родих в мъките си?“ Като ректор на семинарията и Вие сте длъжни да раждате духовно свещеници.

4. Вие ни нарекохте нови богомили. Какви сме ние, това ще видите. Остаряло е вече обвинението против богомилите, че те станали причина за падането на България под турското робство, когато исторически е установено, че причината за това са били болярите и самото духовенство, което, за да прикрие вината си, хвърля отговорността на богомилите. Трябваше европейски историци да ни кажат, че богомилите са дали светлина на Запад, и че те първи са провъзгласили свободата на съвестта и мисълта. Турците са завоювали много християнски народи не за това, че между тях е имало богомили, а защото духовниците и управниците им са били безсилни да се справят с покварата, която те сами са подхранвали. Богомилите са виновни само за това, гдето са посочвали недъзите на тогавашните светски и духовни власти. Те са били хора с чист морал. Те са били гордостта на България тогава и сега.

5. Вие казвате, че г-н Дънов отричал държавата. На целият непредубеден християнски свят е известно, че Христос пръв е отрекъл държавата. Апостол Павел е казал, че Христос е дошъл на земята да унищожи всеки закон и всяка власт. Ако днес духовенството извъртва Христовото Учение, то е защото църквата още от времето на Константин Велики се е отдала под наем на кесаря за материални блага. Днес българският кесар е надрасъл духовенството и го праща вън от държавната трапеза на прехрана между паството, обаче, това духовенство няма вяра в думите на Христа, който казва да не мислиш за утрешния ден, да работиш преди всичко за идването на Царството Божие и Неговата правда, а всичко останало ще ти се даде. То намира за по-изгодно да се държи за тогата на кесаря, да го славослови и да разправя, че Христовите братя рушили държавата. Трябва да ви кажем, че ние намираме държавата като една необходимост, наложена поради невежеството на народите и тя ще съществува до тогава, до когато приложеното на дело Христово Учение, Учение на Любовта, обнови сърцата и умовете на хората и властта, полицията, съдилищата и затворите, в които вие всеки ден сте участници, станат сами по себе си излишни. Ние работим за въдворяването на това час по-скоро. Това е Христово Учение, а не Дъново. И Вие като клеветите него, клеветите и Христа.

6. Дънов бил комунист, се провикват Вие. Да, такъв е, защото и Христос беше комунист. Вие имате особена слабост към частната собственост. Моисей забрани на свещениците да притежават имоти, обаче,

сегашните свещеници не се подчиняват на неговото запрещение. Комуната съществува 300 години в християнската църква и бе развалена от езическите владци и свещеници, които окупираха църквата след декрета на Константин Велики и на които днешните свещеници и владци са наследници. Те са днес гонители на християнската комуна, която ние искаме да възстановим.

Святи Иван Златоуст е казал, че до дете има мое и твоё, светът няма да се поправи, а Вие днес говорите обратно. Знае се, че Иван Златоуст е бил един от стълбовете на православната църква, а Вие сте неин магистър. Нека Синодът се произнесе кой от двамата е православен - Златоуст ли или Ефтимий.

7. Вие твърдите, че Учителят Дънов бил против съвременното общество. Той и неговите приятели се борят за възстановяване Царството Божие на земята, в което много от сегашните отношения ще се изменят. Разбира се, че, което е гнило в обществото, ще се премахне от Божествения хирург.

Признаваме, че опасността за Вас е голяма, защото Христос сам е против днешното общество, което вие крепите; той е и против Вашият морал, защото е казал: „Слушайте каквото свещениците ви казват, но не вършете това, което те вършат“. Вие преди да осъждате Учителят Дънов, питахте ли Христа какво той мисли за съвременното общество?

8. Намерили сте, че г-н Дънов разговарял с дявола, който му се оплаквал, че хората го надрасали в престъпленията си, и че все с него се оправдавали. Като ректор на една християнска семинария; трябваше да разберете тази алегория (вие знаете, че дяволът ходил на рапорт при Господа) - това не трябва да Ви учудва, стига да е чиста душата Ви, когато дяволът се изпречи пред Вас, като едно време се бе изпречил пред Христа да го изкушава. Изкушението е лошо нещо: когато двама попове се скарат в църквата за дискаса, дявола им служи за посредник; когато попове се явят пред съда да се съдят един друг, дяволът е пак между тях; когато някой владика или свещеник влязат в църквата с нечиста съвест, дяволът е пак между тях и т.н.

9. Вие казахте в речта си, че всички бели братя, заедно с учителя им, били психопати, нервно болни и луди хора, от друга страна Вие изтъкнахте, че Дънов бил безспорно учен човек и че много от неговите ученици били също учени и интелигентни хора. Нарекохте ги още мистично настроени натури и препоръчахте да се запази мистицизмът в църквата, за да може да задоволява тя и такива натури. - Може ли човек едновременно да бъде и луд и мъдър? Ако мистицизма изумява хората, защо искате да го запазите в църквата?

10. Относно храната, Вие казахте, че учениците на Дънов със своите постни храни щели да оставят едно хилово поколение. - Вие се обявихте против вегетарианството. И това ли трябваше да чуем от един православен монах? Христос иска да повърне човека в първобитната му чистота, тъй както той е излезал от ръцете на Бога, който му е предписал чиста вегетарианска храна (Битие 1.29). Апостол Павел казва, че е добре човек да не яде месо и да не пие вино.

Вижда се, че вашата логика е еднаква с оная на дявола, който иска да запази statu quo-то в света, а най-вече в манастирите.

11. Вие казвате: „Може ли учителят Дънов да бъде Божи пратеник. Нека си признаем като българи, че нямаме нищо хубаво. Ние нямаме даже умни управници. В света има толкова по-умни, по-добри и по-морални от българите и ако Бог е научил да праща своите пратеници на земята, между бъл-

гарския народ ли ще ги прати?" Вие сами имате много ниско мнение за народа си и за своето духовенство. Не стига това, ами Вие отивате много далеч, като държите сметка на Господа, где той трябва да изпраща своите пратеници. Събитията се повтарят. Едно време фарисеите питаха за Исуса Христа: Може ли да излезе нещо свестно от Назарет? Сегашните фарисеи със същия ум питат: „Може ли да излезе нещо добро от България?“ Где е тогава вашият мистицизъм, който Вие искате да запазите за църквата, за да привлечете с него мистично настроените натури?

12. Клеветите ни, че сме били против църквата. Против коя църква? Ние познаваме само една мистична църква, църква на любовта, на която глава е Христос, - а всички други черкви са само външни форми. Ние винаги и навсякъде ще уважаваме и поддържаме ония, които прилагат основата на Христовото учени е- любовта - в живота си.

Зададохте ли си Вие някога въпроса: Защо църквите са изпразнени? Защо 95% от вярващите в Христос са вън от църквите? Учителят Дънов ли е причинил всичката тази пустота в църквите? Ето въпроса, който духовенството трябва само да си зададе, а не да се занимава с клюки и пречи на ония, които работят за въдворяване Царството Христово на земята.

Вие сте се заловили само за едни догми, които впрочем може да представяват една хубава мотика, с която вие само да хвалите, но не искате да копаете. Лозето Христово е буренясало.

13. Вие се провикнахте, че най-ефикасното средство против „Дъновизма“ било запазване мистицизма в църквата, каквото протестантската църква не притежавала. Този мистицизъм бил потребен да се задържат мистичните натури, да не отиват в школата на Учителя Дънов. Знаете ли Вие що е мистицизъм и дали Вие не сте го изгонили отдавна из църквата, като опасност за нея? Мистицизмът винаги изключва посредниците между Бога и верующите, особено когато тези посредници не са на мястото си. Той е непосредствена връзка между Твореца и творението. Мистикът не се движи към Бога по отпъкани пътища. Там са изключени всякакви владци и попове и за това пък съществува една мистична черква, на която, както казахме, глава е Христос и която е била гонена и преследвана от официалните черкви през всичките векове. Всичките мистици, пророци, включително и Христос, са били гонени, преследвани, убивани и живи изгаряни от представителите на официалните църкви. Не е вярно, дето Вие отговорихте на едно запитване, че тези жестокости ги е вършила само католическата църква. Това, което българите са теглили от гръцкото православие, ще го помним на вечни времена. Чрез това православие през десет века половината български народ е бил подлаган на погърчване. Сити сме вече на гръцки църкви. Българската духовна мисъл е надраснала отдавна елинското православие.

14. Вие и Вашите братя черноризци разгласявате на ляво и на дясно, че учениците на Бялото Братство се кланели на слънцето. Ако това Ваше твърдение беше вярно, ние трябваше да излизаме пред изгряващото слънце всяка заран, а не само през месеците май и юни, когато всичко расте и се развива. Следователно, един истински просветен човек, който се абстрахира от всякакви схоластични хитрувания, ще съзре в този излаз за посрещане на изгряващото слънце нещо по-друго, а не някакво поклонение. Всъщност ние използваме радиоактивността на слънцето, неговата електромагнетична сила, не казваме окултна сила, защото това понятие много Ви стряска, чувствайки, че тази практика не е за Вас. Като за Вас хора с повърхностни познания по тайните на Битието е достатъчно поне да знаете, че и самата съвременна медицина си служи с хелиотерапията и че следователно тука ня-

ма място за критики и подигравки: Само бухалите се крият от светлината.

Когато клеветите учениците на Бялото Братство, че се кланели на слънцето, недейте забравя, че над вратата на черковният олтар е поставено едно слънце, изработено от дърво и други златни и сребърни слънца, които са емблемата на Христа и на които Вие сами се кланяте. Представете си, че един африкански богослов, облечен с либаде, влиза в църквата на празника на Рождество Христово и вижда тези слънца, пред които се пее: „Тебе кланяем ти ся Слънце правди“. Не ще и дума, че той ще си помисли, че Вие се кланяте на слънцето. Когато Вие наблюдавате белите братя на припек пред изгряващото слънце, ще бъдете благоразумни, ако не влизате в ролята на този африкански богослов.

15. Най-после, Вие ни нарекохте блудници. Невъзпитани хора, щом видят нягде събрани млади хора, най-първо това ще им дойде на ум.

С какво лице Вие „духовни пастири“ излизате да клеветите и обвинявате учениците на Бялото Братство в блуд, без да посочите на конкретни факти, както Вие сами посочвате такива за себе си из брошурите, в ежбите помежду ви, като се изложихте пред народа. Ние се срамуваме като българи от Вас, не знаем Вие какво мислите.

Хвърляте от гърба си този багаж на гръцката митология, от който народът се е наплашил. По-добре ще бъде, ако напуснете тази противохристиянска система за борба и се борите не с думи, а с дела. Ние ще бъдем благодарни, ако чуем от народа добри отзиви за морала на българското духовенство. Приложете Христовото Учение в живота и ще имате подкрепата на интелигенцията. Ние знаем, че борбата против Бялото Братство е изкуствено създадена от няколко владици и кандидати за такива.

А щом твърдите, че православната църква е мистична и Христос живее в нея, попитайте Го, каква е мисията на Бялото Братство в България и Той ще Ви каже.

Вие сте тръгнали из провинцията да браните православието от прожектора на Учителя Дънов. Вземете си бележка, че който се яви пред този прожектор, трябва най-първо да бъде чист и свят; иначе ще се изложите. После, трябва да бъдете богослов, действителен богослов. Истинският богослов има връзка с небето, от дете му се изпраща истинската светлина. Тази връзка Вие сте я изгубили. Вие не вярвате, че можете да влезете в непосредствено общение с Христа и да чуете неговия глас.

Вие не вярвате, че Христос може да се всели в човешкото сърце. Тази работа Ви се вижда невероятна и още еретическа! И за това сте седнали да разправяте на народа, че Христовото Учение не можело да се приложи тъй лесно и скоро, че 2000 години не били достатъчни и т.н. По тая причина Вие оправдахте църквата, гдето е благословила оръжието и ни доведе до Добро Поле. Всичко това, което разправяте, не е православие, не е Христово Учение; защото Христос казва, че винаги трябва да бъдем готови и да имаме масло (дело) в кандилата си, а Вие казвате, че имало още време. Щом е така, карайте колата на „православието“, да видим до къде ще я закарате. Ние съжаляваме само тези, които са седнали в тази кола.

От учениците на Бялото Братство
в гр. Казанлък,
септември, 1922 г.

Забележка: В гр. Казанлък е родът Камбурови: старият Стефан Камбуров. Някой от тях е съставил това писмо, отпечатано в книжка от 1922 г., София.

Към г.г. търновските граждани и изобщо към всички сънародници - добри граждани на България.

Уважаеми братя и сестри, търговски граждани!

Бялото Братство - (или окултистите) в България, принципите на което не са известни на вас, а също и на много други сънародници, и което Бяло Братство неправилно се кръщава „Дъновисти“, както знаете, било е доста години в града ви на събор, на собственото си място и здание, близо 2 километра до града ви.

Тази година, въпреки военното положение, намериха се благородни и благоразумни хора, на чело на управляващите, които показаха, че действително зачитат свободата на всички граждани, според нашата Конституция и разрешиха пак нашия събор, въпреки това, че нас ни представляваха заинтересовани личности и духовенството за някаква конспиративна организация, като безбожници, не християни, ереси, сектанти и какви ли не още епитети ни приписваха и приписват. Че това е тъй, личи от издадените досега няколко брошури по адрес на г-н Дънов и Бялото Братство, по които брошури, поради неприличният държан език и изопачените факти, нам ни е срам да говорим и пишем.

Намериха се даже хора и духовници, които използваша слабия ум на една нещастница и в един църковен двор, на православна църква в Пловдив, пред поканена публика, бе заставена да говори, и тя изказа такива цинични работи, които и в съдилищата се говорят при закрити врата. Това беше преди четири-пет месеца. Важното е, че в тези цинични думи нищо вярно няма. По нашему, това е трябвало да стане, защото ние знаем, че доброто се проявява, когато се срещне със злото и че светлината не може да се обземе от тъмнината.

А и във време на Събора ни тази година, пак не мина тихо: писа се една статия в един от местните ви вестници, със заглавие: „Дънов конспиратор“. С тази статия се насъскваше гражданството и властта против нас да ни се разтури Съборът и да ни разгонят със сили. Колкото можахме да узнаем, без да твърдим, тази статия е била плод на някой си инвалид в митрополията.

Не стигаше това, ами и дядо владика, в деня на „Преображение“, като е видял църквата празна от богомолци, излял е куп хули и по адрес на Бялото Братство, като че ли ние сме причина да не ходят търговските граждани на църква. Но слава Богу, властта, в лицето на военните, провери, присъствуваша на Събора и донесе дето трябваше за нашата невинност и толерантност.

Слушайте, добри граждани, братя и сестри! Ние няма да ви спомняме, че при всеки наш Събор, в града ви, у разни хора остават триста-четиристотин хиляди лева, от деветстотин - хилядо души посетители, в продължение на седем-десет дена, защото вие го знаете фактически.

Ние изнасяме пред нас отчасти основите на нашето Учение, та които от вас са с чисти души и сърца, да станат още по-добри християни и по-добри граждани на България; та когато дойде момента да воюваме, но не с пушки и топове и с външни врагове, а срещу нашите недъзи, и то със светли мисли, благост и силна воля, за възстановяване на Христовите принципи, добрите хора тогава да бъдат повече от другите, защото иначе всякога злото ще взема надмощие, както е и вземало. А на тези, които не са просветнали и говорят хули и клевети против нас и изобщо имат пороци, да им кажем: „Братко, сестрице, вие сте пак наши братя и сестри, макар и да ни хулите. Христос иска, обаче, всички да се обичаме и да вършим Неговата воля.

Иначе ще си трупаме борч и ще трябва рано-късно да го изплащаме".

Ето и някои от нашите принципи и какво ние желаем за себе си, за търговци и изобщо за всички добри християни.

1.) Издигане на всяка личност до висшия Христов морал. Но за това издигане не е достатъчно само светската наука. За нас „Новият завет“ са Словата Господни: „Аз съм пътя, истината и живота“, а също и останалата част от Библията са свети, защото знаем и приемаме положително, че Христос е единственият ръководител за нашето духовно усъвършенствуване. Той е вратата, през която ще минем по-нататък. Следователно, ние искаме да бъдем и със съдържание християни, а не само с титли.

2) Ние знаем и виждаме още ясно, че човечеството, включително и ние християните, които сме паднали до такава степен поради нашите пороци и сме в безизходен път, това се дължи, не че нямаме култура, но че сме скъсали истинската нишка с Бога, представител на когото, за нас християните, е Христос, и проявяваме светската мъдрост, вместо Божествената; проявяваме животинската и светската любов, вместо Божествената. Това са едни от важните причини, гдето сме станали горди, надменни, алчни, груби, завистливи и пр. и пр. При това често пъти вършим и рушителни работи, с своята уж твърда воля и все се считаме, че сме християни. Следователно, вместо ума, сърцето и волята да образуват един равноностранен триъгълник, у едни страна-та на ума е удължена, тоест, имат добър ум, притежават светската наука, но нямат нежно сърце и милост правилно да приложат това, което мислят, или пък нямат воля да го проявят. Други имат нежно сърце, но нямат достатъчно ум. Трети имат воля, но рушителна. Следователно, ако искаме да се развиваме правилно, разнебитения триъгълник трябва да го възстановим напълно, тоест, със светлини и чисти мисли, да разберем между материалното и смисъла на живота; с чистото сърце да уважаваме всяко живо същество, да създадем радост в душите си; да бъдем благодарни от всичко; със чистото тяло да подигнем себе си до висшата нравственост, а с диамантена воля да проявим всичко правилно и разумно. Това именно ни липсва - ума, сърцето и волята ни не са в хармония.

Ето защо, за постигане на всичко това, ние сме и още пълни въздържа-тели на тютюн, алкохол и месо, но приложено доброволно, съзнателно и постепенно. Тези три качества са от голямо значение за издигане на личнос-тта в нравствено отношение. Тези три, по видимо малки недостатъци, са сти-мула да се развият пороците ни до култ, безразлично дали ги носим от деди и прадеди, дали сме ги развили у нас поради разни условия - лични, домашни, училищни, улични и пр. От тези три недостатъка развити до постоянна насла-да в живота, плюс безверието в Бога, са загивали цели народи и ще загиват цели народи. Даже ако вземете само тютюна и алкохола, здравия разум пак не може да се утешава с това, че между много души, които употребяват тютюн и алкохол, има пак добри и умни хора, както и не може да се отчайва, че между въздържателите ще има, които вършат, може би, по-лоши неща от невъздържателите. Въпросът тук е принципен!

Ние едно трябва да знаем, че един народ, който има вяра в Господа, труди се и живее по моралните закони, който е и трезвен, той винаги е щаст-лив и провидението винаги бди над него. А неговите управници щом са също добри никога лошо не ще сторят за този народ.

За това ние положително знаем, че обновата, за която се толкова говори, и братството в света, за което също се говори, ще настъпят само ко-гато тръгнем по този стръмен път - всеки да д्याла първо своите медъзи, та после да образуваме и цялото, но вече със здрави основи, а не с палиативни

средства и гнила основа, както е сега.

Като се прибави при това, че нашето желание е да притежаваме всеки и светската наука до възможното, да слушаме и съзнателно да изучаваме Словото Божие, ние не можем да бъдем никакви конспиратори, никакви сектанти, както ни обрисуват някои, защото никому зло ние не желаем и никому зло не вършим, тъй като нашето оръжие е Христовата любов, до колкото можем да я приложим. За това за нас врагове не съществуват, макар да ни хулят и клеветят, защото знаем, че всеки ще отговаря пред Върховния съдия, който е един за всички ни. Той е, който съди и най-правилно. И ние бихме се считали за най-щастливи, ако можехме да изпълним напълно Неговата воля, макар и целия свят да ни хули.

Ето защо, ние не се занимаваме с клеветите и хулите от когото и да идат те. Нека те си вършат своето, ние ще си вършим своето, тоест, ще се молим частно и колективно за нас и за целия български народ и да просвети Бог умовете на всички ни да Го познаем, което е много важно в настоящия момент; ще се молим да прости нам, на целия български народ, а и на цялото човечество, защото сме се самозабравили вече. А какво ще ни наричат тези и онези, това е тяхна работа. „По делата и плодовете ще ви познаят“, е казал Христос.

Като пишем това, нека ви се признаем, че ние не претендираме, че сме в тази чистота, в тази издигнатост, каквато се иска, защото до скоро сме били и ние като вас. Обаче, ние вървим смело по този път. И светлината, която е озарила нашите умове, резултатите, които имаме в живота, почиващи само на опита, не ще допуснат никого да се отклони от този път, освен някои юдовци или непросветнали, каквато мърша има във всяко стадо. Такива не само че и Христос не ще ги счита истински последователи, но и самото наше братство ги не зачита за такива; но то ги търпи в името на Христовата любов, защото в туй братство никой на сила не влиза и никой на сила се не пъди, макар в моменти такива да унижават и цялото Братство.

Ето защо, посещавайте, драги братя и сестри, нашите молитвени събрания и четене на беседи, които стават всяка неделя, във всеки град, гдето имаме братства и салони, от десет до дванадесет часа преди обяд, за да видите какво вършим. Тези, които ни посетят с чисто сърце ще видят, че ние се стремим да бъдем мили с очите си, благи с езика си, силни с волята си, чист с телата си; и че имаме пълно желание да вървим по Христовия път, защото той е за нас Бог и Ръководител.

Ние не се стряскаме и от това, че без всякаква причина и против всякаква Конституция, Синода се осмели и отлъчи всички ни от Църквата и отказват да кръщават децата ни и да опяват мъртъвците ни. Ние знаем, обаче, че тия, които вървят по Христовия път, ще бъдат по-близо до Него, отколкото тия, които ходят и в Църква и парадират, а вършат не добри дела. С такива Христос ще се разправи. Ние знаем още, че в България има известен процент от християните, които не само че не вярват в Христа, а други вярват в някакъв отвлечен Бог, но има и такива, които не вярват в никакъв абсолютен Бог, и пак се числят християни и се удостояват от всички официални църковни треби. Това е една аномалност. Ние считаме, че между такива именно трябва да работи духовенството.

Ние знаем още, че външните форми, от страх да целуваме кръста и Евангелието, да се кълнем, че ще сме верни, а да вършим противни на Христовите желания дела, не са основите на християнството.

Ние издигаме именно сега този лозунг: християнина трябва да вярва в Христа и да върши Неговите дела.

Едно знайте, драги братя и сестри, че ако това дело е чистото Христово Учение, никой не може го спря, то ще расте; а ако е човешко, то ще рухне. Така е говорил, преди две хиляди години, ученият Гамалиел на книжниците и фарисеите, начело с духовенството, когато бяха затворили Апостолите и искаха да ги убиват, защото разнасяха словото Христово.

Така днес ви говори и Бялото Братство: обнова от стария човек със закоравели пороци и с палиативни средства, не очаквайте. Това е Божествен закон. Който иска положителна обнова, този е пътя.

Ние напразно искаме безукоризнени управници, безукоризнено общество, дом, личност, без тази обнова.

Време е вече да ви кажем и ние, че злото е пуснало дълбоки корени и трябва жертва от всекиго и то коренна - промяна на сърцето, ума и душата на личността.

Ние знаем още, че много души чувствуват същото и ще споделят писаното от нас, остава само да се направи крачка напред от всекиго.

Ние чухме и ценни думи тази година от търновци, които говориха искрено, без да са чели и знаят нещо от нашата литература: „Виждаме ви, че сте добри хора, вършите добри дела, молит се на Бога, въздържатели сте, вие ще извадите българския народ от тинята, в която е потънал. Дайте ни, обаче, светлинка да видим вашите принципи на живота, защото ние знаем, че това което се пише против вас е невярно“. „Да, прави сте, брат, му отговаряме. Ние не искаме да парадирате, а и сами още не сме израсли до тази висота, но работим върху себе си. Скоро обаче ще имате“.

Това беше една искрена изповед на търсеща Божията истина душа, която се е погнусила от пороците на света. Ето защо ние отговаряме на тези братя, търновски граждани, на някои пловдивски и изобщо, които се интересуват от това Учение в България, че в книжарниците: „Теменуга“ у братя Ноеви в Търново; „Всемирна книжарница“ на Христо Павлов в Пловдив и в братския дом, улица „Оборище“ N 14 в София, има вече от тази литература.

На първо време, всеки би се осветил за принципите на туй Учение от книжките: „Где е истината“, „Новото Духовно Учение“, а после от сериите беседи и отделни номера от последната серия и други още, от Учителя на Бялото Братство. Има и списания: „Житно Зърно“, „Всемирна летопис“, „Повече светлина“ и други. Която пък душа дири повече храна, нека поиска и каталог на книгите от братския дом, ул. „Оборище“ 14 в София, за да си достави и други.

Нека спомним още, че който пожелае да чете от брошурите на Учителя на Бялото Братство, да обърне внимание главно на духовната страна, ако иска светлина за своя ум и за своята душа. Материалиста мъчно ще схване символичните изрази, ако най-малко не се спре на философската страна; ето защо, които при четенето се държат само на материалната страна, не ще могат да извлекат голяма полза за себе си.

С горното като даваме една малка светлина за Новото Духовно Учение, което е ново от две хиляди години, но изопачено и забравено, ние молим всички добри граждани в България да се заинтересуват от него, да го прочут и стига вече да се съблазняват от уличните хули на тези и онези, защото ние често попиваме злото като сьонгер, без да сме проверили, дали то е вярно.

Един е Съдията, който ще съди по делата - това е Бог.

Бъдете сигурни, братя и сестри в България, че това Учение, което почи- ва на Христовите принципи, не след дълго ще блесне. Дано не е късно за много добри хора. Това неща ви не съблазнява!

Гр. Пловдив, 9 октомври 1925 г.

С почит:

Член на Бялото Братство

Послеслов: Търновските граждани, които прочетоха това „Отворено писмо“ и онези, които не го прочетоха, мнозинството от тях се подписаха под една петиция, с която се искаше от властите да забранят съборите в Търново на дъновистите. Събора от 1925 г. бе последен в Търново. След това те се провеждаха в София до края на Школата.

Писмото е написано от Д-р Михаил Стоицев.

201. УЧИТЕЛЯТ, ОБЩЕСТВЕННОТО МНЕНИЕ И БЪЛГАРСКИЯТ СЪД

Многократно срещу Учителя са завеждани наказателни дела. Спомням си, че имаше едно наказателно дело N 146 от 1927 г. Друго наказателно дело бе N 284 от 1936 г. Многократно Учителят е бил извикван за разпит в обществената безопасност. Спомням си също, че стенографката Савка Керемидчиева ги отбелязваше по дати в нейните тефтерчета и бяха повече от десетина посещения в полицията. Учителят беше много огорчен както от българите, така от духовенството и църквата, от журналистите и вестниците и накрая от държавната власт. Веднъж се върна от едно такова следствие и каза: „Ще накарам всички българи да познаят Бога. Това е моята задача. Да науча българите да се кланят на Живият Бог, Който е дал всички блага, да разберат смисъла на живота, да придобият истинската култура. Седем пъти ще ги прекарам през огън, но ще станат истински човеци носители на Новата култура“. По повод на общественото мнение, което бе настроено срещу него Учителят многократно сподели следното:

„В сегашното общество, както тук в България вестниците искат да противодействуват, създават една реакция от една страна, от друга страна духовенството създава разни спънки, с които искат да спрат едно движение, туй движение да го спрат, или най-малко да го опорочат. Ние знаем всичко, което се върши. Тия хора аз зная защо искат това: те искат да отнемат спечелената енергия. Те искат да се съсипе туй общество, и те да опатат всичко и да станат наследници на тази енергия. Но няма да бъде това. Аз съм казал: нито пет пари няма да вземат, но ще платят голяма глоба, нищо няма да им дадем. Ще има плодородие, докато съм в България, като напусна България, пустиня ще стане, като Палестина... „И вие учениците като напуснете, тъй ще стане“. Тъй е писано в един Божествен закон.

Сега в България искат да кажат, че това е една секта, и искат да убедят и вас? Защо? Вие ще станете изменници на българския народ, ако вие не сте ученици на тая Школа, вие сте изменници. И всички ги считат изменници, които не са ученици на тая Школа. Не само изменници на българския народ, но изменници на човечеството, понеже спъват великата Божествена енергия, която приготвя новия път на човечеството.“

Веднъж дойдоха на Изгрева и му връчиха призовка за следствие. На следващия ден Учителят замина в града, отиде в полицията, даде показания и се върна. Сега ще поднесем пред вас тези показания:

2.XI.1937 г.

Да отговори на следните въпроси в най-големи подробности с оглед и в хармония с Беседите Му печатани в специални издания, а именно:

1. Относно официалното използване на държавата и църквата ни.
2. Относно държавата ни, относно организацията ѝ, властите и законите в страната.
3. Относно правораздаването и съдийската колегия.
4. Относно обществения строй в страната.
5. Относно народната армия (българската армия).
6. Относно брака, семейството и морала в страната.

Отговорите дадени от Учителя и подписани собственоръчно:

„В Природата съществуват три порядъка: идеален, реален и материален. Към първия спада: Бог, Природата и Човекът. Към втория спада: Народ, държава и личност. Към третия спада: мозъчната, симпатичната нервна система, дихателната и храносмилателната система.

Религията представя вътрешните възможности на един народ, които имат връзка с Божествения свят. Следователно религията е един отличен институт, който има за задача и цел да възпитава човешката личност - нейните чувства и постъпки, да го държи във връзка с Божественото в тоя свят, да обича Бога, ближните си и народа, да почита и уважава всичко онова, което Бог е създал. Към тази българска религия и църква, който служи на своя народ за неговото повдигане и облагородяване - моята Любов към тях.

Българската държава е външната страна на българския народ. Тя съдържа всичките възможности, в които той може да се прояви. Държавата е един отличен институт, който спомага за външните и вътрешните условия на българския народ, да подобрят отношенията с всичките други държави и народи. Българската държава е едно благо за народа. И всички ония, които служат на нея, за да поставят ред и порядък, за да извоюват свободата на този народ, вършат една благородна работа.

Ние не поддържаме революциите. Ние поддържаме еволюцията - онзи Божествен процес, който повдига и подобрява живота на човечеството.

За съдийската колегия и органите на правосъдието ние имаме почитание, понеже такъв институт съществува и в природата и в човека, като съвест.

Всичките примери, които ние сме превеждали в своите лекции, имат за цел да уяснят какъв трябва да бъде човек и ония, на които говорим. Ние сме привеждали много похвални примери и за дълбокото съзнание на съдиите. Ние в нашите речи не сме имали никакъв смисъл да обидим това, което е добро, разумно, честно, справедливо в съдийската колегия.

Относно обществения строй нашето желание е било винаги то да се подобрява без ненужни сътресения и всичко да става разумно.

Относно българската армия. - Тя е орган на държавата за запазване реда и порядъка в държавата. Каквото казваме за държавата, това включва и армията. За военните сме привеждали много добри примери.

Относно брака. - Този институт е най-стария в природата. Ние поддържаме еднобрачието и пълна семейна чистота: „В началото Бог създаде мъжки и женски пол“. Поддържаме също, че във всяко семейство трябва да има две деца - брат и сестра. Семейството е образ, каква трябва да бъде държавата, религията, народът. В семейството бащата представлява онзи, който царува, а майката, която отхранва и възпитава. Бащата и майката са образ на ония, които за в бъдеще ще управляват. Затова сме обръщали внимание на добрите бащи и майки, които представляват основа и строителите на бъдещето.

Никога не сме подбуждали никого към вражда и омраза към когото и

да било. Всякога съм говорил за Любовта и за взаимните уважение и почитания."

4.XI.1937 г.

София

202. СЕМИНАРИСТИ НА ИЗГРЕВА

Писма до приятелите (съставил Боян Боев)

Изгрев

31.V.1952 г.

Любезни братя и сестри,

На 18 април 1942 г. посетиха Изгрева пловдивските семинаристи с двама свои учители. Те бяха дошли на екскурзия. Разгледаха салона, полянката и после помолиха Учителя да им каже нещо. Всички семинаристи се събраха в големия салон. След малко дойде Учителят и им говори. Тук ще изложа Словото на Учителя пред тях:

„За да се беседва с хората, три неща се изисква. За да има добър разговор първото е: Хората трябва да бъдат разумни в най-добрия смисъл. Разумността дава светлина на живота. Второто нещо е: трябва да бъдат справедливи. да няма никакво насилие вътре в самия човек и вън да няма никакво насилие. Хармония, музика да има. И трето нещо е: човек трябва да бъде добър.

Разумността дава смисъл на живота. Справедливостта дава съдържание на живота, а доброто дава външната форма на живота. Без тези неща никакъв живот в света не може да се прояви. И какъвто живот да се прояви, е нещастен.

Или другояче казано: В света трябва новото. Новото, което очакват младите е Любовта.

Единствената сила, която може да оправи света е Любовта. Тя може да даде импулс на човешкия ум, сърце, воля и душа. Светът не може да се оправи по никой друг начин. Любов, която не дава импулс на човешкия ум, сърце, воля и душа, това не е Любов.

Там дето има разумност, справедливост и доброта, там е Господ.

Новото е, когато всичко цъфти, всичко зрее, всичко пее и всичко работи.

Сега минаваме от един стар порядък на нещата в един нов порядък. Старият порядък е тъмен, а новият е светъл. В новия порядък няма да има обезсърчени хора в света, ще има възможности за всички.

Светът е толкова хубав! Няма какво да се обезсърчаваме. Докато слънцето грее, няма какво да се обезсърчаваме. Сега нека да грее слънцето във вашия ум, сърце и душа. Любовта да ви подбужда.

Не че сега трябва да ви се дава Любовта. В нея живеем и се движим. Ние сме спали дълго време и сме се занимавали с други работи. Значи, когато човек се занимава с непотребни работи, умът му е тъмен и той не знае какво да направи.

Всеки да почита Божественото във всички хора. Всеки да съзнава, че Божественото живее във всеки човек. И когато хората почнат да почитат Божественото в човешкия ум, в човешката доброта и в справедливостта, това е новото, на което трябва да уповаваме в бъдеще.

На вас ще трябва едно ново веру: Ако имате Любов, никога няма да се обезсърчавате, и всичко, каквото желаете, ще го постигнете. Ако постиг-

нете всичко каквото желаете, Новото е във вас. Ако не го постигнете, не е във вас.

Здрав човек е онзи, който мисли добре и е справедлив и разумен. Човек, който не е справедлив, умен и добър, не може да бъде здрав.

Вие сега сте млади, дошли сте в света. Вие сте на земята тук като на един параход и се разхождате. Екскурзианти сме всички.

А има едно пристанище, дето всички ще се спрат. Има една обетована земя, на която всички хора ще се спрат, ще се разберат и братя ще станат.

Когато в света влезе братството, всеки да вижда в лицето на всеки мъж своя брат и в лицето на всяка жена своя сестра, тогава новото е дошло в света. Братството и сестринството, това е новият ред на нещата в света.

Та на вас сега ви пожелавам, като се разхождате, да благодарите на Бога, че ви е поставил на този голям параход и се разхождате.

На този параход има и въздух, и светлина, и вода, и хора изобилно. По някой път има и малко страдания. Те са упражнения. Те са маляко. Няма нищо от това, какво лошо има от това, че човек страда някой път? Страданията са корените на живота, а радостите са клоните и цветовете на живота. Страданията са в една по-гъста материя. От там трябва да се извеждат соковете. А радостите, това е Божественото, което иде от горе.

Под думата Божественото разбирам разумното в света. Това, което не е разумно, не е Божествено. Ако аз хващам и заколвам една кокошка, то е човешко. А ако не хващам и не заколвам кокошката, но я нахраня и я пушам да се разхожда, то е Божественото.

Та сега ви пожелавам един ден да бъдете узрели плодове, та като дойдат да ви погледнат, всеки да ви хареса; да бъдете една хубава ябълка, слива, че който човек отиде при тази ябълка, да я препоръчва.

Да бъдете радостни и весели, че сте се удостоили да се качите на един доста хубав параход, какъвто е земята.

Един ученик запитва: „Какъв е смисълът на живота?“

Учителят каза: Смисълът на живота е Любовта.

Ако слънцето не изгрява, какъв смисъл има животът? Ако луната не изгрява, ако звездите не изгряват, ако дърветата не цъфтят и ако птичките не пеят, какъв смисъл има живота?

Когато слънцето изгрява, то е Божественото в света. Когато луната изгрява, когато звездите изгряват, когато дърветата цъфтят и когато птичките пеят, то е Божественото в света. Когато хората говорят и се обичат, това е Божественото в света.

Един ученик зададе въпросът: „Какво е вашето мнение за смъртта и безсмъртието?“

Учителят каза: Безсмъртие без Любов не съществува. Да любиш, това е безсмъртие. И всякога всички болести произтичат от безлюбие. Щом хората се обикнат всинца, смъртта ще изчезне. Да имате Любов непреривна, това е безсмъртие. Казано е: „Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Христа Когото си изпратил“.

Та всички имате елементите на безсмъртието, стига да любите и да обичате. Смъртта е нещо вметнато. Животът е непреривен. Хората като съгребиха започнаха да умират. Значи, по-рано хората не умирали. И понеже хората ядат от забраненото дърво и понеже не са справедливи, разумни и добри, затова умират. Това е конкретно на съвременен език казано.

Смъртта е най-голямото ограничение на живота. Смъртта е там, дето има съзнание, но нищо не можеш да направиш. И умрелият човек има съзнание, но не можа да се мръдне. Вие мислите, че когато човек умре, не чува. Не, той слуша, вие му говорите, но той не може да се прояви.

Това е дълбока наука. Вие трябва да изучавате. Човек не е това, което вие виждате. И да ви говоря по това повече, вие не можете лесно да познаете тези неща, без да учите. Душата е нещо полуматериално и полудуховно. Вземете един прост пример: вие вечерно време сънувате, че се разхождате. Помнете, че аз не искам да ви говоря за това, което не е. Искам да ви говоря за това, което е. Ще ви приведа един пример, за да се види, кое остава от човека. Тук имаше един българин с висше образование. Той издаваше книги. Беше много чувствителен. Един ден идва при мене и ми казва: „Ще ви кажа нещо, но не искам да го разправяте на другите“. „Какво?“ „Аз мисля, че съм побъркан.“ „Какво ти дава повод да мислиш така?“ „Преди една седмица лягам след обед и виждам, че седя в стаята изправен и гледам на кревата тялото си. Аз съм по-голям от тялото, което лежи на кревата, а някой зад мене, но не го виждам ми казва: „Това си ти“. Аз го попитах: „Това ако съм аз, аз кой-то гледам, кой съм?“ И в мене настава едно смущение. Този зад мене ми казва: „Аз ще ти покажа кой си“. И почна да ме води към тялото и аз хлътнах в тялото и се събудих“.

Това, което седи и гледа, то е реалното. А онова тяло, то е временна къща. Сега учените хора правят опити, може да се извади двойника на човека. Тялото е според двойника на човека. И двойника има очи, нос, уста, уши.

Двойникът се праща да седи на единия край на стаята, а на кревата лежи тялото. Туря се една бучка захар в устата на тялото и човек нищо не казва. Но туря се една бучка захар в устата на двойника и онзи на кревата казва: „Това е захар“. Това са опити, които се правят сега от учените хора. Този свят е в онзи свят. Малкото е в голямото, а не голямото в малкото. Онзи свят е голям, а този свят е малък.

Един ученик запитва: „Кое ще остане от нас след смъртта?“

Учителят каза: Като излезеш от тялото си, ще имаш едно тяло невидимо. Ще имаш ръце, очи, уши и пр. Едно тяло прозрачно. Ще имаш самосъзнание. Само, че тези хора няма да те чуват.

Вие казвате, че Бог е невидим. Това не е вярно. Единственото нещо, което виждаме, е само Бога, а другите неща са невидими. Бог е невидим за невежите. Но за всички хора, които са разумни, справедливи и добри, Бог е видим. В баща ти е Бог, който се изявява. В майка ти е Бог, който се изявява. В сестра ти е Бог, който се изявява. В растенията е Бог, който се изявява. Навсякъде е Бог, който се изявява. Бог не може да се изяви само в една форма, а в хиляди форми.

Ако вие живеете в съгласие с Божествените закони, дето минавате, пътят ви ще бъде отворен. Ако не живеете в съгласие с Божествените закони, пътят ви ще бъде затворен и в края на краищата ще умрете.

Аз виждам онзи свят. Аз го виждам. Как го виждам, то е друг въпрос. Както вие виждате физическия свят, така аз виждам онзи свят.

В света старият порядък е човешки порядък, а новият порядък е Божествен порядък. Да се върнем в райската градина. Човек по-рано е живял в рая и е чувал гласа на Бога. Бъдете верни на онова, което Бог е вложил във вас. Всички ние не трябва да употребяваме нито бяла, нито черна лъжа. И когато говорим трябва да бъдем крайно искрени. За любовта трябва да имаме само едно убеждение всички.

Един ученик запитва: „Как ще го постигнем това?“

Учителят каза: Как постига цигуларят нещата? С упражнения, постепенно, като свири. И учителят ще му показва.

Един ученик каза: „Аз бих желал повече да ни говорите за любовта“.

Учителят каза: Днес съм занят. За любовта съм говорил толкова много. Може да четете това, което съм говорил за Любовта. Ако има някой да е говорил за Любовта, аз съм говорил най-много. Едвам съм започнал да говоря за Любовта. Тя е най-великата наука в света. Аз желая вие да цъфнете, да узреете, като хубави плодове. Най-хубавото, което е във вас да се прояви. Както един скулптор взема един камък и извайва една хубава статуя, така и във вас да се пази това, което Бог е вложил.

Ако ме питате: Какво да правим? ще ви кажа: дишайте Любов. Навсякъде да виждате любящи същества в хората, като съзнавате, че Бог живее в тях.

Ако ние живеем за любовта и тя ще живее за нас. Ако ние не живеем и не работим за нея и тя няма да работи за нас.

Всеки човек, който не постъпва справедливо ще опита несправедливостта върху себе си. Щом постъпваш правилно имаш върху себе си една вътрешна радост, вътрешен мир. Щом постъпваш несправедливо, усещаш вътрешно безпокойство. Това е един закон.

Аз съм дошъл да кажа на хората следното: Бог е решил да създаде нов свят, ново небе и нова земя и да промени всички хора. И това ще стане. Бог е решил да промени целия свят. Това, което аз говоря е Божествено. Моята проповед ще я чуят всички. Няма да остане нито един, който да не я чуе. В настоящия ред трябва да се тури разумност, справедливост и доброта. Нека да се води борба, но всяка борба да бъде разумна, справедлива и добра.

Един ученик каза нещо по повод думите на Учителят и Учителят му каза: След една година каквото съм ви говорил ще го разберете.

В детинския живот сме били чисти. Аз бих желал да станем като детето в чистотата. Дето има чистота, има сила и мъдрост. Да имате чистота, сила и мъдрост едновременно, то е човекът.

Всички тези противоречия, които сега съществуват, ще изчезнат.

Един ученик запита: „Защо не стане така веднага, без да се губи време?“

Учителят каза: Най-първо плодът нали е стипчив? После става кисел и най-после става сладък. Та този процес съществува в света. Ние не можем да го изменим. Най-първо хората са стипчиви, после кисели и най-после ще станат сладки. Вие сега мислите, че има повече лоши хора отколкото добри. Това не е вярно. Има повече добри хора, отколкото лоши.

Един ученик запита: „Има ли някоя книга, в която да е описана вашата биография?“

Учителят каза: „Това не е важно. Дайте път на Божественото в себе си“.

Със сърдечен братски поздрав: Боян Боев

Така завърши срещата на пловдивските семинаристи на Изгрева. По тяхно желание те си направиха обща снимка с Учителя. Фотографът бе Ангел Т. Медаров - Средец. Бяха над 90 човека. Всеки един от тези бъдещи свещеници на бъдещата православна църква занесоха със себе си Словото на Учителя и по една снимка за спомен. Прилагаме тази снимка.

203. ТОДОР БЪЧВАРОВ

Тодор Бъчваров е уредник на списание „Родина“, което излиза 14 години от началото на века, прекъсва по времето на войните и след това отново продължава. Редакцията му се намира на ул. „Опълченска“ 67, т.е. тя е срещу ул. „Опълченска“ 66 където е дома на Гумнерови, в който живее Учителя.

След войните той урежда библиотека „Духовен живот“ и издава много малки книжки с духовна литература.

Той издава една малка книжка през 1922 г. озаглавена „Заветници на свободата ни“ (мистична случка). Понеже тя е единствен запазен екземпляр и е леко увредена от годините то ние ще я публикуваме дословно, защото тя ни дава много интересни факти за Константин Дъновски - бащата на Учителя.

ЗАВЕТНИЦИ НА СВОБОДАТА НИ (мистична случка)

Предпоставка

Преди двадесет и две години се срещнах и запознах във Варна с прононсирания днес из цяла България г. Петър К. Дънов. Той е син на първият български свещеник в Черноморският край, гдето всякога в предни времена гърцизма е бил надмоощен. Край новият си познайник същата година още имах случай да се запозная в Нови Пазар и със застарелия негов баща, свещ. Константин Дъновски.

Припомням си и днес първите свои впечатления от срещата ми с дядо поп. Едроръст, с холеричен темперамент старец, в очите на когото блестеше още огъня на буден, господарски дух, който не е обичал „думата му да става две“. Винаги наблюдателен, с тиха външност той заговорваше плавно, мелодично, но със сдържан тон, като човек, който добре се владее. С тънка едва уловима ирония в гласа той като да казваше: „Какво не съм аз видел и препатил, което вие, младите, не сте сънували още!“ След време много от преживелиците на дядо поп ми се разказаха, но остави в мене трайни следи само разказа за неговото юношество, когато той, подбуждан и от своята майка, искал да се покалугери, още съвършено млад 16-17-годишен. Но срещата му с един мистериозен духовник в солунската черква Св. Димитрий (превърната от турците в джамия) става причина младият Константин да не стане светогорски калугер; но верен на религиозния си дух той се запопил. Тая съдбоносна случка в живота на набожният Константин повлияла да се измени насоката на неговия живот. Ала тя не е отбелязана в биография очерк, публикуван (в „Духовна култура“ - синодално издание 1920 г., кн. 1 и 2) след неговата смърт (13 ноември 1919 г.). Или случая не е бил известен на почтеният автор на очерка, г. Д-р П. Ников, или ако му е бил известен, той го е пренебрегнал като твърде мистериозен. Без тая подробност, обаче, неговият сериозен труд, твърде много изгубва от своята цена. Това лято имах щастливият случай да посетя гроба на тоя тъй много заслужил наш духовник и след като видях с очи и останалия веществен спомен от тая мистериозна случка, реших да публикувам това, което знаех, както и отпечатаните още 1905 г. (в отделна брошура) спомени на дядо поп за тая случка.

София, 1.VIII.1922 г.

Т. И. Бъчваров

Някога безсмъртният Шекспир каза верен за през всички векове афоризъм:

„Have more than thou showest,
Speak less than thou knowest“.*

* Има повече неща отколкото посочваш; казвай по-малко отколкото знаеш (из „Крал Лир“)

Много неща има, които ние отминаваме, без да ги забележим. И много от забележеното не можем да посочим. Нито една биография не съдържа всичко за живота на тоя, когото описват.

Когато се появиха първите биографични бележки за свещ. Константин Дъновски в I кн. на синодалното издание „Духовна култура“, 1920 г. тъкмо след неговата смърт, забелязах голямата им празнина. В живота на тоя първи български свещеник има такива важни преживелици, които са повлияли на живота му, тъй както Христовото явление на Савла пречупи пътя на последния му живот. Дългът на всеки автор на биография е да отбележи такива моменти, които са повлияли за новата насока на живота. Инак всеки такъв прелом остава мистерия. И ако деецът отнесе в гроба тия мистерии, биографът не ще може да ни обясни неговият характер.

Биографичния очерк в „Духовна култура“ е непълен и едностранчив. Свещеник Константин ни е представен само като добър родолюбец. Той бе духовник с жива вяра в задгробното битие - той бе мистик. И тая си вяра според собственият му разказ - той дължи на преживяната в Солун още в младите му, 1854 г., мистерия.

Аз ще цитирам разказа на дядо поп Константин, както го намирам в издадената 1905 г. брошура.*

*Чети: „Едно откровение в Солунската черква „Св. Димитрий“.

Забележка на съставителя

(В книжката отпечатана от Тодор Бъчваров следва публикуван текст известен като „Едно откровение в Солунската черква „Св. Димитрий“, което ще бъде отпечатано впоследствие в специална студия за „Антиминса“. А сега за уточнение виж „Изгревът“, том II, стр. 221, N 99 - „Антиминсът“. Ето защо ние тук го пропускаме, но публикуваме следващите страници от тази книжка.)

Дядо поп не довършва разказа си в тая брошура. И с това прикрива той най-мистериозните факти в своя живот, но който той е доверил на верующи. Когато тайнственият свещеник предава антиминса (жертвеника) и завършва речта си към момъка станал невидим. Чак тогава младежа Константин разбрал, че неговият събеседник не е от живите, а дух. И това той силно го стреснало, че той останал на мястото си като вдървен. Незабелязан свидетел на тая сцена бил пазачът на черквата - джамия, стар благочестив турчин. Той приближил към смаяния момък, турил ръка на рамото му и му казал: „Синко, Божиите пътища са неизследими, иди си с мир!“

Същият дух и в други важни моменти на живота на свещ. Константин му се явявал. В най-големият разгар на борбата между българи и гърци (гагаузи) във Варна, една вечер, младият свещеник Дъновски попаднал в засада на свои врагове - гърци, които го нападнали, за да го убият. С мъка той се отървал от опасността, като оставил част от расото в ръцете им. В това време той вижда своя духовен ръководител, който отправил към него ободрителни думи: „Дерзай, вие ще победите!“

Скоро след това поп Константин получил из Цариград известие от чорбаджи Атанас (своя покровител на когото бил зет), че българското черковно дело върви успешно и скоро ще излезе на добър край.

На свои близки дядо поп разказвал, че за пръв път видял своя ръководител 1854 г. когато на малко гръцко параходче той с тримата си другари от Варна: Белю Пинин, Тодор Х. Мавродиев и Петър Атанасов, излизат от Цариград и навлизат в Мраморно море, насреща им летяла тласкана от си-

лен вятър, голяма военна гемия. Ходът ѝ бил тъй устремен, че докато паракходчето успее да се отклони, гемията го удря с носът си така силно, че го пробива и потъването му било неизбежно. В тоя критически момент младия Константин вижда, че край баджата на паракходчето се спуска сянката на един калугер и той го чува, че казва: „Не бойте се, никой от вас няма да погине!“

Дядо поп познавах лично. Той и пред мен е потвърждавал верността на цитирания разказ. Преди петнайсет години видях копие от антиминса, отпечатано на литографен камък. Самият оригинал видях сега в престола в първата българска черква във Варна „Св. Архангел Михаил“. В тая черква свещ. Дъновски прекарал повечето от служението си. В една стаичка при същата той преживял и сетните дни на тихия си живот. В двора до олтара лежат и останките му. Над гробът се издига скромен железен кръст. Засъхнали бяха няколкото стръка цвете, посадени върху стихналата земя.

Отиде си от света живия свидетел на описаната мистерия, остава само старият жертвеник да говори за мистериозното си минало. От надписите му на гръцки език се види, че е печатан, когато е бил вселенски патриарх „Кирио, Кирио. Паиси, 1747 година“. Един едва личещ надпис отдолу гласи: „Град Солун, печат Алекси Ктимос, да се поменува целия му род“. Отдясно на пряко с едри слова стои надпис: „Освен от св. Месемврийски Корио Йосиф, 1820 г“. А от ляво са думите: „Агнец (жертва), 1820, август 6 - мощи св. Мина“, (защити в антиминса).

И дълго още тоя прогнил от времето паметник ще ни напомня не само за живата вяра на скромният служител Христов, но и за живите ръководители на българският народ, които ни нудят да издигнем храм за нашия Бог - в българските сърца!

Българино, поддържай вяра в себе си и в Бога: без тая душевна сила никой не успява. И народите, както и отделните лица се нуждаят от идеал, към който да бъдат насочени погледите. Без това живота е безвкусица, празнота и умора, които довеждат до мрака на безнадеждието. Да вярваш, ще рече да действуваш, да пробиваш път дори и през скали. Безверие и бездействие са еднозначни. Блазе на оня народ, чиито водачи се вдъхновяват от вяра в светла бъднина. Те ще действуват, ще се борят за тая бъднина и тя ще изгрее на хоризонта народен в близък ден. Не пропада добро желание кога се кърми то от вярата, всепобедната мощ на душата.

Рече ли един народ като един човек да достигне заветна мечта нищо не може да спре стихията мощна на целокупната му душа. Стени ерихоноски срутва тая мощ, поля и гори прехвърля и достига желаната цел. Единодушието е сила всесъкрушаваща.

Но ние се самопровалихме в пропастта, защото ни липсваше единодушие, вяра в себе си, сговор. Добро поле громко говори за това. Там пролича българският несговор и малодушие.

Българи, да потърсим единодушието, що твори, създава и всяка сила световна ще бъде на наша страна. Бог се проявява в хармонията, а света почита силата; ала силен е верният, угоден Богу е сговорният. Неговата реч става дело, понеже единодушието народно е глас Божий.

- „Не търсихме ли ние правда и това, което е наше? А останахме онеправдани и ограбени...“, мърим ние днес в недомислие!

Българино, ние пропаднахме, защото изгубихме вяра в тържеството на правдата и несговорът сломи нашата сила за отстояване народното право.

И днес често слушаме разочарования из български уста: „Че кога е

траяло българско царство?"

Траяло е, българи, и пак може да трае, но иска да се зида не от мъртви камъни, а от будни души - плуващи в топлика на живата вяра. Събудете тия души сред народа и здравата основа за българското могъщество ще легне дълбоко в народното битие и величавия храм на Богиня България ще се издигне и засияе върху китния Балкан.

Нека потърсим в недрата на народната душа здрав материал, от който ще съградим българското светилище. И там да призоват Бога на нашите предци, който неотдавна ни изведе из вековната робия и ни води до днес през пустинята на изпитанията към българския Ханаан. Нека подигнем с вяра очи към „медната змия“, за да излечим отровата на ядните змии, що тровят нашата кръв. Нека потърсим Спасителя зад Голгота, защото след Разпятието иде Възкресение.

Да вдигнем очи към народния идеал!"

Тодор Бъчваров (Издава редакторът на сп. „Родина“, ул. Опълченска“ 67, София)

204. УЧИТЕЛЯТ И ПРОТЕСТАНТИТЕ

Дедо поп Константин Дъновски играе важна роля в борбите за църковна независимост във Варненския край, който в онзи етап представляваше мястото където се разрешаваше този исторически процес. Борбите с гръцкото духовенство са били ожесточени. В един момент Константин Дъновски има приятелски връзки с т.нар. униати в Цариград на Драган Цанков и доктор Миркович, които търсят закрилата на Католическата църква и на папата в Рим. Те смятат, че това е една легална форма допустима от турското правителство за противопоставяне на гръцката патриаршия в Цариград. Високата порта е смятала, че едно противопоставяне между гърци и българи е в полза на нейната политика и отслабване на гръцките домогвания за цялостна хегемония на Източната православна църква. Константин Дъновски е бил упрекван, че е бил в изменил на православната църква по този начин, но това не е вярно. По-късно дъщеря му Мария се запознава с един момък, за който се оженва и който е бил евангелист-методист по професия кожухар и който живеел в самата евангелска църква в град Варна. След омъжването си тя живее във Варна, в евангелската църква със съпруга си, а брат ѝ Петър отива да живее при нея и учи в петокласната гимназия в град Варна. По този начин юношата Петър Дънов се запознава с евангелистите-методисти. Той е живял ред години при сестра си в самата евангелска църква, присъствувал е на техните събрания и не е бил безразличен към тяхната форма за изучаване на Евангелието и приложението му. Когато става след десетилетия Учител той обръща внимание на учениците си на Изгрева, че човек трябва да се пази от протестантите, защото те залагат много капани за човешката душа. Но тогава той живее там при сестра си Мария, защото майка му на име Добра е починала млада, на 30 години и цялата тежест за поддръжката на дома пада на голямата сестра Мария. Бракът на Мария с евангелиста Петър Стамов е бил сполучлив според спомените на съвременниците. Мария има четири дъщери и един син. Както Мария, така и децата ѝ са останали евангелисти и само една от дъщерите ѝ става последователка на Учителя Дънов, т.е. на вуйчо си. Чрез евангелистите Петър Дънов отива да учи в Свищов където има училище организирано от протестантите и то след завършването на пети клас в гимназията в град Варна.

Петър Дънов е роден 1864 г. Тогава първоначалното образование се е

състояло от четири отделения като учениците, които се записват в първо отделение трябва да са завършили осем години. Така че през 1872 г. е в първо отделение. След четири години завършва четвърто отделение, а това е 1876 г. През 1877-78 г. е Руско-турската война и дедо поп Константин Дънов и семейството му бягат от село Хадърджа и се крият от турските войски, така че тази година Петър Дънов не е посещавал училище. През 1878 г. той постъпва в петокласната гимназия в град Варна и я завършва през 1881-82 г. Чрез евангелистите-методисти той отива да учи в Свищов където той се записва в Богословски отдел с двегодишен курс през 1883 г. и завършва на 25 юли 1886 г. Тогава са завършили шест ученика. След завършването те правят официална снимка и ние днес я поднасяме на вашето внимание. На снимката са застанали прави от ляво на дясно: Христо П. Бъчваров и Петър К. Дънов, седнали са: Иван Димитров, Петър Василев, Борис Тодоров и Иван Тодоров. По настояване на евангелистите-методисти той е бил назначен за учител в село Хотанца, Русе и там престоява две години - 1886/87 г. и 1887/88 г. През август 1888 г. заминава на обучение в САЩ по линия на евангелистите-методисти и се завръща през 1895 г. След завръщането си от САЩ Петър Дънов отказва да бъде евангелист-проповедник, за което е бил упрекван от протестантите у нас. По-късно той се отделил от тях и започва самостоятелна дейност. Със своите съученици в евангелското училище в град Свищов, както и с онези, с които е следвал в САЩ има запазени изключително добри приятелски отношения. А спомените за него са повече от възторжени. Ето какво четем в списание „Български бранител“; година IX от 1939 г., стр. 5.

„За господин Дънов с възхита са ми разправяли методистките пастори господата М. Делчев, Цв. Цветанов, Н. Н. Пулев, покойният доктор Стефан Томов и други. Още повече, че Дънов сам е бил методистки проповедник в село Хотанца, Русе преди да отиде в Америка.“

А какво представлява училището в град Свищов можем да прочетем от статията на протоиерей Стефан Ганчев в книгата „Свищов - принос за историята му“, издание 1929 г., Свищов, стр. 72-74.

ЕВАНГЕЛСКА МЕТОДИСТКА МИСИЯ И ПРОТЕСТАНТСКО УЧИЛИЩЕ В СВИЩОВ

Началото на методисткото дело в гр. Свищов е положено през 1863 г. от добре известния американски мисионер Д-р Алберт Лонг. При своето посещение в града, той се запознал с някои тогавашни градски първенци и на събрания в частни приятелски къщи придобил последователи.

След Д-р Лонг около 10 години работил като проповедник в Свищов, пастирът Гаврил Илиев. В 1875 г. се настанил като мисионер в Свищов Д.Ц.Чамис. В 1876 г. той се завърнал в Америка и през февруари 1879 г. пак се установил в Свищов. През 1881 г. добил повторно назначение проповедник в града ни. През 1882 г. се построил салон за събрания и пастирски дом на ул. „Пощенска“ сегашната т. пощенска станция. В същата година се отворило и първоначално училище, отначало в салона, по липса на друго помещение. На следната година се наредило и класно училище, с пансион и с богословски отдел от две годишен курс.

За това училище се построило в 1886 г. ново специално здание. То функционира до 1896 г. От богословския курс на това училище с кратко специален отдел, излезли осем младежи, от които петима работят още като протестантски пастори.

От 1880 до 1892 г. Д-р Ст. Томов работил като протестантски пастир в

Свищовската М. Ев. църква и учител в класното училище. Същевременно редактирал сп. „Християнски свят“. От 1892 г. протестантско-евангелското дело не е напреднало, напротив изостанало е назад, защото семействата, които по-рано били последователи на Метод. Ев. църква се изселили от Свищов и се установили в други градове.

Д-р Ст. Томов, дългогодишен протестантски пастир в Свищов, е роден на 25 май 1850 г. в гр. Котел. Първоначалното си образование получил в родния си град и през есента на 1862 г. заминал за остров Малта, където постъпил в английско училище. Това заведение завършил през 1865 г. и през Цариград се завърнал в родния си град. През септември същата година той постъпил в Роберт Колеж и завършил курса му през 1869 г. През следната 1870 г. учителствувал в Ямбол, а в 1871 г. и 1872 г. заемал службата секретар на английската болница в Галата в Цариград. В началото на 1874 г. Томов заминал за Съединените щати на Америка, където завършил през 1877 г. богословския курс на една богословска семинария. Веднага бил назначен за пастир в една скромна методистка църква за една и половина години.

В началото на 1879 г. Д-р Ст. Томов се завърнал в България като проповедник на Метод. Ев. църква в Северна България. Първото му назначение било в Търново. В този град работил при големи мъчнотии през историческата 1879 г. През 1880 г. бил преместен в Свищов, където работил като пастир и учител до 1892 г. Повторно бил назначен в града ни от 1905 до 1912 г. и най-после от 1920 до 1925 г. В последната година бил пенсиониран. През промеждутъчните години Д-р Томов служил като евангелски пастир последователно в градовете: София, Варна, Русе, Шумен. През последната война в главната квартира в служба на военното дело. Д-р Томов и като учител и като прот. пастир в Свищов, оставил добри спомени между гражданството. Работил е като общественик. Зачитан и уважаван е бил от свищовските граждани“.

Понеже Д-р Стефан Томов е имал изключително високо мнение за Учителя и го е защитавал при всички случаи, то ние бяхме принудени да цитираме кратка извадка от неговият живот като протестантски пастир както в Свищов, така и в България. Това е животът и пътят на един евангелски проповедник у нас.

Друг протестантски проповедник, който се застъпва за Учителя това е Стоян Ватралски, който е поет, идеалист, есеист и сказчик. В органа на протестантите в. „Зорница“ от 1926 г. в брой 38, 39 и 41 той помества статии озаглавени „Кои и какви са Белите братя (дъновистите)“. По-късно тези статии с разрешение на автора им бяха отпечатани в Пловдив в отделни книжки и представляваха една хубава защита на Учението на Учителя. Ватралски присъствува на събора на Бялото братство през месец август 1926 г. Това е същият събор, когато жандармерията е блокирала Изгрева и по заповед на градоначалника на град София съборът е бил забранен, но след намесата на министър-председателя Андрей Ляпчев тази възбрана е била премахната и събора е бил проведен на 26-27 август като Ватралски присъствува през тези дни на Изгрева и неговите впечатления са отбелязани в тези статии. Така че те представляват един исторически източник какво представляват съборите на Бялото братство. Забележете сега, че никой от нашите приятели и ученици на Учителя не седна и не написа и не описа как се провежда съборите на Бялото Братство. А Небето изпрати един протестант, който да дойде от Любопитство и по идейни подбуждения, за да види какво представлява Учението и учениците на Петър Дънов. И той взе, че написа и описа събора в тези посочени статии. Накрая ще цитираме част от заключителните му слова на стр. 26 от споменатата брошура.

„Господа черковници, макар и да не следва вас, недейте му запрещава. На добрите от вас той е мощен сътрудник за възобновление и изправление на живота. А на злите и невежите, той несъмнено пречи. Но на пусто ще си хабите барута и едните и другите. Не можете го увреди. Ако го убиеете само ще го увенчаєте с мъченичество; ще окървавите себе си и ще засилите делото му. Но няма да го спрете. Затова аз казвам, с думите на Оногози, с чието име обичае всички да се кичим: „Недейте му запрещава... Понеже всеки, който не е против нас, е откъм нас“.

Сега ще разкажем за едни още по-необикновени протестанти. Както знаете Учителят живееше в дома на Гумнерови на ул. „Опълченска“ 66. Тази едноетажна къща бе къща близък като от лявата страна на къщата живееха родителите на Георги Димитров. Майката на Георги Димитров баба Парашкева и мъжът ѝ бяха евангелисти и посещаваха редовно събранията на евангелистите в София. Те имаха добро отношение с нас и тя, баба Парашкева ги запази до края на живота си. Често идваше в другата половина, седнаше на скамейката и разговаряше със сестрите. През 1933 г. след подпалването на Райхстага в Берлин и след като Георги Димитров бе обвинен, че като комунист е запалил Райхстага, започна големият Лайпцигски процес. Като защитници на Георги Димитров се явяват и евангелистите-протестанти от САЩ понеже баба Парашкева, майката на Георги Димитров е евангелистка и по линия на евангелистите търси защита за сина си. Именно за това на Георги Димитров е било разрешено да държи в килията си голяма Библия на български, издание на Британското библейско дружество, което се разпространява от евангелистите-протестанти. След освобождаването му от затвора Георги Димитров заедно с майка си, баба Парашкева заминават в Москва и там баба Парашкева престояват известно време. Разказваше ни как се е запознала с майката на Сталин. Сталин, който е бил бивш семинарист и който по негова заповед са били взривени десетки църкви в Москва, то за рождената си майка нарежда да ѝ се направи един параклис в Кремъл където тя да се черкува. Майката на Сталин е грузинка, а всички грузинци са християни. Но понеже тя е била черковница, а пък баба Парашкева е била евангелистка то много, много не са си уйдисвали по този въпрос. Тя ни разказваше какви ли не преживелици и ние слушахме понякога захласнати. Тя имаше изключително добро отношение към Учителя и към нас и това не е случайно, защото аз лично по онези години бях свидетел на следния случай.

Когато Георги Димитров по онези години е бил в нелегалност в чужбина в къщата им нахълтва полиция, а сестра му Елена е била в къщата и полка-лека се прекачва през една капандура и преминава общият таван. По това време аз бях при Учителя и когато над главата ни се чу едно топуркане поради това, че някой минаваше по тавана Учителят се усмихна, сложи пръст на устните ми и каза: „Пшът“. Той веднага ме изпрати да си вървя. После Учителят извика сестра Василка и я нахара да я облече като наша сестра с бели одежди и бяла забрадка и да ѝ изведе от входа, което тя точно така направи. Така че баба Парашкева беше благодарна на Учителя, беше свободолюбива по дух, не се кланяше на черковници и четеше Евангелието, и имаше възможност при нас да разговаря на различни теми. А нейните синове бяха приемани от нашите приятели и те им съдействаха в различните години на тяхната нелегална борба. Ето ви един пример за съжителство на протестанти с Учителя и с неговите последователи.

205. ДИМИТЪР ГОЛОВ

Димитър Голов беше известен софийски книжар, който продаваше окултна литература. В началото на века първо излезна литература за йогите, след това за спиритистите, после за теософите и накрая започнаха да излизат беседите на Учителя „Сила и живот“. Димитър Голов беше съмишленик на Учителя и беше един от първите му ученици. На него дължим и едни протоколи от първите събори. Какво е мнението на Димитър Голов за Учителя можем да прочетем от неговите показания цитирани в „Духовна култура“, кн. 11-12 от 1922 г., стр. 38.

Разпитан, Д. Голов, казва:

„Личността на г. П. Дънов ми е позната от много години. Той е човек с висше образование, а специално се занимава с френология, философия и теология. От много години покрай своите френологически изучавания държи и известни беседи с чисто религиозно съдържание, които се посещават от широка публика: учители, офицери, чиновници, търговци и др., между които има хора с голямо обществено положение. В беседите на г. Дънов досега не съм намерил или чул нещо противохристиянско или да противоречи на православната църква. Тълкува св. Писание в неговия истински смисъл, според което разбираше, което никакъв разкол или ерес не би внесло в православната църква. Относително излизането на някои негови слушатели вън от града, то е следствие на неговите наставления, че който иска да бъде здрав през годината, през м. май да става рано и да прави разходка. Друго по този въпрос няма що да кажа, освен че събранията стават публично и са достъпни на всеки, който би желал да отиде.“

(п.) Д. Голов.

Ст. София, 11.VI.1917 г. Показанията написал сам.

206. ПЕНКА БЕЛЕВА

Пенка Белева е съпруга на Стефан Белев, който е последовател на Учителя още преди войните. В една от нейните тетрадки-записки четем следното: „Ангелският подпис на нашият доста уважаем Учител, подпис, който познавах от писмата, които той ми изпращаше един път ми се откри когато четях книгата „Завета на цветните лъчи на светлината“, че значението на подписа на Учителя е: Аз съм пътят, истината и живота.“

През месец юни 1916 г. ми се даде откровение: преди още моя свят да позная живота си изгубих. Сега моят свят познах и живота си намерих. Благодаря на моя благ Учител, бил и ще бъде. Христос е Дух на Истината. Духът Христов действа винаги чрез него.

Ангел говорящ ми откри това с висок глас през 1916 г. на втория ден на Великден. Стаята бе пълна с братя и сестри, там беше и брат Тодор Стоименов, а ние бяхме в стаята на сестра Анастасия Янакиева. В един час тялото ми се стопи, огън пламна от вътре в мен и за няколко минути отслабна тялото ми, но сила добих преизобилно. Чрез мен говореше, аз не бях, а беше друг Ангел говорящ. В пълно съзнание бях аз, но ангелският глас произнесе думите: „Господин Дънов Петър, чрез него действа, живее в него Христовия Дух. Той е Христос, Живият Христов Дух“.

На 7 май, събота, 1916 г. ми се даде друго откровение: в особено състояние и неопишуема радост ме обзе и тялото ми олекна. Гласове слушам сутрин рано: „Вземи от другата стая в сиртара листа от тетрадка, вземи също и

книгата „Завета на цветните лъчи на светлината“. Слушам гласа да ми говори: „Отвори страница 40, сложи ръката си над страницата, помоли се с „Добрата молитва“ и с „Царю Небесни“. Диктуват ми гласно всяко изречение с обяснение. Започвам диктовката на гласа с молитвата „Царю Небесни“. Не виждам никого, но гласно ми се диктува: „Духът Христос, Който развързва седемте печата“. Това беше същият текст, който го има на тази страница.

Спомням си през 1914 г. четях същата книга. Слушам, че тих глас ми говори: „Господин Петър Дънов е един от седемте Ангели“. Друг път друг глас със сила ми казва: „Господин Петър Дънов е ръководител на цялото славянство“. Това нещо ми бе казано пред моят брат Стефан и Спас Димитров. По-късно проверих това пред брат Тодор Стоименов. Той ми каза: „Вярно е, но да мълчиш“. След две години една сутрин рано на 29 септември тих глас ми говори: ангел говорещ ми открива: „Хвали, слави твоят Господ Бог Елохима, Дух на Любов бил и ще бъде. Той се прослави чрез своите чада. Господ Бог Елохил мой, проявеният Дух на Истината, Любовта и Мъдростта.“

С Учителя Петър Дънов Пенка Белева има кореспонденция. Ще цитираме едно писмо изпратено от Учителя когато е бил на заточение във Варна през 1918 г.

Варна, 24.III.1918 г.

Любезна Пенка Белева

Живейте разумно. Вършете Волята Божия.

Слушайте ръководството на Духа. В животът Мъдростта, Истината, Любовта, които съграждат живота озаряват пътя на душата, това е истинското учение и философия. Всичко друго е само баласт опаковка на времето.

*Първо тялото после дрехите;
Първо душата после тялото;
Първо Духът после душата;
Първо умът после мислите;
Първо сърцето после чувствата;
Първо волята после действията.*

Изглаждайте, измазвайте, изправяйте, за да ви намеря пригодни за обичта. Вършете всичко от Любов към Бога. Всичките противоречия ще престанат. Молете се искрено, усърдно за успехът на Божието дело. Господ Бог мой да благослови всичките добри мисли и желания. Помнете: силата е в Бога и когато ние сме свързани с Него всичко съдействува за добро. Четете, проучавайте моите беседи и ще намерите много правила за работа, ще почерпите сила и мощ. Но всичко да е съобразено с Духът, а не да бъде по буквата. Прочитайте всяка седмица по една беседа и я обсъждайте. И ще видите колко нови мисли от Господа ще ви се нахвърлят и как нов свят ще се разтвори пред вас. Господ да благослови делото си.

В. В. (Ваш верен). Ж.К.В.О. (Жив е този, който ви обича)

Свещеният подпис на Учителя Дънов

207. СТЕФАН БЕЛЕВ

Обикновено при лагерите на Седемте езера на Рила вечерно време правехме огньове, запалвахме ги в уречения час, разлутмтяваха се онези борови съчки и дървета, замирисваше на смола и бор, после пушека се изгледяше нагоре и оставаха дърветата да изгарят. Тези часове бяха най-интересни. През това време Учителят седеше на пейка или стол завит с

перелината, приятелите са заобиколили огъня и всички пригласят песните на Учителя. Някои от цигуларите свирят, а огънят е вече привършил и се вижда червената жаравя. Обикновено завършвахме с мистични песни. Понякога чувахме Учителят да каже някои слова, които стенографираха веднага или от Боян Боев, или от стенографките. След това се прибирахме в палатките си, защото сутринта ставахме призори, преди да се пукне зората и отивахме рано на Молитвения връх където всичко още беше в здрач преди да се проясни небето. Там дочаквахме Изгрева на слънцето с Учителя. Ето защо Учителят ни караше да си лягаме по-рано.

Обикновено около огънят Учителят изнасяше някои въпроси, повдигнати от приятелите, даваше напътствия, защото Учителят работеше непрекъснато с всеки един от нас. Лагерният огън беше за нас място за почивка, за събиране, за мистично съзерцание в огъня. Но за Учителя пред огъня нещата стояха по-друго яче и той продължаваше да работи с нас и използваше всеки един случай. Ето един от тях.

Ние сме се събрали около огъня. Тогава излезе пред всички Стефан Белев и попита: „Мога ли да кажа нещо?“ Всички се спогледахме и отправихме поглед към Учителя, който кимна одобрително. Белев стана и започна да говори неща от арсенала на проповедниците. Беше събрал в себе си големи изречения и високопарни слова от теософия, от окултизъм и не знам какво си още и разбира се ги бе посоллил с мисли от Учителя. И всичко това бе опаковано в една проповедническа реч предназначена към нас, но и същевременно да се види, че Белев не е случаен човек и не е кой да е. Обикновено за нас по-младите от моето поколение ни беше чужд този маниер на старите приятели, които все искаха да проповядват, но нямаше кому. Защо ли? Защото ние, младите, не искахме да ни проповядват, защото за нас това беше наливане от пусто в празно и в бъчва без дъно. Това беше все едно да се въртят воденичните камъни вдигнати високо без да има жито и без да се мели брашно. Това беше за нас, а за онези, които имаха воденици, които трябваше да смеят брашното, за тях нещата бяха по-друго яче. За Учителят въпроса стоеше по принцип, че трябва да има свобода и всеки да се изяви такъв какъвто е. Но ние не искахме да го слушаме да ни проповядва. Обикновено някой пък старите приятели ни хващаха и ни караха да им бъдем слушатели и ни разказваха какви ли не неща. Ние намирахме начин да се измъкнем. Но имаше и случаи когато те ни разказваха живи опитности, които те криеха през онези години от нас и тогава ние с отворени уста и очи ги слушахме. Но за проповедите им ние бягахме. Дори си спомням веднъж ми каза един: „Ела да ти кажа нещо, пък после ще ти кажа и една опитност от Учителя“. Казвам му: „Първо ми кажи опитността, пък после ще видим“. А той се смее: „А-а, няма да ме излъжеш - искам да я чуеш и после да избягаш“. Ето така бяха нещата по ония години, а по времето на Школата ние се нагледахме и се наслушахме на многобройните проповедници от старото поколение. И ето сега тук пред огъня Учителят кимна с глава в знак на съгласие, ние приехме, че трябва да го изслушаме и застанахме с неохота и се приготвихме да го слушаме. Белев започна да говори, говори колко време не знам, защото малцина го слушаха и всеки чакаше да свърши, за да се махне и да не ни хаби хубавата вечер, но мълчахме поради послушност, за да не се получат недоразумения и то пред Учителя когато той е дал съгласието си. По едно време Белев спря и преди вероятно да завърши искаше да обобщи и да каже някои поучителни слова и напътствия затова приложи един трик, който се прилага от ораторите. Обърна се към всички нас и запита: „Има ли някой против това, което казах?“ Той очакваше да кажем, че няма никой и да започне обобще-

нията си и да приключи с подходящ финал. Всички кимнахме с глава одобрително като си казахме в себе си: „Хайде свършвай, защото времето ти изтече“. Разбира се всичко това се наблюдаваше от Учителя, той слушаше Белев, наблюдаваше нас и виждаше кой какво и как мисли за Белев и за целия този въпрос, който стана един голям въпрос пред нас: как да се справим с проповедниците? И изведнъж ни в клин, ни в ръкав, като че ли някой натисна някакъв невидим бутон от някъде и един брат скочи като пружина, изправи се пред всички и пред Белев, вдигна дясната си ръка и изрече силно: „Аз имам против“. Целият ораторски план на Белев изчезна пред нас в разстояние на секунди и той изведнъж се сепна, неговият ораторски жар секна и полека-полека се свлече надолу и седна на един празен стол. Това стана не за секунди, а за миг. Белев се сконфузи, наведе глава и не каза нищо. Ние също се окахме сконфузени от неочакваният ефект от думите на Иван Антонов, казани в такъв момент с такъв поразителен и унищожителен ефект. Белев мина от сконфузеното си състояние до пълно засрамване и вероятно видя цялата си несъстоятелна реч пред Учителя и пред учениците му. И ние чувствавахме срама му. Само Иван Антонов в този момент бе с гордо изправена глава, че беше си свършил работата точно навреме и по най-подходящ начин и че беше затворил устата на този дърдорко. Да, беше я затворил точно така както затваряше вратата на салона на Изгрева и никой от закъснелите посетители не можеше да влезе в салона. Той стоеше от вътре, беше я заключил и не пускаше никой. Друг път никой вече не посмя да говори поучителни неща на лагерният огън или пък да се опитва да проповядва на Рила в присъствието на Учителя. Този случай беше показателен.

На следващия ден наблюдавам интересна сцена: Белев върви срещу Иван Антонов и държи в ръката си един ръжен от огнището, напредва към него и го държи заплашително. Антонов е уплашен и отстъпва крачка след крачка, а пък Белев му говори: „Маймуна, орангутан, шимпанзе“. Иван Антонов отстъпва уплашен, а оня настъпва с ръжена и му се кара за снощи, че го прекъснал. Белев беше честен човек, но много сприхав и бързо хвъркваше и се палеше и можеше от нищо да направи скандал. Ние знаехме за неговият характер и затова стояхме настрана. А пък Иван Антонов по физиономия беше наистина грозен брат, но той пък беше вътрешно красив за сметка на онези, които имаха лицеприватни образи, а пък от вътре бяха хищници.

Стефан Белев беше чиновник в Народната банка, знаеше много езици и в първите години бе превел много окултна литература на български език. В първите години той е имал вътрешно прозрение и проповядваше и убеждаваше, че Петър Дънов е прероденият Христос и че ако някой иска да се убеди дали това е така, то той трябва да посети беседите му и да се вгледа в лицето му и тогава Христовия образ ще го осени. А сега ще приложим едно писмо на Учителя до Стефан Белев и то по времето когато Учителят е бил заточен във Варна.

Варна, 19 Декември 1917 г.

„Обични Ст. П. Белев,

Прочетох превода ви. Може да го издадете тъй както си е от автора. Мисълта е ясна. Онези, които имат уши и не са глухи ще разберат. Има да ви говоря за много неща, но това оставям за кога се видим. Идат велики дни, славни дни. Мъртвите ще станат, мъртви ще оживеят, мъртви ще възкръснат. Велик е законът, който движи света. Любовта ни съединява с Бога. Вярата с Ангелите и Надеждата с добрите и свети хора от всички времена. Бъдете винаги свързани с Христа, от Когото иде живота на земята. Обграждайте се

всеки ден добре. Постоянни в Духа на Молитвата. Бог ще изведе своето дело на светъл край. Поздрав на домът Гълъбов и на Балтови. Поздрав вам на Пенка и Верка. Живейте всички в Мир и Любов. Поздрав на всички приятели и сестри. Не ми е възможно за сега, бих писал на всички, но ги имам близки на душата си, това е достатъчно за сега. Да отправя своите горещи молитви към Престола на Господа, Който направлява съдбините на всички.

В.В.Ж.К.В.О. (Ваш верен и жив е този, който ви обича)

П.К. Дънов - свещения подпис

208. ДЯДО БЛАГО

Много пъти възрастните приятели взимаха решения да сложат ред и порядък на Изгрева да не могат кой от къде дойде и кой от къде му хрумне да ходи при Учителя по никое време на разговор. Бяха решили да пазят Учителя с охрана, състояща се от стари заслужили братя, бяха си направили дежурства по план и по дати и дежуреха долу пред входната врата, стояха по цял ден и не допускаха никой да влиза при Учителя. Защо ли? Защото Учителят допускаше младите около себе си повече отколкото възрастните, ние се въртахме непрекъснато около него, а в техните очи ние му губехме само времето. Те не можеха още да разберат, че срещата на Учителя с всеки един от нас беше започнала много отдавна и че в това се състоеше вътрешната Школа. Както аз сега описвам част от тази вътрешна Школа всички онези, които присъствуваха на Изгрева можеха да напишат повече или по-малко и да дадат своя дял и своя принос в целокупната изява на тази вътрешна невидима Школа за случайните и любопитни граждани. Но това малцина направиха, защото тогава по времето на Учителя се смяташе за нещо съвсем естествено такива прояви да ни се случват всеки ден, а след като той си замина много от старите приятели утаиха в себе си тези опитности, после те си заминаха без да напишат своите възпоминания и то поради съвсем други съображения. Не че не искаха и не че не можеха, но тяхното съзнание бе замъглено и техният устрем отклонен в съвсем друга посока и те се загубиха с годините. А което е най-важното Учителят чрез тях и чрез техните опитности, които те имаха приложи част от методите на своето Слово и тези опитности, които те имаха не бяха вече само техни лични преживявания, но бяха реализирани закони от Словото на Школата. Но това не се разбираше тогава. Дори смятаха, че тези опитности не са толкова важни, страхуваха се да не би да ги упрекнат, че ученика няма смирение пред останалите и пред Учителя. А някои не ги написаха поради немарливост. Може да се изреждат още много, много причини, но за мен това бе грешка и сега я осъзнавам към края на живота си, защото всичко, което се отнасяше за Учителя, за Школата му трябваше да бъде записано и да се даде. По този начин следващите поколения щяха да се запознаят с външната проекция на Школата и с вътрешната проява на Школата чрез нашите живи опитности и всеки щеше да прояви как Словото на Учителя влизаше в нас и чрез нашия живот то оживяваше на Изгрева. Ето защо поради стеклите се обстоятелства част от методите на Учителя дадени чрез неговите ученици и реализирани чрез техните опитности се загубиха и по този начин остана само Словото на Учителя, но то трудно може да се възприеме и да се приложи без пробудено съзнание на ученика. А това означава връзка с Учителя чрез неговото Слово и от там чрез Словото му връзка с Бога. Това е пътят, друг път няма. А освен това възрастните приятели ревнуваха нас, младите, защото Учителят ни допускаше близо до себе си и тази ревност се изопачи в нещо съвсем уродливо - те ре-

шиха да поставят под домашен арест Учителя. И го направиха.

Аз отивам при Учителя, преминавам градинката, поляната и се насочвам към салона, а пред входа на приемната на Учителя долу стои на пост като войник дядо Благо. Да, уважаваният от всички ни дядо Благо, както и от самият Учител. Стои той там на пост, днес е дежурен и трябва да пази Учителя от посетители и никой да не влиза при него. Аз обаче наближавам без да се съобразявам, че е дядо Благо, ето скъсява се разстоянието до него, аз се движа решително, че каквото и да става с дядо Благо мога и да се преборя с него, та дори да му надвия ако трябва да се борим, но и ако трябва да се бием ще се бием на живот и смърт. Аз да тръгна към Учителя, а той да не ме пусне. Откъде накъде, та този Учител не е само негов, не е само мой, той е на всички. И така в ума ми проблясва едно решение, че аз трябва да изляза на бой с него, на живот и на смърт и дори вече се оглеждам къде му е най-слабото място, за брадата ли да го хвана или за косата, или да му сложа само един ритник. Аз тогава бях млада жена и много яка, а бях пианистка и на всички пианисти пръстите и китките са много здрави и ако решат да хванат някого за гушата не само ще го хванат и стиснат, но ще го вдигнат във въздуха. Ще кажете и таз хубава - отива при Учителя, а мисли такива неща като разбойник. Аз когато отивах при Учителя знаех, че отивам при Бога, но като видях, че тези изкуфели старци продължават да правят дежурства и да пазят Учителя и като виждам, че никой не протестира, затова реших в себе си, че аз трябва да бъде първата и ако трябва първа да падна в борбата ще падна, но ще пробия охраната им и ще стигна до Учителя. Такива мисли ме вълнуваха и аз крача заканително към дядо Благо, а той си стои на пост като войник да си брани и отстоява дежурството като охрана на Учителя. И ето вече правя една от последните си крачки към дядо Благо и вече протягам ръка да го хвана за гушата, изведнъж вратата се отвори на приемната долу и се показа Учителя. Показа се на последната крачка и на последната секунда преди да стане сблъсък между мен и дядо Благо и преди да съм го хванала за гушата. Излиза Учителя и казва: „Марийке, можеш ли да направиш една салатата от домати?“ „Може, Учителю, но нямам зехтин.“ Тръгвам с Учителя да ми даде зехтин, прескачам прага, Учителят минава покрай дядо Благо и изобщо не го поглежда и не му обръща внимание все едно, че не е дядо Благо, а че е някакъв стълб или камък. А дядо Благо беше свикнал да бъде зачитан от Учителя както и от нас по-младите. Той имаше качества, беше чиста душа и в него лъхаше нещо от вековете на голямо знание и ерудиция. Той в едно от предишните си прераждания в България беше играл голяма роля за просветата на българския народ и за въдворяване на славянския език както и азбуката на Кирил и Методий. Той по прераждане тогава е бил Климент Охридски и това го бяхме чули лично от устата на Учителя. Дядо Благо не парадираше с това свое прераждане, беше честен, скромен и верен на Учителя и на Учението му до края на живота си.

Преминава Учителя покрай дядо Благо все едно, че дядо Благо го няма и че е неодушевен стълб. А дядо Благо гледа Учителя как преминава покрай него и пропуска и него и мен. Аз тършувам и се озъртам къде ли е зехтина. Дядо Благо наднича през вратата и таман искаше да каже или пък да пита какво търся, за да се включи в разговора и да покаже, че той не е стълб, а жив човек и че го има, и че той е един от тримата тук в тази стая, но Учителят ми подаде зехтина и каза: „Вземи зехтина и направи салатата“. Дядо Благо нямаше какво да пита и кого да пита, но остана на стража, която стража сама се е поставила за такава. Отидох в градината, откъснах домати, измий ги, направих салатата, поръсих със зехтина и чинията със салатата я занасям

на Учителя. Наближавам вратата дето трябва да стои на пост дядо Благо, но него го няма вече. Беше си отишъл. Поднасям салата на Учителя, той показа, че трябва да го оставя сам. Покланям се и си тръгвам и си казвам: „Сега вече мога да си вървя спокойно, няма стража пред вратата, защото и дядо Благо го няма“. Учителят прочита мисълта ми, изглежда ме и рече: „Каква стража и какъв дядо Благо?“ Но така въпросително, така заканително, че искаше да каже какви са тези безпредметни човешки претенции и амбиции пред волята на Разумното и пред Божественото. Аз си тръгнах и вече подскачах от радост и си пеех на глас. Вече нямаше нито стража, нито дядо Благо, всичко беше изчезнало и излетяло яко дим.

Така беше пропаднал още един пореден опит да се наложи на Учителя от възрастните приятели кого да приема и с кого да разговаря. Това беше един опит от личността, която търсеше да ограничи извята на Божественото на Изгрева, да ограничи Божествения порядък на Изгрева и реда на Изгрева, който се ръководеше от съвсем друго място. А тези възрастни приятели това го направиха първо от личен егоизъм, после от незнание. Те не знаеха, че се намират в Школата на Бялото Братство. За тях тогава им се струваше, че това е общество, което общество съответствува на онези в света и че ръководството на това общество зависи от тях, от онези, които са били първите около Учителя. Те не знаеха, че това Бяло Братство се ръководи от друг център. Аз съм наблюдавала лично когато Учителят трябваше да вземе някакво решение от общ характер на Изгрева да казва: „Аз този въпрос сега не мога да го реша. Ще го решим нощес когато отидем горе в Невидимия свят и когато на Белите Братя се докладва и ще видим какво Бог ще съизволи и каква ще бъде неговата дума“. На следващия ден Учителят казваше: „Докладвах случая, Белите Братя разискваха въпроса и Бог реши да стане ето така“ и казваше какво е решението. Ние го приемахме и действахме така както Учителят го казваше. Ето така се създаваше това единение между Учителя, Бялото Братство и Бога, а това бе едно цяло, но в сферата на различни полета те имаха различни проекции и в нашето човешко съзнание изглеждаха, че са различни, но в своята целокупност те бяха едно цяло.

Дядо Благо беше псевдоним на Стоян Стойков Русев, роден 1866 г., а си замина на 16 януари 1938 г. в 11.30 ч. преди обяд в неделя. Този ден Учителят държа три беседи за него и каза, че тези три беседи са три запалени свещи за дядо Благо. Първата беседа я държа в 5 ч. сутринта, втората беседа в 10 ч. сутринта в неделя, а третата беседа бе вечерта от 19.30 до 21.30 ч. Ето това бяха трите запалени свещи за дядо Благо. А беседите на Учителя от тези три запалени свещи ще ги намерите и ще се запознаете с тях.

209. БОЯН БОЕВ

Последните години Учителят насочи Боян Боев и Методи Константинов към нас и ние с тях успяхме да работим върху книгата „Учителят“ и след като я завършихме успяхме да я издадем. Така се създаде един много добър вътрешен контакт между нас за обща работа. Започнахме да дружим по-често и разговаряхме и обсъждахме неща, които се отнасяха за Школата на Учителя и неговото Слово. Борис след заминаването на Учителя и след заминаването от този свят на Тодор Стоименов беше поставен за ръководител на Братството и често Братския съвет трябваше да заседава с часове по текущи въпроси, засягащи Изгрева. Разискванията бяха бурни, с пререкания, преминаващи в караници и непрекъснати разправии. При такива случаи Боян Боев ще дойде при мен и ще каже: „Марийке, кажи на Борис, че довечера

Братският съвет ще има заседание". Аз кимвам с глава, че съм разбрала и запомнила, а той ще си вдигне двете ръце над главата с разперени пръсти, с дланите навътре и размахва ръцете си над главата и каже: „Ужас, ужас, ужас“. Винаги след като ми съобщаваше повтаряше тези думи многократно. Аз съобщавах на Борис, който се връщаше късно след обяд от работа, похапваше нещо и заминаваше на тези поредни Братски съвети и се връщаше късно вечерта изморен и изтощен от бурните разисквания и пререкания.

По това време аз поех задължението да нося храна на брат Боян. Борис понеже страдаше от язва всички храни, които се готвеха у дома бяха предварително пасирани, така че той да може да ги поеме. А да се подготвят пасирани супи и гозби беше една много трудоемка работа и приготвяването на такива ястия изискваше много време както на моята къщна помощница Станка, така и на мен. С големи усилия Борис поемаше тази храна. Аз слагах в чинии и занасях и на Боян Боев, който му харесваше и така че от 1945 до 1958 г. може да се каже, че той ядеше само моите ястия. Но след това Борис беше вкаран в затвора, аз имах и други задължения да тичам на-сам-натам, да ходя да измолвам посещения от затвора и да му нося храна. Тогава отидох при Боян и му казвам: „Брат Боян досега ти носех храна и не ми беше тежко, нито ме затрудняваше. Готвех за Борис, където се готви за един там има и за двама. Но сега вече търча по други неща и няма да мога нито да готвя, нито да нося“. На Боян му беше много неприятно, защото се лишаваше от тази вкусна и лесно смилаема храна, която готвех. Започнаха други да му готвят и носят. Веднъж ме среща и се оплаква: „Ти знаеше ли, че тези сестри тук на Изгрева не знаят да готвят и ще ме уморят с техните яденета“. За мен това беше само една похвала, но сега времето бяха други и аз тичах и си имах други грижи и nevoли.

Боян беше много разположен към нас, а ние бяхме преминали през изпитания и чрез тези опити, които бяха направени с издаването на беседите и книгите на Учителя нашите връзки се уякчиха. Спомням си, че той обикновено се намираше много близко до Учителя, непрекъснато с бележник и писалка в ръка, за да стенографира думите на Учителя. През 1926 г. шест месеца преди да се пенсионира той бе уволнен дисциплинарно от Министерството на просвещението и то след доноси и интриги като онези, които се подписаха за неговото дисциплинарно уволнение бяха директора на министерството Радославов, както и професор Консулов, които двамата са били бивши съученици на Боян Боев. Така те го оставиха да бъде без пенсия и той от 1926 г. до 1962 г. беше без пенсия и се препитаваше на Изгрева от онова, което нашите приятели му носеха. Той работеше за Учителя, за Школата, а пък ние сестрите когато готвехме носехме по някое блюдо от храната и за него. Спомням си Учителят, пред брат Боев и заобиколилите го приятели, каза: „До началото на 2000-та година ще дойда отново, защото сега се строи друга земя. Ще дойда в Русия към Карпатите. Сега България е в златния си век, а Русия е в сребърния си век, а тогава ще бъде точно обратното - Русия ще бъде в златния си век, а България в сребърния си век. Това ще стане, защото бъдещето е на славянството, защото то върви по пътя на сърцето и може да се сади от семената на новото учение у тях“. Това изявление на Учителя не бе дадено случайно пред Боян, защото той бе радетел за мисията на славянството и беше издал една малка книжка по този въпрос. Освен това той непрекъснато стенографираше и беше подбрал много мисли на Учителя за ролята на славянството в бъдещето на шестата раса и ролята на Учението на Учителя за идването на тази шеста раса. Той събираше тези изказвания, подреждаше ги, поставяше коментари и чакаше онзи момент кога ще се

сбъдне всичко това. Често когато се разделяше с някои възрастни братя от неговото поколение и знаеха, че може би това ще бъде последната им среща затова те се изпращаха по следния начин: „Брат, да се разделим по братски, че може вече тук в България да не се срещнем, но да не забравиш, брат, че Учителят каза, че следващия път Братството ще се прероди в Русия на Карпатите. Там ще ни бъде срещата, брат, там ще се видим и да не забравиш, брат, когато се родиш следващият път да дойдеш точно там“. Боян говореше високо и разпалено. Онзи брат комуто говореше даваше обещание с пълна увереност, че това трябва да стане точно така както го е казал Учителя. А пък Боян убедително говореше и настояваше, че тяхната среща ще бъде именно там. Единствено се уточняваха да не забравят и да не пропуснат епохата когато трябва да се преродят в Русия при идването отново на Учителя там. За нас беше много забавно за наблюдение на тези сцени, после не ни беше толкова интересно, защото знаехме, че се повтаря един и същ сценарий. Но Боян Боев и възрастните приятели, които се разделяха по този начин за тях не беше сценарий, а беше живот, който са изживели с Учителя и Школата в разстояние на десетилетия. За тях беше жив живот, споен със словото и с живота около Учителя. Ние, които преминахме през Школата на Учителя и които бяхме по-млади само се усмихвахме и наблюдавахме как те бяха толкова убедени в тази предстояща среща, когато трябва да се родят отново на земята. Но веднъж присъствувах на една такава драматична сцена, при едно такова изпращане и прощаване с Боян, че се разплаках. Един брат се прощава с Боян и се уточняват къде ще се срещнат в следващото прераждане. Разделиха се и онзи брат си тръгна. След пет минути брата се връща цял разтреперан и проплаква: „Брат Боян, аз забравих къде трябва да се преродя“. Брат Боян взима лист хартия, написва му върху него следното: „Русия и Карпатите“, написва го на български и написва го на стенограма и му го подава. Онзи брат се спира и пита: „Ами ако загубя бележката?“ „Няма да я загубиш.“ По едно време брат Боян се сеща за нещо, взима писалката, взима едно друго листче хартия, написва отново същото, сгъва я несръчно, прави я на малка топка, отива при онзи брат и му казва: „Отвори си устата и глътни това - тук пише къде ще се родиш и не може да се загубиш, вече нямаш оправдание“. Онзи глътва бележката, Боян му дава чаша вода и си тръгва доволен и си говори: „Да, вече аз нямам оправдание“. Боян е в възторг от разумното разрешение, смее се и говори: „Ще ми разправя този, че ще забрави. Сега ще го питам дали ще може да забрави и да му мисли ако забрави.“ Аз вече не плачех, а ридях. Часове след тази случка не можех да се успокоя.

Веднъж приятелите завеждат Боев на оперета в Музикалния театър, за да видят и слушат голямата певица Мими Балканска. Седи на стола брат Боян, а от двете му страни са седнали приятели от Изгрева, слушат и гледат. По едно време в развоя на първото действие излиза балета на оперетата, излизат балерините и започват да играят, но според Боев като ги поглежда, то не е било балет, а само си подмятат задниците и си вдигат краката. А онова, което са играели е т.нар. френч калкан. По едно време Боян се стряска, обръща се наляво и надясно и казва на единия: „Слушай какво ти казвам: жми“. Но онзи до него иска да гледа, платил е билет, има стол, има представление, има балет и балерини. Но Боян се навежда и му казва: „Жми ти казвам, че не отговарям за тебе“. Онзи няма какво да прави, няма как да възрази на старшия брат Боян, онзи си затваря очите и жми. Боян се обръща и на другата страна, и на другият му извиква да жми. След като свършва номера с балета и с балерините Боян им казва: „Сега можете да си отворите очите и да прог-

ледните". Онези двамата си отварят очите, гледат, а балета е свършил и свършило е и първото действие. Свършва оперетата, всички си тръгват към Изгрева. Но на връщане един го запитва: „Абе, брат Боян, ние жмиме, ами ти какво прави по това време, ти жми ли или гледа балерините?" А Боян най-невъзмутим, но сърдито говори: „Аз не жмех, но гледах вие дали жмите и ту се обръщам наляво, ту се обръщам надясно, че сега ме боли врата". „Брат Боян ами как разбра, че балета свърши и че балерините си отидоха?" „Ами онзи там отзад дето седеше зад моя стол ме ръгна и рече: „Хайде бре, умири се вече балерините си заминаха." Всички се смеят, а целият Изгрев се залива от смях. Разказаха случката на Учителя, а той казва: „Ами най-интересното от оперетата и от това представление беше балета, а вие именно на него жмехте. Тогава какво видяхте? Нищо". Всички прихват отново да се смеят. Всеки месец ние от Изгрева ходехме на концертните изяви както в концертни зали, така на опера и на оперета и когато някой дойде от града и съобщи, че е залепен нов афиш по улиците на София за предстоящ концерт тогава някой от нас казваше: „Един жми, друг не жми - всички на концерт". Така че завършвахме и с усмивки и понякога имавме най-различни преживявания при тези концертни изяви, защото винаги се случваше нещо, което от една страна бе забавно, а от друга страна бе поучително, защото винаги се намесваше Учителя и даваше своите разяснения за случая, но от негова гледна точка.

Последните години Боян Боев се движеше с бастун, куцаше. Но не се оплака нито веднъж. През времето когато Борис беше в затвора в разстояние на четири години аз първо ходех при него и споделях новините. А Борис беше измислил един начин и в една от капачките от празните буркани на едно малко листче беше написал своята редовна стенограма и тогава аз носех това листче пред Боян Боев, той разчиташе стенограмата и дълго, дълго говорехме и споделяхме един с друг своите надежди и очаквания. Първото нещо, което направихме след като Борис излезе от затвора бе с Борис да отидем и да го посетим. Той се радваше, но видях една тъга у него. „Брат Боян, защо си тъжен? Ето брат Борис е вече свободен." А той натъжен изрече: „Е, единият брат излезе от затвора и си дойде, а другият трябва да си заминава от този свят." Той беше разбрал, че неговото време изтичаше както и дойде това време, че то изтече. Боян си замина както ние, простосмъртните, ще си заминем, но той остави следи и един образ на безкористност. Идеал на безкористност от начало до край, идеал на всеотдайност и жертвоготовност за другите, идеал, който той успя да реализира чрез своят живот на земята и на Изгрева.

Сега ще приложа едно откровение от разчетените стенограми на Боян Боев.

„с. Мърчаево, 29 май 1944 г.

В имението на брат Темелко Стефанов, при Извора на „Доброто"

Учителят каза: „Извора на Доброто" се почна в с. Мърчаево през март 1944 г. и завърши с котвата на 29 май с.г. Същата котва се образува и на Небето към 12 часа на обяд, към изток 6 1/2 часа вечерта се образува риба на Небето. Риба значи Исус Христос, Син Божи, Победител. Рибата стана на ръка и после на рак. Ракът е знак на м. юни. През м. юни ще стане нещо. Ние искаме мирът на Божията милост и на Божията правда. Ръката Божия показва пътя, по който хората трябва да вървят.

29.5.1955 г. Небето чисто, ясно, слънчево. Меко и топло. Чудесен ден."

Забележка: На 1 юни 1944 г. се смени правителството. Дойде правителството на Иван Багрянов от 1 юни 1944 г. до 2.IX.1944 г. (вж. „Изгрева", том. IV от стр. 476-479; 480-483).

210. ПЕТКО ЕПИТРОПОВ И НАРЯДИТЕ

Моите родители бяха запознати с него, станаха близки и той често гостуваше у нас и разказваше най-невероятни истории и описания за окултизма. Тогава на мода беше спиритизма и Петко Епитропов беше много се захласнал по сеансите, които бяха неразделни спътници на първите приятели от началото на века. Петко Епитропов беше съединително звено между първите приятели и нашето поколение. Той премина цялата Школа с Учителя, но беше по-възрастен от нас и минаваше за старши брат. Спомням си той с жена си бяха дошли у дома, беше привечер, печката беше запалена и бумтеше в хола, а на вън е зима. Петко разправяше за духове, за окултни прояви и още други такива неща, а аз бях тогава ученичка и се бях свила на един стол и слушах ли, слушах. Тогава още не бях се запознала с Учителя. Беше се вече стъмнило в стаята, но ние не палехме лампата, а тогава осветлението се състоеше от газени лампи, защото електричеството в София още не беше навлезнало в къщите. Беше се стъмнило, печката бумтеше, беше топличко и ние не запалихме лампата, за да не прекъсваме разказа на Петко Епитропов, който разказваше увлекателно и завладяващо. Той говореше как духовете се изявяват, по какъв начин и как можем да се съобщаваме с тях. По едно време аз казвам: „В стаята виждам светлина“. Петко изведнъж извика: „Не мърдайте, всеки да си бъде на мястото. Къде е тази светлина?“ Гласът му бе възбуден, той целият трепереше от предстоящата среща с някой от духовете. Та нали той беше присъствувал не веднъж на такива сеанси. „Ето там е светлината“ и посочих към печката. Всички се обърнаха към печката, която бумтеше, а от разгорелите се дърва и от пламъка прозираше светлина през капака на печката и част от тази светлина се отразяваше върху стената. Изведнъж се чу едно „О-о, ама това е светлина от печката“. Петко остана много разочарован и много засрамен, изведнъж му се подби авторитета у дома на тема спиритизъм и сеанси. Аз бях тогава ученичка и той вече, когато идваше у дома разказваше всичко друго, но не за медиуми и духове, защото отваряше ли уста всички се сещаха за печката и се смееха: „Знаем ги ние тия работи, я кажи нещо друго“.

Когато се запознах с Учителя и дойдох в Братството вместо той да бъде най-радостен от всички, че ме познава от по-преди, че познава родителите ми и цялото семейство, той прояви ревност към мене, която се изрази в неприязън и не ме обичаше вече. Не можех да му бъда вече слушателка, защото Учителят вече беше ме приел за частна ученичка и ме държеше близо до себе си. Петко ме ревнуваше и дори се правеше, че не познава. По-късно се случи така, че пътувахме с него във влака до Търново заедно с Учителя и тогава той с помощта на Учителя заспа в купето и аз тогава чух едно от най-големите откровения от Учителя за моето слизане на земята и за задачата си в този си живот.

Петко работеше в акционерно дружество и като застрахователен агент на това дружество имаше възможност да посещава всички градове в страната и използваше този случай да посещава местните Братства. Така се създаде една добра връзка между него и провинцията и беше полезен в много неща, защото като отиваше в някой град той носеше книги от Изгрева, поща и още много неща, които трябваше да се занесат на местните Братства. Отначало той се опитваше да играе ролята на ръководител, но ръководителите в провинцията не го признаваха за такъв поради простата причина, че те смятаха, че ръководител може да бъде само онзи, който живее в провинцията, който има братски кръжок, където има салон и където се

събират, четат беседи на Учителя и пеят песни на Учителя. А Петко това го нямаше, но той идваше от името на ръководителите на Изгрева. Но за ръководителите от провинцията, която не бяха случайни хора, а бяха люде родени с амбиции за ръководители и не си даваха мястото току-така, защото за тях единствен ръководител в София и на Изгрева беше Учителя. За тях имаше един Учител, който беше в София на Изгрева и нямаше никакви ръководители освен Учителя докато в провинцията имаше ръководители понеже имаше местни братства. Така че тази философска постановка на ръководителите от провинцията пречееше на Петко да се изявява като ръководител. Него го посрещаха само като брат и нищо повече, но го посрещаха като брат, който знаеше много, беше чел много и беше преминал цялата Школа на Учителя и от него можеха да се чуят какви ли не интересни неща. Той беше представителен на глед, едър на ръст, с брада и мустаци, ходеше официално облечен, с фигура и осанка само за проповедник и ръководител на някоя протестантска или баптистка църква. Аз не искам да го обиждам, но нещата бяха точно така. Той беше много деен и заедно с другите възрастни приятели организираха съборите в Търново, а после в София и цялата организация на Изгрева преминаваше през тях. Но да се изясним: преминаваше за изпълнение за тях, но само ако се одобри предварително от Учителя. Но те понякога залитаха, а ние, младите, за да се противопоставим на тях и на тяхното желание за ръководство, винаги питахме Учителя за техните инициативи и ако не излизаха от Учителя, то ние коригирахме онова, което не беше смислено и което Учителят не желаше да се провежда. Тогава те разбраха, че трябва да се съобразяват и с нас, защото над тях има Учител, но все пак искаха да бъдат ръководители.

Един път Петко Епитропов беше направил наряд за събора на Братството в София и отдолу се беше подписал така: Петко Епитропов - от ръководителите на Бялото Братство. Има запазени такива негови наряди от различни години, може да проверите и да видите, че това е точно така, както аз разказвам. Веднъж един такъв напечатан екземпляр подготвен, за да се изпрати в провинцията и да се разпространи в София бива представен на Учителя, за да го прегледа. Казвам представен да го прегледа, не да го одобри според онези, които му го връчват. А наряда го бе съставил Петко без да пита Учителя и се подписал, размножил го и сега трябва този наряд да се изпрати по всички братства в страната, за да го изпълняват. По този начин Петко сам се провъзгласява за ръководител под носа на всички други стари приятели и пред лицето на Учителя. Поднасят наряда на Учителя, той го взима, гледа го, обръща го насам-нататък, чете го и накрая казва: „Я да махнете това“, но така ядосан, възмутен и категоричен. „Ръководители ли?“, но така иронично и продължава по-нататък: „Те не са още кандидат за ученици, а ми се подписват тук с разни титли“. Веднага бяха донесени на Петко думите на Учителя, стана му неприятно и едвам понесе този удар. Разбира се, че не бяха изпратени неговите наряди за провинцията. Впоследствие ръководителите в провинцията научиха с подробности целият случай и думите на Учителя, но те приеха, че това се отнася само за онези, които като Петко се намират на Изгрева и са около Учителя. Те приеха, че това не се отнася за тях, защото те са истински ръководители с истински братства и салони. Това беше голям удар за старите братя, които искаха титли, привилегии и не знам какво си още. След заминаването на Учителя Петко продължи да пише наряди и да се подписва по същия начин, но дойде време когато вече имаше избран пожизнен Братски съвет от седем човека и те вече не му позволиха той да пише и да се подписва под такива наряди.

211. ПЕТКО ЕПИТРОПОВ И БАБА ХАДЖИЙКА

Петко беше с висок ръст, с дълга брада така както ходеха мъжете в началото на века. Но за мен той беше представител на една цяла епоха, на едно цяло богословие, което бе дошло тук в Школата на Учителя и искаше да повтори онова, през което бе отдавна преминало. И те започнаха понякога да се захващат с неща, които бяха присъщи на други общества, на църкви и на подобни организации. За всеки празник Петко идваше и искаше от Учителя да му продиктува наряд, за да го напечатат и да го изпратят в провинцията като непременно долу се подписваха, че той е от ръководителите на Бялото Братство. От долу стоеше името на Петко Епитропов. За тези неща споменахме. При първите събори Учителят бе дал наряди на приятелите за цяла година и това беше един модел как да се работи и по какъв начин да се работи. По онова време беше създадена синархическата верига само от възрастните братя, които в определени дни от месеца и в определен час изпълняваха този наряд изпратен лично от Учителя, целта на който бе да се създаде невидима верига в цялата страна, за да се излее чрез нея Божието благословение върху неговите членове и българския народ. Та възрастните ръководители на Братствата в страната бяха свикнали да им се дават наряди и много държаха да им се изпращат, за да се създава външната организация по подобие на онази, която бе в света. Учителят не винаги беше съгласен с тази формална страна за нарядите. Така веднъж Петко Епитропов застана пред Учителя и не си тръгна докато Учителя не му даде наряд. Направо извърши насилие срещу Учителя, а аз стоя там, гледам и не мога да повярвам на очите си. Учителя като видя, че той няма да напусне стаята му, накрая му издиктува наряда, Петко го записа и след това този наряд беше разпространен по братствата в провинцията и по него трябваше да се извърши цялата церемония на един от нашите общи братски празници. А те бяха на 22 март, на 12 юли и на 22 септември като не трябва да се пропуска и съборите през месец август, които не винаги започваха на 17 август, а понякога на 18, 19, 20. Датите бяха посочвани от Учителя и те бяха свързани с космически процеси, за които ние можехме само да гадаем. Ето така ние сме се събрали всички в салона на Изгрева, братски празник е, наредени сме всички на столовете, Учителят влиза, застава пред катедрата и да не му се губи времето някой му подава наряда, а Учителят го взима и го слага на катедрата. Предават му наряда на Учителя, за да може до него да се извърши цялата церемония, за да върви всичко по мед и масло и да не се забрави нещо от Учителя. Така салона е запълнен, празник е и Учителят е пред катедрата. Всички бяха застанали прави. Учителят прошепна да се прочете от нас „Добрата молитва“ и всички започнаха на глас да я произнасят в салона. След като я казахме той подшушна да се изпее една песен и аз, която бях на пианото започнах веднага да я свиря, а приятелите запяха в един глас. Учителят протегна ръка и с жест ни показа, че трябва да седнем на столовете. Ние седнахме и той веднага почна своята беседа. Всички в салона се ококориха. Учителят не пожела да се подчини на наряда и на онези, които изискваха от него такъв наряд, макар че той бе го диктувал лично, но той бе принуден от Петко, за да му го издиктува. Аз се усмихвах. Учителят даваше урок на онези като им показваше буквата на церемонията и същността на формата и формалната страна на едно изопачение, което можеше да влезне в Школата. Важно бе да го има Духът, този който движи всичко, а Духът бе у Учителя и това бе най-големия урок както за Петко, така и за останалите, които искаха да се подписват като ръководители. Учителят веднъж каза:

„Стремете се да запазите Духът на методите, които аз ви давам“.

Бях малко момиченце, може би 10-12 години и у нас често идваше Петко Епитропов. Моите родители му бяха кумове от втория му брак. При всяко негово посещение беше ни интересно на всички, а най-вече на мен. Разправяше винаги за духове понеже беше спиритист и едновременно добър медиум. Аз се гуших в скута на майка си и слушах неговите разкази за духовете. От разказите му вече знаех, че когато идва един дух на сеанс първо трябва да се пита: „Кой си и как се казваш?“ Разправяше ми как един дух помогнал при един спиритически сеанс да се намери имане, т.е. гърне със злато. Та на сеанса духа, който се проявил казал, че вижда един поп, който седи и пази имането си. Запитали чрез медиума духа къде се намира това имане, къде е попа, получили отговор, записали го и след свършването на сеанса онези, които били в стаята отишли на същото място, разкопали и намерили имането. Било гърне с жълтици. По такъв начин освободили духа на попа, който пазел имането, за да си върви по своята еволюция в Невидимия свят, а онези, които изкопали имането разделили златото по равно. Ето виждате ли какво значи спиритически сеанс - хем интересно, хем полезно. Но понеже са били около десет човека на всеки му се паднало по пет-шест жълтици. Това Петко го разказваше за потвърждение за ползата от спиритическите сеанси. Не го питахме какво е правел с жълтиците, защото по това време беше нещо съвсем обикновено от някъде и от някого да се намерят заровени жълтици останали от турско време. Какви ли не случаи сме чували и не сме виждали, но наистина по онова време да се намери закопано някъде имане беше обикновено нещо и се случваше много често. Някои забогатяваха и се замोगаха, но беше много интересно, че не след дълго време те всичко изгубваха. Времената бяха такива, че човек като намери злато, то той се хвърли в търговия и накрая загубва не само което е намерил като злато, но и онова, което е имал. Та намирането на едно такова имане не беше безобидно и там имаше правила как да се борави с него. Учителят при такива случаи бе дал някои правила и бе казал, че всяко едно имане се пази от духове и че да се вземе жълтици от там първо трябва да се вземе разрешение от онези, които пазят имането, които безплатни, но духове, защото ако не се вземе разрешение от тях и ако те не са съгласни, то онези, които посягат на парите непременно заплащат дори понякога и с живота си. Но ако тези жълтици се употребят за някаква работа в името на подпомагане на бедни и гладни тогава изразходването на тези жълтици не носят такива тежки последици за иманярите. Същата вечер след като приключиха разговорите за духовете аз влизам в голямата гостна стая. Беше тъмно и блещукаше само печката. Изведнъж виждам една фигура до печката седнала с чалма. Застанах до нея и извиках със силен глас: „Кой си ти и как се казваш?“ Фигурата се стресна, стана, подскочи и разтреперано чувам глас: „Ти бе, какво те прихваща?“ И тогава видях, че това беше Епитропов, който се беше окъпал в нашата баня и вана и беше си завил с бяла хавлиена кърпа главата. И за да изсъхне беше застанах до печката да се топли. А аз го бях помислила и взела за дух и то за индуски дух с чалма. Излезнах си смутена от стаята, а Петко стоеше не на шега уплашен от моето извикване. Години след това може би след десетина години го разказах този случай на Лулчев и на него му се видя много забавен и той го разказа пред целия салон в присъствието на Учителя. А Учителят се смееше от сърце както и Петко така и всички останали приятели се заливаха от смях. С тези духове имаше много забавни истории, но и много трагични и много хора изгоряха с тези спиритически сеанси, разстроиха се психически, дори някои починаха.

Петко беше застрахователен агент и пътуваше много по страната. Отначало беше разположен към мене когато бях ученичка, но по-късно когато Учителят приобщи нас, младите, около себе си той започна да ме ревнува и стана резервиран към мене, дори понякога враждебен. С жена си ходеха на поклонение на Божия гроб и след като се върнаха от там станаха хаджии. Към жена му се обръщаха с „бабо хаджийке“. Жена му баба Хаджийка както започнахме да я наричаме беше много добър човек, вечно засмяна, работлива и предана духом. Тя взимаше живо и главно участие в кухнята, където беше незаменима. Готвеше много добре и почти винаги си беше дежурна, заставаха до казаните с един голям черпак в ръка, а ние се нареждахме в редица, приближавахме до нея, протягахме празната съдина и тя ни наливаше от нейната гозба от големите казани. Например, никой нея не я ревнуваше, че е начело на сестрите, които са дежурни в кухнята. Тя не беше конфликтна, беше много работлива, сърцата и с нея се влизаше много бързо в контакт. Не беше дребнава жена, а с невероятна широта. А работата в кухнята беше много трудоемка, за да се подготви храна за стотици хора не беше лека работа, защото освен да се почистват продуктите, да се нареждат, да се сложат в казана идваше и най-голямата тънкост в този занаят как да се сложат подправките, че да стане гозбата вкусна. А имаше и нещо друго, храната трябваше да стигне за всички, а прииждаха винаги допълнително хора и никой не знаеше колко човека ще се хранят. Но тя винаги правеше-струваше, но трябваше да има и допълнителна храна за онези бедните студенти, които се нареждахме накрая за още по един черпак от баба хаджийка. Тя се усмихваше и казваше: „Днес е баба хаджийка и ви храни на корем та да видите какво значи хаджилък“. Ние тогава бяхме гладни, млади и вместо да я запитахме какво означава хаджилък ние си тръгвахме с пълни чинии храна, която трябваше да напълни гладните ни търбуси. По онова време да отиде някой до Божия гроб, да прекоси Турската империя, да премине средиземно море, че да премине през Английската империя и да стигне до Божия гроб не беше лесна работа, изискваше висок идеал и подтик да види и узнае нещо от историята на онази култура. Освен това човек без пари не отиваше на хаджилък. Титлата хаджилък не означаваше да си беден и без пари, а означаваше обществено признание на онова богатство, което си натрупал с честен труд. Жалко, че не ги разпитвахме онези възрастни приятели за много неща, защото те бяха пълни освен със случки от братския живот, но таяха в себе си велики откровения за Духа Господен. Защото те бяха извикани от Духа Господен да бъдат негови служители в Дух и Дело. Баба хаджийка бе една от тези. Има няколко хубави запазени снимки от Рилския живот на Братството и тя в средата до казаните разлива усмихната храна на онези, които трябва да нахрани. Беше незабравим живот, защото животът се създава от хората, т.е. хората изявяват живота си чрез своето пребиваване на земята.

212. КАК СЕ НАПИСА И ИЗДАДЕ КНИГАТА „УЧИТЕЛЯТ“. УЧИТЕЛЯТ НЕ СЕ ДОКАЗВА

Да се напише книга за Учителя когато той беше още жив, беше идея, която кръжеше над Изгрева много години, но не можа да се свали и осъществи. Методи Константинов беше се върнал от следването си в Полша и донесе диплома и докторат. Затова бе много горд пред всички. Беше дипломиран доктор по обществени науки. Методи отива при Учителя, занася и по-

казва дипломата си - доволен е и предоволен. „Методи, какво ще правиш ти сега с този докторат?“ Методи изумява, а Учителят продължава: „С нея ще проправяш път на Учението“. Методи се върна на Изгрева от Полша, беше много деен, искаше да направи нещо по-особено, занимаваше се с политика, искаше да играе особена роля в обществения и политически живот на страната.

Току-що беше си дошъл и аз го наблюдавам. Със себе си бе донесъл полски влияния по женска линия. Беше много тънък по женската част и му бяха слаби ангелите. Имаше такава слабост, обичаше флиртовете и интересните връзки за духовно приобщаване, облагородяване и общение, както той се изразяваше пред нас. Ето аз съм застанала пред Учителя и Методий минава покрай нас. „Учителю, ама Методий много се е омърсил там в Полша както наблюдавам“. Учителят го погледна и отсече: „Сестра, прага си, омърсил се е, понеже се е мърлял, мърлял с овцете там“. А когато един селянин у нас пуска овена си при овцете есенно време, за да се оплодят, изразя се нарича „Мърли се тази овца, мърли се онази овца“. Та от мойт израз „омърсил се“, излезна „мърлил се е“. Беше много смешно и много забавно от страни, но беше хем вярно, хем трагикомично. А пък Учителят е майстор да каже онази дума, която трябва точно на място.

По един такъв повод Учителят каза: „Аз говорих на Методи. Казах му, че такива разговори, които той провежда със сестрите тук са флирт. В окултния клас такива неща не трябва да се допускат. Брат и сестра трябва да разговарят по морални подбуждения и да се извисят в един идеен свят, а не да слизат в чувствения свят - тогава стават мъже и жени от света.

Той, Методи изпадна под влияние на Георги Марков. Той насила му се наложи, а такива неща на окултния ученик не се позволяват. После те повлияха зле на Магдалина. Магдалина стана лоша ученичка поради тези влияния.

Аз гледам лицето на Методи е потъмняло. Това не е хубав признак. После той е станал мързелив, вече не работи, осланя се на другите. Магдалинините духове са влезли в него“.

Той премина през големи изпитания, после замина да защитава докторат в Полша и се завърна от там.

Методи имаше голяма разположение към мен и Борис. Това бе естествено разположение, защото той бе човек на големи идеи, за голяма реализация, бе вътрешно много широк и не бе дребнав, нито се подаваше на дребните ежби, минаваше и прескачаше през тях. Това му качество го караше да се приближава към нас, но когато другите виждаха това, скачаха и се опитваха да го откъснат от нас, като търсеха винаги някакви доводи, които винаги ги намираха.

Методи получава идеята за написване книга за Учителя една сутрин при ставане. Тя направо слезнала от горе и кацнала на главата му. Решава да пише, сяда на масата и написва няколко листа. Но се сееща, че брат Боян Боев бил започнал да пише нещо по този въпрос. Отива при него, споделя и брат Боян възторжено приема идеята. Веднага тръгват от Изгрева и отиват в Мърчаево. А това е лятото на 1944 г. Учителят ги изслушва. „Вие тази книга двама души няма да може да я напишете, защото няма да излезе. Трябва да бъдат четирима човека“. А те са двамата: Методи и Боян. Но кои ще бъдат другите двама? Започват да изреждат пред Учителя имената на всички приятели, които имат писателски талант. Изреждат към 20-тина имена. След всяко име Учителят казва „не“ и клати с глава. Изреждат имена, гадаят и пак изреждат. Накрая спират, вдигат безпомощно ръце: „Други не виждаме“. Тогава Учителят добавя: „Ще поканите Борис и Марийка. Иначе тъй тази кни-

га няма да я напечатат": След тези думи те се оглеждат, недоумяват защо Учителят не одобрява всички онези, които пишат в „Житно зърно“, всички писатели, поети, философи, които се намират на Изгрева и в нашите среди. Да, но Учителят препоръчва мен и Борис. А ние не бяхме писатели и нямахме амбицията да бъдем такива. Другото, което им прави впечатление е, че според думите на Учителя двама души тая книга не могат да я напишат. И третото е, че ако не ни поканят и ако не вземем участие тъй и тъй няма да бъде напечатана тази книга. Тогава двамата пристигат у дома от Мърчаево, засмени, възторжени и всеки започва да разказва своя дял от този разказ. Ние приехме с голяма радост предложението им. Приехме това като задача от Учителя и се разделихме с голямо въодушевление. Уточнихме се да се съберем следващия път и да си изработим програма за работа.

Следващият път се събрахме у дома. Боян Боев започна да чете онова, което бе написал преди това. Боян беше много предан и верен ученик. Имаше много добри качества, а една от най-добрите му беше, че бе безкористен във всяко едно отношение. Имало е моменти когато аз се спра, стресвам се от някоя негова дейност, погледна Учителя и той с поглед ми каже: „Не се страхувай, той е безкористен“. Тогава пристъпвах към него. Той 13 години беше болен от туберкулоза на коляното и не се оплака нито веднъж на никого. Веднъж Учителят се спира и го гледа как куца и се мъчи, па го пита: „Бояне, как искаш, сега ли да си изплатиш дълговете или да отсрочим за друг живот?“ и му показва с бастуна куцията му крак. Боян се е подпрял на своят бастун и бърже гръмогласно извиква: „Сега, сега, сега“. Не говори, а вика от болка и натъртва на думата „сега“. Учителят се усмихва, поклаща с глава и добавя: „Хубаво, тъй да бъде както си рекох“. Боян беше нещо като секретар на Братството, защото всичко минаваше през него и той поддържаше безбройна кореспонденция. Непрекъснато се движеше с писалка и тетрадка и записваше всичко онова, което Учителят говореше при частните разговори. Имаше навик когато излезе някой от посещения при Учителя, той го спира, запитва какъв е случаят, поради което търси помощта на Учителя, записва всичко, както и думите на Учителя. Беше авторитет за всички. Веднъж Боян бе решил да осъществи една своя идея и потърси моята помощ. Аз не бях готова за нея, смутих се и се запитах, какво ли цели с нея. Отива при Учителя и споделям опасенията си. Учителят ме погледна строго: „Брат Боян е най-безкористния човек на Изгрева“. Успокоена аз си тръгнах и започнах да размишлявам как най-добре да съдействувам на брат Боян.

Четиримата сме седнали у дома на масата. Брат Боян започна да чете онова, което бе написал. А това бяха главно доказателства за Учението, доказателство за идването на Учителя и доказателства, че това е Учителят. Беше събрал цитати и изявления от много места. Всичко бе направено във вид на полемика, която трябваше да докаже, че Учителят е дошъл на Изгрева.

Методи беше написал образа на Учителя, неговата външна проява, външни черти на образа, които бяха мъгляви и неубедителни.

Слушаме ние с Борис. Свършиха и чакат да чуят нашето мнение за материала, който прочетоха. Но аз мълча. Борис също мълчи. За да излезем от това неудобно положение предложих следващия път да се срещнем отново и тогава ще чуят мнението ни, защото трябва да проучим всичко това, което е ново за нас, да го разгледаме подробно и да няма прибързани решения. Те си оставиха материалите и си отидоха. Останахме двама. „Е, Борисе, какво е твоето мнение?“ Той мълчи и не обелва дума. Аз го гледам и казвам: „Док тук за мене е една голяма нула“. Борис ме изглежда с ужас. „Ами тези двама

заслужили братя, единия с докторат?" Аз бях много възбудена. Изведнъж у мен дойде едно решение. Изрекох го: „Учителят не се доказва. Учителят се изявява и проявява чрез Духът. Ученикът не се занимава с доказателства за Учителя. Негово задължение е да върви по пътя на ученика, който е даден в Словото на Учителя“.

213. КЛЕТВАТА И МЪЛЧАНИЕТО НА ГЪЛЪБА

Следващият път отново се събрахме у дома. Те нетърпеливо очакваха нашето мнение. Ние се бяхме подготвили. Отначало аз взех думата и заявих, че Учителят не се доказва с полемика и с доказателства от ученика, защото той е реален и съществува в Дух и в Истина, и в Слово. На това всички се съгласиха. По-нататък споменах, че трябва да се изхвърлят всички неща от този характер и да се напише книга за духовния образ на Учителя и на Школата. По принцип бяха съгласни, но брат Боян си извади отново написани листа и започна да чете, дали няма нещо да ни хареса. Аз го отхвърлих този материал. Борис ме подкрепи. Брат Боян само охкаше, ама така гръмогласно, като че ли късахме месо от тялото му. „И това ли ще махнете?“ и цитира някакъв пасаж. Ние кимаме утвърдително с глава, а той стенеше и охкаше. Беше свързан с тези неща. Беше живял дълги години с тази постановка на нещата. Беше свикнал, че е авторитет и всички се съгласяваха с него, защото беше безкористен, верен и честен. Тук за пръв път виждаше и друго мнение. Не може да се ориентира и започна да се опасява, че ще бъде изхвърлен като съавтор. По едно време простена: „Ама вие всички изхвърлихте. Какво ми остана?“ Аз допълних: „Брат Боян, сега остана да напишем книгата“. Направихме нов план, разпределихме работата по отдели. Но се условихме, че ще се работи в пълна тайна, за да може да се осъществи. Боян имаше опит в това отношение. Когато пишеше нещо, а някой го запитва: „Брат Боян, какво сега пишеш и работиш?“ Отговаряше му: „Работя, а какво ще излезе ще видим накрая“ и не казваше. Отначало той разправяше на всеки какво работи и накрая не можеше да свърши нищо. Отива и се оплаква на Учителя, че каквото хване да работи, нищо не свършва. Учителят го изглежда и му казва: „Ти сам си си виновен. Посадиш семка в земята и кажеш на всички тук на Изгрева и всеки отива и я рови и казва: „Това е семето на брат Боян“. Накрая дойде някой гарван, клъвне и изяде семката. Поучи се от селянина. Той посее, изоре и после бранува местото, равни го, та никой да не може да го изрови. Чака дъжд да го полее и Господ да възрасти посятото семе“. След като Боян ни разказа този случай приехме, че тая негова опитност се отнася за нашия случай.

Методи се отказа от първоначалният материал след като се уточнихме с него, че трябва да се напише кой е Учителят, каква е Школата, за какво е дошъл в този малък народ. Така той написа първата част на книгата.

Името на книгата „Учителят“ бе дадено от мен и аз забраних да се слага името Петър Дънов, както искаха да го сложат Боян и Методи. Направо се наложих и забраних, бях много категорична. Боян правеше много повторения поради, което на Борис се падна да стилизира цялата книга. Последната глава бе написана от мен. Работата по тази книга бе започната есента на 1944 г., после се прекъсна със заболяването на Учителя и заминаването му. Но на следващата година работата отново се поде. Някак напълно естествено излезе, че трябва да се напише книга за Учителя и неговата дейност. От само себе си отпадна, че трябва да се прави полемика в книгата „Кой е Учителят?“ Отпадна и това, че не трябва да се обозначава книгата с Петър

Дънов, защото той си беше положил тялото на Изгрева, а беше останал Учител в Слово и в Дух. Отпадна от само себе си външният образ на Учителя представен в светлина в каквато светлина светът би го приел. Никой не съжаляваше за този етап от работата ни. Ние бяхме прескочили първата бариера за доказателствата, че Учителят съществува. Оставаше да прескочим и следващата бариера като напишем книгата. Употребихме много усилия. Бяха настанали бурни политически години на прелом. Всички коментираха оживено, прогнозираха как ще се развият събитията. Около Изгрева също настъпиха проблеми за ръководство, за стопанисване на Изгрева, за продължаване делото на Учителя. Тогава смятахме, че ние трябва да продължим започнатото от Учителя. Не разбирахме, че ние не можем да продължим нищо, защото Учителят си беше свършил своята работа. Ние трябваше само да съхраним Словото. Това разбрахме чак когато приключихме книгата и когато трябваше да я оформим. Това беше втората бариера: съхранението на Словото.

Оставаше да се издаде тази книга. Методи успя да вземе разрешение за печат, тогава той работеше като чиновник в Министерството, от министър Казасов. Помогна му както бе казал Учителят, че докторатът му ще му проправя път. Методи бе минал по косъм докато докато вземе разрешение за печат. Ако някой бе узнал поради завист щяха да ни издадат, да ни наклеветят и щяха да спрат печатането на тази книга. А щяха да го сторят и то от завист. А завистта и озлоблението заслепява някой път и онзи, който се бие по гърдите, че е окултен ученик на Учителя. Тогава Методи завежда Неделчо Попов пред гроба на Учителя и го накарва да се закълне, че ще мълчи. Неделчо се кълне и издържа на клетвата си. Той живееше под един покрив с Николина Балтова и ако само той бе споменал една дума пред нея, то сигурно бе, че тази книга нямаше да излезе. Неделчо изигра главна роля при организирането на печата. Той беше тогава технически оценител в държавната печатница и имаше много връзки с печатниците. Когато излезе тази книга Балтова се нахвърли върху него: „Ти защо не ми каза, че се прави книга за Учителя, та и аз да взема участие“. Неделчо се оправдава: „Клех се на гроба на Учителя и на Учителя да мълча“ „Не си се клел, а са те клеели други тебе и сега не си признаваш.“ „Признавам, че съм се клел. Ако бях ти казал, щеше да ни издадеш и книгата нямаше да се отпечата.“ „Аз ли съм издайник? Аз смятах, че под моя покрив живее бял брат и бял гълъб, защото така те наричат приятелите ти. Ама ти не си бял гълъб, а си черен гарван и аз да не съм знаела, че в пазвата съм си утайала змия, която сега ме изяде. Да се махаш от къщата ми!“ Неделчо започва да си прибира багажа и го изнася навън. Накрая тя излиза и ръкомахта: „Видя ли, че си черен гарван? Досега аз ти услужвах, а сега бягаш от мен и искаш да се отървеш от мен, че когато остарея да няма кой да се грижи за мен“. Неделчо си вкарва отново багажа. Това не попречи след това на Балтова да разнася книгата и да я подарява на много места в града, че стигна дори до министри. Поднасяше и казваше: „Да видите кой е Учителят и да видите каква книга е издал моят съквартирант“. Но тя не дочака Неделчо да я гледа, защото Неделчо си замина преди нея. И когато Борис заведе лекар да прегледа Неделчо, то тя не пускаше никой да влезе в стаята му. Беше ревнива и искаше само тя да го гледа.

Ето защо книгата бе издадена в пълна тайна. Изданието бе много луксозно, в голям формат, илюстрирано със снимки и братския живот. Такова издание излизаше за пръв път в България. Беше разкошно издание. Това беше първият опит да се напише такава книга за Учителя. След това и да искахме и да я напишем нямаше да можем да се съберем, пък и да бяхме я

написали нямаше да може да се издаде. Тогава излезна цензура от новата комунистическа власт. Всички положихме старание, но без помощта на Неделчо Попов тази книга нямаше да види бял свят. Най-голяма бе неговата заслуга. Сега сълзи се набират в очите ми като си припомня, че той е застанал на гроба на Учителя, а до него Методи застанал и го кара да се закълне. И неговото мълчание свърши една голяма работа. За мен това е най-големият подвиг и изпит издържан от Неделчо Попов. Поклон пред него, мир и светлина на душата му. Гълъбе наш! Наричахме го „Гълъба“ и си остана бял, чист гълъб на обичта ни към него и остана бял гълъб на Любовта, която носеше към делото на Учителя.

Така прескочихме и третата бариера. Да се предаде Словото на Учителя на идните поколения. А оттук нататък имате вие думата, които ще дойдете след нас.

214. ВЪТРЕШНАТА ШКОЛА

След като излезна книгата всички роднини на Борис - сестра му, майка му говореха, че аз съм се подписала отдолу като съавтор и нищо друго не съм направила. Но аз написах лично няколко глави и аз определих композицията на книгата. А това бе най-важното. Брат Боян беше написал към 300 листа полемика с философи, историци, общественици, с църковници само и само да докаже и да защити Учението на Учителя. Какво има да доказва. Истината не се доказва. След като Методи написа отново първата част, то Борис редактира целият материал. Единствено съжалявам, че не написахме нещо за вътрешната Школа на Учителя. Но сега виждам, че така можехме да се спънем. Ние още не можехме да обобщим в себе си целият този материал, защото бяхме вътре в събитията.

Ето 25 години след това можем отчасти да говорим за вътрешната Школа на Учителя. Жалко, че много приятели си заминаха и не си написаха опитностите, но нямаше кой да ги задвижи. Борбите за ръководство излезнаха на преден план и те насочиха събитията в друга посока. Така се пропиля много време, да се докаже кой е прав, кой колко е прав и така пропуснахме времето за работа.

Та родът на Борис скочи отново върху мен, да покаже, че всичко това го е направил Борис, а за само съм се подписала. И като ги гледах тези хорица беше ме отначало много яд, защото без мен нямаше да направят абсолютно нищо, но после ги съжалих за невежеството им. През цялото време мълчах и преглъщах много трудно всички обиди, упреци и хули, които се сипеха по мой адрес. На никому не пожелавам такава съдба и такава кармична развръзка с роднините на Борис. И вместо цялото Братство да приеме тази книга, то всички се нахвърляха върху нас, че сме я издали тайно. Изминаха десетки години от тогава, но никой не седна да напише нещо, а онези амбиции, които висяха над Изгрева, времето ги отнесе. Според мене най-голямата грешка на Борис бе, че пред просветния съвет, когато станало въпрос да се напише книга за Учителя той казал: „Такава книга не може да излезе и след 1000 години“. А на следващото заседание им била представена книгата „Учителят“ и вместо да я посрещнат с радост, те я посрещат с вой и негодувание. И да искаха те не можеха да издадат такава книга по простата причина, че нямаха определена идея каква трябва да бъде и за какво да бъде. Имаха амбиции без покритие. И дори да бяха написали книга, времента бяха вече други и властта нямаше да разреши отпечатването ѝ. Спомням си Димитър Грива разказваше години наред едно изказване на Учителя, кой-

то му казал следното: „Ние с теб ще бъдем последни на потъващия кораб!“ Никой не можеше да разгадае тази загадка. Но дойде 1957 г., дойде процеса и който трябваше да отиде в затвора - отиде, а които останаха - останаха. Но корабът бе пробит и започна да потъва. Корабът не можа да премине през подводните скали, защото всеки един от онези, които биваха дежурни на кораба и държаха кормилото всячески го насочваха умишлено да се надене на подводните скали. Така Изгревът потъна като кораб, но не потъна сам. Той не бе потопен, нито от падаща бомба, нито с торпила, а го надянаха на подводните скали, разряза се, разцепи се на две и потъна. И накрая всички вдигаха рамене и нямаше нито един човек на Изгрева да каже защо корабът потъна. Останаха корабокрушенците, някои потънаха, други се спасиха и се пръснаха по широкия свят. Сега можете да видите кораба на снимка и остана споменът за някакъв Изгрев. Това бе външният Изгрев, а вътрешният Изгрев остана на заден план. Само онези, които се доберат до този вътрешен Изгрев имат бъдеще. Онзи Изгрев, където изгрива Божественият Дух и човешката душа очаква този миг и може да се съедини с него. Тогава Божествения Дух ще сътвори в Него човека - нов вече Изгрев на живота. Ето, това е важното. И от тук ще почне да се пише нова книга за ученика. А това е книга за вътрешната Школа на Учителя. Втората част на тази книга ще се нарече „Светът на Великите Души“. Ето, от там ще започне. А това е свят на онези Велики Души, които са в пространството, които са в Божествения свят и които слизат да помагат на човечеството, обличайки се и слизайки в плът и кръв, за да превъплътят и пресъздадат Словото на Учителя в живот. За да покажат, че Словото на Учителя е живот на тези Велики Души и че онзи човек, който е достигнал до Изгрева на Божествения Дух в себе си, то душата му ще се съедини с него и той ще получи крилата на Духа и ще тръгне да превъплъщава Словото на Учителя в плът и кръв, защото величието на Духа е превърнало човешката душа в свят на велика, необятна нова Вселена. Ето, това е светът на Великите Души. Те създават вътрешната Школа на Учителя.

215. ГЕОРГИ РАДЕВ И ДАФИНКА

Имаше една сестра Анка Динова представител на фарисеите в Школата. Тя беше създала група около себе си. Беше много усърдна и волева. По едно време беше си наумила да окошари Борис Николов в нейният кокошарник, та да му бъде оскубана перушината, за да бъде поднесен на тепсия на дъщеря ѝ Сийка. Но номера на тази кума лисана не мина, защото аз излезнах и започнах люта битка с нея, за да запася Борис с когото ни свързваше приятелство. След като не можа да се справи с мен и да ме смачка и да ме отстрани от Борис, то каквото имаше да наговори по мой адрес беше разнесено по всички страни. Накрая като видяха, че няма никакъв резултат, то те се насочиха към друго място. А това беше Георги Радев. Започнаха да го ухажват, да го канят на гости, да го черпят със сладкиши само и само да го прикоткат и да го направят жених на дъщеря си Сийка. А на тази нейна дъщеря хич не ѝ вървеше. Удари на камък при Борис, че после се спъна и на много други камъни. Беше ми жал за нея, но не и за майката. По това време на Изгрева имаше едно много фино същество, което харесваше Жорж. Беше много фино като фигура и беше много добра по сърце и по природа. Жорж също имаше симпатия към нея и те дружаха. Но само дружба и нищо повече. Но тези от фарисейската група като ги видяха поискаха да ги разделят, та да могат да си вземат Жорж за домашно ползване, а Дафинка да си бере сама грижата. Така се наричаше тази сестра - Дафинка

Бяхме на Рила на екскурзия и групата се беше събрала около Учителя. Бяхме се скупчили до Учителя на земята и закусахме. В тази група присъстваха всички замесени в тази случка като поръчка на съдбата. Дафинка беше много радостна, че Жорж ще седне до нея и беше му направила място до себе си, нали дружаха и се движеха заедно? Ето задава се нейният Жорж, но Анка Динова го извиква пред всички: „Ама, брат Жорж, заповядайте тук, има място свободно, като че ли е само за вас“. Георги Радев беше поставен на тясно и трябваше да избира измежду поканата на Динова, за да го сложи да седне между нея и дъщеря си и така да се откаже пред всички от мястото си до Дафинка. В този случай ако седнеше до Дафинка, това означаваше, че Жорж вече официално се определя пред всички, включително и пред Учителя за Дафинка. Та съдбата му го накара да се определи в тази минута къде да бъде - или тук или там. През време на Школата нямаше половинчати работи. Ученикът трябваше за всеки отделен случай да се определи или на ляво, или на дясно. Но по средата не можеше да останеш. Ако застанеш по средата случаят те изхвърляше нагоре и като паднеш на земята трябваше пак да се определяш, но при по-драматични обстоятелства. И Жорж без да му мисли много отиде и седна между Динова и дъщеря ѝ Сийка. Седна и толкоз. Дали беше мислил предварително и имаше решение и сега използва, за да действа бързо и точно? Само предполагаме. Но събитията се задвижиха много бързо. Дафинка като видя постъпката на Жорж се смути много. Тя разбра, че това означава вътрешно определяне на Жорж и се смути. Залъците ѝ заседнаха на гърлото и не можеше да преглътне и за малко да се задави. Започнаха да я тупат по гърба, дадох ѝ водичка да пие и всичко се размина. Тя наведе поглед и повече не яде. Учителят я погледне, погледне Жорж как е седнал до Сийка Динова, как се е изтъпанчил и протегнал врат като гъсок в кошница, т.е. в кошницата на Динова. Жорж мляска от залъците на Динова, ама не знае този гъсок, че господарката на кошницата ще си вдигне кошницата след малко и него ще го занесат на пазара да го продават за 10 гроша на някой купувач и след като му оскубят перушината ще сготвят пълен гъсок напълнен със зеле. Така се продаваха гъсоците на пазаря. Гъсок в кошница, само главата му стърчи, оглежда се наляво и надясно, не може да мръдне, защото са му завързали краката и крилете. Гледам как Жорж сам си седна в тая кошница, мляска разни лакомства, които му предлага Динова, която го подканва: „Хапни си, Жорж това, хапни си онова!“ И той си похапва и опитва от всичко сложено пред него. А ние седим уж закусуваме, но знаем всички, че сме свидетели на голяма развръзка, но мълчим. Обикновено по време на обяд понякога разговаряме. Но сега мълчим, защото виждаме, че пред нас изникна случка, която ще доведе до драматична развръзка.

Учителят погледне Дафинка, погледне Жорж при Сийка Динова, намръщи вежди и лицето му придоби строго изражение. Аз виждах, че той не одобрява тази постъпка на Жорж към Дафинка. Наблюдавах зорко и нищо не избегна от погледа ми. Свърши закуската, ние се поразходихме, а сетне Учителят ни изнесе беседа. Обикновено на екскурзии Учителят държеше кратко Слово и разясняваше повдигнати въпроси на планината. Учителят седеше на една скала, бяха му постлали и одеало и изнесе своята беседа. В нея той беше много строг. Дигна пръст и каза: „Ако един брат си играе с чувствата на една сестра, то той ще отговаря“. След беседата Жорж разбра, че това се отнася до него. Стана му неловко и от Учителя, че говори за него и за случая, на който ние всички присъстващи знаехме, че това се отнася именно за него. Отиде настрана в клека, седна и много мисли. Не зная накрая как-

во измисли и какво решение взе в себе си. Но пътищата им се разделиха. Дафинка пое своя път и в него срещна други хора, които също я огорчиха. Отидох при Учителя и го запитах защо се дойде до такава развръзка с нея. Каза ми: „Дафинка обича да се осигурява в света. Ти макар че мислиш като нея, не се нареждаш сама. У тебе има аристократизъм. То е хубаво, защото ако постъпваше като Дафинка щеше в много грешки да попаднеш. И от там накрая няма измъкване“. След време тя се разболя от туберкулоза и накрая си замина. Туберкулозата тогава беше най-големият бич за човечеството и нямаше лек за нея. След войната 1945 г. измислиха разни лекове и тя намаля, но тя покоси много от младежите. Учителят беше казал, че тя е болест на белия дроб и на чувствата, породена от онези дисхармонични и разрушителни сили, които идват от океана на чувствата и помитат всичко след себе си. А ние бяхме свидетели на разярила се буря пред нашите очи. Така Дафинка си замина от този свят. В деня на заминаването ѝ аз свирех на пиано в Салона и тя дойде при мене като един нежен полъх, носещ флуида, който познавах - нежността и финеса на Дафинка. Споделих тази случка с Учителя, че тя се е излъчила и е дошла да ме поздрави и то точно тогава когато съм свирела песен от Учителя. Учителят ме изслуша и каза: „Тя горя, горя, горя като една свещ и изгоря!“ Аз нищо не казах, но това ме разтреса много дълбоко. Много по-късно и Жорж се разболя от същата болест, туберкулозата му разруши белите дробове и той си замина. Учителят беше много строг за отговорността на учениците. Човек трябва да има отговорност за мислите си, които изпраща към околните си и когато търси отговор и взаимност от тях. В Школата на Учителя 2/3 от състава ѝ бяха жени, а 1/3 мъже. По този повод Учителят каза: „За пръв път в Школата на Бялото Братство като ученици се допускат жени, защото досега през всички епохи ученици са били само мъже. Това има своето предимство, но има опасност заради жената ученика да се провали“. Аз бях свидетелка как именно това се случи. Заради жената много братя се провалиха, не си издържаха изпита. И обратното бе вярно. Много сестри изгоряха, някои като свещи, други като факли, а трети изгоряха поставени на клада, вързани от сили, на които предварително се бяха обрекли. В светът на чувствата има градивни сили и те имат отношение към Чистота у човека. Има и разрушителни сили с нисходяща насока. Повличат те към бездната на разрушителната стихия на чувствата. Ето ви един пример кой как разреши задачите си. Ние бяхме в клас и видяхме как двама ученика - Жорж и Дафинка държаха един и същи изпит на Чистотата.

216. ГЕОРГИ РАДЕВ И НЕГОВАТА ГОСТЕНКА - ОХТИКАТА

Жорж след като не си издържа изпита с Дафинка дойде му гостенка наречена охтика. Така се наричаха тогава туберкулозата на белите дробове. Учителят се опита на няколко пъти да му помогне, но той беше много горд дух, имаше голяма гордост в себе си събрана от миналите векове. Имаше знание също събирано от миналите векове, то го възгордя и Жорж не можа да приеме обикновените методи за лечение, които Учителят му даде. Първо не ги прие и второ не ги изпълни. Те трябва да се опишат подробно, защото Жорж е класически пример където е събрана цялата философска мисъл на човечеството в един човек, в един дух отвътре и толкова горд от познанията си и не можа да се преклони през обикновените методи на Учителя. Не можа да се преклони пред малките величини на тези методи, които Учителят му бе

дал за лечение. В една беседа Учителят спомена: „Аз му казвам да диша дълбоко, а той ми говори за хороскоп. Аз му казвам да диша дълбоко и му казвам как това да го прави, а той ми отговаря, че в хороскопа му е обозначено, че ще живее до 30 години. Аз му казвам, че Господ стои над всички хороскопи и че Бог съизволява да повдигне човека, а той ми говори, че не може да прескочи неблагоприятния си аспект“. Така Жорж не послуша Учителя. Гордият философски дух не поиска да се смири пред Учителя. А първата стъпка бе да се смири, да се смали като обикновен човек и да присътпи при нозетѣ на Учителя като ученик. Втората стъпка бе да приеме думите на Учителя като откровение на Бога. А третата стъпка бе да изпълни всички съвети от Учителя. Той не направи нито една от тия три стъпки в онази посока, която Учителят му посочи, а се обърна на обратната страна и скочи в бездната на непослушанието. Как е възможно ли? Ето, ще ви разкажа как.

Когато Жорж се разболя Учителят му каза да яде по едно яйце на ден, като всеки ден от седмицата увеличава по едно яйце, така че седмия ден да изяде 7 яйца. От следващата седмица трябваше да почне да яде отново по едно яйце всеки ден и отново ще увеличава с по едно яйце. При туберкулозата на белите дробове има отворени каверни и чрез тях се губи много белтък в организма. Затова трябва да се внася белтък чрез храната. А за вегетарианците най-удобно е да ядат сварени кокоши яйца, защото там има най-много белтък. Но Жорж не пожела да яде яйца нито варени, нито пържени, защото са били рожби от петел и кокошка. Като че ли Жорж не беше роден на земята в тяло, а като че ли беше паднал от Небето. Той също беше плод на такъв петел и кокошка, беше роден от майка и заченат от баща. Но разни хора и разни заблуди по криво разбрани идеали. Учителят му казва - яж яйца, за да оздравееш, а той умува, че те били произведение от петел възкачен върху кокошка. Веднъж виждам такава картина: петел върху кокошка и Жорж ми посочва с пръст и ми казва: „Ти смяташ ли, че от това, което те сътвориха сега ще дойде моето изцеление?“ Аз го гледам и му казвам: „Жорж, отвори си очите и отиди да видиш как от родилния дом хората изнасят новородените си деца. Ти как мислиш, че чие произведение са? на човека или на Бога?“ А на този въпрос той не може да ми отговори. Ето какво го спъна - петел връз кокошка. Но важно то беше непослушанието му към Учителя. Аз му носех супа застроена с яйце, а той не искаше да я яде. Аз нося от същата супа на Учителя, приготвена по същия начин и Учителят я изяжда, а понякога си поисква да му сипя и втори път. Учителят яде от супата ми, а Жорж не иска да яде. Казвам му: „Жорж, с дясната си ръка току-що занесох чиния от тази супа на Учителя и той я изяде пред мен като ми каза да ти донеса от същата супа и на теб. Той я изяде, а ти не искаш. Ти по-горе ли си от Учителя? Той мълачи и отбива чинията със супата. Ето виждате ли упорството до къде води?“

Много по-късно когато отслабна, Борис го заведе на Куртово, местност под Балмекен и престоя с него 15 дни. После го посещаваше и му носеше храна в раницата си като преминаваше 20 км пеш докато се качи при него. Тогава Учителят ми каза: „Положението на Жорж е на две. Може да оздравее, може и да си замине“. Замълча малко и добави: „Е, и тук ще работи и там горе ще работи. Все едно. Работата е една. И горе е работа и доле е работа. Ученикът работи навсякъде. Според мен ученикът работи навсякъде, но само ако е ученик. Ако е човек, не на всякъде работи. Този случай доказва това“.

Когато Жорж се разболя аз питах Учителя какво ще стане с него. Учителят вдигна глава от масата си и строго ми каза: „Жорж трябваше да вземе дипломата си и да работи с нея“. А той най-демонстративно не отиде

дори да си я прибере и тя остана там във факултета. Не пожела да си я вземе. Второ, не пожела да работи с тази диплома, която му осигуряваше професия. Това беше груба грешка и този, който му я внуши тази идея още от самото начало го поведе по кривите пътища на непослушанието към Учителя.

След като го погребяха, Учителят каза: „Жорж можеше и да не си замине, но се излъчи и не можа да се върне в тялото си, защото в последните дни все се е излъчвал. Много хора така си заминават без да им е дошло времето за това“. Аз стоях втрещена пред Учителя. Не можех да проумея нищо. Проумяхах само колко е малко нашето знание по тези въпроси и колко е много нашето непослушание към Учителя.

217. ГЕОРГИ РАДЕВ И ПОСЛЕДНАТА БЕСЕДА НА УЧИТЕЛЯ ЗА НЕГО

Здравето на Жорж започна да се влошава, вече дишаше учестено и взе да не му достига въздуха. Тогава Борис Николов отиде при Учителя и му каза: „Учителю, Жорж не може да понася въздуха тук, да го заведем ли в Куртово?“ „Заведете го!“, кимнал Учителят. Борис му беше първи приятел от 20 години и такова другарство означава много. Борис организира прехвърлянето му в Родопите, заселват го в една барака, която е и на държавната печатница в София, която предварително е заангажирана от Неделчо Попов, който работеше там. Борис живя там 15 дни с него, после го остави сам, погрижи се да не му липсва нищо, заплати на селяните да го обхождат и навестяват и се завърна. Всички знаехме, че това му са последните дни на земята. Той също знаеше това и затова сам пожела да се отдели от всички. По-късно Учителят споменава: „Той знаеше как сам да си замине в планината, а не се научи да носи една стомна вода!“ Ставаше въпрос за оня съвет, който Учителят му беше дал. Според него Жорж всеки ден по три пъти трябваше да ходи с две празни стомни от Изгрева до извора на Диана Бад, да ги напълни там и да ги донесе на Изгрева. Ето това беше съвета и метод на Учителя за неговото лечение. Той не можеше да проумее как така ще оздравее, ако носи само в ръцете две стомни по три пъти на ден вода. Тази задача бе дадена от Учителя на цялото Братство. На някои бе казал да се облекат с дебели дрехи посред лято, да сложат балтон или кожух, дори с шапка и завити с шал както през зимата. Трябваше да бъдат обути с вълнени чорапи и зимни обувки. Целта бе да се получи едно изпотяване. След като се върнеха със стомните напълнени с вода, трябваше да пият гореща вода стоплена от същите стомни. Получаваеше се второ изпотяване. Освен това човек като носи вода направо от извора се свързва с онази магнетична сила, която идва и излиза чрез извора, защото сила има във водата, която извира сама. Нали сила я кара да изтича? Учителят е говорил много по този въпрос. Знание имаше на Изгрева, но нямаше хора, които да се ползват от него. Имаше знания в Жорж, които носеше от миналото, но този горд дух не пожела да поеме нещо от знанието на Учителя. Като си спомням за онези години хваща ме яд. Както за него така и за непослушанието му.

Беше организирана една екскурзия до Мусала през 1940 г. като групата беше от 45-50 човека. Вечерта всички спяхме в едно общо помещение в новата хижа на Мусала покрити с одеала. До Учителя беше легнал Неделчо Попов. А от братята само той бе допускан най-близо до Учителя. И той го обслужваше в неговия личен бит. Тази нощ Неделчо беше легнал до Учителя.

Ако има някаква нужда Учителят да бъде обслужен от Неделчо през нощта. Неделчо лежи до Учителя, но не спи, защото усеща, че някаква съдба се разиграва през затворените очи на Учителя. Той е полегнал на ребро на дясната си страна, затворил си е очите и цяла нощ разговаря с Жорж. Неделчо слуша целия разговор. Неделчо чува как Жорж му задава въпроси, а Учителят му отговаря и не само отговаря, но му изнася беседа. А това продължило цяла нощ. Разбирате ли какво значи разговор между Жорж-непослушника и Учителя? А Неделчо Попов слуша ли слуша. Гледа ли, гледа в тъмната нощ. Не вижда Жорж, но чува гласа му. Вижда Учителят как е затворил очи, но разговаря с Жорж. И колкото повече слуша, толкова повече занемява от величието на Учителя, от неговото смирение и благост да се спре, да се доближи до уровеня на ученика-непослушник и да му говори цяла нощ. Да избере такъв метод за разговор и такъв метод за обучение на другите. Учителят не случайно е оставил Неделчо да бъде свидетел. Ако не е искал да бъде слушан този разговор Учителят е имал две възможности: или да приспи Неделчо, или да затвори копчето на радиото си и така Неделчо може да гледа колкото си иска и да слуша още толкова, но нищо нямаше да чуе, нито пък да види. А сега вижда и слуша. Сутринта се събудихме рано и се възкачихме на връх Мусала. Неделчо не беше спал цяла нощ и бе в едно възбудено състояние от целият разговор. Върнахме се и почивахме в хижата. Не след малко пристигна човек от връх Мусала, където по телефона от София се обадили да се съобщи на групата на хижата, че някой си Георги Радев е починал на 22.VII.1940 г.

Неделчо стоеше като изваян образ от камък. Погледът му беше отправен някъде надалече търсещ духа на Жорж. Учителят се разпореи и няколко братя с Борис, придружени и от Верка Куртева заминаха за Куртово, за да го погребат. Групата около 50 човека заедно с Учителя тръгнахме да слизахме. Спряхме да преспим при мостчето под голямата скала. Там имаше поляна. Накладохме огън. Вечерта тук Учителят ни държа слово. Сутринта в 5 часа на 24 юли 1940 г. също ни държа Слово и се прибрахме през Чам Курия за София. Разбрахме след това, че в 9.00 ч. на 22 юли 1940 г. Георги Радев е починал. Помествахме резюмета направени на циклостил, които сме запазили от тогава.

I.от 23 юли 1940 г., от сутринта. II.на 23 юли 1940 г., 9 ч. вечерта III.24 юли 1940 г.

I. Резюме от беседата на Учителя държана на Мусала, 23 юли 1940 г., вторник сутринта при изгрев слънце

Малкият и големият свят

На екскурзията с Учителя до Мусала бяха 50 души братя и сестри. Стигнахме на върха в 4.40 часа. Преди изгрева на слънцето Учителят каза:

„Когато човек не разбира младостта, плаче. Когато човек не разбира старостта, куца. Да разбира човек е много мъчно.

Слънцето изгря в 5 часа и 7 минути над малък облак. Голяма част от небето е покрито с облаци. Вятър. Времето е хладно.

Добрата молитва (при изгрев слънце). Размишление. В началото бе Словото. Ще ви прочета само последния стих от 10 глава на Ев. от Матей.

Пета гл. от Ев. Лука, 37 ст; 15 глава от Ев. Йоанна, 16 ст.

В живота има две максими, които трябва да пазим. Когато човешината е от вън Бог е от вътре, то е истинското положение на човека. Когато човешината е от вътре, Бог е от вън, т.е. когато човек не се отнася човешки, Бог е от вън тогаз идат всички противоречия в живота. Та сега по някой път вие из-

питват човешината, но не само вашата човешина, но и човешината на всички хора от вън. Тогаз Бог е от вътре. А по някой път, опитват безчовешината от вътре и казват: Не си струва човек да живее за доброто. Човек да живее малко за себе си. И всички страдания в света произтичат от този факт, когато човек живее за себе си. Човек като мисли за себе си никога не може да бъде щастлив. Защото идеята да бъде щастлив, ти я прилагаш по отношение на малката част, а това е невъзможно. Когато тръгнеш за планината можеш ли да носиш всичко? Когато тръгнат много души то всеки носи по нещо. Хиляди хора носят и изволяват по-вече нуждите, от колкото един човек. Един човек колко може да носи? Хората се заблуждават в това отношение, че всички хора са се нагърбили с идеята на Бога да оправят света. Всеки, който страда той вече е намислил да оправи света.

На гладния можеш да кажеш, че Господ е промислил, обаче той иска хляб. Занесе му хляб. Казват: Бог ще промисли. Този израз: „Бог ще промисли“ е вече от вън. Тя не е права мисъл. Човек мисли, че като му изядат хляба ще остане гладен, а той не знае, че като му изядат хляба, този хляб по-вече се увеличава. Ако изядат вашия хляб, за вас ще останат 12 коша пълни. Сега някой казват: да опитаме това, за да го повярваме. Вярно е, че човешките работи трябва да ги опитваме, за да повярваме в тях, а пък Божествените трябва да повярваме, за да ги опитаме.

Хората трябва да ги познаваме, за да ги обичаме. А пък Бога трябва да обичаме преди да го познаваме. А ние искаме сега Бог да ни даде всички добри условия и тогава да го обичаме. - Това е по човешки.

Бог като искат да го познаят хората дава им страдания. Ето де е противоречието в страданието. Отивате при един грънчар. Той се е оцапал от мачкането на калта. Ти казваш: с какво се е занимавал той. И дрехите му оцапани и той е оцапан. Но след това изкарва грънци, които са красиви и полезни. Та страданието е грънчарство. Ще бъркаш кал, от нея ще правиш грънци, на колаво ще ги изглаждаш, после ще ги опечеш, ще ги продадеш. А вие искате направо да имате печени грънци. Такива няма в света.

Страданията са суров материал, от който ще направиш хубави работи. Та миналите страдания на хората са настоящите радости. А пък сегашните страдания ще бъдат бъдещите радости. Всеки човек, който не е страдал няма право да се радва.

Когато не обичаш някого не се мърдаш от мястото си за него и нищо не му казваш. Но щом обичаш някого, не те свърта, той не иска, а пък ти искаш да му отслужиш. Понеже слънцето обича хората, то ги търси, през дупките се провира да ги търси. Един глашатай е слънцето.

Учителят погледна мъглите, които се движеха по долините и върховете пред нас и каза: Това е кармата на Европа. Раздвижила се е. В съвременното човечество трябва да се събуди онова съзнание - хората съзнателно да изпълняват Волята Божия. Не да мислят, че Бог е от вън и да изпълняват Волята Му, но да Го чувствуват от вътре. Аз като говоря за вътрешния и външен живот разбирам следното: Външният свят е малкият свят, а вътрешният свят е големият свят. Човешината е в малкия свят, а Любовта е в големия свят.

Днес всички си повдигнете сърцата и се съединете по цялото лице на земята с всички хора, които желаят подобренieto на света. Свържете се и с обществата и в духовния свят и в Божествения свят. Свържете се с това, което те мислят и с това, което те правят и работите ще стават тогава полесно. Вие на земята ще бъдете проводници на онези блага, които те ще донесат. Когато те бутнат копчето всичко ще тръгне. Спрат ли копчето всичко спира.

Когато Бог е от вътре, противоречията се премахват и хората са готови да се примирят. А когато Бог е от вън, а не от вътре, тогава няма примирение за хората. Докато житото е в хамбаря не дава плод. Трябва да се посее, за да даде плод. Всички религиозни вярвания са статистически. Казвате: да се обичаме, да бъдем добри, това е статистическо положение: В дадените моменти всякога трябва да имаме положителното. Например, виждам един човек, трябва да му мисля доброто, виждам друг - също. - Непреривно да желаем добро на всички хора.

Законите на Любовта

Беседа от Учителя на 23 юли 1940 г., от 9 ч. вечерта, вторник при моста между Мусала и Чам Курия на връщане от Мусала.

Времето тихо и топло. Небето чисто, звездно.

„Любовта никога не се изменя. Когато кажеш: Аз те обичам и като мислиш, че от тогаз е любовта тогава тая любов е еднодневка. Когато обичаш някой човек, то той благодарение на това, че ти го обичаш, обича други някого. А пък ти го ревнуваш, като видиш, че той обича друг. Тогава лицето ти потъмнее. Да не съжаляваш, че си обичал някого!

Всички хора се мъчат. Онзи, който обича се мъчи понеже се съмнява дали онзи го обича, а и онзи когото обича и той се мъчи и съмнява дали го обичат. Защо се съмняваме? Защото не обичаме! Защото като обичаш, ти си доволен, че обичаш, ти си благодарен от факта, че обичаш. Закон е: Когато обичаш едного и тая любов те направи да обичаш всички хора, тогава тая любов е истинска. Когато обичаш едного, ти да се радваш, че ставаш причина хиляди други хора да обичат! Невъзможно е онзи, когото обичаш и той да не те обича. Когато и да е, той ще ти се отплати! Може хиляди години да се минат, но той ще те обича!

Любовта никога не губи! Дали сега не обръща внимание този, когото обичаш, това нищо не значи! Но любовта ще се върне при тебе с лихвата! А пък ние сега мислим, че любовта може да губи! Ти можеш да мислиш, че си изгубил, но ти се самоизмамваш. Само при любовта няма загуба. Като обичаш едного ще обичаш всички! Това е мярката. Огънят като топли тебе, едновременно може да топли и други същества. Защо ще ревнуваш да искаш да топли само тебе?

Ти да имаш ревност в любовта в този смисъл: Да имаш повече любов и онзи да обича повече другите! И после ставате изповедници: питах онзи, когото обичаш дали обича други. И казвах: Как така да обича другите без позволение! Ако ти си сестра и някой брат ти каже, че обича другите той те лъже. Като ти каже, че само тебе обича, той те лъже. Ако бащата може да обича своята дъщеря много благородно, защо да не обича и друга някоя също така?

Ние сме на степени в любовта! Обичаш слънцето заради светлината, която дава. Обичаш скъпоценните камъни заради това, което дават. Обичаме нещо, за това което приемаме, а пък това, което приемаме е Божественото. Значи ние оценяваме Божественото в музикалния човек или в друг някой човек, в една буболечка и в слънцето, и в цветята и пр., което оценяваме в тях, това е Божественото.

В Любовта има един закон: Не пристъпвай свещената преграда на любовта! Любовта си има свещена преграда. Ако се приближиш много, ще изгориш, а пък ако се отдалечиш много, ще замръзнеш. Ако ти е много горещо, ще се оттеглиш малко. Защо ще обвиниш, че са наклали много огъня? Един ден тия дървета, които сега горят в този огън, ще ги срещнете и

ще им направите една услуга, понеже сега сте ги отсекали. Ще им кажеш: Много ти благодаря, понеже ти един ден заради мен стана жертва, за да се топлим на връщане от Мусала!

Някой път вие искате да се специализирате в най-хубавата наука - науката за любовта - и после изоставите!

Защо ние жените да не може да обичаме жени? Там е кривото разбира не на любовта. Когато говорим за „женска любов“ ние разбираме това, което носи мекота и топлина. А пък „мъжка любов“ е това, което носи светлина. Топлината и светлината са съединени заедно, раждат сила. И там е красотата. Вие сте обичали по този начин, но не сте разбирали право. Някой ми казва, че не може да обича. Аз ще му кажа: Има ли някой човек, който не може да яде? Той трябва да каже: Не мога да обичам, както вие обичате. Това е вярно. Ти като си комар, любовта ще ти се покаже до толкова до колкото можеш да я възприемеш като комар. Ако си муха ще проявиш любов колкото можеш да я проявиш като муха. Като станеш човек, ще я проявиш колкото можеш да я възприемеш като човек.

Някой казва: Умирам за любовта! Човек, който умира за любовта не знае каква любов има. Христос, който се жертвува от Любов, умре ли? Не! значи няма смърт при любовта! Вие някой път си туряте пръстите през любовта и я гледате през дупчиците между пръстите.

Вие се учете от тия, които се обичат и след време и от вас ще се учат.

Светът е едно велико училище. Любовта е един велик капитал. Някой път вие се считате излъгани. Обаче след време онзи, който вземе вашия капитал ще ви го върне. Капиталите на любовта никога не се губят.

Вие си дръжте старата любов и новата не оставяйте настрана. Не се отказвайте от старата любов докато имате новата. Старата любов е майката, а пък новата любов е дъщерята. Ние обичаме някое семейство, заради някого в семейството. И обичаме някои неща заради някого. Ние трябва да знаем, че един човек обича някое семейство заради някого в семейството. И тия домашни трябва да знаят, че той заради някой в семейството обича и тях.

Трябва да напишете по една теза върху любовта. Научно да я разгледате. Напишете и някоя поезия за тази вечер. В този огън дървата дават всичко Божествено". След това се изпяха доста песни около огъня. Учителят каза: „Тук по тревите, по дърветата, по камъните ще оставим следи, че е минала група и е пяла.“

Резюме от беседата на Учителя държана на 24 юли 1940 г., сряда, 5 ч. с. (при моста между Чам Курия и Мусала, на връщане от Мусала)

Частите и цялото

Човек е свободен да мисли каквото иска, но не е свободен да върши каквото иска. Щом направи това, което иска, налага му се това, което не иска. Някой казва: аз съм свободен. Какво сме свободни! Ти отсичаш едно дърво и мислиш, че си свободен. Не сме свободни да го отсечем. Ние си позволяваме да правим това, което не е позволено. Сухи дърва имаме право да ги изгорим, но не и сурови. Единствените хора, които не могат да прокопсат са дървосекачите, въглищарите и рибарите. Кой рибар, който е ходил на риба е прокопсал. После кой воденичар, който е млял жито е прокопсал. Трябва да се пазим от воденичарството, после от отсичането на дървета, от производство, от продажба на дървени въглища, после от кръчмарство - от продаване на вино.

Аз наричам свободен човек следния: като те калят, да не могат да те окалят, да не губиш равновесие. Като те горят да не могат да те изгорят.

Някой път достатъчно е да се намериш между стотина души болни хора, за да помислиш, че си болен. Едни ти разправят за бъбреците, други ти разправят за дробовете си, за стомаха си, за краката си и пр. И ти почват да чувствуваш, че носиш тези болки. И ние понякога носим болките на цялото човечество, влизаме в това трептение и носим болките. И доброто и злото се предават. Те са еднакво силни. Не смесвайте злото и греха. Доброто и злото са сили. Злото, то само зло не прави, а се подкупва за греха. А пък доброто не се подкупва. То казва: не, та много работи в света вървят с подкуп. Грехът е подкуп. Някой казва: любов имам. Дето се влюбвате, това не е любов. Ти ако обичаш баща си и майка си повече от Бога каква е любовта. Писанието казва, ако ги обичаш толкоз колкото обичаш Бога тогава е на място. Всъщност, трябва да обичаш Бога повече от всичко. Ако обичаш баща си и майка си, които много малко са направили за тебе и ако обичаш тези, които нищо не са направили за тебе, ако ги обичаш повече отколкото Онзи, който всичко е направил за тебе, там е всичкото ви заблуждение. Та всичкото нещастие седи в това, че ние претърпяваме последствията на онова, което сме направили.

Всякога когато обикнеш света повече от Бога, то ще се върне върху тебе. Понеже си обикнал Господа по-малко то и синовете ти ще те обикнат по-малко. Синът обича жена си повече, отколкото баща си и майка си. Но после и с този син и с жена му ще стане така.

Това са задачи на цялото човечество. Ние разрешаваме една задача, която е обща, а не индивидуална. Във всички служби и във войската наказват човека за непослушание, за липса на любов. Но непослушанието произтича от това, че началника изисква повече любов, готовност за всички жертви, а пак само любовта може да направи да се жертваш. Човек може да се жертва от страх, но това не е истинска жертва.

Човек ще се учи да не прави погрешката на Якова. Всеки човек си има един възлюбен син Йосиф в себе си. Баща му го обичаше повече. Но той е който страда. Него го пращат в Египет, седи в затвора, после жените го изкушават. Светът те изкушава. Светът е една много префинена жена. Славата на света е префинена жена. Като я погледнеш влюбиш се, запали ти се сърцето и казваш: о, да си пожиеем в света. Казано е в писанието: „понеже възлюбиха славата човеческа повече от колкото славата Божия“. У мнозина е това.

Любовта към Бога ражда всичко. Човек трябва да се подчинява от любов. Това е свободата. Там е истинската свобода от любов да направиш нещо. Ако не го направиш от любов не си свободен. Свободата зависи от човешката мисъл. Когато умният турят на работа, ще я извърши с любов, добре. А пък ако глупавият турат на работа ще направи доста пакости.

За сега има една обща карма и тя носи последствията си. Ние носим общите добродетели и общите недъзи. Друг някой направил погрешка, на тебе ти се дава да я изплатиш. Ние сега не разрешаваме една индивидуална карма, а общочовешка карма. Христа защо трябваше да го накажат? За общата карма. Цяла една нощ, един полк римски войници се гавриха с него, туряха му венци и мантия и му се покланяха, удриха му плесници, плюха го. Това считам за най-голямото геройство. Христос прекара тази нощ между римските войници в онова умствено изпитание и Той беше спокоен, доволен, силен всичко да понесе. Той имаше силата да се избави когато го хванаха, да се освободи от гаврата, от кръста, но не употреби силата си. Христос пре-

търпя три несрети: и в умствено отношение, и в духовно, и във физическо отношение. Това показва силата на неговия характер. Желая и вие да издържите на всички изпитания като Него.

От римската империя нищо не остана, а пък от Онзи, Когото биха, с Когото се гавриха, от Него остана нещо. И кръста, на когото Го разпънаха и той се въздигна и стана по-знаменит от цялата римска империя. Кой днес не носи кръстчето. Във време на римската империя, считаха кръст за най-позорно нещо, а пък днес го считат за емблема на доблест, храброст и благородство. В този живот кармата е негативна, вие изпитвате всички несгоди, а в следущия живот ще имате условия да правите добрини. Светът навсякъде е пълен с Божии блага. Ние минаваме като слепи и не виждаме онези велики блага, които съществуват.

Сега през тази година имате условия като се върнем у дома да бъдете богати. Като направиш нещо за Бога, ти си свободен, няма тогава кой да те съди".

Неговото заминаване не изненада, но всички смути. Всички знаеха какво бе Жорж тук на Изгрева, защото животът на всеки от нас бе открит за другите. И да искаш, не можеш да скриеш нищо. Върна се групата, която погребва Жорж и докладваха на Учителя. Все пак нас ни вълнуваха много неща. Защо той си замина? Заради отклонението, което направи спрямо Школата, заради непослушанието си към Учителя, заради незнанието си или заради своят хороскоп? Тогава Учителят отговори на този въпрос: „Той нямаше да си заmine, но той се излъчи и не можа да се върне в тялото си“. Оглеждаме се, поглеждаме Учителя и мълчим. Знаехме от него, че човек може да излезне от тялото си с духовното си тяло и да посещава други светове. Беше ни казал, че човек може да се излъчи с етерният си двойник и да не се завърне в тялото си. Ами тук как и с какво бе напуснал физическото си тяло? С духовното си тяло или с етерния си двойник? Ето, това бяха въпросите, които ни вълнуваха. Приятелите му разглеждаха хороскопа, занесоха го пред Учителя и искаха да питат поради кой аспект той си замина? Учителят се разсърди: „Не чухте ли, че веднъж ви казах, че над всеки хороскоп стои Бог и Той разполага с човешките съдби и ръкополага човешките събития“. Върнаха се и казаха: „Нищо не разбрахме“. А аз питам сега вас, които четете това, проумявате ли кой стои над човешкия хороскоп и кой управлява астрологията? Ето, това е важното.

Не мина много време и аз сънувам брат Жорж, че ми се явява на сън и ми се хвали: „Знаеш ли, че Учителят ме върна на земята?“ Това така ме изненада, така ме възбуди вътрешно, толкова въпроси повдигна в съзнанието ми, че не можах да се справя. Как ще се върне, по какъв начин? Нали няма тяло? Нали го заровиха и то отдавна се е превърнал в пръст. От къде ще вземе тяло? На времето Христос възкреси Лазар, но той тогава имаше физическо тяло. Ние знаехме, че Учителят също бе възкресил някои приятели, но телата им бяха на смъртния одър. Ами тук какво означава това? Не може да бъде само сън. Тук има и нещо друго. Сутринта отивам при Учителя и разказвам съня си. Той отговаря: „Е, рекох, Милка Периклиева“. Стъписах се. Как е възможно това? Та той беше мъж. И сега Учителят го връща и го поставя в женско тяло. И той сега е влезнал в Милка Периклиева. И на другия ден Милка пристига у дома. Ние с Борис само се спглеждаме и се усмихваме. Борис се разположи към нея. Аз съм настърхнала и викам: „Борисе, внимавай, може Жорж да е влезнал в нея, но пред тебе стои жена и да не ми създадеш ядове по женска линия“. Отговаря ми: „Не се плаши. Ние с Жорж сме големи приятели“. „Аз да те предупредя за всеки случай, пък ти си бъди

приятел с Жорж." Станахме големи приятели с Милка, но аз като се обръщах към нея мислено поздравявах и Жорж в нея. Така дочакахме в дома си новата 1944 г., където бяхме Учителят, аз, Борис и Милка Периклиева. Жорж беше в нея една-две години по-късно, защото дойде време и тя спря да ни посещава. По това разбрахме, че Жорж се бе отишъл и напуснал временно-то си жилище, в което пребиваваше. А това бе тялото на Милка Периклиева. Вероятно си беше свършил работата, за което Учителят го бе върнал отново на земята.

А с Милка Периклиева останахме добри приятелки. По време на събитията и на процеса срещу Братството през 1957/58 г. тя остана вярна на приятелството ни, дойде и ни предупреди, че властта посредством нея и Петър Димков са се опитвали да скалпят обвинение срещу Борис. Отначало тя се подава на внушенията, но изведнъж се опомнила и каза: „Аз съм вярна на приятелството си с Борис и Марийка“. Дойде вкъщи, обясни всичко. Не само обясни, но и показа с какъв жест и с какви думи се е отрекла от първото си показание срещу нас. Гледаме и не вярваме на очите си. Тя ни показва всички жестове, мимика, дори и чуваме гласа на Жорж Радев. Значи Учителят отново бе вкарал Жорж Радев в нея, за да свърши още една работа. Жорж чрез нея спаси самата Милка Периклиева да не извърши предателство към Школата, да навреди на Борис без да има той вина и накрая Жорж удържа на приятелството си към нас.

Минаха години. Възрастните приятели понякога си спомняха за Жорж с добро чувство. Слушах ги, мълчах и винаги изникваха думите на Учителя, произнесени пред мен: „Ученикът работи винаги и долу на земята и горе на Небето, защото ученик е онзи, който изпълнява волята Божия. А работа е една - идването на Царството Божие на земята“.

Ще дойде време и ние ще си заминем. На нашето място ще дойдат други. Но да имате връзка с учениците от духовната Школа трябва да я създадете сами. Тя се създава само чрез Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно. Тогава тази връзка е неръководна и недосегаема за скверни ръце. Тази връзка между душите създава път, по който преминават душите от Невидимия свят във видимия свят на земята и обратно, по този път се възнасят човешките души напуснали земния си път. Ето, на такива закони се гради приятелството.

218. ГЕОРГИ РАДЕВ И НОВИТЕ ДРЕШКИ

Георги Радев беше човекът, който правеше впечатление с високата и слабовата фигура, с построената по особен начин глава, с походката си, с говора си, с почерка си и накрая със заниманията си. Занимаваше се с всичко и всичко му вървеше отръки, което се отнасяше до умствените му способности. Разпиля се като пълноводна река и не можеше да се прибере в коритото си и затова не свърши онази работа, която му бе определена. А на неговата воденица можеше да се мели и жито от пшеницата на Учителя, но той се разпиля и после нямаше вода, за да му се задвижат воденичните камъни. А това бе едно неблагоприятие в онези години, да си отклониш водата и силата в друга посока. Но в онези години това неблагоприятие се смяташе едва ли не за подвиг. Въстанаха срещу света, отхвърлиха света и живеяха за себе си, за да се издигнат по-близо до Богопознанието. Отделиха се и така си отрязаха корените и дървото изсъхна и клоните им не вързаха онези плодове, които по тези дървета трябваше да зреят. Така завършиха мнозина от това поколение с това погрешно разбиране. Един от тях бе и Георги Радев.

Приближава се един път Учителят до Георги Радев, подава му една книжка и му казва: „Можете ли да ушите на тази книжка нови дрешки?“ Жорж поема книжката и чете: „Наука и възпитание“ - първо издание. Ние бяхме свикнали на стила и говора на Учителя и особено ни допадаха изразите от първите издания на неговите беседи. А сега Жорж трябваше да прекрои и да ушие нови дрешки и да я направи по-достъпна. Наистина смисъла не бе изгубен, измениха се някои думи и някои изрази. Това бе единственият опит на Учителя да даде задача на някого да прекрои и ушие нови дрешки на негова книга. Според някои тази книжка била дисертация на Учителя когато е следвал в Америка. По едно време на Жорж му дойде идея да събере извадки от мисли и изрази на Учителя, касаещи се до определена тема. Така излезна книгата „Учителят говори“. Той ходи при стенографите, дадоха му материали и той успя да събере в едно целият този материал. Но Учителят не беше доволен от това, но не се противи. Не трябва да се забравя, че всяка една беседа бе давана от Учителя при особено разположение и изява на Духа. Ето това го запомнете и си го подчертайте. Това бе Слово Божие, то преминаваше през Учителя и се обличаше от думите и словата на българския език. А това бе една от големите привилегии за българския народ. Всяка една беседа на Учителя в различно време от 22 години бе Слово на Светия Дух, който се изливаше и слизаше съобразно деня, съобразно Божественото свръхсъзнание за мига и действието. Надявам се, че ще си направите справка какво означава Слово, какво означава Божествен Дух, какво е Господен Дух и какво е Христов Дух. Това са вечните скрижали на Словото, запечатани като Светая Светих в Небесната Скиния. Затова всяка една беседа е специфично изливане на Духа. Тя е ежедневно слизание на Духа в Словото, а Словото е живот за душите. А човек се храни от мислите на това Слово. И ако вие решите да извадите различни мисли от различните беседи и ги съедините по теми, то ще се окастри основната идея на дадена беседа в даден ден, когато Духът минава през Словото. Ето това е причината, поради която Учителят не беше доволен от това извличане на материала по теми, защото се окастриха беседите.

От друга страна ако такива теми попаднат в човек, който не е запознат с Учението на Учителя той едва ли би разбрал нещо. А само човек, който е преминал 22 години Школа и прочел цялото Слово на Учителя може да се ползува от едно такова систематизиране по теми. Но такъв човек по мое време нямаше и по ваше време няма да има, защото човешкият живот е кратък и много малко е времето да се занимава човек със Словото на Учителя. След заминаването на Учителя решиха да систематизират Словото по различни теми. Но когато го направиха видяха, че това вече не е Слово на Учителя, а отрязани клони от едно Небесно Дърво. В тях нямаше живот, защото бяха извадени от беседата. В беседата имаше живот, защото Духът бе слезнал и я бе дал във форма на Слово. А тук при отделни цитати тези думи, за да ги оживи човек трябва да ги вкара в себе си, но това може да го направи само онзи, който живее със Словото на Учителя. От всички, които познавам само Борис Николов беше срещу такъв опит да се изваждат по теми различни мисли от Словото на Учителя. И той не разреши да се отпечата. Изнасяше довод, че първо трябва да се печатат непечатаните беседи и след това, който желае и когато може да си изважда и подрежда материала както намери за добре Важното е Словото на Учителя да остане непроменено, за да остане в него Силата, която е слезла чрез Светия Дух.

Това е историята за „новите дрешки“, която история бе нееднократно използвана от онези, които искаха да променят Словото на Учителя под раз-

219. ГЕОРГИ РАДЕВ И ДИПЛОМАТА

Той беше още от самото начало при отварянето на Школата. Висок, суховат, но интелигентен и умен. Имаше необикновен почерк и буквите ги наричаше като мъниста. Но езикът му беше хаплив към чуждите слабости. Но към своите слабости беше великодушен. По негов адрес Учителят много неща е споменавал и след време ако съберете всичко, което е казал за Георги Радев ще може да изградите един образ за него. Към него аз лично имах разположение, защото той живееше в друг свят, който за мене беше непознат и ние само се разминавахме като обикновени познати на Изгрева. Аз не навлизах в неговия интелектуален свят понеже не можех, а и той не навлизаше в моя свят, защото не можеше да издържи. При мен вреше, кипеше и всичко чрез огън се изпитваше. Непотребното, излишното изгаряше и оставаше онова, което се превръщаше в стомана. Те бяха добри приятели с Борис Николов, идваше ни често на гости и това запознанство продължи към 20 години.

В първите години на Школата мнозинството от Младежкия Окултен клас бяха студенти. Те работеха тежка физическа работа по строежите, за да се издържат и заплащат следването си. Завършиха своите факултети и както бе редно навсякъде по света младия човек взема дипломата си, слага я в джоба и с нея тръгва да работи и да изкарва прехраната си. Но тогава се случи точно обратното. Захвърлиха си дипломите. Жорж не пожела да отиде и да си я получи. А беше завършил с отличие. С този успех му предлагаша да отиде да работи в Университета като асистент, но той не пожела да отиде да работи от гордост. Смяташе това знание, което бе получил в университета като ненужно и вредно. Ами защо тогава следваше и завърши? Ето това бяха въпроси без отговори. Той подведе и други. Борис Николов също завърши факултета, предложиха му да остане като асистент по ботаника, но отказа. Не желаше да се подчинява на професори и администрация. Отиде да работи физическа работа, стана мозайкаджия и цял живот работи с камъни. Не пожела да навремето да работи в Университета, защото трябвало да се подчинява на професори и академици. Но като започна да работи като мозайкаджия бе принуден да се подчинява на предприемачи и простаци. Но искали да бъдат свободни. На времето Учителят бе дал едно правило: „Всеки един от вас трябва да има по един занаят, че ако утре бъдете подгонени заради идеите си и уволнени от вашите служби, то с вашия занаят да може да си изкарват хляба за препитание“. Взеха, че отрязаха първата част от изказването на Учителя, в което точно се казва, че трябва да имаш служба, а тази служба тогава се получаваше чрез диплома. Това повлече и други младежи и всички без изключение се провалиха, защото напуснаха онези условия, които им носеха дипломите.

Аз съм недоволна от всичко това, което ставаше край мен и отивам при Учителя за разрешение на въпроса. Каза ми: „На Жорж една от неговите основни грешки бе, че не отиде да работи и гдето отказа да работи с дипломата си“. Аз получих разрешението за себе си, но то беше за мен. А Жорж и Борис изобщо не го приемаха. И аз бях принудена заради Борис, понеже живеехме заедно да се движа в такава среда на занаятчийски и мозайкаджийски. И аз бях потърпевша. И аз трябваше да плащам за грешките на другите.

Жорж отказа да работи в обществената сфера и академична среда, а това представлява едно силово поле създадено от ума на много учени. А той

беше устроен само за такава работа. Но той остана на Изгрева и започна да предава уроци на ученици и то повече безплатно. Преведе няколко книги от френски и английски език, написа също още няколко книги в областта на астрологията и окултните науки. Но ако той бе останал в онези университетска среда, той щеше да тръгне в път с големи хоризонти. Щеше да стане учен от световна известност. А Учителят точно това искаше. Но никой не можа от онова поколение да стане професор освен Георги Тюлешков, който стана професор по зоология. Според правилата на Школата винаги един трябва да остане да покаже на другите истинския път на учените.

220. ГЕОРГИ РАДЕВ И ОТКЛОНЕНИЕТО

Георги Радев владееше няколко езика говоримо и писмено. Ако днес погледнете на фотография очертанието на главата и лицето му ще се чудите как могат толкова дарби да се вливат в една такава малка глава. Чудо е природата. Но това чудо остана само като пример за чудноватите неща в Школата. Той се занимаваше с френология, написа „Лица и души“. Занимаваше се с астрология, преведе една астрология на Сефариал. Работеше по различни теми и публикува много статии в „Житно зърно“. Беше редактор на същото списание. За да се покаже, че младежите не са случайно хванати от гората и доведени в Окултната Школа и че са малко по особени от другите и по-даровити то като доказателство бяха направени много преводи от чужди автори.

Жорж се захвана да превежда един западен окултист Бо-Ин-Ра и в разстояние на няколко години той поместваше в „Житно зърно“ тези статии. Дойде време и тези преводи той ги издаде на собствени разноски в три отделни книги. Към всяка от тях той поместваше предговор, доказвайки как небесните откровения отначало чрез „Житно зърно“, а сега чрез тези три книги се вливат в душите на учениците като Небесна манна.

Един ден една сестра взима трите книги на Бо-Ин-Ра, преведени и издадени от Жорж и ги занася на Учителя, за да му се похвали понеже лично Жорж ѝ ги е надписал с посвещение. Тя хвали усърдието на Жорж, че ги е превел и издал на собствени разноски. Учителят само мълчи. Накрая тя иска да знае лично от Учителя с коя книга да започне най-напред. А той се намръщва, лицето му взема строг израз и заявява: „Това е окултист обърнат с главата надолу. Бо-Ин-Ра е Учител на Черната лежа“. Сестрата се уплашва и побягва. След това Учителят извиква друга сестра и нарежда: „Изхвърлете ги навън“. Казва: не приберете, а „изхвърлете“. Жорж научава за тази случка. Ако бяха попитали Учителя нещата по друг начин щяха да се развият. Те бяха решили да се освободят от обществените задължения, да не се подчиняват на държавните органи в университета, а се подчиниха на внушенията на Черната лежа. След като преведе и издаде тази книга, то здраве-то му се разклати и той се разболя от туберкулоза на белия дроб. Веднъж Учителят заяви за Жорж: „Аз него го откупих от Черната лежа и вместо свободата да употреби за Школата на Изгрева, той я употреби за себе си, за да се занимава с неговите си неща“. Могат да се изредят много примери за непослушание. Черната лежа имаше проекция на Изгрева и тя отклони много хора. Тя намери добра почва в някои умове и работеше като им внушаваше противоположни мисли, които можеха да се схванат от онези, които бяха на Изгрева. Разбира се в една Окултна Школа всичко се проверява чрез човешки изпити. Тогава се вижда най-добре кой е крив и кой е прав.

Днес някой от вас ако прелисти първите годишници на „Житно зърно“

ще провери колко е голямо непослушанието на ученика и колко е голямо неговото отклонение. За това отклонение трябваше да се плаща. Веднъж Учителят го бе откупил, но втори път трябваше всеки сам да плаща за отклонението си. Така стана, че всички ние станяхме свидетели как той изгоря като свещ. А можеше да бъде факел и да освети пътя на много души, движещи се в университетските среди. Можеше, но не би.

Тук остана като една свещ, която догоря. Аз пиша и за една поука, която следващите поколения трябва да знаят и помнят. „Дърво посажено и израснало, което цъфти и не дава плод се отсича и хвърля в огъня“. Това е окултен закон, който регулира живота. Ние го видяхме как действа на Изгрева.

221. МАРИЯ РАДЕВА И КЛЮЧЪТ НА МЪДРОСТТА

Тя бе рождена сестра на Георги (Жорж) Радев. Семейството бе от град Пловдив. Имаше още две рождени сестри. На 18 години те двамата се запознават с Петър Дънов през 1920 г. където той е държал сказки в Военния клуб в град Пловдив. Те се запознават с Учението посредством техният учител Теню Стефанов, който е бил учител на Жорж още от първо отделение. Теню е бил епитроп в църквата „Света Марина“, станал после окултист, теософ и е давал теософска литература на двамата да четат. След първата им среща с Учителя той им е гледал на ръка понеже в онези години той е четял сказки по хиромантия, френология и други окултни науки. Те са си записали в една бележка предсказанието на Учителя, което впоследствие според Жорж всичко се е изпълнило точ в точ. По онова време в Пловдив е семейството на Петко Епитропов. Там се образувал спиритически кръжок и се занимавали със сеанси като Мария и Жорж са присъствали на тези кръжоци. По онова време Учителят е дал няколко наряда на Мария Радева в смисъл да изкара тридневни пости понеже психически е била уязвима на различни влияния. И след спиритическите сеанси провеждани в Епитропови Мария е била уязвима на различни влияния. Тя е била нещо като отворен прозорец, в чиито съзнание нахълтват различни духове и я обсебват. Това не остава скрито за рождените ѝ сестри, които свързват промяната в нейното здравословно състояние единствено с запознанството ѝ с Петър Дънов и неговото обкръжение. Но спиритизма и спиритическите сеанси не се провеждат по препоръка на Учителя, а дори напротив - той ги е забранявал. По-късно Георги Радев отива в София да следва, а сестра му отива в село Бойково и става учителка. След това Мария идва в София и се записва да следва математика в Университета.

През 1921 г. тя прекарва няколко психически кризи. Присъства на събора същата година в Търново. През 1921 г. идва в София и постъпва чиновничка в Дирекцията на пощите като след това се записва да следва математика. Отидох при Учителя и го питах за нея. Той каза: „Мария Радева, тя може да се учи, но в рода си имат нещо кармическо, което я спъва. В нея трябва да се пробуди съзнание на смирение. Тя от време навреме помислюва и започва да мисли. Когато мисли за теб ти възприемаш мислите ѝ тогава и ти мислиш за нея. Молитвата е хубаво нещо и това дете сте решили да направите можете да го направите“. След това ние отидохме няколко човека у тях. Застанахме пред леглото ѝ и казахме няколко молитви и бяхме непрекъснато в молитвено състояние на духа. После аз седнах пред тяхното пиано и изсвирих няколко песни от Учителя. Тя се леко възстанови и реши да отиде на събора в Търново през 1922 г. Закараха я там, с нея беше брат ѝ Жорж. Постепенно състоянието се възстанови, но понякога духове различни влиза-

ха в нея и правеше пакости на Братството и на Учителя и на връх събора. Тя постепенно бе ту в психически кризи, ту пък следваха светли периоди в нейното съзнание. Когато беше смислена тя бе включена в т.нар. „Клас на добродетелите“. В този клас влизаха пет ученички: Паша Теодорова, Савка Керемидчиева, Мария Тодорова, Сотирка Бабаджова и Мария Радева. Този клас се ръководеше лично от Учителя и за него ще говорим подробно по-късно. След като кризите се учестиха тя по решение на Учителя бе освободена и на нейно място дойде Елена Хаджигригорова, която бе учителка в софийските села. Отначало Мария Радева на всеослушание говореше, че Учителят Дънов е бил Христос. После като влезнаха в нея и я обсебиха нисшите духове започна да говори точно обратното, че Учението му е фалшиво, че той е лъжец, че е мошеник и че е Учител на Черното Братство. Започна да упреква Учителя във всички възможни грехове на земята. По това време около нея са другите две родени сестри, които поначало са били противници на Учението, а сега при такъв един обрат надават вой до небесата, че Дънов е не знам какво си и че той и неговото учение действат пагубно на хората и че той, Дънов ще падне и ще бъде победен. Така вкупом трите сестри по това време говореха срещу Учителя и Братството.

По едно време я бяха довели на палатка на Изгрева, за да подиша чист въздух и да може при онази духовна атмосфера на Изгрева да се възстанови. Тя ту се възстановяваше, ту отново минаваше в кризи. Веднъж решиха да я заведат на лагер на Седемте езера. Понеже тя страдеше от тази неизлечима душевна болест и често имаше припадъци - ставаше ту буйна, непокорна и беше бреме за ония, които се грижеха за нея. Ние бяхме пристигнали на хижа Вада, багажа бе свален от камионите и около нас сновяха конярите и завързваха пакетите и денковете с багажа, за да бъде изкачен на езерата. А Мария по това време отново започва да буйства. Тогава Учителят отиде при нея, спря се, загледа я втренчено в очите една-две минути, тя се умири и така бе качена на един от конете, който успя да я закара до второто езеро където бе лагера. Опънаха ѝ палатка, сложиха ѝ легло, но след няколко дни тя започна да прави каквото си иска, да буйства, да пречи и да тормози околните.

Когато бяхме на Рила аз намерих четири скъпоценни камъка при една от екскурзиите, които правехме в околностите. Но като минах покрай нейната палатка аз реших да ѝ помогна и да дам от онова, което аз намерих, за да получи тя благословение от Свище. След това казах на Учителя, а той ме смъмри: „Защо не си ги задържа? Те имат символично значение, тяхното намиране. Като им даде камъните ти се свърза с тях и винаги вече Черните сили ще те търсят от сега нататък до края на живота ти, за да черпят от теб“. Аз бях покрусенá и изненадана, не очаквах, че едни такива дребни неща ще имат такива фатални последици за мен. И така се развиха точно нещата както каза Учителя в моят живот от следващите петдесет години.

А преди това в София бях намерила на улицата едно синджирче, а на него едно златно ключче. Това бяха тогава женски украшения и се нанизваха на вратовете и трябваше символично да покажат, че ключът на синджирчето е златно, и че той е ключ за сърцето на този, който го носи и сърцето на младата дама може да се отключи именно с едно такова златно ключче. Но това ключче не се купува с пари на някоя сергия, защото госпожицата си го е купила вече с пари и си го е сложила на врата и това е вече символ и че нейното може да се отключи с обич и любов проявена взаимно от двамата бъдещи възлюбени. Ето такъв беше смисъла на онези златни ключета надянати на златни верижки, които се носеха около вратовете на младите госпожици. Именно едно такова ключче аз намерих със синджирче, взех че го подарих на

Мария Радева, за да го носи временно и смятах, че това е късмет, който трябва да отиде при нея понеже страда от душевна болест пък има и нужда това ключо да отключи болестта ѝ и тя да излезе през нея и да се изгуби. Така смятах, че ключето ще ѝ донесе благословение и здраве. Горѐ на Рила казах на Учителя за ключето, което ѝ подарих. Той ме изслуша и ми се скара: „Защо го даде?“ „Ами, Учителю, да го поноси малко, но тя го загуби.“ Учителят бе много строг. Аз мълчах. Тук имаше нещо, което не разбирах. „Учителю, какви са послѐдствието на моето неблагоприятно и незнание по този въпрос?“ „Да, тя, Мария Радева наистина загуби ключето и след това полудя окончателно.“ Аз бях сломена физически и духом. Едвам се държах на крака. Учителят протегна десницата си, за да я целуна. Изведнѐж усетих, че Учителят взе целият този товар, който се бе стоварил върху мене. Отидох си успокоена и ободрена.

А Мария Радева правеше много бели горѐ на езерата. Приятелите повече в следващите години не я качиха. Нейното състояние постепенно се влошаваше. Отидох при Учителя за помощ и съвет. „Това е тяхна родова карма и някой трябва да я изплаща. Ако не може тя да я изплати трябва още един да се включи и той да изплаща тази полица на рода. Тази полица е от минали грехове.“ Така че по-късно нейният рожден брат Георги Радев също трябваше да изплаща част от полицата на рода си. А как това стана аз вече описах. Историята има и друга развръзка. Нейните две рождени сестри ходѐха при Синода, в църквата да говорят срещу Учителя. По-късно онези, които пишѐха по вестниците срещу Учителя ги събраха, взѐха един стенограф и направиха една изповѐд на двете рождени сестри - изповѐд на жертвите от дѐновизма. Това бе публикувано в списание „Духовна култура“, кн. 18-19, декември 1923 г. на стр. 319-337. Статията бе озаглавена „Пагубното въздействие на дѐновизма върху обществото“. Статията бе написана от Н. Православов, а това бе псевдоним на Любозар Чолаков. Всичките инициали на личните имена са точни и верни в тази статия, която трябва да бѐде изповѐд на двете рождени сестри на Мария Радева и там името на Георги Радев също е обозначено с инициали. Всички лица в тази статия са верни и те съществуваша, но истината беше друга и аз трябваше да я разкажа в кратце.

222. БЕРТОЛИ. ОКУЛТНИЯТ УЧЕНИК ПЛАЩА В ТРОЕН РАЗМЕР

Бертоли беше италианец, който по младите си години беше се запознал чрез окултната литература и дошъл до вътрѐшно убеждение, че Христос трябва да се е родил на земята и че е време да трѐгне да го търси и да го намери. Но понеже е бил убеден, че Христос се е родил на изток затова той трѐгва от Италия по море към източните земи. Пристига в Цариград, престоява известно време там, но парите му свършили и той, за да намери пари трябвало да поработи със своят занаят. А неговият занаят е престижен за онова време и той прави мозайки. Отива в Одрин където го поканва един негов бъдѐщ съдружник и там той се запознава с италианско семейство, влюбва се в дъщеря им, оженва се и така остава в Одрин. По-късно той идва в Пловдив по работа във връзка с някакъв строеж, който на който трябва да направи мозайките и така се запознава с протестанти, с окултисти и накрая срѐща съмишленици на Учителя. Така се срѐща с Учителя и остава да живѐе в България, работейки по своята специалност, правейки мозайки и по онова време строежите в България бяха много и за него винаги имаше работа.

Бертоли успя да привлече младите братя, които по онова време бяха студенти и гладуваха от безпаричието, прикотка ги при себе си, даде им работа и получаваха онова, което бяха изработили всяка седмица. По онова време трудно се намираше работа, защото само занаятчиите можеха да намерят препитание чрез занаята си.

Сега ще ви разкажа един невероятен случай. Сега ще ви е интересно, но тогава бе много драматично и с много последствия за всички. Беше построен един театър, една голяма сграда където сега се помещава киното „Димитър Благоев“, но тогава беше едновременно и кино, и театър. Беше профсъюзен дом. Трябваше да се направят мозайките за входа, стълбите и други помещения. Този обект го взеха тримата - Борис Николов, Бертоли и Пампури. Тогава Бертоли беше пазарил обекта и понеже се чувствуваше като учител на Борис в занаята той по цял ден се разхождаше с официален костюм и връзка и изобщо не се е хванал да работи на този обект. Друг път при други случаи и той се събличаше и работеше наравно с другите, но понеже е майстор той нарежда кой какво да прави, защото беше вещь в своят занаят. Но какво му бе хрумнало тогава в акъла на Бертоли не зная, но по цял ден се разхожда около обекта като предприемач и господар с официален костюм. А Борис по цял ден работи на обекта може би около два месеца и когато се дойде време, че работата се приключи, то какво се оказа. Печалбата от обекта я взеха двамата - Бертоли и другият италианец Пампури, разделиха си печалбата, а на Борис платиха само надницата както и на другите работници. Идва Борис опечален, изморен, изтощен, показва ми парите и разказва целият случай. Парите са малко, а те не стигат за нищо. А бяхме си правили сметки без кръчмар, че с тези пари трябва да отидем на Рила на почивка заедно с Учителя и след като се върнем да купим зимнина за зимата и да се закупи някоя и друга дрешка. Планове и сметки без кръчмар. Та дойде кръчмаря и отрязва сметката - солено и пресолено. Аз цялата съм възмутена. За мен това не бе честна постъпка на човек, та дори това не го правеха и най-алчните предприемачи, те винаги се съобразяваха и даваха освен надницата при такива случаи, но и нещо отгоре, част от печалбата. А това беше безбожна експлоатация и пладнешки обир. Като разбрах, че това е обир посред пладне в мен узря една мисъл, че на един окултен ученик не му е позволено да постъпва така и да ограбва труда на другите. А Бертоли минаваше за окултен ученик. Не спях цяла нощ от възбуда и от възмущение и от това, че целят ни план за лятото и есента рухна изведнъж. С тези пари, които Борис бе получил от Бертоли не бяхме на никъде. Сутринта отивам на Изгрева при Учителя, той ме приема и аз разказвам целия случай от край до край. Той ме изслуша и каза: „Това ще му се върне на Бертоли в троен размер“. Аз се връщам у дома успокоена, че съм споделила с Учителя и че е изречена пред мен Божията правда. След няколко дни дъщерята на Бертоли, която имаше отношение към Братството, казваше се Анина, споделя пред нейна близка, че тази година баща ѝ спечелил много пари и с тях тя щяла да ходи в Италия и Франция. Разказаха ми това, значи с нашите пари ще ходи по чужбина, а ние с нашите пари не можем да се качим на Рила за почивка.

Дойде време да отидем на Рила, а едно отиване бе свързано с много разноски и харчлък. Борис взе пари на заем и така отидохме на Рила. Но през време на пребиваването си там непрекъснато мислех как ще изкараме есента и зимата. Бях много обременена с тези мои мисли. Върнахме се от планината, Борис трябваше да търси работа и случаят му отвори една работа и за нея той получи толкова пари колкото беше заел на заем за Рила. Невидимия свят не ни отпусна повече кредит, трябваше само да си изплатим

заема. Но бяхме доволни, че се издължихме. Есента идваше, а ние няхмахме пари за зимнина и да посрещнем зимата. Обикновено Борис работеше пролетта, лятото и есента и с тези пари изкарвахме зимата. Ами сега какво да се прави? Точно по това време научаваме, че Бертоли е обявил банкрут, банкрутирал е и всички спечелени средства в банката, в недвижими имоти, които бяха ипотекирани те бяха иззети и той остана на улицата беден, от победен. Трябваше да напусне и собствената си къща, която също бе ипотекирана. След това Бертоли замина за Румъния, Букурещ и там престоя няколко години като извика семейството си да живее при него. Като се върна от там след няколко години с парите, които той бе спечелил успя отново да си откупи старата къща и да съгражда отново дом. Та му се върна всичко в троен размер: единият път банкрутира и му взеха парите, вторият път му взеха всички имоти, трето напусна България и Учителя и няколко години стоя в Румъния. А да се отдели по тези години от България когато тук бе Учителят бе голямо наказание особено за един ученик. Та ученика Бертоли трябваше да плаща в троен размер. Дали си научи урока? Минаха много години, той беше по-внимателен с такъв род неща, но беше изпитван и по други начини и това бе свързано с друга история, която трябва да разкажа.

Та беше вече минала есента, наблюдаваше зимата и се чудехме как ще я караме и изкарваме тази зима без пари и без зимнина. Един хубав есенен ден пристигна стопанина на една жилищна постройка и настояваше по спешен начин да се направи мозайката на къщата. Борис се захвана на работа. Случи се, че есента бе благоприятна, оказа се дълга и топла есен. Работата по мозайката бе завършена, обекта бе предаден и след двадесет дни започна една тежка и продължителна зима. Тези двадесет дни бяха достатъчни да изсъхне мозайката, за да не замръзне, а ние с получените пари успяхме да се заредим със зимнина за цялата зима и прекарахме живо-здро. Ето как завърши цялата тази история с Бертоли. Има един израз „Подвизавайте се в Господа“, т.е. разрешавайте задачите си в Божественото. Та тази година изучавахме този закон как да се подвизаваме в Господа. Урокът бе поучителен за всички, за нас и за Бертоли, а сега го предавам и на вас, за да видите как действувa окултният закон, закона за тройния размер.

223. БЕРТОЛИ. НАПАДЕНИЕ ПО ВЪЗДУХ

Бертоли след като се завърна от Букурещ с припечелените пари успя да се стабилизира и не знам дали си научи урокът и дали го разбра, но животa на Школата продължаваше. След заминаването на Учителя и след като издадохме книгата „Учителят“ същата бе преведена на френски и се направи опит чрез Бертоли да бъде издадена в Париж като тук Борис даваше вноски всяка седмица от бригадата, която ръководеше на жена му, за да се прехранва. Така че семейството му тук бе осигурено от Борис и бригадата, но той не направи нищо. Така тези пари тук се изпаляха и той не издаде тази книга в Париж, защото други го настроиха да не я издава, макар че и там му бяха осигурени пари за печат. Причината, за да не издаде тази книга бе голямата завист и озлоблението на онези пишещи братя и сестри на Изгрева, които смятаха, че всеки един от тях е видал и разбрал Учителя най-добре и може най-сполучливо да пише за него. Но след тази книга никой не можа да напише или пък да издаде тук или в чужбина нещо за Учителя. Единствено Методи Константинов успя да издаде някоя и друга книга благодарение на неговите приятели и онези диплома за докторат, която той имаше и трябваше да му проправя път на запад. Та тук Бертоли не издържа и този изпит, ма-

кар че в Париж бяха намерени пари, събрани пари и тя трябваше да бъде издадена. По-късно ние намерихме други приятели, които издадоха първи том. Този случай трябва да го разкаже Борис Николов с по-големи подробности. Него хванете да ви го разкаже понеже в поучителен този случай за всички. По-късно през време на процеса всички се бяха отдръпнали, той бе чужд гражданин, трябваше да стои настрана и доколкото си спомням беше в чужбина. По онова време се опитваха властите да ни обвинят, че сме чужди шпиони и врагове на правителството. От време на време Бертоли ни идваше на гости и Борис му съдействаше за издаването на неговото малко списание „Житно зърно“; на френски, като понякога в него се превеждаха и някои случки с Учителя. Но това беше нещо много мъничко и превода, който се правеше на френски беше доста свободно редактиран от дъщеря му Анина Бертоли, която по това време вече живееше във Франция.

Беше 1972 г. Бертоли дойде у дома и обеща да донесе грамофонни плочи със запис на двама музиканти братя Янкови - пианист и цигулар, които навремето излязоха от нашите среди, за които Учителят беше казал, че са дошли на земята с обещание да работят заедно като музиканти. Така че те познаваха песните на Учителя и бяха направили запис като единия свирише на цигулка, а другия съпровождаше на пиано. Тези плочи се разнасяха насам и натам, но до нас не дойдоха. Ние няхмахме тези грамофонни плочи и аз исках да чуя изпълнението на тези двама музиканти как са предали песните на Учителя. Бертоли обеща да ги донесе, но се забави много, много време. Аз чаках плочите, но те не идваха и смятах, че може би Бертоли и този път няма да изпълни обещанието си. А ние от него имахме вече много огорчения. Учителят беше казал за такива случаи: „Съществува един окултен закон, че човек, който ти е направил един път зло втори път не може да ти направи същото зло. И той отново те търси, но този път да ти направи добро. Но тогава човек си спомня за извършеното зло и бяга и страни от него, така че не може да получи доброто, което следва да се направи“. Ето такъв е окултният закон и аз продължавах да разсъждавам и да чакам тези плочи. Накрая той донесе плочите, но се оказаха, че не били плочите на братя Янкови, а на една друга група французи, които бяха записали песни на Учителя на грамофонни плочи. Това не беше групата на Михаил Иванов, а на някаква друга група. Преглътнах и този горчив хап, все пак Бертоли удържа на обещанието си и донесе някакви плочи. Намерихме един приятел, който донесе грамофон, поставихме грамофона на масата, аз се разположих да слушам заедно с Борис. За пръв път щях да слушам изпълнение на песни на Учителя записани в чужбина на плоча. Това не беше малко преживяване. Плочата бе пусната и се чуха първите звуци от записа.

Седя и слушам какво ли се разнася от тази грамофонна плоча. Някаква звуци на мелодия, които като че ли приличат на мелодиите на Учителя, но това не е музиката на Учителя, а като че ли това бяха вградени вътре в нея души и хора, въткали се в тази мелодия с целият свой свят на човешки неразбории. А освен това те идваха от един друг свят непознат нам и постепенно песен след песен видях как онзи свят се организира по въздуха и тръгна на война срещу мен. Пространството от Франция до България бе преминато за минути от тях и от въздуха те ме нападнаха. Използваха мелодиите на Учителя. На мен ми прилоша и помолих да се спре плочата. Прилоша ми, защото аз бях атакувана по въздуха, стана ми лошо, призля ми, а такова нещо не ми се бе случвало дотогава, макар че бях на 75 години. Да припадне човек след като слуша музиката на Учителя това е кошунство като мисъл, но приятелят, който беше донесъл грамофона по една моя привилегия той бе ле-

кар и ми оказа помощ и аз се свързах малко. След малко той си тръгна, а на мен ми прилоша отново през нощта, защото онези от там отново се вдигнаха на шум да ме атакуват и унищожат. Бях вдигнала температура и цялата ме тресеше. Борис излезна и го извика по телефона в един часа през нощта, той дойде, оказа ми помощ и стоя цяла нощ при мен. Така успях да преживея до сутринта. Този лекар сподели с мен, че като слушал изпетите песни от онези французи също усетил, че цяла орда от духове са тръгнали от там, изведнъж са нахлули в стаята и са ме нападнали. Използвали са, че съм се отворила от вътре за музиката на Учителя, отворила съм си съзнанието и именно чрез този канал те ме атакуваха. Едвам оживях и друг път не пожелах да слушам нито братя Янкови, нито други изпълнители от други плочи. Този случай го разказвам, че тук Бертоли не беше го направил това умишлено, а просто нямал едната плоча и понеже беше обещал и да изпълни обещанието си бе донесъл друга плоча. Та доброто, което очаквах да се направи чрез него не стана, не се реализира чрез него и посредством него, но го използваха други сили и успяха чрез тази плоча и се стремяха чрез нея като бомба със закъснител да ме ликвидират. Едва успях да оживея. Никога не очаквах, че можеха да посегнат върху мен по този начин на живота ми, защото бяха посягали по друг начин и аз бях свикнала да се пазя и охранявам. Та дойде време да се разделя с Бертоли в този свят. Така и така той не можа да ми направи най-голямото добро според Словото на Учителя. Вероятно още не беше дошло това време. Оставаме го това добро той да го стори в бъдеще при една друга епоха и при едно друго прераждане. Дано тогава се събере в моята банка и някой друг капитал, че кармата ми тогава да бъде по-лека от тази, която преминах през Школата на Учителя.

224. БЕРТОЛИ И ЧЕШМАТА НА ИЗГРЕВА

След като се прокара водопровода на Изгрева и водата дойде всички си отбърнахме. Вече имаме вода в изобилие. Братята бяха направили изкопите, сложиха тръбите внимателно, те бяха включени в градския водопровод и водата потече на Изгрева. Имаше вода и за кухнята, и за нашите бараки. Всички си направиха отклонения и всеки си прокара чешма в двора. Вече имаме и електрическо осветление, имаме и вода. Учителят приветствува идването на водата, беше одобрил идеята на братята и накрая остана да се направят чешми на Изгрева за общо ползване. Онези братя, които разбираха от чешми и от този занаят се наеха да ги направят. Беше дадена идея да се направи една голяма чешма с няколко чучура, за да могат да си точат вода едновременно няколко човека и да пият вода от нея. Борис Николов се нае да направи чешмата на Изгрева. Направиха коритото, направиха чешмата, бяха отлети няколко фигури, отговарящи на идеи от Словото на Учителя. Беше сложен надпис отгоре „Работи добре, мисли добре, храни се добре“. Чешмата беше наистина едно скулптурно произведение, в което участваха художничката Цветана Щилянова, като идеята беше на Учителя за фигурите, а изпълнението бе от Борис Николов. Той направи почти всичко. А Бертоли се мотаеше около него облечен в официален костюм и с връзка и аз лично видях и чух как Бертоли започна да се хвали, че той е построил чешмата. Тогава Бертоли беше предприемач, взимаше някаква постройка, за да се направи мозайката, наемаше работници, които правеха всичко, след това заплащаше на работниците надниците, а печалбата задържаше за себе си и беше свикнал да казва „На тази постройка мозайката съм я правил аз“. Та и тук на Изгрева той смяташе, че е също предприемач и понеже Борис бе-

ше доста често в самото начало в неговата бригада затова той смяташе, че тази чешма я прави той лично както беше свикнал това да разказва за наетите строежи в града като предприемач. Но той тук не беше предприемач, тук не се заплащаше, а като работиш, работиш го по любов за Учителя и за делото му. И когато направиш нещо за Бога ти го правиш лично. Тук нещата бяха поставени по съвсем друг начин. И ето сега Бертоли се хвали наляво и надясно и аз не изтърпях и отивам нарочно при Учителя, защото ме хвана много яд на Бертоли. Та тук не е като в света, как ще говориш нещо, когато не е вярно и е чиста лъжа, и не се докоснал поне да направи нещо на тази чешма. Попитах Учителя: „Учителю, когато ни попитат кой е направил чешмата, какво да им кажем?“ Учителят ме изгледа и каза: „Бертоли“. Аз подскочих и извиках: „Ами, Учителю“. Учителят пак отсечено изрече: „Рекох, Бертоли“. Аз се осъзнах само за миг и казах: „Добре, Учителю, да бъде Бертоли“. Чак тогава разбрах, че тук Учителят прокара метод подходящ за Бертоли. Аз бях минава вече през такива състояния на съзнанието ми, когато е по-лесно да удовлетвориш изискванията на личността, отколкото да понесеш упоритостта и амбицията на някаква личност. Този метод Учителят го употребяваше в различни модификации и при различни случаи. Така той задоволяваше личностите им, за да може той да работи със съзнанията им, защото личностите се успокояваха и биваха доволни, че са зачитани и задоволени собствените им персони. Та случаят с Бертоли и чешмата, която той не направи, а му бе приписана, че е направил, бе един от тези методи на Учителя.

Аз наистина не бях доволна от цялата тази история, защото видях случая, присъствувала съм и знаех кой я построи. Но чух мнението на Учителя, разбрах метода му, знаех причините, но все пак не останах доволна от всичко това. Защо ли? Бях съгласна със всичко, но не бях съгласна да живеят някои на гърба на другите. Един работеше, а други търсят похвали и привилегии. Макар че знаех, че за Небето всичко е ясно и те знаеха, че чешмата е направена от Борис, но когато след време идваха гости от града и посетители и когато пиеха от чешмата и след това запитваха кой я е измайсторил, то приятелите след като виждаха, че аз също присъствувам и слушам, за да ми покажат какво значи смиреннието и какво значи унижението, отговаряха така: „Бертоли. Той е италиански майстор, специално дошъл в България, за да я построи на Изгрева“. Всички цъкаха с език и казваха: „Брей, каква майстория, италианска майстория. Наш човек да си съдере гащите не може да я направи“. Та като слушах такива приказки идваше ми да хвана едно дърво, че като млатна онзи там по главата дето говори лъжи и глупости, който много добре знаеше и беше видял кой я беше направил. Пък да млатна и онзи през устата дето се възхищава от италианци и от не знам какви си чуждоземни творения. Но в живота на човека има и такива положения: щеш не щеш ще се смириш. Та в живота си научих много неща на търпимост към хората. Веднъж казах на Учителя: „Учителю, искам да се науча да ги търпя“. Учителят се усмихна и рече: „Да, Марийке, да се научим да ги търпим“. Та случаят с Бертоли и с чешмата бе случай на търпимост от моя страна и от страна на Учителя. Търпимостта е голяма мистерия, защото крие в себе си невероятна сила. След време тя излиза и може да се превърне в човешки добродетели.

225. ПИЕСА СРЕЩУ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ ИГРАНА В „МОДЕРНИЯ ТЕАТЪР“ - СОФИЯ

В нападките срещу Учителя освен църквата бяха включени журналисти, писатели и накрая драматурзи. Така Ст. Л. Костов пише пиеса срещу Учителя Дънов под надслов „Пред изгрев слънце (Учителят)“. Тя се играе в свободният театър през 1921 г. Главната роля се играе от актьора Сава Огнянов в ролята на Учителя Дънов дегизиран по негова снимка. С злорадство Д. Ласков на стр. 83-84 в сп. „Духовна култура“, кн. 11-12 от 1922 г. пише дословно: „При такова морално учение, какъв може да бъде личният живот на Дънов и неговите последователи, нека всеки читател да си отговори сам. Аз се отказвам да навлизам в тая интимна страна на живота на „Учителя“ и на някои от неговите най-върли последователи и последователки, защото смятам това за излишно след появяването на комедията „Пред изгрев слънце“ от Ст. Костов, която се играе в Свободния театър в София. В тая пиеса авторът на „Мъжемразката“, по думите на един от неговите критици, е успял „твърде сполучливо да осмее, макар и в дебели контури, както учението на Дънов и С-ие, тъй и неговата тартюфщина“ (Васил Стефанов, в. „Ден“, бр. 221, 1921 г.). Дъновистките типове (Зелков, Граматиков, Свраков, г-ца Свракова, Вера и Анчето), според същия критик, „тук са дадени така съвършено, че само те са достатъчно да извинят „всички други грешки на автора“. Затова, който иска да се запознае с интимната страна на живота на дъновистите и на техния прехвален „Учител“ аз бих го съветвал да посети Свободен театър и да види „Пред изгрев слънце“: пиесата заслужава това, макар и да не се написана от Хауптман. От художествено гледище комедията на Костов може да има и своите недостатъци (кое ли дело на човешките ръце е без недостатък!), но едно не може да се откаже на автора, а именно: дарованието му на опитен наблюдател, който под изтърканата маска на „великия“ дъновистки „моралист“ можа да види най-обикновен български Тартюф и, като смъкне тая маска, да го покаже на обществото в неговия действителен облик“.

Като епизод от тази статия Д. Ласков скоростижно почива през 1922 г., а животът на режисьора на тази пиеса и главният актьор преминават изключително драматично. Те трябва да станат обект на бъдещи изследвания, за да се провери как действа окултния закон за Божията правда. Учителят каза следното: „Онзи, който написа първата статия, който охули Името Божие сега го повиках да го съдят. И всеки, който се осмели да хули Името Божие ще го съдят. Всички ще познаят, че има жив Господ, който съди и въздава всекому според делата му. И всеки, който говори и охулава Господа, трябва да знае, че го очаква същата участ“.

По-късно Тодор Бъчваров се опитва да възразява срещу една такава политика на българската драматургия. В издаваната от него библиотека „Духовен живот“ под номер 7 „Окултизъм и християнство“ на стр. 10-14 той пише дословно във връзка с тази пиеса.

„Стотина списания и вестници се издават за популяризиране на окултизма. У нас само тая вълна още не е засегнала умовете на интеллигентните, които се намират още под хипнозиса на Бюхнеризма и Хъкселеизма. Скептицизма е завладял душите на малкото ни учени хора. Даже и по-дейните черковни водачи не са свободни от съмнение и неверие. Инак как може да се обясни неприязнението им държане към новото духовно движение. Нещо по-лошо. Вместо да се замислят сериозно върху назрелата нужда на обществото от духовна храна, пригодена за съвременния придиричлив ум, те губят време и средства в безполезна борба с „ереси“ и „секти“ ка-

то да се намираме в тъмните векове. И като не се задоволяват с проповеди от амвоните и памфлети по вестници, напokon отправят отровни стрели и чрез комедияшки творби.

Не направих чест на автора на мръсната интрига, озаглавена „Пред изгрев слънце“ - не ходих да я видя на сцената, но от похвалния отзив на младия наш професор г-н Михаил Арнаудов, поместен в брой 6432 от 12 ноември 1921 г. на в. „Мир“, се учим, че автора „избира за предмет на своя персифлак една широко разпространена у нас и другаде социална психоза, всичко онова именно, което под името на теософия и спиритизъм, на окултизъм и френология е могло да увлече голяма част от полуинтелигентната публика, особено жените. Какви големи опустошения на обществената съвест и на религиозната чувствителност означават често тия едва разбрани мистични учения, заразили духа на жадните за бързи откровения невинни хора, знаят мнозина наблюдатели в София и в провинцията. И ако разумната критика или откритата проповед не могат да сторят нищо за спиране на опасната игра с душите, толкова по-сполучливо може да бъде разбулването чрез изкуството на актьора...

Не зная дали е прав моя съсед в театъра, който мислеше, че Светия Синод би трябвало да даде премия на г-н Костов за сторената услуга чрез това демаскиране на подобни сектанти, но публиката възнагради с непринуден смях и бурни аплодисменти една картина на нрави, каквато не бе давана още на наша почва”.

Не познавам лично автора на тая тъй похвалена от г-н професора комедия и не мога да съдя за мотивите, които са го подбудили да я напише. Ала в горните мисли на критика се прозира, че личните сметки са го подбуждали да излага на позор честта на хора, която неговата интрига не може да засегне, щом стоят те много по-високо от неговия духовен уровень.

- Ако г-н Костов с главният тип в комедията си - „Учителят“ визира г-н П.К. Дънов, известният у нас проповедник на окултно-християнските идеи, когото злонравни черковни водачи години под ред преследват и го третират като враг на черквата, той се много мами. Не се гаси с хули и клевети това, което не гасне. Ако му е трябвало да рисува български Тартюф, той трябваше другаде да подири: нима всички православни духовници са безгрешни?

Аз не искам да споря, особено с писачи на комедии. На какво би приличало стар човек да се разправя с палави деца на улицата! Нито излизам да браня честта на охулен познайник, чийто морална чистота е във всяко съмнение - двайсет години съм изучавал живота му от близо. Аз се повече огорчих от прибързаните съждения на г-н Арнаудов, който ни казва, че тълпата в „Свободен театър“ се посмяла с непринуден смях. Ала г-н професора много добре знае, че тълпите не се ръководят от разсъдък, а от хипноза - те се възбуждат твърде лесно от сцени като тия, що комични писачи обичат да им устройват, без оглед дали твърдят истини, или с разтленното си въображение създават сцени, на които и сами не може да са били героите!

Повтарям, не очаквах г-н Арнаудов тъй леко да съди за окултизма, като ни говори за „опустошения на обществената съвест и на религиозната чувствителност“. Той поне не е „полуинтелигентен“ човек и вярвам, като е писал горните редове, да се е досетил, че не до там ще послужи и на синодалните верокрепители, които поне пред народа казват и пишат, че вярват в същите „едва разбрани мистични учения“, като безсмъртието на човешката душа, изкуплението чрез Христа и др. догмати на вярата.

Като предполагам, че г-н професора обладава поне отчасти мъдростта на своя любим поет Гьоте, напомням му думите от пролога на „Фауст“, написани в 1797 г. „Чистата душа в своя копнеж се изпълва със съзнание на исти-

ната". - Кога запитали Гьоте дали и края на „Фауст“ ще отговаря на тия думи, той отговорил, че това би било „просветление“. - „Фауст“ свършва в дълбока старост, а на старини хората стават мистици. На 6 декември 1829 г. Гьоте казал на Екерман: „Кога остареееш, тогава ще почнеш да мислиш за световните работи съвсем иначе, отколкото когато си бил млад. С мене се случи това, както с оня човек, който на младини имал много сребърни и медни пари, които той в течение на своя живот постоянно заменявал с по-едри пари, докато най-после в края на живота видел, че младежкото му притежание се превърнало в чисто злато“.

„Кога осъждаме, казва Виктор Юго, трябва да избягваме всички предразсъдъци“.

Т. И. Бъчваров

Михаил Арnaudов става впоследствие академик, а след 9.IX.1944 г. бе политически инкриминиран като личност и автор. Беше интерниран от комунистите в провинцията, а вилата му в Своге бе национализирана. След 1975 г. бе реабилитиран от Тодор Живков, вилата му бе върната и бяха преиздадени неговите трудове за Възраждането. Но понеже всяко едно престъпление върви до четвърто поколение и всеки представител от следващото поколение трябва да изплаща престъплението на родоначалника на рода, то родените от него внуци трябваше да изплащат и неговите полици и днес ги изплащат. Така че окултният закон за възмездие и Божията правда действуваше и в този случай.

Бележка на редактора: На 10 ноември 1989 г. в България стана политическа промяна, за която Учителят бе предсказал още през 1942 г., че от 1945 г. идва нова диктатура в България, която ще завърши след 45 години през 1990 г. Това се сбъдна. Два месеца след това точно на 1 януари 1990 г. телевизионният театър към Българската телевизия представи пиесата на Ст.А.Костов „Пред изгрев слънце (Учителят)“, която бе излъчена от 20.30 ч. по първа програма. Забележете държавата финансира една постановка на телевизионен театър и то непосредствено след промяната на 10 ноември 1989 г. Какво означава това? Това означава, че отношението на държавата и нейните институции към Учителя Дънов и неговото Учение ще бъде същото в следващите 45 години от 1990 до 2035 г. така както е било отношението на държавата към Учителя в предишните исторически период от 45 години от 1900-1945 г. и от 1945 до 1990 г. Най-интересното бе, че пиесата, която е написана срещу Учителя Дънов в тази постановка на режисьора Емил Капудалиев вместо образа на Учителя, то главният герой бе дегизирал с образа на Любомир Лулчев по негови снимки от периода 1930-1944 г. Главният герой на пиесата бе подменен от Учителя Дънов в образа на Любомир Лулчев. И когато привърженици на Учителя Дънов отидоха да протестират пред ръководството на телевизията на тях им бе заявено, че няма от какво да се тревожат понеже в пиесата не се говори за Учителя Дънов, а е визиран образа на Любомир Лулчев. За някои това беше много удачно като разрешение. Какво следва след това? Държавата чрез тази постановка, включвайки образа на Любомир Лулчев в тази пиеса даде ход на представителите на Черната Ложа, които съществуваша на Изгрева в лицето на Лулчев, дадоха ход на тези сили в следващите 45 години и те ще бъдат онези, които ще движат българското общество и държава. Това е равностметката и постановката на тази пиеса.

Още преди 20 години около 1970 г. тази пиеса бе представена на живо по Българската телевизия като в главната роля бе дегизирал актьора Любомир Кабакчиев в лика на Учителя. Режисьор бе Кръстьо Мирски. Имаше едно такова режисьорско хрумване в пиесата където главният герой дегизи-

ран като Учителя приема под масата едно шише с ракия и скришом си сипва в чашата. После връща шишето под масата, оставя го на земята и със същата свободна ръка опипва някакъв женски крак. След тази пиеса имаше още живи съвременници на Учителя Дънов, които протестираха и Александър Периклиев написа една защита и я изпрати до директора на Българска телевизия, но я изпрати без да я подпише, понеже в онези години държавата ежегодно правеше обиски срещу привърженици на Учителя Дънов. Какво се случи по-нататък? Главният актьор си замина от този свят чрез адски мъки. А артистът Георги Парцалев създаде също със своят безспорен талант комедия от пиесата през есента на 1989 г. бе намерен умрял като захвърлено псе през една нощ в градинката пред Офицерския клуб на ъгала на ул. „Раковски“ и бул. „Руски“. Главният режисьор Кръстьо Мирски скоропостижно почина на 58 години (1920-1978 г.). Постановката на тази пиеса имаше за цел да подготви обществеността за предстоящото разрушение на Изгрева и обсебването му, което стана през 1972 г., като създаде целенасочена, превратна и изопачена представа за Учителя Дънов и неговите последователи. А телевизионната постановка излъчена на 1.01.1990 г. имаше същата цел да се парират евентуални постъпки от последователите на Учителя Дънов за възвърнането им на Изгрева. Следващият сценарий, който се разигра бе да бъдат завряни и изпратени в един трафопост и там да провеждат т. нар. свои събрания, за което се намериха също подходящи актьори и съответен режисьор. Днес всеки трябва да знае цената на последната телевизионна постановка и последиците от нея, защото следващите поколения ще проверят през идните 45 години как действа образа на Лулчев в ролята на учител, така както бе представен неговият лик в тази постановка, а той бе служител на Черната ложа според Учителя.

Днес една висока ограда затвори и завладя Изгрева и там бяха издигнати дворци на СССР. Затова днес СССР го няма, но остана Русия и тя, за да се превърне в „свята Русия“ трябва да освободи Изгрева и да го върне на последователите на Учителя Дънов, а в замяна може да вземе Словото на Учителя и да го издаде в Русия и там да приложи Учението му. И само Словото на Учителя може да обедини целокупното славянство и така „свята Русия“ да изпълни своето предназначение. Както вчера така и днес Силите на Разрушението присъствуват на Изгрева, защото са служители на Черната ложа. Но там има и Сили на Съзиданието, които се задвижват от Словото на Учителя и те са онези, които задействуват окултните закони от Словото на Учителя, с което се възстановява Божествената Правда на земята.

А Високият идеал за Царството Божие ще го намерите в Словото на Великия Учител - Бейнса Дуно.

226. ОТКЛОНЕНИЕТО В ШКОЛАТА

Още през 1921 г. в един частен разговор между Учителят, Кирил Иларионов, Димитър Добрев и Лазар Котев, който бе записан и от тримата, а впоследствие бе разпространяван много години по-късно. Този разговор се е състоял на 12 февруари 1921 г. в Търново при едно от посещенията на Учителя там. Той дава тук разяснение и дава отпор на Черната ложа с нейните методи да отклонят част от младежите. Четейки този разговор нещата са категорични и ясни. Те са сега ясни след 50 години, но тогава не бяха ясни поради неразбиране и поради заблуждение. Споменахме, че едно от големите отклонения на първите приятели до 1920 г. беше спиритизма, сеансите, медиумите, които създадоха големи пакости и отклониха много хора и не

малко пострадаха. Някои си заминаха, други станаха физически или психически инвалиди. Така че онази лежа действуваше целенасочено и категорично. Заблуди и заблуждения колкото си искате. Мнението на Учителят е категорично и то бе отразено в различни неговите беседи, в неговите писма и в частни разговори. За спиритизма той бе казал своето мнение, бе казал мнението си за различните ясновидци, които се движеха в нашите среди и които възвеличаваха себе си. Друго отклонение бе когато Учителят започна да говори за преражданията на отделни братя от старото поколение. Тогава всички започнаха да си търсят преражданията и всеки си взе някое предишно прераждане на някой светец или на някой пророк, изведнъж всички станаха преродени апостоли, пророци и светци. Не остана нито един, който да не беше си взел някое име на светец и да парадира с него, че той е прероденият еди кой си пророк. Това бе една голяма уловка на Черната лежа.

Най-драстично бе навлизането в нашите среди на тези двама хубавци Кръстьо Христов и Михаил Иванов, които дойдоха от Варна и се застояха във вилата на Търново. Веднага те заявиха, че са преродените свети Кирил и свети Методий и понеже там приюждаха много възрастни братя и сестри, те двамата започнаха да играят ролята на ясновидци и тутакси кръстиха много от възрастните братя с имена на предишни пророци. Така Величко Граблашев взе името на свети Наум, а пък Дафинка - на светица Евгения. Имаше десетина-петнадесет души замесени в Търново с тези прераждания. Тогава Учителят категорично заявява: „На всички ще кажете Кръстьо и Михаил трябва да си отидат във Варна. Двамата изпита не издържаха, а сега - навън. Това е решението на Бялото Братство“. По това време те бяха принудени да се върнат във Варна. Започват да се подвизават като ясновидци, като окултисти и като не знам какво си още. И успяват да заблудят дори такива възрастни приятели, които бяха с бели бради и с бели коси. А защо ги заблудиха? Защото всички очакваха, че познанието за Невидимия свят ще дойде отън и че някой ще им открие вратата и ще им открие Божието Царство. Това бе една голяма заблуда. Учителят беше дал методи за самостоятелна работа за цял живот и за цели следващи прераждания за една човешка еволюция. Това не става за една-две години, че дори и за двадесет години, а става в една човешка еволюция от хиляди години. Това подлъга много възрастни приятели и те изпратиха пари на Кръстьо и Михаил и те пристигнаха от Варна до Търново. Започнаха сестрите да им готвят отделно и да им носят храна в специални съдове. Хранеха ги като селски жребци. Обикновено по селата селяните държаха по един жребец и по един бик и всички взимаха участие при изхранването им. Като научи Учителя това, каза: „Те си бяха добре във Варна, още не са за света, да си отидат там. Като се компрометират хората ще кажат: „Ето ги, всичките са такива“. И което за голямо съжаление точно така стана.

Още тогава Учителят обърна внимание, че Кръстьо и Михаил са дошли за материални облаги, но заяви, че „ако те искат да гадаят да отидат другаде в Англия, но тука в мое име аз не позволявам, защото не искам да огорчавам Господа“. Това нещо не можа да се разбере от възрастните приятели въпреки че Учителят им поръчва да разкажат това на всички. По онова време Учителят бе препоръчал на възрастните приятели да мъчат и да не разказват своите опитности, нито пък да изнасят на показ своята кореспонденция, която имаха с Учителя. Тогава възрастните приятели пишеха писма на Учителя и получаваха отговори, а тази кореспонденция не само че е обемиста, но представлява изключителна ценност за онази епоха и за това, че там Словото на Учителя е автентично. Учителят обърна внимание, че такива като тях - Михаил и Кръстьо използват общото течение на Бялото Братство

и го отбиват за свои лични еблаги и цели. Тогава той се обърна към приятели-те и каза: „Аз ви давам право да им дадете отпор. Ученици на ученици могат да дават отпор“. Някои дадоха отпор, а други - не и онези, които не дадоха отпор трябваше да се сблъскат с още по-големи проблеми през 1947 г. и по-късно. Ето защо аз изнасям тези исторически сведения за отклонението от Школата на Учителя и по-точно за успешните действия и представители на Черната ложа. Трябва да се знае и помни, че на Изгрева и в Братството има-ше представители както на едната ложа, така и на другата ложа. Едните ра-ботеха с едни методи, другите с други, а се познаваха освен чрез методите на действие така и по делата. И най-накрая видяхме плодовете. А какви бяха те? Днес Изгрева е разрушен и го няма. Ето това е плодът на Черната ложа. Днес съществува духовният Изгрев, който е сътворен от Словото на Учителя. Благодарение на неколцина стенографи и на още толкова, които отпечатаха Словото на Учителя днес това Слово съществува. Ето това е плодът на Бялата ложа. Физическият Изгрев не съществува, той е разрушен, това бе дело на Черната ложа, а духовният Изгрев съществува чрез Словото на Учителя - това бе дело на Бялата ложа. И вие ще бъдете принудени да се оп-ределите в кой път да хванете и чии служители да бъдете. Тогава чрез Господаря ви ще бъдете познати, а по Делата хората ще ви различават.

227. САВОВ - ОБРАЗ НА ИМИТАТОРЪТ

На времето имаше един, който се казваше Савов. Той обичаше да се носи по начин както се обличаше Учителят, дори си направи същата брада и косата като Учителят. Стараеше се да се дегизира като артист, за да могат хората да го приемат, че той е Учителят. Ходеше по провинцията, по села и градове и с тази брада и с неговата прическа подлъгваше някои лековерници, че той е Учителят Дънов. Те го взимаха по погрешка, че това е Дънов, но грешката скоро излизаше наяве и той биваше изгонван. Случваше се, че някой от многобройните наши приятели по провинцията бяха виждали на живо Учителя и не можеха да бъдат излъгани. Днес има много снимки къ-дето Савов е седнал в група около Учителя и ще видите как той е застанал встрани и се опитва така несръчно да имитира фигурата на Учителя - и тялото, и образа му. Защо го правеше това? Може би искаше да бъде проповедник, искаше да бъде известен, а понякога е много по-лесно да бъде за сметка на другите. Никой от Братството не одобряваше това поведение на Савов, дори са му правели много пъти както приятелски забележки, така и го мъмреха, но той беше си наумил, че трябва външно да наподобява на Учителя. Накрая приятелите го оставиха, но той получи веднъж един много добър урок.

Отива Савов да проповядва в провинцията не като проповедник, а като Учител и се представил, че бил Петър Дънов. Насъбрали се хора да го слушат, но наскочали привърженици на попа на селото, хвърлили се срещу Савов, хванали го за брадата и го повели като козел по улиците. Нали знаете, че козите и козлите имат брада и обикновено, когато реши някой да ги води хване ги за брадата и козелът ще не ще върви след онзи, който го води. Така че Савов го хванали за брадата, един го води за брадата, друг го е яхнала ка-то магаре, намерили един тупан биет с него и цяла тупурдия. По едно време ги пресреща един чиновник от общината, който много добре познавал Учителя Дънов и като разбрал какво водят и влачат той ги спира и им казва: „Оставете го, този не е Петър Дънов, а това е неговият самозванец. Оставете го този самозванец“. Онези се спрели и го питат дали това е вярно. Савов

отговорил, че е вярно. Попа и приятелите му били изключително разочаровани, защото смятали, че това е бил истинският Дънов и за разтуха му слагат един бой и така го набиват само, защото ги е излъгал и се е представил за Петър Дънов. Така че други го биха затова, че си беше присвоил чуждо име и чужд образ. Та днес като видите образа му на някоя от снимките по времето на Учителя ще видите, че този, който се е дегизирал е един обикновен човек. В образът на Учителя имаше Дух, а това се вижда и на фотографите. А на времето на живо образът на Учителя беше нещо съвсем друго, беше несравнимо, защото Духът присъствуваше. Та така Савов получи един урок от противниците на Учението. Най-важното бе, че Савов първи показва, че може да се имитира образът на Учителя в изкривена светлина. Той беше първият, след него дойдоха артистите с техните постановки и пиеси, за които говорихме. След тях дойде Михаил Иванов във Франция, който се обяви за Учител на Всемирното Бяло Братство и се дегизира и прие образа на Учителя Дънов. Но ако видите неговите снимки ще разберете, че при него изкуството да имитира образът на Учителя е на по-голямо ниво понеже той беше артист и изпечен мошеник, докато Савов бе един обикновен циркаджия. Та след Савов вероятно ще дойдат и други. Човек не може да проповядва нещо, което не знае, не може и не умее да върши. Аудиторията за Словото на Учителя се отнася за човешките души. А душите имат отношение към Духът, а пък публиката и зрителите имат отношение към артистите и към техните маски.

За да може човек да гради в себе си трябва да постави за основа физическия си живот като го е опознал и превъзмогнал и тогава ще гради духовният свят. А като изгради духовният свят у себе си той неминуемо ще пресбрази и външният образ на човешкото лице и човешкото тяло. А този метод на Савов бе метод на една отречена цивилизация. Но Учителят го остави свободен, за да го има и да бъде за предметно учение на останалите.

Учителят върна всички ученици до там, където се бяха спрели, за да обработват своите градини и своите души и чак тогава можеха да се връщат в света, за да прилагат това, което са научили чрез своят живот и да помагат на останалите. Ето виждате ли методът на Учителя към всеки един от нас. Сега нали можете сами да отхвърлите опита на Савов, който се стремеше да имитира, да живее на чужд гръб и да събира плодовете от чуждата градина. Но това е по същество кражба. Сега се нарича плагиатство, има защита на авторското право и още нови закони ще излезнат в тази насока. Но тогава законите на държавата не можаха да го хванат, но другият, окултният закон го хвана за брадата, а пък трети го яхнаха като муле в лицето на попа и го разхождаха по селото. Научавайки за тази случка всички се смяхме със задоволство. По-късно когато го срещнахме и го разпитахме за случая той само махна с ръка и каза: „Мани, мани, да знаеш какво ми се струпа на главата, на главата и на гърба, че едвам успях да се отърва“. Но той продължи по стария си път.

Спомням си на събора през 1926 г., който по заповед на градоначалника на града бе забранен и бе изкарана войската да блокира Изгрева. По това време Савов тръгнал от града към Изгрева и понеже е бил с брада и е носел псевдообраза на Учителя той е искал да влезне през кордона направен от войниците. Но някои от войниците казали: „Ето го Дънов, иска да мине през охраната“. Войниците го набили и свалили на земята с прикладите на пушките. Мислели, че е Дънов. След малко идва началството и го вижда как се търкаля по земята бит и пребит. По-късно идва един приятел и казва на офицера: „Кажете си името, за да ви черпя, защото този паун открай време

си надуваше опашката и ние отколе чакахме да дойде някой да му изскубе всичката перушина. Благодарим ви, че го утрепахте". Офицерът пита: „Кой е този?" Отговарят му: „Това е самозванецът на Учителят Дънов". Офицерът отива, вдига го от земята и му зашлевява две плесници: „Лъжец и измамник". Нареща на войниците да го вземат и да го изхвърлят в гората. Няколко дни Савов стенеше в гората и никой не пожела да отиде да му занесе дори и една чаша вода.

След това имаме възможност да разсъждаваме. Та може ли човек облечен в своето несъвършенство, облечен в плът и в своите недъзи човешки да се дегизира и да тръгне и да се представя под чужд образ. И да вземе образа на Великия Учител. Та нали хората, виждайки недъзите му ще могат да направят и погрешка преценка за Учението, което той уж проповядва. Ами тази имитация кому ползваше? Ползваше само враговете на Братството. Казах, че той бе първият случай и ако не беше той може би щяха да се явят други. Ето след време българските драматурзи направиха един пасквил и решиха да предадат образа на Учителя чрез един актьор и на неговият образ да напишат всички пороци, които се намираха в българското духовенство и които тогава бяха явни за всички. Тази пиеса се игра и по време на онзи режим през 1921 и по-късно, тази пиеса се игра и по телевизията след 1970 г. Отново се посегна върху образа на Учителя, за да се изопачи идейният му образ и да се опорочи Учението му. И след като направиха това от тази година България тръгна в онази насока на псевдообраза, т.е. на лъжата, измамата и изопачението. А следващото поколение ще провери за последващите събития, които трябва да се разиграят, защото Невидимият свят няма да позволи да се опорочава образът на Учителя, този образ е свещен. Небето има възможности и сили, и власт да предприеме мерки за защита на образа на Учителя и неговото дело. Навремето Учителят бе заявил: „Има души готови в света, те ще дойдат и ще заработят". Това е истинският метод. Сега Небето работи, то ще изпрати тези готови души, а това, което днес аз диктувам е за това тези готови души да знаят и помнят пътят на предишното поколение. От едната страна бе лъжата и покварата, а от другата страна бе Истината и Чистотата. Истината и Чистотата ще намерите в Словото на Учителя Дънов.

228. БОГАТСТВОТО НА БОГАТИТЕ

Всеки ден се случваше, че някой идваше при Учителя да решава съдебни въпроси и за самия себе си. Светът отвън се бе сгромолясал върху този брат или върху тази сестра и те се влачеха пребити и едвам се домъкваха до Изгрева и търсеха среща с Учителя. Идваха, влизаха при него и излизаха понякога преобразени в съвсем други хора. Тогава те хвърчаха в истинския смисъл на думата - излизаха, тичаха, ръкомахаха, говореха радостно възбудени. Други път излизаха от приемната на Учителя, неможещи още да проумеят какво е станало с тях и да излезнат от онова състояние на съзнанието, в което бяха попаднали. Понякога те само се усмихваха, светеха от вътре и не можеха да продумат и дума. Случаите бяха различни и случай със случай не се покриваше. Обикновено Боян Боев пресрещаше всеки един от тях и го запитваше какъв му е бил проблема и как Учителят го е разрешил. Онзи му разказваше, а брат Боев стенографираше на своята тетрадка и в неговите тетрадки ако са запазени и ако не са унищожени след обиските през 1957 г., то в тях ще се намери невероятен материал от такова естество.

Веднъж излиза един и обяснява, че отишъл при Учителя да го пита как

да се справи с положението си. Учителят му казал: „Твоето положение е много сериозно и ще се оправи само по един начин“. „Какъв е начинът, Учителю?“ „Да хвърлиш раницата, която носиш и остави други да я носят вместо тебе.“ Разпитват за каква раница се говори и се оказа, че братът бе богат и неприятностите му идваха от неговите търговски сделки и в случая според съвета на Учителя той трябваше сам, доброволно да се откаже от това, към което се е стремил цял живот, т.е. да бъде богат. Та кой разумен човек ще захвърли тази раница с богатството. Той обаче не я захвърли и неговото състояние после се усложни, накрая фалира, разби семейството си, психически се промени и изгоря и накрая беше цяла развалина. Та не хвърли раницата доброволно, но му я сваляха насила. Та непослушанието към Учителя има големи размери и обхваща вътрешният и външният живот на ученика. В този случай ако бе захвърлил въпросната раница щеше да се освободи доброволно от много неща, щеше да промени живота си, да запази семейството си, да се съхрани физически и психически здрав и да бъде полезен и за себе си, и за другите. А какво се случи? Стучи се обратното и накрая представляваше жив труп. Във връзка с тези материални финансови проблеми на много богати братя имаше много драматични истории. Тогава беше друг политическият и обществен строй в България и всичко беше в частни ръце и по редки изключения в държавата. Цялото благополучие на човека се заключаваше в материалното обезпечаване на личността, неговата обществена реализация, която се крепеше изключително върху парите и всичко се преценяваше на кантар - богат ли си или си беден, учен ли си или си прост, можеш ли или не можеш. Тогава бяха времената такива. И онова, което Учителят даваше чрез Словото си бе за онова време велика революция за тях, за техният личен, семеен и обществен живот. И понякога смятаха съветите на Учителя като смешни и ненавременни.

Събрали се старите братя, които бяха много състоятелни и богати и бяха започнали да се съвещават какво да правят с имотите си и с богатството си. Но нали са в Братството, то те искат така да направят нещата, че хем по някакъв начин да си запазят имотите, хем да бъдат полезни на Учителя и донякъде на Братството, но всичко това го правят от съвсем егоистични подбуди. Не го дават, за да послужат на делото на Учителя, а го правят, за да се разбере, че е от тях и че те го дават, за да им се зачете както пред Братството, така и пред Учителя, така и в Невидимия свят. Искат да направят едно добро, което да бъде най-голямото добро, да бъде чисто благодеяния, а пък то законът в Школата бе съвсем друг. Такива благодеяния не се приемаха ако не е направено с любов и ако не е спечелено с честен, личен труд. Накрая братята не могат да разрешат въпроса и отиват при Учителя, той ги посреща, изслушва ги внимателно и с един строг тон отрязва: „Вашите имоти, вашето богатство ще го оставите на държавата“ и с това разговорът приключва. Онези излизат объркани, зашеметени, недоволни. Как така на държавата? „Ами нали ние имаме семейства, нали имаме наследници, как така на държавата?“ Голямо разочарование получиха от думите на Учителя както външно, така и вътрешно. А това бяха лични, стари заслужили братя отпреди войните, те идваха от една друга епоха. Те не послушаха Учителя както и не си прехвърлиха нито имотите, нито парите на Братството, нито пък ги дадоха на държавата. След 9.IX.1944 г. след като се смени строя, така се случи, че всичко бе иззето от държавата и то с принудителни мерки чрез комунистическата власт. Така че те не изпълниха решението доброволно дадено от Учителя, но изпълниха решението на държавата чрез нейните служители. Та непослушанието при Учителя се оказа послушание към насилствените мерки от страна на държавата. Та те дочакаха, доживяха този об-

рат на нещата и на събитията около себе си. После разказваха с тъга, че са огорчили Учителя с непослушанието си и са си заплатили за това непослушание с възмездните мерки на комунистите, проведени към тях. Ако бяха се освободили преди това тогава щяха да бъдат свободни и нямаше да ги засегнат мерките на комунистическата власт. Но човек трудно се освобождава от старите си възгледи. По този случай Учителят сподели: „На нас не ни са нужни пари, а готови души, които да служат на Бога. Дойдат ли тези души, те ще носят в себе си условията и средствата, с които ще служат на Бога“. Ето това бе решението на задачата: трябва да служиш на Бога и то с Любов.

По времето на Школата ние бяхме в изключително материално затруднение и преживявахме доста трудно и бяхме с непрекъснати лишения. Учителят ни подпомагаше финансово и с неговите методи и знания, но веднъж споделих с Учителя, че ако имам по-добри условия ще работя по-добре. Той се обърна към мен и каза: „На вас не ви е дадено да бъдете богати, защото ще почнете да правите къщи и ще забравите за духовната работа“. След това видях много братя, които бяха богати и бяха притеснени с грижи и едвам се отскубнаха понякога да посетят някоя и друга беседа на Учителя и тогава за тях беше празник на освобождение и бяха толкова възторжени когато идваха на Изгрева. Понякога си тръгваха с въздишки, а веднъж един сподели с мен: „Да знаеш, сестра, какво ме чака долу, жив ще ме оплачеш“. А той беше богат брат и ние смятахме, че ако имаме неговото богатство ще вървим и ще пеем. А сега той трябваше да слезне в града и нито му се пееше, а влизаше в своя собствен ад, съграден от неговото богатство.

Затова най-главното, което много пъти съм чувала от Учителя бе: „Проучавайте беседите“. Да, те трябва да се проучават, защото с едно четене нищо не става. Ние живеехме в епоха когато богатите си носеха богатството и бяха роби на това богатство и смятаха, че в него е смисъла на живота им. Доживяхме и друго време когато им взеха богатството и тогава бяха много интересни - загубиха в себе си смисъла на живота си. Бяха се осигурявали външно. Останаха живи само онези, които се бяха добрали до Словото на Учителя, четяха и го проучаваха. По този повод Учителят бе споделил: „Сега работи закона на правдата. Цели народи, общества, човеци ги съдят и ще ги съдят, за да ликвидират кармата си. Сега е ликвидацията на века“. Доживяхме да видим и тази ликвидация след войната и след 1945 г. - рухнаха империи, освободиха се колонии, създадоха се нови общества и човеците привидно се освободиха от колониалното робство. Божиата правда бе в действие.

Учителят отделяше приятелите на близки и чужди по съзнание на делото. И той ги отделяше и на всеки му даваше мястото. На едни им даваше да се занимават с второстепенни въпроси, за да заангажират вниманието и силите си, за да не пречат на делото, защото бяха чужди по дух, но бяха дошли тук на Изгрева по различни обстоятелства и ако ги отстранеше щеше да стане по-голяма беда - щяха да се настроят срещу Братството както бе станало с някои, които бяха преживели много години с нас и след това напуснаха Изгрева като наши врагове.

Веднъж Учителят като че ли се отклони от беседата и каза следното: „Всички бижутери живеят в гаргите. Те като видят нещо лъскаво го вземат и го нрсят в гнездото си“. Вие сте виждали онези големи черни птици, дето грачат „Га-га-га“. Затова се казват гаргii, те влачат и обират всичко по полето понякога и разравят с краката си посевите и посятото семе. Та селяните понякога убият някоя гарга и я увесят на някой кол и го побият на полето, за да покажат на другите гарги, че тях ги очаква същото. Та Учителят се отклони в беседата и това не беше случайно, искаше на някой в салона, който носеше

бижута и накити да му покаже състоянието на бижутерските духове с какви мисли и неща се занимават. А Учителят беше забранил да се влиза в салона с пръстени, злато и с бижута. И тези, които идваха в салона предварително те ги сваляха у дома и така пристигаха без тях. Причината бе, че със себе и с тези бижута те носеха чужди влияния от света, а от друга страна присъстващите в салона се заглеждаха по златните пръстени, по вратовете и уши-те на сестрите, отклоняваха си вниманието и се създаваше съвсем друга обстановка. А тези бижута знае не случайно се окачват по пръстите, по ушите, по вратовете именно за това да обърнат нечие внимание. Ето защо Учителят бе забранил да се влиза с бижута в салона на Изгрева. И накрая дойдохме до онази стара притча от времето на Христа, че човек трябва да събира такова богатство, което нито молец го яде, нито крадец го краде. А това е духовното богатство. То се постига чрез работа върху Словото на Учителя и чрез прилагането му в човешкия живот на земята. Това е пътят на ученика.

229. КАТЯ ГРИВА

Катя Грива бе необикновена личност и още по-необикновена певица с неподражаем певчески глас и певческа култура на гласа. Изпълняваше много добре песните на Учителя и бе една от първите сестри, която лично усвояваше показаните упражнения на Паневритмията от Учителя, след което тя ги предаваше на останалите ученици. Веднъж тя ми разказваше, че Учителят ѝ бе забранил да си казва рождената дата и на колко е години. На Изгрева гъмжеше от астролози, които непременно държаха да направят хороскоп на всеки един от нас и да тълкуват бъдещето му. Катя бе младолика по лице, с крехка фигура и Учителят имаше съвсем други подбуди, за да ѝ забрани да казва каква е нейната фактическа възраст.

Катя Грива беше направила опит да работи като певица в операта, но след като видя, че това не е за нея, не е в нейния характер и не отговаря на нейните идеи, то тя се отказа. Не че нямаше глас, не че нямаше сценична фигура и знания, напротив тя ги превъзхождаше по всичко. Но се върна на Изгрева и по едно време не искаше да работи, а очакваше онези скромни средства, които тя получаваше от родителите си. Учителят няколко пъти я караше да отиде да работи, но тя не искаше. Ето защо Учителят към нея приложи един необикновен метод и в разстояние на шест месеца не ѝ обърна никакво внимание, не разговаряше с нея и не я приемаше. Накрая тя бе принудена, подаде документите си и бяха я назначили учителка по пеене и то в град Трън. Тя отначало не искаше. Мотае се известно време накрая отива при Учителя, поднася му заповедта и пита какво да прави. Той ѝ казва: „Ще отидеш там, защото имаш работа. Чрез теб ще се помогне на младежите, които са там комунисти и могат да пострадат и дори да им се отнеме живота от властта. Чрез теб ще се помогне на тази души“. Катя си прибра куфарите и замина там и стана една обикновена, провинциална учителка по пеене. На пръв поглед тя нищо не правеше, но вероятно чрез нея и чрез нейното присъствие там Учителят работеше посредством нейното съзнание върху всички жители на Трън. Тогава на някакъв учителски съвет тя е успяла да прикрие една комунистическа група на гимназистите в Трън и да ги спаси не само от изключване от гимназията, но и от полицията. Така че думите на Учителя се сбъднаха и те бяха изпълнени от Катя Грива без да иска и без да осъзнава след време как това бе точно станало.

Спомням си Катя живееше в една барака и имаше навика да оставя

свои вещи и пари така наяве. Оставаше ги на масата, на кревата и беше немарлива. Имаше един приятел, който често я посещаваше и той ѝ взимаше скришно ѝ посягаше върху парите. А нейните парички са скромни и са от спестяванията на нейните родители, които са в Пловдив. Отива при Учителя да му се оплаква. Казва му: „Учителю, ето този брат во Христe пак ми открадна пари. Учителят е сърдит: „Ти си виновна, че оставяш пари и го съблазняваш с тези пари“. Ако оставиш и себе си така като парите и върху тебе ще посегне“. Катя си взима бележка и започва да държи парите си под ключ и да не загуби ключа върза го на една връв, а връвта завърза за коланчето на роклята си и от там го мушкаше в джоба си.

Веднъж една сестра от града си определила една сума пари за Господа и като се помолила намерила, че само Катя Грива е лицето, на което трябва да даде тази сума. Качва се на Изгрева и казва: „Сестра, определила съм една сума за Господа. Искam да ти я дам“. Катя се дърпа и строго я кастри: „Сестра, аз си имам пари, дайте ги на друг, който няма“. Сестрата е огорчена, но Катя настоява: „Парите дайте на друг“. Разделят се и Катя се запътва към своята барака. По едно време пред бараката среща случайно Учителя и той като я вижда веднага си обръща гърба и бил строг. Вместо лицето му Катя вижда как Учителят изведнъж си обръща гърба и стои на един метър от нея. Не желае да разговаря с нея и не ѝ обръща никакво внимание. Следващите секунди на поляната се задава Мария Захарната. Тя идва от града. Беше нисичка, с една много голяма гуша на врата, беше уродлива и едвам можехме да я гледаме. В едната си ръка носи един смачкан геврек, а в другата пет лева - точно колкото струваше един трамваен билет. Обръща се към Учителя: „Учителю, това е за Господа“. Учителят така я погледнал хубаво, с такова внимание, че дава нещо за Господа, а Катя стои на два метра от тях и гледа и разбира погрешката си. Учителят взима от геврека, отчупва и почва да яде, а монетата я слага в джоба си. Катя отива при сестрата: „Сестра, направих голяма грешка“, разказва какво ѝ се случило и какво видяла току-що на поляната. Сестрата изважда и отново ѝ връчва парите, а Катя ги прибира. На другия ден Учителят посреща Катя усмихнат и весел. Катя знае, че Учителят е приел нейното извинение.

Веднъж Катя Грива беше болна от дизентерия и Любомир Лулчев изпраща Невена Неделчева при нея със свой съвет и да може Невена да ѝ помогне каквото трябва. Но Катя отказва помощта: „Аз имам Учител“. Невена напуска бараката и само след минути към бараката приближава една сестра и носи една паница пълна с имам баялдъ. Сестрата обяснява: „Учителят ми нареди да ти донеса тази паница и да я изядеш, за да оздравееш“. Катя беше много капризна на ядене, а да се яде тази имам баялдъ, която бе направена от сини патладжани, олио и чесън бе много трудно да се мирише, а камо ли да се яде. Катя отначало отказва. След малко сестрата идва и носи ново нареждане от Учителя: „Да яде, защото ако не яде аз не отговарям за нея“. И тогава тя с големи мъки започва да яде и накрая оздравя.

Катя беше своенравна и много често постеше. Учителят ѝ се караше неведнъж, защото по този начин изтощава организма си. Дори беше стигнал до там, че беше ѝ забранил да пости. Беше ѝ наредил да яде по едно разбито яйце на ден. След като си замина Учителя той ѝ се беше явил на сън и ѝ беше казал: „Да обърнеш внимание на храната си“. Нямаше как, тя наистина увеличи храната и постепенно, постепенно започна да се оправя, а беше станала слаба като вейка, ако я духнеш ще я отвееш от Изгрева. Катя Грива имаше много интересни духовни опитности, но по стечение на обстоятелствата тя не можа да ги запише и затова ние ги разказваме така както сме ги слушали и така както смятаме, че трябва да бъдат разказани.

Сестра Янакиева я помним още от времето когато Учителят живееше на ул. „Опълченска“ 66. Тя беше облечена с бели дрехи, бяла коса, с бяло лице, беше хубавица на млади години, а като душа и като характер беше щедра. Тя готвеше на Учителя и на всички онези, които идваха и обядваха в приземният етаж в дома на Гумнерови. Там тя беше главната готвачка.

Янакиева имаше болен мъж, който петнайсет години беше на легло. Накрая тя успя да се изскубне от него и да дойде на събора в Търново през 1922 г. Точно там се получи телеграма, че мъжа ѝ починал. Отива при Учителя и съобщава новината. „Отиди си, погребй го и пак ела“. Янакиева изпълни поръчката на Учителя, върна се на събора, свали черната кърпа от главата си знак на траур по мъжа си и сложи бяла кърпа на духовна сестра.

Янакиева по едно време се разболява и приятелите я закарват на Седемте рилски езера като я качват догоре с кон. Поставят я в палатката, лежи два-три дена, накрая отиват приятелите при Учителят, съобщават за състоянието ѝ, а той нарежда: „Да отиде на езерото на „Чистотата““. А тя едвам си вдига главата от постелата. Няма какво да прави, започва да лази, полека-полека се подпира на тояжка, върви, пада, става и отново върви. Накрая паднала и не може да се движи. Отиват и съобщават отново на Учителя. Казва: „Да върви“. Отиват при лежащата Янакиева и съобщават нареждането на Учителя. Тя нищо не казва и постепенно започва да пълзи, пълзи така десетина метра, после леко се повдига, хваща се отново за тояжката, държи се за камък и часове наред пълпи нагоре като мравка. Качва се горе, престоява един ден, преспива до езерото без никаква завивка и на следващия ден се връща здрава, подпирайки се от време навреме с тояжката.

Янакиева имаше много гости на Изгрева. Имаше една голяма тенджерата и винаги вареше картофи, защото така се случваше, че при нея прихождаха много гости. Правеше мекици и целият Изгрев идваше и ядеше мекици. Правеше отлична тархана със зарзават и отново целият Изгрев се източваше в нейната барака и всеки носеше по една чиния и сестра Янакиева с черпака наливаше вкусната тархана. Вие знаете ли какво значи тархана? Едва ли знаете какво представлява това ястие.

Учителят препращаше обикновено гладните, които идваха на Изгрева към нейната барака. От време на време често я подпомагаше с парични средства затова тя винаги на печката си имаше една голяма тенджерата, която винаги бе пълна с някакво ястие и винаги се случваше така, че сутринта тенджерата се зареждаше, на обяд бе пълна, а вечерта се изпразваше. По ония години имаше много гладни хора на Изгрева. По едно време сестра Янакиева заболела и се залага. Зимно време стоеше в бараката си и едвам избутваше зимната и като идваше пролетта казваше: „Сестрице, я ми донесе столчето и го сложи до цветята и леко ме прикрепи, за да седна на него“. Така престояваше няколко дни на това столче, но полека, полека се раздвижваше, накрая го хвърляше и с тояжката си започваше да се придвижва ту насам, ту нататък.

Беше лъчезарен човек, щедър и на нейните ръце и плещи се изнесе организацията на кухнята както навремето когато Учителят бе на ул. „Опълченска“ 66 така и когато съществуваше братски стол на Изгрева. Ако днес я видите на снимка по времето на Школата непременно ще си зададете следният въпрос: „Има ли и съществуват ли още такива хора в България?“ Вероятно щом един техен представител е бил на Изгрева ще дойдат и други, които ще се заселят сред този народ и ще служат така както служеше сестра Янакиева.

231. МЕТОДИ ШИВАЧЕВ

В семейството си Методи Шивачев е бил последното дете. Той е бил най-хилавото дете и изобщо са смятали, че той няма да може да издържи, ще залинее и ще почине и затова много-много не са му обръщали внимание. Но така се случило, че по онова време, когато върлувала испанската болест другите деца починали всички без изключение, а той взел, че останал. После постепенно успял да заякне и останал жив, че когато след десетки години разказваше тези събития се усмихваше и казваше: „Мен ме бяха отписали моите родители понеже съм най-хилавото дете, но Господ ме бе записал в неговата книга и аз оживях и доживях да стана негов ученик“. Ето това е поука-та от неговото детство.

Като гимназист той е научил за теософското учение и решил да посещава техните събрания на Софроний Ников. Всички посетители са идвали официално облечени, а на входа е стоял един пазач и там е имало една кутия, в която се пускала по една монета и това е бил входа и таксата за събранието. Но Методи не е имал пари, завъртял се и пазачът не го пускал. Той тогава като беден ученик върнал се обратно и бил много обиден. Споделил с един свой приятел за огорчението си и той му казал, че имало един друг човек, където на едно друго място хората се събирали и за там не трябва да имаш пари, за да влезнеш и да слушаш. Методи отишъл там на посоченото място, седнал и слушал. Казал си: „Това е, което търся“. Като свършила беседата Методи се приближава към онзи, който е проповядвал. В това време Учителят му протегнал ръка и казал: „Здравей, Методи“. Методи подскочил от изненада понеже не е бил познат никому. Когато влизал си казал, ако не го приемат той ще се откаже изобщо да се занимава с духовни науки.

По онова време Методи е живял в София, баща му е бил чиновник и не са го пускали да отива на беседи при Учителя, а пък майка му съчувствала и му отваряла малкото прозорче, за да може да се прехвърли през него. Понеже е трябвало да се събужда рано в 3 ч. през нощта, за да тръгва и да пристигне на Изгрева в 5 ч. то баща му е скривал часовника, за да не знае часът и да може да се успи. Но точно тогава Учителят минавал покрай тях и той внезапно се събуждал, скачал и още сънен, облечен недооблечен тръгвал с Учителя като го догонвал. По пътя Учителят му давал пари да отиде да вземе сутрешни гевреци, слагал ги на ръката си и после ги качвал на Изгрева и ги е раздавал на приятелите след утринните гимнастики. През цялото това време Методи е придружавал Учителя до Изгрева.

В първите години Учителят е наредил да се направи една екскурзия до Витоша, така че да се тръгне сутринта в 3 ч. през нощта. Методи е трябвало да носи един чайник с вода, а той по това време е бил на 19 години и го е било страх. Върви той нагоре, изпитва страх, започнал да се оглежда наляво-надясно и изведнъж вижда до себе си Учителя как върви до него и му се усмихва. Методи се успокоява. Учителят върви ту пред него, ту зад него така в разстояние на няколко часа. Когато се качват горе всички споделят, че също са изпитвали страх както от тъмнината, така и от планината. Всички без изключение твърдели, че през цялото време, когато те са вървели Учителят е бил неотлъчно до тях. А Учителят им бил дал задача всеки да се изкачва така че един от друг да тръгват на разстояние от десет минути. Накрая горе когато всички закусват и пият чай без изключение споделят, че всеки един от групата лично е пътувал с Учителя. Учителят е бил едновременно навсякъде и с всички по време на нощният излет на Витоша.

На една от екскурзиите на Витоша Методи остава накрая и не се

включва в групата, защото щял да мине по околен път, който според него бил по-напряко. Обаче той се загубва. По едно време един от присъстващите казал на Учителя, че Методи Шивачев щял да мине по заобиколен път, Учителят се спрял, огледал ги всички и казал: „Всички на молитва за Методи“. Колоната се спряла под ръководството на Учителя. Методи по това време наистина е тръгнал по заобиколния път и се загубил. По едно време вижда една малка светлина, която като светулка му показвала и сочала пътя. Той бил премързнал вече и едвам се тътрел и по едно време вижда една малка светлина на прозорче на една къщурка. Една стара жена го приютява, слага до топлата печка, той се стопля и така се спасява от замръзване. На следващия ден той пристига и разказва за патилата си и затова, че старицата го е спасила от явна смърт. А пък приятелите му разказват за онази колективна молитва, която по нареждане на Учителя са правили за него.

Веднъж Методи Шивачев пристига на Изгрева, среща се с Учителя и споделя, че от Изгрева не им изпращат редовно преписи на беседи на пишеша машина. Учителят се усмихнал и казал: „Е, те са си сложили по няколко геврека на ръката и нито ги ядат, нито ги дават на другите. Ти помниш ли навремето когато беше млад и как аз ти давах пари да купуваш гевреци, ти ги слагаше на ръцете си, носеше ги на Изгрева и ги раздавахме на всички. А сега какво става? Аз давам Словото, а те го пишат и не го предават на другите, нито те го ползват, нито го четат, нито го прилагат. Какъв е извода? Кой е виновен: онзи, който прави гевреците или онези, които хем са гладни, хем ги получават наготово и накрая нито ги ядат, нито ги раздават на гладните“. Ето тази случка с гевреците се повтори и на Изгрева и тя важи и досега.

На един от съборите в град Търново като млад присъства и Методи. Той едвам събрал пари, за да си плати билета до Търново. През цялото време той е на събора и помага в организацията на събора, а да се нахранят и подслонят стотици хора, а това не беше лесна работа. Трябваше десетки хора, които да работят от сутрин до вечер, за да може да се обслужат толкова много хора. Трябваше да има чай, казаните да са пълни с гозби, да има завивки и подслон за стотици хора. Когато свършил събора той не споделил с никого, че няма пукната пара в джоба си, но останал да помогне да се събере багажа и да се прибере лагера. Това отнело на останалите около една седмица. Когато отишъл да се сбогува с Учителя той го запитал: „Методи, ами ти как ще си отидеш?“ Методи вдигнал рамене и нищо не казал. Учителят бърка в джоба си и му дава пари за билет. А през цялото време Методи е мислел как ще се наредят нещата, че той трябва отново да се върне у дома жив и здрав.

По младите си години когато Учителят е препоръчвал на първите приятели да посещават църквите Методи е ръководел църковен хор и много пъти е пял в църквите. Знаел е много църковни песни и е бил в добри отношения със свещениците. Пътувал е много по цяла България. Веднъж споделил с Учителя за своето увлечение, че пее много църковни песнопения. Учителят му казал: „Е, ти сега преповтаряш онова, което си бил. Пееш предишните си песни, които си знаел. Сега е важно не да пееш за Бога, а да служиш на Бога“.

Методи работел като учител към Българо-Турската граница. Били насрочени маневри на войските и са смятали, че ще влезнат българските войски в Турция ще се започне нов фронт. Населението било уплашено и Методи написал писмо на Учителя чрез Боян Боев. След една седмица се получава писмо от брат Боян. Там били написани само два реда: „Само пушкилки за деца. Няма да има война“. Методи получава писмото, съобщава на всички офицери, войници и всички се успокоили. Командирът на дивизията след ка-

то научил, че някакъв си учител говори противното, извикал го и го питал: „От къде ти знаеш за плана на нашите маневри“. А Методи отговори: „Знам го от един човек, който знае как ще се развият съдбините на света“. Наистина само командирът е знаел, че това са маневри и на следващият ден от щаба на армията била дадена заповед да се спрат маневрите на войските.

Методи Шивачев беше зет на ръководителя в Нова Загора Георги Маринов. Беше се оженил за дъщеря му Ричка. По-късно той замести тъста си и стана ръководител на Братството в Нова Загора. Беше от онова поколение ръководители, които бяха верни на Учителя в Дух и в Дело.

232. СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ И „ПАРАХОДА“ НА СТЕНОГРАФКИТЕ

На Изгревът беше направена една барака за стенографките като в самото начало там спяха трите млади жени в една стая като всяка една от тях имаше една малка масичка, стол, шкафче и едно легло. Всичко това трябваше да се разположи в една барака 4x5 метра. Как издържаха тези млади жени сложени в едно такова помещение, когато всяка една от тях беше строго представляваща индивидуалност. Паша Теодорова, Савка Керемидчиева и Елена Андреева прекараха там много години, но след като се минаха годините и след като Братството стана по-заможено успяха да сковат допълнителни бараки и те бяха разместени допълнително. Така че те се разшириха. Но отначало това съжителство в една барака предполагаше изключително ограничение на трите и те преминаха през много изпити. Не беше им лесно. Тази барака се наричаше „парахода“ по идея на Паша, защото имаше някаква прилика и особено когато някоя от тях лежеше на леглото си и с очите си гледаше нагоре към тавана прозорците бяха така направени, че приличаха на каютите на големите параходи. А освен това Учителят често споменаваше, че ние тук, жителите на земята се намираме на един параход наречен планетата Земя и се возим с тази планета в пространството без да плащаме пари, возим се по Божието благословение. Та в преносен и символичен смисъл този „параход“ подслоняваше трите стенографки и ги возеше през Изгрева на Школата към брегът и към онзи ден когато ще слезнат на отсрещния бряг където ще бъде Великият ден на живота - срещата на човека с Бога.

В „парахода“ Учителят често отиваше и ги навестяваше, говореше с тях, насърчаваше ги и им помагаше. Той се грижеше за тях и бдеше зорко върху тях - та това бяха неговите стенографки. Тогава за нас те бяха обикновени млади момичета, такива каквито и ние бяхме. Около Учителят имаше заслужили братя и сестри, които смятаха, че те вършат кой знае каква голяма работа за Учителя и за Бога. Но всичко онова, за което те се грижеха и се раздвиждаха след заминаването на Учителя и навлизането в една друга историческа епоха, всичко онова, за което те толкова много държаха взе, че изчезна и стопи и помен нямаше от тяхната грижовност за неща и вещи, които изчезнаха яко дим. Минаха тридесет години от тогава, салона бе разрушен, Изгрева се иззе, унищожиха се много неща и Изгревът бе заличен от лицето на земята. Вече го няма, няма я историята, няма Изгрева, няма нищо и на онова селище днес израснаха и бяха построени други сгради, други дворци от една друга епоха.

Литературата, беседите на Учителя след един голям обиск през 1957 г. се прибраха от властите, претопиха се в една книжна фабрика като едноре-

менно бяха прибрани много книги от домовете на приятелите в София и в провинцията. Властта се стремеше да унищожи всичко и да не остане нищо на яве от Учителя. Имаше сили, които искаха да унищожат Словото на Учителя. Онзи труд, който положиха стенографките остана да живее като напечатано Слово. Ето защо Учителят се грижеше тогава по негово време за тях и те бяха под особено му внимание и наблюдение. Ние, останалите не ревнувахме, защото всяка знаехме какво означава този непосилен труд да се стенографира, когато другите в салона само слушаха или се ослушваха или се оглеждаха насам-натам. Да се дешифрира стенографирания материал, когато другите едва ли поглеждаха в тетрадките онова, което сами бяха записали беше един огромен труд. Да се проверяват трите тетрадки, стенограмите от трите стенографки, след това от тях да се прави една дешифрирана беседа беше един огромен труд като всяка една от стенографките влагаше своят дан и постепенно беседите бяха дешифрирани. След това те биваха предавани на Паша Теодорова, която от своя страна правеше нова редакция и така получената беседа се предаваше за печат. А това бе колосален труд и аз се чудя как тя издържа на това непосилно бреме. Тя, Паша бе най-работливата, а Савка мързелуваше както и Елена понякога също мързелуваше, но когато я накарвах и припорвах тя работеше. Савка се увлече по други неща, нея я обожествяваха приятелите за близостта, която имаше с Учителя, която я допусна до себе си, а пък Елена се увлече в своя любовен и драматичен роман с Любомир Лулчев. Така че само Паша успя да издържи до края. Савка си замина от този свят през май 1945 г., остана Елена Андреева, която бе впрегната от Борис Николов за една огромна работа и тя успя да дешифрира в разстояние на десет години всички останали недешифрирани беседи, те бяха напечатани на пишеща машина в четири екземпляра и така останаха неиздадени и нередактирани, така както ги бе оставил Учителя. Та по тях ще съдите след време за оригиналността на езика на Учителя, както това се вижда от неговите първи беседи „Сила и живот“ от I до V том включително, които тонове бяха издадени по стенографски бележки без редакторска намеса. Та Учителят не случайно се грижеше за стенографките като накрая техния труд остана за следващите поколения българи. Тяхната работа беше дело за Бога в преносен и абсолютен случай. Това беше саможертва от начало до край. Всеки през време на Школата работеше за себе си, разрешаваше личните си задачи, разрешаваше съдбата си и кармичните си развръзки. Всички тези хора си заминаха от този свят и не оставиха нищо като някои от тях може би оставиха спомени за Школата. Но те трите стенографки към всичко това, което споменахме по-горе дадоха своя труд за Бога и той остана като такъв и сега накрая на живота си след тридесет години след Учителя в това съм категорична. Тяхната работа бе работа за Бога, за Учителя, за Бялото Братство.

По един такъв повод след честото посещение на Учителя в „парахода“ аз споделям с него, че те, стенографките имат правилно отношение към него и към Словото му. Учителят се спря, погледна към мене, погледна над мен, погледа му се спря на един метър над главата ми, загледа се в нещо и каза: „Е, да, говоря аз, говоря аз, но всичко тече през стените на „парахода“ навън в морето и отива за храна за рибите“. Аз го погледнах изумено. После видях цялото си несъвършенство да приемам една частица от онова Слово, което изтичаше от него като извор непрекъснато. Ние не можехме да го вместим в себе си. Ето те, стенографките записваха, дешифрираха и други отпечатваха това Слово. Колко от него оставаше у тях? Затова един път той им каза строго: „На всички е позволено да се оправдават, че не са чули, не са знаели

и не са видели. Но само на вас трите, които сте пред мен няма да ви се опрости ако не приложите това, което съм говорим досега. И бяхте, и чухте и записвахте - ще ви държим отговорни ако не го приложите". Това беше строг упрек. Не само упрек, но и категорично решение на Учителя към поста, който заемаха стенографките. А този пост бе даден за работа, за посвещение към Бога и означаваше работа и голяма отговорност.

Веднъж отивам при Учителя, една от стенографките четеше дешифрираната му беседа, която беше редактирана от нея. Сещате се, че това беше Паша. Тя продължи да чете. Аз стоях до стената и слушах. Наблюдавах и нея, и Учителя. А той мълчеше. Беше строг и мълчеше. Тя приключи с четенето. Запита Учителя има ли нещо да добави. Учителят мълчеше и беше строг. Той й кимна с глава да си върви. Аз останах при него, а Учителят беше мълчалив, строг и недоволен от беседата, която му бе прочетена от Паша. Тази беседа излезе от печат. Аз взех отпечатаната книжка и проверих текста с моите записки. Сравнявах я с моите записки. Аз също бях стенографка, но не се бях включила в групата на трите стенографки поради съвсем други съображения. Ревността помежду ни беше толкова голяма, че едвам се справяхме и при това отдалечено съжителство между мен и трите стенографки. А какво щеше да стане ако се бях включила и аз? Няколко пъти подхвърлях идеята на Учителя, но той веднъж ми каза: „Нали си водиш бележки?“, а това ми подсказа, че моята работа бе друга и че аз можех да си водя бележки и да си ги чета за моя собствена нужда така както и стана. Така че аз можех да проверя и да сравня с онова, което излезе от печат с моите записки на стенограма от моите тетрадки. Така сравних беседата и се оказа, че има разлики. И тези разлики не бяха малки. Чак тогава разбрах защо Учителят мълчеше. Беше недоволен от редакцията на Паша и от промените, които тя беше сложила в нейната редакция. И това недоволство той го изразяваше с мълчание и строгост. Ако беше възразил на Паша и бе я упрекнал, че променя Словото всичко това щеше да се стовари върху нея, да я изведе от реалите, от един начин на работа и бях съвсем сигурна, че нямаше да може да продължи да работи. Щеше да се спъне. В нея личният елемент беше на преден план и не се ли задоволяваше той, тя не можеше да работи. Ако Учителят я беше спрял с упреци тя нямаше да може да работи. И да искаше да работи личният елемент щеше да я спре, да я спъне и отхвърли от тази работа. В това бях сигурна. Затова Учителят мълчеше и търпеше. Да, Учителят изтърпя много неща, това беше цяло издевателство върху него. Тук не е въпросът дали това беше Паша или някой друг. Другият щеше да постъпи също като нея ако не и по-лошо от нея. Но Учителят изтърпя. И сега когато се повдига въпроса като тоя защо е допуснато да се променя Словото на Учителя със свободна и безотговорна редакция, което не е нищо друго освен посегателство върху Словото му, то аз ще отговоря така. Щом Учителят изтърпя и ние ще изтърпим на посегателството върху Словото му. А онези, които не са доволни от моят отговор бих им казала така: да бяхте дошли през време на Школата. А сега нямате думата за упреци. Имате право само да благодарите за това, което можеха да дадат стенографките и онова, което можахме да запазим, а това не е малко. А за упреците ще кажа нещо друго: останаха непечатани към 50 тома беседи на Учителя. Намерете ги и ги отпечатайте по онези начин, така както бе ги дешифрирала стенографката Елена Андреева след заминаването на Учителя. Направете това и ще видим дали сте от онези, които могат да работят за Бога. Или сте от другите, които работят срещу Него! И това го има!

233. ПЪРВИТЕ УЧЕНИЧКИ

Школата при Учителят беше обща и частна. Общата Школа се заминаваше с възпитанието, обучението на аудиторията и на всички, които бяха в нея като слушатели. В частната Школа имаше известен брой ученици в града, с чието обучение и възпитание Учителят лично се занимаваше. В не посредствена близост около Учителя още в самото начало се определяха три сестри. Това бяха Савка Керемидчиева, Паша Теодорова и Мария Тодорова, т.е. тази, която предава своите опитности. И трите държахме Учителя високо в съзнанието си, бяхме привързани към него и имашме желание да изпълнявахме Волята му и да се учим как да служим на Бога. Ние бяхме тъй пропити от влиянието на Учителя, че денем и нощем бяхме изпълнени с мисълта да служим на Бога и държахме непрекъснато в съзнанието си свещените думи на Учителя. Учителят ни нарече „първите ученички“. Но учението и обучението на всяка една протече според техните духовни възможности и според особеностите на техния характер. А те бяха три напълно различни една от друга и то с такава индивидуалност като че ли три епохи се събираха и преминаваха през нас самите. А какви характерни бяхме - толкова различни, че не мога да проумея как Учителя се справяше с нас и как работеше с нас. Да не смятате, че ние правехме някакво изключение от другите? Всички бяхме от особени, по-особени в разнообразието на характерите си. Идвахме от различни епохи, от разни Школи, носехме друго знание в себе си, вкоренило се през столетия и хилядолетията като навици, като черти, привички и какви ли още не неща - знайни и потайни. Това бе една разнородна маса на индивидуалности, на личности по образование, по професия, по занятие и поставени на различни места за обучение. Какви ли не неща имаше тук. Тук на Изгрева бе света, тук бе стълпотворението на света и на цялата цивилизация на земята от веки веков до сега. Да, тук на Изгрева като че ли бе изнесена и представена на изложба пред Учителя всички тези личности от хилядолетия и той работеше чрез тези съзнания и даваше Словото си и чрез Учителят се изливаше това Слово и трябваше да приложим Словото му именно тук в тази жива лаборатория и този жив разсадник. На стотина метра под Изгрева в Борисовата градина имаше разсадник на дръвчета и на различни видове горски материал. Този разсадник бе играчка за деца - посадиш семена, израснат дръвчета и след това ги разсаждаш тук и там. Ами тук тези живи хора как да посадиш нещо в тях, когато те не искат да го приемат или ако посадиш след време го изваждат. Или пък ако посееш нещо в тях то не пониква и какви ли не неща не срещаме и вместо да израсне и да изкласи житен клас, то от човека излизаха вместо житни класове - плевели и бурени. А техните семена бяха посети от преди векове и сега бяха намерили подходящи условия в Божията нива и отново израстваха.

Та ние бяхме първите ученички ама не затова, че бяхме най-послушните и най-кадърните, не затова, че бяхме най-ученостлюбивите, а затова, че нашият стремеж бе непреривен, постоянен и денем и нощем. Ето това Учителят оцени и видя у нас, а как този стремеж се изявяваше чрез нас беше вече отделна работа и ще го четете в моите бележки и настоящото изложение. Разнообразие на форми и методи от самото начало до края на Школата. Както слънцето е едно, а растителния свят е многоброен и разнообразен, така Учителят бе за нас едно слънце и при него разнообразието бе многолико и неповторимо в срещите си както с нас, така и с приятелите.

Савка искаше непременно да бъде първа. Тя не можеше да понесе факта да бъде на второ място. Не само не можеше да понесе, но и не може-

ше да допусне в себе си като мисъл едно такова нещо. И когато трябваше да отида при Учителя не само аз, но и Паша тя реагираше понякога видимо или невидимо, защото се опасяваше, че ще ѝ заемем нейното място до Учителя. Ами че това беше ревност, тук ревността към Бога беше се превърнала като от ревност към Бога към ревност на една обикновена жена. А това бе Учителя и към него ревността се изразяваше като ревност към Бога и то в служение. А това моментално отхвърля и изключва човешката ревност и ревността на една жена. Ето виждате ли с какви неща трябваше да се справя Савка и не винаги успяваше. Това си бяха нейни изпити. Но понякога и ние бяхме поставени там до нея, за да може чрез нас тя да си издържи изпита и ние бяхме в момента предметно обучение на Учителя и ние бяхме дадено училищно пособие и помагало да обучение на Савка. Това бе трудна работа и за нея и непосилно за нас, за да издържим. Да гледаш как някой трябва да държи изпита си посредством теб самия това не е лесно и много трудно се издържа. Е, имаше моменти, когато местата ни се сменяваха и Савка беше принудена да става и тя предметно обучение за другите две. Разбира се, че тя трудно понасяше това, защото искаше да бъде първа и изключително първа.

Паша мислеше, че на нея по достойнство като човек, като характер ѝ принадлежи правото да бъде близка до Учителя, да бъде уважавана от всички и обградена с внимание и любов. Тя така беше устроена и така възприемаше нещата около себе си и в себе си.

Марийка се смяташе за грешна. Интересно бе, че и другите две сестри и ученички имаха такова мнение за нея, и другите две ученички смятаха и считаха в себе си, че стоят по-високо от нея. А Марийка беше привързана към Учителя, гледаше на него като на човек, в който Бог живее и се проявява. Следователно пред неговото лице тя беше едно нищо и една пращинка от безкрая. Веднъж Учителят ми заяви: „Отношенията ви със Савка и Паша не са дълбокосърдечни. Аз всичките ценя еднакво. Вие се заблуждавате от външната привидност.

Аз съм към всички еднакво справедлив. Ако имам в нещо погрешка аз бих желал да ми я каже някой да я изправа. Аз съм забелязал всичките мислите, че аз постъпвам несправедливо. Даже и Савка, и тя мисли така.

Аз препрочета, проверя отначало това, което съм написал и като слезна до вашите разбирания хвана се за корема от смях. Вие като гледате, че аз се смея мислите, че ви се присмивам, но това не е вярно. Някой написал една французка дума, на която буквите били като българските. Някой друг я прочел на български и излезло нещо смешно. Казвам му: „Не е така“. „Ама нали аз прочетох?“ „Прочел си на български, а думата е написана на френски.“ И вие сега казвате: „Видях“. Видяла си само външната страна.

Моите отношения към всички са правилни, установени и съгласни с Волята Божия. Аз нищо не върша случайно, а всичко съзнателно“.

В този вътрешен стремеж всяка една да бъде близко до Учителя на физическото поле нямаше нищо лошо. Това бе стремеж. Лошото бе когато някоя от нас искаше да заеме това място отвън, да застане пред Учителя и всички, които трябваше да дойдат при него трябваше да минат през онзи, който бе застанал пред Учителя. Това бе ограничение за Учителя. Това бе ограничение и на приятелите, които искаха свободен достъп да могат да се срещат и да се разговарят с Учителя. И затова Учителят при различни начини даваше такива задачи на трите ученички, че с месеци те не можеха да се справят и тогава достъпа до Учителя бе свободен за другите. Човек не можеше да закрие слънцето и да го засенчи, то е за всички човеци. Човек не може

да пречи на другите да се ползват от слънцето. И в единия, и в другия случай човек би се разрушил и живота би се преустановил на земята, защото живота се изявява чрез свободата на това Слово, което е светлина за всички, защото Бог е светлина и Отец на Светлините.

234. ТРИТЕ ВЪЗМОЖНИ ПОЛОЖЕНИЯ И ТРИТЕ МЕСТА

Животът на трите ученички се разви съобразно онзи план на Небето, който бе вложен в тях, но и на тях бе дадено правото на свободен избор, за да се определят. И те се определиха всяка по своему, но всички се определиха по свой вътрешен избор. За този избор ще чуете друг път, но сега думата ми е за другата страна на нещата, за тяхната външна изява.

Учителят даде първото място на Савка Керемидчиева. Как ѝ даде мястото ли? Държеше я близо при себе си и където беше той, беше и тя. Тя го следваше непрекъснато, грижеше се за него, за неговата обхода, грижеше се за неговото облекло, за стаята му, за нещата му, грижеше се за всичко, което се отнасяше до това Учителят да може да се движи, да живее и да се среща с приятелите и да може безпрепятствено да дава Словото на учениците си от Школата. Не че за всичко се грижеше тя. Грижеха се другите, но тя настояваше за някои неща или по-точно отиваше и казваше: „Учителят каза да се направи това и онова“ и то се правеше. Отиваше и съобщаваше, че трябва за Учителя и за бита му да се направи едн какво си от приятелите и те го извършваха тутакси. Тя се явяваше като съвременна секретарка по ваши днешни разбирания, но това би било обидно за нея, но по друг начин не бихме могли да го предадем днес. По този начин тя заставаше първа до Учителя и като че ли чрез нея се дърпаха конците от Учителя за много неща. Та по такъв начин тя блестеше пред всички. Тя имаше и едновременно качество за показност, парадност, което външно го обличаше в ред и порядък. Баща ѝ бе македонец, а майка ѝ бе германка. Да, чиста германка и чист македонец и това смесение на две националности придобиваше и друго значение - чрез нея работеха сили от две народностни групи и ту се изявяваше българския македонски инат, ту пък след това следваше да изскочи германския надменен характер. Голямо мъчение бе за Учителя да се справи с нея. За нас също беше голямо изпитание да изтърпим някои нейни прояви. Кога търпяхме, кога не - в зависимост от случая и от времето. Това бе показателно както и за нея, така и за нас да прилагаме търпимост и да можем да се справим с ежедневните задачи, които трябваше да разрешаваме.

Второто място бе за Паша. Тя като стенографка от самото начало работеше добре, беше прилежна и много трудолюбива. Подчертавам това на нейното постоянност и трудолюбие се дължат излизането и отпечатването на беседите. Да се стенографират, да се дешифрират, да се редактират беседите, да се проверяват шпалтите за допуснати печатни грешки, това бе една изключително уморителна работа и това отне десетки години на Паша. Където и когато се появяваше около Учителя тогава той я ограждаше с внимание: „А, Паша, казваше той, „това е за Паша“. Тя осъзнаваше от ясно, по-ясно какво работи и искаше нужното уважение и признание и Учителят ѝ го даваше, за да може по-нататък да работи. Ако ние отивахме на някоя обща екскурзия той се интересуваше къде се намира Паша, настояваше пред всички да дойде и да седне близо при него. По онова време тя трудно се движеше и накрая идваше, сядаше до Учителя, усмихваше се и беше довольна,

че полагаемостта й се място бе свободно и не се създаваха сблъсъци между нас трите. Савка я оглеждаше и знаеше, че Паша се задоволява само с вниманието от Учителя и да бъде близко до него, докато Савка искаше да бъде седнала ама точно до него. Начини за възприятие и общуване, но тези неща постепенно с годините така се променяха ежедневно, че приемаха най-различни положения. А това ставаше затова, защото при Учителя трябваше да дойдат и други души, които се стремяха да направят контакт с него и потребностите на Духът, чиито време и пространство са подвластни нему и този Дух разместваше хората и събитията и всеки идваше при Учителя през онова време и на онова място, което бе определено от Духа за това. И някой път трите ученички бяха раздухвани така както едно малко дете откъсне едно глухарче и с духане отвява всички негови цветенца и те биват разнасяни от вятъра. Така по някой път Духът работеше с нас трите, създаваше ни и ни поставяше пред нови задачи, той ни раздухваше и ние политахме по своите лични пътища да решаваме задачите си и така освобождавахме мястото за другите, които трябваше да се доближат до Учителя, защото това бе тяхното време и място да се срещнат с него. И всичко това се движеше и се определяше от Духът Господен, който бе в Учителя.

Третото място до Учителя зае Марийка. На мен не ми беше приятно това. Не се съгласявах отначало, дори се борех по едно време с това. Но този въпрос бе разрешен от мен самата и аз трябваше да направя избор и го направих. На друго място ще прочетете за това как направих този избор. Но въпреки това мнозина не бяха съгласни с това трето място, което аз заемах. Но да ме освободи вътрешно, Учителят ми каза: „Ако на теб дам едно, на тях двете - Савка и Паша, ще дам два пъти, три пъти, десет пъти повече“. „Защо, Учителю?“ „Така“, беше отговора му. Изминаха много години докато науча закона, че човек получава толкова, колкото му е необходимо. Да, това е Божественото разрешение, но човешкото решение предполага точно обратното.

Отивам веднъж при Учителя и го питам: „Какво съм аз по-лоша от Савка и Паша, че съм поставена на последно място?“ Той ми отговори: „Ти си права, тъй е. Не седиш по-долу от Савка и Паша, а напротив - стоиш по-високо от тях, но временно местата ви са разменени за твое и за тяхно добро“.

Аз седях пред Учителя с настроение покорно и почти не бях забелязала, че хранех у себе си мисълта и настроението, което имах в себе си, че Учителят цени повече и обича повече както Паша така и Савка и някои други. Той схвана това и почувствувах, че някаква болка отекна у него. Почувствувах, че вътрешно ми каза: „Ти пак мислиш така“. Но външно започна да обяснява от какво зависят отношенията му към нас трите. Тогава ми каза: „Моите външни отношения са само условия. Помощта ми никой не я вижда. Когато искам да помогна някому то е вътрешното пожелание, което му изпращам. А до мен на стража стоят ангели Божии и служители Божии, които поемат мисълта ми и тръгват да я реализират. Така отива и достига помощта на онзи, комуто аз съм я пожелал.“

Всеки има право да иска да бъде добре посрещнат, но духовете, които го преследват кармически му се явяват като пречка и те са неговите врагове и той първо трябва да се справи с тях и да разреши кармически и да изплати своите задължения към тях“.

Това положение за трите ученички се прие официално от Изгрева. Савка като най-приближената на Учителя. Паша - най-уважаваната от Учителя. А за Марийка - макар всички да виждаха и знаеха, че Учителят я приема често и работи с нея, смущаваха се от това положение и не искаха

да го приемат като факт. Стана така, че на всички тайно и явно им се искаше Марийка да се махне от Учителя и от Изгрева. Стигна се до там, че това не бе само тайно пожелание, но понякога бе явно и те настояваха пред Учителя. Необяснимо чувство на завист и ревност ги обладаваше когато ме виждаха да разговарям с Учителя и затова си имаше причини, които научих много по-късно. Аз работех с други величини на един друг свят и те не можеха да приемат този свят, защото този свят бе у тях и не можеха да търпят нещо, което бе в самите тях и то онова, което е в тях същото да излезе на показ и то пред Учителя. А аз работех именно с тези величини, които бяха у тях. Ето затова искаха да ме махнат, да ме премахнат и като се махна от техния свят, който излизаше на показ пред Учителя и ставаше предметно учение на Школата. Затова те не ме търпяха, защото излизаше най-вече техния вътрешен свят като предметно помагало на учениците от Школата на Учителя. Но тогава аз това не го знаех. Научих го по-късно.

Всъщност Марийка беше умна, може би по-умна от тези, които Учителят бе поставил пред нея. Зад тази външна обстановка за нея започна една вътрешна и сериозна Школа. Пътят на ученика е път на смирение и послушание. „Аз съм грешна, аз съм малка, аз още не мога да произнеса с чистота името на Бога.“ С тези думи влизах в Братството, в Школата на Учителя. Прекарах 22 години при него в Школата и още толкова след това. И сега се чувствавам все така малка и все така небезгрешна, и все така с боязън произнасям името на Бога, и все така с уплаха се запитвам служи ли на Бога? Успявам ли? Какво смирение трябва да извървя, за да се приближа към Бога и какво велико послушание да имам, за да се срещна със Словото Му?

235. ЧЕРЕШИ ЗА ТРИТЕ СЪПЕРНИЧКИ

В Школата Учителят ни даваше упражнения, задачи, изпити и опитности. Упражненията бяха наглед простички, но в тях се криеше дълбок символизъм. А понякога беше неразгадаем ребус и трябваше да се решават още много неизвестни неща и да излезнат закътани от съзнанието и забравени още толкова много неща, за да можем да се доберем до едно правилно разбиране. И решаването на този ребус идваше с познанията, които лежах у нас самите, но забравени или пък идваха от неща, за които не обръщахме сериозно внимание в живота си, защото ги смятахме съвсем обикновени и незаслужаващи внимание. И в този ребус ние бяхме свързани с имената и образите на нашите приятели, с онези, които бяхме в Школата и чиито отношения към нас не бяха тъй гладки. А понякога те бяха грапави, обтегнати, нажежени и стигащи до конфликти. Това се дължеше на залегнали в характера ни знания от минали епохи, от които бяхме дошли. А трябваше да се справим сега с тях чрез знанието дадено от Словото на Учителя. Но едно е да четеш и слушаш Словото му, а друго е да го приложиш и изпълниш. Едно е да наблюдаваш какво говори и какво върши Учителя, а друго е да опиташ и ти да го изпълниш. Едно е да наблюдаваш сама себе си и опитностите на братята и сестрите от Братството на Изгрева, да се учиш от техните опитности, а друго е да преминеш ти самата през такива изпити. Всичко това бе една поредица от неща строго теоретични и един Висок идеал, а от друга страна практически ти се поднасяха на тепсия и ти виждаш всичко, което бяхме извършили или недовършили хубаво или лошо и тогава се срамувахме, че от нашата опитности и от нашата задача не беше излезло нищо добро. Тогава почвахме от начало да я изпълняваме. Но когато бяхме в условията на самата

задача загубвахме ориентация къде сме, какво сме и се потапахме в условия на тази задача и всички живи величини от задачата се раздвижваха около нас, защото тези величини бяха живи хора, ние се срещахме с тях, те имаха имена, бяха личности, те се движеха насам и натам докато ние се намествахме накрая така че се получаваше едно крайно решение на задачата. Ама че бяхме смешни понякога, ама че бяхме трагични накрая, чак накрая виждахме решението на задачата така както никак и не предполагахме, че тя може да бъде. Учителят ни беше дал условията на задачата, беше ни обозначил като живи условни величини в нея, а решението трябваше и преминаваше през загадката, която знаехме теоретически или пък не я знаехме, но едновременно учехме и едното, и другото. Беше много трудно и непосилно да се изнесе всичко това. Ние се движехме и знаехме, че сме живи величини от задачата, която се решаваше, а как ще я решим, то зависеше от самите нас. Но методите за разрешение бяха едни такива обикновени, че на човек свят да му се завие, защото ние очаквахме кой знае какви велики работи и какви необикновени чудеса. А тези чудеса наистина ставаха, но вътре в нас и се претворяваха на истински откровения от Духа на Учителя и от Духа на Словото му. Така Словото му ставаше и се претворяваше на живият небесен хляб в нас и бе Слово и Живот в нас.

Една пролет така се завъртяха нещата около мен и около другите две сестри, че ни се бяха обтегли отношенията изключително много. Това се дължеше на една истинска ревност помежду ни, която се бе изопачила дори стигнала и изродила се до озлобление помежду ни. На ученика му е позволено ревността само към Бога. Но именно този наш стремеж към ревност към Бога, към връзката ни с Бога чрез Учителя и търсене на ежедневна близост с него и търсейки и настоявайки за неговото внимание всичко това бе прекратило прага на идейния ни свят и бе се насочило в друго русло и взело други форми известни за обикновените хора като завист, непримиримост, озлобление и ненавист. Та така тук бяха замесени и трите първи ученички на Учителя. Савка Керемидчиева, която бе вярна ученичка и имаше своето място и своята задача до Учителя. Паша бе вярна, предана и една от най-трудолюбивите ученички на Учителя, която още по онова време вършеше колосална работа - през нейните очи като стенографка се изписваше Словото на Учителя в стенограма, а чрез пръстите ѝ на пишеща машина се обличаше в български букви и на български език неговото Слово. Да, Словото на Учителя премина през нейните пръсти и през нейната пишеща машина. Марийка Тодорова - това бях аз и за себе си какво да говоря и да казва - за мен ще говорят моите опитности и чрез тях ще съдите през какъв път съм минала, какво съм постигнала и какво не съм. Та трите тогава в един период воювахме помежду си за надмощие една над друга със средства, които не са позволени на една ученичка, а що се отнася до най-приближените ученички на Учителя това тяхно поведение бе несъвместимо със Словото и с Школата.

Тогава Учителят ни извика трите и без да обяснява защо и как ни даде една простичка задача. Но предупреждавам ви предварително да не се смеете, а може само да се усмихнете, защото после ще изтръпнете от обрата в самите себе си. Задачата дадена от Учителя се състоеше в това, че трябваше да отидем на пазара, да си вземем и закупим всяка една от нас по половин килограм череши и след това да отидем на Изгрева и трите да седнем и да ги изядем заедно. Изгревът още не беше заселен, това бяха първите години на Школата, не беше построен и салона, който се построи през 1927 г. Около полянката имаше млада борова горичка колкото човешки бой, а сега вече са израснали над 30 м височина. Седнахме пред борчетата на поляната

и с удоволствие си изядохме черешите и трите заедно. Упражнението беше всъщност една приятна разходка, но в самата си същност то криеше в себе си дълбок символизъм. Ние бяхме поставени трите да свършим една обща работа, да купим черешите, после бяхме поставени да се движим в една и съща посока и след това да реализираме една и съща задача. Да купим черешите заедно предполага подтик за обща работа, а тогава ние се дърпахме една от друга и се гледахме накриво. Да се тръгне по един общ път трите и да вървим няколко километра заедно и да запазим доброто си разположение една към друга, знаейки предварително, че това е една задача дадена от Учителя и че трябва да я изпълним изрядно по Високия идеал. Та общото ни движение на трите към Изгрева около пет километра означаваше, че трябваше да се движим общо по пътя очертан от Словото на Учителя до Изгрева. А че изядохме общо черешите заедно означаваше, че всеки от нас може да прилага Учението на Учителя без да пречи на другия и че всеки може да поеме от Словото на Учителя толкова колкото е необходимо на една душа със стремеж към Бога. А черешите бяха обичан плод от Учителя, той ги обичаше много. Той препоръчваше на онези, които искаха да се занимават с духовен живот да насаждат около къщата си череши и да ползват този плод. Така че черешите бяха емблемата на чистата Божествена Любов. Ние поемахме една след друга черешите, слагахме ги в устата, с удоволствие ги преглъщахме и това означаваше, че трябваше да се храним с чистата Божествена любов и да я проявим помежду си. След като изядохме черешите, върнахме се от Изгрева в града зарадвани, облекчени, отидохме на ул. „Опълченска“ 66 и докладвахме на Учителя за задачата. Той се усмихна и каза: „Е, видяхте ли, че може човек да поеме от Божественото без да пречи на останалите, защото за всяка една човешка душа е определено кога и как да направи връзката си с Бога“. Ние мълчахме, после се усмихнахме, целунахме десницата му и се разотидохме. Така завърши задачата с черешите на трите съпернички, които трябваше да бъдат трите ученички при нозете на Великия Учител.

236. МЪЧЕНИЕТО - ОСНОВА НА БЪДЕЩАТА КУЛТУРА

По времето на Школата, когато всеки се съревноваваше пред другите, за да бъде пръв ученик и когато никой не правеше изключение в този вътрешен стремеж започнаха постепенно да излизат плевелите на общата нива, защото вътрешният свят се разбуди, намери благоприятна почва, слънцето го огря, поляха го дъждовете от сълзи и бурените избуяха. Единствено Учителят успяваше да се справи с нашите общи състояния. Когато някой говореше пред Учителя за друг човек, за да го осъди Учителят не приемаше това осъждане нито в едната, нито в другата посока. Защото този приятел осъждаше някого в една посока и като види, че Учителят мълчи и не одобрява, тогава се обърне и започва да осъжда в друга посока и прави точно обратното. Учителят отново мълчи и не одобрява. Защо ли? Защото външният човек не трябва да даде повод да съдиш вътрешният човек, който е творение на Бога и е неопетняем. Ето това бе отношението на Бога към човека и към онези плевели, които бяха избуяли в него, защото там имаше кънове и стръкове от жито и пшеница, които трябваше да го хранят. Да, това беше по-висок етап и по-високо разрешение на въпроса от времето на Христа, когато трябваше да се чака краят на века, за да се отделят плевелите отделно от житото и да се изгорят, а пък житото трябва да се отдели, за да нахрани чо-

вешката душа. В такива случаи онзи, който осъждаше пред Учителя получава такъв отговор и по такъв начин поднесен, облечен в такава символика и истина, че този приятел получаваше такъв урок и такава задача за разрешение, че не можеше да се справи месеци наред, за да разреши в себе си новото положение съобразно изказването и мнението на Учителя.

Тогава веднъж с Паша влезнахме в спор и тя ми каза: „Да не мислиш, че си по-напред от мен и по-напреднала от мен?“, но с такъв тон и така пренебрежително, че това ме смути и хвърли в противоречие. Същият ден, че дори и на другия ден плаках, бях разочарована от себе си. Питах се какво правех аз тук на този Изгрев, когато нищо не мога да науча и за нищо не ме бива. Гледам по едно време Учителят се оказва близо до мен. Аз си тръгнах за дома да не го смуштавам с моето разочарование от себе си, но и той тръгна с мен. Вървим заедно. Аз съм в особено потиснато състояние, а Учителят върви с мене и започва разговора от онова състояние, в което съм, приближава се до онова психическо поле и състояние на съзнанието ми, в което съм изпаднала. Казва ми: „Не може един ученик, който е от по-горен клас да чака и да иска да му решава задачите друг ученик, който е в по-долен клас“. Каза това и визираше Паша. Вървим с него, това изказване ме разтърси и като че ли някакво рало и кон мина през мене и ме разора на угар и се пося нещо в мене, една увереност в себе си, че човек трябва сам да решава задачите си ако иска да порасне, да покълне и да даде плод. Това ме накара да се замисля и много по-късно успях да разбера какво означава всичко това. Трябваше сама да си решавам задачите. А това изказване за учениците от по-долния клас бе направено предвид Паша и Савка.

Вървим с Учителя и той ми говори: „Ти трябва да се освободиш от някои отрицателни мисли“. „Учителю, аз сама виждам, че ги имам и това ме смуштава.“ „Ние ще поговорим върху тях конкретно и ще ти ги разясня. Напиши си на едно листче всички въпроси и ми ги задай.“ „Аз искам да ви попитам, но не се решавам, чувствам, че нямам условия да ви ги кажа.“ „Права си. Всичко не може да се говори пред всекиго и за всяко нещо, което трябва да се изнесе е необходимо време и специални условия, но пред Учителя и пред Бога човек когато говори истината Бог определя времето и дава условия на ученика да направи връзка с него.“

„Всеки, който иде при теб Бог го е пратил да ти даде нещо Божествено, но ти като съмняваш в него спираш Божественото да се проявява. И Паша, и Савка, и те си имат своите мъчнотии, които разрешават.“ „Да, но, Учителю, разликата е там, че те ги разрешават при по-благоприятни условия, а аз не, при мен е точно обратното.“ „Това е вярно, на ученика от по-горния клас му се дават по-трудни задачи за разрешаване. Така ако вървиш и учиш аз вярвам, че ти ще оздравееш и ще се справиш с твоето състояние и ще можеш да свириш и учиш. Според мен ти вече си здрава и няма повече какво да се връщаш към старите форми, това е една епоха, която е вече преминала. Всеки един от вас тук на Изгрева преповтаря старите форми и старите епохи от където идва. Въпроса е този дали той ще премине това за една година, за десет години или за един месец. Ти ги преминаваш за един месец и затова при теб движението е по-трудно, движеше се по-интензивно и съответно страданията и мъчнотиите са по-големи. Но пък награда ще дойде по-бърже. Наградата от решението на задачата.“

Да беше дошло време всеки сам да се справя със своите си задачи. Така в Търново на един от съборите във връзка с някакво недоразумение аз се обръщам към Учителя да го разреши, защото аз съм на правата страна, а онези там го правят от лична амбиция, а той ме изслушва и ми казва: „Ще те

гонят, а ти ще правиш добро докато Злото се умори и докато накрая кажат: „Тя е наистина добра“. Аз стоя разтреперана от пътя, който ми предстоеше и питам: „Ама, Учителю, такъв ли е пътят на ученика?“ „Пътят на ученика е друг, но твоят път е такъв.“ Аз свивам рамене, подвих си опашката като кученце и си тръгнах по онзи мой път, който Учителят ми беше посочил. Бях вече предупреждена, че съм направила много връзки от миналото и правилно трябва да ги разрешавам в този живот. А кое бе правилното и кое бе неправилното в това бе същината на въпроса, а той бе да оцелея и да оживея.

Веднъж на Рила бяхме се събрали около огъня привечер. Ах, тези хубави вечери около огъня, онези песни изпени до късна вечер, онова възвисяване на духа, онова състояние на душите, когато се чувствуваш ведно с цялата вселена и с всички. И когато сме около огъня в едно такова състояние Учителят изпраща един възрастен приятел да ме извика до себе си да седна до него. Аз се упътих към него, а възрастните приятели, които бяха заобиколили Учителя в кръг почтително ми правят път без да искат. Аз се приближавам до него в едно божествено състояние на духът си и чакам Учителя да ми каже нещо възвишено съответстващо на моето вътрешно състояние. А той се обърна към мен и каза: „Господ Бог може да поиска, да допусне, да бъдеш гонена, хулена, чернена, отхвърлена от всички, но ти да минеш с радост и всичко с радост да понесеш“. „Защо, Учителю?“ „Така“, бе отговорът му. Не знам дали някой толкова бързо се е приземявал от толкова високо та да стъпне на земята и не само да стъпи, но и да му се поднесе такъв път и такава съдба. И този път, по който трябваше да вървя бе точно такъв и така съдбата ми бе определена. И гонена бях и то от братята и сестрите, и хулена бях от същите братя и сестри, и отхвърлена бях от всички, и всичко изнесох, но невинаги с радост, а понякога с велико огорчение. Представете си, знаете, че те ви гонят, че ви хулят, но понякога те ви идват на гости, а аз търча, изпотрепвам се от търчене, нося, слагам на масата, отрупвам я с блага, поднасям им от всичко, от което има в моя дом, като че ли са ми дошли най-високите и най-скъпи дългоочаквани гости. След като съм ги нагостила те си тръгват и на другия ден пак започват да въртят същите грамофонни плочи, които ми бяха познати до втръсване и които виеха понякога срещу мен. Е как да изнесете всичко това с радост? Все пак изнесох го, но не бе с радост. Така че не можах да изпълня онова, което ми беше казал Учителя. Чак след 1958 г. разбрах, че Учителя през онази вечер на Рила ми бе определил пътя в Школата и беше ме подготвил за онова, което трябваше да премина.

Изведнъж се оказах на път пълен с външни противоречия. Докато порано се движех в същата среда и на никого не правех впечатление, а изведнъж след като Учителят ми каза: „Сега те пращам в света“ и след като ме изпрати като че ли по невидим начин изведнъж тези невидими за мен връзки изкочиха вън и вътре в мен и аз се видях обвързана с тях и трябваше да се отвързвам, защото бях вързана с въже подир въже. Все пак отивах при Учителя и споделях с него за това, че моето поведение не отговаря на отношението, което имаха към мен. И вместо Учителят да ме окуражи в моят труден път ми каза точно обратното: „Когато една кост е оголена, хвърлена, непотребна, то хората няма да ти я дадат ако ти я искаш“. Ами сега? Ето ти ново положение. Не, това не беше път, а това беше вътрешна каторга и затвор, но нали и на затворниците им се дават по нещо да преживяват? Означаваше ли това, че бях на съвсем друго място и това място бе Ада? Такаъв Ад можеше да е това? Та нали аз бях физически на Изгрева, нали тук бе Школата на Бялото Братство, та нали до мен беше Учителят и лично Учителят и чрез него ми беше посочен този път.

Та това не беше страдание, защото не страдах само аз, а в мен страдаше цялата вселена. Но стиснах със зъби и казах, че трябва да се развързвам, трябва да се развържа от тези връзки и въжета, с които съм обвързана с онези, които бяха на Изгрева, да се развързвам нишка по нишка и конец по конец. Развързвах се с нокти и със зъби. Не, това беше нещо повече от страдание. Това бе мъчение. Аз бях стигнала до мъчението. И когато схванах това и попитах Учителя той ми каза, че когато чрез страданието човек осъзнае за какво страда, то страданието се превръща в мъчение, а пък мъчението е една насъщна необходимост в живота. Учителят ми каза да прочета една малка книжка озаглавена „Кротостта и смирението“. Една беседа от него дадена на 22 януари 1920 г. Там трябваше да намеря разрешение на всичко онова, което ме спираше. На стр. 52 намерих следната мисъл „Ученикът в тази Школа трябва да схване великият принцип на живота, че в първият момент на своето пробудено съзнание, след като се пробуди от първият живот на щастие, на блаженство, ще опита мъчението в живота - процеса на подмладяване. Тук няма никакво изключение.“. А по-нататък на стр. 58-59 аз намерих разрешението на моят път.

„Така също, ако у вас дойде една божествена идея, погнат ви, и вие избягате от нея, сетне, когато отидете при нея, тя ще ви каже: „Не ви познавам“. Като се мъчите, Христос ще ви тури венец на главата. Кому поставят венец? Само на онзи, който е понесъл най-големи мъчения. Който не е понесъл мъчения, той е развенчан. Както виждате, това не е учение за стари и страхливи хора. То е основа на бъдещата окултна школа, основа на бъдещото общество. Само по такъв начин може да се съгради на здрави основи - когато всички решат да страдат, сир. не да страдат, а да се мъчат. Мъчението е основа на бъдещата окултна школа. Вие може да си имате някой идеал, да го наричате „любов“ и „смисъл на живота“, но не си създавайте илюзия, че ще минете в Царството Божие без мъчение: всичко може да стане, но да влезете в него, да се домогнете до Божията Любов и Мъдрост без мъчение - никога!“

Така аз разбрах, че бях влезнала в мъчението и че по този начин бях влезнала като ученик в тази окултна Школа на Учителя. По този начин бе очертано главното направление на моят живот вътре в мен самата. Оставаше сама да извървя този път.

237. ОБУЩА ЗА ПАША

В отношенията ни между нас най-приближените на Учителя имаше непрекъснато сблъсъци и недоразумения. Това се дължеше на нашите състояния, които бяха плод на разклонените човешки чувства, които взимаха връх или пък резултат на мисли недосегаеми да се приемат в главите ни и там да се обработят така както трябва. Макар че бяхме ученички близко кръжащи до Учителя между нас се случваха често тези сблъсъци. Така Савка и Паша бяха направили нещо нередно по отношение на мен, за което отидох при Учителя, за да му се оплаквам от тях. Подчертавам, че отидох, за да се оплаквам от тях, защото беше ми дошло до гуша и защото беше станало нетърпимо и бяха прекалили, и беше прехвърлена границата на всяка търпимост от моя страна. Оплаках му се и той ме изслуша внимателно. След като свърших с оплакванията си по техен адрес той вдигна пръст и го сложи до устата ми и каза: „Пст, никой да не те чуе“. Обикновено с това съчетание на такива съгласни между п-с-т произнасяхме, когато искахме да означим звукосъчетание, с което се стремяхме да спрем някоя непослушна котка, която правеше бели в стаята или се качва ту на одъра или пък на масата.

Учителят беше си вдигнал пръста и искаше да изрече точно това: да спреш, да млъчиш, да не правиш бели и никой да не те чуе. Това беше точният превод на неговият жест с пръста. Аз замълчах, свих си опашката, подвих си я и си тръгнах. Вървя и размишлявам. Та аз бях права и това, което му казах беше вярно, но защо ли ме съгълча да мирувам, да млъча, та никой да не ме чуе. Та аз исках правда от негова страна и ето по какъв начин той ми раздаде правдата. Вървя и си мисля ами тази правда бе само за мен, но нали правдата е и за всички, къде отива техния дял на Паша и на Савка от тази обща правда? Вървя и си казвам, че за мен бе важно, че аз получих тази правда, а пък за тях двете - те да му берат грижата. Аз да изпълня онова, което Учителят ми каза за мен днес това е най-важното. Минаха няколко дни. Но изведнъж отново се появи търкане между мен и Паша и се създаде в мене едно отрицателно отношение към нея. Но не посмях да отида при Учителя, за да споделя моето огорчение, защото преди няколко дни ми бе казал да млъча, така че никой да не ме чуе и знае. И сега аз си млъчах. По това време аз работех като пианистка в едно кино по време, когато на мода бе немият филм. Бях наета като пианистка от управителя на киносалона и трябваше да озвучавам с мелодии и ритми подходящи сцени от немия филм. Получих заплатата си, отивам при Учителя и споделям радостта си, че съм си взела първата заплата и го питам как най-добре да си послужа с тези пари. Учителят поглежда плика, в който бяха поставени парите и ме пита: „Можеш ли да купиш едни обуца на Паша?“ Отговорих му, че мога, след което купих хубави обуца. Аз знаех номера на Пашините крака и обувките бяха купени от най-скъпия магазин и връчени лично на Учителя. След малко Учителят изпраща една сестра, за да бъде извикана Паша, връчва ѝ обувките, за да ги премери и те стават като направени по поръчка. По онова време имаше много обуцари и обувките се поръчваха с мярка - отиваш, слагаш си крака на един лист хартия, майстора с един молив очертава крака ти и след това по тази мярка ти се правят обувки. И така обувките станаха по мярка на Паша, тя скача, радва се и лекичко завива скъсаните си обувки, с които до този момент бе обута. Среща ме Паша и зарадвано ми показва, че Учителят ѝ е подарил такива хубави и скъпи обувки. Аз ги оглеждам, възхищавам се на обувките ѝ и цялата радостна вълна от Паша преля у мен и всичкото онова отрицание, което беше у мен спрямо нея се стопи изведнъж. Паша се смее и сълзи ѝ потичат от очите от радост, а аз също се радвам и тази радостна вълна ме е обзела и накрая и аз заплаках от радост и умиление. Паша плаче за онази грижа проявена от Учителя към нея и към нейните нужни, а аз плача от умиление пред моето несъвършенство представено пред Учителя. Плачем заедно и после се разделихме, така всеки отнесе своята радост. Като с някаква магическа пръчка отрицателните състояния у нас двете се бяха трансформирали в едно хармонично състояние. Знаех, че зад това седи Учителя, но той ми показва методите, чрез които може да се постигне хармония. Мина известно време и Паша вероятно също бе забелязала, че се е променило у нея отношението ѝ към мен така както то се беше вече изменило и в мен. Спря ме веднъж и каза: „Аз разбрах, че и ти имаш пръст в тази случка с обувките, които ми подари Учителя“. Аз млъча, нищо не казах. Тя ме поглежда изпитателно: „Чули ме или да ти повтори още веднъж?“ Стана ми грозно и обидно, че трябва да ми се повтаря едно благодеяние, което бе извършено не от мене, а от Учителя, а аз бях само го послушала да сторя това. „Чух те, Паша. Чух те, Паша“. Състоянието на неприязън между двете беше се променило. Прегърнахме се и казах: „Моля те, Паша, млъчи за Бога, че Бог твой и Бог мой седи до нас и ни слуша и аз се срамувам, че сме толкова не-

съвършени и недостойни за него". На Паша това я хареса и се разделихме с хубави чувства.

Учителят поставяше учениците си на изпит с противоречия и трябваше да приложат това, което бяха научили. И ако се справиш то ти просветва съзнанието, в него влиза светлина, осветява целият проблем, става ти достъпен, ясен и се учудваш на себе си, че разрешението на задачата е било вътре в тебе, а не вън и не трябва да се търси вината в другите. Ето това е важното, че ние самите можехме да се справим с толкова неща вътре в себе си, а не да търчим и да оправяме света у хората. Оправихме ли своят живот, оправяше се светът на хората. А защо ли? Ние бяхме скачени съдове на една невидима верига, но тогава това не виждахме и не знаехме. По този повод по-късно Учителят заяви: "Трябва първо двама души да минат по мостчето, което виси над реката и след това другите след тях ще минат също и ще видят, че не е страшно". Трябва да се даде пример за методите, с които да се работи. А Учителят ги бе дал в Словото си. Та остана да се проучава Словото му от идното човечество. Ние бяхме живите въглени на този огън и трудно можехме да се справим всеки един по отделно. А що се касаеше за даване на пример някому, то това беше невъзможно. Ние бяхме непрекъснато подлагани на изпити. Минат два-три дни, отдохнеш си и отново идва изпита по своите видими и невидими пътища.

Случи се отново едно недоразумение между мен и Паша и отивам при Учителя. Рече ми: "На Пашината любов едно ѝ недостига. Тя има добро желание да помага и е услужлива, но като види, че е останала излъгана веднага се отдръпва. И тя се чувствава самотна. Тя страда от това, че никой не я разбира. У нея има трудолюбие". По този начин Учителят разреши недоразумението помежду ни.

Ето ние отново се разделихме с Паша с чисти сестрински чувства. Но след няколко дни аз отново отивам при Учителя, а при него бяха Паша и рождената ѝ сестра Аня. Разговаряха по някои въпроси. След като получих разрешение аз влезнах и Учителят се обърна към мен и каза: "Говорихме със сестрите, че трябва Паша да взема уроци по музика. Марийке, ти би ли могла да преподаваш уроци по музика на Паша?" Паша като чу това изведнъж се разтрепери и казва: "Учителю, нека сестра ми Аня да ми преподава, тя също е музикантка". Учителят се усмихва: "Добре". Аз стоя, слушам, наблюдавам, но мълча - бях си научила урока от преди. Паша беше горд дух и не искаше да взема от други хора нещо. А пък Савка по друг начин изразяваше тази гордост: "Аз бях първата, друг не може да ми даде съвет". Така тя смяташе и бяха много горди духове. И да се работи с тях трябваше да им се зачете гордостта. А аз бях точно против такава изява и точно такова състояние на изродила се гордост ми се даде, та ми се тикна в къщата и аз вече цели петдесет години се уча как да се справя с духа на гордостта. Да не ви дава Господ такъв урок та чрез него да се запознавате с гордостта на другите. И ако ви се даде урок да се справяте с гордостта на някой близък вам това е още по-труден урок. Но да се справяте със собствената си гордост е най-мъчната работа и не знам и не помня човек от Братството на Изгрева да се е справил със собствената си гордост. Който си беше горд, остана си горд до края. "Гордостта предхожда падението". Това го има и в Писанието. Много паднаха и се заличиха от лицето на Изгрева и то благодарение на гордостта си. Някои изчезнаха, но остана тяхната гордост. Този дух на гордостта често витаеше над главите ни на самият Изгрев. Учителят чрез него, чрез този горд дух възпитаваше учениците си и понякога този дух ставаше работен дух, работеше при Учителя, работеше като вол, така както човек бе опитомял диви-

те животни и бе ги направил на домашни животни и добри помощници. Методите на Учителя за справяне на този горд дух бяха различни и многобройни. Аз също трябваше да се справям с него и не беше леко. А Паша бе ученик на трудолюбието и затова трябва да ѝ се поклоним и да ѝ се отдаде заслуженото. Това, което тя направи, направи го духът на трудолюбието. А онова, което я спъваше бе духът на гордостта, но и този дух на гордостта бе впрегнат от Учителя с неговите методи, бе вкаран в ярем и той подкара Пашината кола. Така тези два духа - духът на трудолюбието и духът на гордостта успяха да изкарат колата на Паша горе високо на баира и там в тази кола вие днес може да намерите напечатаното Слово и беседи на Учителя. Ако всички така работеха като нея от нашето поколение щеше да се довърши определената за нас работа. Но ние не я довършихме и тя остана за следващото поколение.

238. НЕЗАМЕНИМАТА ПАША

Паша имаше едно хубаво качество, че беше трудолюбива и то много. Но за да работи Учителят спазваше много условности с нея. Понеже Учителят лично беше казал пред нас трите, че Паша е чрезмерно развита личност то той удовлетворяваше много нейни изисквания. Тя обичаше да бъде зачитана и Учителят да я поставя до себе си. Не я ли постави Паша се обюкдаше и нямаше да работи. Ако отивахме на екскурзия по пътя най-малко десет пъти ще попита: „Къде е Паша?“ Та ще чуе и ще каже: „Тук съм, Учителю“. Не само тя ще чуе, но и другите трябваше да чуят, това изискваше от вътре Паша. Пристигнем на Бивака горе на Витоша, всички насядаме на тревата и Учителят изведнъж се обръща: „Ами Паша къде е, седна ли добре?“ Огледа се Учителят, види, че Паша се е настанила, а пък тя също ще види, че Учителят не я е забравил и тя се успокоява, че не е забравена и че е поставена на лично място. Ако сме на Изгрева и сме на трапезата той като влизаше първо се огледа дали е седнала добре Паша. Обикновено мястото от ляво и от дясно на Учителя се пазеше за приятели, които идваха от провинцията на гости при Учителя или за приятели от града. На това място Учителят посочваше кой трябва да седне него ден. На това място от ляво и от дясно на Учителя се използваше да се продължи разговора на приятелите с Учителя, да направят по-добър контакт с него, защото едно придвижване на приятелите от провинцията до София по онези години беше доста трудно и свързано с много средства и с време. При тези случаи Паша сядаше пак на лично място и то срещу Учителя. Това беше един метод на Учителя и с него бяхме свикнали всички и никой не протестираше, защото виждахме, че Паша денонощно работеше и свършва работа, която никой не можеше да я свърши. Ако другите стенографки - Елена и Савка, че и Боев бяха работливи като нея проблемът за Словото на Учителя с неговото издаване отдавна щеше да се разреши. Но сега остана работа и за следващите поколения.

Присъствувах лично когато Учителят нареди на Паша и Савка следното: „Беседите ще ги печатите в три екземпляра. Първият екземпляр ще го запазите и на никого да не го давате, а другите два - може.“ Но те раздаваха безразборно, особено Паша, а Савка беше по-внимателна. В какво се състоеше целият проблем. Стенографките стенографираха Словото на Учителя като всяка пишеше в своята тетрадка. После те си разпределяха работата и всяка една от тях трябваше да дешифрира определена годишнина на някой от класовете - Младежкия, Общия или неделните беседи. После взимаха тетрадките, сравняваха ги и дешифрираха дума по дума и изречение

след изречение. Това всичко трябваше да се напечати на пишеща машина в три екземпляра. Но този материал още не бе готов за печат. След това идваше друг етап, при който трябваше този материал да се редактира, да се изгради стима и да се подготви окончателно за печат. С тази работа се зае главно Паша. Тя не позволяваше друг да се доближи до стенограмите, беседите и дешифрираните машинописни страници. И след като се редактираха пак трябваше да има по три екземпляра както при първичното дешифриране на стенограмата. И всичко това трябваше да се съхранява, защото тогава не можехме да смогнем с печата. Възрастните братя бяха много мудни в това отношение. Те не разбираха, пък и останалите около тях също, че времето за печат ще изтече и че няма да има други условия. Те мислеха, че това време ще продължи вечно. Не се съобразяваха с думите на Учителя, който многократно бе повтарял: „Бавно се печати. Побързайте“. Паша беше натоварена много, защото хем дешифрираше, хем редактираше, макар че и другите помагаша, но то само на думи помагаша. Савка навлезе в една посока, където се разглези като малко дете, заобиколи се с хора и приятели и поклонници, които я тачеха като първа ученичка, а пък другата - Елена, се завлече по други пътища, по пътища любовни. Така че Паша остана сама.

Веднъж присъствах при Учителя и там Паша четеше беседите, които беше редактирала. Аз слушам и Учителят също слушаше внимателно. По едно време Учителят намръщи вежди и пита: „Какво, какво Паша?“. Паша повтори изречението. Учителят замълча и нищо не каза. Не беше съгласен, но нищо не каза. Не беше съгласен с редакцията на Паша, но не продума дума. Ако беше се противопоставил и направил бележка в мое присъствие и беше я коригирал, то Паша непременно щеше да влезне в противоречие и нямаше да може да продължи да работи. А тя си беше изработила един стил и в този стил вместила много от изреченията на Учителя, за да бъдат в по-добро стилово изражение. А пък за мен беше чиста литературна обработка. И така понякога се губеше смисъла на първоначалната беседа на Учителя. И сега Учителят смърщи вежди пред мен. Аз видях, но тя не видя - тя четеше. Присъствах и на други случаи, когато той не беше пак съгласен. Но освен Паша друг нямаше кой да работи. Останалите братя и сестри бяха се повлекли по съвсем други посоки, бяха дейни, организираха Изгрева, стремяха се да провеждат външни мероприятия, подготвяха се да настъпят на широк фронт, да проповядват Учението върху българския народ, че и в чужбина. Ама колко амбиции човешки видях тук на Изгрева и те опростиха много хора. Накрая какво остана. Дойде времето когато всичко се иззе, всичко се срина, изгоря се много книжнина, но все пак останаха беседи от Словото на Учителя. И днес като четете тези беседи знайте, че това го четете благодарение на Паша, че тя отстоя и издържа до края. И то само с едното око, с което работеше, защото другото бе вече отдавна спяло. След като си замина Учителя тя продължи да работи докъм 1950 г. след като бе затворена печатницата, а по това време ослепа и с другото око. Печатницата я затвори-ха властите, а пък Небето затвори очите на Паша и така тя остана спяла, а на Изгрева вече нямаше печатница. Тя остана спяла, но чрез едното око, с което тя работеше успя да подготви много беседи от Учителя. Така че тя ослепа, за да прогледнете вие чрез беседите и Словото на Учителя, които тя стенографира, дешифрира и подготви за печат. И ако някой път някой от вас четейки беседа на Учителя му дойде времето да прогледне, то знайте, че светлината, която получавате от Словото на Учителя се дължи и има заслуга ученичката Паша Теодорова.

Учителят препоръчваше да се събирате по няколко сестри и да правим

опити да свършим някоя работа заедно. Веднъж той се обърна към мен: „Вие трите можете да се допълните. Когато човек работи сам е по-опасно. Но когато няколко сестри работят заедно те са сила. Вие можете да си помагате една на друга, но не се разбирате. И аз когато ви събрах сестрите в един клас, то бе, за да си помагате.“

У тебе има доста смелост. Ти много не се замисляш. У тебе има една черта, от която трябва да се пазиш. Ти по някой път си сбъдничаваш, т.е. като те обхване едно желание отдаваш му се без да мислиш.

После трябва да станеш постоянна. У тебе и друга черта, която не е хубава: ти като очакваш от някъде пари и не ти дадат напушаш тези приятели и ги заменяш с нови и с това искаш да покажеш на другите, че можеш и без тях. Даже и да не си получила нищо ти държиш поведение като че си взела и най-сетне ги принуждаваш да кажат: „Чакай да й дадем, защото иначе я загубим“.

От двадесет и осмата година до тридесет и втората година човек прекарва големи сърдечни борби и след това се успокоява“.

През 1922-1924 г. Учителят беше създал една духовна група от сестри, с които работеше и той бе назован „Класът на добродетелите“. Освен заниманията ни Учителят държеше и беседи, които бяха стенографираны, а впоследствие дешифрирани от Савка, бяха напечатаны на пишеша машина, бяха подвързаны и готови за печат. Спомням си идва Паша и иска от Борис Николов тези беседи, за да ги чете. Борис се мръщи, не му се дават беседите, а пък Паша настоява. Накрая Борис, за да не обиди Паша извади ги от скришното място и ги предаде всичките. Мина време и Борис си ги поиска обратно, за да ги прибере отново. Забележете сега оказва се, че са били изчезнали от Паша, т.е. били откраднати. Че на кой чужд човек ще му трябва беседи на Учителя. Значи някои от сестрите, които бяха при Паша ги прибраха и ги укриха. А къде ли са сега? Борис тогава много се ядосваше и се бе зарекъл да не дава никому нищо. Ако беше Борис отказал на Паша тя щеше не само да се разсърди, но не можеше да проумее как ще ѝ се отказват неща, които те стенографките са лични дешифрирали и подготвили за печат. Но когато те изчезнаха, Паша не каза нито дума. Мълчеше и и знаеше цената на своята вина, защото познаваше цената на непосилния труд, чрез който се подготвяха беседите за печат. Но не си призна вината. А оригиналите ги откраднаха. Няма ги.

В Школата на Учителя на Паша и Савка Учителят им беше дал първите места, за да бъдат доволни, за да могат да работят иначе щяха да се спънат, защото бяха чрезмерни развити личности и заради тази си слабост можеха да спрат и да обърнат гръб на Учителя, на Школата и на Бога. И Учителят ги разглеждаше като души и задоволяваше това, което те желаеха, за да не се спънат. За него бе най-важното те да не се спънат и да не се отдалечат от Школата. А дали ще работят това бе друг въпрос. Благодарение на подхода му към тях двете той успяваше да задоволи това усещане на личността, което изискваше да бъдат зачетени като първи ученички. Те бяха много горди духове и не бяха случайни проекции в Школата на Учителя. Бяха непоклатими духове със сила и мощ и когато своеволничеха Учителят се справяше доста трудно с тях особено със Савка. С Паша той се справяше много лесно, тя беше работлива, имаше изисквания, които Учителят веднага ги задоволяваше и тя сядаше и работеше. Тези изисквания не бяха материални, нито себични, нито облагодетелстващи. А те бяха такива, че да им се зачете тяхното достойнство, че са първите, че са незаменимите и че Учителят държи много на тях и то най-много от всички. Накрая се оказа, че по своето

трудолюбие, последователност и издръжливост Паша Теодорова остана незаменима. Затова трябва да ѝ благодарим. И аз благодаря за незаменимата Паша. Поклон!

239. САЛОНЪТ НА ИЗГРЕВА И ПАША

През време на Школата Паша живееше с другите две стенографки в една барака, която бе наречена от нея „парахода“. По-късно след години Паша отиде в една самостоятелна барака, на Савка приспособиха друга и Еленка остана в трета стаичка. Но отначало ред години съжителствуваха заедно. Как издържаха тези три сестри заедно те си знаят. И те имаха задачи за разрешаване всяка една поотделно. Но да живеят толкова години заедно беше цяло изпитание. Всеки си имаше масичка, креват, някаква лавица и най-елементарна посуда. Условиата бяха дори мизерни. И като се прибави, че те се занимаваха непрекъснато с дешифриране, с пишешки машини беше учудващо, че те издържаха. А в стаята им се намираха всички непечатани беседи срупани на купища. Освен това при тях непрекъснато се стичаха хора кой от където дойде на Изгрева първо при тях преминава, за да чуят последните новини така че те бяха едно информационно бюро за всичко. Нямаше нещо, което да не минаваше през тях. А това не беше също малка длъжност.

По времето на Учителя Братството не бе признато за юридическа личност и имотите се записваха на имена на братя и сестри като те даваха от своя страна т.нар. „контър летьр“, т.е. обратно писмо и декларация, че имота записан на тяхно име е купен с братски пари. След заминаването на Учителя и след като дойде новата комунистическа власт тя изкова закона за градската едра собственост, според който закон всеки гражданин имаше право да декларира един имот, а ако имаше втори то той се национализираше и отиваше в полза на държавата. Салонът на Изгрева и мястото беше записан на трите стенографки, а когато излезна този закон старите приятели правеха какви ли не възражения, но закона не неправилно никакви отстъпки на тях. Консултираха се с адвокати и които посъветваха всяка една от стенографките да декларира личния си имот, защото ако декларират салона то държавата ако иска може да го запази, но ако не иска също ще намери начин да го национализира и по този начин те ще се лишат и от личния си имот. Тогава Паша обяви личния си имот, т.е. наследствения имот от бащината си къща. Така от името на другата стенографка Савка и нейната наследница рождената ѝ майка декларираха собствен имот. Така че салона остана да бъде деклариран само с 1/3 от името на Елена Андреева. Накрая държавата национализира 2/3 от салона и Братството дълги години плащаше наем на общината по 3000 лв. годишно, което бе голяма сума за времето си. Накрая така се обърнаха нещата, че много хора обвиниха Паша, че се е отказала от салона на Изгрева и е предпочела бащината си къща. И това се разнасяше много години, но Паша тук нямаше някаква особена вина, а бе постъпено така както посъветваха адвокатите. Ако беше се отказала от бащината си къща салона щеше да бъде запазен до 1958 г. и след процеса той отново щеше да бъде иззет и след това разрушен. А може би имаше и друго развитие на нещата. Тогава това ние не разбирахме, но разбрахме след като дойде времето, че Изгревът бе цялостно разрушен. Още на времето Учителя бе казал на братята: „Уредете нещата, уредете братските имоти“. Но тогава организацията на Изгрева се движеше от старите приятели, а ние бяхме млади и няхмахме думата. Те разбираха от имоти, търговия, от богатство, но техните познания бяха за една друга епоха, която също си замина и отмина след ка-

то си замина Учителят от този свят. А те това не разбраха, изпусна се времето да се оформят юридически нещата. По-късно когато ги запитваха, те отговаряха: „Не разбрахме какво Учителят иска да каже с тези думи“. Според мен това беше непослушание, което вървеше по цялото време на Школата, но имаше случаи когато то беше фатално. Това бе третата грешка. Втората грешка бе, че не закупиха навремето всички парцели на Изгрева, а първата грешка, че не построиха по идея на Учителя общ дом построен в полукръг на всички Изгревци. Но дойде друго време, друга епоха и всичко изчезна. Утре и нас няма да ни има.

Спомням си, че Учителят беше казал: „Ако държавата разбере кои сте и какви сте и какво правите за България ще ви даде не един, а три Изгрева като този“. По-късно по един подобен случай бе казал почти същото: „Ще дойде време когато държавата ще оцени Учението и ще иска да ви даде Изгрев, но няма да има кому“. Та досега преминахме през тези етапи, но ще дойде време едно друго поколение да провери онова, което Учителят каза - държавата ще иска да създаде Изгрев, но няма да има кому, защото не са важни сградите, помешенията, а хората, които ги обитават и Духът, който ръководи хората.

По този начин Паша я обвиняваха дълги години. Паша наследи наследствената си къща, след това дойде време и я изгониха от Изгрева и тя води няколко години съдебни дела, защото имаше опасност да посегнат на собствената ѝ къща, но накрая осъди наследниците на генерал Заимов и получи една сума от 10 000 лв., която беше голяма за онова време и с която можеше да се купи тристаен апартамент. По онези години се оказа, че няма кой да подслони Паша. Представяте ли си, че стигнахме и до там - Паша я гонеха от Изгрева и нямаше кой да я подслони, да ѝ даде креват и покрив. Ние с Борис Николов пристроихме една стая и я прибрахме при нас, а тя беше вече полусляпа. Преди това казах на Борис: „Слушай, за мен Паша е ученик на Учителя и трябва да я приемем и по този начин се отплащаме за грижите на Учителя, с който ни обграждаше“. Той се съгласи. Паша бе приютена при нас, а тогава тя с наследствените пари искаше да ги даде на някой, за да купи жилище и да я подслони и заради самото жилище да я гледа. Идеята бе добра, тя бе съобщена на всички и ние чакахме много кандидати, защото това не бяха малко пари, а плюс това е и Паша. Както тя, така и ние смятахме, че ще дойдат много кандидати и тя ни помоли да ѝ съдействуваме за избора, защото тя може би няма да може да избере подходящият кандидат. Съгласихме се да ѝ помогнем и сега дойде най-голямата изненада. Никой не се яви. Никой не искаше да гледа Паша нито с пари, нито без пари, нито с любов, нито без любов. Ние смятахме, че не сме съобщили както трябва, но съобщението бе направено пред всички. Паша по едно време не можеше да проумее ясно ли е това, че е съобщено и че никой не идва. Аз веднага разбрах, че никой не иска да поеме ангажмента да гледа Паша дори с пари, защото Паша имаше много гости. Имаше една сестра от Братството, която беше бедна и се казваше Ади. Спирам я: „Ади, ето парите на Паша, ще се купи апартамент, влезни в него и гледай Паша“. Тя ме гледа, мига и каза: „Аз Паша мога да гледам и без апартамент, но не мога да посрещам и да изпращам нейните гости. Разберете никой не я иска не заради нея, а заради гостите ѝ“. А при нея и при сестра ѝ и в нейния дом на Изгрева непрекъснато идваха, престояваха и си заминаваха гости. А двете сестри бяха и учителки, преподаваха и частни уроци. Така че не поискаха да гледат Паша не заради това, че не искаха парите ѝ, но затова, че не искаха нейните гости. Но Паша това не можеше да разбере каква е истина. Тогава отидох и обясних на ня-

колко сестри да дойдат у дома и да съобщят лично на Паша, че е съобщено както трябва и че няма кандидати. Дойдоха и съобщиха. Това беше голям удар за Паша и горчив хап и за нас. Казахме си, че ще остане при нас и да си държи парите и ако се яви кандидат тогава ще се придвижат нещата по-нататък. И те се придвижиха. А знаете ли как и защо? По начин, по който никой не предполагаше и не очакваше. И вие също няма да се сетите. Понеже Паша вече беше на квартира при нас тя имаше много познати, близки, които започнаха да я посещават, аз ги посрещах, гощавах ги и Паша ги приемаше. Изведнъж някои се усетиха, че Паша, която е отседнала при нас без да иска създава голям център в дома ни и усилява нашето влияние с Борис и че Паша ще попадне под наше влияние и ще се засилят нашите позиции в Братството. Тогава, за да разхлабят тези наши позиции и да ги подкопаят накараха една сестра да приеме Паша да я гледа, накараха други да купят апартамент, след това подслониха Паша в него, намериха се други, които вече я наглеждаха и накрая се яви Гена Папазова, която се грижеше за Паша в последните й години. Но Паша я прибраха от нас поради чиста амбиция. Това бе толкова демонстративно, че беше дори смешно. А аз се радвах, че по този начин Небето заработи и ръката на Учителя се разпростира над Паша и разреши този проблем.

По онези години имах проблем с материалното имущество на рода си. Отивам и споделям с Учителя. Казва ми: „Господ понякога оживява мъртвите. Те възкръсват по дух и след това по дух трябва да живеят. И ти сега си оживяла по същия начин тук на Изгрева. А ти гледаш настрани и се сравняваш с този или онзи. Сега гледаш на Савка. Вас ви спъва все материалното. Те са човешки чувства. Защо да не се съберете да си помагате и да вървите заедно? Аз не ви събрах за материалното, а за да работите за Бога. И с Паша гледам си говорите все за външни неща. Не сте си говорили за същественото какви трябва да бъдат отношенията ви в любовта ви към Учителя“.

По онова време Паша и Савка смятаха, че техните места около Учителя са неприкосновени и че другите могат да направят контакт с Учителя единствено чрез тях. Отидох при Учителя и протестирах. Каза ми: „Паша и Савка и те не искат да признаят, че и другите се нуждаят като тях. Ти на тях ще им говориш така: „От слънцето всеки има право да се ползва колкото иска“.

То аз зная как може да се уреди въпроса като давам на всичките по равно. Като седна на един прозорец и всички се изреждат да ме видят. Тогава понеже всеки ще види няма да се карат. Сега се спорят, защо? Някой застанал на прозореца, други иде и той застане зад гърба му и се сърди, че онзи отпред му пречи. Казва: „Защо не се отмести и аз да погледам малко?“ То ще разрешите въпроса когато всички излезете навън в двора. Нали така бе и на „Опълченска“ 66? Аз говорех на стола до прозореца, онези които бяха отвътре слушаха, а мнозинството бе на двора и то слушаше.

Важно ли е в един синджир за коя халка е заловена куката? Когато се дърпа едната халка целият синджир върви. А като се съединят първата и последната халка образува се кръг и не може да се познае коя е първа и коя е последна халка. Ето виждаш ли къде е разрешението?“ „Учителю, това е тъй, но представете си, че първата халка се откъсне от останалите и каквото получи го задържа за себе си. Другите остават гладни и протестират.“ „То ще се уреди. Те се спъват, защото мислят, че тяхното може някой да им го вземе. За всекиго си е определено специално и никой неговото не може да

му го вземе.

Щом аз съм безграничен никой не може да ме вземе."

240. ДЪЖД КАТО ИЗНЕВИДЕЛИЦА И ГРЪМ ОТ ЯСНО НЕБЕ

Спомням си трите стенографки бяха решили да направят пролетно и предвеликденско чистене на „парахода“, бяха изнесли навън багажа си и почистваха. Беше ясно, хубаво време, тиха приятна пролетна утрин. По едно време ме срещна Учителя и ми каза: „Хайде да отидем да гостуваме на стенографките“. Кимнах с глава и го придружих. След двадесет крачки видяхме цялата покъщнина навън, а те трите усърдно почистват бараката си. Учителят ги огледа и каза: „Да си съберете веднага дрехите, времето скоро ще ви изненада“. „Ами, Учителю, времето е хубаво, небето ясно, наоколо е приятно, а пък и ние правим Великденско чистене.“ Учителят мълчи и отново казва: „Да знаете, че дъжд ще ви изненада и всичко ще намокри, което сте изнесли навън.“ Те се оглеждат и една от тях прошепва: „Виж как Учителят ни изпитва“. Учителят поклати глава и ме подкани да тръгваме. Ние тръгнахме и вместо при тях на гости отидохме при една друга сестра, която точно по това време бе сложила масата, чайника вреше и курабиите бяха сложени на масата. Точно се разположихме, чаят беше налят в чашите и сръбнахме един-два пъти и изведнъж навън от небето изгърмя и в следващата секунда се изля проливен дъжд. Аз подскочих и ахнах: „Ами Великденското чистене?“ Учителят се усмихна и каза: „Рекох, Великденското чистене сега започва“. Изля се проливен дъжд и трая около два часа. Целият Изгрев беше намокрен. След това Учителят с мен излезна и ме подкани да проверим какво е станало с Великденското чистене. Приближаваме до бараката, всички дрехи, черги, завивки са под вода - цяло наводнение. По едно време трите се измъкват от една друга барака, идват и приплакват: „Учителю, настана потоп“. Учителят се усмихва и казва: „Какъв потоп, нали това бе Великденско чистене? Как ще възкръсне духа ако не се раздели от тленното си тяло?“ Стенографките се поглеждат, някои плачат, защото усилената работа ги чака. Няколко дни след това сушиха завивките си, а преспаха на други места.

След няколко дни отново съм при Учителя за разрешаване на някаква задача. Ставаше въпрос, че трябваше да се помогне от няколко човека на едного, който имаше въпиюща нужда. Учителят каза: „Не може учениците да си помагат един на друг, защото няма такива, които да са си решили задачата. А онзи, който не си е решил задачата не може да помогне на онзи, който тепърва ще я решава“.

Стана въпрос отново за нашите търкания между трите съпернички. Учителят каза: „Вие трите и Паша, и Савка, и Марийка вярно е, че сте еднакви. В някои отношения те те превишават, но в други - ти ги превишаваш. Представи си, че трима ученици са ми дали по една цигулка, но едната цигулка е на един виртуоз. Разбира се, че аз ще свиря повече с тази цигулка на виртуоза, защото от нея излизат по-хубави тонове. Така че човек онова, което е изработил най-ценно то се цени и с него се работи и то се приема от Учителя“. „Учителю, не обичате ли Савка и Паша повече от мен.“ „Не, аз всичките еднакво обичам.“ „А защо отношенията ви са различни към нас?“ „Защото така е Волята Божия. Ти трябва да ги обикнеш вътрешно, а не външно.“ „Учителю, аз ще разреша въпроса за себе си сега, а ще се хармонизираме когато и те се хармонизират с Бога. Две величини равни на трета

са равни помежду си." „Тъй е." „Те, Учителю, не обичат да слушат когато аз им говоря." „Има други, които обичат да те слушат, на тях ще говориш." „Аз съм забелязала, мене ме излагате да се събужда в мен чувството на ревност, а тях ги пазите щателно от това и винаги им подчертавате, че те са нещо повече от мен." „Аз така се държа с Паша, защото тя много работи." „Учителю, тези обяснения мене не ме задоволяват. Кажете ми нещо, което да го разбера." „Върху кого работя повече? Нали върху този, от когото може да излезе нещо. И ще те делкат с чука докато направят една хубава статуя от теб. В това време ти гледаш, че към тях съм много внимателен, любезен. То е защото там е работата, че още не съм почнал. Мина край тях, погледна, но си казвам: „Още не е време да ги бутам. Затова съм към тях внимателен, но когато дойде техния ред ти ще видиш как ще дялкам с чука и към тях и няма изобщо да се церемоня." „Учителю, още много ли ще ме дялкате?" „Не, още малко.

Ти ще знаеш, че Бог е Любов. Бог толкова много ви обича, че е пратил Сина Си, най-любимото Си същество да се пожертвува за вас и ви спаси? Знаете ли колко коства на Невидимия мир да извади една душа затънала в материята?

Господ всякога е при теб. Той ти се изяви, после се скрие и ти се намериш в тъмнина. Но той и в тъмнината присъства и бди да види как и какво ще направиш. Ако много се уплашиш Той пак ти се покаже.

Аз ще те извадя в сряда на клас на дъската и ще те питам за успоредните линии." По това време Учителят погледна през прозореца и отвън видяхме, че се приближава Савка. Каза ми: „Трябваше да си отидеш по-рано да не стават скандали". „Значи, Учителю, тя ви прави скандали?" „Ти седиш много при мен та другите отвън почват да се вкисват и какви ли не истории ми съчиняват и какви ли не мисли ми пращат." Аз станах да си тръгвам. Не исках да става поредния скандал и сцена на една ревнива жена като Савка, защото в такива случаи тя се изявяваше точно така, а трябваше да бъде ученик. Учителят се доближи до мен и каза: „За да излезнем от туй положение като влезне Савка ще кажеш: „Учителю, защо още от зарана не ми даде туй, което искам ами ме държа досега?" Аз нямаше какво да направя, в следващите секунди Савка почука, влезна в стаята и аз издекламирах туй, което трябваше да кажа, Савка ме огледа подозрително и след това спокойно си излезнах. На следващия ден питах Учителя: „Учителю, падна ли вчера гръб от ясно небе?" Учителят се усмихна и отговори: „Гръмът от ясно небе и дъжда падна сутринта когато трябваше да измокри багажа на стенографките и гръм по едно и също време и на едно и също място не пада." Аз се усмихнах, целунах ръка и се отдалечих. Бях научила урока за чистото небе, за гръмотевицата и за дъжда, падащ изневиделица.

241. КЛАСЪТ НА ДОБРОДЕТЕЛИТЕ

Учителят в началото на Школата създаде т.нар. „Клас на Добродетелите", в който влизаха пет млади сестри. Това беше един опит от негова страна за работа с Пентаграмата, която беше дал още през време на първите събори. За Пентаграмата Учителят е говорил в първите събори по-подробно както и след това, когато отвори Школата като в някои беседи и частни разговори обясняваше нейната същност, законите, по които е създадена, принципите вложени в нея и накрая показва начина, по който трябва да се работи с нея. Тези неща са написани и онези, които се интересуват трябва да ги намерят, систематизират и да работят с нея. Тук ще спомена

онова, което не бихте го намерили никъде понеже аз бях съвременничка и бях една от петте сестри от този „Клас на добродетелите“.

Учителят събра тези пет сестри и започнахме да се събираме в строго определени дни в месеца за работа с Пентаграмата. Тези пет сестри отначало трябваше да олицетворяват петте добродетели залегнали в Пентаграмата като отначало всяка една сестра бе обозначена, че е носител на една добродетел от Пентаграмата. Не че беше олицетворение на тази добродетел, но трябваше да представлява тази добродетел. Така Савка Керемидчиева представяше Истината, Паша Теодорова представяше Правдата, Мария Тодорова - Любвата, Мария Радева - Мъдростта. Сотирка Бабаджова - Добродетелта. По-късно Мария Радева отпадна и на нейно място бе поставена Елена Хаджигригорова. Отначало за работата с Пентаграмата понеже има пет върха за всеки един връх бе определено да се работи по един месец. Така се започваше с Истината, която се представяше от Савка Керемидчиева. Тя трябваше да ръководи групата от петте сестри в разстояние на един месец. Освен това в същия месец по определени дни се работеше с отделните върхове на Пентаграмата като всеки един ден всяка една от нас беше ръководител на съответният връх. Движението на петте сестри когато трябваше да бъдат ръководители в пет поредни месеца се осъществяваше по начин, по който Учителят бе определил когато трябва да се изказват определени формули за Пентаграмата. Започваше с Истината, после с Правдата, следваше Любвата, след това Мъдростта и се завършваше с Добродетелта. Това е видно от Пентаграмата и от правилата, които даде Учителят при работа с нея. Това нещо ще намерите в беседите. Сега от моята тетрадка ще ви цитирам един месец как сме работили. Това е четвърти месец от 22 ноември до 22 декември 1924 г. Този месец се работеше с Мъдростта и ръководител за този месец беше Елена Хаджигригорова. Мото за този месец беше „В изпълнението Волята на Бога чрез Мъдростта е силата на човешката душа“.

А сега ще ви покажа как в разстояние на пет дни работеха по отделно петте сестри.

На 22 ноември 1924 г. Ден I - Празник на Мъдростта, отговорник Елена.

23 ноември 1924 г. Ден II - Празник на Добродетелта, ръководител Сотирка.

24 ноември 1924 г. Ден III - Празник на Истината, ръководител Савка.

25 ноември 1924 г. Ден IV - Празник на Правдата, ръководител Паша.

26 ноември 1924 г. Ден V - Празник на Любвата, ръководител Мария.

Преди започването на всеки месец Учителят изпращаше писмо до онази сестра, която ще ръководи през месеца. Освен това в един от петте дни Учителят излизаше и даваше своите уроци. Те бяха обозначени с номерата на месеца. Така в този случай Учителят изнесе четвърти урок. По този начин във всеки един месец Учителят изнасяше по един урок и това бяха пет урока за пет месеца. Тези беседи бяха стенографирани от двете стенографки Паша и Савка, по-късно бяха дешифрирани и те оформиха т.нар. беседи на Учителя пред „Класа на Добродетелите“. Вие едва ли бихте могли да се ориентирате в тях ако не се доберете до нашите тетрадки и до протоколите, които ние водехме при всеки един урок.

Отначало бяхме пет човека и трябваше да се работи в пълна тайна. Но не би - не издържаха сестрите и започнаха да се хвалят и това доведе до ревност на другите ученички в Школата и те поискаха също Учителят да работи с тях. Ето защо Учителят включи още пет ученички във втората група. А те бяха: Елена Андреева, Василка Иванова, Дафинка Пенчева, Олга Славчева,

Виктория Христова. Учителят започна да работи и с втората група като не прекъсваше работата с първата. Но отново не изтърпяха сестрите от втората група, похвалиха се и ето дойдоха да молят пред Учителя да бъдат включени и други сестри. Учителят направи трета група, в която влизаха: Сийка Динова, Пенка Михайлова, Цветка Щилянова, Невенка Петкова (Капитанова) и Марийка Петкова (Дренска). Учителят не беше доволен от това разгласяване на нашето самоизтъкване и когато се събраха много хора увеличи се съперничеството и съревнованието, разгоряха се единоборства и накрая Учителят затвори този „Клас на Добродетелите“ и разтури трите групи. Отивам при Учителя и търся отговор на този въпрос. „И в „Класа на Добродетелите“ знаеш ли защо се развалиха отношенията ви? Ще ви кажа друг път. Сега не може.“ Аз не съм доволна от отговора му, стоя, прехвърлям се от крак на крак, а той ме поглежда и казва: „Сега ти давам една задача: ти сама да намериш начина, по който можеш да направиш искрени отношения между Паша, Савка и теб. Вие най-напред бяхте пет и добре започнахте. После и Мария Радева излезе от групата, а тя работеше много добре. Нея други причини я накараха да излезе от този клас.“ „Учителю, докато ние не влезнем в духовния свят няма да можем да се погодим, защото Савка схваща нещата по свой начин, Паша също по свой и аз по свой.“ „То е хубаво когато има разнообразие, но най-важното е когато това разнообразие се обединява в едно цяло. Трябват хора с положителни мисли. Всички все отрицателното мислят и все критикуват. А обединението не се извършва с отрицание. Да ви охарактеризирам сега: Мария Савова е морален тип. Паша е разумен тип. Савка е досетлива, а ти имаш най-гъвкави чувства. Ти умееш да влезнеш в положението на мъжете и да им угодиш. Мъжът и той се стреми да познае жената. У тебе има предчувствие. Човек трябва да наблюдава от вънка, а да проверява отвътре нещата.“ След този разговор аз получих отговор защо ние не успяхме да завършим една задача, която Учителят ни даде за работа с Пентаграмата. Това ще бъде една работа за следващото поколение ученици от духовната Школа на Учителя. Останаха беседите, които Учителят е държал пред този „Клас на Добродетелите“ и разбира се някои от нашите тетрадки. Пример, аз имах няколко тетрадки, но от обиските остана само една - от стр. 186 до стр. 314 където са записани протоколите за четвърти месец от 22 ноември - 22 декември 1924 г. Другите тетрадки изчезнаха по време на обиските, които бяха извършени от властта. Трябва да се намерят тези тетрадки, да се подредят протоколите, да се извадят и чак след това да се прикачат към беседите дадени от Учителя пред „Класа на Добродетелите“ и така те ще представляват едно единно цяло.

Така работехме няколко години с Пентаграмата и всяка една от сестрите се въртеше всеки месец, като една от нас представляваша даден добродетел беше върха на Пентаграмата и работеше този месец със съответната Добродетел. Учителят ни показва и даде метод, с който да работим с Пентаграмата. Учителят е дал начин и методи за работа с Пентаграмата и съответни формули. Тези неща ще бъдат изнесени много по-късно, а аз тук давам описателни бележки за онези времена.

Първите Пентаграми, които бяха напечатани от Учителя бяха с голям формат и приятелите ги поставяха в специални рамки със стъкла и те висяха в техните молитвени стаички. Той не ги даваше безразборно, а ги даваше на първите приятели в знак на специално посвещение, което се заключаваше в това, че се правеха молитви, четяха се формули, които Учителят даваше и те им се връчваха най-тържествено, целуваха ръка и ги получаваха. В знак на общение с Учителя в замяна те даваха по една жълтица на Учителя, който ги

държеше в една кутия като част от тези жълтици бяха онези, които на времето след заминаването на Учителя Емануил Иванов и братския съвет бяха дали на Борис Николов да ги държи. А Борис не смееше да ги държи у нас, направи им едно скривалище, направи един камък от цимент, сложи ги в тях и след това ги занесе и ги укри в една от морените на Витоша. После онези приятели го наклеветиха, милицията дойде, поиска златото и Борис отиде, показа им къде е укрито, те взеха, разбиха камъка, намериха жълтиците по опис и тази случка се раздуха впоследствие по вестниците. Ето такава бе съдбата на тези жълтици, които приятелите връчваха на Учителя след като получаваха от него Пентаграмата. Подчертавам, че Учителят не изискваше да му бъдат връчени жълтици срещу онези Пентаграми, които той раздаваше. Приятелите го правеха от една чиста символика - те получаваха златни правила за живота на ученика и в знак на искрен отговор даваха по една златна монета.

По-късно приятелите златари направиха матрица за медальони и на тази матрица бе изобразена цялата Пентаграма с надписите. Тогава всеки даваше по една жълтица, събираха се един-двама човека, купуваха, даваха я и за нея получаваха медальони с Пентаграма. Бяха направени златни синджирчета ние сестрите окачвахме тази Пентаграма на вратовете си. А пък за братята беше направена същата Пентаграма със специална игла, която можеше да се закопчава на ревера на саката им. По този начин Пентаграмата се превърна в златна, тя беше окачена на гърдите от лявата страна на реверите на костюмите на братята и на вратовете на сестрите. Но тук трябва да добавя, че се намериха и недобросъвестни златари, които започнаха да примесват към златото и сребро и златната монета от 24 карата ставаше на 14 карата. Докладвах на Учителя и той беше много недоволен от това развитие на нещата.

Учителят ни събра трите - Савка, Паша и мен и ни подари по един медальон-Пентаграма като и ние му целунахме ръка. Така че моята Пентаграма на врата ми е подарена лично от Учителя.

Аз притежавам едно писмо от Учителя изпратено до нас петте участнички в окултния клас на Добродетелите. Предоставям го на вниманието ви.

До обичните ученички

О.К.Н.Д. (Окултен клас на Добродетелите)

Мария, Савка, Марика, Паша, Сотирка

Само Бог е Любов и когато тази светлина озарява само Той е познава.

Любовта е дело на живот; Мъдростта е дело на више познание; Истината е дело на душевна свобода; Правдата е дело на дележ; Добродетелта е дело на плод.

До колко сърцата ви са чисти нека Любовта да говори; до колко умовете ви са озарени нека Мъдростта свидетелствува; до колко душите ви са свободни нека Истината каже; а за Правда и Добродетел Бог е свидетел.

А верността ви тя е веч позната.

Работете докато слънцето на живота грее.

Моя мир да бъде с вас

Свещения подпис на Учителя

28.I.1923 г.

София

Това е онова писмо, което Учителят изпращаше всеки месец до онази от петте ученички, която трябваше да представя дадена Добродетел от Пентаграмата и щеше да ръководи този месец работата на петте ученички.

Това писмо бе изпратено до мен, Мария Тодорова, защото този месец

трябваше да се работи с добродетелта „Любов“, а аз бях представител от петте ученички от Пентаграмата на тази Добродетел.

Другите също получаваха по едно такова писмо, когато им дойдеше редът, когато върхът на Пентаграмата се премести. А той се местеше всеки месец. В пет месеца всичките пет върха се преместиха и с тях работиха петте ученички от „Класът на Добродетелите“.

Тук в това писмо Мария бе Мария Радева, Савка - Савка Керемидчиева, Марика - Мария Тодорова, Паша - Паша Теодорова, Сотирка - Сотирка Бабаджова.

242. СТЕНОГРАФКАТА САВКА КЕРЕМИДЧИЕВА И УЧЕНИКЪТ АВЕРУНИ. ТЕРЕЗА КЕРЕМИДЧИЕВА

В Школата на Учителя някои се опитваха да прокарат личните мнения и искания пред Учителя. Това го правеха с цел да покажат пред другите, че те не са случайни, а своего рода привилегировани и че Учителят държи на тяхното присъствие поради личните им качества или поради някои техни заслуги. Особено ако тези приятели бяха дълги години в Братството. Но Учителя парираше всички тези опити по свой специален начин и показваше всекому мястото. А мястото на всеки в тази Школа бе да бъде ученик. И нищо повече. А това не беше малко нещо. За ученичеството ние още не сме говорили като епоха, през която трябва да мине ученика при изучаване Словото на Учителя.

Един път Тереза Керемидчиева се опита да направи нещо подобно. Тя беше майката на Савка Керемидчиева. Беше немкиня по произход, един амбициозен немски дух, който чрез своята амбиция се опитваше да прокара различни лични инициативи, които бяха в разрез с братския живот. Целта бе да се прокара и да се проектира амбицията на немският национален дух в Школата на Учителя. Учителят беше категоричен и я парираше винаги. По-късно тя чрез дъщеря си Савка се опитваше да прави същото, стоейки зад нея и я подкокоросваше към различни погрешни ходове. За една от тези постъпки и внушени от майка ѝ Тереза, дъщерята Савка и ученичката Савка трябваше да плаща. Като наблюдавах това си казвах: „Добре, че Тереза не ми е майка“. А моята родена майка по това време ме гонеше и преследваше като смъртен враг понеже съм тръгнала млада и хубава по дъновистите. Човешки съдби от човешки разбирания.

Друг път Тереза изпраща една сестра при Учителя да му иска седем лимон, а забележете числото седем, за да бъдат използвани за приготвянето на обета в общата кухня. Тогава нямаше лимони и бяха кът. Сестрата обяснява, че освен, че иска седем лимона, но казва, че за това я изпратила Тереза, майката на Савка, като подчертава с гласа си, кой я е изпратил. Учителят казва: „Нямам никакви лимони“ и я изгонва. Да, направо я изгонва, въпреки че в стаята му имаше в този момент лимони и всички знаеха това. Сестрата се връща и казва на Тереза, че Учителят я изгонил без лимоните. Тереза се сконфузва, подвива си опашката и кротува. На обяд се поднася от общата кухня и в чиниите се насипва добре подготвена картофена супа, която плаче само за лимон. В това време се задава една сестра с една голяма чиния нарязани парченца от лимони и всекому слага с лъжица по едно резенче в чинията. Оказа се, че Учителят я извикал и е наредил да вземе седем лимона и да ги нареже по дължината на тънки резенчета за картофената супа. Всички кусаме супата, резенчетата лимони са в чинията, вкуса на храната е

отличен. Всички благодарят за хубавия обяд. Тереза и останалите около нея седят, сумтят и мълчат. Ние останалите вече бяхме научили за случая и се усмихвахме и благодаряхме за урока, който ни беше предаден. Не можеше личността да предхожда Божественото. Не можеше личния подтик да предхожда Божественото.

През време на войната се получи нареждане да се затъмнят всички частни домове и обществени сгради, така че при вечерното им осветление с лампи и електрически крушки да не прозира никаква светлина през прозорците и с това да бъде ориентиран на американските и английски самолети, които бомбардираха София през нощите. Това беше заповед на властта. Тереза по този случай като изпълнителен немски дух на всички разпореждания решава, че трябва да се сложи черна хартия на прозорците, за да ги затъмнят, за да не ставаме обект на самолетните нападения. Тя искаше да сложи тази черна хартия на прозорците в салона и в стаята на Учителя. Но Учителят дава да се подразбере с един жест, че не желае тази черна хартия, защото е лоша емблема. През цялото време на Школата Учителят говори за Светлината като емблема на новия Божествен порядък, който идва в света. А сега тази черна хартия и тази черна емблема. Не само не върви, а е основно противоречие. Но Тереза настоява на своето и когато един немски дух настоява не можеш да го помръднеш и поместиш дори на милиметър. Тогава аз решавам, че така въпроса няма да се разреши и отивам при Учителя. Преди да отида се срещам с нея: „Тереза, може ли на Учителя да му се слага черна хартия? Помисли малко!“ Тя упорствува и толкоз. Но накрая прави компромис и казва: „Каквото каже Учителят“. Отиваме с нея при Учителя. Обяснява се пред Учителя нареждането на властта за затъмняване на прозорците и че Тереза иска черна хартия, а аз, че не съм съгласна с черната хартия. Учителят ни изглежда и не одобри черната хартия. Тереза бе съкрушена - не можа да се наложи. А не вникна в другото, че черния цвят бе емблема на нещо съвсем друго състояние. Накрая залепиха отвътре по прозорците пергаментова бяха хартия. Учителят даде съвети да се изключи електрическото осветление, за да не се нарушава обществения порядък. Та този, който минеше и видеше салона, пред очите му изпъкваше залепените с бяла пергаментова хартия прозорци, които пропускаха светлината отвън навътре и салона бе осветен. А що се отнася за нощното електрическо осветление, то се виждаше всичко през пергаментовата хартия. Това облепване бе само форма при евентуална проверка и да задоволи обезпокоените духове на Изгрева. По време на големите нощни бомбардировки над София, затъмнението на прозорците на гражданството не попречи на американските самолети. Те бомбардираха цялата нощ града като пускаха осветителни тела с парашути и падайки бавно осветяваха целия град и самолетите бомбардираха безпогрешно набелязаните цели. Една от тези цели бе Изгревът и салона на Изгрева. На Изгрева не падна нито една бомба. Но около Изгрева паднаха около десетина бомби. Когато ги изваждаха и обезвредяваха военните се учудваха на това чудо на чудесата. Тези бомби бяха очертали околността на територията на Изгрева. Та друга защитна сила запази Изгрева от американските бомбардировки. Друга бе противозенитната артилерия и противосамолетната защита на Изгрева, а не черната хартия на Тереза. Може би ще се спрем как Изгревът бе запазен от бомбите в друг разказ.

Тереза бе и медиумична натура. На един от Търновските събори, тя изведнъж припадна, пада на земята и издъхва. Наоколо се събират приятели, съобщава се на Учителя. Той отива при нея, отстранява всички от тялото ѝ, прави седем обиколки около нея като непрекъснато я наблюдава и прави

един очертан кръг около нея с бастуна си. Остатък няколко човека при нея да я пазят, като предупреждава никой да не се приближава при нея и никой да не прекрива очертаната кръг. След няколко часа тя се завръща в тялото си, отваря очи и оживява. Та това си бе живото възкресение на Лазара. Представете си, цял събор от 500-600 човека и Тереза умира точно на този събор, че после трябва погребение и се опорочава целия събор на Бялото Братство. Тя имаше и Божието благословение чрез Учителя. Това Тереза го разбираше и беше вярна и предана на Учителя до края на живота си. Тя преживя с няколко години и дъщеря си Савка. Я тя като посланичка на немския дух при Учителя също държа много изпити при нозете на Учителя. Тук бе Школа, тук се учеше и всеки ученик минаваше през изпит. Изпитът на един ученик бе изпит строго индивидуален за самия него. Но урокът на този ученик бе урок за цялата Школа. Тези изпити на Тереза, които разказах бяха уроци на Школата, предадени от Учителя. Ето така имате Словото на Учителя и опитностите на учениците. Не ви остава нищо друго освен да четете, да проучавате и да прилагате чрез вашия живот.

243. БЪДЕЩАТА ДОБРА КАРМА И БОЖИЯТ ДАР

Дойде онзи момент когато Учителят постави Савка Керемидчиева най-близо до себе си и с това показа на другите, че тя върши една работа, която трябва някой да я свърши. Първо показа на мен. Обърна ми внимание, че някой трябва да заеме този пост. След това дойде време, след като започнаха съперничества за този пост, лично Учителят ме попита, дали искам да ме постави на нейното място, а тя да заеме моето. Тогава отговорих, да бъде така както той смята за нужно. Макар че всички тези неща ми бяха ясни и доведени до знанието ми лично от Учителя, все пак имаше моменти, когато тези разяснения от Учителя отиваха на заден план и се започваха големи борби между мен и Савка. Имаше моменти, когато аз не можех да се примиря с много неща от характера на Савка и с нейното поведение, защото виждах, че тук изпъкваше личният елемент и аз се намесвах. Дали беше разумно от моя страна не можах да определя - това го определяше Учителят, но аз смятах, че трябва да се намеся. А как ли? Отивах и питах за всяко нещо Учителя. Това Савка направо я въбесяваше, защото аз направо питах Учителя дори и пред самата нея. А отговорът на Учителя беше такъв, че не можеше да се коментира. Неприязнеността на Савка към мен започна още от самото начало, когато три години подред аз два пъти седмично ходех при Учителя като частна ученичка. А това беше години преди отварянето на Школата през 1922 г. Така Учителят веднъж каза на Савка: „Една външна госпожица ви изпревари“. Савка се чуди коя ли е тази външна госпожица и ето ме мен, външната госпожица, пристигам облечена в тон с модата, с официална дълга рокля до земята. А майка ми имаше достатъчно средства да ушие на дъщеря си такава рокля, че като върви всички да я оглеждат. Ето така вървах с Библията под ръка, облечена с официална рокля и отивам при Учителя на урок. Учителят ми даваше някой пасаж от Библията да го разработя и на следващия път ме изпитваше като даваше и свое тълкувание на някои неща. Така аз му бях частната ученичка цели три години между Балканската и Европейската война. Сега ми е смешно като си помисля, че официално облечена госпожица може да носи Библия под ръка. Но тогава смятах, че отивам на много голямо място и трябваше да бъда облечена като за официален случай. Влизам през вратника на ул. „Опълченска“ 66 и стопанката на дома, кака Гина Гумнерова съобщава така на Учителя: „Една външна госпожица ви

чака, за да я приеме!" Постаря така Гина същите думи на Учителя, които той току-що е казал пред Савка. Савка скача и иска да види външната госпожица, а Учителят я помолва да я въведе при него. Идва Савка, оглежда ме от горе до долу, прави едно движение с ръцете си, аз тръгвам след нея и тя ме въвежда. „Външната госпожица дойде.“ Ама го казва така натъртено и пренебрежително. Но Учителят ми показва с официален жест, че мога да седна, а на Савка прави жест, обикновен жест, да се отстрани и да ни остави сами, защото започват занятията на частната ученичка с Учителя. Та как ви се струва това? Трудно се преглъща такъв един горчив хап. А това бяха методи на Учителя, за да подтикне в духовна ревност ученика, да има подражание у него, за да учи. Но поради нашето несъвършенство, то се израждаше в обикновена човешка ревност. И това ни пречеше много. И от тогава започна голямото съперничество със Савка. Веднъж аз бях недоволна от нея, че Учителят я предпочита пред другите и отивам лично пред него, за да му се оплаквам. Изслуша ме и ме пита: „Какво има в нея, за да я предпочитам пред другите?“ Това ме успокои, защото ми показва, че други начала има, които движат Учителя, за които ние нямахме представа понеже ние нямахме знания. А ние се движехме от личните човешки чувства на симпатия и антипатия.

Учителят в Словото си непрекъснато подчертаваше, че физическият човек е проекция и съотнршение на духовния човек, който е горе в Невидимия свят. И какъв е човек горе, такъв е и долу и че има съответствие между вътрешният и външният човек и това е много добре изразено с физическата структура на човешкото тяло. Този закон го знаех и веднъж при една от поредните пропуски на Савка аз изведнъж се загледах в нея с по-особени очи и виждам, че това не е онази Савка, която трябва да бъде до Учителя. Тя бе с дебели крака, с дебел задник, беше тромава, непохватна външно и като се движеше вървеше тромаво. Реших, че това нещо не е случайно и отивам при Учителя и го питам като визирам, че въпросът ми се отнася за Савка: „Нали, Учителя, всеки човек си изработва тяло в зависимост от това, което е съградил в себе си по-рано като духовно тяло?“ Учителят ме изглежда втренчено, разбра много добре, че този въпрос се отнася за Савка и каза: „На някои се взема понякога от бъдещата му добра карма, за да му се помогне сега, за да учи“. Аз стоях като изумена. Как така, та на Савка сега това благословение, което ѝ се дава е за сметка на бъдещата ѝ добра карма? Боже Господи, по какъв начин научих още един закон. Прибрах се у дома и размишлявах много по този въпрос. Той ме успокои, защото бях научила един духовен закон и едно разрешение в момента, което го приех като реално и което обясняваше и разрешаваше моят въпрос. Започнах да гледам на Савка по друг начин, че бе поставена до Учителя да свърши една работа. Е, щом е за работа, аз нямах нищо против - да я върши като ученик.

Веднъж се случи така, че аз съм при Учителя. Влиза и Савка и Учителят започва да осъжда Савка пред мен. Савка слушаше Учителя, поглеждаше към мен и беше я много яд и не можеше да се примири защо Учителят не я осъжда насаме, но я осъжда пред друг човек, а този човек съм аз - нейният най-голям враг. След като привърши Учителят, Савка се оттегли като попарена. А аз стоя, обръщам се към него и казвам: „Учителю, ако съм на нейното място не знам как да постъпя. Дали няма да направя същата грешка“. Учителят само се усмихва. На следващия ден Савка се приближава при мен: „Благодаря ти за това, че вчера се постави на моето място“. От нея разбрах, че на следващия ден като отишла при него, той ѝ казал моето мнение за случая. Та това беше урок за нея да се смири като ученик, да изповя-

да грешката си пред Учителя, а за мен също беше изпит, за да преценя трудностите, които преминава един ученик пред Учителя.

И винаги пред мен излизаше онзи израз на Учителя, че на някои, които още не са готови да се учат им се взема от бъдещата им добра карма от следващите прераждания и им се дава условия, за да се подготвят сега за бъдещата училищна скамейка. Този израз ме успокояваше и поглеждах към Савка като едно голямо дете и по този начин успявах да преглътна някои неща, които не бяха не само за гледане, но и за дъвчене. Спомнят си веднъж Учителят се обръща към Савка и казва: „Запомни едно от мен. Още в този живот да намериш време и да прочетеш всички печатани беседи от мен! Савка е изумена: „Но, Учителю, това е много материал!“ „Няма много, защото в следващия живот може и да нямаш условия да се доближиш до Словото ми и да го четеш. А може да се случи и в следващите няколко живота да не се добереш до Словото ми. Затова използвай днешното време когато си на Изгрева и си до мен и чети!“ Този случай Савка лично го разказваше като пример, че човек, който е в Школата не трябва да си губи времето. Това беше вярно. Но аз знаех и другият закон, чрез който се отнема от бъдещата добра карма на някого, за да му се дадат условия, за да учи.

Наблюдавах Учителят как той към всяка една от трите ни имаше специален подход. Към Паша Теодорова се отнасяше по един начин, към Савка по друг начин, а към мене по трети начин. И все смятах, че аз съм пренебрегнатата и затова отивам при него и направо го питам: „Вие, Учителю, сте много внимателен към Савка и Паша?“ Отговаря ми: „Лъжеш се, защото с теб съм много по-внимателен“. Тогава бях станала много чувствителна и преминавах един период на прекомерна чувствителност. А това беше един етап на моето развитие. С тази моя чувствителност откликвах на всичко, страдах за всичко и товара ми се беше увеличил стократно. Това бе етап на ученичеството. „И онези от вас, които влязат като ученици, трябва най-първо да развият голяма чувствителност. А човек, който е много чувствителен страда повече. С големите страдания се добиват повече опитности и знания. Мнозина от учениците не искат тези страдания“ (Събори, Търново, 1922 г., стр. 96). „При сегашните условия е невъзможно. Следователно на всекиго от нас му е даден известен дял от страдания и блага, ще ги минем еднакво и едните, и другите - трябва да ги приемем на драго сърце“ (Стр. 97).

И наистина това бе най-важният въпрос. Един трябваше да носи благото, докато друг мъкнеше страданието, после идваше време и си сменявахме местата, но нашето неразбиране бе, че всички в едно и също време протягахме с ръце към благото, а всеки бягаше от страданието. И затова се получаваеше тази духовна ревност, кой пръв да се добере до благото. А то времето в Школата за всекиго бе определило кога какво да получи съобразно с онзи велик план на Небето, на разумния свят, за което ние чак сега получавахме знание. А знанията бяха горв и те сега се сваляха чрез Словото на Учителя и ние прилагаме каквото можем чрез нашия живот. Знанията на този вътрешен живот Учителят ги сваляше от Духовния свят, сваляше ги от Божествения свят, където Божият Мир цареше. Има една формула от Учителя: „Божият Мир превъзхожда всяко знание“. Но това бе за следващата епоха, когато Синовете Божии ще пресъздадат този Мир в себе си. А до тогава ние трябваше да учим в онези условия, които Учителят бе определил за всеки от нас.

244. РЪКОВОДИТЕЛИ НА ШЕСТЛАВИЕ

Още не мога да разбера как стана така, че паралелно с отварянето на Школата се оформиха и ръководителите на отделните братства в провинцията, които ръководители така управляваха и ръководеха братствата, че надминаваха някогашните местни феодали. Че бяха предани на Учителя - бяха, че изпълняваха точно разпорежданията на Учителя - изпълняваха, че се придържаха към онзи външен порядък на Школата - изобщо всичко вършеха както трябва точка по точка. Постепенно с годините, а те не бяха малко, цели 22 години, те оставаха несменяеми ръководители и като такива в зависимост от личността на самият ръководител, се въвеждаха и някои порядки, които бяха такива каквито бяха вътрешните подбуди на ръководителите. Но всички си приличаха в едно - те изискваха външно зачитане и почит дори и от Учителя. Много пъти те идваха в София в някоя определена дата и Учителят им държеше специални беседи. Те бяха много доволни, че са зачетени от Учителя, но ако вие прочетете тия беседи държани пред ръководителите на братствата от Учителя, ще си направите много изводи. И трябва да ги направите, защото моят разказ за вас няма да бъде точен. А аз искам особено да бъде точна. Защо ли? Защото постепенно около тези групи се събираха групи от братя и сестри, които ставаха техни поклонници и благоговееха повече пред техните ръководители отколкото пред Учителя. Имаше случаи когато дойдат братя и сестри от провинцията, отседат при нас на Изгрева и като отворят една уста и като започнат да приказват за този или онзи ръководител, като че ли мед им капе от устата. Това беше толкова необикновено и толкова невероятно, че се чудехме как е възможно такова изопачаване и извращение. Те дошли на Изгрева и вместо да видят и научат нещо от нас, които сме тук непрекъснато около Учителя, вместо да слушат живото му Слово, а те се захласваха по разни личности и ръководители. Беше наистина и смешно и жално. Идва една сестра при мен и захласнато превъзнася един местен ръководител. Аз я слушах и не изтърпях и я прекъснах: „Слушайте, сестра, вие защо не си стояхте при вашият идол там, наречен ръководител и да му се кланяте, а сте дошли тук на Изгрева? За какво сте дошли тук?“ „Ама така, да видя братството на Изгрева.“ „Аз смятах, че сте дошли за Учителя, да го видите, да го чуете, да се срещнете с него.“ Тя стои, мига, после се усежда, че е сбъркала и започва разпалено да разказва, как над всичко стои Учението на Учителя и така нататък. А тя се кланяше на личности превърнали се на идоли.

Почти всички първи ръководители от братствата бяха поименно посочени от Учителя. Оформиха се много братски кръжоци. После излезнаха и други, които оспорваха мястото на ръководителите и желаеха да бъдат сменени. Идваха делегации от провинцията пред Учителя с искане да се сменят този или онзи ръководител, като излагаха и сериозни причини. Аз виждах, че те са прави, но се бунтуваха от местния феодал. Но Учението на Учителя имаше други принципи. За да предотврати непрекъснатото брожение и борби за ръководства, Учителят нареди следното: „Всички ръководители, които са поставени през време на Школата да не се сменят докато трае Школата“. Ние отначало не можахме да разберем какво искаше да каже с това Учителят. След като си замина Учителят на 27.XII.1944 г. и след като се промениха политическите събития в страната, тогава разбрахме, че Школата бе закрыта със заминаването на Учителя. Дойде нова власт в страната и започна да ограничава дейността на братството. Първите ръководители бяха в дълбока старост и един след друг си заминаха. На тяхно място бяха поставени

други, но вече бяхме в друга епоха, епоха на гонение срещу братството. Ето така Учителят разреши на времето защо поставените от него ръководители трябва да бъдат несменяеми до края на живота им. Така се елиминираха борбите за ръководство.

На Изгрева имаше какви ли не опити за ръководства и ръководители. Една такава личност бе Лулчев, като използваше братята и сестрите дошли при Учителя, за да си създава собствена аудитория и да се превърща от личност на ръководител, че накрая стана идол за някои. Когато обърнах внимание на Учителя за дейността на Лулчев и за моето неодобрение към неговата дейност в братството, то Учителят ме изгледа строго и ме предупреди: „Да се пазиш от Лулчев и да стоиш настрана от него, защото той работи с Черните сили“. Край на цитата. Край на всички умувания, разсъждения относно неговата личност, която отклони много хора от братството, обърка ги и ги насочи в друга посока. Точни и неопровержими бяха думите на Учителя. А след време ние бяхме свидетели как не веднъж Учителят го изобличаваше пред всички, дори има една беседа специално отнасяща се за него от Учителя и за белите, които той направи на Братството. Но после стенографите решиха, че не трябва да се излагаме и трябва да се премахне личният елемент, затова редактираха беседата, не цитираха името му и беседата я смекчиха. Трябвало да бъде блага речта на Учителя за неговите ученици. Какво неразбиране. Учителят дава своето категорично мнение, а те ще променят нещата. А ние знаехме отношението на Учителя към Лулчев. Но какво ще знаят следващите поколения за него? Ще дойде време когато ще почнат да публикуват неговите книги и понеже тези сили съществуват ще намерят проводници в някои от следващите поколения и ще искат да превърнат името му в идол. Да не смятате, че няма да се случи? Помнете ми думата - ще се случи. И тогава вие ще си прецените на коя страда да застанете.

На Изгрева имаше изострени личности, които искаха да се проявяват по начин несъвместим с Школата. Търсеха да се изявят, да се лансират и да завъртят около себе си последователи и да създадат групи. Какви ли не опити се правеха - спиритистите се събираха на сеанси, астролозите бяха много дейни. Изникнаха разни ясновидци, гледачи на кафе, на карти, че накрая и гледачи на боб. Веднъж Учителят за Лулчев ми каза така: „Какво е той? Гледач на боб“. С това се изчерпиха неговите претенции за ясновидство и пророчества. По-късно той заплати с живота си за своето отклонение.

Особено бяха дейни ясновидците на Изгрева. Тук всеки се стараше да показва колко е духовно издигнат, като борави с пророкуване, с предсказания, с ясновидство. А това бяха обикновени личности, които имаха известни долавяния от Невидимия свят, които се усиляваха понеже бяха тук на Изгрева в аурата на Учителя, която аура действуваше като трансформатор и засилваше и увеличаваше тези техни долавяния. Аз също бях чутка към тези неща, имах отношение към тях дори до края на живота си и можех много добре да преценявам нещата. Имах възможността да контактувам с всички така наречени ясновидци на Изгрева, с всички, които имаха някакви способности, но те се заключаваха само в известни долавяния и опитвания на някакви сигнали от Невидимия свят. Учителят беше при нас и аз винаги когато имах нужда се отнасях до него, а неговата дума бе закон за мен. А чрез него може да сравнявам тези изяви на ясновидците на Изгрева. Моето заключение бе, че у тях имаше една неорганизираност и биваха подмамвани от тези долавяния в зависимост от кое поле от Невидимия свят идваха тези предсказания. Ясновидството не значи и не означаваше духовност. Духовният живот у човека започва с разумността. По делата им ще ги

познаете. Това правило важи и до днес. На времето Учителят даде едно такова доказателство за яснослушането и ясновидството. „Щом науката открие радиото, това означава, че яснослушането и предаването на мисли съществува в Духовния свят. Щом се откри телевизията, това означава, че се реализира един закон на ясновидството, което съществува в Духовния свят“. А на изложението в Париж през 1938 г. за пръв път бе демонстрирана телевизията. И след като прочетохме по вестниците за това чудо ние питахме Учителя и той даде своите обяснения, които ви ги предадох. А тогава България имаше радио и мнозина граждани имаха своите радиоапарати. Дори и на Изгрева бе купено радио и бе поставено в стаята на Учителя. Понякога Учителят пускаше радиото, слушаше по няколко минути и след това го затваряше.

Но когато дойде Божествения Дух у нас тогава ще ни се отворят и очите и ушите за Невидимия свят. И тогава ще се родим изново от огън и Дух. А до тогава сме обикновени хора. Затова Учителят препоръчваше на всички ясновидци да изучават Словото на Господа в Библията, както и неговото Слово. Това явление на Духа чрез Слово бе едно и също, но различно по време.

Понякога на Изгрева идваше някой лобопитен от града и все се намираще някой да го хване, че да му стане слушател и му говореше за това и онова, с което го объркваше. Представяше се за много издигнат, за напреднал и го смайваше с познания, с пророчества, със съновидения и с всичко онова, с което трябваше да се смае един непознат. А това бяха хора, които бяха дошли на Изгрева от лобопитство, бяха слушали какви ли не истории за дъновистите и бяха решили сами да проверят дали това е така. Те идваха, слушаха ни, гледаха ни и понеже ние не бяхме образци, то те си заминаваха разочаровани от нас обратно. Други пък се срещаха с Учителя, имаха вътрешен стремеж към Словото му и понеже ни сравняваха с Учението му виждаха, че ние сме несъвършени и това ги отблъскваше. А те имаха чист стремеж към Словото на Учителя. Поради нашето несъвършенство те се отдалечаваха. Така ние погречихме с нашите погрешки на мнозина, които имаха вътрешен стремеж да се доближат до Учението на Учителя.

Около Учителя непрекъснато кръжаха десетки братя и сестри, които се смятаха за приближени на Учителя. Някои от тях се забелязваше един подсъзнателен стремеж да изпъкнат над другите и с добитите знания да стоят над останалите. Това поставяше Школата върху хлъзгава почва. Искате пример, ще ви го дам. Ето Савка беше поставена от Учителя да бъде в непосредствена близост до него. Освен че тя беше стенографка и записваше Словото му, то Учителят я постави да записва „Свещените думи на Учителя“. Тя имаше материал и програма от Учителя да издаде и други книги, но така те не можаха да се издадат поради нейното ществане. А защо ли? Ето как. Тя получаваше свещените Слово от Учителя, записваше ги в тефтерчетата си чрез стенограма. Но след известно време тя изваждаше някои от тези мисли на Учителя, написваше ги на българско четмо на отделни листчета и ги раздаваше на свои близки, които я заобикаляха. Те от своя страна поемаха тези листчета написани с почерка на Савка и ги разнасяха насам-натам и разказваха как Савка им се доверила и им е дала мисъл от Учителя. „Савка ни даде мисъл от Учителя, дадена само на нея.“ Около нея се оформи една група от почитатели и почитателки, които започнаха да я боготворят повече отколкото Учителя. Повече слушаха нея отколкото Учителя. Да, това бе факт и аз няколко пъти реагирах пред Учителя заради тази работа. Учителят мълчеше и веднъж ми каза: „Савка има работа за три години. Дал съм й работа за три години. То тя се обленява. Вместо да си върши работата, тя ми разнася „Свещените думи“ на разни листчета насам и натам“. Думата обленявам е

един стар израз, който означава, че човек оставя нещата на самотек. Така стана и така се случи, че тя не си свърши работата. Не я свърши именно за това, че се подхлъзна да се заобикаля с поклонници със Скрижалите на Учителя. Това беше една уловка за нея. Тя не я разбра. Не я разбираха и близките около нея дълги години след заминаването ѝ. Спомням си нейните близки, особено сестри Аламанчеви - Люба и Милка, като почнаха да разнасят преписите от нейните тефтерчета насам и натам и с това създаваха идол около името ѝ. Получи се условие да се променят Словото на Учителя. Тогава Борис Николов взе мерки и прибра и скри целият архив на Савка. По настояване на един брат с когото работихме, той от 1970 до 1975 г. дешифрира от стенограмите на Савка Словата на Учителя и подготви следващите книжки от „Свещените думи на Учителя“.

И което е най-важното, всички онези, които заобикаляха Савка не свършиха никаква работа както с онези неща, които им бе оставила Савка, така и със Словото на Учителя. Свършиха другите, на които Савка не поднасяше листчета с думите на Учителя. Изводът е, че ученик е онзи, който стои пред Учителя, има послушание към него, към думите му, към Словото му, учи и има стремеж пред Бога.

245. НЕДОВЪРШЕНАТА РАБОТА НА УЧЕНИКА

На 8.I.1942 г. през зимата направихме една екскурзия с Учителя до Витоша. Преспяхме в една хижа, на сутринта след закуска бяхме се събрали около Учителя и разговаряхме. Изведнъж Учителят ни в клин, ни в ръкав, каза: „Марийка е скромна“. Тогава Паша Теодорова става както бе седнала на пейката и каза: „И аз съм скромна“. Савка не остава назад, също става: „И аз съм скромна“. Учителят млъчи, а двете стенографки стоят прави и стърчат, а ние всички седим на пейките около масата. Приятелите се оглеждат и се усмихват, защото скромните станали прави и стърчат над нас, а другите седят. Аз млъча. Учителят даваше винаги най-невероятни задачи. Това също бе задача. Те не можеха да допуснат не само в себе си, но и извън себе си, че може някой да съществува в света и да притежава някакви качества по-добри от техните. Изострено честолюбие, с което се срещахме и имавме много големи затруднения.

Паша Теодорова беше изключително трудолюбива. Каквото кажеше, правеше го. На нея се дължи големият труд положен десетилетия наред със стенографиране и дешифриране на Словото на Учителя. Тя подготвяше за печат беседите, след това проверяваше шпалтите и се поправяха допуснатите грешки от набора за печат. Това го вършеше сама Паша. Гигантски труд.

Савка беше много ревностна отначало в Школата, но после се разглези като малко дете. Затова допринесе и майка ѝ, която я подтикна в посока свойствена за амбициозния немски дух. По това време Савка имаше голямо мнение за себе си като символ на чистотата. От къде на къде пък символ на чистотата и от къде се беше загнездило това в умът ѝ. На времето когато Учителят работеше с нас, с пет сестри с Пентаграмата, всяка една от нас когато ѝ дойдеше ред за тези упражнения работеше с една добродетел, но това съвсем не означава, че някой от нас трябваше да бъде символ на една от тези пет добродетели. Беше ми чудно много. Изразявам така учудването си пред Учителя и той каза за Савка: „Аз сега още не мога да очисти обърканите ѝ работи за чистотата“. А това беше много опасно както за нея, така и за онези около нея, понеже тя можеше да подведе много хора около себе си. В това се състоеше и най-голямата опасност за Савка. Тя имаше свой път как-

то всички. Пътят на всеки един от нас бе точно определен от Учителя.

В онези времена в мен се бе надигнала една върна от въпроси към Учителя. Непрекъснато се питах защо Учителя е поставил Савка толкова близко до себе си, когато тя не заслужава това място. Ето защо Учителят започна да ми изнася няколко лекции като визираше мен съответно придружени с някои опитности. Аз знаех, че с това Учителят ми обясняваше защо Савка е поставена на това място, а не някой друг. Но аз пак не мирясах и тогава той бе принуден да постъпи по следния начин: Извика ме при него: „Марийке, искаш ли да те сложа на нейното място?“ и ми посочи Савка. Отначало ми се поиска, но после се сепнах и казах: „Каквото кажете, Учителю, така, че да бъде най-добре за мен“. На това Учителят се усмихна и каза: „Хубаво“. Така аз останах на мястото, което ми беше определил Учителят и място, което бе най-подходящо за мен. Когато някой път бях с голямо самомнение за себе си и мина покрай Учителя, достатъчно бе един негов поглед да ме сложи на мястото си и аз се справях със задачата, която имах да върша.

В Школата бяхме събрани толкова различни хора. Ето защо тази Школа представляваше микросвета. Онова, което видяхме в Школата при Учителя се намираще и в света. Учителят се опитваше чрез нас, понеже бяхме представители на този свят, чрез нас да работи върху света. Чрез нас се опитваше да работи с всичко, което имаше в света, защото този свят го носехме в себе си. Но с останалите външни хора от света той не работеше, защото бе безпредметно. Много пъти в часове на непослушание на учениците, Учителят се огорчаваше към всички, а особено от онези, които бяха около Него и които трябваше да работят най-съвестно. Веднъж беше огорчен от нашите погрешки и нашето непослушание. Обърна се и каза: „Само за пет минути мога да скъсам връзката си с вас“. Изтръпнахме и се уплашихме много.

Имаше случаи когато някой път Учителят държеше много строги беседи, дори не позволяваше на стенографите да ги записват. В тези моменти Учителят беше много строг и думите му бяха точно определени към дадени категории личности. Имаш чувството, че той беше не само строг към нас, но и към невидимата аудитория в салона на Духовния свят. Ако сте виждали как се откосва трева с коса, косача замахва наляво косата и откосва отдясно на ляво и всичко пада в откос от една страна. Така бяха тези строги беседи. Аз много обичах тези беседи, защото всяко нещо и всеки един от нас си отиваше на мястото си, заемаше го и работата на Школата тръгваше тогава по мед и масло. Когато говорим за тези строги беседи трябва да кажем, че имаше и други, които разтапяха и потапяха душите ни във вечността на Всемира. Във връзка с една такава беседа Учителят сподели: „Има две посвещения за ученика. Едното е пътя на страданието, когато човек победи страданието е посветен в една област. Второто посвещение е пътят на радостта - то е по-мъчен от пътя на страданието. Много мъчно се издържа на него. Така на девет скърби човек може да издържи на една радост“.

По-рано като млада се сърдех на Учителя защо не ми дава възможност да се проявя, че не можех ли да направя нещо по-добре от останалите? Но по-късно разбрах, че това беше път на личността и че онези, които се стремят към първите места не могат да излязат от състоянието на личността. И аз му благодаря, че той ме насочи да работя вътрешно и със себе си. Така както се справяха онези, които бяха около Учителя със задачите си, които той им даваше, така и такова бе отношението и на Учителя към нас. Всеки от нас минаваше чрез външни и вътрешни изпити. Веднъж Учителят не ме прие десет дни подред. Десет дни стоях на пейката долу и чакам с часове да ме приеме. Аз стоях с часове и държах в умът си един въпрос, който трябваше

да се разреши така както на мене ми се искаше. Но накрая, на десетия ден си казах, че този въпрос трябва да се разреши така както Господ е отредил. Само след няколко секунди Учителят отвори прозореца си и ми даде жест да се кача пред него. Той ме прие след като аз разреших по този начин моят въпрос. Но трябва да кажа, че това мое решение дойде след като предната нощ сънувам Учителя и той ми поставя на сън десет въпроса. Отговорих и на десетте. Значи в Невидимия свят аз бях поставена на изпит. И чак когато разреших тези въпроси, на следващия ден Учителят ме прие и разговаря с мен и даде разрешение на задачата ми.

На следващият ден сънувам отново, че след като успях да отговоря на десетте въпроса на Учителят, Учителят се обръща към Савка и казва: „Прочети какво си написала“. Савка започва да чете. Учителят я спира и засича като казва, че не е така. Савка настоява на своето и разсърдва Учителя и той се вълнува от това упорство на Савка. Тогава другата стенографка отива, взима листчето и започва да чете до половината. И после не може да продължи. И също засече. Савка искаше нейното да стане, ако не станеше, не може. Характерът на разглезено дете. Сънят ми изчезна, но го запомних и наблюдавах как ще се развият нещата накрая. Развиха се точно по съня. Савка не може да си приключи своята работа, която ѝ бе дал Учителят със „Свещените думи на Учителя“, а трябваше 40 години след това тази работа да я привърши друг и не се направи така както тя би ги направила. Защото нейните записки се бяха вече позагубили и се бяха разхвърляли насам и натам по някои хора и освен Борис Николов нямаше кой да ги разчете. Нейната стенограма трудно се четеше. Тя употребяваше собствени сигли и съкращения по свое усмотрение за нейно улеснение и не спазваше правилата на стенографията. Накрая нейните неща останаха недоработени - това е факт. Кой ще ги довърши? Дано се намери някой с работливостта на Паша. И като ги разчетат и подготвят, дано след това не ги променят. Още приживе Учителят бе препоръчал на Савка: „Още в този живот да прочетеш всички мои беседи!“ „Но това е много, Учителю!“, възкликва тя. „Много, но друг път може да нямаш тази възможност и тези условия, да се добереш до Словото ми и да го четеш.“ Ето ви една загадка за Савка и ето ви една поука за вас. Българи, четете Словото на Учителя, защото друг път като души могат да не ви допуснат да се родите между българския народ и да четете Словото му в оригинал на български. Учителят след своето заминаване пет-шест месеца след това прибра и Савка. Още в Мърчаево бе споменал пред приятели: „Ще взема със себе си и Савка“. Ние смятахме тогава, че Учителят ще я взима някъде на екскурзия на Витоша или на Рила. Но се оказа съвсем друго - той я прибра в Невидимия свят. Пътят на Савка бе труден. Но тя имаше привилегията, че бе поставена най-близо до Учителя и че бе ученик на Учителя. Тя бе предана и ярна. Учителят ѝ бе дал духовното име Аверуни. Името Аверуни е посвещение. Това е първото посвещение на ученика в Школата на Всемирното Велико Бяло Братство. Аверуни, това означава верният ученик. Аверуни, това означава верният ученик в Слово и Дела. Савка носеше достойно това духовно име - на верният ученик!

246. УЧЕНИКЪТ АВЕРУНИ И СВЕЩЕНИТЕ ДУМИ НА УЧИТЕЛЯ ЗА УЧЕНИКА

Савка Керемидчиева беше поставена най-близо до Учителя и трябваше да се справя с мястото си, което означаваше не поста, не привилегия, а

място за работа. Имаше период когато Учителят я извикваше много рано, към 5 часа сутринта, тя отиваше при него и той ѝ диктуваше Слова, които бяха част от Словото му, отнасящи се за ученика и неговият път. Тя ставаше рано и в строго определен час беше при Учителя, който ѝ диктуваше, защото Словото се изливаше чрез него под действието на Духа, в строго определено време и със строго определена цел. Така тя записваше на стенограма мислите на Учителя. А понякога ги записваше на български, ръкописно. Тези мисли тя ги подреди и се издадоха в първа книжка „Свещени думи на Учителя“ през 1938 г. Когато излезнаха Учителят беше много радостен, носеше я със себе си, показваше ѝ я като скъпа вещ и се радваше като дете. Отначало не можехме да си обясним тази радост на Учителя. Разбрахме я по-късно, 40 години след това, защото следващите книжки не можах да излезнат по простата причина, че материала не бе подготвен за печат от Савка. Савка бе посрещната от всички с особено внимание, че Учителят дава тези мисли само на нея и ето тя ги дава на другите, което е нейна главна заслуга. Накрая излизаше, че тя ги даваше тези мисли на Учителя за учениците по нейна благосклонност. Разбирате сега на каква хлъзгава почва беше стъпила Савка. А тя след като издаде първата книжка трябваше да издаде и другите книжки. Материалът беше при нея, никой не ѝ пречеше, имаше средства за печат и тогава можеше да се печата свободно. Но се подхлъзна от онова изкушение, че тези неща се дават чрез нея и започна да изважда на малки листчета мисли от Учителя и да ги раздава на своите приближени, да си създава почитатели като първа ученичка на Учителя. Тя се подхлъзна и по друг начин. Учителят ѝ беше дал името Аверуни и това трябваше да бъде нейното духовно име. И тя написа на всички свои тетрадки, томчета, книги, снимки, така: „Савка-Аверуни“. А на някои места само Аверуни. Това беше свещено име, то се отнасяше до мистичния живот на ученика и връзката му с Учителя, за неговата вътрешна връзка между ученик и Учителя, а тази връзка е името на ученика в Духовния свят. Това може да го проверите в последствие ако намерите някои нейните тетрадки или беседи, където собственоръчно е написала Аверуни. С това име дадено от Учителя тя парадираше, показваше, че ето само на нея Учителят е дал духовно име, защото то съществува в нея от началото на света. Такива бяха постановките у нея. Минаха години и Учителят веднъж каза, че ученикът на Бялото Братство има три имена: първото име е Аверуни, което означава Верният ученик. Второто име на ученика е Амриха, което означава Духовният ученик. Третото име е Ил-Рах и представлява Космическият ученик, който има общение с Бога, слушител е на Бога и принадлежи на Бога. Това знание, което ни даде Учителят, изненада всички и обърна наопак цялата постановка на Савка, че тя е единствена, която е кръстена с това име Аверуни. Тя преглътна един горчив хап, защото всеки ученик можеше да добие името Аверуни ако с делата си докаже вяност към Словото на Учителя, вяност към Школата му, в Делото му чрез собствения си живот.

Савка беше извадила мислите, които ѝ бе дал Учителя в едно тефтерче, продълговато като тетрадка. Беше ги подредила, подвързала и когато бяхме на Рила на лагер при 7-те езера в присъствието на останалите тя най-благочестиво поднася това тефтерче с мисли на Учителя като подарък за Учителя, като знак за нейното трудолюбие и прилежност. Учителят погледна тефтерчето, отказа да го приеме и каза: „Ти не можеш да ми правиш подарък с моите мисли. Ти не можеш да ми подаряваш моите собствени мисли. Такъв подарък не приемам“. И с категоричен жест я изгони и се обърна към останалите: „Аз съм ѝ дал мисли да работи върху тях и да ги предаде на оста-

налите ученици, а тя ми ги връща обратно. Знае ли тя какво означа това? Това означава, че ученикът не иска да учи и да прилага. А щом няма такъв ученик Учителят си вдига куфарите и си заминава". По-късно разбрахме и видяхме как Учителят си вдигна куфарите и си замина от този свят. Той беше крайно недоволен, защото Савка направи една груба грешка, пристъпи един окултен закон, че когато Словото на Бога се изявява и проявява, ти не трябва да го възпираш в себе си и около себе си за себични цели, а да го предадеш на другите ученици. Защото си поставен на този пост да приемаш и да предаваш. Спреш ли, то спираш в себе си онзи Божествен ток и се подлушваш и ставаш пречка на Божественото да се втече от теб в другите. Това бе една груба грешка на Савка, грешка, която дойде от нейната слабост да се изтъква и да парадирва с мислите на Учителя, които той ѝ диктуваше. Тя не можа да схване, че тези мисли се дават на ученика, на онзи ученик, който заема онова място най-близо до Учителя, за да запише Словото му и да го предаде на другите. Тук се даваше на ученика специална задача да свърши строго определена работа. А тя се подхлъзна, повлия се от майка си, сметна, че те се дават на Савка, на личността Савка за нейната привилегия и заслуга. След като Учителят не прие подаръка и я изгони пред всичките, то Савка преживя тежко този момент, напусна лагера и се отдалечи. Беше казала на приятелката си Милка Аламанчева, че отива да се удави в езерото, защото не може да понесе този позор, че Учителят е отхвърлил нейният подарък и я изгонил. Тя прие, че Учителят я отхвърля от себе си. Учителят не отхвърли нея, но отхвърли онези изопачени неща у нея. Тя не можа да разбере до края на живота си, че бе нарушила един окултен закон. Именно за това, че тя върна тефтерчето с мислите на Учителя и наруши закона на Словото, че то се предава от Учителя, приема се от ученика и се предава на останалите ученици чрез Сила и Живот. Ето защо тя не можа да си свърши работата. И може би ще минат десетки години още докато се свърши нейната работа както трябва.

Веднъж Учителят ми каза: „Савка се обленява“ (а това означава - мързелува), Елена се обленява (мързелува), а само Паша работи. Савка има материали за три години да работи. Но ги мързи". Това го каза Учителят някъде към 1942 г. Така се лучиха нещата, че Учителят ѝ беше диктувал много неща на Савка и тя беше си прехвърлила в тефтерчето с нейният ръкопис и ги показваше на приятелките си или пък понякога им подаваше по някое листче с написани мисли от Учителя. Част от тези листчета се пренасяха, преписваха се, а понякога Савка им предаваше своите тефтерчета и те си правеха преписи. Това се извършваше като нещо много тайно, като криеха от другите и така създаваха от името на Савка ореол на особен и специален ученик. Майка ѝ Тереза също преписваше някои от тези тефтерчета и ги разнасяше насам-натам и по този начин се създаваха по-специални отношения. През тези години Учителят държеше беседи, стенографите записваха усърдно, дешифрираха се беседи и се печатаха. Това беше огромен материал и непосилен труд за един човек, но Паша Теодорова издържа, защото главно тя изнесе целия товар, макар че ѝ помагаше Елена Андреева, а понякога и Савка. Но Савка не си свърши работата приживе. Тя си замина като остави нещата на майка си Тереза, а след това те, материалите бяха взети от рождения ѝ брат Филип. Около архива на Савка се вдигна много шум, но за най-голяма изненада на всички, на нейните приятели и на цялото братство, в последните си дни тя нарежда архива да се предаде на Борис Николов. Всички ахнаха от почуда. Защото нейният архив идваше при най-големият ѝ враг, т.е. при мен, защото аз и Борис бяхме съпружи и живеехме в един дом. Само аз знаех как

стоят истинските неща и защо те дойдоха у нас. Но искам да кажа, че много от нейните тефтерчета тя раздаде преди това на някои свои приближени, за да имат спомен от нея и да я споменават с добро. И тези личности, които получиха тези нейни тефтерчета ги пазеха тридесет години след заминаването ѝ и още ги държат и не ги предават за работа и ги задържат като талисман. Добре, че накрая Борис Николов разчете някои нейни стенограми и предаде за съхранение разчетените „Мисли на Учителя за ученика“.

За доказателство аз притежавам едно листче от едната страна Савка ми е написала следното:

„Н.А.К.Б.Л.“ (Няма Любов като Божията Любов). Мила Мика,

Когато двама се съединяват заради себе си, то е грях, те са номера, числови номера от една редица. А когато две души се приближават заради един идеал, нещо трето по-велико от тях, идеалът може да бъде само Бог. Това е Любов, те са души живи в Господа. Савка, 20 февруари 1924 г., София

А на другата страна на листчето са написани мисли от Учителя и то най-великите мисли, които аз съм срещала от Учителя за Бога. И затова пазя това листче като светая светих. Ето аз предавам вместо Савка думите на Учителя, нали когато две души се приближават за един идеал, то те са живи души в Господа. Ето цитата на Учителя:

„Бог е Любов (Благост), която е над всяко същество!

Бог е Тайна, която е над всяка наука!

Бог е Приношение, което надминава всяка справедливост!

Бог е промисъл, Който превъзхожда всеки разум!

Бог е Съвършенство, което надминава всяко понятие!“

Учителят

Ето ви един пример за ученика, който трябва да премине през първото посвещение Аверуни, което означава - вярност на ученика към Словото и Делото на Учителя. Да не смятате, че аз си присвоявам името Аверуни понеже доказвам своята верност? Не, моето име е друго. И накрая на моят разказ ще го кажа, защото лично Учителят собственоръчно ми го написа и ми го даде. А тук говорим за посвещението на ученика и за свещените думи на Учителя.

247. НАРЯДИ ЗА СЪБОРИТЕ

Още от първите събори Учителят положи един ред и порядък в организирането им, така че различни братя отговаряха за точно определени неща. И тези задължения се изпълняваха добре и съвместно. По онези години Учителят даваше наряди за съборите, които отначало се пишеха на ръка, а след това на пишеща машина и се изпращаха по братствата в провинцията. По това време беше много деен Петко Епитропов. Той беше от онова поколение възрастни братя, които аз заварих, беше висок, с брада, представителен и беше истински образ и подобие на евангелски пастор. Обичаше да проповядва.

Епитропов беше написал веднъж един наряд доста помпозен, беше напечатан и отдолу беше написано, че се издава от учениците-ръководители на Бялото Братство. И накрая беше сложил своето име. Методи Константинов взема наряда и го занася на Учителя да го огледа и прегледа. Той го прочита и когато стига до там гдето пише, че се издава от едни кого си, подава обратно наряда на Методи: „Те не са още кандидати за ученици, а са си окичили разни имена на ръководители“. Методи го връща обратно на Епитропов и тържествено му съобщава думите на Учителя. Петко подскача като ужилен, а

Методи тържествува, защото цялата помпозност на Епитропов се стопява и изчезва.

За тези наряди имаше много спорове, защото всеки искаше нещо да направи та да се види, че еднi кой си личност е взела участие и че без този наряд не може да почне даден събор или друго начинание. Спомням си веднъж дори се скараха, как да бъде написан и с коя молитва да се почне. Опитвах се да правят неща без да питат Учителя и по този начин ставах проводници на сили, които противодействаха на Школата. Ето след скарването те направиха криво-ляво един наряд, но сутринта в 5 часа Учителят влиза в салона, всички стават на крака, а онези, които са направили наряда са вече със зяпнали уста да почнат да го четат, но Учителят казва строго: „Без наряд и без молитва!“ И започна беседата. Но тази беседа беше много строга и разглеждаше много повдигнати въпроси, които търсеха разрешение в главите на приятелите. Значи те се скарваха с коя молитва да се почне наряда и искаха този наряд да наложат на Учителя. Но Учителят не позволи и почна беседата си без техния наряд и без молитвата, заради която се скараха. Такива слуцаи не бяха малко.

Друг път за наряда Учителят каза: „За някои той е необходим, за да не отпадне стремежа им, защото ще се загубят“. С годините наблюдавах как някои се хващаха за него, като че ли кой знае какво се съдържа в него. Връзката на ученика с Бога е строго определена, тя е вътрешна и не зависи от ритуали и наряди. Но това не се разбираше. А какви борби бяха с тези наряди. Които по-малко са готови, най-много се натискат да работят гдето не могат. Ето това го запомнете от мене - това бе характерно за цялото наше поколение в Школата. Не винаги Учителят възпираше някои неразумни решения на приятелите. Оставяше ги да направят това, което са решили и да си видят погрешките. Веднъж каза: „За да растеш трябва да боравиш с най-малките величини и възможности в най-ограничените условия. В това се крие силата на ученика“. Но в същото време човек не трябва да се пренасилява, а да работи толкова колкото му са възможностите. Трябва да има едно вътрешно равновесие у човека, а това зависи от вътрешните капитали, с които разполага.

Веднъж на един събор, когато преди това се правеше наряда и програмата Учителят каза, че трябва да се насрочи на 23. или 27. август. А по начало съборните дни ставах на 19.август на Преображение Господне. Но изведнъж Савка каза: „На 19.август, Учителю“. Около Учителя са няколко души приятели, онези, които движат цялата организация на събора, които посрещат и изпращат гостите, настаняват ги, грижат се за прехраната им и т.н. Ето пред тях Учителят се колебае дали датата на събора да бъде на 23.август или на 27 август. Това не е колебание за него, това е колебание за нас. Но той казва: 23. или 27. август. Той казва и изчаква. Изчаква не какво ще каже Савка или заобиколилите го приятели, а какво ще кажат онези представители на Всемирното Бяло Братство от Божествения свят, чийто представител е Учителят и е тук в плът и кръв на земята. Учителят подава за Духовния свят и за Божествения свят своето питане и чака отговор. Но той го прави сега гласно, за да го чуем всички. А Савка иска да се наложи и казва: „19.август“. Учителят мълчи и накрая издума: „Рекох, 23.август“. Той не отстъпи пред Савка, нито пред някоя друга личност. Сега беше Савка. Но утре можеше да бъде някой друг. Съборните дни на Бялото Братство не бяха съборни дни само за нас, братята и сестрите от Изгрева облечени в плът и кръв. Това бяха съборни дни на Всемирното Велико Бяло Братство на Вселената. Техни представители идваха от всички краища на земята, от планетите, от галактиките и

от цялата Вселена. Тази Школа бе за пръв път открита от Всемировия Учител Беинса Дуно, както на земята, така и в Духовния свят, така и за Божествения свят. Затова на нашите събори присъствувахме както ние, така и представители на Духовния свят и представители от Божествения свят, но нашите очи бяха закрити, но затова пък усещахме тяхното присъствие като велико вдъхновение и необятност на нашите души.

Приятелите смятаха, че е необходима външна дисциплина в Школата, защото на пръв поглед всеки правеше каквото му се иска и не се съобразяваше с другите и се получаваше едно безразборно външно движение на хора и личности на Изгрева. Тези сблъсъци се смятаха, че се дължаха на това, че няма външна дисциплина. Та тези наряди трябваше да бъдат първата стъпка за такъв ред и порядък. А уроците, които Учителят ни даде с тези наряди бяха безброй и аз цитирах само няколко от тях. А целта на нарядите е съвсем друга.

Учителят не беше за толкова за външната дисциплина, а за вътрешната на ученика. И ако видеше някой ученик как върви и се прави на смирен и на много изправен в духовно отношение, то тогава Учителят само бутваше с невидимата си възлешна пръчица там където трябва и този приятел тутакси се оказваше в един друг свят, непознат за него и той трябваше да се справя с вътрешната си природа, да я изучава и да я управлява там. Тогава каква нужда има той от наряд за тази негова задача за разрешение? Ако човек не си изработи сам вътрешен идеен мироглед може сам да се смъкне надолу по нанадолниците на падението. Затова ученикът започва да изучава Словото на Учителя и започва да изучава живота от самия себе си. А това е безкраен свят и му е напълно достатъчно да разрешава този въпрос в не един земен живот. А всичко друго погледнато от страни е само дресировка. Идва момент когато дресировката отпада и човек се проявява такъв какъвто си е.

След заминаването на Учителя тези наряди се правеха от Петко Епитропов, после от Тодор Стоименов, а след това от Боян Боев. След като си замина Боян Боев в 1962 г. нарядите и посланията започна да ги прави Борис Николов. А от 1970 г. се явиха нови кандидати за ръководители и започнаха да правят други наряди и да пишат свои послания. Едното е от Борис Николов, а другото е от противниците му. И в зависимост кой за кого е, чете съответния наряд. И после се чудят защо имало раздори и несъгласия. Ами ще има, как няма да има. Нарушава се един окултен закон на синархическата верига. Какво е разрешението? Аз ви дадох онзи пример, как Учителят разреши въпроса с наряда когато приятелите се бяха скарали за него. Учителят започна да дава беседата без наряд. Само Словото на Учителя може да обединява, защото той е Дух на Бога Живаго. Амин.

248. ИДЕИ И ПРЕДМЕТНО УЧЕНИЕ

Със Савка бяхме стажант-студентки, когато следвахме философия и то в един и същи курс. Тогава бяха ни дали различни теми за разработка. Нейната тема бе за характера на народните празници в бита на българина. След като разви темата то тя критикуваше една наредба на Министерството, че не може и не трябва да се свързват празниците с ядене и пиене и ритуали. Тя се обяви срещу правилника на Министерството, срещу реда и порядъка им. Веднага ръководството на курса и на факултета я порица за това. Тогава аз станах да защитавам Савка, че празниците са религиозни, че в тях се влага друга идея, друг смисъл и за доказателство започнах да цитирам по памет стихове от Библията за идейната и духовна страна на тези празници. Всички

останаха изненадани, че една госпожица, висока, стройна, хубава и добре, елегантно облечена по последната мода може да цитира Библията. А тя бе обект само на възрастни хора решили да се отдадат на старини на размишления в последните дни на живота си. И тогава споменах, че никъде нито в Евангелието, нито в някой от пророците не се говори за такива лакомства и че трапезата отрупана с ядене и пиене създава празника. Една такава връзка между Библията и празниците малко омекоти атмосферата, защото тогава Библията се приемаше като настолна книга за всяка нравственост и за лоялността на гражданина към държавата. Така защитих Савка и омекотих нажежената атмосфера. Тя бе допуснала грешка, че атакуваше направо тези порядки заредена от идеите на Учителя. А аз при защитата ѝ използвах част от знанията, които имах при редовните ми посещения при Учителя като частна ученичка в разстояние на три години. Аз също имах тема и трябваше да систематизирам целият материал от един семестър в една обобщаваща тема, да се предаде нагледно с практическа насоченост. Аз направих обобщение на целият материал, но при обобщаване на всеки раздел минавах от частното към общото и към практични методи за излизане на човека от философското обобщение към практическото свързване на човека с природата, а оттам с нейните закони и от там към философските принципи и познания за Бог и природа, за Абсолютния Дух, природа и човек. И да се направи по-добре тази връзка човек трябва да бъде в контакт с природата, с чистия въздух, със слънцето и цялото му същество трябва да се слее в природата, за да види, че тези философски принципи са верни и че са взети от самата природа, защото те са заедно с нея и те поддържат живота. Всички ахнаха от това пренасяне от философското обобщение на материала към природата и човека и после обратно - от човека към природата и към идеята за Бога. Бях направила един кръг и по двата пътя. Всички останаха много доволни. Но на никого и на ум не му мина, че това са идеи от Учителя. На всички се хареса тази идея, но не знаеха чия е, а тя бе толкова обикновена, бе достъпна всекиму, но трудно да се види от обикновените човешки очи. Ако бях казала чия е идеята, всички щяха да скочат и да се обявят срещу нея. И по този начин аз щях да си навлека неприятности както това стори Савка. Тук научих, че когато се внесе една идея да не се вижда чия е идеята, за да не се провокират някои сили за борба срещу идеята. По-късно споделих с Учителя за целия този случай. Каза ми: „Когато една идея има Божествен порядък важното е да се приложи. Онзи, който я сваля и онзи, който я прилага и двамата вършат Волята Божия“.

По идея на Учителя създадохме духовна група. Събрахме се у Савка и тя ни съобщи, че е говорила с Учителя за това събиране и за начина на провеждането. Той ѝ бе казал: „Аз ще ви се извия в групата“. Започнахме ние нашата работа така както бе уточнено предварително. По едно време Савка изрече: „Чувствувам, че Учителят е тук“. Всички се изправихме и се ослушахме. Аз почувствувах, че Учителят като че ли е влезнал в мене, разбирам, че е в мен и се изрази чрез мене в една Любов към всички братя и сестри. Но аз мълчах. Ако бях казала това всички щяха да се нахвърлят срещу мен. Учителят дойде и се изрази чрез Любовта към всички братя и сестри. Беше дошъл не с физическото си тяло, а с духовното или Божественото си тяло. Това се усети от всички, създаде се една атмосфера толкова духовна, толкова всеотдайна, че всеки от нас в този миг искаше да се раздаде на другия и да се слее в общото и с Бога. Това състояние трая минути, после постепенно се оттегли. Учителят си беше отишъл. Не споделих с никого, за да не породя завист, че именно в мен се бе появил. Също биха

могли да твърдят и другите, но вече поради съперничество и тогава всичко би се опорочило. Аз вече имах опит и по друг начин оглеждах вече нещата, защото се възползвах от предишните си грешки, когато исках да изляза на преден план и точно тогава всички се нахвърляха върху мен.

Случаят, който ще ви разкажа беше на ул. „Опълченска“ 66. При един разговор с Учителя, който продължи два часа обядвахме с него заедно с цялата група долу в приземния етаж и после след обяд пак приказвахме. След това идва Савка и научава от кака Гина, че вече съм шест часа при Учителя. Савка долу вдига олелия. Чувам гласа ѝ: „Как може един разумен човек да задържи Учителя толкова много време, цели шест часа?“ Олелията е долу в приземния етаж, а ние сме горе с Учителя в неговата стая. Учителят вижда настъпващата буря, която е започнала отдолу и ме изпраща през вратата като казва: „Отиди на Изгрева и там ще продължим“. По този начин Учителят ме изпрати. Аз бях прекалила с посещението си, осъзнавам това сега, но тогава не го осъзнавах, имах вътрешен стремеж да бъда до Учителя. Отивам на Изгрева, чакам, чакам, но Учителят не дойде. Същата вечер имахме клас и аз отидох на клас и чаках там да видя Учителя. Но Учителят също не дойде вечерта, нещо, което много, ама много рядко може да се случи и то при извънредни обстоятелства. Учителят не дойде, не бе държана беседа от Учителя и всички се разотидохме по домовете като останахме в недоумение какво е накарало Учителя, за да бъде възпрян. Догадки всякакви и никакъв отговор. Сутринта отново рано отивам на Изгрева, там на полянката правехме гимнастика. Салонът още не беше построен. Учителят беше там и аз се зарадвах много. Той беше много строг. След като се изредиха приятелите да споделят своите впечатления и да разговарят с него то аз, която стоях настрана разбрах, че трябва да чакам своя ред. Накрая дойде редът ми. Учителят беше строг към мене и каза: „Вчера се разяри буря, а след това ураган, който щеше да отнесе всичко“. Замълча малко и продължи: „Ще отидеш при Савка и ще ѝ се извиниш за вчера“. „Но за какво да се извинявам когато аз нито съм я виждала, нито имам някаква вина.“ Учителят ме погледна строго. „Все един трябва да стане виновен.“ Аз кимнах с глава. „Слушам, Учителю.“ Отидох и се извиних на Савка. Тя прие извинението ми и се успокои. След това отивам отново при Учителя и му разказвам, че съм се извинила и че Савка е приела извинението. Отговори: „Много хубаво“ и се усмихна. „Е, Марийке, какво ще кажеш сега?“ „Учителю, заслужава си да стане човек виновен след като е бил шест часа при Бога.“ Учителят се усмихна и каза: „Хубаво. И друг път да не изкушаваш Бога Твоего“. Аз кимнах с глава и почтително се отдалечих. В това време към Учителя се бяха отправили няколко братя и сестри за разговор с него. Те бяха също души, които имаха вътрешен стремеж да направят като души общение с Бога. Знаех, че сега бе техният ред и аз се отместих встрани. Аз мога да стоя само десетина крачки встрани и да наблюдавам как човешката душа се радва и се възвелява при нозете на Учителя.

249. ТЕРМОСЪТ НА САВКА

Честите посещения на Учителя в малкия ни дом на ул. „Симеоновско шосе“ N 14 където живеехме с Борис Николов смущаваше другите. От една страна в очите на Братството на Изгрева ние се бяхме отдалечили от тях, отделили се на страна и това означаваше, че сме се заглавили в блатото на света и светът ни е погълнал и удавил. Така смятаха всички. От друга страна Учителят ни посещаваше често и това изваждаше от равновесие много амби-

циозни хора. Защо Учителят идваше при нас? Да ни изважда от тинята на тресавището или за нещо друго? И ако ни изваждаше от тинята, все пак това бе благословение на Духа, който се изливаше върху нас и това трудно се възприемаше и пораждаше голяма ревност в останалите. Ревност, която прескачаше общоприетите граници на търпимост и се изразждаше в конфликтни положения.

Веднъж Савка и Галилей Величков пристигат в малкия ни дом, защото научили, че Учителят е дошъл при нас и то в нашия дом, намиращ се на няколко километра от Изгрева. Галилей бе от младото поколение, който дойде по средата на Школата. Беше добър цигулар, но беше верен последовател на Савка. Една от причините бе, че Савка го бе въвела в някои от вътрешните духовни опитности на Школата и както бе му съдействувала в първите години за по-близък контакт с Учителя. В това нямаше нищо лошо и бе в реда на нещата. Той прие, че трябва да я уважава, да ѝ съдействува и във всяко отношение, както и това правеше. Но понякога това ставаше за сметка на другите и довеждаше до дразни. Така той с поведението си да бъде в услуга на Савка без да се съобразява, че накърнява достойнството на други около себе си, влезна в конфликт с мене, който трая десетки години. Дори и след заминаването на Учителя. Стана ни опонент по всички линии без да се съобразява с нищо.

Пристигат в дома ни Савка и Галилей, за да търсят Учителя. Пред къщичката ни имаше поставена пейка под сенчести клони за почивка и отмора. Учителят беше седнал на пейката и се отмяряше, когато пристигнаха Савка и Галилей. Тогава те предложиха да се направи една екскурзия до Витоша, която идея бе приета от Учителя и щяхме да пътуваме четирима човека плюс Учителя. Аз влезнах в къщата, за да приготвя раницата с храна и с други потребни неща за една такава екскурзия. В това имахме опит от дългите и многогодишни излизания до Витоша. За минути напълних и подготвих раницата, която щеше да носи Борис. Излезнах и подадох тежката раница на Борис. После се върнах още веднъж, бях забравила да сложа някои неща. Всички сме около Учителя и той посочва с очи, че трябва да поседнем преди да тръгнем. Това беше един негов метод за съсредоточаване и всеки се молеше сам, за да направи връзка с Невидимия свят, за да имаме съдействие от Небето. Аз се насочвам към пейката да седна. На пейката седи Учителят, от едната му страна седи Борис, от другата страна до Учителя са сложени дрехи, върхни дрехи за екскурзията. Изведнъж Галилей се впусна като стрела, тичешком и махна дрехите от пейката, за да седне Савка, но така бърза, че дори бута Савка и с ръце ѝ помага да седне по-бързо, че да ме изпревари. Савка сяда, Галилей веднага сяда до нея и изведнъж се оказва, че за мен няма място. Получи се конфузно положение. А пейката широка и дълга. Но от дясната страна на Учителя е седнал Борис и до него е поставена голямата и тежка раница. Нещата така се подредиха, че аз се сепнах от това поведение на Галилей получи се конфузно положение, което обхвана всички. Надвесиха се буреносни облаци. И всеки момент може светкавица и гръм да падне от небето. Учителят седи на пейката, мълчи и нищо не казва. Аз стоя пред Учителя, а на пейката няма място за мене и всички седят и ме гледат безучастно, показвайки, че аз съм тук излишна. Излишна в собствения си дом и то при положение, че Учителят е дошъл специално на посещение при нас, за да си почине. Аз не очаквах такава постъпка от Галилей и не бях подготвена за такъв обрат на нещата. Та аз бях в собствения си дом и нали си спомняте за онези приказка дето стените на дома помагат на стопанина му. А тук се случи обратното. При други случаи съм много внимателна,

държала повече от колкото трябва и точно се случва, че Савка и Паша са изчаквали отвън пред вратата да дойде техния ред. Това е довело до протести от тяхна страна, докато ако аз бях чакала никога не бих упрекнула Учителя зашто се е задържал някой посетител толкова дълго време при него. Така аз давам повода от моя страна и идва реакцията на протест от тяхна страна. На следващия ден аз се приближавам до него. Обръща се, вижда ме и ме повиква да се приближа. Той беше този път намусен и ми съобщи: „Ти повече при мене няма да идваш!“ Аз мълча. Аз бях си казала, че съм се обрекла на Бога и си казах още на себе си, че щом не ме искат, няма да ходя при Учителя. Учителят прочете моята мисъл и моето вътрешно становище по този въпрос. Ние седим на пейката и мълчим. Учителят малко поомекна и добави: „Или ако дойдеш ще стоиш само пет минути“. Аз мълча. Изведнъж съвсем омекна, стана съвсем любезен и продължи: „Ти рекох, може ли да отидеш и при Савка, и при Паша да им се извиниш?“ „Мога, но не зная в какво да се извиня, защото не съм се провинила пред тях.“ Учителят отговори: „Е, все един трябва да стане виновен“. Разбрах, че трябваше отново да се повтори този метод, но с нов вариант, сега трябваше да се извиня и на двете, докато по-рано се извиних само на Савка. Задачата сега беше по-сложна, защото бе двойна задача за разрешаване. Учителят ме изчаква да чуе отговора ми: „Учителю, ще се извиня. Защо да не се извиня. Но само че ми е много трудно да го сторя.“ „И на тях е трудно да те търпят, но те търпят. И на мен е трудно да търпя всички, но ги търпя.“ Аз мълча. Нещата вече ги виждам и от другата страна. Отидох си у дома. Седнах да размишлявам как да се извиня, по какъв начин, че всичко да бъде естествено и да не събужда подозрение, че Учителят лично ме е накарал да се извиня и че ми е казал, че все някой трябва да бъде виновен. Ами сега? Ако те научат това ще стане по-голям скандал, ще се обидят, че Учителят се отнася към мен по този начин. А това бе вътрешна Школа за ученика и всеки метод за всеки ученик бе строго индивидуален, по един начин за мен, по друг начин за Паша и по трети начин за Савка. На другият ден отидох при Савка и ѝ се извиних, че не съм имала добри отношения към нея и че искам да се коригирам. Тя изслуша обясненията ми, прие ги и ме изпрати любезно. Отидох при Паша и казах същото - тя ги прие и ме изпрати любезно. Вървя и се чудя. Ами как стана така, че те изобщо не ме попитаха каква е вината ми към тях и за какво се извинявам. Чудех се дали тук няма някаква грешка или недоразумение. Аз отидох и се извиних, че не съм имала добри отношения към тях. Казах им само тези думи и нищо повече. И те приеха извиненията с голямо удовлетворение. Ако бях аз, щях да запитам каква е погрешката, за какво ще се извиняваш и щях да искам да ми се разясни целият въпрос. Не, тук имаше нещо друго. Дали не бяха толкова напреднали и толкова духовни извисени, че приемат моите извинения по принцип. Някаква ревност премина през мен - значи са ме изпреварили в духовния си път. Накрая си рекох: „Е, нищо, изпреварили-неизпреварили, но по-добре изпреварили и да вървят напред, отколкото да ме спират и да ме задържат и да ме карат непрекъснато да се извинявам пред тях. Ако вървят напред, то аз ще вървя след тях“. Така в себе си разреших този въпрос. Реших и се освободих вътрешно. На следващият ден отивам при Учителя, но вътрешно освободена да му кажа, че съм се извинила. Но исках да го питам зашто не ме разпитваха за какво се извинявам. Той ме посрещна любезно и пита: „Е, извинили се?“ И точно щях да го питам за това недоразумение, че са ми приели извиненията без да ме питат за какво се извинявам, а той продължава: „Нали ти рекох, че все един трябва да стане виновен. А сега спазвай правилото за пет минути, за да не бъдеш отново без

вина виновна". Аз кимнах с глава, целунах му ръка и си тръгнах. Навън на прага виждах как пристигаха в този момент Паша и Савка. Видях, че правилото за пет минути работеше безотказно. Започнах да го спазвам и повече не се наложи да си извинявам. Правилото за пет минути ме съхраняваше и ме караше да бъда предварително съсредоточена така, че при всяка една среща с Учителя да имам подготвен въпрос за онова, което ме вълнува и за което отивам при Учителя. Това бе вътрешна Школа на ученика със Словото на Учителя.

251. МЕКИЦИ ЗА УЧИТЕЛЯ

Лагерът на 7-те езера на Рила е построен. Палатките на Братството са се разположили около езерото и по хребета и животът си тече в онова русло, което бе определено от години от Учителя. Обикновено редът в лагера се спазваше точно и строго. Понякога се променяше от Учителя, който търсеше многообразието, но вътрешния ред не се нарушаваше, а се променяха само някои форми. Примери много: обикновено играехме Паневритмията ако е мъгливо около огнището при 2-рото езеро. Ако няхахме дървета за огрев играехме Паневритмия на първото езеро и оттам всякой мъкнеше по някой изсъхнал клон. Отивахме при третото езеро при особено вътрешно състояние на Школата. Там Паневритмията бе най-мистична. На петото езеро при „Бъбрека“ Паневритмията даваше една широта. А когато играехме при „Езерото на Чистотата“ под „Харамията“ добивахме една необятност, защото обстановката тук бе такава. От тук се виждаше цялата панорама на 7-те езера на дън. Главно Учителят по негови съображения определяше къде ще бъдем, но ние усещахме, че това не бе безразборно, а се подчиняваше на един вътрешен ред. Та вътрешния ред и външния порядък вървяха заедно.

Пред палатката на Учителя имаше пейчица, а до нея малка маса и няколко стола до нея. Веднъж бяхме няколко човека - Савка, Паша и аз. По едно време от долу от кухнята донасят на Учителя една чиния пълна с мекици. Някои от дежурните бяха решили, че на Учителя трябва да му се поднесат мекици в знак на добро зачитане от дежурните и в знак на уважение към него. Учителят приемаше такива жестове, но винаги си служеше с тях за предметно обучение на всички, както на онези, които поднасяха така и на онези, които получаваха. А на Рила всички имахме голям апетит - свеж въздух и повече движение. Мекиците бяха топли, издаваха мирис на току-що опържени мекици поръсени отгоре с пудра захар, така съблазнителни, че сами те подканяха да бъдат излапани веднага. Чинията се връчва на Учителя, а той я поема тържествено и още по-тържествено я поднася на Савка и Паша с такъв жест, за да се види, че това е само за тях. Те поеха чинията двете, като я държаха едновременно с четирите си ръце, положили я на скамейчицата, седнаха една от едната страна, а другата от другата страна и се нахвърлиха веднага върху мекиците и ги изядоха за минути. Аз стоях и мълчах. Те не ме помолиха да седна при тях и да опитам поне парче или пък някоя цяла мекица. Мекиците свършиха. Учителят ме погледна с една усмивка говореща: „Видя ли!“ За тях това беше цяло благословение и особено зачитане от страна на Учителя. Те това го изискваха от него, казвам, те го изискваха, а не го искаха и Учителят им го даде. Те се успокоиха, че бяха зачетени, предпочетени и особено доволни, че им се връчва чинията пред мене, като се показва по този начин когото предпочита Учителя и кому се издига благословието му и кои са най-приближените му. Те го изискваха и го получиха, а особено те държаха това да бъде пред мен и аз да видя всичко

това и да си налегна на парцалите и да си седна на задника и оттам да не ставам и да не им съпернича. Не случайно Учителят ме погледна и с поглед каза: „Видя ли?“ Аз мислено му отговорих: „Видях, Учителю!“ Времето на Учителя празно не течеше и Словото му - имаше един външен разговор и един вътрешен разговор. Словото му течеше непрерывно, но се изразяваше ту с външен разговор, ту с вътрешен. Според случая и според посоката на Словото към кои души беше насочено. Във всеки един момент ни учеше. Затова живота около Учителя беше много интензивен. Имаше моменти когато се смеехме и той се смееше, но това не беше празно губене на време, но през сълзите и смеха прозираше един закон и се виждаше един вътрешен урок за всички ни.

Ние се разотидохме, аз се прибрах в палатката си и размишлявах върху този урок и трябваше да взема своя дял от този общ урок. Но как да го направя? По това време Савка и Паша слизат долу като занасят празната чиния в кухнята и разказват, че мекиците са били чудни и че никога такива мекици не са яли. Разказват подробно как Учителят лично им е дал да ги изядат. А сестрите, които бяха дежурни и които ги бяха опържили на тигана върху огнището се споглеждат, а една казва: „Ама как няма да бъдат хубави когато толкова масло сложихме, защото ги правихме за Учителя“. Другата сестра добавя: „Как няма да бъдат чудно хубави когато вчера замесихме тестото, за да втаса и цяла нощ мисля за него, дали няма да превтаса“. После изглеждат така сърдито Паша и Савка, които още се облизват пред тях, че те двете веднага изчезват. Та и онези останаха сърдити, че Учителят не им зачел мекиците, а ги е дал на Савка и Паша да ги излапат. Ако е за лапане, то и те имат уста и то какви уста. Та тези мекици създадоха неразбория в кухнята. Целият ден сестрите от кухнята са намръщени. Аз също не мога да разреша тази задача. Този ден Учителят държа една беседа и каза: „Който човек върши нещо за Бога, да го върши с чисто съзнание, че то вече принадлежи на Бога, а как Бог ще го употреби, това е работа на Бога, а не на онзи, който е работил за Него“. Поспря се и поглежда онези сестри, които са правили мекици. Онези се сгущват и разбират много добре, че се отнася за тях и затова, че са недоволни, че са правили мекици за Учителя, а пък той ги дал на други. Ще кажете мекици. Да, ама с мекиците излезе един закон. Ако не беше случая с мекиците нямаше да знаем този закон. Ето колко души участваха в този урок. Едни месиха тестото, други ги пържиха, трети ги поднесоха, четвърти ги изядоха, а аз пета гледах и се облизвах, шести недоволствавах, че други са изяли мекиците и накрая седми подред Учителят даде закона. Ето това е вътрешната Школа.

След като разбрах закона малко се успокоих. Все пак ми беше неприятен този случай не заради това, че не ядох от мекиците, а то това, че така ме възприемаха, че преминавах покрай мене като край неодоушен предмет. Защото те бяха яли мекици, а аз като неодоушен предмет съм стояла и гледала. Все едно, че съм побит камък. Нямаше какво да правя, трябваше да си замълча, но знаех, че това няма да се спре до тук, а ще има и продължение. В Духът винаги има движение, а няма покой. А Духът беше до нас с Учителя, Който винаги се намесваше във всеки случай. Аз съм още намусена по този случай, Учителят вижда това и да урегулира правилно нещата и да бъдат поставени тези неща и тези ученички всяка на мястото си, среща ме и ми казва: „Е, те Савка и Паша в живота си свирят „цвете мило, цвете красно“, а ти свириш „Соната от Бетовен“. Спряла съм, затаила съм дух и не мога да проумея в първия момент какво казва Учителят, какви са тия думи, а тук е Рила и всяко нещо казано от Учителя по друг начин звучи в ушите ни. Малко по малко проумявам. Имаше една песен „цвете мило, цвете красно,

колко хубаво си ти". Беше много мелодична, но я пееха децата в началното училище. Е, понякога се пееше и от по-големите ученици. Но възрастните обичаха да я слушат, беше приятна мелодия за слушане. А да се свири „соната от Бетовен“, а това го знаех от личен опит като пианистка, че когато трябваше да изсвиря тази соната в концертната зала на военния клуб на времето аз се готвих месеци наред и то денонощно. Аз стоя пред Учителя, гледам го, а той ми се усмихва. После казва: „Къде е цвете красно и къде е соната от Бетовен“ и направи един такъв жест, че посочи с дясната си ръка небето. Аз стоя безмълвна. Учителят си тръгна. Стоя и размишлявам. По едно време в мен започна да звучи песента „Цвете мило, цвете красно“. Аз започнах да си я тананикам и опиянена от радост се запътих към палатката си. Бях на небето от радост. Но щом влезнах в палатката и седнах, изведнъж песента секна и се разляха началните звучи на онази соната от Бетовен, която аз навремето бях свирила. Цяла нощ тя звуча в мен. Учителят ми показва какво значи разлика. Разлика между външните впечатления и обстановка на Школата, както и между вътрешните впечатления и измерения на вътрешната Школа. Истинската работа на Учителя беше във вътрешната Школа. А да се допусне ученика до вътрешната Школа беше необходимо да се мине пред външната Школа, да се издържат изпитите, да се промени в по-горен клас и тогава ученика ще бъде допуснат във вътрешната Школа. Имаше две Школи: онези от вътрешната Школа едновременно присъствуваха и във външната Школа. Но обратното не се допускаше - онези от външната Школа си оставаха там, отвън и методите за обучението им бяха различни, както различни бяха съзнанията им. Според степента на съзнанието и според светлината, с която разполага дадено съзнание може да освети своя вътрешен път и да намери пътя към вътрешната Школа. А това става чрез Словото на Учителя. То е дадено, остава да се намери ученикът, който ще го проучи и приложи в живота си.

252. ПЪРВОТО МЯСТО НА НАЙ-НЕЩАСТНИЯТ ЧОВЕК

Савка беше допусната от Учителя да заеме най-близкото място до него. Тя имаше своя специфична работа, която беше определена от Учителя. Или по друг начин казано - до Учителя имаше определено място, което трябваше да бъде заето от някой ученик. Учителят това място го даде на Савка. Когато аз протестирах, че Савка не е подходяща за това място Учителят ме попита, дали искам да си разменим местата, но аз се отказах и тогава той ми определи мястото, което бе най-подходящо за мен. И той го определи, макар че не винаги бях доволна, защото се сравнявах с другите. Но се примирих вътрешно и се стараех да бъда послушна, което не винаги смогвах да сторя. Дразнеше ме, че Савка беше допусната много близко до Учителя, а пък не заслужаваше това място. Тук не се касаеше за ученическа равност, нито за женска равност, а имаше нещо друго. И че формата не съответствуваша на съдържанието и на идеята вложена от Учителя за понятието ученик. Не бях съгласна, че нямаше вътрешно и външно покритие за образа на истинския ученик. По този повод отивам при Учителя и споделям, че като постави Савка на първо място, аз не виждам съответствие и покритие на нещата в Савка и около нея. Той ме поглежда и казва: „Всичко, което виждаш отвън са само методи за възпитание, а моите истински отношения никой нищо не знае и не може да ги знае“. Аз се успокоих. На следващия ден ми каза: „Моите отношения към всички са правилни, установени и съгласно с Волята Божия. Аз

нищо не върша случайно, а всичко съзнателно“.

Минаваха години, но събитията понякога се изменяха внезапно и вземаха различни направления. Савка започна да получава всичко каквото искаше от Учителя и от Школата. Ама всичко, като някое разглежено дете на богати и пребогати родители, щедри към детето си и не виждащи, че изискванията на детето са неразумни и стигащи до детски каприз и своенравие. Другите около Савка започнаха да смятат цялото това положение за голяма нейна привилегия. А в Словото си Учителят говореше, че пътят на ученика се определя от неговият вътрешен път и че ученика получава онова, което е вложил в себе си и което е изработил като качества, така че първият плод се дава на Учителя. Другите наблюдаваха и започнаха да се съблазняват в думите на Учителя като виждаха, че Савка получава всичко на готово, но виждаха нещата по-иначе и смятаха, че тук може би има изключение. Аз знаех, че това място трябва да се заеме от някой ученик и че това място има определена роля и функция. Да, но изобилието на онази благосклонност от Учителя към Савка започва да смущава всички и най-вече мен. Накрая не изтърпявам, отивам при Учителя и му обяснявам всичко подред каквото мисля. Не обяснявам, а разказвам за причината, която ме е довела до него. Той ме изглежда от долу до горе и чувам строгия му глас: „Савка е най-нещастният човек на Балканския полуостров“. Аз занемях. Как така най-нещастният човек? Та тя има благосклонността на Учителя и всички виждаме как цялото благословение се изсипва върху нея чрез Учителя. Това е в мисълта ми. А той продължава: „Най-нещастния, понеже получава нещата наготово и благата наготово“. Затреперих от страх и онемях. Тръгнах си, беше ми мъчно за Савка, беше ми мъчно за нейния път в Школата на Учителя, беше ми страх от това място, защото тук изкушенията бяха най-много и човек можеше да се отклони най-лесно. Знаех от Словото на Учителя, че човек като преминава през страдания чрез тях храни човешката душа, а когато минава през мъчения чрез тях пои човешкия дух. А тук нещата бяха по-иначе, тук беше Домът Господен и всяка съдба на човека започва от Домът Господен. Външно Савка минаваше за първа ученичка, но вътрешно никой не знаеше докде е стигнала. Съревнованието между нас бе голямо, движението вътре у нас бе интензивно и непрекъснато се сменяваше с часове и никога не се повтаряше едно и също нещо. При едно такова мое състояние Учителят ме спира: „Ти не си използвала досега условията, които съм ти дал. Твоите условия са много добри. Те са по-добри от тези на Савка и Паша. Има много същества, които искат да ти помогнат“. Започнах да се оглеждам и наистина виждах, че аз в някои отношения бях по-свободна от тях и имах време самостоятелно да работя върху себе си чрез Словото и чрез музиката на Учителя.

Най-близкото място до Учителя заето от Савка показваше, че тя е първата ученичка и че е пръв ученик изобщо. Но тя обичаше и се стремеше да бъде винаги на външен фокус, макар че това нейно отклонение дойде от майка ѝ, която бе много амбициозна и държеше дъщеря ѝ да бъде първа на показ, за да я видят всички. Ето това пречеше много и създаваше много дразги и опорочаваше мястото, което бе заела, за да свърши една работа на Учителя. Тя обичаше много Учителят да ѝ даде някаква задача за изпълнение, която не е давал на никой друг. Получаваше я. После тя излизаше пред всички и ще я покаже по такъв начин да се види и разбере: „Вижте какви ми е дал Учителя. На вас не го е дал. Вижте какъв ученик съм и какво ми е дал Учителят!“ Ето това беше една нейна слабост, която обръщаше наопаки всички нейни добри стремежи и качества. Спомням си когато Учителят ѝ даде някоя мисъл, която тя трябваше да запише в тефтерчето си, после тя

ще я извади и ще я напише на малки правоъгълни листчета три на пет см и почва да ги раздава на приближените си и подшушва на ухото: „Това е от Учителя мисъл, която ми е дал и аз сега ти я давам в името на Божиата Любов“. Другите ги получаваха, прибираха си ги и оставаха нейни доверени лица. Така се създаде възможност да се оформи група около нея, да се създаде около името ѝ ореол, а това бе в разрез с Учението. Ето това аз виждах и се противопоставях. Това бе причината, че тя не можа да си довърши работата с тези мисли давани ѝ от Учителя. Изпусна времето си от щестлавие и то излетя и не се върна вече.

Друг случай. На една обща екскурзия на Витоша при Бивака, Савка излиза от кръга където сме насядали, отива при един храст, пада на колене, вдига ръцете и ѝ пее: „Благославяй душе моя Господа“. Всички чуват песента, обръщат се и я следят с поглед, интересуват се какво сега прави Савка. Тя знае, че всички я виждат и трябва да се досетят, че Учителят е дал задача само за нея. С този маниер тя искаше да каже: „Виждете, аз съм малко по-другояче от другите“. Тя живееше с тези неща, че всички да виждат, че е нещо по-особена. Такъв беше душевния ѝ склад. А за мен беше самоизмама от начало до край. И не веднъж съм го изразявала пред Учителя. Той ме оглеждаше строго и мълчеше. Беше недоволен от учениците си. Както от Савка, така и от мен, така и от останалите. Да, беше недоволен. Беше огорчен. Тогава лицето му заемаше особен израз на строгост и огорчение и се затваряше в себе си. Тогава ние се оглеждахме виновно, после се вторачвахме в него и виждахме как нашето несъвършенство се пречупваше у него и отново се насочваше към нас под различен ъгъл, с различни краски и с различна сила. Виждахме се като немирни и непослушни и своенравни деца, които бяха научили само азбуката в началното училище. При една такава екскурзия каза: „Аз всичките ви ценя еднакво. Вие се заблуждавате от външната привидност. Аз съм към всички еднакво справедлив. Ако имам в нещо погрешка, аз бих желал да ми я каже някой, за да я изправа. Аз съм забелязал, всичките мислите, че аз постъпвам несправедливо. Даже Савка и тя мисли така“. Аз се оглеждам и търся моето място сред останалите. Тогава виждам, че ние сме записани в първо отделение на началното училище и сега учим буквите от българската азбука в Словото на Учителя.

253. БОЖИЯТА ТЪРПИМОСТ

Около Учителя беше като кошер. Едно непрекъснато движение напред и назад. Влизаха ученици и излизаха ученици. Вие наблюдавали ли сте пчели и кошер с пчели как излизат и как влизат? За пчелите Учителят бе казал: „Това е най-висшата организация, която може да се изрази в тази форма на живот“. Но това бе за пчелите. А за нас, човеците, които влязахме и излязахме от кошера не беше така. Ние бяхме влезнали в човешката форма, но бяхме несъвършени и онова, което е вложено в човешката форма тепърва трябва да се развива, за да стане човек храм Божий. За пчелите беше лесно, но на нас ни предстоеше еволюция от милиарди години напред. Ние бяхме деца на нашата природина откъдето бяхме дошли. А тук на Изгрева ние бяхме деца с детско ларопитство, с детско своенравие и капризност, с детска упоритост на разглезени деца. И колко бяхме непослушни и да не изброявам още, че ме е срам.

Имаше моменти когато Савка се държеше като някое разглезено дете. Веднъж Учителят не на шега се разсърди от нея и каза: „Тя е едно детенце“. И спря и се сепна изведнъж. Не се доизказа. Защо ли? На друго място бе

казал: „Аз се плаша от моята дума, защото тя е тежка и винаги ще има резултат, защото тя е закон за йерархии от същества, които чакат готови да я поемат и да я изпълнят. При мен има винаги по един техен представител на стража“. Ето виждате ли как са вече истинските неща около Учителя? Колко е страшно само да бъдеш и да заемаш най-близкото място до него.

Друг път Савка го беше ядосала пак, но по друг повод и каза: „Тя е едно такова детище“. Този път промени израза от „детенце“ на „детище“, а това е израз за възрастен човек, който върши детински работи и ядосва възрастните около него. Та какво означава човек пред Божественото съзнание на Учителя? Една мравка в един мравуняк. Погледнато от човешки очи, но погледнато през очите на Учителя измеренията са други. Ето така Учителят освободи съзнанието ни и започнахме да гледаме на Савка по друг начин и започнахме да прощаваме постъпките ѝ, защото бе дете. Казахме си, тя ще се оправи когато порасне отвътре и стане голяма както другите около нея.

Годините се нижеха и тя започна да ревнува Учителя от всяка среща на брат или сестра с него. Как тръгна по тази посока, кой я насочи, но нещата придобиха драматичен характер. Тя не ни позволяваше да се приближим до Учителя. Аз не изтърпявам, отива при него и му казвам: „Учителю, според мен Савка не е никаква ученичка, а една ревнива жена“. Спрях. Ядът ми мина, вероятно той го бе приел веднага от мене. Той ме гледа, гледа, гледа пък каза: „Това е един факт, на който не мога да кажа нищо“. Аз седя и се чудя какво вече означава това. Това нейно поведение пречи на Учителя, пречи на останалите, пречи на всички в Школата. Какво означава това и какво следва от това? Тези мисли минават през умът ми. Учителят мълчи, изчаква ме да преминам през главата ми всички тези мисли. Те преминаха, а той продължава: „Понякога и на Учителя не се дава, и нему не се дава кой да седи при него, а му се поставя човек от Бога“. Аз извиках: „Учителю, как ни търпите тогава с нашите несъвършенства и с нашите недостатъци?“ „И теб търпя, и другите търпя, и всички ви търпя. Щом Бог ви търпи и аз ще ви търпя.“ Аз наведох глава, засрамих се, че бях отишла ядосана при него и му говорих ядосано като смятах, че отношението му към Савка беше привилегия за нея. Аз не ревнувах като жена. Това не беше ревност на ученика към Учителя, а ревност на ученика към Бога. Но Учителят ни търпеше, защото Бог бе му поставил тези ученици и аз разплакана си тръгнах и вървя и плача, че сме толкова нищожни пред величието на Учителя. Не нищожни, а цели нищожества.

А Савка продължаваше да гони онези ученици, които искаха да отидат при Учителя. Беше изгонила и Катя Грива. Срецам Катя и тя плаче от Савка, че я изпъдила от пред вратата на Учителя. Чашата на търпението преля. Отивам при Учителя. Преминавам покрай Савка, но тя не смее да ме спре, защото вижда, че съм бясна. Влизам при Учителя и го питам: „Учителю, до кога ще ни търпите както Савка, така и останалите?“ А вратата е отворена и Савка отвън слуша. Виждам измъченото му лице. „И Савка търпя, и теб търпя, и всичките ви търпя докато Бог ви търпи.“ Навеждам се и излизам. Обръщам се към Савка и казвам: „Чу ли всичко? Не изкушавай Бога твоего“. И си тръгнах. След малко Савка слиза по стълбите разплакана. Беше разбрала по измъченото лице на Учителя колко е голяма Божията търпимост. На следващият ден тя се отказа да спира приятелите да отидат при Учителя. Хайде де разгадайте този ребус сега.

Веднъж отивам при Учителя по работа и той ми даде три яйца да му ги изпържа - „яйца по панагюрски“. Те се приготвяват по особен начин с кисело мляко. Учителят ги обичаше, аз ги направих и отивам да му ги занеса.

Влизам в стаята му с чиния в ръка. Пред Учителя се намират вече няколко човека. Савка стои там, Учителят ѝ прави забележка, а после почва да ѝ се кара пред нас, че си позволила да назначи час на някакъв човек да се срещне с Учителя. Той ѝ казва: „Ти нямаш право да назначаваш на никого среща с мен от твое име. Друг е Този, Който определя срещите на човека с Учителя. Това не е велика привилегия, а велика отговорност“. А Милка Аламанчева, която бе от сподвижниците на Савка я защитава. Гледам и не вярвам на очите си. За мен беше загадка. Неразрешима загадка. Те искаха да наложат на Учителя с кого да се среща и с кого да говори. Те, обикновените деца по съзнание се опитваха в своята детска упоритост и чрез детска симпатия да определят на Учителя с кого да се среща, с кого да говори и какво да прави. Та тези големи жени в зряла човешка възраст, с мозък и ум в главата се опитваха в своята женска упоритост да правят своеволие в присъствието на Учителя, на Всемировия Учител дошъл за пръв път на земята между българите. Това беше за мен кошунство. Та те стояха пред Бога и вместо да коленичат и искат прошка, че са сгрешили, те се обясняваха и се разправяха с него по махленски. А Учителят беше ядосан. Като свърши разправията, тогава той се обърна към мен и ме помоли да сложа чинията на масата. Чак тогава те видяха, че и аз присъствувам на тяхната разправия. Стана им неловко, огледаха се посрамени и си тръгнаха. Гледам ту Учителя, ту чинията. Учителят каза: „Марийке, знам, че си ги направила много хубаво както винаги, но този път няма да ги ям“. Разбрах, че Учителят нарочно ми бе дал тази задача да му приготвя яйца и по този начин ме отстрани за 20 минути и когато аз се върнах с чиния в ръка трябваше да присъствувам на целия този разговор. Трябваше да има един свидетел, който трябваше да разкаже след това, за да знаят следващите поколения какво значи Божиата търпимост и какво бе величието на Учителя пред нас, обикновените хорица, които пъпхем около него като мравки в един обикновен човешки мравуняк.

На следващия ден Учителят ми каза: „Ти иди на гости у Савка и ѝ кажи: „В изобилието на Божиата Любов всичко човешко остава настрана и ние можем да живеем в мир като сестри“. Отидох и изпълних нареждането на Учителя. Тя ме изслуша. После ми показа своето тефтерче, където тази формула бе издиктувана от Учителя. Тя разбра, че Учителят ме изпраща. Оставаше да се приложи в живота ни, за да станем всички на Изгрева сестри и братя в пътя Господен.

254. БАСТУНЪТ НА УЧИТЕЛЯ

Савка искаше да бъде на първото място и първа ученичка. Не само искаше, не само се стремеше, но се стараше да се наложи с воля. Ама не тази българска воля, която не е никаква воля, а един обикновен инат, понеже българите са волеви само когато искат да се наинатят като магаре. Спират и не вървят. Понякога българинът е волеви, но на моменти, когато иска да се прояви на пук на всички. Волевият елемент у българина го нямаше по онова време в Школата. Но при Савка волята бе целеустремена, разчетена като по график, определена като по стъпки на широк фронт с предни линии, с дълбочина и с тил, с пехота, кавалерия, артилерия и самолети. И всичко разчетено по часовник. Ето тук се проявяваше едно качество на немския дух - определена цел и насоченост към целта без съображение за методите, а важна бе целта. Савка бе половин германка, половин македонка. А това означаваше много. Ето това бе неприемливо за мен и за останалите. Но другите отстъпваха понеже смятаха, че това е решение на Учителя. Но аз знаех как стоят

нештата и се противопоставях най-енергично. Не се противопоставях фактически на Савка и ученикът Аверуни, но на личността Савка когато тя се проявяваше като сбор от неразумни постъпки.

Сега ще продължал и ще дам финала на онази случка когато бях на посещение при Учителя на ул. „Опълченска“ 66 и престоях там шест часа на разговор с Учителя. Идва Савка и научава от каква Гина Гумнерова, че аз съм от сутринта при него, ядосва се, вбесява се и започва на висок глас да се възмущава от мен така, че да се чуе в стаята на Учителя. Ние чухме всичко и Учителят ме освободи и ми каза да отида на Изгрева и там да го чакам. Но той не дойде. Вечерта Учителят не дойде и на редовната Школа за учениците си. А Савка пристигна на Школата цялата зачервена по лицето и намусена. Аз я наблюдавам, но си мълча. Учителят не дойде и събранието се разтури. В неделя отивам при Учителя. Той ме извика: „Ти повече няма да идваш при мене!“ Беше много строг. Аз си казах на себе си: „Господ ми каза това“. После му отговорих: „Няма да идвам повече Учителю!“ А в себе си повторих: „Щом Бог тъй иска, така да бъде“. През това време Учителят чете мисълта ми и след малко омекна строгостта му: „Добре, като идваш няма да стоиш повече от пет минути.“ Кимнах с глава. Бях съгласна. После той се усмихна и каза: „Ти можеш ли да се извиниш на Савка?“ „Но аз не съм виновна, Учителю!“ „Е, все пак трябва един да бъде виновен.“ После аз отидох, намерих начин и път до нея като личност и се извиних. После всичко се умири. На следващия ден аз все пак съм вътрешно недоволна, че съм се извинила за нещо без да съм виновна, но от друга страна бях доволна, че изпълних волята на Учителя. Доволна бях за послушанието си, а недоволна бях, защото разбирах, че тук има нещо, което не разбирам. Но преглътнах и си казах: „За Учителя всичко ще преглътна“. И ето на следващия ден на Изгрева Учителят дойде при мене, беше облечен по жилетка, заговори ми спокойно и много хубаво и рече: „Сега Савка ще мисли“. И продължихме онзи разговор от онова място, което Савка прекъсна преди една седмица с нейните викове в трапезарията на каква Гина. Аз се изненадах. Учителят държеше на думата си, че разговора ще продължи на Изгрева. Тогава той не дойде. Имаше причина за това. Но сега бе тук и ние продължавахме същия разговор. Аз се удивлявах и се учудвах от проявите на Учителя и вниманието, което той отдаваше на всички. Но имаше още една загадка за мене. Реших да отида при каква Гина. И там научих продължението на цялата тази история, която разказвам за втори път. Тук няма повторение. То е само привидно. А защо ли? Ето финала на разказа. След като Учителят ме бе отпратил Савка продължила да вика и да крещи. Учителят слиза долу, за да види какво става. Савка се нахвърля върху него с думи непристойни на ревнива жена. Тогава Учителят вдига бастуна и започва да я налага с бастуна. Каква Гина наблюдава това, защото трябва да има един свидетел. И тя ми го разказва най-подробно. Този сблъсък между Савка и мен доведе до дисхармонично състояние в Школата и затова Учителят не дойде и събранието се разтури. Трябваше тази мътилка да изтече навън. А трябваше време. Ето защо Учителят ме накара да се извиня на Савка, че дори и на Паша. А пък защо трябваше да се извиня и на Паша когато тя не беше засегната пряко в случая? Но се извиних. Всичко това беше за мен непознато. Не можах да разбера какво означава този метод на Учителя. Накрая събрах кураж и отидох при него. „Учителю, аз нищо не разбирам, на какво се дължи целият този скандал? Моля ви обяснете ми го.“ Погледна ме и се усмихна. „Те всички искат да ме вържат с канапи, кайши и въжета, но аз ги късам за няколко минути.“ „Как така да ви вържат, Учителю?“ „Ето така, искат да ме вържат, да ми наложат ярем и да тегля тяхната кола. Но

Божественото не се връзва. То се втича. Не го ли приемеш, то се отклонява и отива да напоява там където има разкопана градина където е посадено и където трябва да възрасте и даде плод." Разговорът беше свършен. Случаят бе разгадан. За вас ще остане случката с бастуна, но за мен ще остане друго, че ние със своите мисли, желания и постъпки ограничавахме Учителя. От една страна ние го ограничавахме, от друга страна общественост, държава и други личности се стремяха да му пречат. И ние отвътре и те отвън - всички му пречеха. Окастриха България чрез Берлинския конгрес и тя не можа да се обедини в територията на Сан-Стефанска България, в която бе дошъл Учителят да работи. Тези сили, които работеха срещу Учителя отвън отвориха първо Европейската война, че после и Втората световна война. Накрая като похлупак отгоре и ние учениците му пречехме и се опитвахме в своето невежество да го обвържем и завържем с нашите канапи, кайши и въжета. Учителят развързваше с власт и сила, а понякога неговият бастун се стоварваше не само върху личности, но и върху народи и човечество. Какъв бе урока? Божественото не се връзва. А с бастуна си Учителят обучаваше не само Савка, но и немския дух, но и онези македонци, които се изявяваха чрез нея и това бе предметно обучение за всички в Школата.

И колко тежаха казаните думи от Учителя: „И на Великия Учител не му е дадено някой път кой трябва да седи при него“. Дали това беше Савка, дали Паша, дали аз или някой друг - това бяха личности поставени на определено място и на определена работа. А Учителят изнесе всичко с Любов. Това беше пример, показващ, че човек при каквито условия да го поставите може с любов всичко да изнесе. Целият живот на Учителя беше пример и приложение на това, което учеше. Всяко нещо, което казваше веднага се намираше метод от него и той се прилагаше. Словото му бе тук в действие, живо, непреривно. Словото му бе тук Божествен Хляб, непреривен и действен. Величието на Школата на Учителя се състоеше в това да покаже, как човек с Божествена Любов може да се справи с мъчнотиите на света. Защото този свят трябваше да се превърне в рай, но това ще стане само когато Божественото навлезе в човека, стане негова плът и кръв и се прояви като Любов към Бога и обич към всички.

255. ИЗПИТЪТ НА УЧЕНИКА С БАСТУНА НА УЧИТЕЛЯ

Да не мислите, че в Школата всичко вървеше по мед и масло и след това си изяждаш филията и накрая се облизваш? Ученикът трябваше да учи и да прилага онези методи, чрез които да се изчисти отвътре и да добие вътрешна чистота. Тя бе най-важното условие, защото само при Чистотата можеше да влезе Духът на Истината. Всички страдания и мъчнотии в човешкия живот бяха пречки, но те трябваше да се превъзмогнат с методите от Словото на Учителя. Та човек е сложна верига от безброй проекции, то е вътрешно и външно сечение на светове, той е свързан с верига, с безброй души, свързан е с тях от паметта на века. Спомням си какви ли не задачи ни е давал Учителя. Намирам се при Учителя и споделям, че тези задачи се разрешават лесно от просветеното съзнание, но за нас, обикновените хора, е много трудно за изпълнение. Учителят отправя поглед над главата ми, някъде далеч над мене и промълвя: „Когато давам изпит на някой ученик, първо тогата я слагам на своя гръб и после я турям на ученика и на неговия гръб“. Стоя и нищо не разбирам. Отидох си у дома и размишлявам. Значи Учителят всяка една

задача, която приготвя за ученика знае тежестта ѝ, преценява я колко тежи и знае колко ученикът може да издържи затова взема част от нейната тежест и после я предава на ученика и то толкова колкото може да издържи. Да, но това е теория, но как е в действителност? Най-много ме смущаваше въпросът с тоягата. От къде накъде дойде тази тояга. Защо Учителят си послужи с образа на тоягата? И от къде накъде Учителят ще сложи ще наложи тоягата на гърбът си, а после ще я наложи върху гърба на ученика. Тук имаше нещо неясно за мен, беше някакъв ребус, но да се разреши все пак трябваше да има някакви данни. Накрая реших, че Учителят поема голяма част от задачата, предварително подготвя условията, подобрява възможностите на ученика, а ученикът трябваше да избере най-правилният ход и то в духа на Учението. Тази тояга имаше своя символика. Дойде време тази символика да се превърне в реалност.

Случи се така, че веднъж преди обед около сутрешните часове когато много хора по Изгрева нямаше, защото всеки беше излезнал да си върши своята работа нещо ме накара да мина покрай една от бараките. Чух някаква глъчка. Приближим се и нещо ме накара да отида натам. Любопитство ли беше или нещо друго - не зная. Пристъпвам и какво да видя. Не вярвам на очите си. Мигам, мигам и не вярвам на очите си. По едно време виждам как Учителят налага с бастуна си една сестра, а тя вика само: „Ох, Божичко!“ Стреснах се и докато се опомня все чувам охкането на тази сестра. „Оле, ох, боли, оле, оле, Божичко.“ Но ето, че чувам и думите на Учителя: „Излез ти казвам!“ И я налага с бастуна. Тя изохка и плаче: „Оле, Божичко, боли!“ Той пак я наложи и изрече: „Излез от нея ти казвам!“ Аз стоя и започвам да се досещам, че Учителят не случайно ме извика по вътрешен път, знаеше, че съм тук на Изгрева и макар че беше гърбом към мен, започна да променя израза си и започна да налага като след всеки удар казваше: „Излез от нея ти казвам!“ Това по малко разсея смущението ми, защото разбрах, че Учителят гонеше нещо от нея навън и то с бастуна. Какво ли гонеше? Нейното непослушание, нейното непокорство или нейния инат? Познавах я добре, че имаше такъв инат, че магарешкият инат не беше нищо пред нейния. Накрая извика: „Оле, Учителю“ и като изрече това някаква фурия излезна от нея като през комин и се запиля нагоре по въздуха над главите ни. Направо изсвистя и изфуча.

Учителят се спря, погледна ме и каза: „Помогни на сестрата да се прибере в бараката си и я сложи на кревата да си почине“. Отведох я, сложих я както поръча Учителят и тя вече леко задремваше. „Сестра, как си?“ Уплашено я питах, страхувайки се, че я боли много от бастуна. Тя се усмихна. „Да знаеше, сестра, как ми олекна, да знаеш като къпана съм сега. Ама тоя бастун на Учителя си го бива - възшебен бастун. Олекна ми сестра.“ И тя заспа. Тази сестра бе Савка Керемидчиева.

След това отидох при Учителя и му докладвах, че тя е заспала. „Каза ли нещо?“ „Каза, че бастуна ви си го бива и бил възшебен.“ Учителят погледна, въздъхна уморено и с огорчение добави: „Да знаеш как този пакостлив дух се беше така вмъкнал в нея, така впи в нея като кърлеж, че толкова време се опитвам да го изгоня, но като видях, че започна да прави бели реших да приложа най-стария метод - с бастуна.“ Учителят беше изморен. Усмихна се леко. „И бастуна става някога Господ - стига да умееш.“ Аз стоях пред него със зяпнала уста. Започна лека полека въпросът за онази тояга да ми се прояснява вече, как Учителят я налага първо на себе си и после върху ученика. Учителят прочете мисълта ми: „Ако види отвън някой ще каже, че Учителят си бие учениците си с бастуна. Ако види някой отвътре ще каже, че Учителят си

лекува учениците с бастуна. Ако види някой от горе ще каже, че Учителят раздава благословение с бастуна. Но само аз си знам какво ми коства това и каква Божествена енергия се изразходва, за да се вкара този дух в пътя и да се помогне на тази сестра, за да си оправи пътя. Ето, това е гдето се казва: „Прави правете Божиите пътища!“

Вървя и нещо плаче в мен и говори: „Прави правете пътищата Господни, защото човек е тръгнал да се учи този път от живото Слово. Божествен път е това - път на ученика“.

Веднъж Учителят среща Игнат Котаров, който се разхождаше по Изгрева по къси панталони с голи бедра и колена. Учителят му се скара строго, а той вдига рамене в недоумение. Учителят тогава вдигна бастуна си и направи крачка към него. Игнат побягна, като стрела се втурна в бараката си. След малко излиза обут в дълъг панталон и се приближава до Учителя, който го чака на същото място. Учителят държи бастуна, за да го наложи. Игнат се приближава, обръща си гърба и чака присъдата си. Чува глас: „Игнате, Игнате, защо изкушаваш сестрите с тези голи крака. Та малко ли са им другите съблзани тук? Ако някоя сестра тръгна по плажен костюм по Изгрева, ти ще има да обикаляш ден и нощ около Изгрева и да цвилиш като жребец, който е вързан с въже за стожера. Иди си и мисли върху това“.

На следващият ден Учителят в беседа казва: „Божествената Любов е извор - неизчерпаем и голям, Огън неугасим, Слънце, което никога не залязва. Светлина непреривна, безгранична, необятна, безсмъртна, включваща благо-то на всички. Тя е онзи свещен огън, който носи живот и възкресение за човешките души.

Човешката любов е като малък извор, който едвам цицирика докато пресъхне. Временна любов, преходна, която лесно загасва. Тя е, която ограничава, носи скръб, разочарование и е напълно егоистична.

Материята е инертна. Човешката плът е материя инертна. Силата е Сила на Духът. Проявената посредством материята Сила, това е енергия. Силата е двигател. Тя е жива, безсмъртна и дава живот на материята - удохотворява я. Материята сама по себе си е мъртва. Тя е оръдие, в която и чрез която Силата действа и се проявява.

Физическия човек работи с физическата материя, съставляваща нисшата природа, която действава противно на Духа.

Духовния човек състоящ се от тънка и ефирна материя - духовна материя не се поддава на обикновеното зрение. В него са вложени за развитие и усъвършенстване Божествените Добродетели и е в постоянна връзка с Духа и има всички негови възможности.

Озаряван от най-светли, красиви, Божествени идеи, духовния човек, стремейки се всякога нагоре прави непрестанни и големи усилия за надмощие над физическия човек. В постоянната тази борба между двамата, крайната победа е на страната на Духовния човек, защото: „Няма Сила, като Силата на Духа. Само Силата на Духа е Сила Божия.“

256. ЙЕРАРХИЯТА НА ТРИТЕ УЧЕНИЧКИ

Около Учителя всичко се движеше по строго определени елипси на движение. Нали в слънчевата система движението на планетите става по елипси? В Словото си той много пъти е разглеждал как се движи едно човешко същество по пътя на елипсата, защото елипсата е създадена от два центъра - единият център е човешки, а другият център е Божествен. И да се премине по пътя на елипсата, човек трябва да спазва Божествения порядък като

се движи в човешкия свят по строго определена елипса, определена за него. А това беше вътрешният и външен път на всеки ученик при Учителя. Пътят на всеки ученик бе строго определен и се движеше по строга елипса. Някой път елипсите се пресичаха и там ставаха сблъсъци, но това бе отклонението на ученика в човешкия свят и отклонението му от пътя на елипсата. И тогава идваха страданията, идваха мъчнотии, за да го накарат да се върне в пътя си - на собствената си елипса.

Така беше и с нас, няколкото сестри, които се въртяхме около Учителя и всяка имаше свой път и своя елипса на движение. Но така се случи, че останалите сестри - Паша, Савка и другите не можеха да търпят да каже Учителят нещо добро за мене. И затова Учителят ни беше подредил външно така: на първо място бе Савка, на второ място бе Паша, а на трето място бях аз - Марийка. Аз бях външно на трето място, макар че отвътре Учителят ме бе поставил на първо място. Аз изнесох много неща. Да, аз имам едно писмо от Учителя. Аз го пазя като Светая Светих. Не съм го показвала на никого. Няколко пъти съм го цитирала по памет на един човек, онзи, който записваше моите разкази за Школата на Учителя. Но и на него не го показвах. Щях да го оставя заедно със всички мои неща след като си замина. Понеже тук вече се говори за външната и вътрешна йерархия на учениците, затова смятам, че трябва да се цитира това писмо, за да се успокоят духовете и всеки да си седне на мястото си. Защото пред Словото на Учителя всички духове немееха, защото Духът Божий говореше. Той веднъж ми каза: „Е, между сестрите ти си първата“. Каза го в онзи период на Школата когато нещата се бяха изострили до крайност. Тогава ми даде да разбере, че има външна страна и вътрешна страна в живота на Школата и че има и съответна йерархия. Аз се съобразих с това положение и приех смирено да бъда външно на трето място. Вече знаех вътрешно на кое място съм и как съм оценена от Учителя. Искях да бъда точно оценена и за мене не беше важно на кое място съм, ако с държането си другите не ме отхвърляха, че дори ме захвърляха най-демонстративно и че като че ли аз тук нямам работа на Изгрева. Имаше и такива положения, когато някои се питаха какво ли права аз тук на Изгрева, какво ли върша изобщо и защо ли Учителят си губи времето с мене и защо аз не си отида в света, че да се освободи Учителят от мене, да се освободят всички от мен и Изгревът да цъфне в усмивки и радостни възкличания. Да, тези неща ги имаше тук. Като наблюдавах и гледах и чувах тези неща, как ли можех да издържа. И тогава Учителят ни подреди външно и вътрешно. А в един невероятен сблъсък между трите ни, Учителят ми написа писмо, с което определи моето място. Цитирам писмото дословно и много държа да се фотографира и помести, защото то е едно доказателство, че онова, което изнасям не е измислица, а това бе моят път в Школата. Дали бях винаги ученичка не мога да твърдя. Аз падах, ту ставах, отново падах, но вървах по пътя си определен от Учителя. За мен това бе път на ученика към Бога. Единственото, което съм държала в себе си и в съзнанието си, че съм пред Господа моего, пред Учителя си и пред Бога. Ето и писмото на Учителя до мен.

„Ти си от особените, не си от обикновените.“

Между сестрите, ти си първата. В класа ти си най-уравновесената. За теб съм уверен, че ще издържиш, но за Савка е съмнително. Давам ти това, защото предварително съм убеден и знаая, че ще издържиш. Твоят път е един от редките. Да остане някой верен, това много рядко се случва“.

Да, това беше писмото на Учителя до мен, което ми го връчи, макар че беше ми казал тези неща устно. Защо го беше направил? За да узакони това място? Не, според мен то беше написано, за да ме охрабри в моят път, да

покаже, че пътят ми е строго определен от него, че не трябва да се отклонявам и че работата, която върша в този път бе пътят на ученика. Придобих голяма увереност в себе си, че мога и трябва да издържа по своя път.

Да продължим с външното поддръждане на ученичките при Учителя и в Школата му. На първо място бе Савка. Савка имаше един недостатък. Ако Учителят не е наредил и не я сложил и не е поставил по нейно желание на почетно място нямаше да работи. Ето защо Учителят веднъж ни събра трите и ни каза недостатъците на всяка една от нас. Ние си ги записахме.

„Савка - ако не е наредено по нейно желание, няма да работи.

Паша - чрезмерно развита личност.

Марийка - ще направи баницата по всички правила, ще я сложи във фурната и няма търпение да я опече. Нетърпелива е.“

Ние трите слушахме и всеки си записа собствените недостатъци както и тези на другите. Разделихме се и всяка трябваше да работи върху тях. Но едно е да имаш желание, друго бе да работиш върху тях. Мога да кажа, че някакви големи постижения не се получиха, останахме си до края такива каквито си бяхме. Трудно се променя човек дори и в една Школа.

Много пъти се събирахме около него и по различни поводи бе казал: „Моето отношение към учениците никой не го знае. Това, което виждате отвън - това са методи“. И ние виждахме само методите и по тях съдехме за отношението на Учителя към учениците. И останалите в Школата мислеха, че метода, с който Учителят работи е личното отношение на Учителя към даден ученик, а всъщност това бе един метод, а ученика бе опитно поле за Учителя. Това се правеше за неговото усъвършенствуване. Учителят сподели: „Ученикът не трябва да съди този или онзи, че правел това или онова. Защото човек е съвсем различен всеки момент, това е трансформация на състоянията на съзнанието. В даден момент когато се спънеш и паднеш, да извикаш Божественото, за да се справиш със задачата си като ученик“.

Та това съперничество на сестрите бе съперничество на личностите. Това съперничество бе допуснато, за да се видят нашите недъзи и нашите недостатъци. Именно в това съперничество те се открояваха още повече, защото се отразяваха като в огледало пред лицето на Учителя, ние се оглеждахме в неговата чистота, външна и вътрешна, сравнявахме се със знанията, които ни даваше в Словото си и тогава се смирявахме, защото се чувствавахме като пращинки сред Вселената създадена от Словото на Учителя. Трябваше нашите недъзи и недостатъци чрез методите на Учителя да ги превърнем в предметно обучение на ученика в Школата, за да може да се въздигне ученичеството на една висота, което означава ученик в Школата. Сега разбрахте ли защо аз изнасям тези неща? Те ще бъдат предметно обучение за следващите поколения ученици в Школата на Учителя. Чак тогава ще разберете истинската цена на нашия път.

Отново съм пред Учителя. Усмива се и ме запитва: „Знаеш ли си името? Името, което носиш сега е псевдоним“. „Аз чувствавам това, Учителю, аз още не познавам себе си.“ „Тогава твоето име е Амриха.“

Аз се поклоних, целунах десницата му и тихичко се оттеглих. Въздадох Слава на Бога, че днес бях при нозете на Великия Учител, който ме въведе във второто посвещение на ученичеството от Школата на Всемирното Велико Бяло Братство. Първото посвещение е Аверуни, което значи Верния Ученик. Второто посвещение е Амриха, което означава Духовния Ученик. Третото посвещение е Ил Рах, което означава Космическия Ученик, съединил се с Божествената Душа и Божествения Дух е над него.

Ученичеството в Школата на Учителя е състояние на човешкото

съзнание, което се схваща като душа, търсеща да се съедини с Божия Дух. Запомнете това определение. Друго определение няма. Това е единственото и истинското определение, защото показва пътят на ученика, пътят от външната и от вътрешната Школа на Учителя. В едната Школа ще вземеш едно място, а в другата Школа ще имаш друго място. Но пътят е един. Изучаване, проучаване и приложение на Словото на Учителя в нашия живот. Сторите ли това, то знайте, че вече сте в пътя на ученика. И Духът е този, който ще определя вашият път във вътрешната и външна Школа. За Духът този път е един. Това е пътят на ученика в Школата на Всемирното Велико Бяло Братство. Школата е една и Учителят е един. Учителят е Всемировият Учител Беинса Дуно. Той е великия Учител на Вселената. Амин!

257. ИСТИНАТА ЗА САВКА

Постепенно с годините около Савка закръжиха много сестри и някои от братята. Тя беше любезна с тях, внимателна, услужваше им с някои беседи, ръкописи от стенограмите, които лично дешифрираше. Трите стенографки Паша, Савка и Елена Андреева стенографираха, после дешифрираха и накрая правеха от трите стенограми един препис, който представляваше оригиналната стенограма. След това тази стенограма, която бе оригинална Паша я взимаше, редактираше я, подготвяше за печат и с един и същ метод и стил. По-късно се оказа, че има различия дори и волности в редакцията на Паша в сравнение с оригиналната стенограма, което разпали много спорове и се стигна до драматични събития след заминаването на Учителя. Аз лично не вземах участие, макар че бях също стенографка и можех добре да стенографирам, но се отказах още от самото начало поради сблъсъците, които имаше между трите стенографки и мен. Отидох при Учителя и изложих желанието си, че и аз мога да стенографирам. Но той ме изгледа сериозно: „Малко ли ти е тази работа, която ти се дава?“ Аз се учудих, защото смятах, че това, което върша не беше работа. После разбрах, че мястото на което бях поставена от Учителя отвън така и онова вътрешно място, което заемах бе голяма работа. И много трудно я изнесох. За това се оттеглих да не смущавам трите стенографки. Обикновено едната от тях взимаше трите тетрадки от дадена беседа и ги разчиташе, след което правеше на пишеша машина една оригинална беседа в четири екземпляра. Но един път присъствувах как Паша четеше беседата на Учителя, която беше редактирана от нея и бе готова за печат. Аз бях влезнала по работа и реших да се оттегля, но Учителят с поглед ме задържа. Той слушаше, но беше строг и мълчеше. Паша четеше и аз слушах. Паша привърши и попита дали той има забележки. Той не отговори, но даде да се разбере, че може да върви и да даде книгата под печат. Аз стоя и мълча. Виждам, че Учителят е недоволен от редакцията на Паша. Аз отварям устата си да кажа: „Ама, Учителю, това, което чухме като че ли е друго Слово“. Но той ме спря с жест: „Мълчи, защото няма друг, който да работи!“ Аз си замълчах, но в последствие виждах, че тя прави корекции, променя стила на Учителя, дори думи и изречения, стареше се да го предаде във форма, която да бъде по-приемлива и да има вид и стил. Това беше тогавашното разбиране, защото отвън от света ни се смееха и подиграваха, че при нас всичко било просто, дори просташки и не знам си какво още. Ето защо се представяше Словото на Учителя в някаква прилична и стилова форма. Много пъти Учителят във Словото си говореше и отговаряше на упреците отправени към него, че той не знаел граматика, синтаксис и законите, по които е подреден литературният ни език. А тогава имаше голя-

ма разлика между говоримия език на народа и литературния език. Говоримият език на народа е построен по други правила и закони. А езикът на Учителя е построен по други правила. Словото на Учителя слизаше от други полета, слизаше от Божествения свят, минаваше през Духовния свят, пречупваше се през българската индивидуалност, обличаше се чрез българска мисъл, чрез български говор - онези принципи, идеи и закони, които се даваха чрез Учителя на български език. Е, питам тогава как ще вместиш всичко това в една определена форма приета като литературна в даден момент? Бяха се събрали веднъж трите стенографи в „парахода“. Учителят влиза ядосано вътре при тях и започва да им се кара: „Вие мислите, че аз не разбирам от граматика, синтаксис и не се изразявам правилно. Моето Слово изтича от Първоизвора. То не може да се вмести в човешки правила, които са за даден етап. След 100 години тези езикови правила ще се променят, а моето Слово няма да се промени. Затова ще го давам Слово така както аз го предавам“. И както винаги се случва в такива случаи винаги има по един свидетел. Този път това е Влад Пашов. Този случай той го разказваше на мнозина. Учителят беше наредил първият екземпляр от оригиналната беседа да не се дава никому. Но това не се изпълняваше. Този дошъл да се помоли, онзи дошъл да настоява и те отстъпваха и ги даваха. А трябваше да се запазят оригиналите. Освен, че раздаваха другите три копия, но и първото копие се разнасяше насам-натам. Особено след като се издадеше беседата, те се забутваха някъде и изчезваха, за да не могат да проверят следващите поколения как се е работило. После дойде онова време с многото обиски и те бяха унищожавани от властта. Едни променяха, а пък други изгаряха. Ето това е! Враговете на Словото на Учителя действаха безотказно - едни отвътре, други отвън. Резултатът бе един и същ.

Савка се заобиколи със свои почитатели и се отнасяше към тях както гимназиална учителка към своите ученички. Тази група се увеличи много и създаваше големи пречки за правилната работа на Школата. Започнаха да говорят: „Савка каза така, Савка рече онова“ и започва да се измества на заден план Учителят и Словото му. Тя раздаваше мисли от Учителя на листчета от тефтерчета, като някаква голяма привилегия за приятелите и като някаква благосклонност от нейна страна. Казваха: „Савка ми даде това“. А това бяха мисли на Учителя, а тя ги раздаваше като нейни и нейна собственост и като че ли Учителят ги е дал само за нея, за да създава около себе си ореол на величие. Групата стана много внушителна и започна да става проблем. Савка се величаеше и всички венцехваления бяха насочени към нея, а Учителят оставаше на заден план. Някои от старите приятели не бяха съгласни, но смятаха, че щом Учителят го е допуснал това, значи е с негово знание. Та нали Савка беше допусната най-близо до него? Тя можеше да влиза при Учителя по всяко време, а за другите това не бе позволено. Дори и на мен не бе позволено, пък и от вътре не ми се разрешаваше. Аз отиваш, чуках и питах дали ще мога да влезна и да бъда приета. Докато Савка чукаше и влизаше с правото си така, че вратата е винаги отворена за нея. Понякога аз чаках своят ред с часове, но за Савка това не важеше - тя влизаше когато намери за необходимо. Но спазваше правилото, че ако Учителят имаше работа с учениците тя се оттегляше, но ако забравеше да го спази Учителят имаше много начини да й покаже, че трябва да излезе от стаята. А тя го приемаше като нещо естествено без да се дразни и нервирва. Беше допусната в Домът Господен и беше голяма привилегия погледнато отвън. Но от вътре нещата стояха другояче. Едни се съблазняваха в това, други завиждаха. Аз лично никога не й завиждах за това място и исках да си върша моята работа. Но ре-

агирах за отклоненията и извращенията, които се правеха. Беше дошло време приятелите да тръгнат да се прекланят пред човешки съзнания, човешки образи и личности. Да се прекланя човек пред Божественото съзнание и пред Учителя, който се проявяваше в тяло и в Дух и Сила - това го разбирах, но да се покланят на човешки съзнания за мен беше кощунство и престъпление пред Школата.

Отивам при Учителя по този въпрос. А той отрежда: „Савка може да стане причина да пропадне цялото ми дело, но аз ще я търпя, защото е такава Божията Воля“. Това беше отговор, който никога не очаквах да чуя от Учителя за нея, нито пък съм искала такъв отговор. Това беше жестоко както за мене, а още по-жестоко за нея. Но аз трябваше да го зная. По-късно разбрах, че той ме подготвяше към идните години и събития, които трябваше да дойдат. А на Савка бе допуснато от Учителя да бъде до него, да бъде първа ученичка, да бъде на първо място, а тя едва ли осъзнаваше всичко това. Обърнах се с въпрос към него: „Учителю, това, което съобщихте е много жестоко не само за мен, но и за Савка. Тя знае ли всичко това?“ Учителят отговори: „На никого не съм казвал Истината както на нея. Само на нея съм казвал Истината. Никой не се е пържил на огъня както Савка“. Аз стоях като зашеметена, защото бях чула как Савка го запитва веднъж: „Учителю, кажете ми Истината!“ Бях чула, че тя искаше да чуе Истината. Но коя Истина искаше да чуе? Това бе загадка. И каква Истина бе й казал, това също остана в тайна. Аз не поисках да го питам за нея, това беше жестоко за мене и не можех да го понеса. Знаех, че Истината е една. Истината бе свят, в който обитаваше Божествения Дух. Но имаше Истина за човешкия дух и за човешкия път на земята, както и Истина за пътя на ученика в Школата. Какъв беше нейният път и Истината за него, само Учителят знаеше. Учителят бе й казал Истината за нейния път. Тя го знаеше, но остана в тайна. Два месеца преди да си замине Учителят беше казал пред една група приятели: „Ще взема със себе си и Савка!“ Онези, които чуха това сметнаха, че това се отнася за някоя предстояща екскурзия на Учителя. Учителят си замине и след пет месеца си замине и Савка. Ако беше останала, щеше да направи партия от личности в Братството и щеше да направи грешка не само на себе си, но и голяма беля на Братството, защото щеше да го насочи в друга посока. Ето това Учителят не позволи. А пътят на ученика е даден в Словото му.

258. БОЖИЯТА ПРАВДА

Когато се организираха екскурзии до Рила обикновено Учителят съобщаваше в кой ден, в колко часа и какъв ще бъде състава на групата. Понякога определяше група около 10 човека, за да не бъде голяма, защото бе трудно за продоволствие, за подслон и транспорт. Друг път съобщаваше, който е свободен и който иска може да тръгне. Такава новина се разгласяваше много бързо, някой минаваше от барака на барака и съобщаваше новината. Обикновено приятелите винаги бяха със заредени и готови раници, като в последния момент се слагаха само хранителните продукти. В някои от екскурзиите Учителят искаше да има около себе си 5-6 човека, а друг път 10-15. В такива случаи той имаше духовна работа горе в планината. Беше мълчалив, а и ние се стараехме да се вгълбим в себе си и да не го смущаваме. Понякога Учителят тръгне с малка група, но на следващия ден дойдат и други, за което Учителят не беше доволен. Всеки си носеше своята раница на гърба, но и носеше втора раница препълнена с грижи и лични проблеми. И която я развързваха горе пред Учителя, за да им разрешава на-

болелите въпроси.

Ето организира се поредната екскурзия до Рила. Същият ден когато Учителят определя хората, то Савка беше направила скандал и искаше да не бъде включена Марийка, т.е. моята персона. Сега представяте ли си какво означава това? Тя е една ученичка, а се налага на Всемировият Учител и на Бога, кого той да кани на екскурзията и кого не и да му се налага какво да прави и какво не. Представяте ли си една мравка да се налага на един човек какво да прави? А тук разликата между нас и Учителят не беше разлика и сравнение между мравката и човека, а разликата бе от порядъка на мравката и цялата Вселена. Ще кажете, че това е амбиция на Савка срещу мен. И така да е. Но тя заема този пост до Учителя и няма право да го ограничава и да му казва какво да прави и какво да не прави. Ето, това нещо най-много ме възмущавало и съм се противопоставяла. А Савка в своето познание за хората и за обществото, в което живееше беше повече от наивно дори и детински. Но тук тя вдигна скандал на Учителя срещу мен да не присъствам на екскурзията. Тя беше заела поста до престола на Бога и реши да раздава правда. Каква правда може да раздава човек? Правдата се раздава от Божествения Дух. Тя не е атрибут на човека, а се раздава по закона на Всемирната Справедливост. А този закон се управлява от Божествения Дух, а не от човека, а не от Савка, която е сложена при нозете на Учителя да изпълнява съвсем друга роля. Аз се възмутих така дълбоко, че възмущението ми нямаше граници и нямаше край. Учителят ме извика: „Ти няма да дойдеш на Рила!“ „Добре, Учителю.“ Отвърнах смирено и се прибрах у дома. Преди това Учителят ми даде да разбере, че това се дължи на скандала на Савка и че Савка не желае Марийка да присъства на тази екскурзия. Аз бях жестоко възмутена от Савка, но послушах Учителя, защото знаех, че тук послушанието е най-важно. И знаех още, че започва нова опитност със Савка и трябва да изчакам как ще се развият нещата. Но бях под невероятно вътрешно напрежение и само се разхождах насам-натам. На Учителя не се сърдех. Наредено ми бе да не ходя и толкоз. Приех неговото решение, но това, че Савка се налага кого Учителят да вземе на Рила не можех да приема. Рекох си: „Тук има Божия Правда и Правдата управлява света на човека и света извън него“. Групата замина него ден с автобус. На следващият ден сутринта идва Методи Константинов у дома и ми казва, че Учителят го е изпратил да ме вземе и заведе на Рила при останалата група. Учителят му беше наредил и той трябваше да изпълни. С него дойде още една сестра. Методи нае файтон, похарчи много пари, които му беше изпратил баща му. Така отидохме до Говедарци за един ден като много важни официални гости с файтон. Но струваше скъпо и прескъпо на Методи този лукс. По пътя от къде му хрумна на Методи да ме ухаква, това ни най-малко не съм очаквала. А той си беше по тънката част, обичаше да залита по женска линия до края на живота си. Всички тези неща на Изгрева се знаеха и там нямаше нищо нито скрито, нито покрито. Ние бяхме в един огромен кошер и всяко нещо се донасяше до всички жители не само на кошера, но и на пчелина. Пристигнахме на Пюлчица, освободихме файтонджията, преспахме под някакъв заслон, а Методи спа в краката ми като истински ухажор. На следващият ден се изкачихме на 7-те езера и това ни струваше два дни. Като се качвахме Методи ме ухажваше непрекъснато в присъствието на сестрата. Пристигнахме горе на езерата и всички се зарадваха, че сме дошли и ние. Савка беше начумерена и без настроение, но не можа да упрекне Учителя, защото аз не бях се качила с него, а с Методи. Учителят ни посрещна и каза: „Я, виж Методи пристига с две ухажорки“. Всички ни оглеждат, а Методи се пъчи и разправя: „Реших

да пътувам с файтон до Рила, ама как така файтон без дами и си взех две - една от ляво, а другата от дясно. Едната през деня, а другата за през нощта". Значи аз бях ухажвана през деня, а другата дама ще бъде ухажвана през нощта. Другата дама вече се облизва, но аз знам, че пред Учителя такива неща са недопустими. Савка мълчи и беснее, че съм пристигнала. А Методи се отнесе и занесе на тема, която бе подхвърлена от Учителя и Савка изобщо не се досети, че Учителят е наредил на Методи да ни вземе. Тя прие, че Методи ни е качил на файтон и ни е докарал, понеже ни е хвърлил око. На следващия ден разправам на Учителя цялата история за пътуването и ухажването на Методи. Не бях виждала отдавна Учителят да се смее така. Сложи двете си ръце с длани обърнати към носа и устата и се смя много дълго. Аз се опитвам да се усмихвам, но не мога. Накрая Учителят през сълзи казва: „Чудиш се защо се смее ли? Как да не се смее, че то е за смях. Ето в София бе ти наредено да не пътуваш и ти си отиде у дома и призоваваше Божията Правда да се намеси. А Божията Правда призова Методи да дойде да те покани, че да те качи на файтон, че да те ухажда по целият път като дама от висшето общество, съпроводена от кавалер, че на края пристигате до тук водени от неслучаен кавалер, който нае муле дори да ви изкачи багажа до езерата. Как да не се смее когато Савка през цялото време сумти и все е недоволна от нещо. А в нея също работи Божията Правда и отреди тя да присъствува на екскурзията, но само телом, а по дух тя не присъствува тука". Аз се поклоних и се отдалечих. Същият ден Методи започна да ухажда другата сестра, с която дойдохме и така бях освободена от него. А тук на 7-те езера прекарах една от най-хубавите си екскурзии, защото тук властвуваше Божията Правда в съдбите на хората.

Преди да тръгна от София освен моя багаж и храна аз бях взела три платнища. Когато пристигнахме горе на езерата и се разположихме, оказа се, че само аз бях взела платнища и никой не беше се сетил в бързината. Тогава Учителят взе моите платнища от ръцете ми и нареди на братята да направят навес с тях. Разбра се, че ако не бях дошла с моите платнища и освен това аз носех малката палатка на Учителя, която винаги стоеше у нас, така че без мен и моят багаж Учителят нямаше къде да спи. Савка стоеше настрана и наблюдаваше как аз измъквам платнищата и как Учителят ги взе, обърна се към нея и казва: „Платнищата доведоха Марияка на езерата". Савка чу това и се успокои окончателно, че наистина тези платнища са ме довели, а не някой друг, защото те бяха необходими на Рила и някой трябваше да ги занесе. А по въздуха не можеха да се пренесат, а някой трябваше да ги донесе. Седнахме под навеса и той извади локум да ни почерпи. Почна от Савка, почерпи първо нея и след това изреди всички, като всеки от нас взе по един локум. Накрая отново стигна до нея и я покани да вземе втори локум, че после трети, че четвърти и накрая пети локум. Казваше: „Още, още". Ние седяхме и гледахме. Учителят стои пред нея, изчаква я да изяде единия локум, после подаде кутията и каже: „Още, още". А знаете, че локум не се яде така бързо, а се мяска, мяска, че като се залепи по зъбите нито можеш да го дъвчеш, нито можеш да го преглътнеш. О, ние всички седим и наблюдаваме как Савка дъвче локум и как Учителят стои пред нея и я изчаква да изяде поредния локум, за да поднесе кутията отново и да каже: „Още, още". Така тя изяде пет локума. Тя беше задоволена. Учителят ѝ оказа най-голямото внимание според нея, почерпи я с пет локума, изчака я да го предъвчи и преглътне и при това наблюдаваха всички как тя го прави. Какво по-хубаво и по-категорично признание от Учителя за нейното първо място. Който е на първо място яде по пет локума, а който е на последно място идва последен

на Рила и то не, че е поканен от Учителя, а защото три платнища го довеждат, които те са забравили в бързината и които са необходими за навес, така както е необходима палатка за Учителя. Та така свърши този ден - ние издохме по един локум, Савка изяде пет локума, а с трите платнища направихме заслон и опънахме палатка за Учителя. А през нощта завала дъжд и това бе финала за твърдението на Учителя, че платнищата са ни довели на Рила и Савка заспа успокоена, а аз не дремнах цяла нощ. Не можех да проумея методите на Учителя как извираха от него така непринудено и те създаваха величието му.

На другият ден Учителят ме извиква на страни и проведехме цял разговор. Обръща се към мен: „Марийке, Марийке, като ти разправяхме, че твоят път не е за земята, но ти като каза: „Тръгвам“. Сега ще търпиш всичко и ще разрешаваш задачите си“. Аз още умувах над всичко това, което се завъртя около мен, а опитностите следваха една след друга и не можех да възприема в себе си всичко това, да го смеля, да го осъзная и осмисля. Всичко се извършваше едно след друго с голяма бързина. Докато размишлявах върху тези неща Учителят продължи: „Знаеш ли, Марийке, какво значи да обичаш Бога?“ и две сълзи се отрониха от очите му. Аз занемях. За пръв път виждах в очите на Учителя сълзи и тези две сълзи да падат на земята. Какво бе това? Плач Господен или огорчение на Великия Учител за неговия път на земята? Аз наведох глава и си тръгнах. Та можех ли и бе ли възможно пред тази гледка да се поставя въпроса за някаква си екскурзия, за някакви си три платнища и за петте локума на Савка. Какво означаваше всичко това пред тези две сълзи отронили се от очите на Учителя. Абсолютно нищо. Ние бяхме деца и си играехме на зальгалки и се забравяхме в нашите детски игри, които бяха уж игри за големи батковци и за големи какички. Пълно невежество от наша страна. И какво смирение на Учителя пред Бога! Тези две сълзи на Учителя застанаха на гърлото ми и аз през тази екскурзия само мълчах, гледах, наблюдавах Учителя и се дивях на тази чудновата привилегия, че съм тук при него и че едва ли заслужавам това благословение, което се изливаше чрез неговото присъствие. Ние бяхме деца пред лицето на Бога. Пред нас имаше много, много път, който трябваше да преминем, за да застанем като смирени ученици пред нозете на Всемировия Учител.

259. МЯСТОТО, КОЕТО ВСЕКИ СИ ЗАСЛУЖАВАШЕ

Всеки от нас беше поставен от Учителя на своето си място, онова което му подходеше и на което можеше да издържи и беше най-подходящо за неговото духовно развитие и израстване. Но-тия неща тогава не ги схващаме така както 30 години след това. Около нас вреше, кипеше отвътре и отвън, една след друга се нижеха външни и вътрешни задачи за разрешаване. Това се отнасяше за всички без изключение. И за това мястото, което аз заемах беше място определено за мен от Учителя, макар че ми се струваше ще бъде по-добре ако отида и заема мястото на Савка и тя да дойде и заеме моето място. Така смятах тогава. Имаше и ревност помежду ни, ние бяхме жени, а това усложняваше отношенията ни, защото ревността избиваше в съвсем друга посока. Тя ревнуваше Учителя като ревнива жена, а мен ме схващаше като съперница и враг номер 1 и затова със Савка имахме непрекъснато търкания. Изобщо всички, които бяхме около Учителя имахме да разрешаваме задачи с много неизвестни, толкова колкото бяхме

на брой на Изгрева. Ако бяхме 200 човека, значи задача с 200 неизвестни. Хайде разрешавай ги ако можеш.

Веднъж бях направила някаква грешка и то груба грешка и ругаех себе си, как съм могла да я допусна. Дълго време не можах да си намеря място къде да се даяна. Накрая реших да се съсредоточа в себе си, за да видя какво да правя по-нататък. Почувствувах, че вътре в мен Учителят ми казва: „Недей да се кориш, а се поправи. Ученикът трябва да работи и да се учи, а не да се кае“. Станах и започнах да поправам грешката си, което трая доста дълго време. Така вървахме, падахме, ставахме и отново отивахме да се учим в Школата.

Бях разказала как един път Учителят наруга и се скара на Савка за една нейна погрешка. Наистина грешката беше груба, непростима, но и караницата не беше малка от Учителя. Аз бях свидетелка и слушах и виждах всичко. На мен ми домъчня, стана ми жал за нея и аз не я осъдих. Дожаля ми, вдигнах очи към Учителя и казах: „Учителю, аз не зная дали ако бях на нейното място не бих сторила същото“. Той се усмихна. Беше доволен от отговора ми. А Савка ме поглежда с поглед така отдолу, защото беше свела очи и плачеше. Тя не очакваше, че аз мога да изрека такава мисъл, която я освобождаваше от моят упрек. Защото тя би дала всичко само и само Учителят да ѝ се кара насаме и никой да не чуе, а сега всичко стана и се разви пред моите очи. А едновременно това беше задача и за мен, която трябваше да разреши и аз я разреших. Тя не търпеше упрек от мен, а освен това тя също беше свидетел на моето отношение към нейната грешка и за поведението на Учителя към двете ни. Беше двоен урок за Савка и поука за мене.

Савка беше непрекъснато около Учителя и до него. Имаше години когато много я ревнувах за това място, което беше заела. Понякога ми се искаше и аз да бъда до тази близост до Учителя, до която бе допусната Савка. Вероятно моето желание е било наистина много голямо, че той, Учителят няколко пъти ми предлагаше. „Искаш ли да те туря на нейното място?“ Аз все отвърщах: „Учителю, постъпете така както мислите, че е най-добре за мен“. „Хубаво“, беше отговора му. И аз оставах на мястото си, което ми беше определено. И всеки път когато Учителят ме запитваше имаше някакъв случай, имаше повод и задача за разрешаване от мен. Затова сега като разказвам задачите си, изнасям този въпрос и за мен не е повторение, защото бяха различни задачи и се явяваше винаги един и същ въпрос от Учителя. Вероятно този въпрос не ме е задоволявал, затова Учителят предложи друга тактика спрямо мен. Дойдоха години когато Учителят ми даваше различни неща да правя, като ми отделяше повече внимание от другите. През този период на повишено внимание към мен започна да ми става неловко, неудобно, стеснявах се пред себе си и от другите, които ме наблюдаваха зорко. Значи се оказа вярна онази поговорка „Хем му се иска, хем не му стиска“. Та това първо място, към което се стремях беше място, където човек ако седне „хем сърби, хем боли“. Беше много интересно, че започнах да усещам в себе си и около себе си голямо напрежение и ставах фокус на сили, които се пресичат в мене и на които аз не можех да издържа. Тогава Учителят ме изтъкваше пред другите и ме поставяше на първо място. Като видя на какъв огън се пържа и че не мога да издържа, Учителят каза: „Когато един ученик се смущава от едно място, което му се дава, това означава, че това място не е за него“ и лекичко ме погледна. Това изявление беше за мен и за мястото, което бях получила временно и за неблагоприятните страни, които носеше това място за мене. А това беше завистта на другите, одумванията, приказките и всичко това се насочваше към мен. Тогава разбрах, че трябва да си подвия опашката и да отида и си заема моето място. Така и сторих. Тогава Савка си остана

на мястото, което ѝ бе определено от Учителя до последните му дни на земята. Между мен и Савка ако имаше недоразумения не бяха вече за мястото ѝ, а за съвсем други неща и те се отнасяха за някои отклонения, които тя правеше. А тогава тя смяташе, че може да си прокарва някои нейни хрумвания и да действа без да е питала Учителя. Другите смятаха, че щом го е казала Савка, значи Учителят го е казал да се направи. Но аз знаех как са нещата, че това е Савкина измислица, отивах при Учителя и го питах дали това е наредил той. Учителят вдигах рамене, понякога учудено поглеждаше, а понякога беше много строг към Савкините инициативи. Тогава Учителят ги отменяше, викаше Савка и ѝ правеше строга забележка и тя смяташе, че аз съм виновна да се провалят нейните инициативи. Аз не я провалях, а аз я спасявах да не направи по-голяма лична грешка с опасни последици за Школата. А аз се стараех по вътрешен път да се доближавам до Словото на Учителя. Доколко съм успявала това в вече друга работа.

Учителят редовно в първите години на Школата извикваше Савка, обикновено сутрин рано в зори и ѝ диктуваше негови мисли предназначени за ученика. Това беше работа за онзи ученик, който заемаше първото място до Учителя. Тя ги събра, написа ги в едно тефтерче и на Рила в присъствие на приятелите тя демонстративно ги поднася на Учителя като с това подчертаваше, че Учителят само на нея ги е дал. Трябваше всички да видят как тя ги поднася и как Учителят ги приема, за да може един път за винаги да се затворят устата на онези, които говорят по неин адрес и да се отворят очите на онези, които не искат да видят, че тя е най-приближената на Учителя. Но тук Учителят приложи най-неочакван метод. Учителят не прие тефтерчето. „Не може да ми се подарява онова, което аз съм дал за учениците“. Савка изобщо не очакваше такава реакция от Учителя. Тя видя, че се изложи пред всички, наскърби се и се отдалечи и се прибра в палатката. След това пред сестри Аламанчеви споделила, че ще отиде да се удави в езерото. Учителят реагира много остро като научи за това. Изпрати след нея Милка Аламанчева да я проследи до 3-то езеро. Така и така тя не се удави, но това беше един урок за нея. Това аз разказвам не, за да коря Савка, а говоря за онова определено място, което всеки ученик заемаше в Школата. Всяко място имаше своя определена работа и всеки, който го заемаше трябваше да си свърши работата както трябва. Не че не можеха, не че не знаеха как да си я свършат. Нали бяха поставени всякой на мястото си. Не свършиха поради непослушание. Учителят им каже какво да направят. Каже им просто и ясно с едно изречение на български език и вместо след като чуят думите на Учителя краката да си изпотрошат от тичане и ръцете да си изкършат от бързане как да свършат по-скоро задачата си поставена от Учителя, то те спрат, па седнат и умуват. А умуването идваше от тази пуста личност, защото тя изискваше да бъде зачетена, да не бъде пренебрегната, че да има някаква полза, че да ѝ се окаже нужното внимание и след това всички да видят, че тя личността ѝ направила всичко. А това бе клопка на духовете, противници на Учението и те попаднаха в нея и не си свършиха работата учениците от Школата. Това се отнася абсолютно за всички включително и за мен. Понеже тук става дума за тефтерчета на Савка с мисли на Учителя, които той не прие и това бе една задача за разрешаване от нея, която тя не разреши. Тя не си свърши работата и сега трябва други да се мъчат и да се чудят как да ѝ разчетат стенограмите. И съм напълно убедена, че нейната работа няма да бъде завършена така както трябва ако тя бе си ги завършила. Защото тя заемаше точно това място до Учителя и със строго определена задача. А тя зае мястото, държа го толкова години и не си свърши работата. Това не е упрек

към Савка, а поука за учениците от Школата. Ако заемаш едно място трябва да вършиш работата на това място, което е определено в Школата на Учителя от неговото Слово. Не си ли свършиш работата ти пропадаш като ученик и спъваш работата на другите в Школата. Затова провалът на един е провал за всички. Успехът на един е успех на всички.

260. ВСЕМИРОВИЯТ УЧИТЕЛ И БОЖИЯТ ПЛАН ЗА ВСЯКА ЕДНА ДУША

Всеки един от нас на Изгрева правеше стъпка по стъпка по своя път. Бях при Учителя, за да споделя едно мое преживяване. Той ме изслуша и когато очаквах той да ми каже нещо по него, изведнъж ме насочи към съвсем друга посока. „Идва днес при мен Савка и говори срещу тебе. Аз ѝ казах: „Забранявам ти да говориш срещу Марийка пред мен.“ Аз го изгледах, а той стоеше невъзмутим и чакаше моята реакция и дали ще се досетя какво искаше да ми каже с тази оценка за мен от Савка. Значи Учителят ѝ беше забранил да говори срещу мен пред него. Това означаваше, че аз също трябва да си забраня да не говоря пред Учителя за нея лоши неща. Учителят мълчи, гледа някъде полувисоко и ме изчака да види какво ще кажа. Аз вдигам глава: „Учителю, и аз ще си забраня да говоря срещу нея, но разрешавате ли само да споделям само с вас, а вие ще си казвате тежката дума“. Той се усмихна. „Да, споделяне може“. С това се разреши един много голям проблем. Но в бъдеще аз трябваше само да споделям без да правя упреци. До този момент аз смятах, че само споделям с Учителя и не се усецах, че може и да коря този или онзи. Той ни оглеждаше и отвътре, и от вън и виждаше това, което ние не виждахме. За него ние, учениците му бяхме най-голямото мъчение на земята, в това се бях убедила стократно дори и повече. Като си помисля колко хора идваха при него и чужди, и наши и всеки носеше нещо със себе си за разрешаване. А какво получаваше Учителят от нас? Едно голямо непослушание. И толкоз.

Това не беше лесен път. Път на вътрешната Школа бе това. И всеки сам трябваше да извърви своя вътрешен път като първо разреши задачата си и да направи онази крачка навън от себе си, което да бъде правилното разрешение на задачата. Савка умираше на тема да бъде първата. От къде бе влезнал този дух в нея непременно да бъде на първото място не можах да си отговоря. И от майка ѝ, която я подклаждаше с такава амбиция, пък и от баща ѝ, който беше македонец, а един македонец в България означава много работи: върви напред и не се оглежда къде минава и през кого минава. Затова тя беше неотстъпчива. Първа, та първа ученичка. Е, беше първа ученичка, но свърши ли работата като първа ученичка? Не си я свърши. Доказателства? Има ги колкото щете.

Паша Теодорова беше друга. Тя изискваше уважение към себе си. Не допускаше да ѝ каже нещо някой. Ако ѝ кажеше нещо някой напреко изведнъж тя го окастряше и разчистваше пътя към себе си. Искаше самоуважение и да я хвали някой. А такава служба нямаше в Школата и никой от учениците не поиска да заеме такава служба, че да уважава Паша и още повече да я възхвалява. И тогава за най-голяма изненада на всички тази служба за възхваляване я зае сам Учителят. Как така. Да, сам Учителят я взе. Аз стоях, гледах, слушах и не можах да проумея на какво се дължи всичко това и за какво се прави всичко това. Като наблюдавах Учителя направо се изумявах от неговия подход и неговия метод. А Учителят като зърнеше Паша отнякъде

да иде, казваше: „А-а-а, Паша“ с едно уважение, едно внимание и като прото-чи това звукосъчетание: „А-а-а, Паша“. После се обърне към нея, като прекъсне разговора си с когото и да било около него и независимо колко важен да е в света. Учителят я запитва: „Добре ли сте, Паша? Добре ли ходихте? Как се чувствувате? Елате да си починете!“ Всички наоколо виждаха, че Учителят прекъсва разговора си, прекъсва общението си с онези, които са го заобиколили, защото идва Паша. А Паша също виждаше, че Учителят прекъсваше всяка работа, за да зачете заслугите ѝ пред другите. И да потвърди нейното присъствие и нейното специално място до Учителя и в Школата му. Ще запитате защо това го допускаше Учителя? С този метод и с това външно внимание и зачитане на техните личности пред другите приятели означаваше, че Учителят им даваше да заемат определеното място и положение в обществото на човешкото уважение. Така Учителят им отделяше специално внимание? Защо ли? Ако не им го отделяше и не им го дадеше нямаше да работят. Да, това беше цялата Истина. Ако нямаше внимание от негова страна те нямаше да работят и щяха да се отклонят от пътя на ученика. Особено това беше много демонстративно, когато отивахме на екскурзия до Витоша. По пътя Учителят се спре да почине и изведнъж се обърне да каже: „Ами къде е Паша? Тук ли е?“ Паша е останала назад в колоната, защото трудно се движи. Веднага по веригата от ухо на ухо и от подвикване на обаждане се предава като по телефонна жица, че Учителят се интересува къде е Паша и как е Паша. Това стига и до нейните уши, тя го приема, усмихва се, значи Учителят я цени, търси я и държи за нея. Всички знаят вече това и тя може да бъде доволна от себе си и от Учителя и от приятелите, които са съобщили тази вест. Като стигнат всички до мястото на почивката Учителят отново запитва: „Ами Паша пристигна ли? Седна ли, преоблече ли се, заметна ли се да не изстине и тя пи ли топла вода?“ Тези въпроси Учителят ги задава не на Паша директно, а на онези, които са около него и Паша може да ги слуша от разстояние 10-15 метра и е предоволна, че по такъв начин Учителят я държи близо до себе си, пази я, оценява я пред другите, защото тя заслужава. Когато пристигне в групата Учителят леко с ръка отстранява онези, които са застанали пред него и каже: „А-а-а, това е Паша, веднага да седне до мене!“, и посочва с ръка мястото. Тя сяда спокойно на своето си място, което е запазено и определено, място, което не всеки може да го вземе, защото тя, Паша заслужава. Така Учителят взе службата и поста на онзи, който трябваше да я уважава, да възхвалява, да отдава почести на личността Паша, за да работи. И това продължи през цялата Школа - 22 години и Учителят не пропусна нито веднъж да не си изпълни задължението. Иначе тя нямаше да работи. По този начин тя разви своето трудолюбие и свърши колосална работа, която друг не би свършил със стенографиране, дешифриране и подготвяне беседите на Учителя за печат. Аз тук не разказвам срещу Паша, а говоря за вътрешната Школа на Учителя, която за всеки човек бе строго определена и строго различна от другите.

Моят път беше точно обратния. Отвън Учителят не показваше какво е неговото отношение към мен. Понякога аз бях недоволна от цялото това положение, но не смеех да го изкажа. Веднъж таман да отворя уста и чух гласът му: „Пълните грънци аз не ги изнасям на пазаря. Моите отношения към учениците никой не ги знае какви са. Другото, което се вижда отвън са само методи“. Затворих си устата, която се беше приготвила да каже нещо. Мълчах и се удивлявах от един окулатен закон, който Учителят изнесе пред мен.

Савка беше сложена на първото място. Но физически не беше с добра

конструкция на тялото си, за да заеме представителното първо място. Отидох при Учителя и споделих с него, че нали по физическото тяло на човека е изписано цялото минало на човека и възможностите, с които разполага в настоящия момент. Визирах нея, но не го изказах гласно. Учителят ме изслуша и разбра, че говоря за Савка. Погледна ме строго и категорично посочи с показалец към мен и изрече: „На някой, който не е готов да учи, вземат му от бъдещата добра карма, за да го подготвят за ученическата скамейка“. Аз изтръпнах, станах и се поклоних. Пред мен стоеше величието на Бога и грижата на Учителя към всяка една душа. Тук на Изгрева душите бяха важни, защото Учителят работеше с тях.

Някой път се приближавах до Учителя и мислено преценявах привилегията на онези, които бяха около него. И техните качества според мен не бяха достатъчни и не отговаряха на онзи ценз, за да бъдат близо до Учителя. Така веднъж той доволни мисълта ми с болка и каза: „Не зависи от Учителя кой ще бъде поставен близо до него. Това зависи от Бога“. Аз се разтреперих с цялото си същество. Трябваше да разбера какво означава величието на Учителя, смиренieto му и преклонението му пред Божия План. От следващият ден аз се стараех да не мисля защо не са тук на Изгрева онези истинските, а са дошли тези, които не трябва да бъдат около Учителя. Вглеждах се и наблюдавах какво нещо е пътят на ученика и какво нещо са методите и отношението му към всичко земно и преходно. А той, Учителят заемаше мястото си на Всемировия Учител на Вселената. Той също имаше свое място и своя служба. Той трябваше да сваля Словото на Бога за идното човечество, да ни покаже методите, с които да работим, за да тръгнем по пътя на ученика. Постът и мястото, което той зае и мястото, на което стоеше бе поставено от Бога и той извървя своя път, а ние можем да преценяваме за него само чрез Словото му и чрез опитностите на учениците.

261. ИЗКУСИТЕЛЯТ

В първите години на Школата ние бяхме много млади - 18-20-годишни и заварихме възрастни сестри, които отиваха при Учителя на събранията облечени с бели рокли и забрадени с бели кърпи, като гражданките слагаха бели шапки. Братята бяха с бели панталони и бели ризи. С една дума - Бяло Братство с бели братя и бели сестри. Такава тогава беше идеята на възрастните приятели. По съборите в Търново всички бяха облечени в бели одежди. По време на съборите в София преобладаваше белият цвят, понеже през лятото времето е топло и през месец август ходехме леко облечени.

Имаше години, когато много хора искаха да се наложи униформа на Братството. Веднъж на един събор Савка отива при Учителя и го пита недоволен: „Учителю, защо всички сестри не са в бели рокли и братята не са с бели панталони и бели ризи?“ А той вдигна глава, вгледа се в нея, разбра какво иска и накъде е насочен въпроса ѝ. „Сестра, виж каква красота има в тези пъстри форми. Погледни поляната и колко цветя има с различен цвят и по различен начин ухаят и създават красотата на природата и на живота.“ Савка млъкна. Та тези, които искаха униформи не успяха. Учителят не се съгласи.

В Школата Учителят създаде всички форми на живота и показва във всички случаи как трябва да се постъпи. Затова са ценни неговите опитности с приятелите. И затова е ценно неговото Слово. Вие виждате как Учителят разреши един много важен въпрос с желанието на неколцина да се наложи униформа. А след нея ще следва външната организация, правилници с

правила, които да сковат и вържат приятелите с разни устава. А с една хубава фраза Учителят разреши целият този сложен въпрос.

Савка беше едно своенравно същество. Тя се държеше като една обикновена, най-обикновена ревнива жена към Учителя. Учителят можеше да я изгони много пъти. Затова имаше много поводи, защото много неприятности му създаваше. Но Учителят не постъпи така, както човек би помислил и направил. Учителят дойде на Изгрева с този случай наречен Савка, а той я водеше още от „Опълченска“ 66. Той още от самото начало я взе около себе си. Той взимаше дейно участие в нейния живот. А чрез нея, чрез Савка Учителят даде вътрешни правила и закони за пътя на ученика. Ето защо аз изнасям някои опитности с нея, за да се види как Учителят работеше с учениците си. Чрез нейния живот се дадоха много методи от Школата на Учителя. Така, че нейните опитности са много важни и това не е очерняне на Савка, а това е пътна един ученик в Школата. А чрез нея и чрез нейния стенографски бележник бяха записани „Свещените думи на Учителя“. Майка и Тереза впоследствие разказваше един случай, който бе разтръбен много от почитателите на Савка, случай, който за мен беше верен и потвърждаваше това, че Учителят беше дошъл, а Савка трябваше да бъде до него за предметно обучение на другите. В онези години когато Савка е била 6-7 годишно дете на гарата Учителят се среща с родителите ѝ. Изведнъж Савка се пуска от ръката на майка си, полита към Петър Дънов, разперва ръце и вика: „Господи, от кога те чакам!“ А Учителят я прегръща и казва: „От кога те търся мой верни Аверуни!“ Майката и бащата гледат с ококорени очи, чудят се, маят се, какво ли означава това, но после си казват, че това е едно малко момиченце, а малките момичета какви ли не неща дрънкат насам и натам и на какви ли не игри си играят. Този случай бе верен и доказа, че Учителят дойде придружен със „случая“ Савка. И тя бе един голям изпит и за Учителя. Веднъж той ми каза: „Савка може да стане причина цялото ми дело да пропадне, но аз ще я държа, защото е такава волята Божия“. Е, сега можете ли да вметите в себе си всичко това и да няма противоречие у вас като приемете, че това, което изнасям е вярно? Понякога ми се струваше, че тя бе един каприз на живота при нозете на Учителя. Живееше с идеята да е първата, първият ученик, да блести външно и да стои изправена близо до него. Изискваше това и не позволяваше отвън никой да бъде по-близо до него. Учителят с какъв такт привидно само изпълняваше капризите ѝ, уж както тя ги иска, но после така се извъртяваха, че накрая се изпълняваше това, което Учителят смяташе за най-добро. Тя ревнуваше Учителя, ограничаваше го и настояваше да бъде нейната воля. Учителят привидно изпълняваше нейната воля, но накрая изпълняваше Волята Божия. Държеше се с нея с такова внимание, че беше велик пример за всички ни. Привидно ще изпълни нейното желание, а всъщност ще изпълни Волята Божия. А отстрани този, който наблюдаваше и познаваше методите на Учителя не можеше да не се удивлява както на Савкиното детско упорство, така и на умението и знанието на Учителя да изведе всичко накрая така, че Любовта на Бога да минава през всички, да ги съединява и обединява. Така от началото до края Учителят се държеше с рядка любов към нея, въпреки че тя му беше най-трудният изпит. Веднъж когато бях потресена от една случка попитах Учителя защо не сложи нещата така, че всеки да си седне на мястото и да си знае мястото. „И на Великия Учител не му е позволено да иска от Бога, кой ще му сложи до него.“ Това изказване ми отвори очите и видях какъв голям изпит държи и Учителя. А като ни съберете всички, които бяхме около него, всеки един от нас беше изпит за Учителя и то какъв. Учителят изнесе с рядка Любов както случая „Савка“, така също и нашето присъствие на Изгрева. Савка за мен беше една Ксантипа поставена

до Сократ, една ревнива жена до мъдреца, отнасящо се за онази епоха. Но сега тя беше една ревнива и своенравна жена до Учителя. Учителят бе поставил граници между ученика и себе си. Това бе една голяма бариера и никое същество в плът не можеше да прескочи тази бариера. Това важеше и за Савка както и за всички ни.

Вървим веднъж с Учителя по поляната на Изгрева и разговаряме. Ето насреща ни се задава Савка. Като ме видя тя заканително се насочи към Учителя. Аз знаех, че тя ме ревнува като жена от Учителя. В Учителя аз виждах Живия Бог и тя като ученик в Школата не трябваше да ме ревнува заради това. Аз се отстраних, защото Учителят ми направи знак и застанах на няколко метра и чувам целият разговор. А Савка му говори повелително: „Не искам Марийка да идва при вас! Не искам, не искам!“ През това време с десният си юмрук удря в лявата си длан. След това си отиде така, както си бе дошла. Аз отивам при него и питам: „Учителю, чухте ли?“ А той ми отговаря: „Това не беше Савка, а бе един дявол!“ Ето какво същество беше сложено до Учителя. И той с идеална хармония и с Любов изнесе всичко. Само един Велик Учител е свободен. Ограничаваше се доброволно, особено когато ние му създавахме само спънки. Та в случая онази, която биеше десния си юмрук в лявата си длан не беше Савка, а това бяха събрани и фокусирани в нея сили воюващи срещу Учителя и беше станала проводник на един нисш свят. Беше жестоко да се слуша това от устата на Учителя, а колко по-жестоко бе да се изнесе от неговите плещи. По един сходен такъв случай аз отново отивам при Учителя и му казвам: „Учителю, за мен Савка не е никакъв ученик, а една ревнива жена“. Учителят ме погледна: „Това е един факт, а срещу факт не може да се каже нищо“. Да, това беше наистина жалък факт.

Последните дни на Учителя през декември на 1944 г. Той си отиваше, заминаваше си от този свят и от земята където беше дошъл между българите в плът, кръв и в Дух. Но ние още тогава не знаехме, че това ни предстои да преминем. Учителят беше седнал на един стол, а аз седях на едно малко столче срещу него на два метра разстояние от него. Савка влиза и ме вижда как съм седнала пред нозете на Учителя. Тя изпадна в дива ревност. Учителят я погледна с такъв ужас, че клепачите му се отвориха, зениците му се разшириха и очите му станаха много големи. Аз седях пред него и наблюдавам всичко. Какво бе виждал той в тази дива ревност, какъв свят се криеше зад тази ревност и какви сили стояха там, че Учителят я погледна с такъв ужас. Той се възмути от факта, че той знаеше, че си заминава и точно в този момент една жена му прави сцена на ревност и то пред него, Всемировият Учител. Той се обърна към мен и направо ме помоли: „Не я хокайте!“ Това бяха последните думи на Учителя за една жена, която го е тормозила от началото до края на Школата му и на живота му на земята. Савка като видя очите му, падна на колене и почна да се моли: „Господи, само Тебе имам!“ Учителят мълчеше. Тя до края водеше борба с него като всяка ревнива жена на света. Учителят издържа докрай с Любов, Мъдрост и Истина. Издържа, за да се учим и ние от неговия пример и ни даде един модел за съжителство между хората. Той създаде обстановката на света в самата Школа на Изгрева и тук всеки трябваше да постъпи така, съгласно онова, което беше научил. Не само със Слово, но и с живота си Учителят учеше и показваше. Савка си замина шест месеца след Учителя. Но тя не разбра какво бе направила. Не можа да разбере. А след като си замина нейните почитатели заедно с амбициозната ѝ майка искаха да направят идол от нея в Школата и да изместят образа на Учителя настрана. Аз бях категорично против това. И ето 30 години след това аз не позволих да се измести образа на Учителя в страни от простосмъртни личности, от користолюбиви хора, от самонадеяни лица, търсейки да

измесят образа му и делото му, та да се вмъкнат и да заемат неговото място. Е, как ви се струва това? А ние имяхме образа му, ние имяхме опитностите с него и пазехме Словото му. А вие ще имате Словото му, дръжте се за него и то ще ви изведе на правия път. Пътят на ученика е път, в който се изучава Словото на Учителя, прилага се и се живее по него. Тогава пред вас ще излезне Великият Учител, Който бе във Слово и в Дух. А ние свидетелствуваме за Него, че той бе в плът и кръв между българите по земята българска.

262. ВЪТРЕШНАТА ШКОЛА НА ДЕСЕТТЕ УЧЕНИЧКИ

Лагерът на Рила е устроен, Братството е накацало с белите палатки по склона над второто езеро. Тук животът ни е строго специфичен и върви по един строго определен начин показан от Учителя и спазван от нас. Тук се събирахме от цяла България, тука е мястото където се срещаме и виждаме всички. Някои си отиват по-рано, други идват по-късно, всеки според свободното си време. Има такива, които имат вътрешна привилегия да стоят през цялото време, докато основната група заедно с Учителя не слязат от планината. Но тази привилегия се осъзнава години след това. Тук се срещаме, запознаваме се, тук живота продължава както е на Изгрева. Школата е и тук на планината, далеч от града и от света. Това предразполага за по-голяма духовна работа. Онези, които бяха в близост до Учителя на Изгрева и го подпомагаха в неговите ежедневни нужди бяха също тук и тяхното задължение продължаваше. Понякога тяхната грижа към Учителя приемаше формата на някакво свещено действие. Така го приемаха и в това нямаше нищо лошо. Но друг път го правеха на ритуал, за да подчертаят и своето присъствие, и своята особа край Учителя. Ето това бе началото за едно голямо неразбиране, за вътрешната Школа на Учителя. Ако се огледа човек ще забележи, че в света има толкова различни форми и не е необходимо да се пренасят в Школата. Ето защо Учителят винаги отклоняваше и едните, които свещенодействуваха, и другите, които от грижата към Учителя правеха ритуал като особена своя заслуга. А какви бяха тези ежедневни нужди на Учителя? Те бяха толкова елементарни, толкова обикновени, че човек като види и срещне Учителя ще се засрами от себе си, че е очаквал да види в живота на Учителя нещо необикновено и някакъв необикновен разкош. Толкова обикновено, толкова простичко, че по-простичко не съм виждала и не съм срещала. А аз бях излезнала от заможнo семейство и много добре бях запозната с реда и порядъка на това общество и за неговите изисквания. Познавах всички страни и знаех живота на семействата в онези изискани среди на висшето общество, защото минах през тези среди, а дойде време, когато се преместих на Изгрева да живея, да наблюдавам и живота на Учителя с други очи. Учителят се движеше и поемаше от живот най-необходимото за момента, но най-чистото и подготвено по най-естествен и обикновен начин. Това се отнасяше както за облеклото му така и за храната. Савка беше допусната да се грижи за някои неща от неговия бит. С нея бяхме в едно съперничество, понякога скрито, понякога открито, преминаващо границите на допустимото. Но това бе Школа както за нея така и за мен.

Така на Рила след един разговор със Савка на дадена тема, която Савка изнесе пред мене с тон неподлежащ на никакво съмнение, защото тя имаше в този момент безотказен достъп до Учителя и винаги се движеше с тефтерче и си водеше бележки. И това, което казваше според нея беше от

последна инстанция, истина, която не можеше да се оспорва. Аз се усъмних дали не съм на погрешен път. Савка продължаваше да обяснява разни неща. Разделяхме се с нея, но тя бе с явно превъзходство от разговора ни, а аз с покруса и голямо съмнение у себе си, достигащо до разочарование от самата си личност. Отидох пребита в палатката си, никъде не излизах, легнах си рано и заспах дълбоко. После ми се даде на сън следното: Сънувам, че съм в Школата на Бялото Братство на Рила, че всички сме в едни светли, ефирни леки тела, които леко се люлеят във въздуха и че една-две ученички от присъстващите предават уроци на Школата. После Учителят идва придружен със Савка към мен и всички се обръщат към нас и ни наблюдават. Учителят начертава една идеална окръжност с бастуна си. Савка гледа в кръга, а Учителят ѝ казва: „Ти си вън от окръжността“. Обръща се към мене: „Ти си вътре в кръга и помни, че ще преминеш през ръцете ми“. Такъв бе сънят. Сутринта се събудихме рано и отидохме на Молитвения връх. След приключване на беседата и молитвата, изчаках накрая и успях да запитам Учителя, като му разказах сънят си. Отговори ми: „Това не е сън, това е живо преживяване!“ После добави: „Има тук един кръг от 10 ученички и после ще ти ги покажа“. Аз целунах ръка и се отдалечих. По пътя разглеждах наоколо палатките и се питах кои ли са тези ученички, познавам ли ги? Или те още не осъзнаваха това, а бяха ученички в оная вътрешна Школа на Невидимия свят. А може би те бяха горе ученички в Невидимия свят, в Духовната Школа на Бялото Братство и нямаше я тяхната физическа проекция тук на земята понеже не бяха се родили. Или може би те бяха в светлината и не осъзнаваха, че са ученици. Мисли и догадки колкото щеш. Тогава не разгадах тази загадка от Учителя. Минаха много години и то толкова, че успях при различни случаи да срещна в определен момент някои от сестрите на Изгрева или от града, да постъпи като ученичка от Духовната Школа. По това познавах и различавах тези 10 ученички, които той обеща да ми ги покаже. Той ги показва след своето заминаване, а те ми се изяха всяка с постъпките си и с делата си без да съзнават кои са и какви са те. Аз мълчах и не открих пред тях това, което ми бе казал Учителят, за да не внеса в тях противоречие, защото всяка от тях си имаше строго определен път. И в този техен път и то в даден момент те ми се изяха според обещанието на Учителя като ученички от духовната Школа на Учителя. За това благодаря както на Учителя, така и на десетте ученички от вътрешната Духовна Школа на Учителя, които ми съдействаха в строго определен момент, когато се водеше битка на живот и на смърт за съхранение Словото на Учителя и за запазване Чистотата на Учението му. Пътят ни бе постлан с много противодействия, срещнахме много разочарования от близки хора, но вярата ни бе непоклонима и чрез тази вяра успяхме да се срещнем с десетте ученички от Вътрешната Школа на Учителя по различно време и при различни поводи, но винаги по един и същ проблем: защита и запазване чистотата на Учението му. А това бе най-важното - Духът да се изяви точно на време и да се прояви точно на нужното място. А аз бях свидетел да видя всичко това. Благодаря на Бога, че ме удостои с тази благодат да видиш, да срещнеш и да работиш със сродните души по Дух за делото Господне.

263. ЧИСТОТАТА

В един от частните разговори с Учителя така както го бяха наобиколили приятели и го отрупваха с въпроси един от присъстващите го запита: „Учителю, ето ние сега се опитваме да вървим в новото Учение. Идваме, слу-

шаме беседи, стараем се да изпълняваме някои неща доколкото можем, но понякога околните, близките ни и непознати ни запитват какво представлява това учение. Почваме да обясняваме ама те нищо не отбират, а пък и ние се объркваме. Има ли някаква дума, с която може да се изрази цялото Учение и с нея да се обясни какво е това Учение?" Това бе един дълъг въпрос и ми бе чудно, че той можа да се изкаже без някой да го прекъсне. Обикновено всеки от нас си беше пригответил по някой или по няколко въпроса и ги задаваше по най-краткия и бърз начин, за да можем да се вмъкнем в мига на затишието при разговора с Учителя. Нямахме приятел, който да не чакаше този момент и този миг, за да зададе подготовеният си въпрос. Издебнеш ли момента, зададеш ли го то ще получиш отговор. Учителят отговаряше според случая кратко или по-обстойно. Говорът му бе понякога много точен, с една или две думи, казваше направо, друг път изказваше някаква символика тук по-кратка, която бе цяла загадка, но за всеки един от нас подходеше отговорът и отговаряше на нашата индивидуалност. И случай със случай не се схождаше нито се повтаряше. И беше особено приятно да се слушат тези разговори някои от тях се записваха и после се изнасяха от Боян Боев. Други оставаха като лични спомени на приятелите и те си ги отнасяха в своя житейски път. Някои от тях впоследствие щяха да видят бял свят, някои от тях щяха да бъдат разказани, други записани, но това бяха лични опитности, които не всеки можеше и смееше да разказва. Разкажеш ли ги тутакси усещаш, че нещо у теб се загубва и ти обедняваш. Всеки постъпваше по различен начин и всеки беше прав за себе си в момента. Но минаха години и нещата придобиха друго значение и трябваше тези опитности да се изнесат, за да можем да се ориентираме във времената и събитията, които дойдоха. Аз не знаех дали ще мога да запиша всичко това, но онзи, който слуша и записва трябва да ги изнесе на видело, за да се разсее тъмата, която днес е обхванала всички.

Дългият въпрос бе зададен. Всички утихнаха, защото това касаше и самите тях, защото нямаше човек, който да е присъствувал на беседа на Учителя и да не се преживява нещо необикновено, а това бе досегът на човешката душа и приближаването ѝ до Божествения Дух. И нямаше човек комуто да не му се иска да разкаже на другите за този свещен трепет на неговата душа и за това преживяване, но когато решаваше да разкаже на останалите, то срещаше подозрението у другите, които по някакъв начин го слушаха. Ами хулите, които се изпращаха по наш адрес и падаха върху главата и гърба на Учителя? Ами как ще опишем и как ще обясним с една дума какво представлява това Учение? Ние не бяхме образци на Учението, ние бяхме още в началото, а трябваше да работим върху себе си години, десетилетия наред, за да се сдобием със съвсем малка придобивка. Ето защо ние не можехме да бъдем образец на Школата пред света, защото не бяхме свършили нито в постъпките си, нито в делата си. А те, хората съдеха по нашите постъпки и от там правеха изводи за Учението на Учителя. И от тук ставаше едно голямо разминаване. Защото света търсеше у нас, неговите последователи образци, а пък ние правехме такива шуротии понякога и правехме по-големи бели на Учителя отколкото неговите противници. Така по нас съдеха превратно за Учението на Учителя. Вместо за Учението на Учителя да съдят по неговото Слово и по неговият живот, който бе образец на това Слово, то света съдеше за Словото и Учението му по нашето несъвършенство. Вместо да се огледат в кристалното чисто огледало на Учителя, то те се оглеждаха в нашите изкривени човешки огледала. Вие ходили ли сте понякога на цирк и да влизате там, където са наредени различни огледала и които те правят ту тънък, ту нисък, ту висок, че накрая и уродлив. Така светът се оглеждаше в нашите

лични огледала и онова, което виждаше беше изкривения си собствен образ и надаваха вой срещу Учителя и Школата му. Хулела, хвърляха обиди срещу Учителя заради нашето несъвършенство. Но не искаха да се огледат в огледалото на Учителя. Ами ти знаеш ли когато човек излезе и реши да погледне слънцето с очите си може ли да се огледа в него? Едва ли ще издържи няколко мига срещу светлината на слънцето. Така бе и в този случай - не искаха да се оглеждат в Учителя и в неговото Слово. То ги заслепяваше от блясъка и светлината, която излизаше от него.

Ето защо Учителят на зададеният въпрос каза: „Когато ви питат какво представлява новото Учение ще кажете с една дума „Чистота“. Ако ви искат още две думи, ще кажете: „Чистота във всичко“. Ние замълчахме, защото никога не бяхме се сетили, че има такъв отговор. После той добави: „Чистотата е един обширен свят, а да стигнеш до нея трябва да работиш години и години“. В беседите си той бе развил въпроса за чистотата, която човек се добира до нея по вътрешен път, който път е много труден и труднодостъпен. А да се върви по него е още по-трудно, защото там при чистотата, там е обилната Светлина и само онзи, който има Светлина у себе си, който има Чистота у себе си може да гледа слънцето без да мигне, да върви по пътя на тази Светлина, защото света, в който се движи е Светлина. Но това е Учение за друга епоха и това остава идеал на човешката душа: Чистота и Светлина във всичко.

Аз заставам пред Учителя и имам няколко въпроса към него. Вместо да ги задам той започна да говори.

„Има сили, които те тласкат и те карат да се отдалечиш от мене, но ти ще им се противопоставиш. Тези сили и на Савка постоянно изпращат тези мисли да се отдалечи от мене и те доста я са навредили“.

„Учителю, какво трябва да правим?“ „Савка, тя сега е забогатяла с онова, което аз я диктувам. В нея има нещо хубаво. Ти от нея ще се учиш да се държиш все за Учителя си. А от Паша ще се учиш на ония хубави пориви на душата. Ще се държиш за хубавото, което има у всички ученички тук на Изгрева. Това са пориви на душите ви и това са плодовете на чистотата, в която живее вашата душа.“

264. МЯСТОТО НА УЧЕНИКА

В Школата на Учителя всеки имаше свое място. На пръв поглед не се забелязваше кое ти е мястото и къде се намира мястото на всеки един от нас. Беше много трудно да ти се определи мястото. То фактически се определяше от Учителя или поначало то се определяше от твоето отношение към Бога и Божественото и тогава вътре у теб наставаха условия да се вместиш у себе си и да започнеш да работиш за своето повдигане и за твоето определяне, че ти си човешка душа, която се стреми към Бога. Създаваха се условия вътре у тебе и тогава се проектираха и тутакси се отваряше една невидима врата, отваряше се път и изведнъж осъзнаваш, че имаш условия за работа вън от тебе. И тези условия за всеки един от нас бяха строго негови условия, строго специфични и те винаги отговаряха на онези възможности, които бяха у него. Нямаше ли ги у него те също ги нямаше и около нас. Идваха и си заминаваха - такива имаше много. Други оставаха и се определяха вътрешно и работеха. Някои отстояваха докрай, други се отклоняваха, трети не издържаха. Какви ли не случаи сме виждали - всички възможни случаи, които бяха съществували по света минаха през Школата. Това не бяха малко тези двадесет и две години. Та не всеки осъзнаваше своето вътреш-

но място в Школата, а да не говорим за онова външно място, което той заемаше и трябваше да отстоява. Но с какво? С учение, с труд, с постоянство и много работа ежедневна, работа над себе си във всички посоки. Та това място не се даваше даром, то се заемаше не по достойнство, не по заслуги. То се даваше по самоопределение. Определиш ли се, самоотречеш ли се от всичко, посветиш ли се изцяло, наложиш ли живота си в името на едно служение, то тогава ти се даваше място в Школата, ти го заемаше и работеше. Това място бе само твое и нищо друго. И никой не можеше да посегне на него. Единствено ти можеше да го освободиш или Учителя да те освободи от това място ако правиш прегрешения към Бога и към своя личен път като душа. Примери имаше най-различни и всякакви. Ама че образи имаше при Учителя, как не се сети някой да ги опише и нарисува тези образи. Тук там са запазени някои снимки от лицата на тези приятели. Толкова приятели имаше с поетична дарба, с писателски наклонности, но никой не се нае да ги опише. Може би това не им беше работата и затова трябваше да дойде човек, да си заеме мястото и да ги опише. Може да е идвал такъв човек, а може и да си е отишъл. Но сигурна съм, че никой не посмя да опише всичко това. Да, не посмя, защото това бе голяма отговорност. Можеше да го направи само онзи, който бе изпратен за това и който си бе седнал на своето строго определено място да свърши тази работа. Но такъв човек аз не срещнах.

Един от учениците със строго определено място бе Савка Керемидчиева. Учителят я допусна до себе си поради много причини и обстоятелства. По онова време тя бе сложена от Учителя до него да свърши една работа и тя зае това място заради самата работа. Така смятах аз пък някои от другите възприемаха също по този начин нещата. Савка отиваше всяка сутрин рано към пет часа при Учителя, той ѝ отваряше вратата, поставяше я на масата, тя седнала на стола, а той понякога се движеше, диктуваше ѝ, а тя стенографираше и записваше Словото на Учителя или по-точно свещените думи на Учителя. И това продължи дълго време. Ние останалите това знаехме, виждахме, но може би някой да ревнуваше Савка, че именно на нея се диктуват тези неща. Аз пък възприех тогава, че в този период Учителят дава на учениците си Свещените си Слова и това трябваше да направи онзи, който беше най-близко до него. Този материал беше много специфичен, това беше кристализацията на Словото и не можеше да го записва някой случаен човек. По-късно тя дешифрира своите стенограми, прехвърляше ги на свои тефтерчета, подреждаше материала и впоследствие излезе от печат една книжка „Свещени думи на Учителя“. Тези скрижали на Учителя бяха дадени по този начин и по това време, и чрез Савка. Бяха дадени чрез онзи ученик, който бе заел своето място за работа близо до Учителя.

В този период и отначало тя беше работлива. Но по-късно с годините тя навлезе в своя личен живот и започна по друг начин да работи. И тогава всичко започна да се обърква. Тя отначало имаше стремеж и беше много ревностна към работата си. Но по-късно поради мястото, което заемаше в този период започна да става център на внимание и нейната ревност към Бога се прехвърля в съвсем друга посока и направление и се опитваше да запази това влияние, което имаше върху околните и на което много държеше. И от тук идваха големи търкания с приятелите, защото тя не остана само един служител на онова място, на което бе поставена, а се опита да заеме и други места, за чиито места бяха подготвени други хора и които бяха дошли именно за това. Тук стана сблъсък и с мене както и с други. Но Учителят тук се намесваше и това беше предметно учение и за нея. Отивам при Учителя и споделям за настъпилата вражда между нас двете. Каза ми: „Ти и Савка, стана-

ли сте и двете положителни затова сте се скарали. Изисква се смирение и да не обръща човек внимание на дребните неща. Когато имаш нужда и си се качила на сестра си на гърба ѝ да те пренесе през реката тя може да те щипе докато те носи, но ти ще търпиш. Като имаш нужда ще приемеш всичко, но трябва да излезеш на другия бряг". „Учителю, аз това го спазвам, но тя ме щипе и с двете ръце." „Ето Савка искала да учи музика. Аз ѝ казвам: „Имаш сестра, казва се Марийка, иди да се учиш при нея". Не, не иска. Как ще приеме да знае някой повече от нея. Така тя си взе чужда учителка. И то си е така в края на краищата: в къщи сестра от сестра си не приема да се учи. Пред чуждия човек по се смирява и по-добре обмена на енергиите може да стане."

„Понякога в ежедневието на ученика му се дава следното: от начало те вдигнат в по-висока сфера да видиш от горе и в перспектива нещата, в по-високо състояние на съзнанието, а после те спуснат долу и слизаш на земята да работиш. Законът е такъв: ученикът ще почне от там където по-рано е спрял." Савка в този период бе спряла именно там - да приема Свещените Слова на Учителя и да ги даде после на Школата като чисто словесно мляко на младенците каквито бяхме ние. Това беше нейното отредено място от Учителя за Школата. А дали тя се справи? Не може да се справи.

265. НЕЗАМЕНЯЕМАТА

В отношенията си учениците трябва да спазват онова вътрешно правило за чистотата: чистота в мисли, в чувства и в действия. Чак тогава отношенията им ще бъдат правилни. Но това не винаги ставаше така. Ние бяхме седнали на различни места в Школата и бяхме предметно учение както за нас самите, така бяхме и предметни помагала за останалите ученици. Всеки един от останалите беше една част и частица от тази лаборатория, от тази вътрешна лаборатория, където ръката на Учителя преместваше понякога местата ни или самите нас, за да създаде нови условия, за да видим как ще се справим при новите обстоятелства и при новите възникнали противоречия. А това бе много ужасяващо. Заемал си някакво място, смяташ, че то е твое по право, по заслуга и по достойнство. Идва момент когато те преместват на друго място, а твоето място го заема друг и то, което бе най-важното винаги в тези случаи смятахме, че онзи, който заема мястото ни е много по-недостоеен от нас самите. И това довеждаше до вътрешна реакция у нас, въздигаше се един свят, един стар свят у нас, който искаше да се бори с всички допустими и недопустими средства, за да защити себе си, а в случая да защити и запази мястото, което е заемал. Сега четейки от страни това може да изглежда наивно и смешно, но тогава нещата бяха другоаче, тогава бе въпрос за живот и смърт както казват някои. Само онзи, който е бил в Школата, който е вкусил и пил от словесното мляко от Словото на Учителя знаеше да цени своето място и го отстояваше. Говоря за онези, които бяха вкусили от тази Небесна Благодат и за онези, които знаеха да ценят и да отстояват. За онези, останалите, които идваха да слушат една-две беседи, те отново си заминаваха по пътя и потъваха в житейските грижи, за тези хора аз изобщо не говоря. А онези, които ни бяха посетили не бяха малко, дори и ония, които останахме при Учителя бяхме малко, а многото и мнозината идваха, престо-яваха и ни напускаха. Онези, които бяха останали отстояваха правото си на присъствие в Школата.

Савка Керемидчиева бе получила привилегията и отстояваше мястото си на най-приближената до Учителя. Бореше се за него по всички правила на една жена, която ревнуваше и не позволяваше някой да пристъпи при

Учителя освен посредством нея и чрез нейно застъпничество. А такива случаи имаше много. Но Учителят се противопоставяше и аз лично бях свидетел много пъти как той я скастрияше с непривичния за него остър тон. Но винаги на място и с подходящи думи. Тя се отдръпваше и оставяше временно Учителят свободен да приема когото иска и пожелае. Но после отново се приближаваше и се опитваше да се налага на Учителя с някое свое мнение. Това бе загадка за мнозина, а аз винаги реагирах на подобни неща и сме имали доста спречквания по този въпрос. Тези спречквания преминаваха понякога в свада и Учителят се намесваше и укоряваше и двете ни и ни даваше задача да се справим със себе си, със състоянието си и да се справим сами със създалото се конфликтно положение. В беседите си той бе дал огромно знание и методи да се справим с тези дисхармонични състояния. Но тук ние не можехме да приложим тези негови методи и се оказа, че ние не пасваме с нашите постъпки към живота на Словото. А Словото пасваше идеално към живота на Учителя, защото той бе образец и изпълнител на това Слово в Чистота и Светлина.

Веднъж ми каза: „От вън ти изглеждаш много мека, но от вътре си твърда и понякога остра. В това отношение си приличате със Савка, защото и тя е от вън мека. Но и много се различавате. Ти като направиш нещо интересуващ се от ефекта, който е произведен. А пък Савка се интересува от това дали е постъпила умно. Тя иска да кажат, че постъпката ѝ е умна. Твоето е хубаво. Савка работи с разума, а ти с разсъдъка си. Важното е да решите правилно задачите си“.

Отново съм пред Учителя и той споделя с огорчение: „Савка има материал да работи три години, а се обленява и не работи. Само Паша работи“. И той го каза с такава болка и с такова велико огорчение, че на мен тутакси ми се прииска да стана, да отида и да свърша работата на Савка. Това беше само подтик, но знаех, че това нещо нито може да стане сега, нито после, защото моето място бе друго, а мястото на Савка бе да стои и да записва свещените думи на Учителя. Това бе нейното място и нейната работа, за която бе дошла в Школата. Това бе идеалът на нейната душа и това бе нейното свещено начало в живота ѝ.

След време тя извади изреченията на Учителя, написа ги в една хубава тетрадка с хубав почерк, подреди ги както тя умееше да прави добре и веднъж както бяхме на Рила тя пристъпи при Учителя и бе решила да му направи подарък: „Учителю, ето подарявам ви Свещените думи, които ми дадохте“. Протегна ръка и поднася подвързана тетрадка. Учителят я изгледа строго, скара се и я изпъди. А на мен, която бях до него, каза: „Това, което е мое няма защо да ми го подарява обратно“. Тук имаше упрек, имаше обида и огорчение от непознаването на окултния закон. Савка възприе това като голяма трагедия и срам, защото бе изказано пред други свидетели. Смяташе, че за нея повече живот в Братството няма и че не може да понесе такъв голям срам, защото смяташе, че единствено тя имаше привилегия да получава свещените слова, а ето Учителя реагира по такъв начин и отхвърли тетрадката ѝ. Да, тя тръгна надолу по пътеката, слезе към езерото и тръгна да се дави и да сложи край на живота си. Заяви на всеослушание, че отива да се дави. Учителят стоеше невъзмутим. После сестрите Аламанчеви, нейните приятелки, тръгнаха след нея, за да я спасяват и да я убеждават да не прави това. Разбира се тя не се удави, а Учителят нямаше да допусне това. Тя не се удави, но се удави нещо друго в нея. Удави се именно онова нейно убеждение, че тя е единствената, незаменяемата, чрез която се дават скрижалите на Учителя. Ние, останалите гледахме, слушахме и недоумявахме. Нещата се развиха така, че тя не си довърши работата и ето изминаха триде-

сет години от заминаването на Учителя и нейните тефтерчета са разпръснати и онези свещени думи на Учителя още не са подредени, не са подготвени да се отпечата. Ето, това е, което се удави в езерата. А кое остана? Останахме ние, другите около нея, останаха онези, които трябва да довършат нейната работа. А това бе една работа за Бога. А незаменяемата си отиде без да си свърши работата, за която бе дошла.

266. ТУРИСТИЧЕСКИЯТ НОЖ НА ЦЕКО

Трябваше да ви разкажа за апартамента на Цеко, който Учителят му бе подготвил, за онова духовно жилище, което го очакваше след заминаването му. Вероятно брат Цеко беше си заслужил да му се пригответи духовно жилище, заслужил си го е с примерна служба на Изгрева, в служението и в услуга на братята и сестрите. И може би това бе външната страна на нещата така както ги възприемахме по човешки, може би той имаше и други заслуги и беше си ги заслужил с вътрешна работа и постоянство и затова му бе отредено това небесно жилище. Така го възприемахме всички останали. А колко просто го каза Учителят: „Цеко, пригответен ти е апартамент“. А Цеко възкликна: „Учителю, не думай, какъв апартамент, когато аз имам барака?“ След един месец Братството беше в Мърчаево и се получи вест, че Цеко е починал. Тогава ние живеехме на Изгрева в дървени бараки като през зимата през тях навлизаше студ, вятър, дъжд, че и сняг и се сблъскахме с всички несгоди и за нас думата апартамент означаваше материално благополучие. Сега хората много бързо се сдобиват с покрив и с дом. Но тогава в онези години трябваше сам да си го направиш и ако ти го направят другите трябва да си го заплатиш, майсторлъка тогава струваше не малко пари. Построяването на дом означаваше материалния завършек на един човешки стремеж на земята. А да имаш апартамент означаваше, че си постигнал нещо повече и то в градска среда когато всички дошли селяни от провинцията трудно пробиваха и преживяваха в градската среда. А тогава малко бяха онези големи сгради където се помещаваха апартаментите. Те бяха за най-заможните и състоятелни хора. Та ето това означаваше апартамента на Цеко - беше си го заслужил, беше си го платил и трябваше да влезне в него. И той се засели в своят небесен апартамент. След погребението му бяха останали някои вещи и не знам по каква линия, но една част от скромните му вещи преминаха в негови познати и приятели. Тогава беше голяма беднотия и обикновено да се сдобиеш с посуда, с креват, със завивки и други неща на Изгрева се смяташе за привилегия. Онези, които си заминаваха отвъд оставяха вещите си на своите близки и роднини. Но някои нямаха роднини, те бяха в селата или пък бяха скъсали връзките си с тях и те оставяха вещите си на онези, които бяха около тях и които им подпомагаха и обслужваха в последните им дни. Даваха ги като знак на признателност и на благодарност. А онези, които ги взимаха ги поемаха като знак за добър спомен и уважение към неговата памет. Изобщо съществуваша всички възможни положения. От Учителя знаехме, че вещите на покойника трябва да се изгорят, защото от една страна онзи, който ги е носил част от неговия двойник е още в дрехите му и ако някой друг ги облече, то онзи заминалият отвъд го дърпа отгоре с невидимите конци и по този начин живия се свързва с мъртвия. Така че онези, които носеха такива дрехи и вещи се свързваха с влиянията на починалия и носеха състоянията му, които имаше преди да си замине. А това бяха потискащи трагични състояния, защото рядко човек може да си замине усмихнат и доволен от този свят. Затова по това време в Мърчаево Учителят каза: „Не носете дрехите

на умрелите". Дали се отнасяше за Цеко или някой от присъстващите там се беше облякъл с дрехите на някой починал аз не мога да кажа, но беднотията и немотията през време на войната бе голяма. Ето защо някои надяваха дрехите на умрелите си роднини и по този начин носеха влиянията на заминалите, създаваха се други течения и друг характер в духовната атмосфера около Учителя. Той имаше някакви съображения, за да каже това, казваше го за наше добро и за наше знание и затова да не му се пречи поради нашето невежество и непослушание. Савка Керемидчиева бе получила един туристически нож след заминаването на Цеко като някой от близките или приятелите му ѝ го бяха подарили. Тогава един туристически нож за нас, които излизяхме всяка седмица в планината бе една нужна вещ и която бе скъпа в ония години. Бяхме на екскурзия на връх „Острица“ и това бяха последните излизания с Учителя на екскурзия от Мърчаево. И там както бяхме се събрали всички и седнали да починем и бяхме си извадили да хапнем кой каквото носи в онези бедни години на войната, то тогава Савка взе туристическият нож на Цеко, приближава се до Учителя с един свойствен на нея маниер, за да я видят всички и за да подчертае своята привързаност към него и изрича на висок глас: „Учителю, подарявам ви този туристически нож“. Учителят я погледна, намръщи вежди и строго рече: „Аз наследство не взимам и не приемам“ и отказа да вземе ножа. Ние тогава не знаехме още чий е този нож. Савка бе съкрушена, сви се, прибра ножа в раницата си и се отдаде в страни. Онези, които знаеха за апартамента на Цеко сега узнаха и нещо друго, че Учителят наследство от починали не приема. Спомняме си често една мисъл на Учителя, че само онова, което е спечелено и придобито с труд и дадено с любов, то се благославя. Това бе закона, но кой да се сети по-рано. А сега имяхме пример, а за такъв пример трябва да се плати. А плати в този случай Савка. Това бе Школа и всеки тук се подлагаше на обучение и на изпити.

267. АПАРТАМЕНТЪТ НА ЦЕКО

Имаше по онова време един брат Цеко. От къде бе дошъл, защо бе дошъл при нас, какво търсеше между нас - аз не знаех. Знаех, че беше брат Цеко и с това име се обръщахме към него. Учителят се обръщаше към всички с думата „братята“ и „сестрите“ като той слагаше ударението на първата сричка на „сестрите“. Защо това правеше когато говореше - не зная. Вероятно иначе звучеше много грубо и много твърдо. Бяхме в духовна Школа и тук трябваше да има друг морал, духовен морал. Затова всички бяхме братя и сестри, а това означаваше, че не бяхме мъже и жени в Школата. Трябваше да означава вече друго нещо, друг подход към нещата и друго обозначение на всички наши отношения така както те бяха поднесени в беседите. Но не винаги беше така - у някои имаше стремеж, но това не значеше още нищо. Стремежът беше едно, а да се работи неуморно върху себе си беше друго, а да се отстоява беше трето. Ние се стремяхме към идеалното значение на думите „брат“ и „сестра“, което означаваше едно духовно обещание към един висок идеал и стремеж на човешката душа да направи връзка с Бога.

Та този брат Цеко по професия беше електротехник и той подпомагаше безкористно много приятели от Изгрева особено, когато се прекара електричеството на Изгрева. Той беше в центъра на тази работа, а колко жици прекара в бараките на Изгрева и колко електрически крушки светнаха - безброй бяха. И това бе негова заслуга. Учителят отначало не беше съгласен да

се прекарат електрически жици и да се прекара ток на Изгрева, защото атмосферата и аурата на Изгрева беше друга, тук духовното излъчване от присъствието на Учителя бе такова, че прекарването на електрически ток означаваше, че като се прекара електричество то във въздуха ще се проектират и двата проводника на електричеството - положителния и отрицателния. А ние достатъчно си бяхме наелектризирани с нашите състояния, които често отиваха в отрицателна посока и да се прекарат жици оголени върху покривите означаваше да спим и да живеем под един такъв похлуупак на двуположни електрически заряди. Във връзка с това Учителят каза: „На Изгрева не трябва електрическо осветление, не трябва електричество, защото много го има тук“. Учителят се усмихна, огледа всички и каза: „Има го много у братята и сестрите“. И наистина какви ли не буреносни облаци преминаваха у нас, какви ли не гърмежи, че тътени, че светкавици се развихряха понякога у нас и над нас, накрая идваше дъжд и много от потърпевшите плачеха и ронеха сълзи. А това беше символичния дъжд на Изгрева.

Веднъж Учителят срещна този брат Цеко и му каза: „Цеко, да знаеш приготвил съм ти апартамент“. Цеко отваря уста, иска да каже нещо, но немее. Но Учителят повече не повтаря. Братът се чудеше после какво е искал да каже Учителят с това и е успял само да възкликне: „Ами, Учителю, от къде на къде апартамент, та аз едвам направих една барака?“ И наистина той бе беден брат както всички, които бяхме там бяхме бедни и онова, което някой работеше бе, за да си изкара хляба и препитанието, а с остатъка от парите си този брат Цеко подпомагаше други от нуждаещите се. Той бе истински духовен брат и постъпваше братски.

Бяхме в Мърчаево и Учителят говореше на заобиколилите го приятели. Той изведнъж прекъсна приказката си и каза: „Брат Цеко си замина“. След малка пауза добави: „Отиде в своя апартамент“. Тогава всички си спомниха за онова, което Учителят бе казал на Изгрева за него, а пък следващия ден дойдоха братя от Изгрева и съобщиха новината, че брат Цеко като се качвал на един стълб да оправя някакви жици то така станало, че дългата му коса докоснала жиците, направил късо съединение, ударил го тока, паднал от стълба на земята и починал на място. Някои отидоха да помогнат за погребението му. Учителят остана в Мърчаево - това бяха последните дни на една епоха, която ние не осъзнавахме тогава. Епохата на човешката душа търсеща и намираща Бога. А другата епоха: служението на Бога бе за другото човечество, което трябваше да дойде.

268. МАШАТА НА УЧИТЕЛЯ

Около Учителя кръжаха много приятели. Казвам кръжаха, а не се движеха, защото всеки се движеше около Учителя по една строго определена орбита - едни се приближаваха повече, други се отдалечаваха и след това отново се приближаваха. Всички се движехме по елипса. Но в елипсата има два центъра. За да се начертае трябва да има два центъра и това се учи в училище по геометрия. Този въпрос Учителят го е засегнал в беседите си и ще го намерите по-подробно описано и обяснено от него. Така всички се движехме по тази вътрешна елипса към Учителя и се приближавахме и се отдалечавахме съобразно времето, с което се движехме и с бързината, с която разполагаме. А това зависи главно от това как разрешаваши своите задачи и как работиш. Но винаги ставаше така, че за всеки от нас имаше строго определено отделно време, за да се доближим до Учителя. Всеки, който имаше

нужда и беше му дошло времето на движение в онази вътрешна елипса, то той се приближаваше до Учителя, срещаше се с него и това бе срещата на една човешка душа с Бога и така се разрешаваше отношението на онзи човек, който се приближава към Бога. Разговорът приключваше, братът се отдалечаваше от Учителя по своята вътрешна и външна орбита на движение. Затова ще забележите, че много хора, които живееха в света, долу в града и които външно не смееха да изявяват симпатията си към Братството и Учителя поради страх от общественото мнение, то тези хора понякога идваха при него и за наше най-голямо учудване той ги приемаше веднага докато ние трябваше да чакаме с часове и дни. Тяхното време бе дошло и се осъществяваше срещата им с Учителя, защото те чрез своята вътрешна елипса идваха до онзи момент и до онази точка, където трябваше да се осъществи връзката им с Бога. Те идваха на Изгрева, срещаха се с Учителя, осъществяваха тази връзка и после си заминаваха по своя житейски път. След време те се явяваха пак и отново изчезваха. И техните опитности с Учителя са много интересни, защото те живееха и работеха в света, в различни сфери на общественият и политически живот. Те заемаха различни постове, имаха различни професии. Говорим за онези, в които имаше начертана вътрешна елипса, по която се движеха и по която елипса те трябваше да се срещнат два пъти с два центъра на елипсата. Единият център бе този на Божествената душа, а другият център бе този на Божествения Дух. А в проекцията на човешкият им живот на земята човек трябваше да се срещне по законите на елипсата с човешката душа и с човешкия дух. Това бяха понятия неизвестни на посетителите, но техният вътрешен порив ги докарваше при Учителя и тези срещи бяха неизбежни, защото те се движеха по своята вътрешна елипса, а всички пък се движеха около елипсата, където единият център бе Учителя, а другият център бе Бога. Е, това бе най-интересното и това обяснява разноразличните интереси на посетителите при Учителя и техните разнообразни професии и точно тук имаме предвид онова, което каза веднъж Учителя: „Моите ученици не са тук на Изгрева, а са в света“. Ето едно противоречие за мнозина тогава на Изгрева, нали Школата беше тук и ние бяхме ученици в тази Школа? От къде на къде учениците на Учителя да са в света, но по-късно разбрахме окултния закон за движението на ученика към Учителя.

А около Учителят имаше приближени, които правеха изключение от описаното движение на елипсата. В онзи момент аз бях много недоволна от това, че Савка беше много близко до Учителя и че тази близост тя я подчертаваше като голяма заслуга и заслужено признание от Учителя за нейната особа. А аз бях свидетелка на нейния живот от страни и не смятах това нейното положение да се дължи на нейната особа и на нейните качества. Затова отидох при Учителя с явното намерение да му се оплача от нея и съответно да му кажа, че според мен нещата не стоят така, а малко по-иначе. С една дума аз отивам при Учителя с изискванията си да се коригира той към Савка и да може малко да я отстрани, защото тази близост предизвикваше ревност у всички ни. А онези, които не бяха на Изгрева изпадаха в различни човешки изкушения. Учителят ме прие в стаята. Беше сезон, когато бе запалена печката му. Показа ми стола и аз седнах. После той стана, отвори вратата на печката, взе машата и разбърка и намести няколко въглена, които не бяха изгорели, а пламтяха. Той се отопляваше с дърва. После затвори печката и седна. След малко каза: „Ти можеш ли с ръка да преместиш тези въглени в печката както аз сторих с машата?“ „Не мога, Учителю, ще се изгоря.“ „Ето виждаш ли, ти не можеш. Ами ако Савка е машата, с която аз вадя и разбърквам въглените в тази жаравя, ти какво ще кажеш?“ „Нищо, Учителю, нищо не казвам.“ „Ето видя ли, а сега си отивай. Този урок с машата, с въглена и с

печката вече три пъти в разстояние на десет години ти го преподавам. Не можа ли най-сетне да го запомниш?" Аз мълча. И този път задачата бе разрешена по един такъв драстичен пример, че аз се засрамах. После като наблюдавах Савка имах друго виждане за нея и за нейната служба, защото в къщата си имах печка, отоплявах се с дърва и имах и машина, с която разравях жаравата. Но това беше моята машина, за моят дом, а Учителят имаше Школа и в тази Школа всичко вреше и кипеше и всеки се печеше на някакъв огън и решаваше житейски задачи. Понякога един беше машината, друг въглена, а трети жаравата. Ролята на машината се сменяваше периодично, вероятно и аз съм била понякога тази машина, с която Учителят разравяше и преместваше въглените, за да може по-добре да гори огъня и да се опича онзи, който трябва да се опече. Нали хляба когато се замеси и се сложи във фурната трябва да се опече? В Школата на Учителя ние говорехме за Божественият хляб, който трябва да се опече. Той се опичаше чрез Словото и чрез нашият живот. И тази жаравата бе един огън, това бе Божественият огън, онзи огън, който гореше и ни изгаряше. Онзи огън, за който се говореше, че Бог е огън всепосяждащ. Гори от вън, гори от вътре и никога не угасва, вечен огън, горящ, неугасващ, изгарящ, но не изпепеляващ.

269. КОТЕШКИ ИСТОРИИ

Така се наредиха от само себе си нещата, че около Учителя като концентрични кръгове се наредиха приятелите и всеки кръжеше по онази вътрешна орбита, в която бе влезнал и се движеше по нея. Едни бяха външно поблизки до него, други обратното - бяха по-близки с него вътрешно, но външно по-отдалечени. Това зависеше от онзи вътрешен път на общение с Учителя и разбира се по онази вътрешна елипса, по която кръжаха приятелите. Понякога някой излизаше от тази вътрешна траектория и се сблъскваше с някой от другите ученици. И всеки отстояваше с ревност мястото си, онова външно място, което бе заел около Учителя, бореше се за него със зъби, нокти и лакти. Не липсваха и конфликтните положения. Понякога идваше на Изгрева някой нов и тръгваше направо несъобразявайки се с неписаните правила на онези, които бяха около Учителя, защото те отиваха при Учителя, а не към онези, които го обкръжаваха. Най-важното бе за тези, пришълците, че това за тях бяха контакти с Учителя, а всичко останало за тях бе без значение. Тогава те бяха допускани до Учителя веднага или пък тяхното упорство и настойчивост бе толкова голямо, че трудно се издържаше от тези, които стояха около Учителя и те биваха допускани като предварително Учителят бе уведомяван или пък той ги приемаше или пък ги отклоняваше. Това бе работа на Учителя кой да приеме и кой не. Понякога тези, които кръжаха около Учителя не позволяваха свободен достъп до него по една или друга причина и онези, които идваха на Изгрева започваха вътре в себе си да се молят, правеха вътрешен контакт с Учителя и не минаваше известно време и той отваряше вратата и нареждаше на т.нар. охрана от сестри да се доведе този или онзи за среща с него. Онези ококорени се стряскаха и търчаха да изпълнят нареждането на Учителя. За тях не бе чудо това, че той без да знае за посетителя нареждаше да му се доведе едн кой си, защото те много добре познаваха и знаеха кой е Учителя и какви са неговите възможности. Но това, че те стояха около него го правеха от ревност, за да обсебят всичко за себе си и всичко трябваше да минава през тях. Именно това Учителят не позволяваше, защото неведнъж за такива случаи бе казал на онези, които пречеха на контактите му: „Слънцето е едно за всички и ако пречите на оста-

налите ще дойдат облаци и ще го засенчат и ще загубите и вие, и останалите, защото ще дойдат бури и дъждове". Така ставаше понякога. Учителят беше недоволен от проявите на някои от приятелите за някоя тяхна постъпка и тогава той се затваряше в стаята и не излизаше с цели дни. Тогава той там работеше по свой начин. Онези, които се грижеха за него занасяха му храната в такива случаи, но както занасяха блудата, така ги и връщаха обратно - храната бе недокосната. Учителят през това време работеше и те го виждаха непрекъснато зает. Тогава онези или онези, които бяха причина за бурята дошла над Изгрева идваха, чукаха, търсеха Учителя, за да му се извинят като искаха да поправят грешката си. Учителят приемаше извиненията само тогава, когато погрешката бе поправена и изпита бе издържан и тогава всичко се разсейваше, буреносните облаци отлитаха към Витоша, слънцето отново изгряваше и осветяваше всички на Изгрева.

По ред обстоятелства Савка бе поставена от Учителя най-близо до него. В това нямаше нищо лошо. Един от нас трябваше да изпълнява тази роля. Падна се на нея и тя трябваше да си изпълнява задачата и обязанности до края съвестно като ученик. Но тук се намесиха и външни фактори, а това бе нейната личност, индивидуалност, както и родовите сили, които кръжаха около нея. Споменах вече, че тя бе половината немкиня и половината македонка, така че Савка наследи качества и от едните, и от другите. От майка си наследи майчиния си език - немския, а от баща си - не знам какво наследи. Но от майка си наследи и нещо друго, което много ни безпокоеше и което ни караше да реагираме. Тереза бе един изключително амбициозен немски дух и това се отрази много неблагоприятно върху характера на Савка. Майката непрекъснато я подтикваше да излиза и да изпква напред, за да бъде най-личната представителка на учениците на Изгрева. Вие сте виждали как амбициозни майки в началните класове на училището изтъкват и избутват децата си да издекламирят някое стихотворение или да изпеят някоя песен, за да може да ги видят всички. А знаете ли в такъв случай как другите майки се ядосват, че техните деца не са устроени така, че не са амбициозни и че не излизат и не изпкваат отпред пред всички останали деца. И сега всичко това се премести, и прехвърли тук на Изгрева и то когато ние вече бяхме големи около 25 години. А останалите бяха в различна възраст. Ние не бяхме деца и не бяхме ученици от едно обикновено училище. Представете си изведнъж майката 50-годишна изтиква дъщеря си, която е на 25 години, за да се изтъпанчи пред всички ни, за да може да каже някое съобщение от Учителя. Всичко това дразнеше както мен така и останалите. Аз често реагирах и се оплаквах на Учителя. Той винаги ми отговаряше по строго специфичен начин, обяснявайки ми точно какво е положението и какво да правя. Тези негови думи понякога идваха до ушите и на останалите. Но веднъж не изтъпях особено когато Тереза я хвана за ръцете, повлече я след себе си, после я бутна с двете си ръце зад гърба ѝ та я изпрати в средата на кръга, който бе очертан от посетители-гости, така че тя се изтъпанчи до Учителя от едната страна, а от другата страна бяха гостите, а по средата Савка. Ние се засмяхме, Учителят беше строг, а гостите се огледаха учудено. След този случай аз отидох при Учителя и се оплаках от поведението на майката и на дъщерята. Учителят ми каза: "Котката най-много при мен седи". А при Учителя денонощно седеше една котка и с тази котка имахме много котешки истории, които ще ви ги разкажа когато му дойде времето. Та Учителят оприличи Савка на котката си. Тукати аз и другите се успокоихме. Като видя това, добави: "Ученикът трябва да работи със себе си и да прилага наученото. Тогава той се доближава до Учителя и до Бога. Друг път няма. Другото е забавление и котешки истории". Тръгнахме си успокоени и с едно

ново познание за нещата, за външният и вътрешният контакт с Учителя и с Бога. На следващия ден Учителят, за да изясни онова, което каза за котешките истории на Савка разказа за задачата на онази котка, която се движеше около него.

„Казвате: чудно нещо, Учителят ни занимава с котката си. Ние искаме да ни се каже нещо духовно, а той ни говори обикновени работи. Не е обикновено това. В тази котка е затворен един голям философ от миналото, който не е знаел как да пише. С него се разговарям аз и го питам: друг път ще пишеш ли, както писа в миналото? „Веднъж да изляза от тази форма и да дойда отново на земята ще зная вече как да живея и какво да пиша.“ Може ли човек да влезе във формата на една котка? Питам: Може ли човек да влезе в един аероплан или автомобил? Може ли по формата на аероплана или автомобила да съдите за човека, който е вътре? Значи, както аеропланът и автомобилът са средство за пренасяне на човека от едно място на друго, така и котката е средство, чрез което човек може да се прояви. За разумното същество, котката е автомобил. Всеки момент това същество може да влиза и излиза от котката, както вие можете да влизате и излизате от автомобила. Не мислете, че животните, които ви служат са невежи. Чрез тях проглеждат разумни същества и се разговарят с онези, които ги разбират. Те казват: „От много знания дойдохме до това положение. Сега искаме да се учим, да дойда до истинското знание. Вие сте господари, а ние сме слуги. Ако не се изправите и вие ще дойдете на нашето място, и вие ще разберете истината“. Който слугува на другите, той е в правия път. Който господарува, той е в кривия път. Това, което ви говоря за животните, е мое разбиране. Така аз мисля за тях. През всяко животно проглежда човешка душа, която на земята е била само господар. Тя може да е била философ, учен, княз, министър - това не е важно. Следователно, животните са превозно средство за човешките души, изостанали в развитието си.“

Трябваше ли да разказвам за котешките истории? Утре когато четете от Словото на Учителя горния цитат какво бихте казали за него когато не знаете историята от живота на Изгрева.

270. ЛУЧКА

Та когато споменаваме за ревността на сестрите по между им да не смятате, че това бяха безобидни неща. Това бяха задачи за разрешаване, това бяха уроци, които трябваше да усвояваме и да научим за нашето сегашно и бъдещо развитие. Да не смятате, че това беше много лесно и съвсем безобидно - напротив понякога се виждаше как светът искри, после падат светкавици, че бури и накрая дъжд: виждаш някоя сестра седнала и плаче ли плаче. Явно, че накрая след бурята и гръмотевицата е дошъл и дъждът и тя сега се изплаква. Беше понякога жестоко погледнато от страни. Но каква жестокост можеше да има това бяха напластени неща у човека и точно сега изплуваха на повърхността и се виждаха как плуват. Това бяха несигурни, неустойчиви величини, които ако човек се опитваше да се доближи до тях или се облегне, или стъпи върху тях веднага политаше надолу в бездната, пропаднаше и на изпита. Несигурни неща бяха, а ревността бе най-несигурната. Но каква енергия съдържа тя, какъв устрем имаше при нея, стремеше се да завладее всичко. Но явно не винаги се отдаваше тя да просъществува. Около Учителят имаше винаги много хора и когато някой злоупотребяваше с ревността си към другите беше достатъчно Учителят да погледне някого, да раздвижи нещата и те се преобръщаха в съвсем други променени условия. И

онзи, който беше сполучил в ревността си изведнъж виждаше безпочвеността на целия си труд - всичко отиваше на вятъра. Оставаше само ревността към Бога, онази свещена, неопетнена, чиста ревност към Учителя и Бога. Тогава ти се стремиш към необятното, което е у теб и около теб не може да има обект и нещо материално, а само един вътрешен, реален, но субективен свят. По отношение на Бога да бъдеш субект на Бога, но по отношение на тебе това е обективен свят. По отношение на Бога да се стремиш към него, но той по отношение на тебе да бъде един обективен свят на реализирани твои идеи и планове. Тогава това бе изцяло ново разрешение на тази задача с ревността. Онези по-упоритите се стараеха да подчертаят своята близост до Учителя и без изключение по един или друг начин търсеха свои привърженици и приближени, което ставаше по принципа на симпатията по между им. Понякога тези т.нар. групировки взимаха големи размери и застрашаваха да се направи школа в Школата още приживе при Учителя. Но винаги така се случваше, че нещо ставаше и онзи, който бе станал тартор на групата, нещо се случваше с него и всичко се разтуряше. Имаше безброй такива примери през толкова много години и за тях ще научите от разказите на другите. Аз ще се спра тук на нещо друго, защото освен моя път има и път на останалите ученици.

Поради приближеността си Савка получаваше от Учителя разни негови мисли, които тя записваше и после трябваше да изнесе и предаде на Братството като се отпечатат. Отначало тя бе усърдна много и записваше на стенограма, но после тя ги преписваше на тефтерчета и ги показваше на онези, които кръжаха около нея и които неволно направиха едно обкръжение около нея и една група. И така се случи, че онези, които бяха около Савка започнаха да имат привилегията и да заявяват, че те са първите, които знаеха онова, което казваше Учителя, защото те първи си преписваха мислите на Учителя от тефтерчетата на Савка. След това те вървяха по Изгрева, показваха тези тефтерчета и тези свещени мисли и подчертаваха, че са от Савкините тефтерчета и че тя лично им ги е дала, а пък тя ги е получила специално от Учителя. По този начин Савка започна да гради един авторитет, дължащ се на това, че Учителят я беше сложил до себе си да свърши една работа. И което е най-важното вместо тя да работи, да си свърши работата, да предаде всички мисли, които ѝ ги бе дал Учителя, то тя не можеше да стори това. Защо ли? Защото се отклони. В какво ли? В честолубие. Увлече се около тези свои привърженици, които започнаха да се въртят около нея, да я ухажват и да гладят самолюбието ѝ. В това ѝ подпомагаше лично и амбициозната ѝ майка Тереза. Накрая тя подготви за печат една книжка, която излезе под печат със заглавие „Свещени думи на Учителя“, но другият материал не можеше да бъде подготвен поради това, че тя не работи, а се отклони по други неща като една от причините бяха онези нейни привърженици, които се въртяха около нея. Не си свърши работата и толкоз. И толкова години след нейната кончина вече 30 години нейната работа остана nedovършена и не знае как ще се оформят нейните стенограми. А това не бяха нейни стенограми собствени и лични, а те бяха стенографирани мисли от Учителя и те принадлежаха на Школата му. А как смятате когато виждах, че това са свещени Скрижали на Учителя дадени за учениците и да виждаш как нейните привърженици разнасят преписани на различни листчета и тефтерчета по Изгрева и да подчертават, че това са неща на Савка дадени от Учителя. Не казваха, че това са Скрижалите на Духа Божия Дуно и са дадени на ученика Савка. Отговорете си сами. Това много ме дразнеше не само мен, но и останалите. И ние по един или друг начин реагирахме. Лично аз отивах и споделях с Учителя за това, че Савка си е създала привърженици и че тези пос-

ледователи разнасят неговите мисли като нейни лични и че не се подготвят за печат, за да могат да бъдат предадени на всички ученици и че е опасно да не се направят на Изгрева привилегировани групировки. Оплакванията ми бяха от този род и след като Учителят ме изслуша, добави: „За тебе съм предварително убеден, че ще издържиш и ще си свършиш работата, но за Савка не съм убеден. За нея има такава опасност, че може да пропадне“. Аз си тръгнах успокоена и вътрешна убедена, че Учителят споделя моята загриженост за всичко, което се случва около нея. А привържениците на Савка я наричаха „Лучка“, което значи „Светлина“. Помежду си казваха така: „Лучка това каза, Лучка онова разказа“, но след заминаването на Учителя няколко месеца след това си замина от този свят и Савка през месец май 1945 г.

Една от причините да си замине беше и тази, че не си свърши работата до край и че Учителят не пожела да я остави, защото тя щеше да увлече Братството по съвсем грешка посока на приближени, на привърженици, на симпатизанти и обожатели. Ето защо Учителят си я прибра. Веднъж пред един брат Учителят беше споделил месеци преди да си замине следното: „Ще взема със себе си и Савка“. Братът помислил, че се касае за предстояща екскурзия, но после проумя каква е работата. Но Савка накрая се показва като честен, верен, предан ученик и предаде чрез рождения си брат всички свои неща и своят архив на Борис Николов. Това беше последното й желание. Така тя доказа, че беше предан и верен ученик на Учителя. Такава си остана - верният ученик Аверуни както за мен, така и за останалите.

След време Боян Боев ме намери и ми разчете стенограмата, в която бяха записани горните думи на Учителя. После той възкликна: „Какво нещо е Учителя, какъв е неговият език и каква символика има - истина и реалност“.

271. МИРОВАТА СКРЪБ НА УЧИТЕЛЯ

От начало Учителят събра една група млади момичета завършили гимназия, събра ни когато влезнахме в Университета и едновременно посещавайки Школата му той непрекъснато ни даваше задачи за разрешение и ни поставяше на изпити. Тогава най-важното за нас беше посещението в Школата, отколкото в Университета. Но трябваше да имаме образование, за да бъдем готови за Школата му. Тя не е за невежи, за необразовани и за прости хора. Тя е за високоинтелигентни човеци с висок образователен ценз. А че през годините надойдоха необразовани хора това се случи, защото онези образованите от града не дойдоха и онези, които бяха изпратени от Невидимия свят да бъдат в Школата на Учителя. Не дойдоха и тяхното място се оказа празно и на това освободено място влезнаха обикновените, прости, неучи и необразовани хора. Случи се същото както по времето на Христа когато поканените не дойдоха на сватбата на младоженеца и той изпрати слугите си да викнат от пътищата всички клосни, сакати и просяци. И тук на Изгрева се случи същото и неуките преобладаваха в някои години и те искаха да дават тон, да управляват и да насочват братския живот. А онзи, който е запознат със Словото на Учителя ще разбере, че тези неща са несъвместими. Но за някои хора бяха съвместими и си правиха опити, с които затрудняваха и Учителя, и объркваха всичко. Това е един окулатен закон, за който споменава и апостол Павел като казва, че езичниците приеха Христа, защото заеха онези места, които бяха опразнени от юдеите та по този начин и тук на Изгрева се попълниха опразнените, незаети места, за да се попълни определеното число. И тук се случи същото за голяма жалост и за голямо затруднение на Учителя и за неговото още по-голямо огорчение. По

онова време, когато Учителят постави Савка близо до себе си, другите започнаха да се съблазняват в него. Защо я постави именно нея толкова близо до себе си? Че тя ли е най-достойната. Аз също бях поставена на такъв изпит от него и когато видях, че тя не отговаря за мястото, което е заела отивам и му го казвам, а той ми отговори: „Ако тя ми е една маша, с която разбутвам огъня, ти какво има да кажеш?“ Учителят многократно не минава година да не ми спомене за ролята на машата. По този начин аз трябваше да възприема Савка още от начало. Но не винаги се съгласявах с нейното поведение, за което пред Учителя съм изразявала негодуванието си неведнъж и за което при всеки отделен случай съм получавала отделен отговор, който е включвал всичко - и моят въпрос, и отговора на Учителя за неща и проблеми, за които ние обикновените хора нямаме представа и виждане.

На Изгрева имаше две рождени сестри: Милка и Люба Аламанчеви, от които Милка - едната рождена сестра беше влюбена не в Учителя, а в Савка и тя беше за нея по-голям авторитет от самия Учител. Ще попитате възможно ли е това? Възможно е. Да не би да се заблуждавам. Да, бе заблуждение, но не от моя страна, а от страна на Милка. Ще ви преразкажа два случая от друга гледна точка.

Милка Аламанчева говореше за Савка като за божество и като за авторитет от категорията на божествата на Олимп. Тогава бяха решили с другите приближени да наричат Савка с името „Лучка“, което значи преведено „Светлина“. От къде им беше хрумнало това никой не каза, но те непрекъснато говореха помежду си за нея и споменаваха това име. А Учителят го няма никъде в тяхното съзнание, той е нещо странично и второстепенно. Дори нещо и по-лошо - те не го възприемаха дори като проповедник както го възприемаше мнозинството в града. Веднъж Учителят с огорчение беше застанал прав и гледаше през прозореца навън и аз влизам в стаята му, той протегна с ръка, посочи насъбралите се изгревяни и рече: „Те всички ме смятат за проповедник, а това е вече хула срещу Божия Дух в мене и срещу Бога“. Не бих желала на никого да присъствува в един такъв момент на велико огорчение, което се изтръгна от устата на Учителя. Като че ли се разтвори в мене бездната на Великата Мiroва Скръб - започваше от единия край на Вселената и стигаше до другия край, където единствен обитател е той, Божествения Дух, Който изпълва тази Вселена. И това състояние на Божествения Дух, в което Той обема цялата Вселена е състояние на Мировата Скръб. Сам е Бог и в самотата Си е Дух и в Духа си е единоначалие на Единство и Множество - ето в това се изразява Мировата Скръб - да си сам в единоначалието на живота, да си сам в множеството и да си сам в единението на всичко, т.е. да си сам на всякъде и във всичко - сам във вся и във всичко.

Една сутрин Учителят ми дава три яйца да ги направя на „очи по панагюрски“. Той взимаше в последните години по-силна храна, тялото му беше поотслабнало с възрастта му. Направих и подготвих яйцата, полях ги с масло и ги нося в чиния. Сварвам Савка и Милка Аламанчева в стаята му. Савка държи дрехата на Учителя, а Милка стои до нея и аз през вратата влизам с чинията, в която има „яйца по панагюрски“. По това време Учителят се кара на Савка, защото тя си е позволила да насрочи една среща на някой си с Учителя без да го пита. И сега те двете натискат, притискат Учителя да приеме посетителя, който е извикан от тях двете. Представяте ли си? Едно човешко съзнание да се наложи над Божественото. Това не е позволено на един ученик. Учителят се обръща към Савка: „Ти нямаш право да назначааш среща от мое име на никого“. Савка слуша през едното ухо Учителя, защото ме вижда, че стоя с чинията в ръка и че съм принудена всичко да слу-

шам и това, че Учителя й се кара пред мене. А тя не знае, че Учителят го направи нарочно и специално подготви този случай така, че аз да присъствувам, защото ако аз не присъствувах нямаше никой да знае днес тези неща, които описвам сега. Учителят й повтаря: „Никой няма право да назначава среща от мое име“. А през цялото време Савка мълчи, ама много я е яд, че аз слушам, а през това време Милка Аламанчева непрекъснато прекъсва Учителя и защитава Савка. Стоя на прага на вратата, държа чинията с „яйцата по панагюрски“ и си мисля сега, ето един може да направи „яйца по панагюрски“ ама няма друг ученик, който да има послушание към Учителя. Няма. Та тук разбрах, че Милка повече уважаваше Савка, отколкото Учителя. Пред нейното съзнание Савка стоеше по-високо отколкото Учителя. За вас може да ви се струва лъжа или невъзможно поведение, но това беше една горчива и жестока истина. Колкото бе истина, толкова бе и жестока истина, защото това бе хула срещу Духът Божий.

Друг случай. Имаше една сестра, която беше близка на стенографките в „парахода“ и общуваше с тях. Казваше се Надка. Беше добро момиче. Имаше дружба и приятелство с един брат от града, който аз не познавах, но който се разболя от туберкулоза и Учителят бе препоръчал да го изкачат на Бивака на Витоша, да му направят палатка и там да поживее известно време, за да диша повече чист въздух. Тази сестра Надка искаше да се грижи за него като се качи с него горе на Бивака, а това означава, че трябва да се подслонят двамата в една палатка или в две палатки, но да бъдат непрекъснато заедно и при това сами в планината. Но Савка и другите решили да не я пускат горе да бъде сама с брата според техния морал. А Милка Аламанчева и тя беше замесена в случая и тя бе напълно съгласна с онова, което бе казала Савка. В това време аз съм при Учителя в неговата стая. Пристига Милка, а преди това Учителят беше казал следното: „Пратете я, за да се погрижи сестрата за брата“. Учителят разрешава, но те според техния морал не разрешават и не я пускат. Както е приказката: „Царят дава - пъдарят не дава“. Но това се отнася за физическото поле, но за духовното поле е другояче „В Божията Воля няма обратни решения“ - това е духовен закон, важи и за Духовния свят и за Божествения свят. Този закон важи за цялата Вселена, но не важи за Изгрева. Идва Милка, отваря вратата, стои на прага на вратата, а аз съм вътре и слушам. Отваря уста и говори: „Учителю, Надка не бива да ходи на Бивака“. Учителят я гледа строго: „Аз казах да отиде“. Тя пак протестира, защото Савка е решила, че сестрата не трябва да ходи сама горе. Представете ли си всичко това до тук. И по нататък той строго натъртва думите: „Аз наредих да отиде“. Тя пак се опитва да възразява. Учителят отиде, хвана дръжката на вратата, затвори я като я изблъска от прага, на който стоеше. Аз стоях вътре като вкаменена. Никога не предполагах, че има хора, които открито да противодестват на Учителя заради техни човешки съображения и човешки приумици. Тези два примера означаваха, че Милка слушаше повече Савка отколкото Учителя и че за нея Савка бе божествено олицетворение с името Лучка, а пък Учителят беше нещо, което бе случайно вметнато да служи, да присъствува на Изгрева, за да може да се въздига и възвеличава Лучка в нейните очи и в очите на другите. Ето именно затова Учителят бе казал пред мен: „Савка може да стане причина да пропадне Божието дело. Но аз я търпя понеже е такава Божията Воля“. А животът на Савка след заминаването на Учителя имаше един печален край като не се различаваше много и печалният край на Милка Аламанчева. Ето такава беше Мировата Скръб на Учителя от непослушанието на учениците, които бяха на Изгрева.

272. ЧОВЕШКАТА СКРЪБ И МИРОВАТА СКРЪБ НА УЧИТЕЛЯ

В пътя на Ученика в Школата имаше определен строг ритъм за работа. Учителят ми даде задачата, аз започвах да я разрешавам и идваше време да издържа изпита в зависимост от това какъв е и колко време трябва да продължи. След като се справя със задачата, след като положи изпита той ме оставя един-два дни да си почина и после следваше отново друга задача и така продължаваше цял живот. А това за един човешки живот не е малко, а е цяла окултна Школа. А как беше за другите? И те минаваха през такива изпити кой повече, кой по-малко. Но всеки, който бе на Изгрева беше принуждаван да учи. От всички, които познавах може би единствено само Катя Грива минаваше една трудна Школа, макар че по характер беше своенравна и луда глава. За нея съм разказала доста хубави неща и опитности от вътрешната Школа на Учителя. Всеки от нас минаваше своя път пълен с противоречия и изпитания. Понякога бяхме трудни за Учителя, а понякога трудни и за себе си. Имаше случаи и времена, когато аз лично едвам се търпях и смяхах, че съм непоносима и с моето присъствие само обременявам Учителя. Отивам при него и го запитвам: „Учителю, как ме търпите?“ „Е, ех, в сравнение с другите ти си цвете.“ Той ме успокои или пък това беше само част от една истина, която ние не осъзнавахме, че Учителят работи с изключително твърд, груб, недосягаем български материал такъв, какъвто беше на Изгрева. Имаше дни когато Учителят работеше с принципа на Любовта и неговото излъчване беше неопишуемо - разнасяше се една невидима вълна на Любовта, която отваряше човешките души и създаваше необикновена обстановка. Ние, които бяхме там приемахме неговото състояние като среда, в която дишахме и се къпехме в онази еманация, която идваше от Мировата Любов, от безграничен център на Вселената. И точно в този момент когато виждахме, че Учителят е олицетворение на принципа на Любовта, то някой от изгревните ставаха нахални, изискваха и се налагаха и все някой ще се намери да си покаже своята магария и да направи поредната беля на Изгрева. Тогава Учителя започваше да работи с принципа на Мъдростта. И той тутакси променяше цялата обстановка във въздуха и около нас на Изгрева. Ако той постъпеше круто и отблъсне някой, то ще отблъсне и някоя душа, а е дошъл на земята, за да ги повдига като души. Някой от нас не му влизаше в положението. Е, как може да стане това когато ние не разбирахме и не знаехме. А най-важното - трябваше да имаме послушание, което го нямаше тогава.

Имаше моменти когато Учителят целият се беше превърнал в скръб и тогава се превръщаше на Милост към страдащите. Веднъж на един обяд след като поднесоха блудата с храната и след като се нахранихме всички, то чинията с супата пред него стоеше непокътната. Той беше си смачкал една глава кромид лук и я изяде с парченце хляб. Когато дежурната сестра се приближи да прибира чиниите и да разтребва масата пред него, то тя забелязва пълната и недокосната чиния и запитва: „Учителю, не ви ли хареса супата?“ „О, супата бе много хубава“ и понеже той проследява погледа на сестрата към люспите от главата кромид лук, добавя: „Днес реших да изям една глава лук заедно с всички бедни по земята, за да ги охрабря и да им дам подтик за Доброто, което ги очаква в живота“. Сестрата гледа масата, на която стои една чиния със скромна картофена супа и парче обикновен български хляб, поглежда към люспите на лука и го запитва: „Ами има ли по-бедни от нас на света?“ „Има и по-бедни и по-обезнадеждени, и по-скърбящи и на тях

им е нужен не хляб, а подтик. Подтик им е нужен в живота". В тези дни на Мировата скръб, която навлизаше в него, виждайки това по лицето му, ние не можехме да помогнем с нищо. Кой можеше да му помогне? Никой. Ние бяхме нисши по произхождение, а всъщност може би бяхме и по-долни. Тогава Учителят се затвори и не приемаше никой и не разговаряше. Храната му се носеше в Горницата. Приемаше посетители само по изключение. Това траеше няколко дни докато изнесе товара. А това беше товар, за който ние отчасти предполагахме и отчасти веднъж ми се отдаде случай да го усетя понеже Учителят бе решил да ми покаже какво значи товар на Учител и да видя безнадеждността на товара от човешко гледище. Тогава някоя сутрин Учителят слизаше по стъпалата, а лицето му грейнало като слънце. Беше изнесъл товара и отново бе сред нас. Никой човек не можеше да издържи това, което той изнасяше. Това беше повече от подвиг. Малка е думата велик подвиг. Бях близо до него и виждах толкова неща, че изтръпвах и се питах, какво правим ние обикновените хорица до това велико същество? А нашето неблагоприятие и своенравност, което той бе принуден да търпи?

Особено Савка, която започна като ученик и свърши като голям мъчител на Учителя. Да не смятате, че аз говоря срещу Савка? Не, аз говоря за Савка, за да покажа образа на Учителя и с какви неща трябваше да работи и с какви величини да се справя и то от гледището на моето обикновено човешко съзнание. А от неговото място величините бяха други, нещата стояха иначе, за които обикновените хора изобщо не се досещаха, че съществуват. А ние единствено по неговите думи можехме да съдим отчасти за неговият поглед от горе, от мястото, което заемаше като Учител. Веднъж той сподели пред мен: „Аз още не мога да оправя нейните объркани понятия за чистотата“. Той говореше за Савка понеже тя имаше едно манастирско понятие за чистотата като монахиня за външно благочестие. А това беше една лъжа, защото не беше чистота по същество, а по форма. А там където нещата се движат по дух може само там да живее и да присъствува чистотата. Законът на чистотата докато се разбере минава много време, а може и да не го разбереш. Дори веднъж невидимия свят трябваше да се намеси докато ми помогне да разбере и да се добера до вътрешното разбиране на чистотата. Днес хората все по форма я разбират, все се работи с буквата, а не с Духа, защото хората още не живеят по Духа и още не са влезнали в света на Истината където обитават всъщност Чистотата.

Моето впечатление бе, че Савка беше още негодна да се учи. Учителят я използваше и даваше с нея изпита на другите, за да се учат и обучават. Наистина тя беше машата, с която Учителя разбъркваше жаравата и въглените в огъня на Изгрева. Савка знаеше много неща, но имаше непоправими слабости в нейния характер. Едно от най-главните и непоправимо, което се запази до края на живота ѝ това бе, че тя искаше да стане по нейната воля. Не я интересуваше нищо друго, а нейната воля да бъде. Че тук има Учител, че тук има Божествен Дух, че тук има Волята на Бога това не беше от значение за нея. Да бъде волята на Савка. А Волята на Бога? Затова Учителят я изслушваше внимателно, тя оставаше с впечатление, че той ще направи само това, което тя искаше, а правеше така, че по форма ѝ угаждаше, а всъщност обръщаше действието така, че се изпълняваше неговата дума, Волята на Учителя и на Бога. И така трябваше. Но този метод на Учителя беше мъчителен за него, той изискваше и предполагаше много време, сили, за да може действието да се преобърне накрая така, че да се изпълни Волята на Бога. До края на живота си тя не се поправи нито се коригира, дори на предсмъртното му легло се опитваше да се налага, да своенравничи, че дори Учителя бе принуден да се обърне към мен и каза: „Не я хойайте“. И толкова мъка имаше

в това обръщение към мене, и толкова скръб, и такава неопишуема болка. Къде се беше събрало всичко това у него - не знам. Не можех да си изясня. Това бе един трън в плътта му до края на живота му - трън в преносен и символичен смисъл, за да може сега да кажем и да опишем каква е Мировата Скръб и каква е човешката скръб. Човешката скръб е за онова, което човек е изгубил и го няма. А Мировата Скръб е за това, което не се проявило в живота според Волята на Бога.

273. БОЖИЯТА БЛАГОДАТ И МИРОВАТА ПРИВИЛЕГИЯ

Навярно ви прави впечатление, че като че ли преповтарям някои случки и събития. Не, аз не ги преповтарям дори не ги обобщавам, макар че трябва да се обобщят. Защото това бе път, път на ученика преминал през различни етапи на старозаветния, новозаветния, праведния човек и ученика, т.е. в този живот при всяка своя опитност човек борави със своето подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание, което се отнася до ученика. А как ще постъпи, от къде ще тръгне, как ще работи зависи от самият него и зависи от опитностите, които трябва да изнесе, задачите, които трябва да разреши и онова, което трябва да придобие. Та тук опитностите, които съм имала със Савка Керемидчиева не бяха случайни. Те трасираха пътя на онези души, които следваха да минат по този път и тези души нямаха право да бъдат заблудени в никакъв случай от името на разни личности или от името на съзвездия от личности, които са преминали през Школата на Учителя. Всеки е минал по своя път, всеки е оставил своя следа и е имал личната привилегия да бъде до Учителя. А най-голямата привилегия бе на Савка и тя бе допусната да бъде в непосредствена близост до него. Но тя се държеше към него като една ревнива жена към своя мъж. А тя не му беше нито жена, нито той ѝ беше мъж, но се държеше така, като че ли той е нейна лична собственост. А той беше Мировият Учител на човечеството и Всемировият Учител на Вселената. Как можете да вметите в едно ограничение идващо от една женска ревност и свободата, която идваше от Учителя. Спомням си, че когато събитията бяха взели една много драматична посока аз отидох при Учителя и му казах: „Учителю, Савка за мен не е ученик, а е една ревнива жена“. Учителят млъкна и каза: „Това е факт срещу, което нищо не може да се каже“. Учителят смилено седеше на стола си, а аз бях цялата настръхнала. Аз го гледам и казвам: „Господи, как така всички нас грешните ни търпиш“. Учителят вдигна глава към мен и ме погледна с кадифените си очи, които за миг станаха сини. Аз продължавам: „До кога, Господи, ще ни търпиш?“, а той добави: „Щом Бог ви търпи и аз ще ви търпя“. Аз си отидох и вече не мислех нито за Савка, нито за човека Савка и за нейната личност. Аз вече мислех за величието на Бога и за неговото смирение, което Бог се проявяваше чрез Учителя. Ето това бе Всемировият Учител - и Бог, и Смирение. Бог се примирява в човека и се възвеличава в делата му, които са по пътищата Божии. Бог се примирява в човека, а се смирява чрез Всемировия Учител. Бог се примирява в човека когато човек тръгне в пътя. А Бог се смирява във Всемировия Учител когато изявява този път като Дух и Истина. Ето това бе важното и затова ми каза: „Щом Бог ви търпи и аз ще ви търпя“. И така Бог ни търпеше и Всемировият Учител Беинса Дуно ни търпеше.

Всички по онова време мислеха, че Учителят има слабост към Савка и че има по-особено предпочитание към нея. Отивам при него и вероятно в ме-

не той е прозрял това мнение на останалите и рече: „Кого аз обичам това никой не може да знае“.

При друг случай когато се питахме, че какво може да има в нея като качества, които аз лично не виждах, за да бъде тя поставена на първо място. Отново отивам при него и чувам думите му: „Какво има в нея, за да я предпочитам пред другите?“ Значи ми показваше, че той не я е предпочел пред другите, но е поставена на това място до него, за да изпълнява една длъжност. Другите не виждаха длъжността, която тя изпълняваше, но виждаха личността Савка, която наистина се изявяваше в своя стил. Пак по същия случай друг път ми каза: „Всичко, което гледаш отвън, че аз правя - това са все методи за възпитание. А чрез Савка аз възпитавам другите, които са около нея“. Но понеже другите започнаха да виждат в нея образ на личност достойна за обожание, подражание и възхвала, то събитията започнаха да придобиват съвсем друг характер и се измести фокуса от Учителя и отиде към Савка, ставайки фокус за някои, а пък образа на Учителя се изместваше настрана. Отново отивам при него, за да протестирам срещу едно такова поведение на Савка, а той ме посреща от вратата, непозволявайки ми да отворя уста и казва: „Савка може да стане причина цялото ми дело да пропадне“. Прекъсна за миг, огледа ме, огледа се наоколо като че ли това, което искаше да каже се отнася и за останалите невидими за нас слушатели: „Но аз ще я държа при мен, защото такава е Волята Божия“.

Един ден казвам на Учителя, визирайки Савка: „Учителю, нали по тялото на човека, по неговото лице е изписано всичко онова, което той е носил в мислите си и живота на миналото е изписано по него. И тялото му е построено дотолкова правилно или неправилно според това как е живял на земята“. Понеже Савка имаше грубо тяло, голям задник, кръгло грубо лице и исках да имам вътрешната картина за Савка дали по заслуга от миналото или по благодат днес е така близко сложена до Учителя. Той ме изгледа, разбра какво исках да кажа по-нататък и рече: „На някой, който още не е готов да се учи се взема от бъдещата му благоприятна карма, за да му се помогне сега да стане годен и да учи“. Това бе един велик закон и никога не е даван някому, а Савка имаше привилегия да се даде чрез нея. Чрез Савка аз получавах много уроци за собственото си развитие и тези неща, които изнасям тук е затова, за да покажа методите на Учителя във вътрешната Школа, през която минавахме. Това бяха уроци за ученици от вътрешната Школа. Разбрах, че мястото на Савка беше по благодат, това ме успокои, защото тутакси онова противоречие у мен изчезна, което се бе породило от мястото, което тя заемаше. Така че това място бе дадено по благодат и то по велика благодат.

По това време ми дадох на сън да видя Савка в друга светлина и в друга проекция. Ето аз сънувам, че съм в Младежкия клас. Столовете в салона са наредени в полукръг на редици, така че от стол до стол да има разстояние около един метър. Това бяха и неговите съвети на земята. Така нареден виждам Младежкия клас по време на сън, а в средата е катедрата на Учителя. Всеки един от учениците беше седнал на стол и му беше дадена една книга, която беше специална и специфична работа, която му бе дадена да изучава в областта на науките. Аз пък държах една книга по астрология. В този полукръг от столове и ученици Савка я нямаше. Ето вратата се отвори и в клас влиза Учителя, водейки Савка за ръката както двегодишно момиченце. Взе я при себе си и я тури до краката си да седне и започна да я храни с мекици. Такава беше картината от съня. Това ми показва мястото на другите ученици в Духовния свят където учеха. След този сън нещата ми станаха по-ясни и по-приемливи за обяснение. На следващия ден отивам и разказвам съня си на Учителя. Пита ме: „Е и какво? Не си ли доволна от съня си, че е така жив и

описателен?" Отговорът бе даден.

Учителят използваше Савка да учат другите с нея. А дали другите, които бяха около нея, дали ще си създадат отношения, какви ще бъдат те към Савка, то не беше толкова важно за Учителя. Дали ще се появи ревност, ярост и злоба от някои ученици към нейното място, това също не беше важно за него. Но чрез нейните погрешки учеше другите, а чрез нейните положителни неща също учеше останалите недоучени. Едновременно учеше както и нея, така и другите. Ето аз чрез нея получих толкова много опитности, толкова много познания и закони, които никой друг не би ги съзрял и видял. Аз също не ги виждах, но опитностите ми с нея бяха основани на окултни духовни закони, които съществуваша в Битието като такива. И само познанието на Учителя, който можеше свободно да борави и разполага с тези закони и да направлява тези сили, за да превръща съдби и да проправя пътя на човеците. Да превръща хората в съдби, а съдбите в пътища на учениците. Ето това бе важното в случая, че Бог съизволи в благодат, а Мировият Учител в привилегия към ученика, който учи.

Учителят понякога ни даваше теми да развиваме у дома. Днес притежаваме една бележка от Савка със следното заглавие:

„Една любима тема“

Три думи, три форми (идеи), три безпределности: Ученик, Учител, Бог.

Учение, което почива върху постоянството.

Служене, което почива върху Любовта и послушанието
и да бъдем посветени в Бога, което почива върху вярата.

Ученикът отива при Учителя, а двамата заедно при Бога. Ученик, Учител, Бог.

А (Аверуни) 29.11.1925 г., неделя, София.“

В Школата на Учителя има три важни величини. Ученик, Учител, Бог.

Савка Керемидчиева бе ученик. Тя носеше достойно името Аверуни, което означава верният ученик и което представлява първото посвещение на ученика в Школата на Всемирното Велико Бяло Братство.

274. КОЙ КАКВО ОБИЧА В РЕАЛНИЯ И ИДЕАЛНИЯ СВЯТ

Отивам при Учителя, посреща ме внимателно и ме запитва: „Сега разбра ли накрая какво е положението на Савка и каква длъжност заема до мен?“ „Всеки ден научавам по малко. Учителю, какво искате от мен да направя в този живот?“ „Да ме слушаш.“ „Учителю, но какво трябва да науча от този урок?“ „Ще се научиш да любиш Бога. Ще опитам Любовта ти. Аз не искам да тичаш. Достатъчно е да пъплиш, пъплиш като охлюв от долу нагоре, за да излезеш на върха. Аз искам да се държиш така щото да бъдеш за пример.“ „Аз не се държа лошо.“ „Не казвам, че се държиш лошо, но все таки не си светия.“ „Учителю, но в дадения момент ми е мъчно и трудно.“ „Ще се помъчиш малко. Аз съм ви дал толкова правила и обяснения и сега ще ги приложиш.“

Човек трябва да има основен стълб, върху който да гради. Нали всяко здание си има основни стълбове? Такъв стълб е най-напред Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата, Добродетелта и те създават живата Пентаграма на живота.“ „Учителю, ще живея с надежда.“ „Не само с надежда, но и с вяра и любов. Надеждата е краката, вярата е крилата, а любовта - главата. Само когато човек мисли може да има любов.“

Сега за твоите добри страни няма да говоря, но ще ти кажа, че ти си още малко непостоянна. Аз ще ви опитам и трите: и Паша, и Савка, и теб и ще видя коя от вас ще постъпи най-разумно." „Учителю, аз ви обичам повече от тях." „Ако постъпиш по-разумно от тях аз ще те дам за пример. Като седиш много другите си викат: „Виж колко много седи". „Аз ви обичам повече от тях." „Е, да твоята свещ е по-голяма. Ти по-рано беше добра, сега си от по-добрите. Трябва да станеш най-добра и после идейно-мистично добра. Ти разбираш как трябва да постъпиш, но ти липсва метод за приложение. Липсва ти това, което в науката наричат условия. Не са развити органите, чрез които можеш да приложиш. Това са сили, които са вложени в теб. Няма да ги създаваш сега, ти ги имаш, но трябва да се проявят. Условия за работа - това са Добродетелите. Ти досега си се трудила и мъчила, а сега трябва да работиш. Нисше е това, което причинява страдание. Висше е това, което причинява радост."

„Учителю, аз грешна ли съм?" „Има два вида грехове. Здравият греша когато не изпълнява, а болният греша когато роптае. Има два вида състояния - някой път човек се свързва с отрицателните сили и всичко му изглежда грозно, а някой път се свързва със светлината, добрите сили и всичко му се вижда хубаво. Ти сега си в преходно състояние, да преминеш от реалния към идеалния свят. Идеалният свят, той е същинският, постоянният свят. Някой път има външни влияния, които предизвикват тези дисхармонични състояния и отнемат силата на човека та той трябва да се чисти после. Когато е зима като излезеш навън ще ти изстинат краката и ръцете. Трябва да се прибереш въщи, за да се стоплиш при печката. Така че има и благоприятни, и неблагоприятни състояния за човека.

Колкото човек във вярата си е като децата, толкова е по-хубаво. Вярата е нещо, което седи над разумността." „Учителю, как да чувствавам Бога като нещо живо, реално?" „Имаш една приятелка, която те е държала за ръката, след това тази приятелка ти пусне ръката и се малко поотдалечи. Значи ли това, че тя не ти е вече приятелка? Майка ти да речем ти е направила за Великден нови дрехи, но мине празника и тя те кара да ги съблечеш. Това показва ли, че тя не те обича вече. Не. Не винаги човек чувствава присъствието на Бога, но това не значи, че Бог го е оставил сам.

Ти не си видяла още хората, ти виждаш техните отражения. То е естествено обичаш някой приятел, защото ти като вложиш нещо и той ти дава. Но има някои, които ти като им дадеш отговарят ти с по-малко и ти се чувствуваш изпразнена. От такива хора ние се отдалечаваме и не ги обичаме. То е право човек да се стреми към този, който да му даде. Затова се стремим към Бога. Той е най-богат и всякога може да даде повече от тебе и те задоволи. Обича се този, който има какво да даде.

Всяко положение, в което човек е поставен, всяка сила, която преминава през него е за негово добро. Бог има три вида отношения в материалния свят. Едно дете майката като иска да си върши работата ще го приспи. Като се събуди то ще почне да вика и тогава тя ще го нахрани. След като се нахрани тя ще му намери игра да се занимава, за да може да си върши работата. Това са трите състояния - сън (почивка), ядене и работа."

Моят разговор с Учителя завърши. На изпроводяк ми каза: „В реалния свят ученикът обича идеалния образ на Учителя. А в идеалния свят ученикът обича идеалния образ на Бога".

275. НЕДОСТАТЪЦИТЕ

Аз съм на поредният урок при Учителя. Той седи на своя стол пред масата, а аз съм седнала от другата страна и записвам. Запитвам: „Учителю, какви са моите слаби страни в характера ми“. Той ме погледна и каза:

1. „Да придобиеш търпението. Да имаш търпение значи като ти се случи нещо неприятно да ти е приятно“.

2. „Да бъдеш справедлива и да не се извиняваш за погрешките, но и да не осъждаш другите. Ще кажеш: „Тази погрешка, която направих не трябва да я правя повече.“

3. „Ще развивате закона на милосърдието. Ти го имаш, но не го прилагаш. Мекота е то, нежно чувство. Когато човек има дълбоко желание да помогне на някого - то създава мекотата. Ти виждаш неговото душевно състояние и разбираш, че той морално се терзае за своята погрешка.“

4. „Всякога ще се молиш сутрин и ще искаш светлина и знание да се добие умът ти. Като кажете, че ще изпълните и ще извършите Волята Божия ще се молите да ви се помогне и във всички малки случаи да бъдете готови да извършвате това, което сте измолили. Вие измолвате сила и условия, а вие трябва да извършите Волята Божия.

Природата е вечен процес на разнообразие. Това, което сега ти казвам никога няма да ти го кажа в същата форма. Има разнообразие във физическия свят и в духовния свят. Има и физическо еднообразие, има и духовно такова. По-добре е физическо еднообразие, а духовно разнообразие.“

5. „Ти да имаш такива твърди убеждения, че каквото и да ти се случи да се не разколебаеш. Да си тъй високо повдигната в съзнанието си, че нищо да те не разколебае.“

„Учителю, ще кажете ли нещо за моите недостатъци?“ „Ще кажа, защо да не кажа. А сега си запиши:

1. Непостоянна. За постоянство имаш бележка 1.

2. Нетърпелива. За търпение имаш оценка 2.

3. Ти си от недоволните. За доволство имаш оценка 0.

4. В тебе удоволствието е изключение. Недоволството произтича, че преживявате вашия живот в астралния свят и искате да опитате всичко, а то е невъзможно.

Ще знаеш, че там където срещаш спънка, Аз присъствам и ти помагам.

Големият недостатък е станал и произлязъл от някой малък и ще намериш този, малкият недостатък, за да работиш върху него и да го изправиш. Ето защо аз ти давам една програма:

В пет часа ще ставаш сутринта и от шест до девет часа ще четеш и ще се занимаваш. Ще имаш един час за работа въщи. От десет до дванадесет часа пак ще учиш. От два до три часа след обяд ще работиш за себе си. От три до пет часа пак ще учиш. От пет до шест часа след обяд ще използваш за своя си работа. А вечер ще учиш от десет до десет и половина най-много до единадесет часа и да си лягаш. Един месец ще работиш по тази програма. Ще видя тогава де работите и де не работите. Където дойдеш в стълкновение ще си отбелязваш. Де се явява някое изключение и програмата трябва да се смени също ще си отбелязваш на отделна тетрадка. Ето ти една програма за работа. Можеш ли да я изпълниш?“

„Учителю, аз искам да работя в списанието „Житно зърно“. Какво ще кажете, как да работя и как да се подписвам под моите статии?“ „Ти искаш от мен имена за псевдоним. Ето ги: Урания, Зеновия и инициалите М.Т.

Трябва име, което никой друг да не притежава. А за работата ти в твоите статии ще ги изложиш в приказна форма. Вложи материала в устата на другия уж някой друг го говори."

"Учителю, аз имам в Университета нова програма. Какво да правя в този случай?" "Ти сега дръж по педагогия пък после можеш да държиш и да запишеш втора специалност по философия." "Но аз изпитвам страх." "Това не е страх, а срамежливост. Страхливият човек седи в стаята си и трепери. А ученикът трябва да учи."

"Учителю, вие често говорихте за френологията. Какво представлява перпендикуляра, който определя интелигентността при Камперовия ъгъл?" Учителят ме погледна: "Почакай малко, а през това време иди и викни и Паша, за да ви покаже някои неща". Учителят донесе инструментите си, с които навремето е правил своите френологични изследвания върху главите на хиляди българи. След малко Паша пристигна, Учителят ми даде стол, аз седнах и със инструментите той започва да измерва различни точки на моят череп, точки, които са описани в ръководствата по френология. Той отмерваше и диктуваше на Паша, която записваше. Така че моят Камперов ъгъл е 79 градуса. Отклонението на челото е 30 градуса. Широчината на носа ми е 31 милиметър. Обиколката на врата ми - 30 сантиметра (според Учителя 1 см не ми достига, за да има хармония). Дължината на носа е 5 см. Височината на челото - 5 см. Дължина на лицевата част от носа до брадата - 6 см. Дължина на цялото лице в крива линия - 19 см. Дължина на веждите - 6 см. Тези мерки Учителят ги издиктува и после каза, че трябва да ги нанесе на френологическа карта.

През това време Паша седна на стола, а аз взех молив и започнах да записвам мерките, които Учителят диктуваше за главата на Паша. Камперов ъгъл на Паша - 80 градуса. Широчина на носа - 30 мм. Обиколка на врата 29.5 см. Дължина на носа - 5 см. Височина на челото - 6 см. Дължина на лицевата част до брадата - 7 см. Дължина на цялото лице - 18 см.

По-нататък той каза, че за издадеността на горната устна у мен показва, че това е активност. "Ти нямаш постоянство. Мисълта ти се помрачава от чувствата. Водиш се от настроенията. И в музиката ти ти свириш когато имаш настроение. А един човек с развито въображение и време, преодолява настроението си и свири всякога. Така правят истинските музиканти."

"Учителю, какво ще кажете за моят рожден брат Славчо?" "Ти защо не му пишеш? Ти му пиши така като на приятел. В неговата работа не се меси. Остави го сам да си разреши въпроса." "Учителю, аз се интересувам за себе си как е правилно той да постъпи?" "Затова трябва да приказваме повече, ще остане за друг път."

"Човек трябва да се превърне в един извор. Колкото и да е мъничък човек, но да бъде извор.

Човек трябва да се превърне в житно зърно. То е мъничко и никой го не забелязва, но във време на глад може да нахрани цял народ.

Една река се определя не когато е придошла, но в нейното нормално течение. Човек трябва да си построи къща, та като дойдат водите да се скрие. Ако няма къща, то поне да си има колибка. Та така е и в живота на човека - понякога се задават събития като пълноводна река и могат да го завлечат. Затова трябва да се скрие в онази къща, която е съградил в себе си.

Човек когато има рана на ръката не оставай да я бара този и онзи, а я остави на природата, тя ще я излекува. Ти с нея не се занимавай, а работи друго, а остави Онзи, Който управлява всичко да се занимае с лечението на раната ти. Това значи връзка с Бога и по тази връзка от Бога към теб да про-

тече целителна сила.

Вярата трябва. Може ли човек да работи само когато има вдъхновение. В годината може да се наберат сто слънчеви дни, та само тогава ли да работи човек? Ти на какво си се обърнала? Станала си играчка на духовете. Това са нисши духове, които те настройват и ти им се поддаваш. Та ти нисшите духове ли ще слушаш? Та ти нямаш ли връзка с Бога да слушаш Словото на Бога, което тече ежедневно чрез Великия Учител, който е пред тебе?"

След няколко дни отивам при Учителя и му се оплаквам, че не мога да уча и че не мога да си изкарам целият изпит във Факултета. „Ако си издържиш изпита то е за тебе, не е за мене.“ „Учителю, аз зная, че е за мене.“ „Ако си издържиш изпита аз ще се радвам, това е. Условия имаш стига да имаш желание да учиш, ти можеш да учиш. Дават ти един товар да пренесеш и ако не можеш наведнъж да го пренесеш то по-малко, по-малко можеш да го пренесеш.“ „Учителю, аз искам да си изкарвам самостоятелно прехраната и съм решила да стана селска учителка.“ „Можеш. За една селска учителка отговаряш напълно. Ти сега учи, трябва да учиш. Ако най-елементарните неща не можеш да направиш, тогава как ще издържиш когато дойдат по-големи страдания? Човек трябва да е готов за вярата си умре. Така се изпитва ученика. Така той влиза в пътя на ученичеството.“

През време на цялата Школа аз трябваше да се справям със своите слаби черти и със своите недостатъци. Дали се справих с тях - не мога да кажа, но доживях почтена възраст и сега трябва да направя равностметката на моя живот. А тя най-добре се вижда от думите на Учителя, които цитирах дословно.

276. КРАСИВИТЕ ЧЕРТИ У УЧЕНИКА

Занизаха се няколко седмици, при които изобилстваха сблъсъци с някои от учениците в Школата на Учителя. И при всички случаи все аз бях потърпевшата. Не изтраях и отидох при Учителя, за да го питам как да се справя с това ново положение за мен. „Не си губи времето да отговаряш на глупавия. Кажй: „Сега съм зает, друг път когато съм свободен“. В душата ти има красиви възможности и гледай да ги развиеш. Трябва да знаеш, че всяка красива черта у когото и да се прояви - то това е Бог.“

„От начало у човек може не всичко да е сложено и не всичко да е добре поставено у него, но после след време то ще стане по-добре. Затова трябва да развиваш в себе си вяра и надежда. Чрез тях човек се свързва с два различни свята. Чрез надеждата с физическия свят, а чрез вярата с идеалния свят.“

„Това, което ти говоря не е за тялото ти, но за душата ти. Сега всички чисти духове ще дойдат да работят върху тебе. Ще мислиш, че Бог е Любов. Ще мислиш, че си заедно с всички добри хора, с ангелите, с Бога. Когато един ангел влезе в тебе, за да ти помогне, има ли нещо лошо в това? Не, това е благословение. В теб е влязъл един малък лъч. Трябва да пазиш връзката си чрез този малък лъч с слънцето на живота. Трябва да се пазиш от влиянията на околните и да ги отразяваш така, както едно дете си играе с едно огледалце и отразява слънчевите лъчи и препраща чрез огледалцето си светлината в нечий съседски прозорец. Трябва да избираш другарките и другарите си. Трябва енергиите в човека да са свързани и да образуват кръг. Необходима е правилна обмяна между теб и другите. Но ако си свързана с онези, които имат низходящо течение те ще те повлекат надолу. Ако се свържеш с ония, които имат възходящо течение и висок идеал чрез тях ти ще се

повдигнеш нагоре. Затова пази светлия малък лъч, който е влязъл в теб от първоизточника на живота."

"Учителю, ще ми дадете ли метод, с който да поддържам непрекъснато връзката си чрез този светъл лъч с Бога." „Ти ще мислиш върху туй: знаменателят на дробта, то е Божественото, а числителят е човешкия свят, който трябва да се мени, да претърпява пертурбации, за да расте. Знаменател значи, че цялото е дало една част от себе си, а числителят на дробта показва, че е само част. Когато човек в работата си влиза навътре той се концентрира, приближава се към цялото, а когато отива към периферията, то е раздробяване, тогава Бог се излива към периферията.

Човек има нужда от Бога, а Бог - от хората. Отношенията са безсмислени без Бога. Ако аз проявявам едно действие към теб без да имам пред вид Бога, то не е добро, то е ограничение. Единицата не се умножава, тя се събира. Но когато две положителни единици се събират получава се отрицателно число - цифрата 2. А когато две с две се умножи или когато се събере две и две дава едно и също число - 4. Две отрицателни числа като се умножат дават положително. Четири е положително число. Единицата като се извади и раздели на себе си, дава 0, а това е нищо. Ето това са съотношенията, които съществуват в природата и човека между цялото и частното. Ето ти един метод за работа.

Трябва да имаш вяра. Човек не трябва да се грижи, за да се осигури. Ако си се наял и имаш още половин хляб останал и дойде някой гладен, ти го нахрани. Не мисли, че няма да ти остане за утре. Човек за утрешния ден няма какво да мисли. Важен е само днешния ден. Утрешния ден си носи своето благо за утре. Трябва да взимаш пример от птичките. Те грижат ли се? Господ се грижи за тях. Вземай пример от животните. Щом Господ се грижи за птичките, колко повече ще се грижи за теб? Пък и да се осигуриш за другия ден, то за третия ден не си осигурена. Какъв смисъл има да направиш две, три стъпала, а другите да ги няма. Има смисъл ако можеш да направиш всичките стъпала и да се качиш сама на върха. Но това е трудно, защото всеки един човек представлява едно стъпало в стълбата на Якова, която тръгва от земята, върви през ангелския свят и достига до Бога. Това е пътят на еволюцията и стремеха на човешката душа да възлезе към Бога."

"Най-красивата черта, която трябва да изработи ученика това е стремеха на човешката душа да се претвори от стремех в достижение и общение с Бога."

277. АСТРОЛОГИЯ И ХИРОМАНТИЯ

Много често в частните разговори и в беседите Учителят споменаваше за астрологията като наука. Той говореше за обикновената физическа астрология и споменаваше за онази астрология, която се намираше в Невидимия свят. На Изгрева имаше доста астролози и почти всички бяха взели нашите рождени дати и часове и ние притежавахме т.нар. астрологически карти. Учителят бе споменал също, че човек трябва да знае своите астрологически аспекти, трябва да познава добре с какви капитали идва от миналото, а това са неговите хармонични аспекти в хороскопа му, така също и онези полици, които носи от миналото и сега в този живот трябва да ги изплаща на своите кредитори. А тези полици бяха онези дисхармонични аспекти в неговата астрологическа карта. Учителят обръщаше внимание, че ученикът трябва да следи ежемесечните движения на планетите, за да види как аспектите, които образуват помежду си дават отражение върху ученика. Ето

това е една наука, която има приложение в живота на ученика. Човек трябва да изучава астрологическите аспекти, за да види от къде е дошъл, какво носи в себе си от миналото и да може да борава с астрологическите таблици и да знае как трябва да се справя във всеки един неблагоприятен дисхармоничен аспект, който идва от неблагоприятното съчетание на планетите в даден месец или година. Така моят хороскоп бе направен от Георги Радев, аз го взех, отидох при Учителя и му го поднесох. Той го взе с дясната си ръка, започна да го разглежда и ми каза следните неща, които аз записах:

„Месечината (Луната) много ти влияе и затова си много променлива. Тя се намира в дванадесети дом, домът на твоите неприятели. Месечината и Меркурий са в съвпад в дванадесети дом и те така са съединени, че ти дават хитрина и досетливост. Понеже и планетата Марс е в дванадесетия дом и то в дома на Козирога и той е в съвпад с Меркурий, то настройваш се някой път войнствено. Това са отрицателните влияния, а има и положителни влияния.

Месечината фигуративно казано, това са духове в пространството, които имат за задача да развиват въображението и фантазията у човека и да разширяват съзнанието му. Най-първо те имат цел да очистят човека.

Планетата Меркурий е в дванадесети дом, в Козирога. Тия същества тук имат за цел да осветлят човека вътрешно, за да види външния свят. Имат за цел да му покажат как трябва да мисли.

Планетата Венера у теб е в първи дом, в знака Риби. Тя създава почва, условия дето трябва да се проявяват чувствата. Всяка една идея, която като се посади се ражда чувство. Всяко чувство отглежда известна идея.

Планетата Марс подразбира всички същества, които учат хората как да се оградят от всички лоши влияния, да им дадат препятствие. При теб тук е в дванадесетия дом.

Юпитер представлява отношенията - как човек трябва да се държи, за да се поддържа ред и порядък. Той създава нови форми в религията. При теб е в седми дом, в знака Везни.

Сатурн. Той е най-възрастния човек. Той е паднал Бог. Когато човек осиромашава трябва да стане мъдър. При теб Сатурн е в девети дом, в знака Стрелец.

Слънцето при теб е в първи дом. То внася живот. Накрая ще кажем, че най-много ти влияе Месечината (Луната), Меркурий и Марс, които се намират в дванадесети дом. Това е задачата ти за разрешаване в този живот. Да решиш правилно задачите си със своите кармични врагове.

След туй иде Слънцето, което е в първи дом. Той е в съчетание и съвпад с Венера. Когато има благоприятни въздействия ти си весела, засмяна. След това идва Юпитер, който ти влияе, от седми дом.

У тебе има много неща, които решаваш. Ти постоянно взимаш решения и ги записваш, но не ги прилагаш.

Твоята болест е в умствения свят. Тя ако слезе в стомаха би се излекувала лесно. Тази болест е болест на нервната система и на дробовете. Това състояние трябва да го превъзмогнеш.

Човек не трябва да има големи идеи, защото те са свързани и с големи страдания, а трябва да се задоволява с малките. Например, ти искаш да учиш и като захванеш искаш из един път много да научиш. Обхване те едно нетърпение и се уплашиш по-късно и се отчаеш накрая.

Ти си човек на разнообразието. То е хубаво когато човек е завършил учението си, че тогава сменя едно занимание с друго. Но ти сега учиш и този закон не ти е полезен. Ти например свириш два часа на пиано и искаш с тях всичко да постигнеш. Трябва да постоянствуваш в една работа докато я свършиш. После ти обичаш да отлагаш работата си. Оставиш за утре, пък ут-

ре като станеш настроението ти се е променило. Понеже ти действава Луната ти като станеш сутрин погледнеш към нея и я запиташ, тази работа да я свърша ли? Тя ти каже така: „Днеска няма условия за нея“ и ти я оставяш. Не че нямаш желание, но се влияеш много от настроението.“

„Учителю, аз виждам, че в мене всичко постоянно тече и се мени.“ „То не е лошо, но трябва ти сега една трайна идея. Водата трябва да я превърнеш на пара, а може да се гради на твърда почва. Във водата нищо не седи. Тя каквото намери го понася и всичко носи в океана. А океанът пък взима тези неща и ги изхвърля на брега. Това са символи, които ги има в твоя хороскоп и се отнасят за чувственият ти свят.“

После трябва да знаеш, че има желания, които не могат да се спрат изведнъж. Само адептите могат да спрат моментално едно желание. Например, опитният машинист може изведнъж да спре трена (влака) с каквато и бързина да се движи. Но ако един параход в морето и да го спрат той по инерция се движи още два километра. Твърдата материя трябва да се организира, а житката (воднистата) да се използва. А житката материя представляват човешките преходни чувства.

У тебе е развита повече фантазията. Въображението създава форми, от които може да се изгради нещо трайно. Фантазията образува мъгла, а въображението образува облаци, които имат вече форма. Когато реката се превърне в извор, то е по-хубаво. Малкото изворче е за предпочитане пред реката, която всичко завлича. Когато обработва човек желанията си някой път ще върви в посока на течението на реката, а някой път ще отива и против течението. Това е, което имам да кажа за твоят хороскоп.“

Учителят бе говорил многократно и за хиромантията и беше дал много ценни напътствия в беседите си, които бяха ключове за едно ново познание, което за пръв път се даваше в съвременната окултна наука. Понякога ние му подавахме ръката си, той взимаше дясната ни ръка, оглеждаше я, понякога слагаше лупата, за да види и някои едва забележими линии и даваше своите напътствия. Така при едно от моите посещения аз си подадох дясната ръка, той я взе, огледа я и ми каза следното: „У тебе хълма на Венера на ръката ти не е много издут. Онези, у които има сладострастие тя е издута и много набраздена. А у тебе е умерена.“

У теб долината на Марс е силно развита. И да си изменчива под влияние на Луната ти си настоячива под влиянието на Марс.

Водата може да извира само когато има долини и върхове. От върховете тя се спуска надолу и благодарение на този наклон може да извира. Ако земята беше плоска нещеше да може да извира никаква вода. Ето защо нещата не трябва да се приравняват. Те могат само да си сменят местата. Почвата под моретата образува планини, а върховете се разрушават и образуват долини. Върховете и долините са успоредни линии и те се намират понякога като линии на човешката ръка.

Смяната на времената са много добри условия, които Бог е поставил. Човек трябва да ги цени, защото те всякога принасят добро.

Ти трябва да разшириш дупките на носа си. Твоите дупки са малки. Трябва широки ноздри, за да правиш дълбоки дишания и да възприемаш повече въздух и повече прана и животелна сила от слънцето. Слънцето залязва и после пак изгрява - така е в природата. А при теб като залезе ти си мислиш, че няма вече да изгрее. А ти си мислиш така, защото нямаш светлина и не познаваш законите.

Трябва да се пазиш от излишно пръскане на енергията си. Излишно се пръска енергията когато човек се съмнява, завижда и по този начин се пропуква етерния му двойник и излиза енергия от него навън. Има същества, ко-

ито точно това чакат, за да поемат тази енергия, защото те се хранят с нея. Това са нисшите същества, онези, които подклаждат омразата, озлоблението, завистта у човека.

Ти понякога искаш да отвориш сърцето си за теб. Но ако направя това то слънцето може ли го побра в себе си? Нали то ще те изгори за миг?" „Учителю, мога да възприема по един лъч на ден." „Е, това можеш. Досега съм ти дал десет лъча като всеки един лъч ще трае и ще носи светлината си за една година. А това не е малко. Другите и това го нямат. Затова бъди благодарна от малкото, което получаваш. За повече ти нямаш вместимост, толкова побираш и толкова ти се дава."

„Ти си наследила от майка си някои хубави неща. У майка ти е развито сърцето и практичният ум. А у баща ти е развит много добре ума, но пък се спъва в сърцето. Затова ще вземеш от двамата си родители онова, което е хубавото, а пък ще работиш върху онова, което не е доразвито. Така като работиш върху себе си и изправяш недъзите на родителите ти, ти помагаш първо на тях и след това работиш върху себе си. Ще дойде време когато ще направиш едно стъпало по-нагоре и по този начин ще измъкнеш родителите си на следващото стъпало, което следва. Така ще се отблагодариш на родителите си затова, че са ти дали тяло и че са те свалили на земята и че си се родила в плът. А раждането на човека става чрез Духа. Днес имаш възможност да се родиш и чрез Духът, а това може да стане чрез Словото на Великият Учител, който е пред теб."

Аз станах и целунах ръка на Великия Учител и тихичко се измъкнах от поредният урок, който имах с него. Днес аз пазя своя хороскоп, а пък един брат, с който работя засне на фотоапарат линиите на двете ми ръце, така че след време може да проучите както хороскопа, така и линиите на ръцете ми. Ще видите, че онова, което бе залегнало в хороскопа ми го имаше и на ръцете ми и това съответстваше на моят житейски път през време на Школата. Онова, с което работех бяха капитали от миналото ми и тези капитали бяха добре обозначени в моя хороскоп. А моите недъзи и отрицателни страни и недостатъци ги имаше също в моя хороскоп и аз трябваше да работя в разстояние на над 50 години, за да изплащам полиците си, които имах да плащам от миналото. Дано съм сполучила и дано съм се разплатила.

278. АМЕРИКАНСКИЯТ КОЛЕЖ

През младите си години когато бях частна ученичка на Учителя и когато седмично два пъти в понеделник и четвъртък го посещавах където по зададени теми от него по Библията аз изнасях предварително подготвено резюме и отговарях на въпросите като Учителят допълнително ми обясняваше духовните закони залегнали в Писанието. Те бяха дадени там символично и бяха скрити за обикновените богомолци и проповедници. По-късно в Школата Учителят винаги излизаше да изнася беседи като носеше и Библията със себе си, отваряше някоя страница и от там със лупата си прочиташе някой стих от Библията. Това беше мотото и се явяваше като ключ на цялата беседа. За околните, които слушаха това бе напълно случайно, за да попадне той на някаква глава и на някакъв стих. Впоследствие ние започнахме да гледаме по друг начин на Словото на Учителя, виждахме и се убеждавахме, че тук случайности не може да има и че всяко нещо има своя закономерност и се подчиняваше на духовни закони, а още по-късно узнахме, че Словото на Учителя се изливаше закономерно не само с текущите наши проблеми, но с онзи общ план на Школата, чиято проекция тук бе на физическото поле, но тя бе

незначителна в сравнение с духовната Школа. А Словото му се изливаше чрез устата му по космически закони и отговаряше на времето, което бе подвластно на Духът, който ги създаваше и движеше.

Та по онези години като частна ученичка имах възможност целенасочено, ежеседмично да работя по строго определени глави от Библията и така се запознах с основни неща от духовните закони, по които бе създадена тази книга. Веднъж Учителят в една от лекциите бе казал: „Има една частна ученичка от света, която ехе-е, ви превари и дори петите не можете да ѝ ги видите“. Аз знаех, че се отнасяше за мен, а някои от тогавашните възрастни братя също допускаха, че Учителят говори за мен, но те бяха вече в такава възраст, че не ме ревнуваха, защото аз за тях бях дете. А аз още не бях влезнала официално в Братството и още не бях поканена от Учителя да посещавам беседите му. Минаха много години, братският живот си течеше и ние смятахме, че това ще продължи вечно и бяхме забравили, че Учителят ни беше предупредил, че тази Школа ще просъществува само 22 години. Едни от нас възмъжаха, други остаряха, а трети си заминаха от този свят.

И така в един момент на моят път застана един проблем. По това време в София в близост до един хълм бе построен Американският колеж с преподаване на английски език. Независимо от германофилската политиката на цар Борис III и правителствата този колеж се разрасна и съществуваше до смяната на стария строй. Учителите бяха довеждани от чужбина, но за някои предмети наемаха и български учители. По онова време навсякъде по българските училища се учеше вероучение, в една скромна форма се изучаваше Библията, то за американския колеж също бе нужен подобен преподавател по начина, по който се преподава в Съединените щати. Предложиха ми и ме препоръчаха познати да стана преподавател в Американския колеж. Като се огледах видях, че по-добре подготвен човек от мен няма, та нали лично Учителят ме е обучавал и колко беседи съм слушала, че не мога ли да бъда един преподавател? Освен това аз свирех на пиано и можех спокойно да им свиря и протестантски песни. Значи аз стопроцентово бях готова за това място. Но понеже за всяко нещо питах Учителя и не можех дори да си помисля, че няма да го питам по този важен въпрос. Отидох и му разказах всичко. След като ме изслуша с внимание, отсече: „Остани си тук. Тук ти е по-добре“. Понечих да отворя уста и да дообясня, защото смятах, че не съм обяснила добре, но той не ми даде да изрека съображенията си: „Тук ще седиш и никъде няма да ходиш“. Това за мен бе забрана, която не можах да разбера. Задавах си въпроси и си отговарях сама, че това е грижа на Учителя да не би да се отклоня и да заплавам в протестантски среди.

Няколко дена съм още под впечатлението на този разговор, но в главата ми нахлуват мисли и подкани отново да отида в Американския колеж. Учителят ме срещна и ми даде знак да го последвам в стаята му. Започна да ми говори: „Ти страдаш от пресищане. Имаш нужда от пост. Трябва доста много да постиш сега. Ти си Сатурнов тип. Трябва да се справиш с кармата си. Кармата е мечката. Тя ще те плюе и ще ти говори за престъпленията и лошите работи, които си правила в миналото си. Но ти като я погалиш ще ти се усмихне. Това са енергии, с които човек трябва да се справи, да изпрати всяка по нейния канал. Кармата се дължи на нисши и непросветени духове, които оказват противодействие на Божествените енергии. Върху тях трябва да работи човек с Божествения Дух, за да ги просвети и подигне. Ти трябва много да работиш върху себе си.

Не трябва да се стремиш да заемаш министерски пост, а да служиш на Бога. Ако си министър на едни ще направиш добро, а на други - зло и след че-

тири години ще паднеш от собствената си карма. А ако служиш на Бога ще правиш добро на всички и там е смисъла на живота.

Ти досега не си обичала. Сега ще се учиш да обичаш. Любовта ти трябва да тече непрекъснато. А ти сега като те духне вятъра изстинеш и трябва пак да ти запалим огъня. Запала го, а той изгасне. Запала го огъня, той пак изгасне. Вече ми се свършиха клечките за тебе". Аз го изслушах и с наведена глава си тръгнах към дома. Този въпрос беше неизяснен за мен и трябваше да ми се доизясни след време. А той ми се изясни наистина.

След 9.IX.1944 г. след като дойдоха комунистите на власт и след няколко години комунистите подеха яростна кампания срещу американците, за което си имаше причина понеже те подпомагаха опозицията, която действаше на комунистическата власт. Комунистите се справиха с опозицията, а онези, които бяха в Народното събрание депутати бе им отнет депутатският имунитет, бяха изпратени в затворите и концлагерите, а всички останали преподаватели българи от Американския колеж бяха също интернирани. Не само това, но и онези, които бяха завършили този колеж преминаха през концлагерите, а някои имаха късмет, че само бяха интернирани в провинцията. Значи ако бях станала преподавател мен ме очакваше същата съдба и щях да замина изпратена в концлагер. Така Учителят ме спаси.

На процеса срещу Братството през 1957/58 г. следствените власти търсеха упорито улика дали ние имаме някаква връзка с чужбина, я с французи, я с англичани, я с американци. Лично на мен следователят, който ме разпитваше ми заяви следното: „Добре, че никой от вас няма връзка с чужбина и с американците, защото всичките ви щяхме да ви изпратим на бесилката". Аз замрях и тутакси пред мен излезна образа на Учителя, когато ми забрани да ставам преподавател в Американския колеж. Дори чух в ушите си отново думите му: „Тук ще стоиш. Тук ти е по-добре". Ето какво значи послушание на ученика към Учителя и какво значи Небето, когато те закриля.

В онова време, когато Учителят започваше да идва често в дома ни дойде веднъж радостен и весел и още с влизането си каза: „От днес имаме нова формула". Преди това Учителят беше дал формулата, която изпълнявахме десетилетия наред „Божията Любов носи пълният живот". А сега преди да си замине Учителят сложи и прибави само една дума към формулата и тя придоби този вид „Божията Любов носи изобилният пълен живот". Думата, която прибави бе „изобилният". Но когато се работеше за Бога виждах как Учителят беше изпълнен с живот и със светлина. И животът, който течеше у него, който излизаше от него чрез Слово бе в своето изобилие и пълен с живот. Този живот преизобилно преминаваше от Словото му в нас и ние го виждахме и разбирахме. Така че новата формула, която се даде бе един заключителен акорд на неговата мисия на земята. Словото, което излизаше чрез него бе излязло по закона на изобилието и то бе пълно с живот, защото бе глава на Истината, а пък Истината е глава на Божествения Дух. Ето така ученикът чрез послушание и чрез изпълнение Волята на Бога може да се добере до изобилния живот, който излиза от Словото на Учителя.

279. ЩЕ НАПИШЕШ!

В Школата се занимавах с изучаване Словото на Учителя по начин, който той ми показва от самото начало. Имахме метод и знаех как това трябва да става. Бях завършила Консерваторията, бях дипломирана музикантка, имах познания по много неща и това пораждаше в мен малко самочувствие.

Другата ми работа бе да се занимавам с домакинство и да откликвам на всяка нужда на Учителя и да участвам в разрешаването на някои братски проблеми доколкото можех и доколкото знаех за тях. Веднъж Учителят се спря пред мен и каза: „Да пишеш романи, ако не романи то разкази“. Никого не съм чувствувала вътрешна необходимост да пиша романи, да се занимавам с писателство, стихове, проза, дори нямах такава наклонност и такъв талант. Но думите на Учителя ме озадачиха и те останаха една неразрешима загадка в моят живот. Имах възможност да наблюдавам живота на хората, които идваха на Изгрева, имах способността да вниквам по-дълбоко в техните опитности, през които минаваха, знаех за някои изказвания на Учителя за техния път и за техните задачи, но смятах, че това не е тема нито за разкази, нито за романи. За мен този живот, който те прекарвах на Изгрева бе свещен и човек може да се докосне до него само с Искреност и с Чистота и да покаже как са се реализирали някои закони от Словото на Учителя в целокупния живот на Изгрева.

Веднъж една сестра идва при мен и казва: „Ама вие сте били съвременничка на Учителя, защо не опишете някоя своя опитност?“ Погледнах я, побутнах я по рамото и без да искам изрекох: „Сестра, ако напиша своите опитности за живота на Изгрева то цялото Братство ще се обърне наопаки и трябва да тръгне да се движи обратно“. „Ами как така да се обърне обратно?“ „Обратно трябва да се върне до мястото и времето, от където бе направено отклонението от Школата на Учителя и чак тогава всеки един трябва да тръгне по своя житейски път и да го извърви като ученик на Учителя.“ Да, трябваше да се върнат всички обратно. Обратно към Истината и Словото на Учителя. Тя, сестрата не можа да ме разбере, защото по онова време всеки се тупаше по гърдите и се пъчеше като показваше, че в неговите гърди тупти не само сърце, но от гърдите му излиза истината на живота. А пък истината излиза от Духът. А глава на Словото е Истината. И целият ни живот в Школата на Учителя е запечатан в Словото на Учителя. Нямаше проблем, нямаше въпрос, по който той да не ни отговори още преди да му е зададен и те се намират записани в неговите беседи. Ние бяхме живи опитности, които се въткваха като закони на Словото. Чрез нашите опитности се проверяваха духовните закони дадени чрез Словото му. И затова единственият критерий на дадена опитност от някой ученик е Словото на Учителя. Трябва да се провери тя подчинява ли се на законите от неговото Слово. Това е единственият критерий. Ето защо в моят разказ аз от време на време цитирам мисли на Учителя, които ги изваждам от моята тетрадка. Всички изказвания на Учителя за мен бяха стенографирани тогава и преписани в две големи тетрадки.

На земята най-важното за човека е личността му, която предава различно събитията. И ако личното чувство преобладава и иска да се наложи и да се включи в спомените, то тогава става една бърканица и затова човек трябва да има особено внимание към такива опитности. Всички опитности, които ви разказах се отнасяха за живи хора, които се движеха на Изгрева, които имаха имена, адреси, рождена дата и свой път. Правилният път е да се изкаже живота на личността, да се покаже онзи свят, с който тя борави, да се изтъкне как тя се справя в своя път, спазвайки вътрешните духовни закони, които управляват вътрешния живот на човека. А когато не ги спазва личността трябва да се обозначи и подчертае от къде започва отклонението. По този начин личността отива на заден план, тя се явява само като едно действащо лице на сцената на живота, но всъщност важното е вътрешният човек, който е поставен да се учи от духовните закони на Битието. Тогава

опитността на дадена личност остава назад, а изпълват методите и законите дадени от Словото на Учителя. Не знаей дали ще успея в това свое начинание, което не можах да го изпълня по младите си години поради различни събития. Но тези опитности бяха диктувани от мен цяло десетилетие и те идваха чрез спомените ми направо от пространството, влизаха в мен, оживяваха и задвижваха живи картини от живота на Школата. Дано съм ги предала правилно и дано не изневеря на повелята на Учителя.

Учителят веднъж ме спря и каза: „Да напишеш роман от твоя живот“. Аз го гледам, мигам, как така да напиша роман, та аз не съм писателка и нямам писателско кредо? Учителят ме изгледа и повтори два пъти: „Да напишеш роман от твоя живот“. Отново мигам, гледам Учителя и срамежливо казвам: „Учителю, не мога да го напиша. Аз не съм писателка“. А той твърдо и строго ми говори: „Ще напишеш!“ Направо ми заповяда. Наистина аз не можах да напиша роман, но аз исках да напиша историята за вътрешната Школа на Учителя. А как да напиша за нея, когато учениците в тази Школа бяха въглените от една жаравя и от един огън, който гореше и през деня, и през нощта на Изгрева. Учителят бе ни показал навремето, че да борави човек с въглени и с жаравя трябва да има маша, а аз я няхах тази маша. Трябваше да се изнесе живота на Школата не като роман, а като низ от опитности от моят път. Аз все отлагах с годините, но Небето ми изпрати един помощник и ето аз сега диктувам, а той записва, събира по-малко опитности от мен, събира ги и всяка седмица си пълни торбата с някоя и друга опитност. Дано ги предаде както трябва, че да се види вътрешният път на ученика в Школата на Учителя. За мен това е важното, а че тук участвах и аз - нали трябваше да го има такъв човек, който да бе заел това място, на което аз бях. Но че не съм представена някой път в благоприятна светлина, то това бяха сенките на един образ, за да се покаже светлината на слънцето, а това бе Божествения Дух в лицето на Учителя. Дано се сбъднат пророческите думи на Учителя: „Ще напишеш!“

Да се извикат спомените по време на Школата са необходими много условия. Съзнанието на човека е запечатало, но са необходими подходящи условия и подходящо време. Така и при мен те идваха инцидентно, имаше дни, когато те ме навестяваха и се движеха в съзнанието ми като на филмова лента, аз сядах и записвах с молив, скицирах заглавията на опитностите, които след време разказах. Друг път те идваха направо и те бяха задвижвани от онези приятели, които бяха вече в Невидимия свят и всеки искаше и настояваше да присъства в моят разказ. От трета страна това бяха пророчески думи на Учителя, които трябваше да се реализират и винаги в такива случаи има същества, които работят и съдействуват на онзи, който желае да изпълни Волята на Учителя.

Спомням си веднъж Учителят ме извика и ми даде следната формула „Господи, Ти всичко можеш. И Духът, Който Си изпратил да ме ръководи чрез Тебе всичко може и аз чрез Твоят Дух всичко мога“. Ето често повтарях тази формула и дали тя ще се реализира това ще видим и най-добре ще кажат онези, които имат желанието да се запознаят с моите опитности по времето на Школата на Учителя.

280. ПОСТ

Във всяка окултна Школа като един от методите за обучение се използва и поста. Учителят даде друго обяснение на поста и обясни принципа, върху който почива. За него ще прочетете на много места в Словото му. Едно

от правилата е, че при поста трябва да има ръководител на физическото поле, който да следи за самият пост, за приложението му и да проследява състоянието на онези, които постят. Той трябва да започне при разсип на луната, което е свързано с един отлив в природата, защото луната е голям кондензатор на слънчева енергия, която изпраща на земята. Ако луната я нямаше животът в тази форма на земята не би съществувал. Това бе го заявил многократно Учителя. Той бе казал, че там на месечината има живот, но този живот се изразява чрез етерни тела на съществата, които обитават там. Спомням си един от учениците имаше големи противоречия в личния и семейния си живот и беше решил да се лекува чрез пост, но постът той го беше започнал на нова луна и при това не беше съобщил на Учителя. По онова време на Школата ние имяхме строго определени наряди, които бяха давани от Учителя и чрез тях ни се нареждаше кога, в кои дни и в кои месеци да се провежда пост, а това бе свързано с космически течения и планетни влияния и се направляваше от Учителя. А индивидуалните постове в Школата не се допускаха, но ако някой го провеждаше трябваше да иска специално разрешение от Учителя или пък Учителя му отреждаше този пост, за да разреши някой проблем чрез него. И така този брат влезнал в поста и изведнъж състоянието му се влошава и накрая едвам се дотърпя до Учителя и с мъка изказва оплакванията. Учителят го изслушал и казал: „Ти направи грешка, че почна пост на нова луна. Не само, че не ще си помогнеш чрез поста, но ще си навредиш още повече. Когато човек трябва да се лекува чрез пост трябва да го почва при разсип на луната. Когато иска да се справя с някакъв порок и с някакъв недъг в характера си се започва пост на разсип, но когато искаш да добиеш някаква добродетел, нещо положително в себе си и когато почваш някаква работа, която искаш да се реализира, то поста го почни на нова луна. И освен това трябва да има ръководител на поста да не би да те отклонят духовете, да те подвеждат, да те заблудят, да те вкарат в дълъг пост и чрез поста да те задигнат от този свят. До тук всичко, което си правил е погрешно“. Учителят му дава напътствие как да излезе от поста и след десетина дни брата полека, полека започна да идва в салона и да слуша беседи на Учителя. Така че прилагането на пост не е безобидна работа, човек трябва да има знания за него, да има ръководител, който да познава окултните закони, които управляват поста.

Най-добре е да се провежда пост от няколко човека или група като се държи на строго определени правила, които Учителят ни даваше. През време на поста човек трябва да се занимава с духовна работа, да чете беседи, глави от Библията и ежедневно да произнася молитви. Постът не е само физическо разтоварване на тялото от складирана и непотребна физическа материя, той е и психическо разтоварване и обмен духовен с други светове. Съзнанието на човека се разширява, етерният двойник му се разхлабва и разширява, той не се придържа към физическото тяло и от време на време излиза от него и по този начин етерният двойник заема по-голямо пространство отколкото човешкото тяло. Така човек става изключително чувствителен към външни дразнения и влияния. През това време човек може да се закачи за някои светове, може да вижда и друга проекция на живота, може да му се отворят ушите за друг свят, да му се отворят очите за Невидимия свят, но най-голямата опасност е някои нисши духове да не влезнат в него и да обсебят тялото му, да го окупира и след това да си послужат с него за свои цели. Така човек може да се разстрои психически, може тези нисши същества да го обсебят и да решат да ликвидират тялото му като му внушат да продължи поста и той да влезне в такъв етап, от който да не може да излезе, което мно-

го често се случваше. През толкова години наблюдавах всички възможни случаи, така че някои психически се разстройваха и не можеха да се оправят след това, други си заминаваха от този свят през самият пост, трети не спазваха правилото за отпостване и веднага се нахвърляха на храна, увреждаха се и също след това научавахме, че те са си заминали от този свят. Но главната причина бе, че нямаша ръководител на поста и всеки си правеше онова, което му скимнеше и си плащаша жестоко за това. Такива случаи съм наблюдавала близо 50 години и винаги имахте пресни примери от всички възможни положения и отклонения от поста. Та успяхме да видим всичко. Обикновено при пост се обаждахме на Учителя и той трябваше да го разреши, а това зависеше от много неща, които ние не познавахме, не подозирахме, че съществуват и нямаше поглед върху събития и от духовните окултни закони, които управляваха не само нашият личен живот, но и живота на Школата.

Отива един приятел и заявява на Учителя, че иска да пости. Той не му разрешава. Братът пита: „Защо не мога да постя?“ Учителят е строг и ядосан от неговото вироглавство: „Защото това е внушение на тъмните сили и те искат да те примамят с поста и да те задигнат от този свят, защото им пречиш“. „Та аз толкова ли съм важен?“ „За Бога всички са важни - една тревичка, едно врабче, един човек - всичко е свързано в едно.“ Братът си тръгва и след това разказва случая на всички. Минава време, на него отново му хрумва мисълта, че трябва да опита този пост, нали толкова хора го правят и се поддизават духовно чрез него. Започва пост без да пита никой, постът продължил дълго и той не можа да излезе от него и си замина. След един месец донесоха некролога му и искаха да го закачат. Учителят не разреши, беше крайно недоволен. Това бе проявено непослушание към Учителя. А лично ние чухме какво Учителят му бе казал и какво го грози. Така че го задигнаха онези сили, които смятаха, че той им пречи.

Савка без да пита Учителя беше започнала да пости. Решила да пости и тя, която за най-дребното нещо се отнасяше до Учителя и то за такива маловажни и дребни работи, че ако ви ги разкажа ще ви се завиеш свят, как може да се безпокои за такива дребнавици. Аз съм присъствувала при тези положения, при които тя за най-малкото безпокоеше Учителят като едно двегодишно дете пита майка си дали да направи това или онова. Но аз го приемах тогава за нещо естествено за самата Савка. А тя започва едно такова голямо изпитание, влиза в пост без да уведоми Учителя. Минават няколко дни, а Учителят е зает със своята си работа, затворен е в стаята си, не приема гости, а само по изключение, а храна му носят други сестри. По едно време на петия-шестия ден той се обръща към сестрата, която му носи храна и пита: „Ами къде е Савка, защо тя не ми носи яденето?“ „Учителю, Савка влезна в пост. Тя сега пости“, със страхопочитание споделя сестрата. Той скача на крака, започва да се разхожда в стаята си и пита сърдито: „Кой й разреши на нея този пост? Тя знае ли, че сега не се пости? Тя знае ли сега, че днес се разрешават такива важни събития за света и за планетата земя и че постът е недопустим на Изгрева, а тук трябва будно съзнание? Тя знае ли, че с този пост в момента ми пречи и може да си замине?“ Сестрата мълчи уплашено. Учителят тръгва с нея, отива в бараката, където Савка вече лежи шестия ден изтощена от поста, вече с разхлабено съзнание и поглед блуждаещ насамнатам. Учителят я вижда, дава своите нареждания на сестрата, казва какво да се прави, нарежда дежурство до нея, непрекъснато през деня и през нощта като дежурният да не заспива и да чете пред нея цялото време псалми и молитви, които той им дава. Нарежда им да започнат да й дават топла вода и чак след третия ден да я хранят само с бистра супа от сварени картофи. Така Савка постепенно излиза от поста, оправя се, дойде накрая сконфузена

на беседа. В същия ден Учителят държа една строга беседа за поста и говори за безотговорността на учениците.

Аз също прилагам един пост даден от Учителя. Той започваше така. Първия месец се пости 24 часа. Втория месец се пости 48 часа. Трети месец - три дни. Четвърти месец - 4 дни. Пети месец - 5 дни. Шести месец - 6 дни. Седми месец - 7 дни. Осми месец - 8 дни. Девети месец - 9 дни. Десети месец - 10 дни. Почваше се всеки месец при разсип на луната. Когато се излиза от поста се пие само вода на лъжички, често, по-малко. После се прави супа спанак и се пие сока на спанака и се изпива първия ден само една чаша. На втория ден се пие картофена супа, но само водичката. Третия ден се пие също водичка, но от супа от моркови или картофи. Така бяхме постили десет дни и на другия ден изпих само вода и тръгнах на екскурзия на Витоша с още една сестра, с която карахме заедно поста, но с разрешение на Учителя. А това беше Мария Радева - сестрата на Георги Радев. Тръгнахме, но краката ни треперят. Бяхме отслабнали от поста и няхаме сили. Как стигнахме до Витоша пеша не зная, един Бог знае. Вървахме по стръмнината „Бери душа“. Срещу Драгалевския манастир имаше пътека, която извеждаше горе до поляната при „Бай Кръстю“. Там беше лагера в първите години. Успяхме с мъка да се качим там и заварихме запалени огньове и пихме гореща вода. Приятелите с Учителя бяха тук. Учителят ме погледна по особен начин, отиде до казана, бръкна с лъжичка в него, взе и ни даде по едно малко картофче на мен и на сестрата. Само това ядохме. После се върнахме с голяма мъка на Изгрева. Бяхме направили от спанака каша, която след това изяхме. Полека, лека излезнахме от поста, което бе най-трудното. След това Учителят ме извика и ми се скара, че съм проявила непослушание понеже съм тръгнала да правя екскурзия след проведения пост.

Учителят ми каза един ден една задача, която аз сега ще ви разкажа. Ще вземете съвсем прясно жито като сто грама се яде всеки ден. Разделя се и се накисва през нощта, на сутринта порцията от сто грама се разделя на три, по 33 грама сутрин, обед и вечер. И друго нещо - пие се само топла вода. Прави се една седмица - шест дни, а в неделя се отпоства с вода и супа от картофи. Карах този пост пет месеца всяка седмица в дадения месец. Учителят ми казваше предварително кога да постя и да влизам в пост. Излизаше се от него в хубаво състояние и с повдигнато самочувствие от този пост. Житото се дъвче много хубаво, много трябва да се дъвчи, за да се вземе от него всичко онова, което природата е вложила в житното зърно. Яки зъби се искат. Бяхме млади тогава и имахме здрави зъби. Това беше индивидуален метод за мен от Учителя. По-късно Учителят даде различни модификации на поста и го нарече „житен пост“. Един от най-приемливите за всички бе поста през месец февруари в началото при разсип на луната. Яде се само жито с мед десет дни като всеки е свободен колко жито да изяде - дали да бъде варено или накиснато. Всеки според разположението. В Учителят имаше свобода - или по сто грама на ден или повече, дали варено или накиснато всеки един от нас можеше сам да реши. Впоследствие към житото някои прибавяха ябълки и орехи като Учителят бе казал за тях следното: „Ябълките влияят на тонизирането на нервната система, орехите влияят с фосфора на мозъка добре като храна, а пък житото влияе добре на сърцето“. Така че при поста през месец февруари човек има избор, но има и твърди правила, за които аз говорих. Чрез поста се постига възпитание на вътрешното естество на човека и това е един метод човек да се научи вътрешно да превъзмогва всички трудности и да пресъздава качества, с които трябва в бъдеще да борави. Постът не е самоцел, а постът е метод с правила, подчиняващи се на духовни окултни закони.

Семейна идилия - съпрузи: Недялка и Михаил Тодорови. Деца: Славчо,
Мария Тодорова и Тодор.

Девојката Марија Тодорова - 1916 г.

Голямото семейство. Съпрузи - Михаил и Недялка Тодорови. Между тях Владо - на 5 години.
Отляво надясно: Станислав, Мария Тодорова, Христо - братовчед, Тодор Тодоров, Михаил и Тодор
(братовчеди).

Фамилията - 1930 г. Димитър и Недялка Тодорови. Отляво надясно: Владо - син,
Мария-Рихи - съпруга на Станислав и Мария Тодорова.

Ученици от Богословското училище в Свищов - 1886 г. (виж "Изгревът", том V, № 204, стр. 531).

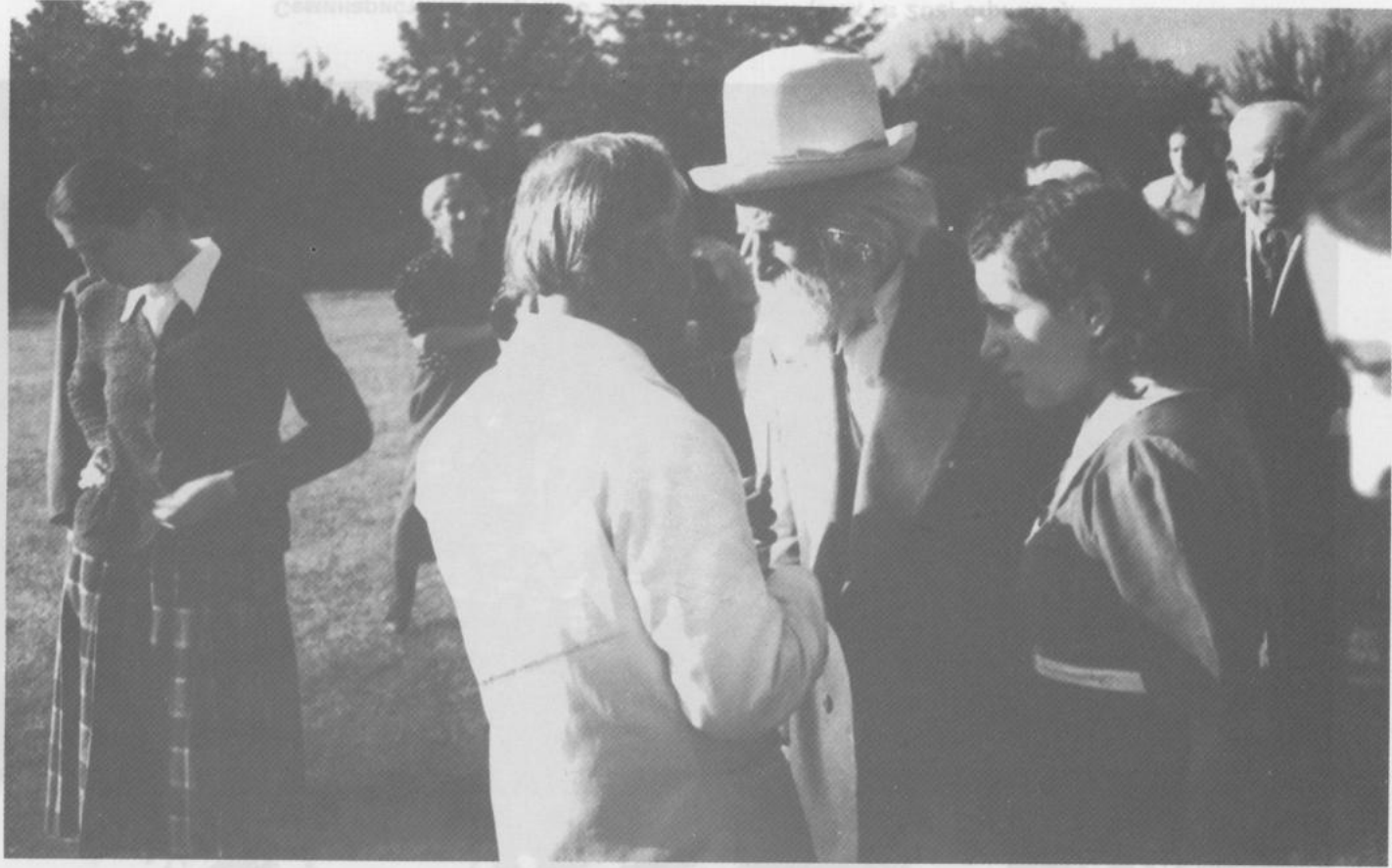
Февруари - 1930 г. Делови

Владо - син.

Учителят на Черни връх (виж № 196, стр. 500).

Семинаристи на Изгрева с Учителя - 1942 г. (виж № 202, стр. 524).

Разговори на Изгрева - 1942 г. Учителят разговаря с Боян Боев и Янка Симеонова, а Мария Тодорова на три метра встрани очаква своя ред (виж №34, стр. 72).

Латвийци на Рила (виж № 171, 172, стр. 445-446). Първи ред отгоре (прави):
 1. Алвида, 2. Елена, 3. Учителят, 4. Пампоров, 5. Николай Калертс. Втори ред:
 1. Мелита, 2. Амалия Вайланд. Трети ред: 1. Рождена сестра на Амалия, 2. ...,
 3. ..., 4. Анна Мазурс с бялата рокля, 5. Емилия. Четвърти ред: 1. Озол,
 2. Мариана, 3. Емма.

На път към художествената изложба: Мария Тодорова, Боян Боев и Учителят.

На Бивака - 1942 г. Мария Тодорова чете на Учителя приказка от Андерсен по негова молба.

До извора след оздравяването, Рила, август, 1936 г. Мария (с такето) до Учителя, до нея на първия ред Николина Балтова, над нея с бялата шапка Стоянка Илиева, до нея Боян Боев. Над Мария - Наталия Чакова.

Песни до извора - 1936 г. (след оздравяването): Учителят, до него Мария Тодорова, а долу майката с двете деца е Стефка Няголова със синовете си Костадин и Светозар.

Първата разходка след оздравяването. Отляво надясно: 1. ..., 2. Олга Славчева. 3. Веска Козарева. 4. Мария Пончева, 5. Катя Грива, 6. Николина Балтова, 7. Мария Тодорова, 8. Учителя, 9. Пенка Белева.

Паневритмия на поляната над "Езерото на Чистотата", Рила. Борис Николов (с бялата рубашка), до него - Шиваров, Мария Тодорова (с бялата рокля и шапка), а до нея Елена Андреева.

281. РАЗПЛАЩАНЕ НА РОДОВАТА КАРМА

Когато говорим за лечителните способности, които притежаваше Учителя трябва да споменем, че той прилагаше различни способности съобразно конкретния случай, но винаги се съобразяваше дали търсещият помощ и изцеление има вяра. Основното беше вярата, без нея не може човек да се добере до вътрешната връзка на живота, през която може да слезе тази Божествена енергия, за да възстанови разрушената вътрешна инсталация у човека. Бяхме свидетели на различни случаи, които никога не се повтаряха с предходящите, макар че понякога в основата си имаха един и същ принцип за лечение.

Веднъж доведоха един брат при Учителя за съвет и да чуе мнението му за една кожна пъпка излязла на лицето му, която пъпка лекарите бяха решили, че е злокачествена. Учителят препоръча да се налага с топли компреси, защото ако се прави нагрявка във физиотерапията при лекарите, то тя пъпката ще се превърне на рак. Учителят си имаше свои съображения, той виждаше причината на болестта горе, там в духовното поле на този приятел, в неговият етерен двойник, виждаше отклонението му и знаеше какво трябва да се направи и как да му се помогне. Методите понякога бяха малко обикновени, от гледна точка на лекарите бяха безсмислени и ненужни, но те имаха своето преимущество като лек и безвреден метод. Човешкото съзнание трябваше да се закачи и да се хване за нещо обективно, за да може да мобилизира вярата си, а така също и онези заспали сили в организма. Тогава след като чухме съвета на Учителя аз започнах да му правя топли компреси на лицето. Но той веднъж решил, че може сам да се лекува, взел, че си наложил компрес, но той бил толкова горещ и чрез него си изгори кожата, така че тя освен, че почервения, но се надуха едни големи мехури. Той видя несполуката си и си извини пред мене, че се е престарал. Решихме тогава да лекуваме изгорялото място и го намазахме с мазила и мехлеми. Не щеш ли за зла прокоба идват дъщерите му на Изгрева, а те не бяха идвали месеци на ред понеже живееха в града при семействата си и като го виждат как се е изгорял възмутиха се много - надълбоко, нашироко и нависоко колкото им глас държи: „Ей, какво са те направили и как са те украсили“. А той заплаква от умиление, че те се вайкат рождените му дъщери за него, а те изобщо не се грижеха и не се интересуваха от него и чат-пат в годината я дойдат, я не дойдат. Аз стоя от страни, гледам и се чудя - той не се ли усеща, че те му правят театър и разиграват сцени, но накрая той се подвежда по тях и те решават да го заведат в града, за да му правят нагрявки. Завеждат го, започват да му правят нагрявки при физиотерапията като по същото време го завеждат в нотариуса да подпише и да припише на двете си дъщери прехвърлянето на наследствен имот. Та се разбра, че тези две дъщери бяха дошли да го видят дали му е дошло време та да прехвърлят наследствения имот. Видяха, че му е дошло времето, взеха го при себе си и не след дълго време той си замина. Донесоха некролога му на Изгрева, за да го видим. Ако беше си останал тук и бе послушал можеше да живее още десет години най-малко понеже беше жилав, подвижен и умен брат. Така рода го довърши.

Баща ми се разболя, беше много болен. Брат ми беше лекар, завършил в Италия с много голяма клиентела и добре поставен в лекарските среди, започна да го лекува. Баща ми имаше двойна бронхопневмония на белия дроб. Брат ми го лекуваше с лекарства и силна храна. Тогава още нямаше сулфонамиди нито антибиотици - това беше преди войната. Сулфонамидите дойдоха след 1943 г. в България и то от Германия по време

на войната и то имаше един препарат наричащ се „Пронтозил“. Човек когато го поемеше след известно време урината му се оцветяваше оранжево, но лекарството имаше голям ефект. Тогава една кутийка се продаваше за една жълтица. Така немските войници продаваха в България това скъпо и ценно лекарство. Та брат ми лекуваше баща ми с лекарства и силна храна, но още го нямаше „Пронтозил“-а и той ставаше все по-зле. Отидох при Учителя, обясних му всичко и той ми каза: „Направи млечен компрес и ако яде силна храна организма му докато се пригоди на многото храна, то той ще си замине. Ще му даваш малко храна - мляко половин чаша и половин чаша вода. На четиринайсетия ден температурата ще спадне от 38.5 на 37 градуса“. Това ми каза Учителя, аз отидох у дома и разказах на баща ми какво е казано за него, той повярва и остави аз да го лекувам. Брат ми като разбра - нали беше лекар, дойде и ми удари един шамар, че лекувам без да имам право за това. Така се възприемаше от лекарското съсловие - лекува само онзи, който има диплома. Но баща ми нали беше посетил веднъж една беседа на Учителя и бе го видял и беше се докоснала душата му до Божественото и повярва и ми позволи да го лекувам. Направих млечен компрес както се прави и го наложих на гърба. Той се слага вечерта и се сваля сутринта и се прави през ден. Така баща ми оздравя за изненада на всички. Баща ми се разположи към мен и после дойде с нас на Седемте рилски езера при лагеруването ни. Там много му хареса, дори се разхождахме с лодка по езерото. Веднъж споделих с Учителя, че баща ми иска да го приеме, за да благодари за лечението. Съгласи се. Отидохме при Учителя, аз му целунах ръка, а баща ми като видя Учителя също се наведе и му целуна ръка, благодари му и се допря до десницата му. Учителят поприказва с него общи работи, после дойдоха други посетители, ние станаме и си отидохме. Баща ми остана много доволен от летуването и от това, че той благодари на Дънов. За него той не беше Учител, а господин Дънов. Но все пак благодари, а това не бе малко за него, да се поклони и да целуне ръката на Бога без да знае пред кого застава, кому се покланя и кому целува ръката.

Майка ми беше много болна. Свила се на кълбо с адски болки в корема. Болеше я целия корем. Заведоха я на лекар и казах, че е остър апандисит и предложиха да се оперира. Аз без да я пипам отидох при Учителя и му разказах за мнението на лекарите. Каза ми: „Ако я оперират ще умре. Болно е дебелото черво. Сложи млечен компрес“. Отивам при майка ми и разказвам какво е казал Учителя. Ами като ме чу, че е от Учителя настръхна и крещи: „Той провали дъщеря ми и не искам нищо от него“. Казах ѝ да избяга - ако иска да живее трябва да се съгласи, а като се съгласи ще се лекува по неговият начин и като оживее ще знае, че живее благодарение на господин Дънов и главно затова, че е майка на една негова ученичка. Майка ми беше в ужас. Баща ми беше на моя страна, а брат ми като лекар бе за операция. А това беше преди войната, когато на три операции направени за апандисит оживяваше един, а другите двама умираха от инфекции. Сега 40 години след това времената са други и дори при спукан апандисит и перитонит хората оживяват. Сега хирургическото лечение е друго, има лекарства срещу инфекцията, има хигиена и още много неща. Въпросът бе майка ми дали трябваше да умре или да живее. Започна се голяма караница у дома. Големите разправии. Казах ѝ да позволи да направя опит, за да оживее. Тя мълчи. „Слушай какво ако отидеш там в болницата ти вече си умряла, а ако останеш тук можеш да живееш много дълго. Избора е твой. Аз повече няма да говоря с теб“. Аз бях много войнствена и решителна и майка ми накрая се съгласи. Направих млечният компрес, сложих го на корема по хода на дебелото черво, постепенно тя се оправи и оздравя и живя дълги години след

това. И от тогава вече не ми натякваше, че съм се провалила като дъновистка. А аз бях вече в напреднала възраст, когато тя си замина от този свят. Та така накрая родителите ми по различен начин коленичиха пред нозете на Учителя и получиха от него онова, което не би получил външен човек. Това беше наградата им от Учителя, че бяха мои родители и с това бяха ми дали тяло като родители и аз чрез тях бях слезнала и дошла на земята, за да мога да се срещна с Учителя. Та по този начин Учителят им заплати за това, че са били мои родители и по този начин ме направи свободна към тях. Освободи ме и от тогава аз дишах по-свободно. Голямо нещо е родовата карма. Трудно се разплита, необходими са години, умения, знания и правилни методи за разрешаването ѝ.

282. ЛЕЧЕНИЕ С МЛЕЧЕН КОМПРЕС И С ВЯРА

По времето на Учителя бе дадена рецептата за приготвяване на млечен компрес: взима се прясно мляко три литра, сварява се в една тенджера, млякото започва да ври и вътре в него се изстиска един лимон и млякото се бърка с една лъжица и млякото се пресича. Бърка се с една голяма лъжица, млякото ври докато се пресече. После се сваля тенджерата, прецежда се през рядко сукно, слага се след това пресечената извара в една торбичка ушита от тензух широка 10 см на 30-40 см дължина. Вътре се слага направената извара, зашива се торбичката, след това се налага на мястото където ще се прави компрес и торбичките се поставят една до друга, така че да няма отвърстие и промеждутък и от никъде да не влиза въздух. Отгоре хубаво се завива и се държи дванадесет часа. Да се слага през ден. Последните часове са най-лековити. Такава бе рецептата и този млечен компрес се правеше от нас на Изгрева.

По времето на Учителя някакви познати на брат Иван Радославов, един много добър наш познат и приятел, се бяха разболели и той лично ме помоли да отида и да им сложа млечен компрес. Аз тогава бях млада, а брат Радославов беше в години на почтена възраст и беше редно този млечен компрес да се направи от един млад човек като мене. А нали непрекъснато слушах от Учителя, че човек трябва да има любов към Бога и любов към ближния. Тогава смятах, че имам тази любов в себе си към Бога и сега е дошло времето да я проявя любовта и към ближния. Зарадвах се, че ще приложа този компрес на нуждаещ се човек, но кой знае защо отидох и споделих с Учителя за молбата на брат Радославов. Той ме изгледа строго и каза: „Няма да ходиш“. „Защо, Учителю?“ „Защото болестта ще премине у тебе.“ Аз още не знаех, че болестите могат да преминават по вътрешен път от човек на човек. Смятах, че болестта е нещо отделно, дошло от вън у човека и че тази болест трябва да се изгони от него. А методите, които Учителят ни даваше бяха според мен средства да се справи организма с болестта и да се изгони тя от човека казано фигуративно. Но сега вървя и си мисля: „Ами ако я изгоня и тя влезне в мене?“ Значи имаше нещо друго, което аз не знаех. После в следващата беседа Учителят нарочно сподели, за да отговори мислено на моят въпрос. Той разгледа този въпрос като каза, че не всеки може да бъде лечител и не всеки може да бъде истински лекар, защото лечителят приема болестта от болният, отнема я и след това лекарят трябва да я прехвърли от себе си навън в някой от каналите на природата и така да се разтоvari и освободи от болестта, която я е взел от болния и я носи на гърба си. Може това да стори само онзи, който е отворена верига, който приема болестта и я предава, но ако е затворена верига той ще приеме болестта и тя

ще остане в него. А аз бях затворена верига според думите на Учителя. Та у човек трябва да има две същества: едното е лечителя, който да приеме болестта, а другото същество е лекаря, който трябва да лекува себе си като се разтоварва от болестта. Това са двата края на отворената верига - ляв край и десен край, ако се затворят то става лошо за онзи, който е приел болестта, става късо съединение и той може да заплати с живота си. Така че лечението с млечния компрес не беше нещо просто, наивно и без последствия.

А при онзи случай, когато отидох при Учителя да питам за майка ми когато имаше подуване в лявата част на дебелото черво споменах, че брат ми като лекар и след консулт с хирурзи бяха решили, че това е апандисит и че трябва да се оперира. След като разказах на Учителя, той каза: „Не е това, което мислят лекарите. Не е апандисит, а е възпаление на дебелото черво. Да се направи млечен компрес през ден иначе ще се заmine ако си направи операция“. Отидох у дома, след дълги разпавии с брат ми и с родителите ми предадох какво е казал Учителя и им казах да опитаме с млечен компрес и ако не стане нищо то тя може да се оперира. И понеже баща ми го бяхме излекували по същия начин с този млечен компрес, когато щеше за малко да си заmine, то накрая се реши аз да влезна в ролята на лечител. Учителят ми каза, че на четиринайсетия ден температурата ще спадне на 37.5 градуса както се и сбъдна. Аз започнах да слагам млечния компрес на дебелото черво на онова място, където имаше една подутина като бучка, т.е. където беше възпалението на дебелото черво според думите на Учителя. А преди това Учителят бе обърнал внимание, че онзи, който лекува с млечен компрес трябва да знае, че отначало има подобрение, а след това идва процес на влошаване, защото се разнася възпалението от дебелото черво и всички токсини от това възпаление навлизат в кръвта, идва се до криза и се вдига температура до 40 градуса. Учителят ми беше казал това, но то бе останало някъде далеч в периферията на съзнанието ми. Аз през ден слагах млечен компрес, получи се подобрение, бучката започна да намалява, но състоянието на майка ми се влоши, след четиринайсетия ден вдигна температура до 40 градуса и започна да блънува. У дома всички ме гледат заплашително и упрекват, че ще убия майка си с моето твърдоглавство. Аз макар че се бях наела да лекувам не знаех още законите на природолечението, че има отначало подобрение, че след това следват кризи на влошаване, после пак подобрение и т.н. Отивам при Учителя, за да питам какво да правя, но той не ме приема, не ми обръща никакво внимание. Седнах на пейката отвън пред салона, минаха пет-шест часа, а аз седя и чакам. А Учителят си гледа неговата работа, приема и изпраща гости, разговаря с този и онзи, аз стоях на пейката и чуха къде ли съм сбъркала. Седя аз и си казвам в себе си: „Учителю, знам, че не ме приемате и че имам някаква грешка. Ама какво да правя като не я виждам, за да се коригирам. Помогнете ми“. След малко той изпраща поредния си посетител, идва при мене на пейката и пита: „Кажки каквото имаш да казваш, че съм много зает“. Аз бързо в няколко изречения разказах всичко и че състоянието на майка ми се е влошило от млечния компрес и всички смятат у дома, че съм убиец на майка си. Учителят не ми каза нищо, отдалечи се така както дойде, а аз останах на същото място и чаках. Ама това чакане стана много дълго - от 8 часа сутринта до вечерта 10 часа. Беше се стъмнило, аз седя на пейката и чакам. Учителят отвори вратата, мина съвсем случайно покрай мене, но без да си обърне главата към мен, а гледайки напред пред себе си каза: „Вяра, вяра, вяра“ и си продължи нататък. Аз станах и си тръгнах и посред нощ се прибрах у дома. Знаех, че Учителят нямаше да ме приеме, защото беше ми казал какво да направя, а аз се усъмних в това,

което правех и бях дошла при него за помощ. Бях нарушила закона на вярата. А за тази вяра той непрекъснато говореше и тя беше онази вътрешна връзка на общение на човешкия дух с Бога, която трябва да се запази, за да може по нея като по жица да протече Божествената сила, която лекуваше. Бях изгубила тази вътрешна връзка и бях дошла при него за помощ. А стоейки на пейката дванайсет часа аз без да искам с търпението си успях да възстановя тази връзка. Като пристигнах у дома в града приближих се при майка ми и температурата беше спаднала от 40 градуса на 37. Голямата криза беше преминала по времето, когато аз бях на онази пейка където чаках дванайсет часа. Майка ми беше отпаднала, бучката се беше разнесла, нямаше възпаление и след няколко дни тя се оправя, седна на кревата, а след една седмица проходи. Майка ми оздравя и оживя. След това живя много години дори преживя десетилетие след баща ми. Та като проходи майка ми първото нещо, което ми каза бе: „Е, дъще доживях да видя нещо от твоето дъновистко учение“. Ама беше сърдита външно, но вътре се радваше, че е оживяла. Духовете въщи се успокоиха. Та така трябваше вътрешно да преживея изпитанието на вярата, за да се възстанови загубената връзка с Бога.

283. ФИЗИЧЕСКО И ДУХОВНО ЛЕЧЕНИЕ

Учителят беше в Мърчаево и Братството се беше прехвърлило там. Едни се бяха настанили в двора на брат Темелко, а други в съседните къщи като си плащаха наем. София тогава беше евакуирана заради бомбардировките, така че на никой не му правеше впечатление, че софиянци нахълтаха в Мърчаево и заеха разни селски стаи дори плевници, където спяха между сламата, а по-късно и в сеното. Особено през лятото, когато селяните напълниха плевните със сено приятелите се качваха горе върху сеното, заспиваха и сънуваха приятни сънища. От селяните купуваха хляб дори и продукти. Те знаеха кои сме и какви сме, но се държаха благосклонно към нас, с изключение на местния поп и няколко кръчмари, които бяха обидени на Темелко и приятелите му, че бяха напуснали кръчмите и станали дъновисти. По онова време Темелко с приятелите му каквото изчуквали през деня на кариерата върху каменният варовик същото го изпуквали в кръчмите на Мърчаево. Та затова кръчмарите бяха обидени на Темелко и на местната учителка Елена Хаджигригорова. Бяха повели злостна кампания срещу нея и я бяха уволнили от селото като дъновистка. Но ние нахълтахме с многобройна група и всеки ден в къщата на Темелко имаше по двайсет-трийсет човека, а от София непрекъснато прииждаха на групи, престояваха по един-два дни, срещаха се с Учителя и след това се връщаха отново в града. Тогава се пътуваше пеш от Мърчаево до Княжево, а от там се прехвърляха до София ако работеха трамваите.

Аз често отивах в Мърчаево и престоявах по един-два дни в зависимост от работата, която имах с Учителя и се завръщах в София. Там беше много натъпкано с хора, спяха сестрите една до друга в една стая като пода вечерно време се постилаше с черги. Така че аз предпочитам да се върна у дома. На едно от посещенията имах някакво неразположение, не бях добре със здравето си и попитах Учителя: „С какво да се лекувам?“ А той ми отговори: „С всичко, каквото можеш да си помогнеш - и по физически, и по духовен път“. Това изречение ме освободи психически и ме накара да бъда много по-роко във възгледите си. След войната модерната медицина направи много във всяко едно отношение и това бе напълно естествено. Когато бях млад, когато аз се възползвах и от услугите на съвременната медицина, аз бях благодарен

ни хапове и си подпомагах с лекарства. Добре че навремето Учителят ни освободи от предразсъдъци, защото нашите приятели не желаеха и не търсеха такава помощ. И когато разбраха, че аз гълтам хапчета, а според тях това бяха химикалите и отровите на света във вид на лекарства, климаха с глава и смятаха, че аз съм отстъпила от Учението, което препоръчва природоцелесъобразен начин на живот и лечение. Аз се възползвах много години от системата на природолечителя Петър Димков, който по онова време минаваше за наш брат, но неговите процедури бяха много дълги и много уморителни. Отивам при Учителя и питам за мнението му за рецептите на Димков. Казва ми: „Много му са дълги и уморителни процедурите“. С това искаше да каже, че трудно човек би могъл да ги изпълни. Освен това аз се ползвах много от билколечението, имах много рецепти за различни болести давани ни от наши приятели с изпитан лечебен ефект върху тях. Така че спокойно се ползвах и от тях. А що се отнася до разни процедури като т.нар. млечен компрес го използвах много, дори правех различни компреси от билки, че парафинови компреси и какви ли не бани. Служехме си с много мазила и с т.нар. благ мехлем, който го използвахме за рани. А онези съвети с билколечението, които Учителят даваше на различни приятели, за да си поправят здравословното състояние те ги прилагаша, получаваха лечебния ефект и след това те ни разказваха по какъв начин да ги използват. Имах положително отношение и към различните нагrevки, които съвременната физиотерапия прилагаше. Този научен потенциал стана под напора на човешкия дух за познание. Не случайно Учителят споделяше, че едновременно индуски адепти сега са се преродили като учени на Запад с цилиндри на главата и създават едно след друго съвременните чудеса на науката, които трябва да бъдат в услуга на човека. Така че аз имах широта по въпроса, защото бях освободена. Спомням си когато Борис Николов беше болен през 1972 г. от бронхопневмония цял месец у дома един приятел-лекар направи стаята му цяла болница, че му слагаше инфузионни разтвори в системи, които се вливаха непрекъснато във вените, слагаха му се антибиотици венозно и така го лекуваше според съвременната наука. Но аз исках да му поставя млечен компрес. Той ме оглеждаше и се усмихваше и ми показваше системата и шишето, което висеше над Борис и по нейните маркучи се вливаха във вените на Борис различни разтвори: „Ей това ще му помогне, защото едновременно го храним и лекуваме“. А Борис беше в безсъзнание 20 дни. Но аз настоях и казах: „Ти ще го лекуваш по твоя начин, а аз по моя начин с млечен компрес през ден, едното на другото не пречи и ако Борис се излекува ще кажа, че ти си го излекувал с тези системи“. Той прихна да се смее и ми обясняваше, че този млечен компрес се употребява в старата медицина, но днес никой от лекарите не иска да се занимава с тази трудоемка работа. Навремето се правеха синапени лапи на компрес и се поставяха на гърба срещу бронхопневмония, налагаха се вендузи по гърба и още много такива работи за лечение. А сега е много просто - сложат му някоя и друга инжекция и целият го надупчат на решето. Така лекувахме Борис и го излекувахме, а всички чакаха да си заминем, не само чакаха, но и много им се искаше. Но Небето го остави, защото имаше още работа и като оздравя с този лекар той започна да работи и да му разказва за историята на Школата на Учителя.

Учителят имаше добро отношение и към хирургията, защото много пострадали хора той ги насочваше към добри хирурзи, които да зашият разкъсани рани, да ги превържат и да ги лекуват. И най-смешното, и най-трагичното бе когато много възрастни приятели, които бяха срещу съвременната медицина бяха принудени да отидат и да се оперират. Така Георги Томалевски се оперира от аденом на простатата, също Илия Узунов, Галилей

Величков. И след това живяха дълги години след тези операции. Влад Пашов също премина през такава тежка операция, но според него понеже астрологическите му аспекти били много тежки не можа да прескочи и си замина. Борис Николов бе опериран от язва на стомаха, че дори му преливаха кръв взета от други затворници. След като оживяха те вече мълчаха и не смееха да говорят срещу съвременната медицина, защото си припомниха, че Бог помага чрез всички хора и той работи също чрез всички хора. Ето така Учителят отвори пътя за физическото и духовно лечение на учениците от Школата.

284. ЛЕЧИТЕЛИ И ЛЕКАРСТВА

Петър Димков, който беше в Братството беше природолечител и по мое време лекуваше добре, много от нашите приятели се ползваха от услугите му. По някой път и Учителят ги насочваше към него. Беше казал: „Много му са сложни методите за лечение“. Наистина аз лично съм опитвала след заминаването на Учителя неговите методи, но те са от сложни, по-сложни и не знам дали има човек, който може да издържи всичко, което той препоръчва да се прави. Аз, която съм се ползвала от природолечението и от съветите на Учителя и съм чела толкова много по тези въпроси мога да заявя, че не можех да издържа неговите методи и то докато ги приготвя, а камо ли да ги изпълня. А Учителят имаше много достъпни методи от обикновени, по-обикновени, но той лекуваше по друг начин, по духовен път и той лекуваше горе в причинното поле в съзнанието на човека, където беше причината на болестта, той там отключваше или заключваше болестта. А че понякога даваше на някой да изяде някоя ябълка или круша, то те нямаша никакво лечебно действие, но служеше да се закрепят човешкото съзнание за някаква форма, за да може да се закрепят вярата у този човек и чрез вярата да се създаде връзка между човека, човешкото същество и Божествената енергия, която трябваше да премине през него. Около Учителя стояха непрекъснато същества от духовните йерархии, а имаше и дежурни същества, които поемаха всяка една мисъл от Учителя, всяка една дума и те тръгваха да я изпълняват. Тогава тези светли същества отиваха, влизаха в телата на приятелите, лекуваха ги, работеха над тях, ремонтираха увреденото тяло и така след това те си тръгваха и заминаваха и оставаха приятеля да се движи вече оздравял. Ето това беше едно лечение, което се казва „Да ти бъде според вярата“.

Учителят беше препоръчал селски кисел квасец за менингит като средство, което действувало отвличащо на възпалението. Тогава нямаше антибиотици, нямаше тези модерни лекарства и менингита се лекуваше със средства за намаляване на температурата, болката. Та Учителят препоръчва да се прави компрес на главата като се използва селският квас, който се прави за хляба. Навремето селяните го замесваха на малки парчета и ги оставяха да изсъхнат, после ги разкисваха с вода и с тях замесваха тестото и то впоследствие втасваше. Така че се взимаше от този втасал квас, слагаше се в една торбичка и се полагаше на главата. Вечер се слага, а сутрин се сваля. Учителят спомена, че гъбичките, които се намират в селския квас при размножението им отделят голямо количество енергия и тя е, която лекува болния.

Веднъж бях завела баща ми на Изгрева да се запознае с Учителя и така в кръг от приятели баща ми беше чул, че някой беше препоръчал безсолна храна. Учителят го изслуша и каза: „Е, и животните минават стотици

километри, за да намерят някъде някой оголен пласт земя и да близнат малко сол. И те бликат сол ако да са тревопасни". Баща ми беше дългогодишен учител по литература и разбра много добре какво бе казал Учителя.

Веднъж Учителят сподели с мен: „Когато си ядосана и изморена нахрани се и така голямата храна у теб приема отровата и чрез храната се изхвърля навън“. Това е един метод, който ежедневно човек без да знае прилага, но по интуиция го прилага, а друг е лечителя в него.

Бях болна, бях изстинала, с висока температура, тресеше ме цялата и не бях добре. Едвам се дотърсих до Учителя и той ме остави да седна на стола. После отиде, че взе няколко зърна черен пипер, лично ги счука в саханчето, а праха го изсипа в една чаша и отгоре наля червено вино. После ми подаде чашата и рече: „Пий на глътки бавно и спокойно“. Полека-лека я изпих чашата. Цялата ме загря и отвън, и отвътре. Полекачка се прибрах у дома, легнах си и след това съм задрямала. Когато се събудих бях цялата мокра от горе до долу и чаршафа и завивките всичко беше мокро. Станах посред нощ и се преоблякох и отново заспах. Сутринта се събудих късно, огледах завивките, а те като че ли бяха полети с дъждовна вода. Изнесох ги навън, прострях ги на слънцето, за да съхнат. Чудех се от къде толкова вода е излезнала през порите на кожата ми та бяха подгизнали всички завивки. Беше ми също чудно от къде можеше да излезне толкова пот и течност от мене. Целия ден пиех топла вода, възстанових загубените течности от изпотяването. Та Учителят използва виното и черния пипер като лекарство. Тази рецепта той я препоръчваше често и я прилагаше затова в стаята му винаги имаше една бутилка с хубаво, домашно вино, но запушено добре, за да не изветрява.

Друг случай имах когато бях болна от ангина, бях с висока температура, цялата ме тресеше, болеше ме гърлото, бяха подути сливиците ми и имах гнойни налепи по тях. Отидох на ул. „Опълченска“ 66 пешком. Учителят ме прие, отвори вратата и пита: „Какво има?“ „Болна съм. Гърлото ме боли.“ Той влезна в стаята си, взе черен пипер, стри го на прах и праха духна в гърлото ми с една цев от онези, които навремето се слагаха на чекръка та на него жените навиваха конците във вид на масури. Духна ми, беше ми неприятно, но търпях. Загря ми гърлото. После ми подаде зърна от черен пипер и ми поръча да ги гълтам по следният начин всеки ден: отначало три пъти по едно, после три пъти по две, три пъти по три, по четири, по пет, по шест зърна, та до девет и накрая през следващите девет дни се намалява дозата обратно - от девет се стига до единица. През цялото това време трябваше да си подпомагам с пиене на гореща вода. Знаех, че до неделята ще бъда здрава и наистина оздравях. По това време гърлобола се лекуваше само с нишадър като се духаше в устата и със загряващи компреси на гърлото както и с аспирин и хинин. Тогава нямаше други лекарства.

На Рила бях с болен зъб и се поду бузата ми. Отидох при Учителя, а той ми каза да потърся помощта на доктор Жеков, който бе ветеринарен лекар. Казах му: „Докато сте вие при друг лекар не отивам“. Той се усмихна, дойде, протегна ръка, докосна ме до бузата, като че ли взе нещо от нея, после приближи дланта си към земята, духна надолу с уста, като че ли онова, което бе в ръката му го издуха и го свали на земята. Болката премина. Препоръча ми да ми се даде и да пия тархана и малко вкусих от нея.

Спомням си имаше една сестра Пенка Тихова. Като млада девойка веднъж пътувала във влака, но така се случва, че в едно купе имало един млад мъж и тя влезнала и попитала дали е свободно. Така тя седнала на отсрещната страна и през цялото време мълчала. Онзи младеж също мълчал, макар че се опитвал понякога да я заговори. По едно време на Пенка ѝ при-

лошава и така както стояла изведнъж тупнала и паднала на пода. Младежа скочил, хванал я с двете ръце, вдигнал я и я положил на цялата седалка. После отгоре я завил с балтона си и стоял прав, за да я пази. Не след дълго тя отворила очи, станала и отместила балтона. А той й казал: „Ти си първата, на която аз събличам балтона си и с него завивам. Затова ти ще бъдеш моята жена“. Тя се стреснала, за нея било чудно, но така се подредили нещата, че той я изпратил и след това започнал да я посещава, но с една единствена цел, за да се ожени за нея. Накрая тя се чудела какво да направи и понеже в същия град където е била учителка е имало един възрастен човек, който се славел за голям ясновидец. Отишла при него, разказала му случая и попитала какво да прави. А той рекъл: „Духът ми казва, че ти трябва да се ожениш за този млад момък. В него е спасението ти“. Нямамо какво да прави, по онова време тя също се занимавала с духовни науки, вярвала в Невидимия свят и знае, че трябва да се изпълни волята на Небето. Оженила се, но той бил много ревнив понеже бил македонец и имала непрекъснато разправии с него. Накрая тя отива на Изгрева, за да се срещне с Учителя. Когато Учителят я вижда прихва да се смее. След малко Учителят спира смеха си и я пита: „Е, сестра, как те ожениха?“ И отново прихва да се смее. А между впрочем по това време има и други, които са свидетели на смеха на Учителя, а когато Учителят се разсмее той със своя смях заразява всички и всички се смеят през сълзи без да знаят за какво се смеят. Накрая Учителят казал: „Е, сестра, изпълни ли решението на Небето?“ Сестрата казала: „Изпълних го, Учителю“. „Е, сестра, сега ще видиш преизподнята на Небето, защото духовете те ожениха, за да те вмъкнат в нея“. Тогава тя разбира, че не само духовете я оженили, но че и трябва да плаща кармата си. Тя имаше от него дете, но прекара много труден живот с него. Та ето сега какво значи случка във влака и то в купето. Навремето беше много модерно младите да се запознават във влака и то в купето. Да се срещнеш с някого, че да припаднеш, че да те разболеят духовете, за да могат да те закачат и прикачат за някой друг. Това лечение ли е? Не, това е примка и закачване на онази верига, от която откачване няма. От нея започва родовата карма. Като се склочи веригата разплитането на кармата става много трудно.

Учителят ни бе дал различни методи за лечение както по физически начин, така и чрез формули. А формулите ще ги намерите във Словото на Учителя, ще си извадите подходящи и с тях ще работите. За всеки човек има строго определена формула, защото в нея се крие и се намира ключа, който трябва да отключи онзи катинар, който е заключил кармичната му верига.

285. ВЕРКА КУРТЕВА

В работата си със учениците в Школата Учителят имаше и принципни положения, които спазваше много строго и точно. Той не задоволяваше с отговора си ученикът, който стои пред него и го запитва по някой въпрос. Идваше някой, запитваше и искаше да му се отговори не само точно, но и да му разреши задачата с точният отговор, защото знаеше, че Учителят можеше да го направи. Но в такъв случай тя задачата се решаваше от друг, а не от ученика. И каква щеше да е ползата от предварително решена задача и то от друг. Никаква. Ако беше въпроса много загадъчен и задачата му беше много заплетена, то на въпроса Учителят отговаряше със загадка. Оставяше ученика сам да реши задачата си. Когато започнеше да я решава, то можеше да му доизясни нещо и да му покаже най-доброто разрешение, но при положение, че ученика дойде при Учителя и сподели лично с него докъде е

стигнал със задачата си. Иначе би било насилие към ученика от страна на Учителя.

Имаше една сестра Верка Куртева, тя беше близначка с другата си сестра Надка Куртева, която живееше в Айтос. Те бяха дъщери на Георги Куртев. Тя бе дошла на Изгрева и тук се засели. Но беше много непостоянна, беше медиумична и духовете я разиграваха наляво и надясно. Имаше моменти когато беше смислена, организирана, но в други случаи се мотаеше като муха без глава. Верка започна да дружи с мен по простата причина, че тя се свърза с Георги Радев, контактуваше с него, а пък Борис и Жорж бяха първи приятели. Затова често ходехме на екскурзии и те често ни гостуваха на Рила на нашето огнище, на онова място, където си бяхме построили палатките. Дори имаме много общи снимки от тези гостувания. Запитах Учителя какво мисли за контакта ни с Верка и Жорж Радев. Аз много обичах да питам, за да не правя грешки и да не огорчавам Учителя. Той каза за Верка следното: „За нея е много хубаво да дружи с тебе“. Тя наистина се чувствуваше много добре при мен, разтоварваше се психически, ободряваше се духом, но за мен след тези срещи беше много мъчително докато се освободя от нейните влияния, които ми оставяше. Разбрах, че беше добро за нея, но не зная дали беше добро за мен. Опитвах се да я включа в някаква братска работа, но Учителят каза: „Оставете Верка на мира. Не разбрахте ли, че тя не може да издържа“. След малко добави: „Така е устроена“. Та с нея имах много контакти, а след като си замина Учителя идваше у нас на гости, после дойде време и се настройваше срещу нас и вървеше от едната крайност в другата. Спомням си, че когато накрая след като почна да се руши Изгрева и трябваше да получи жилище за нейната къщичка, то непрекъснато идваше при мен, разказваше ми всичко, но бе така ожесточена от многото разтаквания по различни служби, че след като тя си отиваше то цялото ожесточение оставаше у дома ми. Аз по това време боледувах, беше ме атакувал ревматизма и едвам се справях с болестта си. Много пъти се заричах повече да не се разправам с Верка, но като закъсаше и се подпушваше идваше при мен все едно, че нищо не е било и че нищо не се е случило преди и започваше отново да ме отрупва и товари с нейните грижи. Гледах я, едвам я издържах, но си спомнях думите на Учителя и си казвах, че докато си разреши изпита с нея трябва да търпя. Нали Учителят ми го даде този изпит. Та понякога един изпит трае десетки години и много трудно се издържа. А веднъж се опита да ме разиграва ама аз като кипнах и като се развихах: „Ти да не мислиш, че аз съм Жорж и можеш да ме разиграваш както си искаш“. А бяха минали тридесет години от смъртта на Жорж. Тя като ревна, като се разрида, че излезе навън и се наплака хубаво. Върна се и все едно, че нищо не е било. Но аз бях толкова измъчена, чувствувах се като че ли се изпразниха силите ми отвътре, които имах в себе си и за мен не бе останало нищо. Верка си отиде успокоена, а аз леко полегнах, примирех на леглото останала без сили. Та за едни един контакт е полезен, а за други е вреден, но трябваше да се решава и тази задача.

Ние преминавахме през всички видове случайни или запланувани страдания. Така че има голяма връзка между страданията и нашите опитности. Веднъж Учителят каза: „Човек няма смисъл да минава през всички страдания. Той може да се учи от опитностите на другите като ги изживява вътрешно и преминава по вътрешен път онова да кажем за пет минути, което другият минава за пет години“. Така се печели време и се спестява част от енергията, която е предназначена за тези случаи.

Верка Куртева лично разказваше няколко интересни случая по време на бомбардировките над София, които са я заварвали на Изгрева и когато

Учителят е бил също там. Аз по това време живеях на пет километра от Изгрева затова ще преразкажа онова, което съм запомнила.

През време на една от бомбардировките през 1943/44 г. когато предварително сирените огласяваха града, вдигаха тревога и предупреждаваха за идващите самолети. След известно време идваха самолетите и изсипваха своят смъртоносен товар над града. Като чуват сирените приятелите уплашени се запътват към Учителя. Той излиза от стайчката си и накарва всички да влезнат в салона на Изгрева, да коленичат в кръг, да се хванат за ръце и да се молят. Учителят е присъствувал и е подавал молитвите една след друга, коя след коя да следва. После Учителят излиза на полянката, направил е няколко кръга около полянката пешком като непрекъснато се молел и от време на време произнасял някакви формули, изнасял е ръцете напред и нагоре и после ги е свалял така както Учителят е показвал когато трябва да се издухат чрез устата и чрез ръцете онези сили на разрушението, които връхлитат понякога върху ръцете. Учителят беше дал такива формули и беше ни показал с ръце и уста как да правим това. Така че Учителят продължил дълго време да обикаля полянката на Изгрева, правил много пъти тези движения придружени от формули и е издухвал и се старал да не позволи да дойдат самолетите над Изгрева. Приятелите са стояли настрана до боровете и не са смеели да влязат в кръга, който Учителя е правил. След малко самолетите дошли, започнали да бомбардират и през цялото време Учителят е обикалял поляната. След два часа самолетите отлитат и сирените дават отбой. Смъртоносния и разрушителен товар на бомбите бил изсипан над града. Така Изгрева бе спасен от тази бомбардировка.

После при една друга бомбардировка, която също била оповестена с начеващия вой на сирените отново всички се събрали пред стаята на Учителя и чакали неговите разпореждания. Те знаели, че при предната бомбардировка са се запазили благодарение на молитвите, които правели в салона и благодарение на намесата на Учителя, че той обикалял непрекъснато около поляната, за да гони онези духове, които искаха да разрушат салона. Това бяха същите тези сили, които непрекъснато противодействаха на Учителя, онези сили, които отвориха две световни войни, за да не може Учителят да работи спокойно и да си свърши своето дело на земята. Този път Учителят излезнал от стаята и не ги повел към салона, а ги отвел в гората, която е обкръжавала Изгрева като молитвите също били подавани една след друга от Учителя. По това време София се бомбардира от самолетите. Един от самолетите се отклонява от общото ято идва и пуска една бомба над Изгрева и тя пада на няколко метра зад салона, но не експлодирала. Била е тежка около 2000 кг. Ако е била експлодирала щяла да разруши салона до основи. Та онези от горе се бяха целили в салона, но вятъра им беше отвял бомбата на пет метра от салона. Гледахме, чудехме се и се удивлявахме на Божието присъствие. После дойдоха военните, извадиха тази бомба, обезвредиха я и всички се чудеха от къде накъде такава голяма бомба да се намери, че да се пусне точно върху Изгрева. А тя ако беше паднала върху самият салон и да не беше експлодирала пак щеше да го разруши. Всички се чудехме и казахме: „Хвала на Бога“.

През време на бомбардировките като вървели в гората срещнали един войник. Учителят го повикал, казал му от къде да мине, как да мине и какво да направи, за да отиде в казармата точно в 19 ч. Войникът козирувал и си отишъл. За нас беше обикновен случай, но за Учителя не беше. Този войник се яви, за да може чрез него Учителя да покаже пътя, по който трябваше да минат онези, които бяха в униформа и бяха войници, защото техният път бе криволичещ, с опасности, но единствено Божественото у тях можеше да ги

изведе и отведе на благоприятен край. Този войник козирува и си отиде. Беше разбрал духа в него, че чрез него щяха да разберат всички, които бяха в същата верига и облечени във военни униформи, за да се доберат до едно спасително положение за всички. Та пътя на всички минаваше през опитности и страдания, а това е път не само на човека, но и път на ученика в Школата.

286. РУСКИЯТ ПРАТЕНИК ВЛАДО

Отваряйки Школата бяха засегнати много въпроси, които интересуваха мнозинството, а то бе пестроцветно по възраст, убеждения, образование и разнoliko по всичко. Аз се учудвах как може такава пестроцветна градина от човешки глави да седят и да слушат, когато за българите това е много трудно и в тази разнoliko аудитория с различни представители на всички възможни убеждения, които съществуваха не само у нас, но и в света. Те бяха представители така както чуждите посланици се намират в посолствата в България. Ето например една от стенографките - Паша Теодорова, която работеше непрекъснато, стенографираше, дешифрираше, редактираше и подготвяше беседите бе по произход бесарабска българка. Беше половин руския, половин българка. Кое бе у нея водещото и кое бе присадено у нея не можах да разбера, но тя свърши много работа. Тя не бе безразлична към всичко това, което ставаше в Русия след войната както и по време на революцията. Нейното съзнание бе отворено и бяха поставени много въпроси от нея към Учителя и тя ги получаваше и ги записваше. По време на Школата друг представител на руския народ нямаше, така че тя беше половин посланик.

След като бе започнала войната и след като се премести Учителят в Мърчаево там заварихме в групата на брат Темелко един руснак, който също бе каменоделец като Темелко. Казваше се Владо. Той бе изгонен, прокуден от революцията в Русия и беше си намерил място в най-трудната компания на брат Темелко, защото беше станал каменар, работеше с чука, но бе привел чрез Темелко част от идеите на Братството. Тук Владо се среща с Учителя, а той със своят такт нареди на Владо да вземе участие в благоустрояване на дома на Темелко, така че направиха стъпалата, оградиха къщата и той взе участие при изграждане и каптиране на извора, който бе наречен „Изворът на Доброто“. Да не смятате, че това беше кой знае каква голяма работа. Един път Учителят сподели: „Един от недъзите на руския народ е, че не иска да работи. Е, сега ще накараме Владо да работи та дано чрез него се задействува и руския народ“. Владо се захвана на работа ама на му се работи. Ние, сестрите минаваме покрай него и му подхвърляме: „Работи, Владо, защото сега зад тебе стои цяла Русия, тебе гледа, на теб се надява и в теб е спасението на Русия“. Владо се усмихва като смята това наше изказване ей така за подбив. А ние говорехме сериозно, защото бяхме чули изказването на Учителя, знаехме закона и познавахме онази вътрешна верига, по която трябва да протече този закон. Заобиколиха го Владо братята и сестрите, започнаха да търсят неговата помощ и полека-лека той навлезна в един общ поток на вътрешен кипнеж, включи се вътре в него една сила, която започна да го организира. Владо се измени, организира се, каквото хванеше го правеше, беше спрял да пие и да пуши и беше станал вегетарианец. А това не беше малко. Учителят забеляза промяната у него, а ние му докладвахме за това, защото чакахме какво ще стане по-нататък с Русия. Да, с Русия, а не с Владо. Бяхме стигнали до епохата на велики обобщения. А между дру-

гото цялото пребиваване на Учителя в Мърчаево беше обобщение на неговото пребиваване на земята. Това по-късно го проумяхме след като издадохме последните му слова под надслов „Заветът на Любавта“.

Ето Учителят е отново при Владо: „Е, сега Владо, можеш да бъдеш доволен. Русия ще ти бъде признателна, защото чрез теб тя видя какво значи работа и труд“. Учителят правеше разлика между работа и труд. Когато човек работи за себе си е труд, а когато работи за Бога е работа. А Владо именно това правеше.

И така ни в клин, ни в ръкав Учителят каза: „А сега, Владо, иде най-важното. Ще започнеш да учиш. Ще завършиш гимназия, че дори и университет“. Владо отвори уста, мига, не знае какво да каже. Ние подскачаме от радост и се усмихваме, а той стои като зашеметен. Как така да учи, та той е забравил всичко. Завъртяха се сестри около него, разказаха му как Учителят лично ги е накарал да учат, че са завършили гимназия, че след това и университет. А след това Паша в София му показа двете си ръце с десет пръста, че толкова са били нейните ученици, които са завършили гимназия при нея като частни ученици. Хвана се Владо да учи, помагаша му от тук от там и той завърши гимназия, а за онази епоха не беше лесно, не беше малко, хвана се на работа като учител по руски език и тръгна по своя път. Накрая се загуби от хоризонта. Той беше си свършил работата, защото беше изпратен за руски посланик при Учителя и да представлява руския народ и така той завърши успешно посланичеството си при Учителя като на финала започна да учи и да се образова. Не забравяйте, че това бяха най-динамичните и усилни години в историята на човечеството, защото Втората световна война беше в разгара си и идваше нова епоха когато трябваше да се вземат кардинални решения от Учителя. И те всички се взеха в Мърчаево. А Владо беше там, неговото съзнание присъствуваше и по вътрешна връзка бе свързано с колективното съзнание на руския народ и Учителят работеше чрез него върху руския народ и чрез неговото съзнание той препращаше онези кардинални решения за бъдещото на руския народ. А тези решения бяха взети в Мърчаево, а посланик тук беше Владо. Тук се взеха всички кардинални решения за епохата за следващите 45 години. Тук се взе решението за отваряне на втория фронт от съюзниците срещу Германия и лично Владо участваше при това събитие. Учителят отива при „Изворът на Доброто“ и в момента там са Владо и Весела Несторова, Учителят взима един инструмент и прави един отвор встрани на водата, за да може да изтича по-добре. Прави го и казва: „Владо, решихме да отворим втория фронт“. На следващия ден, имаше радио в Мърчаево, имаше хора, които знаеха английски и чува новината за отваряне на втория фронт. Тук присъстваха и други приятели, които се явяваха в строго определени моменти и чрез тях се задвижваха някои събития, които трябваше да протекат по онзи начин, по който ги бе определил Учителя.

Имаше и един друг случай с Владо. Бяхме няколко души до Учителя, между които аз, Борис, Владо и Весела Несторова - една интелигентна сестра, завършила английски колеж и добра поетеса, певица и композиторка. Когато тя видя Владо, каза: „Каф е добър“. А това беше един жаргон и означаваше колко е добър и че много ѝ харесва. Тя се залепи за него и не го пусна. А тя беше млада, хубава, красива и можеше да съблазни всеки, който си поиска, а камо ли добродушния Владо. А пък той нямаше нищо против да бъде съблазнен. Учителят ги изгледа двамата, после нареди нещо на Владо да му донесе, ние останахме при Учителя и след това се разотидохме. След този случай Учителят взе Владо до себе си, беше му непрекъснато под ръка за всяко нещо като по този начин не му позволи да попадне под влиянието на Весела. Една от най-слабите черти на славянството и Русия според Учителя

това е разврата и пианството. А Учителят чрез Владо работеше и върху тези недъзи на руския народ. Навремето Владо е бил пианица, след това отказал да пие, че дори стана и вегетарианец. И тук Учителят се намеси, за да го спаси от едно изкушение, защото той не бе един обикновен Владо, а той посланик на руския народ при Великият Учител.

Учителят се прибра на Изгрева, след това дойде време той беше тежко болен и се занизаха трудни, болезнени дни за цялото Братство. Учителят беше вече много зле и дишаше много тежко. Последните дни при Учителя идват Владо и Весела Несторова хванати за ръце и чакат да ги приеме Учителя. Аз съм там и виждам как Учителят е болен, диша тежко и ние се чудим как да му помогнем и да облекчим страданието на неговото изнемоляло физическо тяло. Учителят ме поглежда и казва: „Ето ги, виж ги, дошли да ме питат дали да се оженят. Светът се е запалил и гори. Небето трещи и гърми. А те искат сватба да вдигат“. Учителят беше много огорчен. Аз ги погледнах и нищо не казах. Та като светът гори и небето трещи човек е на изпит пред Силите небесни и пред Бога. Така те двамата си тръгнаха и отидоха да си държат своят изпит. Как го издържаха ли? Ами отидете и попитайте Весела Несторова. Тя ще ви разкаже за техният общ опит. А път аз ви разказах за изпита, който държеше Владо като посланик на руския народ при нозете на Великия Учител.

287. СЛАВЧО ПЕЧЕНИКОВ - ИЗПИТ ПО ЧЕСТНОСТ

Когато започна да се устройва Изгрева Учителят беше наредил да се закупят местата от селяните в един голям периметър - от шосето за Дървеница до Диана бад. Но какво правеха възрастните приятели, какво умуваха, но те не изпълниха това нареждане. Ние бяхме тогава млади, нас ни интересуваха други неща, а пък възрастните приятели бяха авторитети, познаваха законите на обществото и движеха всички организационни въпроси на Изгрева. А главен ковчезник беше Тодор Стоименов, който не даваше лев без знанието на Учителя. Пари можеха да се намерят, но стана така, че местата се изкупили от външни хора, заселиха се чужди хора около нас, които впоследствие ни пречеаха. Като похлупак на всичко отгоре зад салона на Изгрева се залепи една кръчма като мястото бе закупено от противниците на Учителя - свещениците, които го дадоха под наем, намериха човек, построи кръчма. Там се пианстваше, вдигаше се врява, носеше се мирис на кебапчета и точно под носа на Учителя. Така че за всяко непослушание се получаваха големи неуредици. Учителят бе наредил местата да се разпределят по един декар и всеки да получи един парцел, където да си построи къщичка и да има място да си засади овощни дръвчета, да има градина, в която да си посажда зеленчук, да се правят нашите опити съгласно методите на Учителя и накрая този двор да служи за прехранване като се изваждат от него плодове и зеленчуци.

Така се намери един селянин, който продаде една нива от два декара и шестотин кв.м и вместо да се закупи от двама човека то тя се закупи от седем човека. Така с нотариален акт N 176, том 26, регистър 5224, номер дело 4822 от 1931 г. тази нива бе закупена от следните лица: Славчо Георгиев Печеников и Борис Николов Дойнов общо 500 кв.м, Райна Захаријева - 592 кв.м, Гена Папазова - 608 кв.м, Никола Антов Вълчев - 300 кв.м, Стоянка Илиева Христова - 300 кв.м, Йорданка Иванова Писинава - 300 кв.м.

Така Славчо Печеников и Борис Николов взеха общо 500 кв.м като от едната страна Борис построи къщичка, но после Славчо също построи от

другата страна къща като не даде никакви пари, а мястото бе платено от Борис. Трябваше да се построи клозет, който бе построен от Игнат Котаров и Борис, но после ни изпъдиха от клозета без дори да платят за мястото и за труда. Славчо измъкна много пари от Борис и не върна нищо. Той беше много деен, тичаше напред-назад, организираше уж нещата, а Борис стоеше настрана - не му се разправяше, защото нямаше отношение към съвременните институции и не ги обичаше. Той работеше и даваше пари на Славчо Печеников, а той го лъжеше и обираше. Отидох накрая при Учителя и му разказвам как са нещата до този момент. Учителят каза: „Славчо е много опасен човек, пази се от него“. Но когато обръщах внимание на Борис, че той работи за втори предприемач и че ще бъде изигран от Славчо, то Борис ме сръзваше веднага. Не се съобразяваше изобщо нито с мен, нито дори с мнението на Учителя, за да бъде по-внимателен и предпазлив с такива опасни човечи. Така че Борис работи за този що духа по полето. Да се разберем - не работи за Духа Божий, а за онзи що духа по полето. Ето Духът Божий му казва що да прави чрез устата на Учителя, а той вярва на онзи що духа по полето и що си разиграва коня по Изгрева. Така покрай неразбориите на Борис и превратните му схващания аз бях принудена също със страдания и мъки да вървя до него като съпруга.

Славчо Печеников се свърза с една американка на име Хаскел, много добро и интелигентно момиче. Свърза се, а после изостави това момиче. Тя беше принудена да напусне България. А тя му завеща всички пари и библиотеката си. С тези пари Славчо си направи къща, защото те бяха около 50 000 лв., а това не бяха малко пари по онова време щом можа да си направи с тях къща и после като капак отгоре си паляха печките с книгите, които му бе оставила и завещала Хаскел.

Тогава се появи Люба, която влезна под кожата му, успя да го прикотка, тя забременя от него и той бе принуден да се ожени за нея. Той беше отнесъл въпроса до Учителя. Учителят го изслушва в присъствие на свидетел и му казва: „Когато трябваше да бъдеш твърд ти беше мек. А сега когато трябва да бъдеш мек си твърд“. Стои Славчо, слуша, мига и накрая след дълго умуване разбра какво искаше да каже Учителя и се ожени за нея. По-късно му се родиха две момичета - Людмила и Боряна. Минаха години, бракът им бе несполучлив, той се запиля по друга линия да си търси приятелки при жива съпруга. Преди това Люба беше приятелка с Михаил Иванов и след заминаването му за Париж тя се сприятеля със Славчо. Беше певица и мил човек. Та Славчо тръгна по една линия поради несполучливия си брак, а пък Люба тръгна също по друга линия, за да търси утешение от несполучливия си брак. Ето така се развиваха нещата на Изгрева под носа на Учителя. Защо ви разказвам тези неща? Не за да видите какво представлява външният Изгрев, а защото такова поведение беше престъпление към Учителя и Школата му. Той даваше Словото на Бога, Учението му бе съобразно Високият идеал, а учениците му правеха и вършеха отвън точно обратното, дори постъпваха много по-лошо от онези, които бяха долу в града. Явиха се и други такива съпружески двойки с нехармонични брачни взаимоотношения, ставаха скандали и накрая това всичко даваше повод на обществото да си създава отрицателно мнение към Учителя, да хвърля кал върху името му.

Имаше една сестра, казваше се Елена Каназирева от Стара Загора, която имаше една дъщеря, която се влюби по онова време в Славчо, той сподели любовта си с нея, а после я заряза. Тя не можа да понесе раздялата, получи се вътрешен срыв на чувствата в нея, те я разрушиха, тя се разболя и си замина бързо-бързо от този свят. Елена Каназирева плака дълго, но не можа да разбере защо дъщеря ѝ си замина толкова рано - тя не знаеше за тази

развързка. Учителят ме извика и каза: „Слави е виновен за дъщерята на Елена. Тя си замина заради него. Но не недей да го разказваш, защото тя ще го намрази“. На никого не казах това и чак сега го изнасям, за да се видят какви драматични събития ставаха и какви последици носеха нарушенията на духовните закони в Школата на Учителя.

През 1972 г. властта реши да се разруши Изгрева и да се премахнат всички построени къщици, за да се подготви бъдещ терен за новите строежи, които трябваше да бъдат построени. Беше наредено всички притежатели на имот да представят своите нотариални актове и понеже Славчо Печеников бе деец той реши да задвижи този въпрос, но аз помолих Борис да ме послуша и да предаде собствените си документи на адвокат, който да задвижи целият въпрос. И точно тогава Славчо се опита да изиграе отново Борис и да му вземе местото. Той изобщо не предполагаше, че Борис има нотариален акт същият, който го цитирах по-горе. Самият адвокат се възмущаваше от него пред мен и за мен не беше изненада, но на Борис му беше чудно защо адвоката се възмущава от постъпките на Славчо. Накрая Борис се връща у дома и споделя: „Ама знаеш ли, че този Славчо е наистина много опасен човек, трябва да се пазим от него“. Аз седнах и се смях от сърце, отдавна не бях се смяла така. Борис чак след 50 години беше успял да се добере до едно положение, което Учителят го беше казал навремето. Беше най-забавното, че повтори същите думи на Учителя от преди 50 години. Аз му извадих тетрадката си и му показах на коя дата е записано това изказване на Учителя. А той с изненада се обръща към мен: „Ами защо не ми си го казала досега, за да зная и да се предпазвам?“ Ето такъв беше Борис, живееше в своя свят, мъчеше се, страдаше, правеше погрешки и в един момент му се отварят очите, когато вече е не само късно, но и безпредметно да се говори и правят обобщения. Трудно се издържаше на такова съжителство с него. А адвоката дойде у дома и каза: „Аз съм 50 години адвокат и за пръв път в живота си виждам такъв изпечен мошеник като Славчо Печеников“.

През време на процеса срещу Братството през 1957/58 г. Славчо отиде в другият лагер срещу нас. Не се учудих много, защото беше заявил впоследствие пред всички, че след като Борис е влезнал в затвора той си е изиграл вече ролята и други трябва да дойдат на негово място. Той и другите около него смятаха, че Борис в затвора няма да издържи, ще умре и загине и че трябва той да стане председател на Братския съвет. Когато Борис излезна от затвора и по-късно се вида, че не е необходимо никой никого да замества, защото вече нямаше нищо, а Изгрева беше ликвидиран, унищожен и сринат до основи. Ето как работи Учителя с обикновени методи. Той постави Славчо в напълно естествени условия да се прояви такъв какъвто е. Така се познава естеството на човека и това, което разказвам не се отнася нито за ученици на Учителя, а е дори под всякаква критика, защото онези в града, светските хора, постъпваха много по-честно и доброжелателно. Учителят виждаше и знаеше това и търпеше. Учениците трябва да се опознаят чрез последиците на своите действия. Отидох веднъж при Учителя да протестирам защо се правят толкова безобразия на Изгрева. „Учителю, защо не им кажете да не правят такива погрешки?“ Учителят отговори: „Аз да им кажа, пак ще я направят. Нека я направят, за да има какво да поправят, изправят и да се учат“. Ние наистина пребивавахме в една необикновена Школа. Дойде време, Учителят си замина и дойде учителя на света, който да ни учи на светските закони. Този учител беше строг и онези, които не си издържаха изпитите бяха скъсани. Всеки му се отнемаше според онова, което бе показал като разрешение на своята задача. На никой не му се размина и всеки си плати както

трябва пред онзи учителя на света, който дойде на Изгрева да ни преподава ненаучените уроци в времето на Школата на Учителя.

288. СЪДБАТА НА КНИГОИЗДАТЕЛЯ СВЕТОСЛАВ СЛАВЯНСКИ

През време на Школата беседите на Учителя се печатаха на различни места - ту в София, ту в провинцията в зависимост коя печатница е свободна. Тогава печатниците бяха частни и достатъчно бе да си платиш и да ти се отпечата онова, което желаеш. Духовенството употреби много усилия да изкара подходящи закони, за да се забрани да се печатат беседите на Учителя, но винаги се случваше нещо, което пречеше и така не можаха да изкарат такъв закон. Въпреки това печатането вървеше много бавно, защото нямаше достатъчно средства, а ние бяхме от бедни, по-бедни. Затова Учителят даде задачата с левчето, където всеки ден ученикът трябваше да отделя един лев в разстояние на 365 дни и накрая тази сума той я донасяше на Изгрева и за нея получаваха отпечатани беседи. Друга причина бе, че всичко падна върху плещите на Паша - да се дешифрира, редактира и подготвя за печат, а това бе работа за десет човека, а тя я вършеше сама. Имаше приятели, които имаха средства, но не отвориха своите кесии да дадат пари за печатане Словото на Учителя. Смятаха, че има по-сериозни неща и по-належащи във времето, в което живееха. Накрая се оказа, че времето за печат бе отминало и дойде другото време, когато всичко бе забранено от властите.

Ще ви дам един пример със Славчо Печеников, който стана издател и във връзка с това си промени името и стана на Светослав Славянски. Сключи един договор с американци, които издаваха серията „Безсмъртни мисли“ и той започна да я представя от 1939 г. и бяха издадени дванадесет тома. За тогавашното време тази серия беше много сполучлива. Славчо по онова време беше много деец, организираше излизанията на Братството на Седемте Рилски езера, разполагаше със средства, работеше със замах и с голяма енергия. Идваше при Учителя с една американска кола, понякога го взимаше и го водеше на Витоша на екскурзии или на Рила придружен от приятелите. Но обичаше много да се перчи и да се показва. Учителят го оставяше да се перчи само работа да върши. Но той не можа да свърши най-важната работа - да използва издателството си и да отпечата беседите на Учителя. А се кълнеше във вярност на Учителя дори и отгоре. Тогава Неделчо Попов, който беше технически оценител в Държавната печатница, а по това време това бе най-високата служба в нея, който беше много верен, предан и чист брат взе разрешение от Учителя, говори със Славянски и му дадоха беседи да бъдат отпечатани в неговото издателство. Той започна да печати, но вземаше много по-скъпо от другите печатари. Когато Неделчо научи това и видя, че при Славянски е много по-скъпо и че той гледа търговската страна, той развълнуван отиде при Учителя и му разказа всичко. Учителят беше много недоволен и нареди: „На Слави да не му се дава вече нищо“. Така и стана. Неделчо преустанови работа със Славянски и от този момент неговата издателска дейност започна да върви назад докато се дойде до 9.IX.1944 г., когато дойде комунистическата власт и национализираха всички печатници и издателства. Така той постъпи като търговец към издаването на беседите на Учителя. Така се проигра една от най-благоприятните възможности при него да се отпечата всичко. Заради това свое нарушение той след това плати скъпо,

Например, Георги Радев бе превел от френски „Жан Жак Русо“ от

Ромен Ролан и я предаде на Славянски за печат. Тя беше първата книжка от неговата поредица и за този превод Георги Радев не получи нито лев, а печалбата си я прибра Славянски. Ето как той работеше.

Минаха години, Славянски искаше да отиде в Америка и да издава не издадените беседи непосредствено след заминаването на Учителя, когато се промени старата епоха и дойде новата. Той искаше да ходи в Америка, защото си беше чист американски дух и който нямаше нищо общо с каузата на българския народ както и с каузата на Учителя, Школата и Словото на Учителя. Ние бяхме го видели, защото бяхме негови съвременници, а пък Учителя го провери няколко пъти и той се провали и не издържа на изпитите. Един път се провали с Неделчо, когато реши да търси печалба от отпечатаните беседи на Учителя. Втория път се провали с нас, когато постъпи много нечестно, за което Учителят ме предупреди да се пазя от него, защото е опасен човек.

Той разви трескава дейност и пред Братството излезе с декларация, с която му се искаше да му се прехвърлят правата за издаване беседи на Учителя, че като отиде в Америка да издава непечатаните беседи. Искаше да му се даде официално разрешение, да му се подпомогне с пари и да се изпрати там по живо и по здраво. Тогава беше още възможно да се пътува свободно понеже имаше икономическа емиграция, която официално заминаваше за Америка с американски паспорти и с разрешение от властите. Значи неговият път бе свободен, а що се отнася за пари тогава Братството имаше още пари и можеха да му ги дадат, а той щеше да отиде там и да ги похарчи. Ако бяха му ги дали той щеше да замине и след това тук Братството нямаше да има пари, с които да печата. А с тези пари те отпечатаха от 1945 до 1950 г. 51 томчета и то на Изгрева, където бе направена братска печатница.

Значи всичко беше готово и Братският съвет беше почти решил да му се отпуснат пари. Тодор Стоименов като председател на Братския съвет бе съгласен, защото те смятаха, че сега е времето светът да се залее от Словото на Учителя. Борис Николов също беше съгласен, Боян Боев също и всички вече умуваха кога трябва да тръгне Славянски за Америка. Но тук стана засечка. Засечката бях аз. Аз скочих на крака и се противопоставих най-енергично като викнах у дома Неделчо Попов и го накарах да отиде и да разкаже пред всички на Братския съвет какво му е наредил Учителя, когато е разбрал, че Славянски печели като търговец от Словото на Учителя. Неделчо отиде там, разказа целия случай и цитира думите на Учителя: „На Славчо да не му се дава нищо“. Всички бяха много разочаровани, че не могат да изпратят Славянски с братски пари в Америка. А по-късно той с живота си потвърди, че беше от горе до долу търговец и всички онези, които не го познаваха го опознаха и казваха: „Добре, че не му дадохме пари, щеше да ги изгори, щеше да ги изкористи и да опорочи всичко“. Между другото беше още пресен спомена за онази мила американка на име Хаскел, която той навремето зарязал, която отиде в Америка, напусна България разочарована, остави парите си на Славянски, с които той си построил къща, остави библиотеката си, чиито книги дълги години се въргалия в килера и с тях си палеха печката и накрая с парите на Хаскел като си построил къща той смяташе, че ще живее щастливо и прещастливо в нея. Но се случи точно обратното, защото с чужди пари взети по нечестен начин не се гради щастие и то с друга жена. Ето той трябваше да научи един окултен закон, той го учеше дълги години, а пък ние, останалите отстрани наблюдавахме и проверявахме колко са опасни чуждите пари и колко са безмилостни и строги окултните закони и то в една Школа, която трябваше да се нарича Школа на любовта.

289. НЕОБИКНОВЕНИЯТ ПЛАН ЗА ЕДИН ДОМ

Славянски беше изключително деен в братските среди с доказани организаторски способности, с невероятен динамизъм в себе си. В сравнение с другите младежи, които дойдоха по-късно той изпъкваше с невероятното си умение да пробива и да реализира онова, което си е наумил. Беше човек на големи и грандиозни планове и макар че беше деятелен не можа всичко да вмести в себе си и да реализира докрай. Веднъж така се случи, че аз трябваше да уточнявам с него някакви неща и точно се разпразяхме, а той ме обсипваше с поток от думи и разсъждения, от които аз не можах да се съсредоточа и да видя какво накрая той иска да каже. Аз го слушам, слушам, от него излиза поток от думи срещу мен, които ме удавят и аз едвам издържам. Точно по това време мина покрай мен Учителя, отправи ми един строг поглед, аз замръзнах, след това станах и си отидох. Изчаках да се освободи Учителя и отидох при него. Без да му разказвам нищо, той само ми каза: „Пази се от Славчо, той е много опасен човек“. Това така ме озадачи, че аз вече се държах настрана и бях изключително резервирана към него.

По време на събитията през 1957/58 г. всички на Изгрева бяха принудени да се определят кой на коя страна ще застане. Имаше две страни, два фронта, които воюваха помежду си и неутрални нямаше. Беше дошло време всеки да се определи. Той също се определи и застана на страната на нашите противници, които воюваха срещу нас. Дойде време, премина съда, тези които трябваше да бъде осъдени бяха осъдени и те отидоха в затвора. А това бяха Жечо Панайотов и Борис Николов. Те са в затвора, а Славянски идва при мен и изяснява желание да работим заедно за братски цели. Казвам му: „Ти вече работи с другите и ето видяхме вашия резултат от вашата работа. Едни са в затвора, Изгрева е затворен, заключен и под катинар. Как ще работиш с мен, когато между двама ни стои катинара, с който вие заключихте Изгрева и още двама затворника“. Той ме гледа и започва да ме убеждава, а аз го срязах: „Аз на теб нямам никаква вяра и не мога да работя с теб“. Така се разделихме и се убедих в думите на Учителя, че беше наистина опасен човек.

Сега ще ви разкажа един друг случай, който нееднократно ми го бе разказвал Митко Грива. Братството се намира на една екскурзия на Мусала и всички сутринта в три часа сутринта стават, нареждат се в колона по един и тръгват да изкачат връх Мусала. Колоната се източва нагоре в тъмнината и от време на време мъждука някой запален фенер или блещукат електрическите фенерчета на приятелите. Тези излизания в планината нощем бяха пълни с необикновено тайнство. По това време двама един след друг вървят Славчо Печеников и Митко Грива. През цялото време Славчо обяснява на Грива каква къща трябва да си направи, как да бъде изложението ѝ, как ще си направи стъклен покрив, че през него да преминава слънчевата светлина, как ще се огрява къщата от горе надолу, какви ще бъдат прозорците и още такива неща. А по това време той има пари и вече разказах чии бях тези пари. А по това време Митко Грива върви и се възхищава, защото той тогава е беден и едвам свързва двата края. Ето приближават да пристъпят към самият връх. Онези, които са се изкачили вече са около Учителя. Обикновено в такива случаи той казва по някоя и друга дума, когато се изкачи на Мусала, защото обстановката предполага за откровение на Духът и за тайнствени, мистични слова. Обикновено Учителят говори малко, защото е още здрач и зората не се е пропукала. Така Учителят постъпва при всяко едно изкачване на Мусала. А при това изкачване в последните метри така се развиват нещата,

че Учителят е непосредствено пред тях двамата и точно когато пристъпват и трябва да направят последната стъпка, за да бъдат горе на върха, то Учителят се обръща към Славчо и в присъствие на Митко Грива му казва: „Когато дяволът реши да вземе на някого главата го накаква да си направи именно такава къща, с такъв план, който ти гради от хижата до върха“. Учителят се обръща и продължава и отива към групата приятели, които го очакват. Грива занемаява от тези думи, защото знае, че той е присъствал на целият разговор, защото той е неотклонно със Славянски и заедно вървят един до друг от хижата долу до самият връх, а пешком се изминава този път нощно време обикновено за 3-4 часа. Как се случва, но по-късно Славянски забравя този случай и когато Грива му го припомня след като се развиха много събития той се учудваше как може да забрави такова нещо.

Славчо си направи голяма къща с градина. Накрая той влезна в една сделка с един художник, който искаше да купи част от мястото и къщата, но Славчо не се оказа честен, искаше да го изиграе, тогава художника отиде и го предаде на милицията, че го е измамил и му е взел парите. Отиде милицията и направи обиск на цялата му къща и мазето му, което служеше на склад на много братя и сестри, които укриваха в него беседи от Учителя, то те бяха разкрити и милицията ги натовари на едни камион и ги откара вдън земя. Ето така накрая се сбъднаха думите на Учителя, че дявола ще му вземе главата с тази къща и тя стана повод да се направи големия провал при него и стана причина да се изземат толкова много беседи от него. Над Изгрева витаеха сили, които бяха разрушителни. Онези, които работеха с методи противни на Учението привличаха тези сили, те влизаха в тях, ставаха проводници и след това ставаха оръдия на тези разрушителни сили и от там идваше разрушението, което се стовари върху Изгрева.

Първата му жена Люба отдавна беше починала. Накрая той се ожени за една млада, хубава жена. Цяла-целеничка Кума Лисана. Завъртя се около него, завъртя си опашката тази Кума Лисана и Славчо падна в капана. Е, сега този път той няма къде да бяга и ще си научи урока чрез нея. А дъщерите му се запиляха по чужбина и те ще си научат урока, защото някой трябва да плаща за полиците на баща им. Нали е такъв окултният закон, че всяко пресъпление се изплаща до четвърто поколение, а пък всяко благословение върви до хиляди родове.

Ето сега се разрушава Изгрева, ще дойде време да се разруши и къщата на Славчо и ще се види колко струва необикновеният план за един дом и непременно ще се сбъднат думите на Учителя, които бе казал на Мусала. А вие останалите ще проверите дали е точно така. Човек трябва да съгради неръкотворен дом вътре в себе си и да го построи на канара. Чак тогава ще има благословение, когато реши да служи на Бога с Любов. Тук в Школата на Учителя всеки имаше свой път, който бе личен негов път. Всеки решаваше своите лични задачи и след това трябваше да се решат и другите задачи, които бяха поставени от Учителя като общи задачи на Школата. Но когато човек не може да реши собствената си задача той не може да бъде полезен и на останалите.

290. ТОДОР СТОИМЕНОВ И ПЪРВОРОДСТВОТО

След заминаването на Учителя беше поставен въпроса за охрана, съхранение на неговите вещи и стаята му в такъв порядък какъвто беше при него. Аз бях една от трите сестри, която бях най-приближена до него. Савка

бе първата и бе сложена да Учителя да го обслужва, но тя си замина шест месеца след Учителя. Втората беше Паша Теодорова, но тя се занимаваше като стенографка с беседите и беше заангажирана с печата на Словото му, освен това не беше устроена така, че да се занимава с дом и бит, нямаше тези сръчности. Тогава съвсем естествено се спряха на мен и аз бях тази, която чистех стаята на Учителя, преглеждах дрехите му, проветрявах ги и изобщо се грижех да бъде в ред и порядък стаята му. Тогава узря в нас идеята да направим музей и да оставим непокътнати всичките вещи, с които той си е служил. Между другото аз се грижех за мястото, където беше погребано тялото му като върху гроба му бяха насадени подходящи цветя и босилек, които бяха вътре в елипсата, а извън елипсата бе оформена подходяща градина с пет лъча и там се садяха лехи с цветя и мястото беше уютно и приятно, защото приятелите идваха тук за поклонение и за размисъл.

Преди години от град Варна бяха дошли Емануил Иванов и жена му Люба Иванова като Емануил беше дълги години ръководител на тамошното братство. Изключително амбициозни хора. Аз искам да ви разкажа за едни курабии, за едни сладкиши, които спокойно могат да се оприличат към онази притча от Библията където навремето си продадоха първородството за паница леца. А тук се продадоха за едни курабии и сладкиши. След като си замина Учителя брат Тодор Стоименов бе обявен от всички за ръководител на Братския съвет. Той бе един от първите трима ученика на Учителя заедно с д-р Миркович и Пеню Киров. По време на цялата Школа той бе най-довереното лице на Учителя, всички парични средства ги държеше той и беше ковчежника на Братството. Беше пестелив, не обичаше да прахосва пари и когато трябваше да се даде някоя сума за братски цели много се опъваше и не искаше да се пръскат парите за щяло и нещяло. Но щом като нареждаше Учителя той веднага даваше необходимите пари. Не можехме да му се сърдим, защото преди десетилетия те бяха започнали с по няколко гроша. Но използваха една негова слабост, че обича сладкиши и курабии, подкупиха го без да се усети като спечелиха благоволението му. И го заблудиха.

Явява се Люба Иванова, съпругата на Емануил Иванов, започва да прави сладкиши от хубави, по-хубави, от вкусни, по-вкусни и ги носи през ден на Тодор Стоименов. Поднася му ги, говори непрекъснато за Учителя, колко много го уважава и цени и как единствената ѝ мечта е била да се грижи за неговата стая и за вещите му. Като подтик това е разбираемо за всички, но като умисъл Тодорчо не го разбира. Харесват му сладкишите, харесва му уважението, което му се указва, а той беше възрастен и възрастните хора харесват едно такова внимание предложено от по-младите. Но колко сладкиши той бе изял не знай, но като гръм от ясно небе дойде новината, че на едно от поредните съвещания на Братския съвет аз бях освободена от това задължение и на мое място беше назначена Иванова като ключа от стаята ѝ бе предаден. Тодор Стоименов поиска ключа, аз му го предадох и той го връчи на Иванова. Отивам аз при него, поднасям му ключа и казвам: „Научих, че си подкупен от Иванова с курабии и сладкиши и ето предавам ти ключовете, но знай, че за това ще отговаряш пред Учителя“. Той изстена все едно, че го прободоха с нож. Аз треснах вратата и си излезнах, а той остана там да скимти и да вие от болка. Като чух, че вие аз се върнах отново и му казах: „Абе, брат Стоименов, защо не ми беше казал, че ти се ядат сладкиши и че толкова много ги обичаш. Та аз щях да ти донасям всеки ден, знаеш ли, че аз през ден правя сладкиши, защото Борис ги обича, но той не може да ги изяде и ние ги хвърляме на котките и на птиците. Какво ми костваше да ти нося и на теб. А сега ще си провериш какво значи твоето нарушение и ще отговаряш пред Учителя“. Отидох си, а той остана да стене.

За да бъде толкова категорична към Люба Иванова имах предвид и нещо друго. Пред една група приятели заобиколих Учителя той лично беше казал на Люба Иванова следното: „Два пъти си играла предателска роля спрямо Школата. Внимавай да не бъде трети път“. Тази група приятели беше жива и накарах всеки по отделно да отиде и да предаде изказването на Учителя лично на Тодор Стоименов. Как го прие той аз не знам и не знам дали той осъзна грешката си, но че той ще отговаря пред Учителя в това бях сигурна. Тя пое ключа от стаята, а мен ме отстраниха за едни сладкиши.

По това време в Братството пристигна и едно лице - Коста Стефанов, доведен от Никола Антов като счетоводител. По това време Емануил Иванов почина и жена му Люба Иванова и Коста Стефанов се съюзиха и Антов, който беше председател на финансовия съвет попадна под тяхно пагубно влияние. Антов не би направил толкова поразии на Братството ако нямаше кой да го съветва и подпокоросва. Коста Стефанов преди да дойде в Братството като счетоводител е бил при теософите и той там със своите счетоводни умения успя да ги провали и по-късно това свое умение той го приложи и на Изгрева срещу Братството. Ще приложим едно писмо на Учителя до Емануил Иванов, което потвърждава онова, което казах досега.

16.IV.1930 г.

„Любезни Емануил Иванов,

Пътят на живота на всяка душа е постлан с мъчности, които трябва да се преодолеят. Искане за разумност и сила вяра, за да се преодолеят. Между вас се повдига известна психична вълна, на която влиянията са подобни на парите, когато човек забогатява. Две крайности има човек да не затъстее и забрави пътя на труда, пътя на Истината и да не изсъхне, че да не може да стане от мястото си. Пазете се от фанатизма. Изпитвайте духовете. На много пророци тук и в странство пророченията не са напълно верни.

Ходете в пътя на Любовта, имайте светлината за водител.

Само Божията Любов и Мъдрост.“

Подпис: Свещения подпис

Ключовете на стаята бяха в Люба Иванова и тя се грижеше вече и всичко беше под неин контрол. Преди процеса срещу Братството през 1957/58 г. през време на ревизията и следствието Никола Антов и Коста Стефанов взимат ключовете от Иванова, качват се горе в стаята на Учителя, тършуват, взимат писма, подбират някои от тях, които бяха хвърлили петно върху Школата и върху Учителя. А това бяха писма на приятели адресирани лично до Учителя, в които те благодаряха на Учителя за помощта или пък бяха въпроси към него, или пък търсеха помощ и съвети за своя личен път. Повечето от тези писма изобщо не бяха отваряни от Учителя, макар че бяха му поднасяни. Достатъчно беше Учителят да вземе едно писмо, да види адресанта и да се свърже с него мислено и да прецени какъв да бъде отговора и каква да бъде помощта, от която той има нужда. Спомням си, че след 9.IX.1944 г. беше се събрала една голяма кореспонденцията от провинцията и от Учителя и тя беше изгорена от възрастните приятели, за да не се дава повод на властта да се обвини Учителя в нелоялност към новата комунистическа власт. Подателите на тези писма бяха най-различни хора и тогава в умовете на българите се бяха загнездили различни идеи и всеки искаше нещо от Учителя, и всеки застъпваше някаква кауза. Та тогава се изгориха много писма и то на всички онези, които бяха задържани от властта и които бяха заплашени от репресии. По време на следствието срещу Братството, когато ме извикаха в Държавна сигурност следователят беше сложил една купчина писма на приятели до Учителя, взети от Антов и Коста Стефанов, посочи ги и каза: „Ето ги писмата тук. Ние всичко знаем“. А ключовете от ста-

ята на Учителя бяха тогава в Иванова. По-късно тя се съюзи с Никола Антов и Коста Стефанов и така се сбъднаха думите на Учителя, че тя за трети пъти стана предател към Школата. Тодор Стоименов си замина преди процеса, но разбра грешката си, но беше вече късно да я поправи. Сладкишите бяха отдавна изядени, бяха вече забравени, но предателството на първородството за едни сладкиши като окултен закон продължаваше да съществува на Изгрева. Пред ревизорите, които търсеха документи бях извикана да ме питат за тях. „Ако търсите документи, търсете ги в Никола Антов“, беше моят отговор. А Люба Иванова се обърна към мен и изсъска така, че ми смрази кръвта. Тя беше змията на изкушението и тя беше онази, която повлече зад себе си Никола Антов и Коста Стефанов. Един след друг след като си свършиха работата и поръчението на свят господар те си заминаха от този свят. Най-дълго изтрая Антов, защото Невидимия свят трябваше чрез него да покаже какъв е пътят на Школата. И Небето го показа. Антов остана жив, живееше в бараката си, а Изгрева вече бе разрушен. Остана Словото на Учителя, което сътворява духовният Изгрев.

291. НИКОЛА АНТОВ

На 31.12.1944 г. тялото на Учителя бе погребано на Изгрева. Ръководителите на Братствата в провинцията всички без изключение присъствуваха на погребението. На следващия ден те се събраха и започнаха да разискват въпроса да се създаде едно ново ръководство, което да поеме всички работи на Братството в свои ръце. На първото заседание пристига и Никола Антов с кобур и с пистолет. На въпроса защо е дошъл с пистолет, когато има един разказ и опитност на полковник Божков с Учителя, че при Господа с пистолет не се ходи, тогава Антов отговаря така: „С пистолет не се ходи при Господа, но сега има друг Господ и при него се ходи с пистолет“ и той поставя условие, че ако не бъде избран в ръководството ще разтури всичко. А по това време той беше представител на ОФ за целият район и имаше голяма административна и политическа власт. Някои бяха споменали, че Учителят бил казал той да бъде посредник между властта и Братството. Може би това да е вярно, но неговият характер и неговата дейност след това заличи у мен пък и у другите това изказване на Учителя за него. С неговата дейност и анархистични възгледи за живота, за властта и за държавата той направи някои изопачени извращения с административната власт, която имаше и затова беше изпратен от комунистите в концлагер и престоя към шест месеца. След това се върна отново на Изгрева. Веднъж той ме среща, насочва се към мен и изрича следното: „Досега аз бях в затвора, а сега ти ще ходиш там“. Точно по това време бяха започнали големите крамоли и разприавии около ръководството на Братството. Спомням си веднъж Учителят беше казал следното: „Някои духове са изключително пакостни духове и затова са завързани като ученици в Школата, че ако ги пуснем навън в света ще направят много повече поразии. А тук са вързани и няма къде да мърдат“. Аз изохках тогава все едно, като че ли беше ме убол трън, но това изказване на Учителя се оказа вярно и имамхе възможност да проверим всичко това по време на разкола на Братството и предстоящия процес.

В новия Братски съвет бяха влезнали седем човека и след кончината на Тодор Стоименов беше предложено на Борис Николов да бъде председател. Връща се той у дома важен-важен, защото е поставен на първо място, което означава голямо уважение, голямо зачитане и прочие, и прочие. Аз го изслушвам каквото ми разказва, но на мен хич не ми харесваше това,

защото родът им беше щестлавен и една от най-лошите черти на рода беше щестлавието, а те бяха трима братя и една сестра и без изключение бяха от щестлавни, по-щестлавни. Знаех, че Борис не може да се справи с щестлавието на рода и по този начин обрича сам себе си на провал. Освен това бях сигурна, че това не е случайна работа и че това е клопка на онези духове, които воюваха срещу Учителя. Но за Борис беше чудно, че аз мога така да мисля. Но аз бях минала една Школа тука на земята при Учителя, за която той изобщо нямаше представа. Не случайно Учителят веднъж ми каза за него: „Борис досега изключително е живял в Духовния свят и няма никаква опитност на земята“. После продължи: „Опитностите ще му ги дадеш ти“. Как да му дам тези опитности, които имам и познанията, които са у мен когато не ме слуша и не се съобразява с това, което аз мисля.

По-късно назначиха Никола Антоф за ръководител на печатницата, един пост, който му хареса много, защото бе заплатен добре и можеше да отклонява и някой друг лев в джоба си. Като се върна Борис у дома каза: „Сложихме едно куче да ни пази“. Когато разбрах каква е работата бях толкова изненадана от тяхното незнание, невежество и бях възмутена, че бяха си пропилили времето при Учителя и че нищо не бяха научили. Та кучето по-късно се отвърза и вместо да пази Изгрева други го насъскаха, то побесня и започна да ги хапе един след друг, а знаете когато едно побесняло куче ухапе някой човек то човека побеснява. Като резултат от това се яви едно ожесточение между едните и другите и то неминуемо закара Братството до съдебния процес.

Идва веднъж Антоф при мен и Боев и казва: „Дайте на един от учениците на Ада да прочете една беседа“. Ние се стреснахме и се спогледахме. Той много добре знаеше кой, защо и дошъл и каква е неговата задача на Изгрева. През време на ревизията през 1957 г. тримата - аз, Никола Антоф и Коста Стефанов преброихме колко бройки има от второто издание от книгата „Завета на цветните лъчи“. Те бяха около 740 броя. Записахме ги в протокола и те останаха в стаята на Учителя. На другия ден аз отивам с трамвая в града и виждам Никола Антоф и Коста Стефанов заминават с една папка под мишница за някъде. След два дни пристигат двама агенти от Държавна сигурност, които носят бележката на Никола Антоф и Коста Стефанов с бройката на книгите и прибраха всички книжки.

На процеса Антоф каза пред съдиите и пред препълнената зала следното: „Абе, да вземем една надгробна плоча и всички тия да ги погребем“. И той ни погребва заедно с неговите приятели - Коста Стефанов, Люба Иванова и още някои други. Свърши процеса, осъдените отидоха в затвора и после дойде възкресението и те през 1963 г. излезнаха от затвора. Братството бе разтурено, Изгрева беше заключен, всички средства бяха отнети и тогава Антоф се опита уж да съживи онова, което е оцеляло. Взе от властта едно разрешение, че може при него да се събира група предварително одобрена в списък, за да четат беседите на Учителя. Това разрешение бе сложено в рамка и окачено на стената в стаята му и там се събираха някои негови сподвижници. От едната страна е сложен портрета на Георги Димитров, а от другата страна портрета на Учителя и по средата виси в рамка разрешението на властта за събиране при него. Ето така Небето опита всички и накрая всеки отиде на своето си място. И за никой днес няма извинение, че Изгрева в момента е разрушен. Всеки отиде там, където му беше мястото и където сам се определи. А да се определи човек на някъде това е най-важният момент в живота му.

По времето на Школата на Учителя нямаше човек, който при един или друг случай по някакъв повод да не се е обръщал към Учителя за съвет и помощ. Така той е разрешавал своите лични проблеми, получавал е насока в своят житейски път и за него името и образа на Учителя беше всичко. Ние бяхме свикнали с това, че имаше Онзи, който разрешаваше проблемите ни. Изведнъж той си замина и мястото му остана свободно. Сбъднаха се едни негови думи казани пред мен: „Не след дълго време всички се преминете през изпитания“. И това време не се бави много дълго. Изминаха един-два месеца и изведнъж ние разбрахме, че се намираме в друга епоха. Тогава излезнаха на преден план многото спиритисти, които по начало ги имаше на Изгрева и започна да викан на сеанс Учителя, за да им се яви и да им каже какво да правят. Но Учителят отначало не се явява на сеанс. Започнаха да се явяват на сеансите много заминали приятели, които даваха съвети, но като си спомням, че те по времето на Учителя не можах да се справят със своите задачи, то техните съвети на сеансите бяха безпредметни. А дали бяха те, които се явяваха това беше друг въпрос. Всички търсеха и чакаха някаква разрешение, което да дойде отвън, от Небето, от горе, готово и ние да тръгнем да изпълняваме тези нареждания. Изведнъж всички забравиха какво бе мнението на Учителя и че беше против спиритическите сеанси. Това бе едно голяма залитане, което продължи десетилетия.

Вторият етап бе когато изведнъж поникнаха като гъби ясновидци и започнаха да тръбят и да говорят, че Учителят се изявява чрез тях и че Учителят говорел чрез тях. Започнаха да им записват и стенографират говора, а пък онези, които говореха чрез тях употребяваха изрази на Учителя, но когато човек се заслуша в това, което те казват се разбира, че са обикновени думи и фрази без всякакво значение. Тези думи и фрази бяха проповеди и в тях нямаше никакво знание. Дори някои поискаха да сложат някои от тези говорещи ясновидци там в салона, на катедрата на Учителя, та той да говори от името на Учителя и Школата да продаважи и стенографите да стенографират онова, което говори ясновидеца. Тогава те издигнаха един лозунг, че Словото на Бога вечно тече и то трябва да тече чрез тези ясновидци. Добре че се намериха по-трезви хора, че извадиха от беседите онези мисли на Учителя, с които той отговаряше на тази голяма заблуда и че Великият Учител не може да се изявява и говори чрез обикновени хора и нечисти проводници.

Третият етап беше когато някои от провинцията се обадиха, че Учителят вече говорел чрез тях и той давал едни какви си съвети. Точно по това време беше започнал процеса срещу Братството и всички тръгнаха към тези ясновидци, за да се провери какво казва Учителя за съдебния процес и как ще се развият нещата. Най-интересното бе, че нито един ясновидец не пророкува как ще се развият нещата и че ще има осъдени и изпратени в затвора. Те говореха точно обратното. Ето какво значи изпити и какво значи проверка в самия живот.

След това се явиха астролозите, които правеха хороскопи, вещаеха съдбите на учениците на Учителя и предсказваха какви ще бъдат бъдните времена и че всичко около тях ще бъде в рози и цветя. Спомням си един такъв случай, имаше един астролог Иван Антонов и при него бе отишла Павлина Даскалова от Търново, за да ѝ направи хороскоп. Тя отишла при него, сяда с молив в ръка, за да записва какво той ще ѝ каже във връзка с нейните благоприятни или неблагоприятни астрологически аспекти. Той в

разстояние на един час и говори като проповедник за Любовта, Мъдростта и Истината. Тя седи, слуша и накрая му казва: „Слушай, брат, аз съм дошла тук да ми кажеш нещо за хороскопа ми. Ти вече ме държиш два часа и нищо не ми казваш, а ми говориш за онова, което аз мога да си го прочета у дома от беседите на Учителя“. Той отведнъж спира, поглежда я, става и изкрещява: „Вън ти казвам, вън, марш от тук“ и я изгонил като нищо не й казал за хороскопа. Ето този пример малко смешен, плачевен, но беше показателен за всички астролози на Изгрева и всички без изключение не можаха да дадат правилна преценка за събитията, които идваха и за онези, които щяха да разполовят Братството на две и за последващите събития когато Изгрева щеше да бъде унищожен.

Спомням си Невена Неделчева разказваше един случай, когато е имала един тежък въпрос за разрешаване и искала да отиде при Учителя. Искала да отиде при него обаче не смее. Докато получи храброст в себе си решила да отиде в градината и там да покопае с мотиката в лехите. През цялото време тя мисли за своя въпрос, който трябва да представи пред Учителя. По едно време Учителят излезнал, извикал я и казал: „Докога там ще се мата-харите“. Този израз на Учителя е от Мата-Хари, една от най-големите шпионки през Първата световна война. Невена отива при Учителя, сядва и не може да постави никакъв въпрос. Стои и мълчи. По това време всички нейни проблеми, които има в себе си постепенно започват да се преосмислят и да се разрешават от самото присъствие на Учителя. Около десет минути двамата мълчат, накрая Учителят става и й дава знак, че може да си отиде. Въпроса за нея е бил решен и тя постъпва така както проблясва светлината в нейното съзнание от присъствието на Учителя. Ето ви един метод как работеше Учителя навремето.

Спомням си, Георги Томалевски отива при Учителя за съвет по някакъв негов проблем. Учителят му казва: „Вървете. Учете и не се спирайте дори и при мене. А прилагайте Словото ми“. Ето това е друг метод за разрешаване на проблемите по времето на Учителя.

Невена Неделчева беше станала писателка и издала няколко книжки. Отива при Учителя, за да пита дали може да използва някои негови мисли, които да ги използва в своите литературни произведения. Учителят казал: „Вода много, а водоносни малко“. Това е следващият етап, през който преминават учениците.

А сега ще разкажа най-интересното. Тя беше се свързала с Любомир Лулчев и за нея той бе един голям авторитет. Спомням си след заминаването на Учителя пред свои познати тя прави следното изявление: „Когато говоря за Учителя и споменавам думата Учител, то аз разбирам учителя Любомир Лулчев“. Мнозина я възприемат, че това е напълно естествено за нея, а други се окопитват и я напускат, защото знаеха кой е Любомир Лулчев и кой е Учителя Дънов. Та дълги години тя продължи да пише като писателка и продължи да говори за Учителя, но вече никой не знаеше за кой Учител тя говори - за Учителя Дънов, или за учителя Лулчев. Ето има такива етапи на онези, които бяха в Школата на Учителя, идват до един кръстопът и те трябва да се определят. И всеки се определи.

В Школата на Учителя Беинса Дуно има един Учител, има едно Слово и има един Бог.

След заминаването на Учителя един от големите ясновидци беше и дядо Влайчо. Той беше дошъл на Изгрева и беше казал, че сега комунистите са на власт, но следващата година те ще паднат от власт и на тяхното място ще дойдат земеделците, а след като земеделците си отидат след тях ще дойде

да управлява Бялото Братство. А той се славеше като ясновидец, който разрешаваше житейските проблеми на хората. И понеже Изгрева не е случайно място и тук идваха неслучайни хора предадох на онова място, където трябваше изказването на дядо Влайчо и той бе изпратен в концлагер за това свое пророчество. Ето изминаха тридесет години от 1944 г., комунистите са още на власт и те могат да векуват, а пророчеството на дядо Влайчо не се изпълни, а се изпълни нареждането на властите и на кесаря, с което той беше изпратен на концлагер.

Лъжепророците бяха и по времето на Учителя. Те останаха и след времето на Учителя. Те ще дойдат и по ваше време. И следващите поколения ще имат възможност отново да се срещнат с тях. Разказах ви как ние решихме този въпрос с лъжепророците. Всичко онова, което те пророкуваха беше лъжепророчество. А ние чрез живота си го проверихме.

293. ДИСХАРМОНИЯ В БРАТСТВОТО

Още от самото начало при учредяването на съборите от Учителя от 1900 г. започва едно видимо разногласие между членовете на веригата. То се изразява в спречквания, караници и недоразумения. По-късно Учителя дава обяснение на този факт, че други са Силите, които ги противопоставят един на друг. Много по-късно след десетилетия ние научихме, че на Изгрева присъства и Черното и Бялото Братство и че това е Школата на Мировият Учител, който управлява и едната, и другата Школа, защото той е Миров Учител на Битието и Небитието. А по-късно разбрахме, че пред нас е Духът Бейнса Дуно в тялото на Учителя, който е Всемировият Учител на Вселената. Духът Бейнса Дуно управлява цялата Вселена.

Спомням си, когато Учителят изнасяше беседи пред „Класът на Добродетелите“ един ден на 25 април 1923 г. Паша бе поискала Учителя да поговори какви трябва да бъдат взаимните отношения между учениците, за да бъдат връзките по-силни: Учителят бе споменал, че първото нещо е, че трябва да се хармонизират нашите общи действия в една посока. Учителят спомена следното: „Омразата и Любовта вървят заедно както деня и нощта, както тъмнината и светлината“. Олга Славчева откликна изведнъж: „Учителю, ние се презираме даже“. Учителят я погледна, усмихна се и каза: „Не, вие не сте, които мразите, а другите мразят чрез вас, други любят чрез вас. Ами ако аз сега взема твоята глава и с нея мушна Марийкината глава и ти като не виждаш моите ръце тя ще те намрази тогава и ако не знае причината ще каже: „Олге, ти ме удари, че ми пукна главата“. Ти ще й кажеш: „Аз не зная.“ А Марийка ще каже: „Що ме лъжеш“. А пък аз съм този, който взе двете глави и ги удари една в друга. Значи не сте вие, които се мразите, а други чрез вас мразят“. Този разговор ще го намерите в стенограмите. За да бъде по-точна ще ви представя някои мисли на Учителя по този въпрос.

„Съжалявам, че съм отворил тази школа. Да ви кажа една Истина. Знаете ли защо? Когато дойда тук, изпитвам едно болезнено чувство, тия набрали се ваши желания ми причиняват най-големите страдания. И сега аз трябва да правя усилия върху себе си, за да ви говоря. Аз да ви кажа Истината! И ако не спазвате туй правило, тогава аз ще ви оставя да учите както знаете. Решил съм! Аз не искам за в бъдеще да измъчвам себе си. Нито пък ще позволя на моите ученици да ме измъчват. Аз съм завършил своята еволюция, няма какво да се измъчвам повече. Туй, което зная, може често да ви го предавам, но вашите мисли и вашите преживявания се предават върху мен. Приемем всичките ви мисли и ги преживявам вътре. Пък аз не искам да преживея вашите мисли. Ако вие сте грешници. Аз нямам нищо об-

що с вашите грехове. Добрините ви бих ги изнесъл по-добре, но да съдите в умовете си и да не говорите, че туй било, онова било. Аз не искам да слушам. В душата си съм сит на укори и на неблагодарности. Аз не искам сега по никакъв начин да огорча Оногова, Който живее в Мен. Туй не го позволявам! Онзи, Който Ме е учил. Онзи, Който живее в мен, върху Него аз не искам да прехвърля никакви укори! Аз може да нося, но заради Него, щом дойде до Неговото Име - аз съм готов да жертвувам всичко! Между вас и мен трябва да се разчистят всички въпроси. Нищо повече! За в бъдеще онзи, който не постъпи тъй, аз да ви кажа, ще обърна гръб и няма да ви погледна вече! Туй е правило в Бялото Братство. Онзи, Който живее в нас, Господ си има път, по който върви и няма да ни чака. Слънцето изгрява, земята се върти всяко нещо си върви по определения път. Ние не можем да изменим законите на Битието."

"Без страдания няма повдигане. Това е един велик закон. Който иска да влезе в Царството Божие без страдания той желае невъзможното и немислимото. Бог иска от нас да се самопожертвуваме, защото Той се самопожертвува. Да бъдем подобни на Него.

Невидимият свят идва, за да ви помогне и вие не пропускайте да се възползвате от помощта му.

Всяка лоша дума през време на събора на веригата може да произведе буря и да има изключително тежки последствия както за вас, така за народа и за управниците."

"Вие нямате време да се отклонявате, нито да се бавите. Кармата ви е назряла. Ако не ликвидирате сега, ще останете за след 2000 години. Няма време за философстване. Вярвайте в живия Бог. Средно положение няма. Ако отидете с Черното Братство, ще ви одерат кожата. Ако сте с Бога, ще си ходите изправени на два крака и кожата ви ще бъдат здрави.

Заедно с учението, с което се учите, всеки ще си носи отговорностите за отклоненията. И за едно престъпление в сегашното ви състояние, като служители на Братството ще се връщате цял живот на земята, за да го изкупите."

"Между вас има раздори и поради тях аз не съм могъл да помогна там, дето трябва да помогна, а това е, за което аз най-много съжалявам. Ако аз знаех, че ще ми направите тази спънка, никога нямаше да се свързвам с вас и щях сам да върша работата си и да си отида. Но сега вече не мога, защото съм свързан с вашата карма. Вие сега гледате на работата мрачково, като през огледало, но отпосле ще виждате ясно. Както и да гледате и да чувствувате само знайте, че ако това дело се спъне, спъва се и българския народ, спъвате и себе си и то за няколко поколения. Всички вие трябва да знаете и изпълнявате правилото, че не бива да говорите за неща, които не знаете и които с очите си не сте видели и проверили, защото това, което нас ще подигне, то е Истината и самата Истина - никакви догадки, предположения и слухове не бива да ни влияят."

"Вий сте поканени да работите и ако вървите подир мене, добре. И понеже съм свързан с вас искам да ме не спъвате. Защото освен делото и задачата, за която седя, какво друго може да ме спира? Някакво имение и стяжение ли? Културата на съвременния живот ли? Аз не искам да образувам котерия около себе си, която да се кара с този, онзи, с другите хора. Никаква задна цел не искам да имате. И нямате право да се нахвърляте с причини и без причини върху някого, човека, който иска да работи. Вие може би и без да щете ме излагате като един пехливанин и при състезанието вий стоите от страна и ръкопляскате. Обаче помнете, че положителната подква са дава положителен резултат, когато отрицателната - отрицателен

резултат."

"От вас изисквам едно нещо: У моите ученици тук в България липсва почитание. Вие сте крайно груби, всички сте крайно груби. Едва ли ще намеря няколко души, които да са нежни. Много груби сте. Една Истина ви казвам. Всеки търси само правата. И всеки от вас търси първото място, но като дойде до задълженията, казвате: "Чакайте малко!" Първото място е за онези, които се жертвуват, второто място е за тези, които уповават, а третото място е за тези, които имат надежда, които са радостни."

"И ако вие не изпълните закона на Любовта, нямам нищо общо с вас. И няма да ви срещна и втори път. С вас няма да се занимавам, разберете. А други ще се занимават с вас. Законът на Любовта изисква това. Ако можете да ходите, добре. Но ако не, вие сте в ляво, а аз съм в дясно. И тогава колкото повече време минава, толкова и пътят повече се отклонява. Вие ще ударите надолу, а аз нагоре. И тогава след милиони, милиони години, някъде пак ще има среща. Но знаете ли на какво ще мяза това, като ви срещна там? В тази работа вършите малко, много малко, микроскопично добро. Иждивете една минута или една секунда на ден, но вложете всичката Любов, която има във вашата душа. И тази минута ще бъде за спасение. Но ако вие не се спрете поне една минута на деня... Поне една минута може да се спрете, да направите едно малко добро от Любов."

"В туй Учение има и други заинтересовани Сили, които спъват ученика."

"Нашата погрешка е, че ние искаме да намерим щастие тук на земята. А на земята не можем да намерим щастие! Земята е училище. Това, което търсим ще го намерим на друго място. Всичко на земята е временно."

"В братството аз забелязвам една голяма дисхармония. Аз търпя тия работи, но бъдете уверени, тази дисхармония не ми е приятна. Моето желание е да живее Христос във вас. И за мене най-щастливия ден ще бъде когато видя, че Христос живее във вашето съзнание. Бъдете уверени, че той ще бъде най-щастливия ден в живота ми."

Не мислете, че туй трансформиране на един живот в друг е лесна работа. За да се трансформира едно растение във форма на животно, какво изкуство и знание е необходимо!

Вие можете да носите каквито щете дрехи и обувца, но мен ме интересува умът ви, съзнанието, сърцето и волята ви, а най-много душата ви, присъствието на Христа в душата ви.

Спасението седи в това, да се разшири вашето съзнание, да влезе Христос и тогава сте спасени."

"Ще образуваме вътрешна верига, в която между членовете да няма никаква дисхармония. Всички болести са резултат на тази дисхармония. В тия кръгове чужди крак няма да стъпи. Не можем да пуснем луди хора в организирано общество да забиват своите ножове. „Изпитвайте духовете от Бога ли са“. Това са човешки души - живи човеци, останали от разните еволюции, тях ще изпитваме. Духът може да говори чрез тебе само ако имаш ум. Духът говори чрез умът. За да дойде духът, трябва да се подготвят условия. Трябва интелигентността да посади дръвчета и семена, да прекара рекички, за да дойдат птичките - Духът."

"Трябва да знаете, че мъчнотиите и страданията в живота са Божествен огън, който постепенно се сгъстява и вие скачате. Но това да не ви обезсърчава, защото и по-напредналите от вас скачат от тоя огън. Туй не е за наказание, а за да се възстанови Божествената Правда."

"Човешката душа е арена и върху тая арена работят лошите и светли духове. Ние трябва да дадем място на добрите духове, защото те са, които

ще ни изведат на добър път. Цялото небе и всички добри духове имат интерес да избавят човечеството."

Учителят извиква брат Начо Петров в Мърчаево и му казва: „Брат Начо, аз си заминавам. Причината за моето заминаване се намира и е обяснена в беседата ми от 1 юни 1932 г. на Общия окултен клас. ". Брат Начо си записва думите на Учителя и след заминаването на Учителя тръгна да търси тази непечатана беседа. По-късно през 1946 г. тази беседа беше отпечатана в томчето „Начало на Мъдростта", том III. Беседата е озаглавена „Любов, обич и почит" от стр. 214-216 четем думите на Учителя по този въпрос.

„Знаете ли, какво напрежение изпитвам, когато нося вашите нечисти мисли и желания? Всякога ли трябва да ги нося? докога ще търпя това? Всяко нещо си има край. Мислите ли, че аз всякога ще нося вашите нечистотии? Докато обичате Бога и вършите волята Му, аз ще бъда между вас. Откажете ли се от Бога, аз ще ви кажа сбогом! Според мене, вие сте човеци, докато любите Бога и вършите Неговата воля. Щом се откажете от Бога, законът ще дойде. Наближава това време."

„Страшен, тежък изпит иде за човечеството. Всичко ще се стопи, ще се превърне в прах и пепел. Кога ще стане това, не е важно; може да стане след година, след десет, сто или хиляда години. Важно е, че законът ще се приложи. Ще бъдете свидетели на това време и ще проверите истинността на думите ми. Една мисъл да легне в ума ви: Да се изправите. Аз съм дошъл до едно място, отдето повече не мога и не искам да нося вашите нечисти мисли и желания. Не искам да нося нечистите мисли и желания на българския народ. Не искам да нося нечистотиите и на съвременната епоха. Всичко, което виждате днес ще изчезне, ще се стопи. Такава е Волята на Бога. Невидимият свят е решил да ликвидира със старото. Това не трябва да ви обезсърчава, но да се изправите. Няма защо да се нервирате, но трябва да работите върху себе си и да дойдете при мене с чисти умове и сърца, да ви дам каквото искате. Ако дохождате при мене със своите стари и нечисти мисли и желания, освен че нищо няма да ви дам, но ще взема и това, което имате. Вие знаете притчата за талантите, дето господарят казва: „Вземете единия талант от тоя слуга и го дайте на оня, който има пет таланта." Това е великият закон, който ще се приложи.

Ще кажете, че се трудите. За кого се трудите? За кого работите? - За себе си. Какво сте направили за Господа? какво сте направили за мене? Аз не искам да ми правите паметник, не искам да правите църква на мое име - нищо не искам от българите. Достатъчно е това, което се прави в името на Бога и на Христа. Бог не обича лъжата. Веднъж завинаги трябва да ликвидирате с нея. Тогава, като дойдете при мене, кой каквото иска, ще му дам. Болния ще излекувам, страдащия ще утеша, на бедния ще помогна. Тогава ще говоря само добри работи за вас. Сега изнасям лошото във вас, понеже е резултат на миналия ви живот. Като изучавам сегашното човечество, виждам, колко е изопачено."

„Сега вие се числите към едно Братство, без да знаете законите, на които се основава то. Без да мисли много, някой казва: „Ще изляза от Братството". По своя воля ти не можеш нито да влезеш, нито да излезеш. Братството е Божио дело. Как ще излезеш от Бога? Къде ще отидеш? Само любовта свързва и развързва душите, които се обичат. Като знаете това, не се бъркайте в Божието дело." (стр. 218-219) .

„Колкото първите човеци послушаха Бога, толкова и сегашните хора ще послушат и изпълнят моите думи: Мога да им се наложа, но това е насилие, а насилието не разрешава въпросите. За да приеме Словото, човек

трябва коренно да се измени." (стр.220)

„Вложете в ума си следната мисъл: почит към себе си, обич към ближния и Любов към Бога. Това трябва да прилагате всеки момент в живота си." (стр. 222) - „Начало на Мъдростта", том III - Общ окултен клас.

Всички поднесени от мен изказвания на Учителя за дисхармонията в Братството са потвърждение на това, че всички събития, които изнесох в моето повествование са верни и истинни и силите, които работеха в Братството бяха Сили на градеж и Сили на разрушение. Тези сили намираха проводници и застъпници в учениците. Всеки един от тях в строго определено време беше подложен на тези сили и трябваше да бъде проводник и да ги прояви в една или в друга насока. Понеже това беше Школа на Бялото Братство и Школа на Любовта много пъти ние се събирахме на братски обеда и вечери и винаги се случваше нещо, което разваляше настъпилата хармония. Точно в този момент някъде в редиците ставаше разпрвия и скандал. По този въпрос веднъж Учителят каза следното:

„Ето моето мнение за братските вечери: за такива братски вечери каквито вие ги правите - аз ви забранявам. Вие отивате там, за да се обиждате. Щом немаш хармония, не отивай там иначе ти със себе си внасяш дисхармония. Трябва да знаете последиците от една братска вечеря. И двама души да сте били на вечеря, но да има хармония между вашите души. Ако бъдете много и сте в дисхармония - не постигате нищо. Чувствува ли в себе си, че нямаш хармония с известни души не отиваш там, за да внасяш дисхармония между средата. Дисхармонията след това действа пагубно срещу всички."

Спомням си веднъж отново беше станала някаква разпрвия и един от учениците беше направил скандал и настана цяла олелия. На следващия ден Учителят не дойде в клас, а изпрати по брат Тодор Стоименов едно писмо, което той прочете в класа. Всички го изслушаха и понеже беше кратко изпяха няколко песни, казаха няколко молитви и си отидоха. А пък стенографите, за да оформят този ден записаха следното:

12 годишнина. Седемнайсега лекция на Младежкия окултен клас. 20.I.1933 г., петък, 5 ч. сутринта.

Едно писмо.

Учителят не дойде и изпрати следното писмо до класа.

„Новото иска много упражнения. Старото много почивка.

Прекарвайте времето и (или) в упражнения и (или) в почивка."

Свещения подпис

Сбъднаха се думите от това писмо. Дойде това време и някои от нас прекараха времето си в приказки, а други в почивка.

294. ПИСМА НА УЧИТЕЛЯ ДО УЧЕНИЦИТЕ НА ВСЕМИРНОТО ВЕЛИКО БЯЛО БРАТСТВО

„31.I.1923 г. До специалния клас. (Младежкия)

Светлината с ръка не се хваща, но с очи се вижда и с ум се разбира. Тази светлина води изпадналата душа през тъмнината. Ръката може да хване само образувания се плод от светлината, окото да види слугата, който донася, и ума да прочете писмото на Оня, Който го праща.

Свещения плод на живота трябва с всичката чистота да се хваща.

Душата на ученика трябва да е обхваната от свещения трепет на Божия Дух. Само така ученика може да се доближи, да види свещеното лице на Истината и да разбере възходящия път на Любовта.

Великите идеи живеят в благородните души. Светлите мисли в светлите умове, чистите желания в чистите сърца. Там гдето има светлина чистота Духовна, свобода Божествена, там Духът Царува."

/Свещения подпис/

До учениците

"Мир казва Христос, на Моите ученици по целия свят, Мир на всички, които прилагат Моето Учение. Мир на верните, Мир на търпеливите, Мир на кротките на смирените духом. Мир на всички, които търсят Правдата и Царството Божие. Мир на нажалените, на оскърбените. Мир, казва Господ на Моите чада, тяхно е Царството от сега. Мир, мир, иде мир Божий за праведните по сърце и утеха на всички. Така говори моят небесен Отец Мой и ваш Баща на всички страдащи. И ази ваш брат ви казвам: пазете законите Му, дръжте Словото Му. Ходете в Любовта Му и ще чуете гласът Му и всякой от голям до малък, ще го познаете, че е Той Единия и неизменния във всичко на живота и всичко произтича от Него самия, от Неговата добра воля."

B.B. /Свещения подпис/

295. ПИСМО НА УЧИТЕЛЯ ДО ИЗГРЕВЯНИ

„Привет на всички.

Мир, в която Любовта цари.

Светлина, в която Мъдростта обитава.

Свобода, в която Истината живее.

От Бога към Духа;

От Духа към душата;

От душата към ума;

От ума към сърцето. От всичко към човека - Синът Божи.

Мирът на вечното благо да бъде с вас!

От Седемструнната рилска арфа."

30.6.1931 г.

/Свещения подпис/

Забележка: Поради големият обем на книгата не бяха включени още няколко раздела както и не бе поставено съдържание на книгата, за което се извиняваме на читателите.

Благодаря на онези, които дадоха своята лепта според своите възможности за издаването на том V: Марияка Марашлиева, Мария Арсова - София, Кина Стоянова - гр. Раднево, Жанета Йорданова Новакова - гр. Русе и Величка Няголова - Франция.

*
* *

Съставител и редактор
д-р Вергилий Кръстев

Главен сътрудник и предварителен машинопис

Марийка Марашлиева

Компютърен консултант от том I до том V

Стефан Кръстев

Предпечатна подготовка

Величка Халембакова

Тираж том I, II, III, IV по 3000 броя. Том V по 2000 броя.

Печатницата изчислява книгопечата във валута - DM, поради което не е поставена цена на книгата и тя се определя допълнително съобразно курса за месеца.